Ngọa Long Sinh

Thiên Nhai Hiệp Lữ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Thiên Nhai Hiệp Lữ

Hồi 1

Tiếp theo bộ: Mai Hoa Quái Kiệt

Lãnh Như Băng cầm cự được một lúc, cảm thấy khí lực đã cạn, tự biết mình không thể chống lại luồng nhiệt khí kia. Chàng thở dài suy nghĩ:

"Võ công của ta dù có mạnh thêm chút cũng chưa chắc đã thắng được luồng nhiệt khí kỳ quái này, nhưng ta đường đường một nam tử hán, há chẳng chịu nổi luồng kỳ nhiệt này, mà đành gia nhập làm môn hạ Tạo Hóa Môn hay sao ? Ta thà để cho kỳ nhiệt thiêu chết còn hơn !".

Nghĩ đến cái chết, Lãnh Như Băng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm:

"Thiên cổ gian nan duy nhất tử, khó khăn mấy rồi cũng chết, ta đã không sợ chết, thì còn sợ cái gì chứ ?".

Chàng bèn nhắm mắt lại, nằm dài trên mặt đất, thả lỏng gân khớp toàn thân, để mặc cho luồng kỳ nhiệt kia lan khắp châu thân. Làm như thế, chàng lại cảm thấy dễ chịu đựng cái nóng hơn. Từng đợt hơi nóng trong đan điền nổi lên, dần dà đẩy chàng vào cơn hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy, phương đông hiện ra một vùng trắng sáng, Lãnh Như Băng trong cơn mê đã trải qua một đêm tại bãi cỏ hoang này. Sương sớm cùng mồ hôi đọng lại thấm ướt áo chàng.

Lãnh Như Băng duỗi hai chân, từ từ ngồi dậy, chỉ cảm thấy mình như vừa qua một cơn bệnh nặng, toàn thân yếu ớt vô lực. Chàng gắng gượng bò dậy, định rõ phương hướng rồi chậm rãi bước đi.

Chàng bỗng nhớ đến Âm Dương La Sát, chỉ cảm thấy giữa trời đất mênh mông, duy nhất chỉ có một tri kỷ, chàng cần phải giữ cái hẹn duy nhất ấy, bởi từ nay về sau, có thể sẽ chẳng còn ai cùng chàng ước hẹn nữa. Đâu ai biết luồng kỳ nhiệt kia có phát tác nữa chăng, chàng cũng không biết được có kịp thời đến chỗ hẹn không. Nhưng lúc này cái hẹn với cô gái xấu xí kia là điều quan trọng nhất đối với chàng.

Vương Thông Huệ phong tư u nhã, Vương Tích Hương dáng vẻ mê nhân. Trong trí Lãnh Như Băng, họ đều là những đóa hoa rạng rỡ trong nắng, nhưng chẳng thể với đến được nữa, bao tâm tình chỉ còn chôn vùi theo dĩ vãng. Mặc cảm tự ti vì dung mạo bị hủy khiến chàng có cảm giác quá xa cách thế nhân, chỉ còn xứng với một Âm Dương La Sát bị người đời chê cười xấu xí quái dị.

Lãnh Như Băng cực nhọc bước đi, luồng kỳ nhiệt có phát tác một lần, nhưng chàng không vận khí kháng cự nữa. Mãi đến khi mặt trời ngã về Tây, chàng mới đến nơi hẹn cùng Âm Dương La Sát.

Chỉ thấy vóc dáng thanh thoát của một cô gái tóc xõa ngang vai, đang ngồi trên một tảng đá ngắm hoàng hôn, thần sắc trông rất an nhiên, tĩnh lặng.

Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng:

-Cô nương, tại hạ trúng độc, bước đi bất tiện, chẳng đến nơi hẹn kịp thời, nhưng tại hạ đã cố hết sức mình rồi.

Vóc lưng kia từ từ quay lại, nhoẻn miệng cười:

- Lãnh huynh !

Lãnh Như Băng nhìn khuôn mặt ấy, dưới ánh hoàng hôn vẫn tươi như hoa đào tháng ba. Chàng dụi mắt nhìn kỹ, lẩm bẩm nói:

- Cô là Vương cô nương ?

Cô gái từ từ đứng dậy, khẽ cười:

- Phải, muội là Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng chợt cảm thấy óc như nổ tung, toàn thân chấn động run lên:

- Cô nương vẫn nhận ra tại hạ ?

- Tại sao muội không nhận ra Lãnh huynh chứ ?

Lãnh Như Băng đưa tay sờ vết thẹo chằng chịt trên mặt:

- Chẳng phải tại hạ đã thay đổi hay sao ?

Vương Tích Hương chớp chớp ánh mắt long lanh, nhìn Lãnh Như Băng, cười:

- Huynh thay đổi ? Không phải vẫn như xưa sao ?

Lãnh Như Băng ngẩn người:

- Thật là quái lạ !

Vương Tích Hương hỏi:

- Lạ thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Gương mặt tại hạ không những đã bị Công Tôn Ngọc Sương dùng dao tàn phá, mà còn dùng mực màu thích chữ lên, làm sao có thể như xưa được ?

Vương Tích Hương điểm một nụ cười:

- Lãnh huynh hãi sợ xú diện này chăng ?

Lãnh Như Băng cười nhạt:

- Nam tử hán đại trương phu há quan tâm đến xấu đẹp ?

Vương Tích Hương nói:

- Công Tôn Ngọc Sương muốn hủy dung mạo huynh khiến huynh đau khổ, tuyệt vọng mà căm hận thế nhân. Nhưng nàng ta đã không có cách gì cải biến được tâm tưởng của huynh ...

Lãnh Như Băng ngơ ngẩn thốt:

- Tại hạ không nghĩ đến điều đó !

Vương Tích Hương nở một nụ cười mê hồn, giơ bàn tay vỗ nhẹ lên tảng đá, nói:

- Huynh ngồi xuống đi.

Lãnh Như Băng bước tới hai bước, ngồi xuống:

- Tại hạ đã ngồi, cô nương thông minh tuyệt thế, có gì xin cứ chỉ giáo !

Vương Tích Hương cau mày:

- Huynh ngồi cách xa muội như thế, có phải tự ti mình xấu xí ?

Lãnh Như Băng bối rối thốt:

- Không phải ...

Vương Tích Hương hỏi:

- Hay là vì muội quá quyến rũ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương thanh nhã thoát tục tợ tiên nữ trên trời.

Vương Tích Hương cười:

- Đâu có nhan sắc nào tồn tại với thời gian. Nếu một ngày muội cũng bị Công Tôn Ngọc Sương hủy hoại dung mạo, huynh có đối xử với muội như hiện tại ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm:

- Nếu thật sự có ngày đó, tại hạ tin rằng cô nương càng tự tin ở bản thân mình hơn.

Vương Tích Hương yêu kiều thốt:

- Huynh hiện tại đã đối xử với muội rất tốt, đến lúc đó, không cần biết chuyện gì xảy ra, sẽ vẫn tốt với muội, bên cạnh muội đúng không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Nhất định.

Vương Tích Hương mỉm cười:

- Như thế muội may mắn hơn Vương Thông Huệ rồi.

Lãnh Như Băng thở dài:

- Diện mạo tại hạ như thế này thật khó cùng cô nương ...

Vương Tích Hương ngắt lời:

- Nếu huynh vẫn còn diện mạo anh tuấn như xưa, cộng với tài năng quán thế, tất cả nữ nhân trong thiên hạ này đều yêu thích huynh, đâu còn thuộc về Bạch Tích Hương này nữa.

Nàng thốt nhiên nhận ra mình đã lỡ lời, hai má đỏ bừng, bẽn lẽn im bặt.

Lãnh Như Băng từ từ đứng lên, thốt:

- Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh, nhưng Lãnh Như Băng tự nghĩ khó mà báo đáp. Tại hạ đành phụ lòng cô nương vậy.

Dứt lời, chàng nắm chặt tay quay lưng đi thẳng. Vương Tích Hương vội vàng đuổi theo, u uất gọi:

- Huynh đứng lại !

Lãnh Như Băng đi được vài bước, chợt thấy luồng nhiệt khí từ đan điền xông lên lan tỏa toàn thân, cảnh vật trước mắt mập mờ. Chàng lảo đảo rồi ngã lăn xuống. Vương Tích Hương mới đuổi theo vài bước, hơi thở đã nặng nhọc đứt quãng. Trông thấy Lãnh Như Băng ngã lăn ra đất, nàng lập tức ngồi xuống cạnh chàng, đưa bàn tay trắng nhợt như ngọc, cầm lấy cổ tay Lãnh Như Băng, ôn nhu thốt:

- Huynh bệnh rất nặng.

Lãnh Như Băng lắc đầu mệt nhọc:

- Tại hạ chẳng dễ nhuốm phong hàn, đó là vì lầm kế người khác.

Vương Tích Hương ngạc nhiên:

- Mưu kế gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ bị trúng nhiệt độc, cứ chốc lát lại phát tác một lần, mỗi lần phát tác, đan điền nóng rực lên như một lò lửa, rồi dần dần cái nóng thiêu đốt lan toàn thân.

Vương Tích Hương hỏi:

- Chắc huynh đau đớn lắm ?

Lãnh Như Băng:

- Toàn thân như bốc lửa. Cô nương hãy mau đi đi.

Vương Tích Hương ngạc nhiên:

- Tại sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Hiện tại nhiệt độc đã lan đến tứ chi bát mạch, chẳng quá nửa khắc tâm trí tại hạ sẽ mê muội, e rằng lúc đó chẳng phân rõ thù bạn mà phương hại tới cô nương.

Vương Tích Hương thò tay vào hộp ngọc rút ra hai cây kim châm đâm vào huyệt đạo của Lãnh Như Băng. Thủ pháp kim châm quá huyệt của nàng quả nhiên làm nhiệt khí trong người Lãnh Như Băng thuyên giảm ngay lập tức.

Chàng kinh ngạc thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương quả là phi thường".

Vừa ngẫm nghĩ đã nghe Vương Tích Hương ôn nhu hỏi:

- Bây giờ huynh cảm thấy thế nào ?

Lãnh Như Băng thở nhẹ:

- Cô nương quả nhiên là diệu thủ, e rằng Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh vị tất đã sánh bằng.

Vương Tích Hương nhoẻn miệng cười:

- Quá khen ! Quá khen ! Thủ pháp của muội có giúp huynh dễ chịu phần nào chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đã thuyên giảm rất nhiều !

Vương Tích Hương chớp đôi mắt to đen, cười nhẹ:

- Đêm nay ánh trăng thật đẹp ...

Lãnh Như Băng giật mình nhìn quanh, chợt nhớ đến cuộc hẹn ước với Âm

Dương La Sát, thoáng nghe tim nặng trĩu. Chàng thầm nghĩ:

"Đã quá canh ba, Âm Dương La Sát không thấy ta, chắc có lẽ đã bỏ đi rồi".

Chàng khẽ buông tiếng thở dài. Vương Tích Hương hỏi:

- Vì sao huynh thở dài ? Có phải vì sợ thất hẹn với người nào đó chăng ?

Đoạn lại cầm kim châm đâm vào huyệt đạo Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng điểm nụ cười gượng, đáp:

- Chỉ là một cuộc hẹn ước cá nhân.

Vương Tích Hương tiếp tục hỏi:

- Là nhân vật nào ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

- Tại hạ không rõ tên nàng ta, chỉ biết biệt hiệu.

Vương Tích Hương thốt:

- Vậy thì hãy cho muội biết biệt hiệu của nàng ấy.

Lãnh Như Băng thoáng ngập ngừng, đáp:

- Nàng ta gọi là Âm Dương La Sát.

Vương Tích Hương ngưng mục nhìn chàng chăm chú:

- Vậy thật ra nhân vật Âm Dương La Sát này là nam nhân hay nữ nhân ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Là một nữ nhân.

Vương Tích Hương điểm nụ cười, hỏi:

- Có phải nàng ấy cỡi một con hắc mã ?

Lãnh Như Băng kinh ngạc kêu lên:

- Đúng thế ! Cô nương đã từng gặp nàng rồi ?

Đột nhiên trong lòng chàng khởi lên một niềm hoài nghi, thầm nghĩ:

"Tại sao Vương Tích Hương đột nhiên lại đến nơi hoang lương như vầy ..".

Chỉ nghe Vương Tích Hương cười yêu kiều thốt:

- Muội trông thấy một nữ nhân vận hắc y, thân thể nhẹ nhàng cỡi trên lưng

một thớt hắc mã chạy vòng quanh ...

Lãnh Như Băng nói:

- Có lẽ nàng muốn tìm kiếm tại hạ.

Vương Tích Hương lắc đầu:

- Lúc bấy giờ nàng ta không có một chút kiên nhẫn, như chỉ bằng lòng đợi quá một khắc, há có thể tìm kiếm huynh được sao ?

Lãnh Như Băng ngẩng lên nhìn gương mặt mỹ lệ tuyệt vời của Vương Tích Hương, chợt liên tưởng đến dung mạo xấu xí của Âm Dương La Sát, bất giác thở dài, nói:

- Nàng vội vã bỏ đi có lẽ vì không muốn gặp cô nương.

Vương Tích Hương hỏi:

- Tại sao ? Muội với nàng vô oán vô cừu, hà cớ gì nàng lại sợ gặp muội ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Bởi vì nàng trời sinh dung diện quái đản, chẳng muốn đối diện một người dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường như cô nương.

Vương Tích Hương hỏi:

- Chẳng lẽ vì điều ấy mà huynh chỉ quan hoài đến một mình nàng sao ?

Lãnh Như Băng cười thảm:

- Đồng bệnh tương lân thì quan tâm lẫn nhau, đó chỉ là nhân ý thường tình.

Vương Tích Hương đột nhiên hữu thủ cầm kim châm nhanh như chớp đâm vào người Lãnh Như Băng, nói:

- Huynh phải nên biết rằng trên thế gian này, ngoại trừ Vương Tích Hương ra, chẳng ai có thể chữa trị nhiệt độc cho huynh.

Lãnh Như Băng nghĩ đến nỗi khổ mỗi lần nhiệt độc phát tác, bất giác tâm tư ảm đạm, thở dài thốt:

- Cho dù nhiệt độc có làm tại hạ khốn khổ như thế nào cũng không thể khiến tại hạ trở thành kẻ bội tín. Tại hạ đã hứa hẹn với người thì tất phải đáp ứng.

Vương Tích Hương hỏi:

- Đáp ứng chuyện gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Truy tìm di vật của một vị tiền bối kỳ nhân để học võ công thượng thừa.

Vương Tích Hương cao giọng:

- Huynh không sợ rằng nàng lừa gạt huynh sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ tin rằng nàng không thể làm được điều ấy.

Vương Tích Hương hỏi:

- Chỉ vì nàng mang dung mạo xấu xí mà huynh toàn tâm toàn ý tin tưởng ?

Lãnh Như Băng lúng túng:

- Điều này ... điều này ...

Vương Tích Hương ngắt lời:

- Nếu không nói điều này thì huynh chẳng thể nào nghĩ ra một lý do thứ hai phải không ?

Nàng từ từ quay mặt đi. Đến khi nàng quay lại thì dung nhan xinh đẹp đã hoàn toàn biến đổi trở thành một gương mặt vàng khè ghê sợ. Vương Tích Hương hỏi:

- Muội hiện tại so với Âm Dương La Sát thì thế nào ?

Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn nàng, đáp:

- Có thể gần giống nhau.

Vương Tích Hương nói:

- Đó chỉ là bề ngoài. Mặt nạ da người này muội có thể đeo thì người khác cũng có thể đeo. Muội cũng không thể nghĩ ra có vị kỳ nhân tiền bối nào đã lưu lại trong giang hồ một cuốn võ công bí kiếp.

Lãnh Như Băng tâm tư chấn động, thầm nghĩ:

- Lời này quả thật hữu lý nếu Âm Dương La Sát có mang mặt nạ da người.

Vương Tích Hương ôn nhu tiếp:

- Cho dù muội chưa từng gặp qua vị la sát cô nương kia thì cũng có thể đoán chắc nàng ta mang mặt nạ.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Làm sao cô nương có thể đoan chắc như thế ?

Vương Tích Hương mỉm cười:

- Nếu huynh đủ kiên nhẫn ngồi đây nghe muội nói thì sự thật sẽ phơi bày một cách dễ dàng.

Lãnh Như Băng bị lời nói của nàng làm động tâm, trí tò mò nổi dậy, vội nói:

- Thỉnh cô nương chỉ giáo !

Vương Tích Hương thốt:

- Huynh ngầm theo dõi hành động bí mật của nàng sẽ dễ dàng phát hiện ra nàng ngụy trang. Nhưng không thể để nàng phát hiện, nếu không thì bao khổ tâm sẽ trôi theo giòng nước.

Lãnh Như Băng tâm tư chấn động, vội vàng hỏi:

- Ý cô nương là Âm Dương La Sát có thể sắp đến ?

Vương Tích Hương đáp:

- Có thể sau khi muội bỏ đi thì nàng sẽ lập tức xuất hiện. Hay có lẽ huynh sẽ gặp lại nàng trong hai, ba ngày tới. Nhưng huynh cứ bình tâm, vị la sát cô nương của huynh nhất định không bỏ huynh mà đi.

Lãnh Như Băng có cảm giác lời nói của Vương Tích Hương đầy rẫy huyền cơ, nhưng nhất thời chàng chưa thể hiểu được. Vương Tích Hương lặng lẽ lấy ra một mớ kim châm đâm vào các yếu huyệt trên người Lãnh Như Băng. Chàng có cảm giác nhiệt khí tiêu tán dần theo mỗi mũi châm của nàng. Vương Tích Hương đâm đủ vào hai mươi bốn đại huyệt của chàng thì Lãnh Như Băng cảm thấy toàn thân sảng khoái, bất giác cơn buồn ngủ ập đến không cưỡng được, chàng nhắm mắt chìm dần trong vô thức. Trong cơn mơ

màng, còn nghe giọng Vương Tích Hương văng vẳng:
- Hãy ngủ một giấc ngon nhé ! Tỉnh dậy sẽ thấy dược vật muội để bên cạnh. Tối đa trong vòng bảy ngày, nhiệt độc sẽ tiêu tán.
Lại nghe nàng thở dài lẩm bẩm:
- Ta vẫn biết mình không còn sống bao lâu nữa, cũng chẳng bao giờ quan tâm sống chết. Nhưng hiện tại, ta chẳng muốn chết chút nào.
Lãnh Như Băng tuy đang trong cơn buồn ngủ mơ mơ hồ hồ nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, mỗi câu mỗi chữ Vương Tích Hương thốt chàng đều nghe rõ ràng. Thoáng nghe Vương Tích Hương nhắc đến chuyện sinh tử, chàng chấn động vụt thốt:
- Cô nương tài năng quán thế không thể chết được.
Vương Tích Hương nhổ mũi châm trên người chàng xuống. Cảm giác buồn ngủ của Lãnh Như Băng tăng dần theo mỗi mũi châm được nhổ ra. Cảm giác đó càng đến càng nhanh, thần trí chàng từ từ lịm dần. Trong cơn mơ màng, thoảng nghe Vương Tích Hương nói:
- Muội phải đi. Căn bệnh này của huynh phải nhờ vào ngọc thủ của Âm Dương La Sát, tương lai có thể hưởng không ít diễm phúc. Huynh nên giả vờ dùng thâm tình đối đãi với nàng để nàng đối xử tốt với huynh.
Lãnh Như Băng trong lúc thần trí mơ hồ, nghe giọng nàng yếu ớt nói tiếp:
- Chia tay lần này có thể là vĩnh viễn. Nếu huynh còn tưởng nhớ đến muội, hai tháng sau đến Mai Hoa cư ở Thái Hồ tìm muội. Nếu huynh chẳng muốn gặp muội, thì đó cũng đã nằm trong dự tính.
Giọng nàng đến đây đã tắt hẳn. Lãnh Như Băng muốn vùng vẫy nhưng vô phương kháng cự lại cơn buồn ngủ nên cuối cùng chìm vào hôn mê.
Khi chàng tỉnh dậy thì phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái.
Bên ngoài trời đã sáng hẳn. Trong phòng bày trí cực kỳ thanh khiết, đơn

giản, màn gấm thoang thoảng mùi hương u nhã, cửa sổ sáng rực nhìn ra trông thấy rào trúc xung quanh.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên nhớ tới lời của Vương Tích Hương, bất giác thò tay xuống gối tìm kiếm, chỉ thấy chăn nệm cực kỳ mềm mại nhưng không hề có bất cứ vật gì. Chàng không nén nổi tiếng thở dài. Chỉ e rằng người cứu chàng đã bỏ quên dược vật lại nơi hoang dã. Căn phòng u nhã thoang thoảng mùi hương xem ra thật giống khuê phòng của nữ nhân. Đột nhiên nghe tiếng cười cực kỳ êm tai vọng tới:

- Lãnh đệ tỉnh rồi chăng ?

Cùng với tiếng cười êm tai, gót sen uyển chuyển xuất hiện ngay cửa. Phong tư mỹ lệ nhưng gương mặt cực kỳ quái dị, đích thực là Âm Dương La Sát. Trên tay nàng bưng chiếc mâm đựng một chén ngọc nhỏ. Nàng tươi cười để lộ hàm răng trắng bóng đều đặn hết sức tương phản với dung mạo xấu xí.

Lãnh Như Băng thở nhẹ, chống tay ngồi dậy hành lễ:

- Đa tạ tỷ tỷ đã cứu mạng.

Âm Dương La Sát mỉm cười:

- Đệ mau nằm xuống, bệnh tình của đệ vẫn còn nặng lắm, không nên cử động nhiều.

Lãnh Như Băng thốt:

- Đệ cảm thấy toàn thân rất thư thái, xem ra không còn bệnh nữa.

Âm Dương La Sát buông tiếng thở dài:

- Chỉ vì ban nãy tỷ tỷ có chút tư sự phải giải quyết kéo dài đến tận canh hai. Khi tỷ vội vàng chạy đến thì đã thấy đệ bất tỉnh nằm đó. Tỷ vội vực đệ lên ngựa đem về nơi cư trú tạm thời của tỷ.

Lãnh Như Băng vội vàng hỏi:

- Như vậy đây đích thực là khuê phòng của tỷ tỷ ?

Âm Dương La Sát đáp:

- Đúng vậy, ngoại trừ đệ ra, nơi này chưa bao giờ có nam nhân nào khác hiện diện.

Lãnh Như Băng hoảng hốt kêu lên:

- Tiểu đệ làm sao dám nằm ở khuê phòng của tỷ tỷ.

Chàng vừa nói vừa vội vàng vùng dậy bước xuống. Âm Dương La Sát giơ ngọc thủ ấn nhẹ trước ngực Lãnh Như Băng, mỉm cười:

- Đệ thân mang trọng bệnh, cử động bất tiện, tạm thời cứ xuôi theo tình thế mà hành sự.

Lãnh Như Băng cảm thấy lực đạo từ tay nàng ấn xuống rất mạnh, khó thể kháng cự, đành nói:

- Vậy thì đệ cung kính chẳng bằng tuân lệnh.

Trong lòng chàng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương nói rằng nàng ta đã đến nơi hẹn, nhưng nàng ta lại nói đến canh hai mới vội vàng đến, hai người hai cách nói, nhưng xem ra lời của Vương Tích Hương đáng tin hơn". Vừa suy nghĩ đã thấy Âm Dương La Sát nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nâng chén ngọc đựng thứ nước màu xanh lấp lánh, chẳng rõ là rượu hay trà, ngọc thủ đưa đến trước mặt Lãnh Như Băng, mỉm cười:

- Đệ hãy uống chén vạn độc giải dược này, có bệnh thì hết bệnh, không bệnh thì cường thân bổ thể.

Chỉ thấy nàng tay trái vòng qua đỡ người Lãnh Như Băng lên, tay mặt đưa chén ngọc tận miệng chàng. Lãnh Như Băng tâm tư rối bời, thầm nghĩ: "Thật khó mà biết được trong chén này đựng gì". Hiện tại chàng không muốn mạo hiểm nhưng lại không thể không uống. Chỉ thấy một luồng khí lạnh xông thẳng vào đan điền. Âm Dương La Sát cười nhẹ, thốt:

- Đệ uống vào chén thuốc này rồi nghỉ ngơi thêm một ngày, đợi dược liệu phát huy tác dụng. Ngày mai chúng ta có thể bắt đầu khởi hành.

Lãnh Như Băng tâm tư xáo trộn, nhưng ngoài mặt vẫn gắng gượng nhoẻn một nụ cười:

- Đa tạ tỷ tỷ đã quan hoài.

Âm Dương La Sát vẫn cười, nói:

- Đệ là người thân duy nhất của tỷ, sao lại khách sáo như thế ?

Lãnh Như Băng đột nhiên tâm trí khởi lên một nghi vấn, vội hỏi:

- Tỷ tỷ có biết đệ mắc bệnh gì chăng ?

Âm Dương La Sát lắc đầu:

- Tỷ không biết. Nhưng hiển nhiên khi bệnh tình phát tác thì toàn thân đệ đều phát nhiệt.

Lãnh Như Băng tự nghĩ suy đoán không sai, khẽ buông tiếng thở dài, thốt:

- Tỷ tỷ nghĩ rằng chén thuốc này có thể giải được nhiệt độc trong người đệ không ?

Âm Dương La Sát đáp:

- Có thể không giải được nhiệt hỏa, nhưng có thể trị bách độc. Không cần biết đệ bị trúng độc nặng như thế nào, tỷ tin rằng có thể trừ tận gốc rễ.

Lãnh Như Băng nói:

- Có chuyện đó sao ?

Âm Dương La Sát lại cười, tiếp:

- Tỷ tỷ thật sự không có gạt đệ. Ôi ! Tuy tỷ tỷ trời sinh dung mạo xấu xí nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ quan tâm chăm sóc một nam nhân nào. Nay đệ là người đầu tiên khiến tỷ đích thân xuống bếp nấu thuốc rồi bưng đến tận giường.

Lãnh Như Băng điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Có phải vì đệ cũng xấu xí ?

Âm Dương La Sát trầm ngâm:

- Tỷ không biết, nhưng lý do đó hiển nhiên quan trọng.

Lãnh Như Băng cười nói:

- Nếu chẳng phải đệ xấu xí, hoặc giả tỷ tỷ là người xinh đẹp, thì chúng ta có lẽ không bao giờ tương ngộ.

Âm Dương La Sát khẽ cười:

- Đệ không cần phải suy nghĩ nhiều, cứ bình tâm nghỉ ngơi. Ngày nào đó biết đâu chúng ta sẽ tìm được một loại thần dược có thể cải biến dung mạo con người, biến đệ thành một nam tử anh tuấn, tỷ thành một nữ nhân xinh đẹp.

Lãnh Như Băng cảm thán:

- Thật sự có ngày đó sao ? Chỉ sợ ...

Chàng đột nhiên ngưng bặt. Âm Dương La Sát hỏi:

- Sợ điều gì ?

Lãnh Như Băng chăm chú dán mắt vào gương mặt của Âm Dương La Sát, mong tìm thấy vết tích gì có thể khiến chàng khẳng định rằng nàng có mang mặt nạ da người.

Nhưng Âm Dương La Sát nửa mặt trắng, nửa mặt hồng, thật khó mà phân biệt chân giả.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài:

- Nếu có thể dễ dàng tìm được thứ thần dược đó thì tất cả mọi người đều có thể biến đổi diện mạo. Trên thế gian này sẽ có biết bao nam thanh nữ tú, làm sao giữ được trái tim không thay đổi ?

Âm Dương La Sát mỉm cười hỏi:

- Đệ sợ ta thay đổi hay bản thân đệ thay đổi ?

Lãnh Như Băng buông gọn:

- Đệ !

Âm Dương La Sát như vừa bị ai cầm chùy nện vào ngực một cái, toàn thân chấn động. Chén ngọc trong tay đột nhiên rơi xuống vỡ tan thành muôn

mảnh, song mục lấp loáng thần quang nhìn thẳng chàng:
- Đệ là người rất tự tin ở bản thân mình, sao không đoán tỷ sẽ là người thay lòng ?
Lãnh Như Băng từ từ thốt:
- Nếu như tỷ tỷ thay đổi thì tiểu đệ ôm tương tư trong lòng, còn nếu như đệ thay đổi, thì liệu tỷ còn giữ được tấm lòng chân thành ?
Đôi mắt Âm Dương La Sát thoáng hiện kỳ quang, ủ rũ thốt:
- Chúng ta bèo mây gặp gỡ chẳng được bao lâu, đệ hà tất phải nghĩ chuyện xa vời.
Lãnh Như Băng run lên một cái, nói:
- Tại hạ trót lỡ lời, mong cô nương thứ tội.
Dứt lời chàng quay mặt, nhắm mắt dường như muốn ngủ. Âm Dương La Sát khe khẽ thở dài, buồn bã nói:
- Đệ chớ có hiểu lầm ý của tỷ tỷ.
Đột nhiên nàng ngưng giọng, gót sen thoăn thoắt bước ra khỏi phòng. Lãnh Như Băng từ từ quay lại, đưa mắt nhìn quanh. Chỉ trông thấy một bóng lưng uyển chuyển, thần thái đầy vẻ sầu não thê lương từ từ biến mất ngoài cửa.
Chàng nhẹ nhàng ngồi dậy thử vận công, chỉ thấy kỳ kinh bát mạch thông suốt, nhiệt độc trong đan điền dường như đã biến mất, tự nhiên cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:
"Ta thân trúng nhiệt độc, lại chưa từng tự chữa trị, nhưng đùng một cái trở nên mạnh khoẻ, xem ra lời của Tạo Hóa Lão Nhân chẳng qua chỉ cốt ý hù dọa người ta".
Chàng thần khí sung mãn, chợt nhớ đến cô gái xấu xí huyền bí kia, bao nhiêu nghi vấn về hành động của nàng nổi lên, không thể giải thích được.
Chợt tâm tư chuyển động, trong lòng liền khởi lên suy nghĩ:
"Nàng đã biết ta trúng độc, chi bằng cứ giả vờ tiếp tục trúng độc". Đoạn nằm

xuống, khép mắt chìm dần vào giấc ngủ. Không ngờ chàng lộng giả thành chân, ngủ một giấc thật lâu, đến lúc tỉnh dậy thì trong phòng đã thắp lên một ngọn nến.

Chàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trên bàn ngọn nến tỏa ánh sáng rực rỡ, Âm Dương La Sát đang ngồi chăm chú nhìn vào ánh lửa một cách xuất thần. Chàng khẽ hắng giọng, thốt:

- Trời đã tối rồi chăng ?

Âm Dương La Sát giật mình mỉm cười:

- Mới qua canh một, đệ đã tỉnh dậy lâu rồi ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đệ chỉ mới vừa tỉnh dậy.

Âm Dương La Sát từ từ khởi thân đứng dậy, cầm trên tay một chén canh, nói:

- Tiểu đệ hãy dùng chén canh hạt sen này Lãnh Như Băng tiếp lấy chén canh hớp một ngụm mới phát hiện hạt sen nửa sống nửa chín, không khỏi nhíu mày. Âm Dương La Sát trông thấy phì cười:

- Nhất định là tỷ nấu ăn không được, đệ không cần phải gắng gượng.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tỷ nấu ngon lắm. Đệ đã ăn xong hai tô lớn.

Âm Dương La Sát nói:

- Tỷ nấu nồi cơm nhưng không nhúm đủ lửa, phần trên còn sống không ngon miệng.

Lãnh Như Băng giục:

- Đệ đang đói bụng, tỷ cứ mang lên.

Âm Dương La Sát ngập ngừng nói:

- Nếu không ngon, đệ đừng trách tỷ.

Dứt lời quay lưng bưng lên mâm cơm. Lãnh Như Băng đã bước xuống

giường, lại bàn bắt đầu ngồi ăn. Lần đầu tiên trong đời chàng "được" ăn bữa cơm dở như thế. Cơm thì khét, gà nửa sống nửa chín. Nhưng Lãnh Như Băng đang trong cơn đói ruột gan cồn cào, nên vẫn ăn rất thật lòng. Sau khi đã dùng hết ba tô, chàng buông đũa mỉm cười:

- Rất ngon miệng !

Âm Dương La Sát cười ôn nhu thốt:

- Tỷ biết đệ cố ý làm vậy để tỷ vui, chứ nào phải lời khen thật lòng.

Lãnh Như Băng nói:

- Đệ đúng là mong muốn tỷ vui lòng, nhưng cũng không thể nào giả vờ ăn đến ba tô lớn.

Âm Dương La Sát hoan hỉ tươi cười, gót sen uyển chuyển bưng chén đĩa ra khỏi phòng. Lãnh Như Băng vươn vai đứng lên, khởi động hai tay, thầm nghĩ:

"Nếu có thể sống được một năm không lo không nghĩ, đầu óc thanh tịnh thì vui sướng biết bao". Bỗng thấy Âm Dương La Sát trở lại với tách trà trên tay, thốt:

- Mời đệ dùng trà.

Đoạn nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn gỗ. Cử động của nàng cực kỳ ôn nhu, từ tốn, như sợ làm Lãnh Như Băng kinh hãi. Chàng nâng tách trà nhấp một ngụm, cảm nhận mùi hương thanh thoát vương vấn trong miệng, thầm nghĩ:

"Thật ra Âm Dương La Sát là người thế nào mà có thể tìm được loại trà này ?".

Âm Dương La Sát nhoẻn miệng cười, hỏi:

- Thế nào ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Tuyệt, đệ bình sinh chưa bao giờ uống qua trà ngon như thế.

Âm Dương La Sát nói:

- Trà này dùng lá Hương Chi ở Thiên Sơn Tây Vực ướp, tất nhiên đệ khó mà uống qua.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

- Hương Chi điệp là một vật quý hiếm khó tìm, tỷ tỷ đến từ nơi ấy ?

Âm Dương La Sát tươi cười:

- Tỷ tỷ thu thập rất nhiều, nếu chúng ta bên nhau suốt kiếp thì đệ có đủ hưởng dụng cả đời.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Khẩu khí thật không nhỏ, nếu ta mỗi ngày mỗi uống trà suốt cả cuộc đời thì phải dùng hơn mười cân Hương Chi điệp, cho dù nàng có thể thu thập nhiều nhưng làm sao cho đủ". Tuy lòng chàng không tin nhưng ngoài miệng chẳng nói gì cả, mục quang lấp loáng, khẽ điểm một nụ cười. Âm Dương La Sát vụt hỏi:

- Tại sao đệ cười ? Có phải không tin tỷ chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Như không phải là lời trái lương tâm thì đệ chẳng thể không tin.

Âm Dương La Sát nói:

- Hà, chắc đệ đã nhận ra trong trà có Hương Chi điệp là một vật liệu trân quý, mỗi chung trà chỉ cần một chiếc lá, uống liền ba trăng thì hương khí thâm nhập nội thể, thân thể toát ra một mùi u hương.

Nàng nhưng lại một chút, cười tiếp:

- Chỉ tiếc rằng đệ dung mạo xấu xa, nếu như anh tuấn phiêu dật, cộng thêm thân thể tỏa hương, thì chắc sẽ vương lắm nợ phong lưu.

Lãnh Như Băng nói:

- Tái Ông mất ngựa chưa chắc là chuyện không tốt, nếu Công Tôn Ngọc Sương không hủy đi diện mạo đệ thì làm sao đệ gặp được tỷ tỷ.

Âm Dương La Sát tức giận nói:

- Ả Công Tôn Ngọc Sương đó đã hãm hại đệ, đợi khi nào tỷ học thành một thân võ công, nhất định giết ả.

Lãnh Như Băng thốt:

- Lúc đó đệ căm hận nàng đến tận xương tủy, nhưng bây giờ nghĩ lại đã không còn hận nữa.

Âm Dương La Sát hỏi:

- Tại sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Nếu nàng không hủy đi dung mạo đệ thì đệ làm gì có những giây phút an tịnh khoái lạc như bây giờ.

Âm Dương La Sát lại hỏi:

- Trong giờ phút này đệ thật sự cảm thấy khoái lạc ư ?

Lãnh Như Băng nói:

- Đệ sinh ra trong nghèo khó, lớn lên trong cực khổ, lúc nào cũng phải tranh đấu với bản thân, chẳng có giây phút nào thanh thản cả.

Âm Dương La Sát đột nhiên đứng dậy mỉm cười:

- Tỷ tỷ phải đi, trước bình minh tỷ sẽ trở lại đây gặp đệ.

Lãnh Như Băng nguyên có ý truy vấn xem nàng đi đâu giữa đêm, nhưng lời vừa tới miệng đã nén lòng, điểm một nụ cười, nói:

- Xin tỷ tỷ cứ tự tiện.

Âm Dương La Sát khẽ buông tiếng thở dài rồi thoăn thoắt bước đi. Lãnh Như Băng đợi khoảng một khắc, đoán chắc rằng nàng đã đi xa, mới vung chưởng quạt tắt ngọn đèn, chầm chậm xuống giường, chỉ cảm thấy tâm tư xáo trộn, nghi án trùng trùng, khó lòng giải đáp. Chàng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh mộc án, lẩm bẩm một mình:

- Thật ra nhân vật Âm Dương La Sát này là ai ? Nàng ta chẳng giống một cô

nhi mà cũng chưa từng tiếp xúc qua cô nhi. Như vậy Vương Tích Hương nói không sai, nàng ta nhất định mang mặt nạ da người, che giấu diện mục chân chính để mà hí lộng ta.

Vừa nghĩ tới Vương Tích Hương, tự nhiên tâm trí chàng thoáng lướt qua lời dặn của nàng trước khi ra đi. Nếu muốn gặp nàng thì phải đến Mai Hoa cư ở Thái Hồ. Những lời sau nữa thì Lãnh Như Băng không cách gì nhớ được. Nhưng ba chữ "Mai Hoa cư" bất tường này thật khiến người ta kinh tâm. Vương Tích Hương thân thể yếu nhược mong manh như một cánh hoa sắp lìa cành. Mai hoa rụng, có phải là mộ hoa cũng là nơi táng thân của nàng ?

Nội tâm Lãnh Như Băng chấn động dữ dội, thầm nhủ:

"Ta nhất định phải đến gặp nàng, nếu trễ một bước ắt sẽ thành thiên thu di hận".

Tâm ý đã quyết, chàng lập tức vận công vung tả thủ hướng về mộc án cách không ghi ba chữ:

"Đệ đã đi". Chàng chẳng biết ba chữ hằn sâu trên mộc án kia là do sức mạnh của chỉ lực hay là biểu hiện tâm ý cương quyết cáo biệt của chàng nữa. Hình ảnh Âm Dương La Sát trong tâm trí chàng thoắt đổi thành hình ảnh yếu đuối của Vương Tích Hương. Lãnh Như Băng lập tức vận công giới bị, tinh mục loang loáng nhìn ra bầu trời lấp lánh đầy sao, cất bước ra cổng. Chàng đi một đoạn chẳng gặp điều gì trở ngại, đến ngoại thành chàng lập tức gia tăng cước bộ, thi triển khinh công lao về hướng Thái Hồ.

Chàng thừa biết với dung mạo quái dị của mình nếu như đi trong chốn đông người tất bị người khác dòm ngó phiền phức, nên tránh xa đô thị, chọn đường hẻo lánh ngày nghỉ đêm đi.

Hôm đến bờ Thái Hồ, chỉ thấy khói sóng bạc đầu một vùng mông mênh, chàng cảm khái lẩm bẩm:

"Thái Hồ ba mươi sáu ngàn thửa ruộng, hồ rộng thênh thang, biết tìm Mai

Hoa cư ở đâu ?" Chàng khởi thân đi dọc theo bờ hồ, tự biết với gương mặt xấu xí của mình không thể chận đường khách bộ hành để hỏi thăm, nên đành bịt mặt nhắm hướng bến thuyền của ngư dân thẳng tiến. Vào giờ này, là phiên chợ sáng, chỉ thấy những ngư phủ vạm vỡ đang xếp thành hàng vận chuyển các bao cá tôm. Lãnh Như Băng dùng khăn tay bịt mặt đứng bên đường, chờ một lão ngư phủ cao niên đi đến, cung tay thi lễ:

- Xin hỏi lão trượng chung quanh khu vực Thái Hồ này có nơi nào gọi là Mai Hoa cư không ?

Lão ngư bỏ bao cá trên vai xuống, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng đáp:

- Mai Hoa cư ? Lão hủ sống ở đây đã hơn ba mươi năm, chưa bao giờ nghe đến địa điểm đó.

Lãnh Như Băng nhất thời đầu óc u tối, vội cung tay nói:

- Đã làm phiền lão trượng.

Đoạn rảo bước đi. Bấy giờ đã có vài nhà ngư dân thức dậy nấu cơm sáng, khói bốc ra từ những mái nhà hòa vào sương sớm khiến người chẳng phân biệt được đâu là khói, đâu là sương. Lãnh Như Băng đứng ngơ ngẩn nhìn mặt hồ đến xuất thần, lẩm bẩm:

"Mai Hoa cư, Mai Hoa cư, thật ra là địa phương nào ? Mặt hồ rộng mênh mông, sóng trùng trùng lớp lớp chẳng thấy bờ, ta biết tìm ở đâu ?".

Vầng thái dương từ từ ló dạng rắc những tia nắng vàng xuống mặt nước long lanh, phản chiếu như hàng vạn hào quang. Lãnh Như Băng đứng nhìn bờ sóng đến xuất thần chẳng biết bao lâu. Đột nhiên tiếng khua nước vang động trên mặt hồ làm chàng giật mình. Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, suýt chút nữa reo lên mừng rỡ. Chỉ thấy trên khoái thuyền đang rẽ nước tiến vào bờ là một thiếu nữ vận lục y, đích xác là Tố Mai, tỳ nữ thân cận của Vương Tích Hương. Chàng cấp tốc khởi thân bước đến, gọi:

- Tố Mai cô nương !

Lãnh Như Băng trong cơn mừng rỡ hoàn toàn quên mất diện mạo mình đã biến đổi, sau khi lên tiếng gọi mới chợt giật mình lo lắng. Tố Mai từ từ quay lại nhìn chàng, mỉm cười:

- Huynh không phải là Lãnh công tử đó sao ?

Lãnh Như Băng sửng sốt hỏi:

- Đúng là tại hạ, nhưng làm sao cô nương ...

Tố Mai ngắt lời:

- Thỉnh công tử lên thuyền, nếu có thắc mắc gì, chúng ta sẽ đàm luận sau.

Lãnh Như Băng vừa nhảy lên thuyền, Tố Mai lập tức khởi thuyền trực chỉ trung tâm Thái Hồ. Sau khi thuyền đã đi được hơn trăm trượng, Tố Mai quay đầu lại nói:

- Tiểu thư căn dặn tiểu tỳ và Hoàng Cúc thay phiên du thuyền mỗi ngày một lần để chờ đón công tử.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Làm sao nàng biết được ta sẽ đến ?

Tố Mai lắc đầu:

- Điều này tiểu tỳ không rõ, nhưng lời nói của tiểu thư tuyệt không thể sai.

Lãnh Như Băng cảm thán:

- Cô nương của cô vốn thông minh tuyệt thế, lời nói và việc làm người thường không thể hiểu được.

Đột nhiên Tố Mai thở dài, hai tròng mắt đỏ ngầu, rồi hai giọt lệ lăn xuống, nói:

- Bệnh tình tiểu thư ngày càng trở nặng, biếng ăn biếng ngủ, thân thể dần dần héo mòn, đêm ngày đều tưởng nhớ công tử. Tiểu tỳ và Hoàng Cúc ngày ngày đều cầu trời khẩn Phật mong công tử mau đến.

Hồi 2

Lãnh Như Băng ngửa mặt nhìn trời than một tiếng "chao ôi" rồi thốt:
- Không đường bởi u mê, chẳng giúp được người tài !
Tố Mai u uất nói:
- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc âm thầm quan sát thấy tiểu thư đối với bệnh tình của mình rất thông hiểu, tin rằng đã tìm ra phương pháp chữa trị nhưng lại chẳng thiết tha thực hiện, khi Lãnh công tử gặp tiểu thư, mong hãy lựa lời khéo léo khuyên nhủ.
Lãnh Như Băng đáp:
- Được ! Tại hạ xin tận lực.
Bấy giờ chiếc thuyền nhỏ đã đến giữa hồ, Tố Mai đột nhiên quay lại, nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:
- Lãnh công tử, tại sao người lại dùng khăn che mặt ?
Lãnh Như Băng khẽ ho nhẹ, đáp:
- Tại hạ ... Tại hạ thấy có chút không được khỏe.
Tố Mai tiếp:
- Tiểu thư của tiểu tỳ có tài bốc quẻ tiên tri đã đoán biết công tử sẽ dùng khăn che mặt, nên khi gặp người, tiểu tỳ không cần phải hỏi cũng đã nhận ra.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Giữa thanh thiên bạch nhật nếu ta để dung mạo quái dị như thế này mà đi thì làm sao không khỏi làm kinh hãi người khác được ?
Vương Tích Hương đã biết dung mạo ta bị hủy, để tránh phiền phức tất phải dùng khăn che mặt, nào phải kỳ cơ quái sự gì mà khó tiên đoán". Chàng tuy nghĩ thế nhưng ngoài miệng lại nói:
- Vương cô nương liệu sự như thần, tại hạ rất khâm phục !
Tố Mai khẽ mỉm cười, không nói gì nữa, vận hết công lực đẩy thuyền đi như tên bắn. Lãnh Như Băng nhìn quanh chỉ thấy sóng nước mênh mông, không nhịn được phải hỏi:
- Cô nương, có phải Mai Hoa cư cách đây rất xa ?
Tố Mai đáp:
- Ở giữa Động Đình hồ, nhanh lắm khoảng nửa canh giờ sẽ tới.
Lãnh Như Băng lại hỏi:
- Cô nương có cần tại hạ giúp đỡ lái thuyền ?

Tố Mai lắc đầu:
- Bất tất !
Chiếc thuyền tăng tốc phóng như bay về phía trước. Lãnh Như Băng nhìn sóng nước trắng xóa, trong tâm trí đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ hãi khủng khiếp không sao tả được, toàn thân bắt đầu run rẩy.
Chàng đã trúng độc của Tạo Hóa Lão Nhân phải lao xuống sông đêm đó, đâm ra không còn sợ nước nữa. Nhưng không ngờ bây giờ đối diện với mặt nước, tâm tư lại phát sinh ra nỗi sợ hãi, bệnh cũ tái phát. Nỗi kinh sợ càng lúc càng tăng dần, Lãnh Như Băng không dám nhìn xuống mặt nước nữa. Chàng rúc vào khoang thuyền, nhắm chặt hai mắt.
Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên nghe giọng Tố Mai trong trẻo cất lên:
- Lãnh công tử, đã đến Động Đình hồ, thỉnh công tử lên bờ.
Lãnh Như Băng mở mắt trông ra xa, quả nhiên thấy khoái thuyền đã đổ dưới một vách núi. Tố Mai xoay người phóng lên một tảng đá, giơ tay vẫy. Lãnh Như Băng nhìn sóng nước rì rào, vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Chàng đưa mắt nhìn về nơi Tố Mai đang đứng, nhún chân lao tới. Tố Mai vừa trông thấy chàng đặt chân xuống đã phi thân qua tảng đá khác, miệng nói:
- Lãnh công tử, Mai Hoa cư của tiểu thư ở phía sau những bậc đá này.
Lãnh Như Băng điểm nhẹ chân phi thân qua từng tảng đá, chỉ thấy Tố Mai đã đợi sẵn trước bực thềm đá hướng lên trên. Nguyên lai phía sau khối đại thạch thiên nhiên là những bục đá đã được thợ đẽo thành nấc thang đi lên. Vừa bước chân lên mấy nấc thang đá, cảnh vật trước mắt đã thay đổi. Chỉ thấy phía trên sườn núi có một mẫu đất trồng một bồn hoa cỏ, trước cửa có cây hoa thụ đứng chắn, trên cây treo một bức bình phong đề ba chữ "Mai Hoa cư" cực lớn.
Tố Mai quay lại căn dặn Lãnh Như Băng:
- Chẳng biết tiểu thư đang ngủ hay thức, chúng ta nên bước khẽ để khỏi kinh động tiểu thư.
Lãnh Như Băng gật đầu nói:
- Thỉnh cô nương dẫn đường.
Chàng bám theo từng bước của Tố Mai xuyên qua vườn hoa đã thấy hiện ra một tiểu lâu. Tố Mai khẽ khàng mở hai cánh cổng gỗ, thấp giọng nói:
- Xin công tử đứng đây chờ một chút, tiểu tỳ vào xem tiểu thư đã tỉnh hay chưa.
Lãnh Như Băng gật đầu:
- Cô nương cứ tùy tiện.
Tố Mai nhẹ nhàng bước vào bên trong, khoảng nửa khắc sau trở lại nói:
- Tiểu thư đang đợi ở trên lầu.
Dứt lời quay lưng đi trước dẫn lối. Đó là một tiểu sảnh bố trí rất trang nhã, chiếm gần hết phân nửa diện tích của tiểu lâu, ngoài khoảng giữa trên tường

có treo một bức họa, chung quanh chỉ còn màn lụa trắng buông rũ. Lãnh Như Băng vừa nhìn thấy tiểu sảnh, tâm tư chấn động thầm nghĩ:
"Cách bày trí thật thanh nhã cao quý, nhưng quá thê lương". Tố Mai đưa tay trái vén bức rèm trắng, thấp giọng thốt:
- Tiểu thư đang nghỉ ngơi trong đó, mời công tử vào !
- Đó là khuê phòng của Vương cô nương, làm sao tại hạ có thể tự tiện xông vào được ?
Tố Mai nói:
- Tiểu thư mang bệnh trong người, chẳng thể đích thân ra tiếp công tử được.
Đột nhiên từ trong hương khuê phía sau rèm, vọng ra một giọng nói yếu ớt:
- Có phải Lãnh huynh đó không ?
Tố Mai vội đẩy Lãnh Như Băng tới phía trước:
- Vào đi, Tiểu thư đang gọi công tử kìa !
Lãnh Như Băng đành vén rèm bước vào. Chỉ thấy Vương Tích Hương trên người vận một bộ nội y màu trắng đang nằm trên giường, thoáng trông thấy Lãnh Như Băng, gắng gượng ngồi dậy nói:
- Muội là người bệnh sắp chết, huynh không cần thiết phải nghiêm thủ nam nữ lễ tiết.
Lãnh Như Băng vội vàng nói:
- Xin cô nương cứ nằm mà nói.
Vương Tích Hương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:
- Muội chỉ còn sống hai tháng, nên hẹn huynh trong thời hạn hai tháng. Chỉ không ngờ bệnh càng ngày càng nặng, xem ra khó qua khỏi một con trăng.
Lãnh Như Băng nhìn gương mặt hốc hác của nàng, không ngăn được cảm giác bi thương, buồn bã nói:
- Cô nương đã biết bệnh tình ngày càng trở nặng, cớ gì không tìm lương y chẩn trị ?
Vương Tích Hương lắc đầu nói:
- Muội tự biết trên thế gian này không có thuốc nào có thể trị hết bệnh của muội.
Lãnh Như Băng nhất thời nghẹn lời chẳng biết nói gì. Vương Tích Hương cười thảm thiết, nói tiếp:
- Huynh hãy tháo khăn bịt mặt ra, ngồi xuống đây nói chuyện với muội đi.
Lãnh Như Băng đưa tay tháo chiếc khăn bịt mặt xuống, nói:
- Cô nương tài hoa tuyệt thế, lại tinh thông y lý, trên thế gian này có biết bao nhiêu dược liệu, chẳng lẽ không có một thứ nào có thể chữa bệnh cho cô nương ?
Vương Tích Hương thở dài than:
- Ngọn đèn sắp cạn dầu còn cháy được bao lâu, hà huống linh dược trên đời chẳng dễ tìm, muội thì chỉ còn một ít thời gian. Đáng lẽ muội có thể bảo

toàn sanh mạng trời cho nếu bằng lòng an phận, nhưng gần đây muội lại thường hay dùng thủ pháp kim châm quá huyệt để kích thích năng lực tiềm ẩn. Ôi ! Muội vốn yếu nhược, lại không chịu quý tiếc thể lực, e rằng tử kỳ càng ngày càng gần.
Lãnh Như Băng thốt:
- Cô nương đã biết như thế sao còn cố phạm ?
Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, nói:
- Nếu muội suốt ngày cứ nằm mãi trên giường bệnh, cho dù có thể sống hơn ba năm nữa cũng chẳng có lạc thú gì.
Lãnh Như Băng thở dài:
- Nếu cô nương không tham gia đại hội anh hùng ở Từ Châu, hoặc chẳng xen vào những chuyện thị phi, thì có lẽ cô nương có thể kéo dài sự sống thêm một ngày.
Vương Tích Hương khẽ di động thân thể yêu kiều, nói:
- Ôi ! Muội những tưởng sẽ lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, giữ tâm thanh khiết không vương vấn bất cứ điều gì cả. Nhưng trời cao không chìu lòng người. Bây giờ muội thật không yên tâm rời bỏ thế gian này.
Lãnh Như Băng lại buông một tiếng thở dài não nuột:
- Cô nương còn tâm nguyện gì chưa toại, xin cứ phân phó. Tại hạ tự biết mình vô năng nhưng nguyện sẽ tận lực. Lãnh Như Băng một ngày chưa làm được thì một ngày tận lực đến trọn mười năm, nếu mười năm vẫn chưa được thì ngày nào tại hạ còn một hơi thở, vẫn nhất quyết hoàn thành tâm nguyện cho cô nương.
Trên gương mặt trắng xanh của Vương Tích Hương thoáng hiện nét hồng, nàng khẽ cười nói:
- Muội đã an bài hậu sự của mình, huynh bất bất phải nhọc tâm.
Đoạn nhỏ giọng tiếp:
- Huynh không cùng Âm Dương La Sát truy tầm di học của vị võ lâm tiền bối nào đó nữa ư ?
Lãnh Như Băng thoáng ngẩn người, đáp:
- Tại hạ phó ước cùng cô nương trước.
Vương Tích Hương mỉm cười:
- Ừm ! Tại sao lại đến sớm như thế ?
Lãnh Như Băng nhất thời không tìm ra lời để đối đáp, mặc nhiên im lặng.
Vương Tích Hương khẽ buông tiếng thở dài, nói:
- Ở đây chỉ có huynh và muội, huynh có lời gì muốn nói xin cứ nói, bất tất phải đắn đo.
Lãnh Như Băng động tâm thầm nghĩ:
"Tại sao ta phải đến sớm để gặp nàng ? Có phải vì chuyện ta phát hiện ra Âm Dương La Sát mang mặt nạ hí lộng ta hay ta đột nhiên quan tâm nàng ?"

Chàng bước tới cửa sổ, nhìn những đóa hồng hoa nở rộ trước sân, trầm tư chẳng nói một lời. Vương Tích Hương than "chao ôi" một tiếng, giơ bàn tay lên giữa chừng, nói:
- Huynh tưởng rằng muội không biết hay sao ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ tuyệt không thích nói láo.
Vương Tích Hương nói:
- Muội biết rằng huynh phát hiện ra hành động của Âm Dương La Sát khả nghi mới chợt nhớ đến muội, nhất thời xung động nên vội vàng đến gặp.
Lãnh Như Băng trong lòng phủ nhận, muốn mở lời thanh minh nhưng chẳng tìm ra lời để diễn tả, bất giác không nén nổi tiếng thở dài, thốt:
- Cô nương nói chẳng sai, thường tình là như thế, chỉ là ...
Vương Tích Hương cắt ngang:
- Chỉ là cái gì ?
Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ trước khi đến đây, đã suy nghĩ ba lần.
Vương Tích Hương nói:
- Nghĩ đến ba lần tất có mục đích, chẳng biết dụng tâm của Lâm huynh là gì ?
Câu hỏi của nàng làm Lãnh Như Băng nhất thời bối rối, chẳng biết đối đáp thế nào, ngập ngừng một lúc lâu mới thốt:
- Sinh tử của cô nương có quan hệ rất lớn đến vận kiếp của võ lâm.
Vương Tích Hương vặn hỏi:
- Chuyện này quá to lớn. Muội chỉ muốn biết dụng tâm của huynh là gì ?
Lãnh Như Băng lúng túng đáp:
- Cô nương đối với tại hạ còn có ơn cứu mạng, tại hạ biết cô nương đang mang trọng bệnh, tới thăm là điều đương nhiên.
Vương Tích Hương khẽ thở dài, nói:
- Theo lời huynh thì huynh rất quan tâm đến sinh tử của muội ?
Lãnh Như Băng nói:
- Đâu phải chỉ mình tại hạ, thiên hạ quần hùng đều quan tâm đến sinh tử của cô nương.
Vương Tích Hương cười lạt:
- Chẳng sai, mọi người đều quan tâm đến sống chết của muội, vậy có ai có khả năng kéo dài sự sống cho muội thêm vài năm ?
Lãnh Như Băng ấp úng:
- Điều này ... điều này ...
Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, thốt:
- Muội nghĩ huynh có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi muội, sẵn muội đang đầu óc sáng suốt có thể vận dụng năng lực, huynh mau hỏi đi.

Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ đến đây cốt ý chỉ để thăm hỏi bệnh tình của cô nương, chẳng mong khiến cô nương lao nhọc.
Vương Tích Hương nói:
- Muội chắc chắn phải chết, huynh đối với muội như thế có ích gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Cô nương nhân tâm hiệp cốt, cả võ lâm đều kính ngưỡng, tại hạ chẳng qua chỉ là một người trong số vạn người.
Vương Tích Hương cười:
- Theo lời huynh nói, muội tưởng cả võ lâm đều nghe danh muội.
Lãnh Như Băng nói:
- Nào phải chỉ nghe danh, mà cả võ lâm đều tôn kính cảm kích!
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh cũng rất cảm kích muội ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Thụ ân trọng như núi, khắc sâu trong lòng.
Vương Tích Hương sắc mặt thoáng biến đổi, hỏi tiếp:
- Huynh cảm ân muội, nếu muội muốn huynh chết, huynh chắc không từ chối ?
Lãnh Như Băng nói:
- Chỉ cần cô nương phân phó, tại hạ toàn lực hoàn thành, quyết không ngại sinh tử.
Vương Tích Hương thốt:
- Tốt lắm ! Vậy muội muốn huynh làm một việc.
Lãnh Như Băng tự thẹn vì hình dáng, tuy trong lòng có ý ái mộ nhưng chẳng dám nói ra, đành biến tình yêu thành tình nghĩa, quyết định báo đáp nàng nên cung kính nói:
- Tại hạ xin rửa tai lắng nghe !
Vương Tích Hương thốt:
- Sau khi muội chết, huynh phải ở Mai Hoa cư này canh giữ mộ muội, chẳng hay huynh có bằng lòng đáp ứng ?
Lãnh Như Băng nói:
- Được ! Nhưng tại hạ phải nhờ người chuyển thư về nhà để thân mẫu khỏi lo lắng.
Vương Tích Hương thở dài nói:
- Đạo làm con tất phải như thế.
Mục quang của Lãnh Như Băng lay động nhìn lên gương mặt trắng xanh không chút huyết sắc của nàng, bất giác trong lòng đau đớn thầm nghĩ: "Vị cô nương này trí tuệ tuyệt thế, dung mạo tu hoa bế nguyệt, tiếc rằng yểu thọ". Vương Tích Hương yểu điệu đưa tay sửa lại mớ tóc mây, cất giọng ôn

nhu hỏi:
- Huynh đang nghĩ gì ?
Lãnh Như Băng thở than:
- Tại hạ đang nghĩ cô nương là một bậc nhân tài, mà chẳng còn sống đến đến một năm. Than ôi ! Thật là thiên đố hồng nhan !
Vương Tích Hương khẽ mỉm cười:
- Tự cổ hồng nhan thường bạc mệnh, lại có được mấy người thông tuệ. Nếu muội trời sanh đần độn, có lẽ sẽ sống thêm được vài năm.
Lãnh Như Băng lòng đã biết sanh mạng người ngọc chẳng còn dài, lại chẳng có cách gì níu kéo, từ từ khởi thân đứng dậy, thốt:
- Cô nương cần tịnh dưỡng, tại hạ không tiện quấy rầy thêm.
Đoạn quay lưng bước ra phía ngoài. Chỉ nghe Vương Tích Hương u uất kêu lên:
- Khoan đã !
Lãnh Như Băng quay lại thốt:
- Cô nương có gì chỉ giáo ?
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh hy vọng muội sống thêm vài năm nữa phải chăng ?
Ánh mắt Lãnh Như Băng hiện lên một tia thần quang, đáp:
- Tại hạ hy vọng cô nương sống đến trăm tuổi.
Vương Tích Hương mặc nhiên trầm tư một lúc lâu, đoạn than:
- Suy đi tính lại, cho dù muội có may mắn thành công, làm sao tránh khỏi hủy danh bội tín với người ?
Lãnh Như Băng trong lòng nao nao, ngơ ngác nói:
- Vương cô nương lời chứa huyền cơ, tại hạ thật chẳng thể minh bạch.
Vương Tích Hương điểm nhẹ nụ cười, nói:
- Bất tất phải hiểu ! Huynh cùng với vị la sát cô nương của huynh định đi tới nơi nào tìm di vật của vị võ lâm tiền bối đó ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Nàng chưa từng cùng tại hạ bàn qua chuyện này.
Vương Tích Hương lại thốt:
- Huynh vừa phát giác ra nàng lừa dối huynh thì lập tức tới Mai Hoa cư tìm muội phải không ?
Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ tuân lời cô nương âm thầm truy xét, quả nhiên phát giác ra điểm man trá.
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh có biết nàng là ai chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ chẳng đoán ra được.

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:
- Không cần phải phí tâm cơ, nàng tức là người đã hủy đi diện mạo huynh, Công Tôn Ngọc Sương !
Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ có từng nghĩ qua, chỉ là không hiểu tại sao nàng ta phải giả dạng Âm Dương La Sát hí lộng tại hạ ?
Vương Tích Hương nói:
- Nàng nhất định rất cay cú với Vương Thông Huệ nên muốn làm huynh thay lòng, khiến Vương Thông Huệ phải chịu đau khổ trong tình trường.
Đoạn cười một tiếng, tiếp:
- Vương Thông Huệ đối với huynh là tình chân, chỉ là chân thật tới mức độ nào thì khó mà nói được. Theo tình thế hiện tại mà luận, cho dù huynh có biến đổi, vị tất Vương Thông Huệ đã thương tâm hối hận nghìn lần, đau xót trăm bề. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương lại tự rước nhục, càng khó lòng nhẫn nhịn.
Nàng càng nói, đột nhiên càng thấy tức cười, không nhịn nổi bật cười thốt:
- Nguyên lai Công Tôn Ngọc Sương đã thắng, chỉ vì tánh tình nóng nãy vội vã, trận đầu tiên biểu diễn sống động xảo diệu, thập phần thành công, sau lại sai sót trùng trùng, tự mình can dự vào kế sách của mình.
Lãnh Như Băng im lặng lắng nghe, chẳng nói một lời. Vương Tích Hương hoan hỉ tự đàm, trên gương mặt trắng nhợt thoáng hiện nửa nụ cười, lại nói:
- Công Tôn Ngọc Sương tự phụ mình võ công lẫn tài hoa xuất thế, trước ở Từ Châu thất bại đã nộ hỏa, toan tính trút tất cả lên đầu Vương Thông Huệ, điều đáng tức cười là cả hai người đều đã vướng vào lưới tình, tự đổi giả thành thật.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ nghe lời cô nương nói, hẳn cô nương đã có an bài ?
Vương Tích Hương nói:
- Tự nhiên muội biết nếu như muội không dằn tâm tránh xa bể tình, thì song phương tập trung tâm lực ba tháng sau sẽ khai một trường quyết chiến. Huynh thử nghĩ xem sau trận chiến đó, liệu võ lâm còn lại được bao nhiêu tinh anh ?
Lãnh Như Băng khẽ thốt:
- Nguyên lai là như thế ...
Vương Tích Hương lại nở một nụ cười, tiếp:
- Cho nên muội mới bày ra trò vặt này. Nếu Công Tôn Ngọc Sương đối với huynh chẳng có một điểm ái mộ, thì biện pháp này không thể thi hành, còn như Công Tôn Ngọc Sương quả thật hữu ý với huynh, thì chẳng cần xảo ngôn thuyết phục, nàng cũng đáp ứng.
Nàng ngưng lại một chút, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, nói:

- Muội tiên liệu Công Tôn Ngọc Sương tính cách quật cường, phàm làm việc gì cũng dự trù sẽ thắng người khác, vả lại tai mắt linh mẫn bố trí khắp nơi, chẳng việc gì có thể lọt qua, hà huống muội đã cố ý lơ là, quả nhiên sự việc đã nhanh chóng bị Công Tôn Ngọc Sương biết rõ.
Nàng điểm một nụ cười mê hồn, tiếp theo:
- Huynh vốn dĩ rất anh tuấn, chỉ vì Công Tôn Ngọc Sương từng gặp qua quá nhiều người, vội vàng liếc mắt, chẳng cách gì lưu lại trong ký ức. Sau lần nhiệt náo đó, Công Tôn Ngọc Sương đã bắt chước xuân tằm làm kén trói buộc ngoài ý muốn vậy.
Nàng nói đến đây, nét hoan hỉ trên mặt biến mất, khẽ buông tiếng thở dài, mặc nhiên im lặng. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nếu Công Tôn Ngọc Sương quả thật có tình ý với ta, đã chẳng ra tay hủy hoại dung mạo ta". Chàng đợi khá lâu, chẳng thấy Vương Tích Hương nói tiếp, không nhịn được phải lên tiếng hỏi:
- Cô nương an bài kế sách ấy, đối với sự chém giết trong giang hồ lại có ích gì ?
Vương Tích Hương nói:
- Sau khi sự việc kết thúc, nếu Công Tôn Ngọc Sương thật sự động mối chân tình với huynh thì nàng sẽ chẳng còn vận dụng tài trí náo loạn giang hồ để phạm thiên nộ.
Muội sẽ truyền cho huynh thuật kim châm quá huyệt để tìm cơ hội cắm vào huyệt đạo nàng phá đi Du Già tâm thuật, giúp nàng thoát ly ma đạo, bỏ đi tính cách lãnh khốc mà trở nên trầm tĩnh, ôn nhu, phục tùng, hoàn toàn có thể làm một thường nhân.
Lãnh Như Băng kinh ngạc:
- Có chuyện đó nữa sao ?
Vương Tích Hương đáp:
- Y đạo rất sâu xa, cũng tính là một thứ võ học thần kỳ, nghe lại thấy huyền diệu khó lường, kỳ thực luận thấu xong, bình thường đích thật rất đáng tiếc ...
Đột nhiên nàng ngưng lời. Lãnh Như Băng hỏi:
- Rất tiếc cái gì ?
Vương Tích Hương sắc diện ngưng trọng, thốt:
- Chao ôi ! Vờn lửa phỏng tay, lời xưa đã dạy, muội những tưởng sắp đặt biệt ly người, nhưng chẳng thể tiên liệu đột nhiên ... đột nhiên ...
Chớp mắt một cái, hai hàng lệ thánh thót rơi xuống. Lãnh Như Băng thất kinh hỏi:
- Vương cô nương thế nào, sao lại chẳng thư thả ?
Vương Tích Hương khẽ đưa tay áo lên chậm nước mắt, từ từ thốt:
- Muội khỏe mà.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Con gái thật là khó hiểu, nước mắt như lúc nào cũng có sẵn trong túi, tùy thời mà lấy ra, muốn nói vài lời an ủi cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu". Lại nghe Vương Tích Hương từ từ thốt:
- Muội cố tâm an bài cho Vương Thông Huệ đối nghịch với Công Tôn Ngọc Sương, khiến hai người bảo trì cục diện bình phân của võ lâm.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương đã có ý tương trợ Vương Thông Huệ, sao chẳng xuất toàn lực giúp nàng đả bại Công Tôn Ngọc Sương luôn một lần ?
Vương Tích Hương đưa đôi mắt trong suốt như hồ thu nhìn thẳng Lãnh Như Băng, nở một nụ cười thâm tình, thốt:
- Nếu như hai nàng ấy chẳng thể giữ được cục thế võ lâm phân bình, thì huynh há chẳng phải cũng là người rất quan trọng đó sao ?
Lãnh Như Băng tự nhiên trong lòng đã hiểu, nhưng vẫn vờ hồ đồ hỏi:
- Việc này có liên can gì đến tại hạ ?
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh thật sự không hiểu hay giả vờ hồ đồ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tự nhiên là không hiểu.
Vương Tích Hương nói:
- Nghìn năm trở lại đây, võ lâm đại quyền phần lớn là do nam nhân nắm giữ, nếu có vị cân quốc anh thư nào chủ sự thì cũng chẳng qua là đàm hoa nhất hiện, mau sinh chóng diệt, không thể tồn tại. Tỷ như do hai vị nữ nhân làm chủ, sai sử thiên hạ tu mi, cục diện có thể duy trì lâu dài hơn một chút, sau lại có một nam nhân tài ba, khí khái, đột nhiên xuất hiện tung hoành trên giang hồ, chỉ trong vòng mấy con trăng hàng phục được cả hai vị mỹ nhân đang nắm giữ võ lâm đại quyền, khôi phục lại quyền vị của nam nhân, há người ấy lại chẳng thụ nhận sự kính trọng của võ lâm đồng đạo được sao ?
Lãnh Như Băng nói:
- Phóng mắt nhìn ra khắp đương kim giang hồ, lại có người nào có đủ tài năng.
Vương Tích Hương cười bí ẩn:
- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.
Lãnh Như Băng ngơ ngẩn hỏi:
- Cô nương định nói tại hạ chăng ?
Vương Tích Hương nói:
- Chẳng lẽ hiện tại huynh còn chưa minh bạch ?
Lãnh Như Băng nói:
- Vài món võ công thô thiển của tại hạ, há có thể địch lại Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Tích Hương thốt:
- Vương Thông Huệ cũng chẳng thể vậy, nếu đơn độc chỉ bằng võ công để đối địch, đừng nói cách biệt thời gian ba tháng, cho dù cho Vương Thông Huệ một năm, cũng chẳng có cách luyện thành võ công đối địch với Công Tôn Ngọc Sương ..... Nàng cấp tốc há miệng hớp vào hai hơi dài, nhắm chặt song mục, không nói gì nữa. Lãnh Như Băng ngưng mục quan sát, thấy trán Vương Tích Hương lấm tấm mồ hôi, không thể tránh khỏi thất kinh, trong lúc khẩn cấp quên cả câu "nam nữ thọ thọ", đưa tay bắt lấy mạch nàng, chỉ thấy hữu thủ Vương Tích Hương lạnh ngắt, nhịp mạch đập yếu ớt. Chàng kinh sợ biết không phải là chuyện nhỏ, vội vàng gọi lớn:
- Tố Mai nhanh vào, tiểu thư của cô ...
Lời chưa ra khỏi miệng, Tố Mai đã cấp tốc xông vào, vừa qua khỏi cửa đã nhào tới đỡ lấy Vương Tích Hương, thò tay vào người lấy ra một hoàn thuốc, huy động song thủ nhanh chóng chà xát khắp người hòng cứu tỉnh Vương Tích Hương. Lãnh Như Băng nhất thời tâm tư rối bời, chẳng biết tìm ai khác để cầu cứu. Tố Mai động tác thành thục, gấp nhưng không loạn, chà xát khắp huyệt đạo trên người Vương Tích Hương, đoạn đặt Vương Tích Hương nằm xuống trên giường, nói:
- Lãnh công tử chớ quá kinh hãi, tiểu thư vẫn thường hay phát bệnh ...
Đột nhiên trông thấy diện mạo khủng khiếp của Lãnh Như Băng, bất giác buộc miệng kêu lên một tiếng thảng thốt, nhanh chóng lùi lại hai bước, định thần quát:
- Ngươi là ai ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ chính là Lãnh Như Băng.
Tố Mai kinh dị thốt:
- Lãnh công tử vốn anh tuấn tiêu sái, làm sao có thể mang diện mạo xú quái như ngươi ?
Lãnh Như Băng cười ảm đạm thốt:
- Tại hạ bị Công Tôn Ngọc Sương hủy đi dung mạo, chỉ còn lại hình dạng xú quái này.
Tố Mai hỏi:
- Nếu tiểu thư đã trông thấy, có lý nào lại không kinh hãi ?
Đoạn nàng mở to đôi mắt to đen chăm chú quan sát khuôn mặt Lãnh Như Băng, một lúc sau khẽ điểm nụ cười nhạt, nói:
- Thoạt mới trông thấy gương mặt đầy màu sắc quái dị này thì có chút kinh hãi, tuy nhiên sau khi nhìn kỹ lại, đích thị rất ngoạn mục.
Lãnh Như Băng buông một tiếng thở dài, mặc nhiên không đáp. Tố Mai tự biết ngôn từ có phần hơi khắc bạc làm tổn thương Lãnh Như Băng, khẽ cười nói:

- Lãnh công tử ắt hẳn đã đói, để tiểu tỳ chuẩn bị thức ăn cho người.
Lãnh Như Băng đích thực cảm thấy hơi đói bụng, lập tức ứng tiếng:
- Làm phiền cô nương.
Tố Mai thốt:
- Bất tất phải khách khí, Lãnh công tử cứ ngồi ở phòng tiểu thư, có lẽ tiểu tỳ chưa trở lại thì tiểu thư đã tỉnh.
Nói xong, lập tức chuyển thân bước ra khỏi phòng.
Trong hương khuê tĩnh mịch u nhã, thoáng chốc chỉ còn một mình Lãnh Như Băng.
Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương say sưa chìm trong giấc điệp, động tâm thầm nghĩ:
"Thôi hãy để nàng yên tịnh nghĩ ngơi, ta còn ở trong phòng e rằng sẽ kinh động nàng". Chàng chậm rãi bước ra tiểu sảnh, tiện tay vén một góc màn nhìn lại, bất giác sửng sốt. Nguyên lai phía sau bức màn trắng, có treo một bức họa của một thiếu niên vận kình trang, đích thị là chàng. Bên cạnh họa tượng, đề:
"xuân khê mộng lý nhân" thẳng một hàng, phía dưới lại có chữ "Vương Tích Hương hội đề" riêng rẽ.
Lãnh Như Băng lặng lẽ ngắm nhìn phong thái tiêu sái tuấn dật của người trong tranh, lắc đầu buông một tiếng thở dài vội thả rèm xuống. Chàng bước về phía một tấm màn trắng khác phía trước, đưa tay vén lên, đưa mắt nhìn kỹ, lại sửng sốt ngây người.
Sau bức màn trắng, cũng giống cái trước, là một họa tượng của chính chàng. Điều kỳ diệu là bên cạnh họa tượng, đề "quân thị xuân khuê mộng trung nhân", phía dưới lại để "Vương Thông Huệ nửa đêm hội đề".
Lãnh Như Băng thả rèm trắng xuống, hít mạnh một cái, tự nói với mình: "Đúng là quái sự, làm sao lại có việc như thế này ?". Chàng đưa tay sờ lên khuôn mặt đầy sẹo của mình, chỉ thấy trùng trùng nghi vấn, chẳng thể nào giải thích được. Thoáng nghe có tiếng bước chân, rồi có tiếng Tố Mai vọng đến:
- Lãnh công tử, mời dùng cơm.
Lãnh Như Băng chậm rãi quay đầu lại, thốt:
- Thật là cực nhọc cho cô nương.
Tố Mai hai tay bưng một mâm ngọc gồm một bát nhỏ và bốn loại rau, nhẹ nhàng bước đến đặt xuống trên bàn, mỉm cười nói:
- Tiểu tỳ nấu nướng chẳng khéo, công tử hãy ăn đỡ lót dạ.
Lãnh Như Băng cảm thấy ruột gan cồn cào, chẳng khách sáo bước đến bàn cầm đũa ăn sạch chẳng thừa chút gì, đoạn bỏ bát xuống mở lời khen:
- Thật là cực phẩm !
Tố Mai nở một nụ cười kiều mị nói:

- Tiểu tỳ có vài lời muốn nói cùng công tử, nhưng chẳng biết liệu có thất lễ chăng ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Cô nương cứ nói, chỉ sợ tại hạ chẳng có đủ khả năng ứng phó mà thôi.
Tố Mai khẽ than một tiếng, thốt:
- Trước khi công tử đến, tiểu thư suốt ngày ở trong khuê phòng, chẳng cười một cái, chẳng thốt một lời. Nhưng sau khi công tử đến, tình hình đã biến chuyển không ngờ, hoặc giả nhờ sức của công tử, có thể kéo dài sinh mạng của tiểu thư thêm một thời gian.
Lãnh Như Băng nhất thời ngơ ngác, nói:
- Sinh tử của Vương cô nương có quan hệ đến cả thiên hạ võ lâm bao gồm chánh tà, nếu giới hạn trong khả năng của mình, đương nhiên tại hạ cam tâm tình nguyện. Chỉ là tại hạ không biết chút gì về y lý, làm sao có thể trị bệnh cho Vương cô nương ?
Tố Mai lại thở dài nói:
- Công tử của tôi, bệnh của tiểu thư cho dù có mời tất cả danh y trong thiên hạ cũng không trị được.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Nếu tất cả danh y trong thiên hạ đều bó tay, thì một người chẳng biết chút gì về y lý như tại hạ làm sao có khả năng đó ?
Tố Mai thốt:
- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội theo hầu tiểu thư đã lâu, rất thấu hiểu nội tâm của tiểu thư, chỉ có một tâm sự ẩn mật nhất của tiểu thư là không hiểu được.
Lãnh Như Băng kinh dị hỏi:
- Cô nương đã theo hầu lâu như thế mà vẫn không biết sao ?
Tố Mai nói:
- Đừng nói là tiểu tỳ, chỉ e rằng ngay cả lão gia và phu nhân cũng chẳng biết.
Lãnh Như Băng trầm ngâm:
- Lại có chuyện này nữa sao ?
Tố Mai thốt:
- Tiểu tỳ không phân sai trái, ngôn ngữ hồ đồ, xin có lời kỳ vọng vào công tử giúp tiểu thư mau trở nên khoẻ mạnh.
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu tại hạ có khả năng, vạn tử bất từ.
Tố Mai lại tiếp:
- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc tổng hợp lại lời nói cùng cử chỉ của tiểu thư hàng ngày, qua mấy tháng nghiên cứu, cuối cùng đã phát hiện ra tâm sự ẩn mật đó.
Lãnh Như Băng hỏi:

- Cái gì ẩn mật ?
Tố Mai đáp:
- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc phát giác ra tiểu thư có một phương pháp khả dĩ có thể trị được kỳ bệnh của mình, cho dù không trị dứt tối thiểu cũng sống thêm được tám năm mười năm, nhưng vì một lý do nào đó, tiểu thư lại chẳng thiết trị liệu.
Lãnh Như Băng giật mình hỏi:
- Lời này đáng tin chăng ?
Tố Mai đáp:
- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc tin chắc rằng không sai.
Lãnh Như Băng trầm tư thốt:
- Chuyện này quả thật có chút kỳ quái.
Tố Mai tiếp:
- Tiểu thư bình sinh lúc nào cũng hành sự đơn độc, đối với mọi sự việc đều xem như đùa bỡn, tiểu tỳ chưa bao giờ thấy tiểu thư thật sự quan tâm đến bất cứ sự việc hoặc người nào cả, chỉ riêng đối với công tử thì có chút khác biệt.
Lãnh Như Băng thoáng ngập ngừng rồi hỏi:
- Tại sao lại có chút khác biệt ?
Tố Mai bật cười nói:
- Huynh thật sự ngốc vậy sao ? Tiểu thư đã có ý định vùi thân nơi Mai Hoa cư này, ngoại trừ tiểu tỳ và Hoàng Cúc, lão gia và phu nhân ra, thì chỉ có hẹn ước với công tử tại nơi này, sau đó lại mời vào khuê phòng luận đàm lâu dài. Những hành động như thế, há có thể đối xử với một thường nhân ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ cũng có cảm giác Vương cô nương rất tốt với tại hạ, chỉ là chẳng dám tồn tâm mơ tưởng.
Tố Mai mỉm cười nói:
- Nếu công tử tồn tâm mơ tưởng, tiểu thư đã chẳng tốt với huynh như vậy.
Đoạn nhỏ giọng tiếp:
- Tiểu thư tuy thân thể hư nhược, dung mạo có phần nhợt nhạt, nhưng là một người có khí chất thanh nhã, yểu điệu động lòng người. Huynh có biết rằng có rất nhiều người thương mến nàng, cho dù biết nàng mang bệnh chẳng thể sống lâu, có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện chỉ mong được một ngày làm phu thê, chẳng biết ý công tử đối với tiểu thư thế nào ?
Lãnh Như Băng nói:
- Điều này tại hạ chưa từng nghĩ qua.
Tố Mai kêu lên:
- Bất tất phải đàm luận về điều đó ! Tiểu tỳ chỉ cầu công tử, mong công tử khuyến khích tiểu thư, khiến tiểu thư có thể sống thêm vài năm.

Lãnh Như Băng gật đầu:
- Được ! Bất kể việc sẽ ra sao, tại hạ xin tận lực.
Tố Mai vái chàng một cái thật dài, thốt:
- Thật là nhọc đến công tử, tiểu tỳ xin bái tạ trước.
Lãnh Như Băng vội vàng xua tay:
- Chẳng dám ! Chẳng dám !
Tố Mai vừa thu dọn chén bát trên bàn, vừa nhỏ giọng nói:
- Tiểu thư sắp tỉnh dậy, xin công tử đừng nói với tiểu thư là tiểu tỳ có yêu cầu.
Lãnh Như Băng gật đầu:
- Tại hạ đã rõ.
Tố Mai khẽ điểm một nụ cười nhẹ, thốt:
- Như công tử có khả năng khuyến khích tiểu thư sống thêm vài năm, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội cảm kích bất tận, nguyện phụng thị công tử cả cuộc đời.
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương đã nặng lời.
Tố Mai mỉm cười, se sẽ lui gót xuống lầu. Lãnh Như Băng đưa tay sờ lên những vết sẹo trên mặt, tâm tư bỗng khởi lên một cảm giác mờ mịt, trong lòng thầm nghĩ:
"Lãnh Như Băng ta mặt mày xấu xa quái dị, há có thể sánh cùng nữ nhân dung mạo như hoa như ngọc ? Nhưng để khuyến khích Vương Tích Hương khởi dậy ý niệm sinh tồn, ta phải cố thử".
Chàng ngồi trơ như phỗng, tâm tư loạn tưởng, chẳng biết qua bao lâu thời gian.
Chỉ nghe từ phía sau rèm lụa trong khuê phòng vọng ra tiếng Vương Tích Hương gọi Tố Mai. Lãnh Như Băng theo bản năng bật dậy bước tới phía trước cửa, nhất thời không khỏi sửng người. Nguyên Vương Tích Hương đã ngồi hẳn dậy, áo trên xộc xệch hé mở, bộ nội y màu trắng trên người cũng lệch sang một bên, phía dưới lộ ra một cặp chân trắng như ngọc chuốt. Nàng cất giọng ngái ngủ gọi:
- Tố Mai nhanh đến đây ! Ta nóng đến chết mất.
Lãnh Như Băng thoáng ngần ngừ một thoáng rồi cấp tốc bước tới giơ tay đỡ Vương Tích Hương, hỏi:
- Vương cô nương, cô nóng lắm ư ?
Vương Tích Hương thốt:
- Muội sắp chết vì nóng.
Đoạn vòng tay qua ôm chặt lấy Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng chỉ cảm giác có một thân thể mềm mại áp sát vào thân trước của chàng, tỏa ra một mùi u hương dìu dịu lạ lùng. Chàng từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ trải qua tình

cảnh như vậy, bất giác tim đập loạn xạ, mạch máu chạy nhanh, toàn thân nóng bừng bừng, không thể tự kiềm chế được.

Hồi 3

Chàng nghe giọng Vương Tích Hương khẩn thiết cất lên:
- Mau cởi y phục muội ra, bồng muội vào hồ tắm.
Lãnh Như Băng sửng sốt hỏi:
- Cởi y phục ? Để tại hạ đi gọi Tố Mai.
Vương Tích Hương hai tay càng siết chặt Lãnh Như Băng, gấp gáp thốt:
- Nhanh lên, muội nóng chết mất.
Lãnh Như Băng định thần lại, đưa tay đặt lên hữu thủ của Vương Tích Hương, quả nhiên nhận ra nàng đang phát nhiệt, nhưng chưa đến nỗi quá lợi hại. Chàng muốn đẩy Vương Tích Hương ra, cấp tốc xuống lầu tìm Tố Mai, nhưng cảm thấy vòng tay Vương Tích Hương càng ngày càng siết chặt, sợ tổn thương nàng, nhất thời do dự không biết làm sao, ngồi ngơ ngẩn chẳng biết qua bao lâu. Đột nhiên cảm giác thân thể mềm mại của Vương Tích Hương xuất hạn dầm dề, tay chân đang cử động bỗng buông thỏng xuống, vòng tay quanh cổ chàng cũng lỏng ra, khẽ kêu lên một tiếng thất thanh, đưa tay cấp tốc kéo vạt áo lên che ngang miệng. Trong phòng đột nhiên trở nên vô cùng tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng nhịp tim đập của hai người.
Lãnh Như Băng trong lòng tự trách móc:
"Lãnh Như Băng hỡi Lãnh Như Băng, sao mi lại có thể lỗ mãng như thế ? Dù cho Vương cô nương có truy tội, thì lòng mi vô tà niệm, sự thật hiển nhiên đã chứng minh, hà tất phải dùng lời biện bạch ?" Chàng đang tự than tự trách, bỗng nghe thanh âm của Vương Tích Hương cất lên:
- Lãnh công tử, hành động vừa rồi của ta đã làm công tử kinh hãi.
Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ thật không phải, cô nương gọi Tố Mai, đáng lẽ tại hạ không nên xông vào.
Hành động thất thố của tại hạ hoàn toàn là vô tâm, mong cô nương rộng lòng thứ cho.
Vương Tích Hương thả vạt áo xuống, để lộ một gương mặt nửa giận nửa mừng, khẽ điểm nụ cười thốt:
- Muội làm huynh kinh hãi trước, nguyên huynh đã tự nhận lỗi, chẳng trách bị làm sợ.
Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ đang nghĩ tới một sự việc.
Vương Tích Hương hỏi:

- Việc gì ? Huynh có thể nói cho muội nghe không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chủ yếu chỉ là phải chi tại hạ tuân lời cô nương.
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
- Trong đời muội chưa bao giờ hưởng qua một khoảnh khắc khoái lạc cho đến lúc này, nếu muội sống thêm được một vài khoảnh khắc như thế, sinh hoạt hàng ngày có lẽ đầy đủ hơn.
Lãnh Như Băng than:
- Rất tiếc, đời người có được bao nhiêu thời gian để sinh hoạt như thế.
Vương Tích Hương hỏi:
- Tại sao thế ? Huynh phải đi ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Không phải, tuy nhiên cho dù tại hạ có ở lại, cô nương lại còn bao nhiêu thời gian ?
Vương Tích Hương nói:
- Ra là vậy, nhưng nếu mỗi ngày đều có thể sống trong khoái lạc, thì chết có gì đáng tiếc ?
Đột nhiên nàng quay mặt đi, thấp giọng hỏi:
- Lãnh công tử, huynh có tin người chết rồi sẽ biến thành quỷ không ?
Lãnh Như Băng ngập ngừng đáp:
- Chuyện này ... rất khó nói.
Vương Tích Hương khẽ cười thốt:
- Nếu người chết đi có thể biến thành quỷ, thì muội sẽ đeo bám huynh suốt ngày, đó chẳng phải đã giải quyết đi sự phiền não của huynh về sinh tử của muội sao ? Muội lại chẳng cần phải chịu nỗi khổ tương tư, chẳng cần phải đau vì bệnh hoạn.
Lãnh Như Băng nhất thời ngẩn người, đoạn nói:
- Ý niệm này vô hình trung chẳng quá ích kỷ đó sao ? Cô nương chết đi là mọi chuyện kể như kết liễu cho riêng cá nhân cô nương, nhưng để lại thương tâm cho bao người khác.
Vương Tích Hương hỏi:
- Thương tâm cho ai ?
Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, gom hết can đảm nói:
- Tại hạ ...
Vương Tích Hương khẽ nheo mắt, hỏi:
- Huynh ư ? Lời này có đáng tin chăng ?
Lãnh Như Băng nhớ tới lời phó thác của Tố Mai, thốt:
- Tự nhiên là lời thật lòng.
Vương Tích Hương cười khanh khách nói:
- Muội không tin.

Lãnh Như Băng nghĩ tới thân phận mình là một người kỳ hình quái mạo, trong lòng đau xót, nhưng lời đã nói ra như tên đã rời cung, có muốn cũng chẳng thể thu hồi, đành phải mạnh dạn nói:
- Làm thế nào cô nương mới tin ?
Vương Tích Hương ngưng cười, thốt:
- Huynh đã biết muội có rất nhiều khuyết điểm ?
Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ chưa nhìn thấy.
Vương Tích Hương nói:
- Được ! Để muội nói cho nghe nhé !
Đoạn nhỏ giọng tiếp:
- Muội chẳng thể xào nổi một dĩa thức ăn, không quản nổi gia sự, chẳng phụng dưỡng được cho mẹ chồng, không thể quạt nồng ấm lạnh, cũng không thể sinh con.
Cười khanh khách một tiếng, hỏi:
- Đã đủ nhiều khiếm khuyết chưa ?
Lãnh Như Băng nói:
- Đó chỉ là tập tục của thế nhân, vốn khó mà giúp ích cho đại sự.
Vương Tích Hương hỏi:
- Thế nào ? Huynh tự tin rằng có thể bỏ qua định kiến của thế nhân chăng ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Bất hiếu hữu tam, vô hậu chi đại, nếu ta thật cưới một nữ nhân không thể sanh nở về làm vợ, Lãnh gia chỉ có nhất mạch, làm sao không khỏi tuyệt tự ?" Nghĩ đến đây tâm niệm đột nhiên chuyển động, thầm tự trách:
"Lãnh Như Băng hỡi, Vương Tích Hương đích thực là một tuyệt sắc tài nữ, há có thể hạ mình sánh duyên cùng kẻ quái nhân như ngươi ?" Ngoài miệng lập tức nói:
- Cho dù tại hạ có thể bỏ qua những định kiến ấy, cô nương cũng chẳng ..
Lời sắp thoát cửa miệng, đột nhiên cảm thấy có phần mạo muội, vội vàng nín bặt.
Vương Tích Hương hỏi:
- Cũng chẳng thế nào ? Sao huynh không nói tiếp ?
Lãnh Như Băng có vẻ hổ thẹn, mỉm cười nói:
- Nói chỉ hao hơi, không nói thì hơn.
Vương Tích Hương nói:
- Nam tử hán đại trượng phu có cái gì mà không dám nói.
Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn tứ hướng, thầm nghĩ:
"Ở trong khuê phòng chẳng có kẻ thứ ba, lỡ ta có bị nàng cười nhạo hai câu cũng chẳng có sao, nhưng nếu có thể thuyết phục nàng chịu sống thêm một vài năm, cho dù bị giễu cợt cũng đáng". Suy nghĩ đã thấu đáo, lập tức có can

đảm thốt:
- Tại hạ có ý nói, cho dù có người chịu bỏ qua định kiến của thế tục, vị tất cô nương đã chịu lấy hắn.
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh nói ai ?
Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, đáp:
- Thí dụ là tại hạ !
Vương Tích Hương nói:
- Không được ! Hôn nhân đại sự há có thể đem ra ví dụ được sao ? Huynh là huynh, người khác là người khác, phải rõ ràng có danh có tánh, chẳng thể nói năng hàm hồ như vậy được.
Lãnh Như Băng bị Vương Tích Hương dùng ngôn từ bức bách, đành ưỡn ngực thẳng người dậy, nói:
- Như thế tại hạ Lãnh Như Băng.
Vương Tích Hương chớp đôi mắt to đen, hỏi:
- Làm sao huynh biết muội sẽ không chịu gả cho huynh ?
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương tài mạo tuyệt thế, còn tại hạ thì hình dung xú quái, có khác gì đem bông hoa lài cắm bãi phân trâu.
Vương Tích Hương bật cười thốt:
- Huynh học đâu ra cách ví von như thế, thô tục chết được.
Lãnh Như Băng nói:
- Tuy rằng thô tục, nhưng rất đúng sự thật.
Vương Tích Hương nói:
- Muội là người lắm bệnh, nên gả cho một người hình dung xấu xí để hắn tự thẹn với người vợ đẹp, mà kiên nhẫn hết lòng lo cho muội.
Lãnh Như Băng vừa định đáp lời, thì nghe có tiếng bước chân nhanh chóng đi tới, Tố Mai hối hả chạy lên lầu, gấp gáp nói:
- Tiểu thư ! Chuyện lớn rồi ! Chuyện lớn rồi !
Vương Tích Hương khẽ quát:
- Có chuyện gì ? Mau nói !
- Hoàng Cúc muội muội lại mang đến một Lãnh công tử khác.
Vương Tích Hương nhảy nhỏm lên một cái, kinh hãi hỏi:
- Có chuyện này sao ?
Lãnh Như Băng cũng gấp gáp hỏi:
- Người ấy hiện giờ ở đâu ?
Tố Mai đáp:
- Ở dưới lầu, Hoàng Cúc muội muội đang bồi tiếp.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tốt lắm ! Tại hạ phải xuống coi nhân vật nào lại đột nhiên giả mạo tính

danh của tại hạ.
Vương Tích Hương vội nói:
- Chớ có hoảng hốt, chờ muội vận ngoại y vào, chúng ta cùng xuống xem.
Thần tình khẩn trương trên khuôn mặt nàng đột nhiên biến mất, tựa như tin này đột ngột đến thì kinh hãi, nhưng sau đó trong lòng đã thấu hiểu. Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ ở bên ngoài chờ cô nương.
Đoạn nhanh chóng cất bước ra ngoài. Không quá một tuần trà, rèm lụa hé mở, Vương Tích Hương tay vịn nhẹ vai Tố Mai, thong thả cất bước. Nàng toàn thân vận nguyên một màu trắng, áo trắng, quần trắng, hài trắng, chưa điểm chút phấn sáp.
Lãnh Như Băng toan cất bước đi trước, đột nhiên nghe giọng Vương Tích Hương dịu dàng cất lên:
- Không cần vội, trước hết hãy che mặt lại.
Đoạn trao cho chàng một chiếc khăn tay màu trắng. Dưới tình cảnh ấy, Lãnh Như Băng chỉ biết lắng nghe sự bài bố của nàng, đưa tay cầm lấy chiếc khăn bao mặt lại.
Vương Tích Hương dường như chẳng gấp, chờ Lãnh Như Băng kỹ càng che mặt, mới từ từ thốt:
- Huynh đi sau lưng muội, nếu không phải chuyện khẩn yếu, muội chưa ra dấu, thì tốt hơn không nên mở miệng.
Lãnh Như Băng gật đầu:
- Mọi sự đều do cô nương tác chủ.
Vương Tích Hương nghiêng đầu mỉm cười:
- Ừm ! Huynh nghe lời thật.
Hữu thủ tựa vào vai Tố Mai, cất bước xuống lầu trước. Lãnh Như Băng theo sát sau lưng nàng. Dưới lầu là một phòng khách lớn, bày biện nhiều bồn hoa đủ màu, mùi hương thoang thoảng, theo mũi xông thẳng vào tim.
Hoàng Cúc thân vận một bộ lục y, đứng giữa đại sảnh, có lẽ đã nghe Tố Mai thuật sơ qua, thần tình có vẻ ngơ ngác, nghi hoặc.
Trên chiếc ghế làm bằng gỗ bạch đàn, có một bạch y nhân dùng khăn xanh che mặt, chỉ để lộ đôi mắt, đang ngồi. Vương Tích Hương thần thái ung dung, từ tốn ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đưa tay khẽ vén tóc, nói:
- Thỉnh giáo quý tánh ?
Bạch y nhân đảo đôi tròng mắt một lượt, thốt:
- Lãnh.
Vương Tích Hương "ừm" một tiếng, hỏi:
- Lãnh gì ? Tại sao không nói tiếp ?
Bạch y nhân đáp:
- Cô nương chỉ hỏi họ của tại hạ.

Vương Tích Hương cười nói:
- Thất lễ, thỉnh giáo phương danh ?
Bạch y nhân thoáng trầm ngâm, nói:
- Tại hạ có tên chẳng thơm, nói ra e làm cô nương kinh hãi.
Vương Tích Hương hỏi:
- Ngươi là Âm Dương La Sát ?
Bạch y nhân đột nhiên đưa tay gỡ chiếc khăn che mặt để lộ khuôn mặt nửa trắng nửa hồng của Âm Dương La Sát, nói:
- Cô nương quả thật bác học đa tài, chỉ đoán một lần là trúng.
Lãnh Như Băng giật mình thất thanh kêu lên:
- Âm Dương La Sát !
Âm Dương La Sát khẽ cười nói:
- Thế nào ? Ta gây kinh sợ chăng ?
Vương Tích Hương điểm nhẹ một nụ cười, thốt:
- Thiên lý tầm tình lang, bề ngoài xấu xí nhưng tâm thiện lương, ta há chẳng tận tình địa chủ.
Mục quang chuyển động đưa mắt nhìn hai tỳ nữ, ra lệnh:
- Bày rượu !
Hai tỳ nữ cảm thấy như đang lạc trong sương mù, nhưng lời của Vương Tích Hương phân phối không dám không tuân, thong thả quay lưng thối lui. Lãnh Như Băng từ từ lột bỏ tấm lụa trắng xuống, nhìn thẳng Âm Dương La Sát lạnh lùng hỏi:
- Thật ra ngươi là ai ?
Âm Dương La Sát mỉm cười nói:
- Vương cô nương thân thể không khoẻ, chẳng nên kinh động nàng. Chuyện riêng của chúng ta, tại sao không vào khuê phòng bàn luận ?
Vương Tích Hương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:
- Ngươi thiên lý xa xôi truy đến tận Thái Hồ này, chẳng phải chỉ muốn xem khi nào ta chết đó sao ?
Âm Dương La Sát nói:
- Cô nương đã quá đa tâm rồi, tiểu muội đến đây chỉ để thúc giục hắn trở về thôi.
Vương Tích Hương cười khanh khách nói:
- Công Tôn Ngọc Sương, ngươi nếu như muốn trông thấy bạch quan của ta chôn xuống đất vàng tại Mai Hoa cư, để năm mươi năm về sau trong giang hồ, chỉ có mình ngươi duy ngã độc tôn, thì chẳng phải là không có khả năng, chỉ cần đáp ứng ta một việc.
Âm Dương La Sát đột nhiên đưa tay lên mặt xóa đi lớp hóa trang quái dị, để lộ một gương mặt kiều mị tuyệt thế. Lãnh Như Băng dù đã từng nghĩ qua nàng chính là Công Tôn Ngọc Sương, nhưng bây giờ trông thấy bản lai diện

mục của nàng, vẫn không thể ngăn nỗi sự kinh ngạc, buột miệng kêu lên:
- Quả nhiên chính là ngươi !
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười thốt:
- Không sai, tiểu muội đích thị Công Tôn Ngọc Sương.
Nàng dời mục quang lên mặt Vương Tích Hương, hỏi:
- Vương cô nương muốn ta đáp ứng việc gì ?
Vương Tích Hương nói:
- Trước tiên chớ vội nhận lời, chờ ta nói xong rồi hẵn quyết định chưa muộn.
Công Tôn Ngọc Sương vẫn giữ nụ cười, nói:
- Tiểu muội cung kính lắng nghe.
Vương Tích Hương trầm ngâm một chút, đoạn hỏi:
- Có phải cô nương rất ưa thích Lãnh Như Băng ?
Công Tôn Ngọc Sương làn thu ba chuyển động, khẽ liếc Lãnh Như Băng, đáp:
- Điều này rất khó nói, ý của Vương cô nương thế nào tiểu muội thật không hiểu.
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
- Trong tâm nghĩ tới việc này khó mà nói ra, chỉ muốn hỏi cô nương có bằng lòng lấy hắn không ?
Lãnh Như Băng hoảng hốt kêu lên:
- Vương cô nương, không được !
Vương Tích Hương lạnh lùng cắt ngang:
- Chẳng cần huynh đa sự.
Lãnh Như Băng nhất thời sửng người, từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa.
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách hỏi:
- Thế nào ? Huynh không đồng ý lấy ta, ta thật chẳng thể so sánh với người sao ?
Vương Tích Hương thốt:
- Công Tôn cô nương, chúng ta đang bàn điều kiện, cô nương có nghĩ tới đáp ứng chăng ?
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Đáp ứng thì thế nào ?
Vương Tích Hương đáp:
- Nếu đáp ứng, ta lập tức tổ chức hỷ sự cho hai người, đêm hai người động phòng hoa chúc, chính thức trở thành phu phụ sẽ là ngày tang lễ của ta.
Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Còn nếu ta không đáp ứng thì sao ?
Vương Tích Hương nói:
- Thì cô nương ngàn dặm tới Thái Hồ chỉ mất công.
Công Tôn Ngọc Sương nhãn thần soi mói nhìn đăm đắm vào mặt Vương

Tích Hương, nói:
- Ta tính chẳng đáp ứng ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không sống nổi qua ba trăng.
Vương Tích Hương hỏi:
- Ngươi không tin là ta có khả năng kéo dài mạng sống của mình sao ?
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Nếu ngươi thật sự có khả năng tục mệnh, ta bằng lòng đáp ứng làm vợ kẻ kia, ngươi một điềm sống tốt cũng bỏ qua ?
Vương Tích Hương nói:
- Ta chẳng coi trọng sinh mệnh, từ lâu đã không muốn sống trong thế gian hỗn độn này rồi, bởi thế, chưa bao giờ có một ý tưởng gì về sống chết, chỉ sau khi gặp Công Tôn Ngọc Sương ngươi, ta mới phải dụng tâm suy tới nghĩ lui về sinh tử của mình.
Công Tôn Ngọc Sương kinh ngạc hỏi:
- Tại sao vậy ?
Vương Tích Hương cười đáp:
- Ngươi giống như ngựa thoát dây cương, nếu ta chết đi, còn ai có khả năng thu thập ngươi nữa ?
Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Còn gì nữa ?
Vương Tích Hương điểm một nụ cười, thốt:
- Ngươi tài phi địch thủ, ta chỉ qua vài lần gặp gỡ với ngươi đã coi ngươi là nhất đại kình địch, như thế đã mãn ý chưa ?
Trên hoa dung của Công Tôn Ngọc Sương, nụ cười đã biến mất, thần sắc ngưng trọng, từ từ thốt:
- Trừ phi kỳ tích xuất hiện có một loại người khó mà quan sát, còn không ta chẳng thể nhìn sai.
Vương Tích Hương đưa tay quơ một đường tuyệt đẹp, thừa thế rút mũi kim châm đâm vào huyệt đạo trên người, miệng từ từ ứng tiếng hỏi:
- Nhìn sai cái gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Ngươi thân mang tuyệt chứng, hoàn toàn không thể luyện võ công.
Một lời nói ra chấn động tất cả những người hiện diện, Tố Mai, Hoàng Cúc theo hầu Vương Tích Hương đã lâu, biết nàng hoàn toàn không có võ công, âm thầm giới bị, sẵn sàng tùy thời xuất thủ cứu chủ nhân. Lãnh Như Băng bán tín bán nghi, nhưng cũng âm thầm vận công, nếu Công Tôn Ngọc Sương có cử động gì, dù cho biết không phải là địch ý, cũng xuất thủ ngăn cản.
Vương Tích Hương chớp đôi mắt to tròn một cái, mỉm cười hỏi:
- Nếu ta thật chẳng biết võ công, ngươi có xuất thủ hạ sát ta không ?
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

- Chuyện này sao lại không...
Mục quang bất chợt tiếp xúc với nhãn thần của Vương Tích Hương, không thể ngăn nổi chấn động, lời chưa ra khỏi miệng đã ngưng lại. Nguyên lai trong đôi mắt to tròn của Vương Tích Hương, đột nhiên xuất hiện một luồng thần quang kinh nhân, hiển nhiên chỉ có ở người có nội công thượng thừa, phải luyện gần hoa giáp mới có nhãn thần như thế, chẳng ai có thể ngụy tạo.
Công Tôn Ngọc Sương nhất thời hết sức kinh hãi, trơ mắt ra nhìn Vương Tích Hương một cách xuất thần. Vương Tích Hương khẽ điểm một nụ cười, hỏi:
- Nhìn ta làm gì vậy ?
Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đáp:
- Ta thật có chuyện không thể minh bạch được.
Vương Tích Hương thốt:
- Chuyện gì ? Cứ việc tự nhiên thỉnh giáo ta.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Ngươi có từng luyện qua võ công chưa ?
Vương Tích Hương nở một nụ cười, đáp:
- Ta không mong bị ngươi sát hại, cũng không mong ngươi phải mạo hiểm, chuyện này miễn bàn thì hơn.
Đoạn nhỏ giọng thốt:
- Bất quá, ngươi cứ việc yên tâm. Ở tại Mai Hoa cư này, ngươi là một trong những vị khách hiếm hoi, chỉ cần ngươi không vọng động, ta tuyệt không sát hại ngươi.
Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn những bồn hoa nở rực rỡ, tự nói to một mình:
- Chẳng lẽ sau khi võ công đã luyện tới đăng phong tạo cực, thì trở lại diện mục bình thường của mình, không lưu lại vết tích gì ?
Vương Tích Hương nói:
- Nếu không có khả năng thu liễm thần khí, trừ khử thần quang trong mắt, thì làm sao có thể giả ra bề ngoài như người thường, đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, nhưng tinh hoa nội ẩn, thần khí dìm nén. Bằng vào thành tựu võ công của Công Tôn Ngọc Sương ngươi, quyết không thể giả ra bề ngoài như vậy.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Nếu nói vậy, tiểu muội hồi nãy quả thật đã được thỉnh giáo qua, Vương cô nương đã tượng trưng một chút võ công không xuất ra hẳn.
Vương Tích Hương hỏi:
- Hồi nãy thì sao ?
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Tinh hoa nội ẩn, mục quang tự liễm, thần minh khí thanh, rõ ràng là biểu

hiện của người thân mang nội công thượng thừa.
Vương Tích Hương lại cười thốt:
- Nếu như ta chẳng để ngươi trông thấy một chút, thì lúc này, một trong hai ta đã có một người nằm xuống.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Sao lại chẳng có thể là tiểu muội đã nhìn sai ?
Vương Tích Hương đáp:
- Ngươi không nhìn sai, chỉ là ta có điểm bất đồng với người thường.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Xin nghe cao luận.
Vương Tích Hương mỉm cười thốt:
- Chuyện này rất đơn giản, chỉ vì ta mang bệnh rất khó trị.
Nàng bí bí mật mật nói ra phân nửa, còn phân nửa giữ lại, để Công Tôn Ngọc Sương tự đoán. Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Chỉ vì cô nương thân mang tuyệt chứng, cho dù có nội công thượng thừa, hình dáng bên ngoài so với thường nhân lại khác hẳn chăng ?
Vương Tích Hương đáp:
- Đúng vậy !
Công Tôn Ngọc Sương thở than:
- Tiểu muội thật không hiểu nổi, một người thân mang tuyệt chứng vô phương chữa trị, sao có thể có khả năng tu nạp nội công thượng thừa ?
Vương Tích Hương nói:
- Ta không nói bệnh của ta là tuyệt chứng, chỉ nói là khó lòng chữa trị.
Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy kỳ quái, buột miệng hỏi:
- Nếu ngươi đã có cách chữa trị, sao lại ngần ngừ chẳng ra tay ?
Vương Tích Hương đáp:
- Nguyên vì ta không tham luyến sanh mệnh, một người đã bị ma bệnh hành hạ lâu năm, đối với sinh mạng chẳng luyến tiếc, trân quý như người thường.
Công Tôn Ngọc Sương phát giác ra mỗi lời của nàng đều ẩn chứa huyền cơ, không thể nén nổi lại buông tiếng thở dài:
- Nếu như ta chẳng biết ngươi tài trí tuyệt luân, nếu như ta chẳng biết ngươi một thân võ công, tự mình kiên cường phụ hội, lời lẽ thông suốt, ta quyết không bằng lòng tin tưởng.
Vương Tích Hương mỉm cười, cất giọng trong trẻo nói:
- Ngươi không tin thì tốt hơn. Ôi ! Điều này khả dĩ trừ đi một tâm nguyện của ta rồi.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ta biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì.
Vương Tích Hương nói:
- Ta không tin ngươi thực sự biết được.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:
- Ngươi muốn làm ta phát nộ để quên cả lợi hại mà xuất thủ trước, để lúc đó ngươi danh chánh ngôn thuận mà hạ sát ta chăng ?
Vương Tích Hương thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói:
- Xem ra, ta thực sự nên hạ sát ngươi.
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách thốt:
- Ngươi đã nói qua mà ta chưa động thủ, ngươi lại không thể xuất thủ sát nhân trước, hiện tại có hối hận lắm không ?
Vương Tích Hương trên mặt không một nét cười, điềm đạm thốt:
- Lời ta đã nói ra, tuyệt không hối hận.
Công Tôn Ngọc Sương thần thái thập phần đắc ý, cười khanh khách một tràng, nói:
- Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần tự phụ mình là anh hùng, lúc nào cũng sợ người khác nói trúng tâm sự, tiểu muội cũng không khác, chỉ là nếu như có kẻ nào đoán trúng nội tâm ta đang nghĩ gì, tất nhiên ta sẽ tìm phương pháp sát hại hắn.
Vương Tích Hương lạnh lùng lên tiếng:
- Công Tôn Ngọc Sương, ngươi nói xong chưa ?
Công Tôn Ngọc Sương khởi thân đứng dậy hỏi:
- Vương cô nương đã muốn ra lệnh trục khách rồi sao ?
Vương Tích Hương đáp:
- Ta bình sinh chưa hề nói không giữ lời, hiện tại không muốn phá lệ.
Công Tôn Ngọc Sương cười nói:
- Thư thả, ta quá vui nên quên thời gian.
Đoạn cầm vuông lụa xanh bao mặt lại, mỉm cười thốt:
- Nhưng mang ơn Vương cô nương quá ái mộ, trưa mai tiểu muội lại bái phỏng.
Hương Cúc có vẻ bực mình không còn nhẫn nại, lạnh lùng giục:
- Đi mau đi.
Một Công Tôn Ngọc Sương tánh tình cương cường nóng nảy, lúc này đột nhiên trở nên tốt tánh lạ thường, hối hả đáp:
- Đi ngay, đi ngay !
Đoạn cấp tốc quay mình bỏ đi. Vương Tích Hương gương mặt lạnh lùng ngồi im bất động, đợi hình bóng Công Tôn Ngọc Sương khuất mất thật lâu, đoan chắc rằng thuyền đã đi rất xa, mới nằm phục xuống ghế, kêu lên:
- Tố Mai, nhanh rút kim châm ra khỏi người ta, nhanh, nhanh lên !
Tố Mai vội vàng bước đến nhanh nhẹn rút mũi kim châm ra.
Kim châm vừa rút, Vương Tích Hương đột nhiên biến đổi cả nhân dạng, mồ hôi túa ra như mưa, sắc mặt trắng bệch, thân hình lay động vài lần, đột nhiên ngã lăn xuống ghế. Lãnh Như Băng thất kinh, vội vàng phủ phục xuống, đỡ

lấy thân hình nàng. Vương Tích Hương há miệng hít vào hai luồng thanh khí, nói:
- Ở dưới gối của muội có bình dược vật, mau lấy cho muội uống.
Lãnh Như Băng cấp tốc lật ngược chiếc gối, quả nhiên thấy một bình ngọc, vội vàng mở nắp, không khỏi sửng sốt. Nguyên lai trong bình ngọc, chỉ còn duy nhất một viên dược hoàn màu trắng. Lại nghe Vương Tích Hương thúc giục:
- Mau đưa cho muội uống, muội còn... nhiều.. lời cần nói với huynh lắm.
Câu nói đứt khúc, hiển thị hơi yếu, khó mà miễn cưỡng chống giữ. Lãnh Như Băng lập tức đưa viên dược hoàn màu trắng nhét vào miệng Vương Tích Hương. Vương Tích Hương nuốt viên dược hoàn, tả thủ vẫn nắm chặt Lãnh Như Băng, thốt:
- Muội cần nghỉ ngơi một lúc, huynh hãy ngồi trước giường muội.
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương cứ an tâm nghỉ ngơi, tại hạ ngồi tại đây chờ đợi.
Vương Tích Hương hé môi điểm một nụ cười nhẹ, an nhiên nhập mộng. Qua một thời gian lâu khoảng giờ thìn, Vương Tích Hương ngủ say mới tỉnh, mở đôi mắt ngái ngủ nhìn lên Lãnh Như Băng, mỉm cười:
- Huynh chưa bỏ đi sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Cô nương chưa có lệnh cho tại hạ ly khai.
Vương Tích Hương đưa mắt nhìn tả thủ vẫn đang nắm chặt Lãnh Như Băng, bất giác nở nụ cười e thẹn, buông tay nói:
- Người trong cơn bệnh, lúc nào cũng hy vọng có một người bên cạnh, Lãnh huynh chớ lấy làm lạ.
Lãnh Như Băng mỉm cười nói:
- Được cô nương coi trọng, Lãnh mỗ cảm thấy rất vinh hạnh, sao lại có thể lấy làm lạ ?
Vương Tích Hương hít một hơi thật sâu, thốt:
- Nếu vừa rồi Công Tôn Ngọc Sương giơ tay, đã có thể hạ sát muội trong một chưởng.
Lãnh Như Băng nói:
- Nhưng nàng thua trí cô nương, thường bị cô nương chế phục.
Vương Tích Hương nói:
- Nàng trong lòng bán tín bán nghi, cho dù bị qua mặt một lúc, đến trưa ngày mai trở lại, e rằng chẳng dễ đối phó.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Lời này thật đúng, Công Tôn Ngọc Sương đã nhìn ra Vương Tích Hương thân mang tuyệt chứng, lại nhìn ra Vương Tích Hương không thể luyện võ công, chỉ là nàng không thể nhìn ra Vương Tích Hương có thể dùng kim

châm quá huyệt, kích thích sinh mệnh tiềm lực khiến cho mình trông giống như có nội công thượng thừa, nhưng Công Tôn Ngọc Sương là một người tự tin cực mạnh, tuy nhất thời bị Vương Tích Hương qua mặt, nhưng trong lòng bất phục, một con người cao ngạo tự phụ, khi đã cảm thấy bất phục thì sẽ mạo hiểm thử một lần, làm sao không ... ".
Chàng cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng, không dám nghĩ tiếp.
Vương Tích Hương buông tiếng thở nhẹ, hỏi:
- Huynh đang nghĩ gì thế ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ nghĩ đến làm sao với đối phó Công Tôn Ngọc Sương.
Vương Tích Hương nói:
- Nếu như bằng võ công mà luận, Tố Mai, Hoàng Cúc và huynh cả ba liên thủ vẫn không phải là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương.
Lãnh Như Băng thốt:
- Cũng mong cô nương nghĩ ra biện pháp đối phó.
Vương Tích Hương mỉm cười hỏi:
- Huynh có sợ chết lắm không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Công Tôn Ngọc Sương chỉ kiêng kỵ mỗi mình cô nương, nếu như cô nương tử thương trong tay nàng, làm sao nàng chẳng tăng thêm hùng tâm, lúc đó đắc ý quên mình quên ta, tất sẽ tạo ra một trường sát kiếp nơi giang hồ.
Vương Tích Hương khẽ điểm một nụ cười nhẹ, thốt:
- Cho dù nàng chẳng giết muội, thì muội lại còn sống được bao lâu ?
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương nếu như thị phi chẳng màng, chỉ cầu an tâm nằm xuống yên phận mình, sẽ lưu lại một Công Tôn Ngọc Sương chẳng ai quản được.
Vương Tích Hương ung dung cười hỏi:
- Như thế mắc mớ gì tới chuyện chết của muội ?
Nàng cứ thong dong cười nói như hoa nở, như chẳng quan tâm đến chuyện sống chết. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Vương Tích Hương này đích thực có chút kỳ quái, như nàng đối với cái chết chẳng hề e sợ, lại có lòng muốn tạo ra bề ngoài như thế.".
Chỉ thấy Vương Tích Hương chống hai tay ngồi dậy, đột nhiên nói:
- Chúng ta ra đóng cửa ngăn Công Tôn Ngọc Sương, như vậy tốt chứ ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
- Không được, nàng ta rất kiêu ngạo, chúng ta đã thắng còn nàng thì chưa, làm sao chịu bó tay ? Tình thế cấp bách, tất sẽ chịu mạo hiểm một lần, làm sao không phát giác ra chuyện cô nương không có võ công được ?

Tinh thần của Vương Tích Hương đột nhiên trở nên cực tốt, phóng một cái xuống giường, tươi cười nói:
- Đi ! Muội đưa huynh đi xem cái này.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Xem cái gì ?
Vương Tích Hương đáp:
- Xem nơi mà muội chọn để vùi xương cốt.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Đại họa gần giáng xuống đầu mà nàng một chút cũng chẳng quan tâm, địa phương mai táng lại có gì tốt để mà xem ?" Tuy nghĩ thế nhưng không tiện từ chối, đành cất bước đi theo nàng. Vương Tích Hương khẽ điểm một nụ cười nhẹ, hỏi:
- Trong lòng huynh có phải rất sầu khổ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ lo lắng về sinh tử của cô nương.
Vương Tích Hương cười nói:
- Nếu Công Tôn Ngọc Sương còn một điểm thông minh, trưa mai hội ngộ tất sẽ đáp ứng lấy huynh, lúc đó, muội sẽ gian khổ sửa lại nơi táng thân thành phòng hoa chúc cho huynh.
Lãnh Như Băng nhíu mày thốt:
- Hôn nhân đại sự, quyền tại phụ mẫu, mẫu thân tại hạ còn khang kiện, ta làm sao có quyền tác chủ, cô nương làm sao có quyền quyết định ?
Vương Tích Hương vẫn cười nói:
- Không sao, sau khi huynh kết hôn, muội sẽ đi tìm thân mẫu huynh phân giải.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Làm sao cô nương biết rằng thân mẫu tại hạ sẽ đồng ý ?
Vương Tích Hương cười đáp:
- Muội tin rằng có thể thuyết phục được lệnh đường.
Lãnh Như Băng cảm thấy có một luồng nộ khí dâng lên trong lòng, lạnh lùng nói:
- Cô nương tốt nhất nên thuyết phục tại hạ trước.
Vương Tích Hương đảo tròng mắt to, cười nói:
- Sao thế ? Muội đã tìm cho huynh một người vợ xinh đẹp, huynh không cám ơn muội thì chớ, lại còn nổi giận với muội à.
Lãnh Như Băng cảm thấy luồng nộ khí càng lúc càng dâng cao, giận dữ quát:
- Vương cô nương, Lãnh Như Băng ta không hề cầu có một người vợ, chẳng cần cô nương phải phí tâm, thịnh tình đó tại hạ xin tâm lĩnh, tại hạ phải đi đây.

Đoạn nắm chặt song quyền, xoãi những bước dài xuống lầu. Vương Tích Hương cấp tốc chuyển thân đuổi theo với gọi:
- Lãnh tướng công ...
Vội vàng đưa tay níu giữ Lãnh Như Băng lại. Nhưng Lãnh Như Băng khí giận đã công tâm, đưa tay ra sau gạt nàng ra, tiếp tục bước nhanh. Chàng vừa đưa tay gạt, đột nhiên trong lòng cảnh giác, cấp tốc chuyển thân quay đầu lại nhưng đã muộn, chỉ nghe một âm thanh, thân hình Vương Tích Hương đã bị quẳng đi ngoài bảy thước. Lãnh Như Băng hết sức kinh hoàng, vội vàng phóng tới, chụp lấy Vương Tích Hương kêu lên:
- Vương cô nương ! Vương cô nương ! Tại hạ nhất thời thất thủ đã đả thương cô nương, ôi !
Vương Tích Hương mỉm cười thốt:
- Muội khỏe lắm, huynh đừng lo.
Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy hết sức hổ thẹn, từ từ nói:
- Tại hạ nhất thời nóng nãy xuất thủ đả thương cô nương, thật chết vạn lần cũng không đủ tội.
Vương Tích Hương nở một nụ cười, nói:
- Đừng khẩn cấp, muội bình sinh ít bị người đánh qua như thế này.
Lãnh Như Băng thở dài:
- Tại hạ thật không cố ý.
Vương Tích Hương cắt ngang:
- Muội biết, không cần phải giải thích, mau bồng muội xuống lầu.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nàng này tuy thân thể hư nhược, nhưng tính tình lại quá cố chấp".
Đoạn dìu nàng đi trước, bước xuống lầu xuyên qua khách sảnh, nhắm hướng huyền nhai đi thẳng một đường. Tố Mai theo sát phía sau, lên tiếng hỏi:
- Cô nương có cần tiểu tỳ phục thị chăng ?
Vương Tích Hương toàn thân dựa vào thân trước của Lãnh Như Băng, vừa đi vừa đáp:
- Không cần đâu, đã có Lãnh tướng công bên ta, ngươi mau vào bếp nấu vài món ngon, mở hầm rượu lấy bình rượu sâm thật lớn để ta uống thật say ngày mai đối phó với Công Tôn Ngọc Sương.
Tố Mai chẳng dám trái lệnh, vâng dạ một tiếng, trở gót thối lui. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nàng đã quá yếu nhược, lại còn đòi uống say, chỉ e rằng đến hai ngày còn chưa tỉnh".
Vương Tích Hương đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:
- Huynh có từng say bao giờ chưa ?
Lãnh Như Băng lắc đầu:
- Chưa từng.

Vương Tích Hương thốt:
- Tốt lắm, hôm nay có muốn cùng muội say không ?

Thiên Nhai Hiệp Lữ

Hồi 4

Lãnh Như Băng thầm nhủ:
"Nếu trước trưa mai mà chúng ta còn say rượu chưa tỉnh, Công Tôn Ngọc Sương lại đến, thì tốt ở chỗ nào ?" Chàng đang nghĩ ngợi thì đã đến cạnh huyền nhai. Vương Tích Hương trong vòng tay Lãnh Như Băng nâng đỡ ngang hông, đưa tay lên vách đá điểm vào một chỗ, thân hình mềm mại uyển chuyển bước qua phía Bắc bảy bước, lại điểm một cái vào vách đá.
Xong việc trở lại bên cạnh Lãnh Như Băng, đưa tay chỉ lên một cây nhỏ giữa vách đá, cười bảo:
- Lật đổ cây đó đi.
Lãnh Như Băng nói:
- Chuyện này không khó.
Đoạn điểm chân tung mình lên cạnh tiểu thụ, đưa tay chụp lấy, dĩ nhiên phát giác có chuyện không đúng, chỉ thấy tiểu thụ kiên ngạnh vô cùng, truyền hơi lạnh buốt vào tay, giống như làm bằng sắt, vội vàng buông tay nhưng đã muộn, thiết thụ đã lún sâu vào vách đá. Thạch môn đột nhiên bật mở ra.
Lãnh Như Băng định thần nhìn vào, chỉ thấy một thạch cấp thông vào bên trong. Đó là một con đường duy nhất, khiến người ta chỉ có một chọn lựa khi bước vào, chàng không thể ngăn nổi cảm giác ảm đạm, khẽ buông một tiếng thở dài, thầm nhủ:
"Phải, lúc nãy ta xô nàng ngã, tuy rằng lòng tức giận đã tiêu tán, nhưng lại phát tác, bày cách đưa ta đi vào thạch động rồi đóng lại, nhìn vào không phải là khó minh bạch." Dọc theo thạch cấp, lại thấy một lối đi xuống. Đi khoảng trăm trượng, cảnh vật trước mắt đột nhiên đổi khác. Chỉ thấy trước mặt hiện ra một phong cảnh dưới nước kỳ diệu với đủ các loại cá, như đang thâm nhập thủy cung. Lãnh Như Băng định thần nhìn kỹ, mới phát giác trước mắt là một thạch ốc lớn, nằm cạnh mặt nước, kiến tạo bằng đá thủy tinh trong suốt, có thể thấy được đủ loại cá đang bơi lội bên ngoài.
Con đường đến thạch môn đã sớm mở rộng, phản chiếu ánh nước lấp lánh, sóng nước lăn tăn lên cảnh vật. Lãnh Như Băng từ từ tiến tới trước thạch môn, chỉ thấy sát vách phía Tây giữa vách đá, mường tượng có một giường gỗ hẹp dài, trên giường có màn gấm rủ xuống chia thành hai bên chỉnh tề, giữa vách có hai phiến đá tách ra, từng cơn gió lạnh theo đó ùa vào, nhưng không hề trông thấy ánh dương quang chiếu xuống, có lẽ bên ngoài thạch ốc là một thạch đạo khúc chiết xuyên qua huyền nhai tuyệt bích, nên chỉ có gió

mà không có nắng.
Phía Đông vách đá, tựa sát trước mặt nước có một mộc án, trên mộc án bày la liệt văn phòng tứ bảo, phía sau mộc án là một giá thư, chất rất nhiều sách. Lãnh Như Băng bước đến gần giá thư, tùy tiện rút một cuốn mở ra, chỉ thấy trong đó có một bao thư lụa trắng có những văn tự kỳ lạ được viết lên bằng mực chu sa, chàng nhìn một thoáng, cố nhiên chẳng hiểu được. Chàng tiện tay liệng cuộn sách lên kệ, nhắm mắt lại, thầm nghĩ:
"Chẳng hiểu dụng tâm của nàng gọi ta vào thạch động này là gì ? Khó nói được có phải vì ta vô ý đả thương nàng nên muốn giam ta trong thạch động này chăng ? Ôi ! Cảnh vật ở đây tuy huyền ảo mỹ lệ, nhưng không phải là một nơi có thể ở thường, hơn nữa ở đây chẳng có gì ăn, làm sao ở lâu cho được ?" Chàng đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe có tiếng bước chân vọng đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương mồ hôi nhễ nhại tay vịn vào vách đá, đang lần vào thạch môn, nàng hít một hơi dài, kêu lên:
- Mệt chết muội mất ! Mệt chết muội mất !
Lãnh Như Băng vội vàng bước tới nghênh tiếp. Vương Tích Hương chẳng đợi chàng kịp mở miệng, đã đưa tay về phía trước, nói:
- Mau đỡ muội nằm xuống giường gỗ, chân muội sắp gãy mất.
Lãnh Như Băng đỡ nàng đến trước giường gỗ, nói là đỡ, kỳ thực chẳng khác gì ôm, bởi Vương Tích Hương chẳng biết vì thật sự quá mệt không đi nổi nữa hay cố ý buông lung, hoàn toàn ngã sát thân thể mềm mại yêu kiều vào lòng Lãnh Như Băng. Vương Tích Hương trèo lên giường gỗ, đưa tay áo lau chùi mồ hôi trên trán, cười hỏi:
- Huynh vừa rủa thầm muội phải không ?
Lãnh Như Băng lấy làm lạ, đáp:
- Không có đâu !
Vương Tích Hương cất giọng kiều mị cười, nói:
- Nhất định có, nếu không làm sao lỗ tai muội nóng lên ? Cho dù huynh không nguyền rủa ngoài miệng, nhất định rủa thầm trong lòng ! “Ôi, nữ nhân này khí độ hẹp hòi, ta chỉ vô ý xô nàng ngã đã nhốt ta vào trong thạch lao. A ! Thật là đáng sợ cho tâm nữ nhân !” Lãnh Như Băng cười thốt:
- Không có chuyện như vậy.
Vương Tích Hương giang rộng hai tay, cười hỏi:
- Muội chọn nơi này làm nơi táng thân, tốt hay không tốt ?
Lãnh Như Băng lạ lùng kêu lên:
- Cái gì ? Đây là nơi táng thân của cô nương à ?
Vương Tích Hương thốt:
- Thế nào ? Thật là tốt, muội chết rồi có thể nhìn thấy huynh qua thủy tinh thạch trong suốt kia.
Lãnh Như Băng thở dài than:

- Nhân công đã tốn biết bao công sức xây nên địa phương này, đích thực là một nơi ẩn cư tuyệt hảo, cô nương chán ngán trần thế, sao chẳng định cư tại nơi bí mật cách xa trời đất này, hà tất phải nhất định đòi chết ?
Vương Tích Hương thốt:
- Huynh nên biết, muội còn sống chỉ làm thương hại đến người khác.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương định nói Công Tôn Ngọc Sương ?
Vương Tích Hương lắc đầu nói:
- Muội đã từng đọc qua thiên hạ y thư, qua kinh Phật, hai con đường này bao gồm tất cả các loại chuyên kinh mà chẳng tìm ra cách nào chữa trị bệnh tình của muội. Phật độ người hữu duyên, thuốc chẳng chữa dứt bệnh, Vương Tích Hương muội đã như vô duyên với huynh, muội cũng không định tìm ra thuốc hồi sinh làm gì.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Tại hạ nghe nói thiên niên chi sâm và hà thủ ô ngàn năm là linh chi dược vật có thể chữa bệnh trầm kha, chẳng biết điều ấy thật hay giả ?
Vương Tích Hương đáp:
- Những loại linh chi dược vật ấy sinh ở đâu, giờ nào không ai rõ, cần phải tốn một thời gian tìm kiếm, huống hồ những dược vật đó cũng không chữa được bệnh của muội.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Ta tận mọi biện pháp đi trộm thiên niên sâm hoàn, có lý nào không thể chữa được bệnh của nàng sao ?" Ngoài miệng lại nói:
- Cô nương bụng đầy huyền cơ, tài học sánh thiên nhân, tin tưởng nhất định biết cách trị bệnh của mình.
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh đã thấy qua thủ pháp kim châm quá huyệt của muội ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Đã thấy qua, đích thực hiển lộ công hiệu nhanh chóng, kỳ ảo mạc trắc.
Vương Tích Hương mỉm cười, nói:
- Công hiệu tuy kỳ ảo mạc trắc, nhưng thật ra là một thủ pháp bình thường nhất, khó là khó ở phải biết đích xác vị trí của ba trăm sáu mươi huyệt đạo trên người, cái nào thuộc nhâm mạch, cái nào thuộc đốc mạch, thân người có tứ kinh bát mạch, và rất nhiều huyệt đạo bên ngoài, mỗi kinh mạch, mỗi huyệt đạo đều có công dụng bất đồng, chủ yếu phải nhớ công dụng của từng huyệt đạo, ghi khắc trong lòng, khi nhận huyệt phải chính xác để hạ châm, đó không phải rất đơn giản sao ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Chuyện này nói nghe thì đơn giản, nhưng khi thực hiện chẳng dễ dàng.
Vương Tích Hương khẽ thở dài:

- Từ khi muội biết mình thân mang tuyệt chứng, trước tiên đọc sách mong tìm ra phương pháp trị liệu, cha mẹ muội vì bệnh của muội, đã phí tận tâm cơ đi khắp thiên hạ tìm danh y, đến đủ tất cả các nơi danh sơn đại trạch mong tìm linh dược, vì chữa bệnh cho muội đã khổ tâm không ngại gian lao bôn tẩu khắp nơi, rốt cuộc cũng chẳng được gì cả. Về phần những linh dược được ký tải trong y thư thì chẳng rõ ở đâu mà tìm, nếu như bệnh của muội kỳ vọng vào những dược vật đó, thì muội đành phải nghe theo mệnh trời.
Lãnh Như Băng chờ nàng nói xong, lập tức hỏi:
- Cô nương có thể từ y thư tìm ra phương pháp tự cứu chăng ?
Vương Tích Hương đáp:
- Trong y thư đa số chỉ ký tải phương pháp dùng thuốc, không đề cập tên thuốc để dùng, đọc y thư cũng như không.
Lãnh Như Băng lại hỏi:
- Rồi sau đó thì sao ?
Vương Tích Hương đáp:
- Y thư đã không có cách chữa bệnh cho muội, muội bắt đầu chuyển qua đọc cách thổ nạp của võ công, muội bỏ công nghiên cứu ba năm, đọc rất nhiều võ công bí cấp, nhưng rốt cuộc cũng không tìm ra phương pháp trị liệu.
Nàng cười bẽn lẽn, tiếp:
- Lúc đó muội rất sợ chết, nghĩ tới một người sau khi chết đi có rất nhiều sự việc không thể gặp lại, thật sự quá khủng khiếp. Muội không thể tìm ra phương pháp trị liệu, đã đổ rất nhiều nước mắt, nhưng trước mặt phụ mẫu vẫn vờ như không sợ chết, cười nói hoan hỉ.
Lãnh Như Băng thốt:
- Chẳng trách cô nương thấu hiểu võ công thiên hạ, tinh thông y thuật, nguyên lai đã bỏ nhiều công sức nghiên cứu.
Trong lòng chàng lại thầm nghĩ:
"Nàng lại có thể đọc qua được bao nhiêu y thư và võ công bí cấp quý hiếm ?" Chỉ nghe Vương Tích Hương thở dài nói:
- Sau đó, muội bỏ nhà ra đi, xem được một cuốn bí cấp quỷ dị, chung quy cũng tìm ra được một phương pháp.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Phương pháp gì ?
Vương Tích Hương đáp:
- Là một phương pháp rất tàn khốc, cũng là một loại võ công quỷ dị, cùng một gốc với Nhiếp Tâm Thuật của Công Tôn Ngọc Sương, đúng hơn phải trên Nhiếp Tâm Thuật một bậc.
Lãnh Như Băng nói:
- Thật là quái sự, nếu cả hai phương pháp đều trị được bệnh cô nương, sao lại nói là tàn khốc ?

Vương Tích Hương nói:
- Đó là muội phải hy sinh tánh mạng của rất nhiều người để trị bệnh cho một mình muội, huynh đã minh bạch chưa ?
Lãnh Như Băng buông một tiếng thở dài, thốt:
- Thì ra là như thế.
Vương Tích Hương tiếp:
- Trên sách ghi rõ, phương pháp này đối với bệnh của muội nếu hợp có thể có công hiệu kỳ diệu, bảy ngày thổ nạp có thể chữa lành bệnh, nhưng nếu sử dụng không hợp, thì tánh mạng của nhiều người sẽ hy sinh vô ích.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Với tài của cô nương, cũng chẳng có khả năng nhận biết cách này có hợp với chứng bệnh của cô nương hay không ư ?
Vương Tích Hương đáp:
- Chiếu theo những gì ký tải trong bí cấp đó thì muội mang một tuyệt chứng gọi là "Tam Âm Tuyệt Mạch", đại khái nếu không lầm lẫn thì trong bí cấp có đề cập người mang chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch" rất thích hợp luyện một loại võ công, vừa khéo trị bệnh vừa khéo tập võ, hai chuyện nhập một, bệnh dứt, lại luyện thành nhất thân võ công.
Lãnh Như Băng thốt:
- Chao ôi ! Xưa nay đều chưa nghe qua sự tình như thế.
Vương Tích Hương điểm một nụ cười, nói:
- Phàm người luyện tập võ công, chỉ cần có chút căn cơ, sau này sẽ luyện thành không sai, nhưng luyện cả đời cả kiếp cũng không thể ngừng lại.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Vì sao vậy ?
Vương Tích Hương đáp:
- Nếu không vậy thì đã chẳng xứng danh bàng môn tả đạo.
Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác vị cô nương suy nhược lắm bệnh này trong lòng chứa đựng sở học rộng như biển cả, tựa hồ cho dù có sống với nàng cả cuộc đời cũng không nghe hết, từng câu từng chữ đích thực làm người kinh ngạc, chàng không nhịn nổi phải hỏi:
- Cô nương có thể nói tường tận một chút chăng ?
Vương Tích Hương đáp:
- Được, để muội nói cho huynh nghe, muội đọc một cuốn bí cấp gọi là "Cửu Ma Huyền Công Lục !" Nàng tiếp:
- "Cửu Ma Huyền Công Lục", chỉ nghe danh tự đã làm người ta kinh hãi, một ma đã đủ kinh tâm động phách, huống hồ cửu ma.
Lãnh Như Băng thốt:
- Trong võ lâm chưa từng nghe qua môn võ công nào như vậy.
Vương Tích Hương nói:

- Căn cứ vào những gì ký tải trên "Cửu Ma Huyền Công Lục" thì bí lục này do chín người chép thành, mỗi người ghi lên một tuyệt kỷ, hợp cả lại gọi là "Cửu Ma Huyền Công Lục", một người chỉ cần theo phương pháp ký tải trên bí lục bắt đầu luyện thì chung thân khó mà dừng lại, nguyên nhân vì đây là một đường lối võ công khác biệt, kỳ quái, uy lực rất kinh nhân, tích cách của người luyện cũng bất tri bất giác từ từ thay đổi, võ công càng cao, công lực càng thâm thì tính tình càng trở nên hung bạo, không thể dừng lại phải tiến nhập ma đạo, huynh nói xem loại võ công này có thể luyện được không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Nếu có chuyện như vậy thì đương nhiên không thể nghĩ tới.
Vương Tích Hương nói:
- Vì vậy mà muội do dự khó quyết định, không biết có nên luyện võ công trong "Cửu Ma Huyền Công Lục" chăng ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Luyện sao được, một Công Tôn Ngọc Sương đã làm huyên náo, gây sóng gây gió trong võ lâm, nếu như nàng luyện võ công trong "Cửu Ma Huyền Công Lục", trở nên hung bạo tàn nhẫn, thì giang hồ há chẳng trở thành một trường đồ sát sao ?" Chỉ nghe Vương Tích Hương nói tiếp:
- Vì thế, muội thà để cho bệnh bộc phát mà chết, chứ không bằng lòng luyện thứ võ công đó.
Lãnh Như Băng trong lòng muốn nói:
"Nhưng nếu như nàng chết đi thì còn ai có thể chế phục Công Tôn Ngọc Sương ? Chuyện này thật sự khó mà quyết định, ta không thể khuyên nàng luyện, cũng không thể khuyên nàng không luyện". Trong nhất thời, cả hai mặt đều khó xử, chàng đành mặc nhiên im lặng. Vương Tích Hương đợi thật lâu không thấy chàng lên tiếng, nhịn không nổi đành hỏi:
- Huynh thay muội mà quyết định, nên luyện hay không luyện ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chuyện này ... chuyện này đích thực khó nói, nếu như cô nương nói câu nào cũng là sự thật, thì thật khiến người khó lòng tác chủ, một bên quan hệ đến sinh tử của cô nương, một bên quan hệ tới vận kiếp của giang hồ.
Vương Tích Hương thốt:
- Muội đã biết huynh sợ rằng sau khi muội luyện "Cửu Ma Huyền Công Lục" sẽ trở nên tàn bạo hiếu sát, biến giang hồ thành một trường gió tanh mưa máu.
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu như muốn tại hạ nói lời trong lòng, thì đích thực là như thế.
Vương Tích Hương mỉm cười, thốt:
- Huynh thật là anh hùng khí khái, không có chút nhi nữ tư tình, tục ngữ có câu "anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường", xem ra câu này không thể áp

dụng trên người huynh.
Lãnh Như Băng đột nhiên thẳng người lên, nói:
- Nhưng tại hạ có một phương pháp, chẳng biết cô nương có đồng ý không ?
Song mục chàng lấp loáng kỳ quang, chỉ thấy Vương Tích Hương không thể ngăn được phải nhíu mày, hỏi:
- Phương pháp thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Cô nương dùng phương pháp kim châm quá huyệt, có thể kích thích tiềm lực sanh mạng trong người, đúng chăng ?
Vương Tích Hương nói:
- Không sai, thế thì sao ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Nếu cô nương ở trên người tại hạ đâm mấy mũi châm, công lực của tại hạ chắc chắn tăng cường rất nhiều phải không ?
Vương Tích Hương đáp:
- Ừm ! Tự nhiên phải vậy.
Lãnh Như Băng nói:
- Tốt lắm ! Tại hạ nhờ cô nương đâm trên người mấy mũi kim châm để tăng cường công lực, sau đó dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương vào trong thạch thất..
Vương Tích Hương cười khanh khách một tràng, hỏi:
- Thế nào ? Huynh định giết chết Công Tôn Ngọc Sương ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ nếu như có thể giết chết Công Tôn Ngọc Sương để báo thù hủy dung mạo thì quá tốt, vạn nhất không phải là địch thủ của Công Tôn Ngọc Sương thì xin cô nương phát động cơ quan, chôn sống cả hai trong thạch thất này.
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
- Sống khó chung một đường, chết chôn chung một mộ, tính dứt luôn nợ tương tư, thật là một chuyện sát nhân đáng tiếc trong thạch thất của ta.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bức tường thủy tinh trong suốt, nói:
- Nếu như có thể nhích thạch bích lên một tí, nước bên ngoài sẽ tràn vào, cho dù Công Tôn Ngọc Sương võ công cái thế, làm sao tránh khỏi tử vong ?
Vương Tích Hương lại cười hỏi:
- Muội chuẩn bị nơi táng thân cho mình, nay phải nhường lại cho huynh, chẳng phải đáng tiếc lắm sao ?
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu như Công Tôn Ngọc Sương chết đi, cô nương cũng an tâm mà nằm xuống.
Vương Tích Hương điểm nụ cười nhạt, nói:
- Muội trước khi chưa chết vẫn có thể tùy thời thay đổi chủ ý.

Đoạn vươn vai, tiếp:
- Muội buồn ngủ lắm rồi, muốn nghỉ ngơi, đừng nói chuyện với muội nữa.
Dứt lời nhắm mắt nằm xuống, nói ngủ là ngủ, chưa đầy nửa khắc đã nhập mộng.
Lãnh Như Băng chỉ biết lắc đầu, tiện tay rút một cuốn sách, chỉ thấy văn tự ngoằn nghèo khúc chiết, cố nhiên chẳng thể hiểu được, không khỏi chấn động tâm tư, tự hỏi:
"Những cuốn kỳ văn dị thư này, nếu là sách thường, Vương Tích Hương quyết chẳng đem giấu ở thạch thất này, chỉ tiếc là ta không thể hiểu được dù chỉ một chữ". Chàng quay đầu đi, tiện tay lại rút một cuốn khác.
Trên cuốn sách đã ố vàng này, đích thị là văn tự Trung Quốc, chỉ thấy trên bìa sách viết năm chữ "Không Thể Giải Thích Được" thật lớn. Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:
"Thật là quái thư, thêm danh tự quái lạ, ta phải xem thử coi sao." Chàng mở trang đầu, chỉ thấy có mấy chữ ghi bằng mực chu sa đỏ, đề:
"Đệ tam thập thất kế".
Lãnh Như Băng không nhịn nổi phá lên cười sằng sặc, thầm nghĩ:
"Thế nhân có tam thập lục kế, cuốn sách này ngay trang đầu tiên đã ra ngoài vòng thế tục, điên đảo thị phi, đổi thành Đệ tam thập thất kế ".
Chàng lật qua trang kế, chỉ thấy phía trên đề:
"Dối mình dối người". Lãnh Như Băng thầm nhủ:
"Được à ! Chỉ nhìn tên cũng đã thấy không có trong tam thập lục kế", chàng ngưng thần nhìn xuống, chỉ thấy ghi:
"Dối người mà chẳng dối mình, vĩnh viễn khó lòng mà che mắt thiên hạ, cuối cùng tất thất bại, cũng như vậy, dối mình mà không dối người, tất tự chuốc lấy đau khổ, dưới cả ngu ngốc vậy. Tự lừa mình trước rồi lừa người, mới đạt tới cảnh giới thượng thừa, ấy gọi là ngu tự nhiên." Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, thầm nghĩ:
"Vương Tích Hương suốt ngày đọc những cuốn sách quái dị này, chẳng trách hành động không có tôn chỉ, việc làm không ai có thể dự đoán được".
Chàng đang định đọc tiếp phần dưới, đột nhiên nghe tiếng khóc nghẹn ngào cất lên, không khỏi kinh ngạc, chuyển mục nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương mặt đầm đìa châu lệ, thánh thót rơi xuống, dường như vẫn trong giấc ngủ nhưng mộng thấy chuyện gì đó thương tâm. Chàng đột nhiên cảnh giác, thầm nghĩ:
"Ta xem trộm sách của nàng, lỡ nàng tỉnh dậy trách hỏi ta, thì thật là một chuyện hổ thẹn biết dường nào". Bỗng nghe tiếng khóc của nàng vang lên lớn hơn, toàn thân bắt đầu run rẩy nhè nhẹ, chàng hoảng hốt vội vàng gọi to:
- Vương cô nương ! Vương cô nương !
Vương Tích Hương đột nhiên ngồi bật dậy, kêu lên một tiếng nhỏ, nhào vào

lòng Lãnh Như Băng nức nở. Lúc này nàng vừa mới chiêm bao thức dậy, khóc nghe hết sức ai oán, so với khi còn trong mộng, còn có phần thê lương hơn. Lãnh Như Băng vốn định an ủi nàng vài câu, nhưng khi nghe nàng khóc quá bi ai, lại chẳng biết mở miệng như thế nào, nửa lời cũng không thể thốt ra. Vương Tích Hương khóc lóc như thế, dường như muốn trút ra hết tất cả sầu muộn trong lòng, càng khóc càng to, toàn thân rung chuyển, làm người nghe không khỏi có cảm giác bi thương. Lãnh Như Băng cố trấn định tâm thần, lên tiếng hỏi:

- Vương cô nương có chuyện gì thương tâm xin cứ nói ra, hoặc giả có thể trút hết sầu muộn trong lòng, cô nương thân thể đã yếu nhược, làm sao có thể chịu đựng được chuyện đau đớn như thế này ?

Vương Tích Hương thốt:

- Mộng của muội so với người khác có chỗ bất đồng.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Bất đồng thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

- Mộng của muội là do tâm sinh.

Lãnh Như Băng nói:

- Ban ngày nghĩ tới thì đêm mộng mị, đó chỉ là thường tình.

Vương Tích Hương chuyển ánh mắt dịu dàng nhìn lên Lãnh Như Băng, u oán thốt:

- Muội trong mộng đã thấy con đường mà muội phải chọn.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương này là một nữ nhân quật cường như vậy, ngày hôm nay ta mới biết, nữ nhân lợi hại nhất thế gian, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, cũng bị một cơn ác mộng dọa ra bộ dạng này". Chàng hốt nhiên nghĩ đến mình đường đường một nam tử, phải tỏ ra kiên cường nhiều hơn nữ nhân, không khỏi ưỡn ngực thẳng người, thốt:

- Cô nương đã thấy gì trong mộng, hãy nói cho tại hạ biết, biết đâu tại hạ có thể phân ưu cùng cô nương.

Vương Tích Hương đưa đôi mắt còn ngập lệ nhìn chàng, khẽ nở một nụ cười, tả thủ nắm lại thành quyền đấm nhẹ lên ngực Lãnh Như Băng, nói:

- Huynh thật là kiên cường.

Lãnh Như Băng nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, cho dù có gặp chuyện thương tâm gì cũng không thể đổ lệ.

Hai tay Vương Tích Hương dường như trở nên vô lực, đặt trên ngực Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng thì không có cảm giác gì, Vương Tích Hương lại phát giác ra tả thủ mình hơi ê ẩm. Nàng giơ tay phải lên sửa lại mớ tóc tán loạn trên trán, thốt:

- Muội mộng thấy Công Tôn Ngọc Sương khoác áo đỏ cùng huynh giao bái thiên địa kết thành vợ chồng, nhưng muội thì chỉ còn một hơi thở thoi thóp trên giường.
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương chỉ loạn tưởng.
Vương Tích Hương nói:
- Sự thật là thế, Công Tôn Ngọc Sương đầu mày cuối mắt ngập đầy hoan lạc, không nhìn muội lấy một cái ! Ôi, muội sắp chết mà nàng ta lại đối xử với muội như thế, muội rất phẫn uất, nhưng tội cho muội bệnh tình đã phát, bệnh thế trầm trọng, đứng cũng không vững, đành ngã sóng xoài trên giường.
Lãnh Như Băng thốt:
- Chuyện trong mơ sao có thể coi là thật.
Vương Tích Hương nói:
- Tuy là mộng, nhưng trải qua rõ ràng như vẽ, sao lại có thể bất đồng với tình cảnh của muội ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Lời này đích thực không sai, tình cảnh của nàng và mộng cảnh có điểm tương đồng". Chỉ nghe Vương Tích Hương tiếp tục nói:
- Bên huynh cũng ngập tràn hoan hỉ, trên mặt mỗi người đều mang một nụ cười thật tươi, muội thật sự bị cô lập ở đó, tất cả quan khách đều không nhìn muội đến một mắt, ngay cả Tố Mai, Hoàng Cúc cũng không buồn quan tâm đến muội, chỉ bận lo chuyện hỷ sự cho huynh. Chao ôi ! Bao nhiêu năm tình chủ bộc, cũng bỏ không màng tới.
Lãnh Như Băng nhíu mày thốt:
- Không thể có chuyện đó, Tố Mai, Hoàng Cúc đối với cô nương hết dạ quan hoài, sao lại có thể phản bội cô nương ?
Vương Tích Hương nói:
- Muội hiện tại còn sống tốt, nếu như muội thật sự chết đi, huynh đối xử với muội ra sao, muội cũng đâu biết được.
Đột nhiên thần sắc nàng trở nên nghiêm trang, tiếp:
- Vì thế, hiện tại muội không muốn chết.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Vì vậy cô bất kể đúng sai luyện tập Cửu Ma Huyền Công Lục ?" Nhưng Vương Tích Hương đã thở ra một hơi dài, nói tiếp:
- Công Tôn Ngọc Sương kia kiêu ngạo tàn ác, lại cơ trá phi thường, nếu như biết được muội không có võ công, chỉ sợ lập tức hạ thủ, như nhược nàng ta trở mặt động thủ, huynh cùng Tố Mai, Hoàng Cúc liên thủ cũng không địch lại, thì chúng ta chẳng ai có thể sống sót.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương có kế sách gì không ?

Vương Tích Hương đáp:
- Chỉ cần muội còn một hơi thở, Công Tôn Ngọc Sương quyết không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay muội.
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu như cô nương đã có kế sách, sao không ra tay sát tử nàng ta luôn một lần, trừ hại cho võ lâm ?
Vương Tích Hương mỉm cười thốt:
- Một người bị ép vào tử lộ, tất nhiên không tránh khỏi liều mạng một lần, nếu như gấp gáp xuất thủ, làm sao tránh khỏi tự mình xen vào kế hoạch của mình ?
Lãnh Như Băng thở dài:
- Tại hạ lúc nào cũng cảm thấy chuyện này quá mạo hiểm, sao không chuẩn bị trước ? Vạn nhất xảy ra động thủ, chúng ta còn có cách để đối phó.
Trong lòng chàng tự hiểu, Vương Tích Hương yếu nhược đa bệnh, có thể chết bất cứ lúc nào, một khi nàng chết đi, Công Tôn Ngọc Sương nhất định khởi lên một trường sát kiếp bi thảm trên giang hồ, hơn nữa Công Tôn Ngọc Sương tánh tình lãnh khốc, đối với bất cứ người nào cũng chẳng coi là bạn, trở mặt vô tình xuất thủ sát nhân. Chàng trong lòng mang cái hận hủy dung đối với Công Tôn Ngọc Sương, chỉ muốn giết chết nàng, nhưng biết rằng khó thể trả được hận, cũng không thể cầu cứu ở đồng đạo võ lâm.
Một người cho dù chết đi, cũng phải lưu danh thiên cổ, nhưng Lãnh Như Băng trong lòng đã biết, cho dù có luyện thêm mười năm võ công cũng khó thể sát tử Công Tôn Ngọc Sương, cơ hội duy nhất chỉ có thể là nhờ vào tài năng của Vương Tích Hương để giết Công Tôn Ngọc Sương. Vương Tích Hương đột nhiên lên tiếng:
- Hiện tại muội đã biết trong lòng huynh rất hận nàng ta, chỉ muốn giết chết. Ôi !
Nếu Công Tôn Ngọc Sương không hủy đi dung mạo huynh, có phải huynh cũng hận nàng như bây giờ ?
Lãnh Như Băng vừa định đáp thì bỗng nghe một tràng âm thanh mường tượng ai gõ trên vách truyền vào. Tràng âm thanh này cho dù không lớn, nhưng nghe rất rõ ràng, hơn nữa lại mang một tiết tấu nhất định. Lãnh Như Băng tâm thần cảm thấy khẩn trương, đưa mắt nhìn ra phía trước. Chỉ thấy Vương Tích Hương ngưng thần lắng nghe, trên mặt không hề có nét khẩn trương. Đại khái ước chừng qua một tuần trà, âm thanh gõ tường kia đột nhiên ngưng hẳn, Vương Tích Hương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười nói:
- Công Tôn Ngọc Sương cùng với một nhóm thuộc hạ, cỡi trên một chiếc thuyền rực rỡ, đang quanh co ở sơn khẩu.
Lãnh Như Băng hỏi:

- Làm sao cô nương biết ?
Vương Tích Hương nói:
- Huynh có nghe tràng âm thanh gõ tường đó chứ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Có nghe.
Vương Tích Hương tiếp:
- Đó là phương pháp thông tin của muội, muội quyết định chuẩn bị thạch thất này để chôn thân, ngoại trừ huynh ra, chẳng có người nào khác lai vãng, ngay cả Tố Mai, Hoàng Cúc đã theo hầu muội từ nhỏ cũng chưa từng bước qua cửa. Nhưng muội mỗi ngày ở đây đọc sách, không ra khỏi cửa, khi họ có chuyện cần cũng không dám bước vào tìm muội, nên muội đã nghĩ ra phương pháp thông tin này, tại bí đạo bên ngoài thạch thất, có ẩn tàng mười hai cơ quan, chỉ cần gõ vào vách đá, thanh âm truyền đến, muội có thể nghe tất cả mọi chuyện.
Lãnh Như Băng thốt:
- Thì ra là như vậy, nhưng cô nương làm thế nào trả lời họ ?
Vương Tích Hương đáp:
- Không cần thiết phải trả lời, họ ở ngoài truyền tin tức vào cho muội, nếu như là đại sự, muội tự nhiên sẽ ra ngoài xử lý.
Lãnh Như Băng lại hỏi:
- Như chuyện Công Tôn Ngọc Sương xuất lĩnh thuộc hạ cao thủ, là chuyện lớn hay nhỏ ?
Vương Tích Hương đáp:
- Nếu như nàng ta dong thuyền thẳng đến, thì đó là đại sự, còn như nàng ta chỉ quanh co ở sơn khẩu, chứng tỏ lòng khó quyết định, thì đó chẳng tính là đại sự.
Lãnh Như Băng than:
- Ôi ! Cô nương thân mang tuyệt chứng, tại hạ thì dung mạo bị hủy, thế gian về sau cũng chẳng có người tương thức, chết không hối tiếc, Tố Mai và Hoàng Cúc còn trong tuổi xuân xanh, chết đi há chẳng đáng tiếc lắm sao ?
Vương Tích Hương nói:
- Hai người đó có tướng trường thọ, sống tới bảy mươi, tám mươi chẳng phải chuyện khó, sao huynh lại trù họ chết ?
Lãnh Như Băng nói:
- Nhớ khi xưa Gia Cát Khổng Minh dùng kế không thành đẩy lui quân địch, trong cuộc đời người, cũng chẳng qua xài được một lần, cô nương đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, mỗi lần đều tìm đường sống trong chết, như thế đã chẳng phải quá mạo hiểm sao ? Hà huống bây giờ Công Tôn Ngọc Sương mang theo thuộc hạ cùng đến, chứng minh là nội tâm đã nghi ngờ.
Vương Tích Hương mỉm cười, thốt:

- Ừm ! Không ngờ huynh cũng rất có kiến thức, thỉnh giáo cao kiến ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ có ý muốn cô nương an bài kế sách, nhất cử sát địch, chí ít cũng phải phế đi nhất thân võ công của nàng ta.
Vương Tích Hương khẽ buông tiếng thở dài, nói:
- Tâm cơ của huynh cũng rất ác độc, nhất thân võ công bị phế đi so sánh với chết không phải có phần tàn nhẫn hơn sao ?
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu nàng ta không chết thì chúng ta chẳng ai hòng sống.
Vương Tích Hương chuyển động đôi mắt to, nghiêm túc hỏi:
- Huynh thật sự muốn giết nàng ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Thật sự muốn giết.
Vương Tích Hương nói:
- Huynh sẽ hối hận về sau này, mỗi cá nhân chỉ có thể chết một lần, chết đi rồi thì chẳng thể phục sinh.
Lãnh Như Băng nói:
- Giết Công Tôn Ngọc Sương là trừ cho võ lâm một đại họa, đó là hành động đại nhân đại dũng, sao lại hối hận về sau ?
Vương Tích Hương bình thản thốt:
- Nếu muội nói cho huynh nghe một việc, huynh sẽ không thể ra tay sát hại nàng.
Lãnh Như Băng cương quyết:
- Đừng nói là một việc, cho dù trăm việc, tại hạ vẫn phải giết nàng ta.
Lãnh Như Băng nhất tâm nhất ý chỉ muốn giết Công Tôn Ngọc Sương, những chuyện khác căn bản đã gạt ngoài tai, nói tiếp:
- Hiện tại thời gian khẩn cấp, cô nương hãy nghĩ cách đối phó Công Tôn Ngọc Sương, chuyện khác chúng ta sẽ bàn sau.
Vương Tích Hương ngập ngừng một lúc lâu, mới thở dài thốt:
- Tưởng không nói ra thì tốt hơn.
Lãnh Như Băng chú tâm lắng nghe, nhịn không nổi lập tức hỏi:
- Chuyện gì ? Mau nói đi !
Vương Tích Hương nói:
- Công Tôn Ngọc Sương tuyệt chưa có hủy dung mạo huynh.
Lãnh Như Băng đưa tay sờ những vết sẹo trên mặt mình, đột nhiên phá lên cười sằng sặc. Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh cười cái gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ tai vẫn nghe thấy, nhưng bản thân thì đã kinh lịch qua, hiện tại những vết sẹo vẫn nằm đây, làm sao có thể sai được ?

Vương Tích Hương thở dài:
- Đó là sự thật, nàng ta chỉ dùng dược vật trên mặt huynh, điểm vài huyệt đạo của huynh làm cho tâm thần huynh u mê, khiến cho tâm linh hòa nhục thể, tưởng như mình bị thương.
Lãnh Như Băng lại đưa tay sờ những vết sẹo trên mặt, hỏi:
- Lời này có đáng tin chăng ?
Vương Tích Hương nói:
- Nếu như huynh không tin, chúng ta hãy làm một thử nghiệm.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Thử nghiệm như thế nào ? Tại hạ đã rửa mặt rất nhiều lần nhưng thủy chung mấy vết sẹo vẫn không biến đi.
Vương Tích Hương nói:
- Nếu có thể dùng nước rửa sạch, thì làm sao qua mặt được Vương Thông Huệ, cũng không lừa được huynh.
Lãnh Như Băng lại hỏi:
- Làm sao có thể chứng thực ?
Vương Tích Hương thốt:
- Công Tôn Ngọc Sương bôi dược vật trên mặt huynh thì dược vật này tất phải qua quá trình điều chế đặc biệt khiến không thể dùng nước rửa sạch.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Vị cô nương này hà tất phải nói những lời thừa thãi như thế ?" Vương Tích Hương từ từ khởi thân đứng dậy, khoát tay nói:
- Hiện tại huynh còn muốn giết Công Tôn Ngọc Sương không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tự nhiên phải giết.
Vương Tích Hương nở một nụ cười, thốt:
- Khẩu khí đã thay đổi, không còn kiên quyết như lúc đầu.
Chỉ nghe trong thạch thất lại nổi lên một tràng âm thanh, liên tục mười tiếng rồi ngưng, Lãnh Như Băng hỏi:
- Lần này lại nói gì ?
Vương Tích Hương đáp:
- Công Tôn Ngọc Sương đã lên thuyền rời khỏi Mai Hoa cư.
Lãnh Như Băng lại hỏi:
- Bây giờ là giờ nào ?
Vương Tích Hương trả lời:
- Đại khái mặt trời vừa lặn, ngay lúc hoàng hôn, có thể trễ hơn một chút.
Lãnh Như Băng nói:
- Chúng ta đi ra nhé !
Vương Tích Hương hỏi:
- Đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:
- Ra khỏi thạch thất.
Vương Tích Hương lắc đầu nói:
- Đêm nay muội không muốn đi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Còn tại hạ thì sao ?
Vương Tích Hương đáp:
- Huynh cũng ở lại.
Lãnh Như Băng nói:
- Trong thạch thất chỉ có một giường gỗ, huống hồ chúng ta cô nam quả nữ, đêm dài thăm thẳm, khó tránh khỏi miệng đời dị nghị.
Vương Tích Hương nói:
- Quân tử chẳng ngại lời dèm pha sau lưng. Nếu huynh tự tin là một quân tử, thì sợ gì tiếng thị phi.
Lãnh Như Băng khẽ ho nhẹ, chỉ phát giác ra không có lời gì để phản bác, đành từ từ bước đến một góc thạch thất, khoanh chân ngồi xuống. Vương Tích Hương sửa sang lại chiếc gối hoa cho chỉnh tề, buông màn hồng xuống, thốt:
- Lãnh huynh, huynh cũng phải nghỉ ngơi.
Lãnh Như Băng nói:
- Thỉnh cô nương an nghỉ, tại hạ ngồi ở đây tọa công cũng một thứ.
Vương Tích Hương mỉm cười hỏi:
- Nếu muội không ra khỏi phòng này, cũng không cho huynh đi, không biết huynh có thể ngồi tọa công mười ngày chăng ?
Lãnh Như Băng ấp úng đáp:
- Điều này ... điều này ...
Chàng tuy nội công thâm hậu, nhưng nếu như phải tọa công liên tục mười ngày, tự biết thể lực khó thể đảm đương. Vương Tích Hương thốt:
- Không cần phải điều này điều kia, chiếc giường gỗ này rất rộng, có thể chứa cả hai người chúng ta.

Hồi 5

Lãnh Như Băng hốt hoảng nói:
- Cô nam quả nữ ở chung một phòng đã vô cùng không thỏa đáng, lại nằm chung một giường, như thế sao được ?
Vương Tích Hương thốt:
- Chúng ta chia ranh giới, hai bên không phạm lẫn nhau, cớ sao không được ?
Vương Tích Hương điểm một nụ cười, tiếp:
- Nếu huynh không tin ở định lực của chính mình, thì muội không ép.
Nàng sờ soạng tìm dưới gối lấy ra một đoản kiếm, rút ra khỏi vỏ. Dưới ánh đèn, hàn quang lấp lánh, lãnh khí trùng trùng. Vương Tích Hương từ từ đặt đoản kiếm xuống giữa giường, mỉm cười nói:
- Đây là Ngư Trường Kiếm sắc bén vô song, gia gia đưa muội để giành phòng thân, chỉ tiếc rằng muội trong tay có thần binh lợi khí mà không có khả năng sử dụng ...
Đoạn nhỏ giọng, tiếp:
- Kiếm chia ngang giường, biên giới phân minh, nếu huynh không dám cùng muội ngủ chung một chỗ chứng tỏ lòng huynh có quỷ, ngủ một giường sanh ra tà niệm, coi chừng bị tổn thương dưới thần kiếm.
Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
- Nếu như tại hạ chẳng phải là một người thương hương tiếc ngọc, cô nương dù có để hai thanh kiếm, cũng khó mà cản trở.
Vương Tích Hương nói:
- Thanh kiếm này khác với kiếm bình thường, không những sắc bén vô song mà còn có linh tính, nếu huynh có hành động đốn mạt nào, nhất định không chịu nổi một kích, nhược bằng huynh tâm địa quang minh, giữ lễ nghi, thần kiếm cũng thương người đa tình, quyết nhiên chẳng sát thương huynh.
Lãnh Như Băng trong lòng chẳng mấy tin, chợt nhớ Vương Tích Hương là người lòng chứa huyền cơ, thường nhân đích thực không thể dự đoán, lời nói nhất định không quá, bất giác trầm mặc không lên tiếng. Vương Tích Hương từ từ cởi bỏ y phục trên người xuống, chui vào trong giường, hỏi tiếp:
- Vậy chứ huynh có dám cùng muội ngủ chung một giường không ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Ta lòng vô tà niệm, cho dù ngủ chung một giường cũng có gì mà sợ ?" Lập tức lên tiếng đáp:

- Có gì mà không dám.
Đoạn khởi thân đứng dậy bước đến bên giường gỗ, nằm thẳng xuống.
Vương Tích Hương thốt:
- Gan của huynh cũng chưa đủ lớn nên chẳng dám cởi bỏ ngoại y.
Lãnh Như Băng thầm nhủ:
"Cô nam quả nữ nằm chung một giường trong thạch thất, cho dù nội tâm có trong sáng thế nào cũng không tránh khỏi miệng đời dị nghị, như Vương Tích Hương đã không phải là một người dâm đãng, hà cớ gì cứ liên tục dùng ngôn từ khiêu khích ta ? Nữ nhân hành sự lúc nào cũng khiến người ta không thể lường được, có lẽ có dụng ý riêng". Lại nghe Vương Tích Hương cười nói:
- Huynh xem muội như tiên nữ trên trời, kính muội như thần linh, hay coi muội như yêu nữ quỷ quái, sợ muội như rắn rết, nên lòng không sanh tà niệm ?
Lãnh Như Băng ngồi dậy, đáp:
- Cô nương chỉ là một người thường, nhưng tại hạ tự tin có thể khống chế định lực của mình.
Đoạn tháo thắt lưng, cởi bỏ ngoại y, rồi nằm xuống. Vương Tích Hương thốt:
- Hãy tắt ngọn nến trên bàn đi.
Lãnh Như Băng run lên một cái, nhưng vẫn y theo lời nàng, giơ tay xô một cổ ám kình quạt tắt ngọn nến. Chỉ nghe Vương Tích Hương cất một tràng cười trong trẻo như ngọc khua, hỏi:
- Trong tình cảnh thế này, huynh có cảm tưởng gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tốt lắm ...
Đoạn nàng thấp giọng thốt:
- Trong cuộc đời muội chưa bao giờ cùng nam nhân ngủ chung một chỗ, nhưng muội không chút sợ hãi.
Lãnh Như Băng thoáng nghe một luồng u hương phảng phất bay qua, người như say rượu, bất giác trong lòng gợn sóng, vội vàng vận khí điều tức, chẳng dám mở miệng đối thoại. Chỉ nghe Vương Tích Hương thốt:
- Đây là một cơ hội rất tốt, nếu như huynh tự tin lòng vô tạp niệm, muội sẽ truyền cho huynh một môn võ công, chỉ cần thời gian một đêm, rất có thể sẽ ghi nhớ hết trong lòng.
Lãnh Như Băng trong lòng muốn đáp, chỉ vì chân khí đang tự vận chuyển, không dám tùy tiện khai khẩu. Lại nghe thấy Vương Tích Hương nói tiếp:
- Đây là một loại võ công tối cao thâm huyền bí, huynh đã có sẵn căn bản võ công rất tốt, có thể thành tựu nhanh chóng, nhưng nếu huynh tự biết khó giữ lòng lặng như mặt nước, thì không thể học.

Lãnh Như Băng nhịn không nổi, tạm thời bế khí, lên tiếng hỏi:
- Vì sao thế ?
Vương Tích Hương đáp:
- Khi muội truyền võ công cho huynh, khó tránh đụng chạm da thịt, nếu lòng không an tĩnh, chân khí khó tự khống chế sẽ chia thành ba ngã, tất không tránh khỏi trọng thương, hơn nữa loại võ công này lại theo đường lối riêng biệt đích thực là bàng môn quái học, chỉ cần một điểm sai sót, cả hai chúng ta đều bị hủy hôm nay.
Lãnh Như Băng đưa chân khí trở về đan điền, thốt:
- Nếu như quá hung hiểm, tại hạ thấy không học thì hơn.
Vương Tích Hương hỏi:
- Huynh sợ chết lắm chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ chết không đáng tiếc, nhưng liên lụy tới cô nương, sao không khỏi chết đi mà còn oán giận mình ?
Vương Tích Hương thốt:
- Lòng muội đã chết nhiều năm, chỉ còn thể xác này, sinh sinh tử tử đối với muội chẳng gì phân biệt, huynh lại sợ liên lụy muội cái gì ?
Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nàng từ nhỏ đã mang bệnh, khổ không sao tả được, phụ mẫu, thân nhân cũng chẳng có cách gì giải cứu nàng khỏi ma bệnh. Song thân nàng vì tìm danh y khắp thiên hạ, cũng đã khổ biết bao lần, cứ tưởng tượng một người phải ăn thuốc mà lớn, mỗi ngày đều phải vùng vẫy ở ranh giới sống chết, không có một người bạn thời thanh mai trúc mã, không có được một giây phút vui cười hoan lạc, khi lớn lên lại biết được mình thân mang tuyệt chứng, không có thuốc nào khả dĩ có thể cứu, trong lòng lại mang một tâm sự nặng nề, chẳng trách nàng sớm xem tất cả như tro tàn, không hề sợ chết. Ôi ! Thượng thiên ban cho nàng một trí óc phi thường, lại xui cho nàng chịu đựng một thân thể lắm bệnh !" Vương Tích Hương hồi lâu không nghe Lãnh Như Băng trả lời, không nhịn nổi cất lên một tràng cười khanh khách, hỏi:
- Lãnh Như Băng, huynh đang nghĩ gì thế ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ cảm thấy thượng thiên quá bất công, đã ban cho cô nương một tài năng tuyệt thế, sao lại không cho cô nương một thân thể khỏe mạnh ?
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
- Trời có ngày u ám, trăng có khi khuyết tàn, nếu muội sinh ra thân thể cường tráng thì biết đâu lại chẳng trở thành một Công Tôn Ngọc Sương thứ hai ?
Lãnh Như Băng nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ:
"Lời này thật không sai, nàng là một người trí tuệ phi nhân, nếu chẳng cam

chịu tịch mịch, tất sẽ ra tranh bá giang hồ, tạo nên sát kiếp tội nghiệt, chỉ e rằng còn đáng sợ hơn cả Công Tôn Ngọc Sương". Lại nghe Vương Tích Hương nói tiếp:
- Huynh chắc đã biết, Công Tôn Ngọc Sương thông tuệ thế nào, cũng đều không thể so sánh được với muội ?
Lãnh Như Băng ngập ngừng:
- Điều này ... điều này ... nàng ta bẩm sinh đã không có trí tuệ như cô nương.
Vương Tích Hương nói:
- Nhân vật thông tuệ như nàng ta trên đời đã khó kiếm, sở dĩ nàng thua trí muội là vì sự ham mê quyền lực quá lớn đã che mờ linh trí, muội thì lại đọc rất nhiều sách, biết vận dụng mưu lược, nếu gộp tất cả lại để so sánh thì nàng ta kém muội một bậc.
Nàng cất một tràng cười mê người, tiếp:
- Nhìn chung tinh anh của võ lâm hiện tại toàn do nữ nhân chiếm giữ, Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương kể như là tuyệt thế tài nữ.
Lãnh Như Băng nói:
- Bất luận so về tài trí hay võ công, Vương Thông Huệ đều thua Công Tôn Ngọc Sương một bậc.
Vương Tích Hương mỉm cười thốt:
- Đó chỉ là tình hình hiện tại, ba tháng sau, tình thế nhất định có chuyển biến lớn, Vương Thông Huệ cho dù không thể ở trên kềm chế Công Tôn Ngọc Sương, nhưng cũng sẽ khác biệt rất nhiều, võ công của Công Tôn Ngọc Sương quá tạp nhạp khó mà đạt tới trình độ cao thâm, Vương Thông Huệ thì lại có danh sư chỉ điểm võ công chính tông, sau khi được muội trợ giúp, tất mỗi ngày tiến vạn dặm, trên mặt trí mưu muội muốn nàng tinh súc, trên mặt võ công thì muội sẽ chỉ cho nàng phấn đấu cầu thắng. Ừm ! Giang hồ hai mươi năm sau này xem chừng sẽ lật ngược thế cờ, thúy tụ hồng phân, hương thơm giăng khắp sơn hà cẩm tú, bóng quần thoa che khuất hẳn tu mi ! Người chủ trì đại cuộc, hành lệnh vạn dặm, tất là bậc cân quắc anh thư chúng tôi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương nói chỉ cần thời gian ba tháng là đủ, Vương Thông Huệ có thể cùng Công Tôn Ngọc Sương đối diện trên giang hồ ?
Vương Tích Hương đáp:
- Nếu nàng ưng thuận thì như thế, còn như không chịu nghe lời của muội, thì muội khó lòng nói.
Lãnh Như Băng nói:
- Theo như tại hạ biết, Vương Thông Huệ đối với cô nương thập phần kính ngưỡng, tuyệt đối sẽ không chống lại mệnh lệnh của cô nương.
Vương Tích Hương thốt:
- Hy vọng như thế ...

Đoạn nàng hạ thấp giọng, nói:
- Muội muốn hỏi huynh một việc, huynh phải thành thật trả lời muội, không được lừa dối muội.
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ đối với cô nương lúc nào cũng nói lời chân thành, cô nương có việc gì muốn hỏi, xin cứ tùy tiện !
Vương Tích Hương lập tức hỏi:
- Huynh từ khi trưởng thành tới giờ, có bao giờ cùng nữ nhân ngủ chung một giường chưa ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:
- Chỉ có một lần, lúc cô nương an bài mưu kế dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương, đã từng cùng Vương Thông Huệ nằm chung một giường.
Vương Tích Hương hỏi tiếp:
- Giống như chúng ta hiện tại ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Không giống, lúc đó tại hạ ...
Vương Tích Hương đột ngột thở dài nói:
- Ngủ đi ! Muội cảm thấy mệt lắm rồi.
Lãnh Như Băng không hề có cảm giác buồn ngủ, nhưng sợ làm kinh động Vương Tích Hương, khép mắt nằm im chẳng dám có một cử động nhỏ.
Chẳng biết qua bao lâu sau, đột nhiên nghe có tiếng khóc nghẹn ngào nho nhỏ vang lên, chẳng biết vì cớ gì Vương Tích Hương đột nhiên bật khóc.
Lãnh Như Băng có cảm giác nàng đang cố nén tiếng khóc xuống, bất giác giật mình tỉnh hẳn. Chàng muốn mở lời khuyên nhủ vài câu, chợt cảm thấy không mấy thỏa đáng, thầm nhủ:
"Nàng đã sợ ta biết, sao phải làm nàng thêm khó xử, ta cứ giả vờ không biết thì tốt hơn".
Chỉ nghe thấy một âm thanh nhỏ, Vương Tích Hương đã lặng lẽ bước xuống giường. Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, thầm nghĩ:
"Chẳng biết nàng định làm gì nữa ?" Chàng từ từ trở mình, mở mắt ra nhìn.
Chỉ thấy Vương Tích Hương khoác ngoại y lên, từng bước nhẹ nhàng tiến về giá thư trên tường. Thể lực của nàng hiển nhiên rất yếu nhược, hành động thập phần cật lực, tiếng thở gấp gáp, đứt đoạn, khoảng cách từ giường gỗ đến kệ sách ước chừng không quá sáu thước, nhưng Vương Tích Hương phải ngừng lại nghỉ ngơi đến hai lần.
Chàng cảm thấy nội tâm dâng trào niềm thương hại, hận không thể bay xuống giường nâng đỡ nàng, nhưng nghĩ lại cố dằn tâm, đè nén tình cảm xuống. Chỉ thấy Vương Tích Hương đến bên giá thư, đưa tay lấy xuống vài cuốn sách, ôm vào người, quay trở về giường gỗ. Tay nàng vốn đã có cảm giác yếu đuối vô lực, lúc này phải cầm mấy cuốn sách, cử động hết sức gian

khổ. Chỉ thấy nàng trở về giường, hơi thở nặng nhọc đứt quãng, từ từ thả đống sách xuống gối, tay vịn thành giường, thở gấp gáp không ngừng.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Thân thể nàng suy nhược đến độ này, xem ra khó lòng mà sống". Chàng không ngăn được cảm giác ảm đạm bi thương. Vương Tích Hương thở xong một trận, cử chân bước lên giường, nào biết vừa nhấc chân trái, chân phải đột nhiên mềm nhũn, té nhào xuống giường. Lãnh Như Băng nhất thời thất kinh, không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, vội vàng bật dậy phóng xuống giường, trong lúc khẩn cấp chẳng buồn câu nệ nam nữ tỵ hiềm, vực Vương Tích Hương dậy, hốt hoảng gọi:
- Vương cô nương, Vương cô nương ...
Hữu thủ nhanh nhẹn điểm ba huyệt đạo trên người nàng. Vương Tích Hương thở ra một hơi dài, khó nhọc nói:
- Không cần phải phí tâm, muội vẫn thường ...
Nàng ho một trận, không thể tiếp tục nói. Lãnh Như Băng buồn bã thốt:
- Cô nương không thể chết, cho dù phải bắt buộc luyện ma công, cũng không thể không luyện !
Chàng vốn tánh trầm ổn, trong lòng thâm tàng tình ý nhưng ngoài mặt bất lộ, lúc này quá khẩn cấp, bất giác lời nói lộ ra. Chỉ nghe Vương Tích Hương dịu giọng nói:
- Đừng có gấp, trong một thời gian muội chưa chết được, bồng muội lên giường, thắp đèn lên, muội có lời muốn nói với huynh.
Lãnh Như Băng bồng Vương Tích Hương đặt lên giường, sau đó, thắp lên ngọn nến trên bàn. Vương Tích Hương từ từ quay lại, trên khuôn mặt trắng nhợt, thoáng hiện một nét cười, môi hồng hé mở, lời chưa kịp thoát ra đột nhiên chấn động thần sắc, hốt hoảng kêu lên:
- Máu ! Huynh thọ thương rồi ư ?
Lãnh Như Băng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một khoảng bên hông nhuộm máu chảy xuống dưới đùi, màn gấm trên giường cũng loang lổ huyết tích. Nguyên lai khi chàng gấp gáp phóng xuống giường đã va vào thanh Ngư Trường Kiếm, Ngư Trường Kiếm vốn sắc bén tuyệt thế, tuy chỉ chạm nhẹ vào hông Lãnh Như Băng, cũng đã rạch một đường sâu mấy tấc.
BHT cất giọng hết sức quan hoài, hỏi:
- Vết thương thật nghiêm trọng, huynh có đau lắm không ?
Lãnh Như Băng gượng cười, đáp:
- Không có gì, làm dính máu ô uế cẩm trướng của cô nương, tại hạ thật không an tâm.
Vương Tích Hương lần tay xuống gối rút ra một chiếc khăn lụa, bao lại vết thương, đoạn cầm thanh Ngư Trường Kiếm trên giường phóng thẳng lên bàn. Nàng nhắm chặt hai mắt, nghỉ ngơi một chút, đoạn mở mắt hỏi:

- Lúc nãy huynh đã trông thấy tất cả ?
Lãnh Như Băng cúi đầu đáp:
- Có thấy, chỉ là tại hạ không muốn kinh động cô nương, cho nên không lên tiếng.
Vương Tích Hương thốt:
- Muội nguyên tưởng ít nhất có thể sống được ba ngày, nhưng hiện tại ... hiện tại không xong rồi, muội sợ không chống nổi quá giờ ngọ ngày mai. Ôi ! Đại hỷ sự của huynh, chỉ sợ khó mà thành vậy.
Lãnh Như Băng sửng sốt hỏi:
- Cô nương đang tốt lành, sao tự nhiên phải chết ?
Vương Tích Hương đáp:
- Muội cảm thấy nội thể đã có biến hóa, đó là hiện tượng của tử vong...
Đột nhiên điểm một nụ cười nhẹ, thốt:
- Muội tuy sanh mạng ngắn ngủi, nhưng cái gì cũng đã thấy qua, nhân gian có ân oán tình cừu, lễ tang hỷ sự, danh sơn thắng cảnh, hỉ nộ ai lạc, có thể tính là cuộc đời không trống rỗng, muội duy nhất chỉ chưa tròn một tâm nguyện, nhưng muội không cầu mong chuyện phi thường, chết cũng không hối tiếc.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Trông nàng thể lực suy thoái, tự xác định bệnh tình, ta trước tiên phải thử khơi dậy ý chí cầu sinh của nàng, nàng hiểu biết sâu rộng, có thể sẽ có cách vãn hồi sanh mạng ?" Lập tức thở dài hỏi:
- Cô nương chết đi có nghĩ đến sự thống khổ của song thân chăng ?
Vương Tích Hương đáp:
- Không cần thiết, họ đã biết bệnh tình muội không có cách cứu, trong lòng bi thương đã mấy năm, cũng sớm tiên liệu sẽ có ngày tử vong.
Lãnh Như Băng thốt:
- An nguy của hàng vạn sinh linh trong võ lâm thiên hạ đều đặt trên người cô nương, chẳng lẽ cô nương cũng không quan tâm ?
Vương Tích Hương nói:
- Chuyện đó muội đã có an bài, bên gối có những cuốn sách này, trong sách ký tải các loại võ công, trên mỗi chương muội đều ghi chú xuống những loại võ công mà muội tâm đắc, vừa xem sách vừa chiếu theo bản ghi chú của muội mà luyện, sau năm năm, huynh có thể thắng được Công Tôn Ngọc Sương. Lúc đó, nếu như nàng ta vẫn hành ác, huynh hạ sát nàng để tạ tội với võ lâm, chẳng cần huynh phải tốn công ra tung hoành ở giang hồ, cũng tự nhiên trở thành nhất đại tông sư, thiên hạ võ lâm đồng đạo sẽ tôn sùng huynh như một vị Đạt Ma tổ sư thứ hai.
Lãnh Như Băng thở dài nói:
- Lãnh Như Băng ta chẳng lẽ không thể tự thành danh, phải nhờ vào tài sức

của cô nương sao ?
Vương Tích Hương mỉm cười đáp:
- Cho dù huynh không có dụng tâm, nhưng muội lại hữu ý, ngày hôm nay chúng ta có tình đồng sàng, tuy muội chẳng phải là thê tử của huynh, nhưng thật sự có thể so sánh là người vợ tương lai của huynh, muội chỉ đi trước một bước chiếm hữu tiên cơ, tuy có điểm tư tình nhưng cũng đã vì an nguy của võ lâm thiên hạ mà suy nghĩ.
Nàng hít một hơi dài, tiếp:
- Nếu huynh chưa có khả năng lãnh đạo trước võ lâm, cục diện trên giang hồ sẽ do song thư Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ chia đôi đối nghịch, Vương Thông Huệ tuy kém một bậc, nhưng nàng lại có mẫu thân làm chỗ dựa, thêm Trần Hải và Long Thiên Lộc tương trợ, nhân số tuy ít ỏi, nhưng võ công đáng kể là một đại thực lực, có thể giữ được cuộc diện phân bình, vì nghĩa một đêm đồng sàng, muội trợ giúp huynh trở thành võ lâm nhất đại kỳ nhân, cả công tư lẫn tình lý đều bao gồm, an bài như thế, chẳng phải đầy đủ sao ?
Lãnh Như Băng khẽ buông một tiếng than, cúi đầu im lặng, cả thạch thất chìm trong tĩnh mịch. Chừng qua một tuần trà, Vương Tích Hương đột nhiên đưa tay về phía trước cầm lấy cổ tay của Lãnh Như Băng, cất giọng dịu dàng nói:
- Hãy cùng muội ngủ chung một lần nữa nhé ! Để muội trước khi chết được hưởng tư vị của tình ái.
Trong đầu Lãnh Như Băng đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhớ tới lời ký thác của Tố Mai, sắc mặt trở nên nghiêm trang, hai mắt nhìn thẳng vào Vương Tích Hương, nói rõ ràng từng chữ một:
- Cô nương đã an bài xong hậu sự cho mình, chẳng biết sẽ an bài Lãnh Như Băng ta như thế nào ?
Vương Tích Hương đáp:
- Muội chẳng phải đã an bài tất cả rồi sao ? Chỉ là sự tình không nhất định tuyệt vô biến hóa.
Lãnh Như Băng lập tức hỏi:
- Biến hóa thế nào ?
Vương Tích Hương nói:
- Nếu giờ ngọ ngày mai Công Tôn Ngọc Sương chịu đáp ứng lấy huynh, giống như đáp ứng sự an bài của muội, tự nhiên không cần phải phí tâm cơ nữa.
Lãnh Như Băng nói:
- Nàng ta nhất định không đáp ứng.
Vương Tích Hương thốt:
- Đáp ứng hay không đáp ứng, mỗi bên đều có nửa cơ hội, nhưng theo suy

nghĩ của muội dựa trên tình thế, thì cơ hội đáp ứng cao hơn.
Đoạn nàng nhắm mắt lại, thần sắc ảm đạm. Lãnh Như Băng thoáng trầm ngâm rồi cương quyết nói:
- Cho dù nàng ta đáp ứng, tại hạ cũng không lấy vợ.
Vương Tích Hương chớp mắt một cái, hỏi:
- Vì sao thế ? Công Tôn Ngọc Sương không đủ mỹ lệ hay sao ?
Lãnh Như Băng mỉm cười nói:
- Không phải, nàng ta đích thực rất mỹ lệ, nhưng Lãnh Như Băng chẳng chọn người vì dung mạo.
Vương Tích Hương lại hỏi:
- Huynh suốt đời cũng không muốn lấy vợ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Muốn, gia môn họ Lãnh của tại hạ chỉ có nhất mạch đơn truyền.
Vương Tích Hương thốt:
- Ồ ! Muội hiểu rồi ! Huynh muốn lấy một người vợ dung mạo bình thường, chẳng tài ba nhưng đức độ, huynh muốn lấy một nữ nhân hoàn toàn nương tựa vào huynh.
Lãnh Như Băng lắc đầu nói:
- Nào phải như vậy, chỉ cần tại hạ vui vẻ thì bất luận có tài hay không có tài, cũng như nhau.
Vương Tích Hương hỏi:
- Ừm ! Thì Vương Thông Huệ vậy ?
Lãnh Như Băng lại lắc đầu, đáp:
- Không phải.
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
- Vậy thì trong lòng huynh hẳn đã có một người vợ lý tưởng.
Lãnh Như Băng chậm rãi thốt:
- Đã có, chỉ tiếc là người ấy chưa hẳn đã chịu lấy tại hạ.
Vương Tích Hương vội hỏi:
- Mau nói cho muội biết, vị cô nương nào lại có diễm phúc như thế ?
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Vương Tích Hương, nhìn xong một lần, đáp:
- Cô nương !
Vương Tích Hương tựa hồ như bị rắn độc cắn phải, hai mắt ngơ ngác thất thần, đột nhiên lóe lên một tia thần quang, chậm rãi hỏi:
- Huynh đang nói lời thật lòng ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Từng câu từng chữ đều là lời thật lòng.
Vương Tích Hương khẽ chớp đôi mắt to đen, để rớt xuống hai giọt lệ, thốt:
- Muội sắp phải chết, huynh không cần thiết phải đem muội ra làm trò đùa.

Lãnh Như Băng vốn dĩ vô tâm, nhưng trước tình cảnh này, không ngăn nổi chân tình trào dâng, đưa tay nắm lấy hữu thủ của Vương Tích Hương, nói:
- Tại hạ từng câu từng chữ, đều là lời xuất phát từ phế phủ, chỉ cần cô nương bằng lòng tiếp tục sống.
Vương Tích Hương vội nói:
- Nhưng muội không thể sanh con, nếu huynh thật sự lấy muội, sao tránh khỏi làm Lãnh gia sau này tuyệt tự ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Cô nương vốn dĩ tài tuệ, ngay cả chuyện sinh tử khó khăn còn chưa làm khó được cô nương, huống hồ chỉ là chuyện sanh nở của nữ nhân.
Vương Tích Hương nở một nụ cười nhẹ, thốt:
- Chuyện này sức người không thể quyết định, nhưng cũng không khó giải quyết, muội cùng Tố Mai, Hoàng Cúc đã bàn qua, tuy muội không thể sinh con nhưng Tố Mai là người có tướng đa phúc đa tử, có thể thay muội sanh cho huynh cả chục tiểu bảo bối, không phải là một chuyện khó.
Lãnh Như Băng trông thấy giữa đôi mi nàng hiện đầy nét hoan hỉ, trong lòng thầm nghĩ:
"Chẳng lẽ nàng thật sự rất hỉ ái ta sao ?" Tâm tư chuyển động, miệng mỉm cười nói:
- Điều cần thiết nhất là cô nương phải sống.
Vương Tích Hương hoa dung tươi thắm, trầm ngâm hồi lâu không nói một lời. Đột nhiên trong thạch thất lại vang lên một tràng âm thanh. Lãnh Như Băng ngưng thần lắng nghe, đoạn hỏi:
- Đó lại nói điều gì ?
Vương Tích Hương đáp:
- Nói là bên ngoài Mai Hoa cư có một chiếc thuyền khả nghi lui tới không bỏ đi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Có cần tại hạ ra ngoài xem thử chăng ?
Vương Tích Hương lắc đầu:
- Không cần thiết, muội ở tại thủy đạo tiến nhập Mai Hoa cư đã bố trí vài cơ quan, nếu như kẻ lạ tự tiện xâm nhập, tất tự chuốc lấy khổ.
Lãnh Như Băng thốt:
- Nếu người đó là Công Tôn Ngọc Sương, cô nương bố trí cơ quan đó, có khả năng giữ chân nàng ta sao ?
Vương Tích Hương nói:
- Muội nghĩ rằng Công Tôn Ngọc Sương quyết sẽ không mạo hiểm vào ban đêm.
Đoạn nàng nhỏ giọng, nói tiếp:
- Nếu huynh phát hiện ra muội nhắm mắt, hơi thở yếu nhược, trông giống

như người chết thì hãy vỗ vào mệnh môn huyệt sau lưng muội, như muội không thể tỉnh lại, tức là muội đã chết.
Lãnh Như Băng cấp tốc kêu lên:
- Cô nương đã đáp ứng tại hạ là sẽ không chết ?
Vương Tích Hương nói:
- Hiện tại chuyện sinh tử đã không còn nằm trong tay muội, bất cứ giờ phút nào muội cũng có thể tuyệt khí.
Lãnh Như Băng buồn bã thốt:
- Vậy thì chuyện đáp ứng hôn ước của tại hạ, cũng không tính ư ?
Vương Tích Hương lắc đầu nói:
- Muội chưa có đáp ứng.
Đoạn thở một hơi dài, tiếp:
- Cho dù chúng ta chưa có danh nghĩa phu thê, nhưng đã cùng chung một giường, hành động chưa vượt lễ nghi nhưng thanh danh đã bị hoen ố, muội trong lòng đã nhận huynh là trượng phu, nếu như muội còn sống sau này, nếu như muội phải kết hôn thì tự nhiên nhất định sẽ lấy huynh.
Một cơn suyễn kéo tới cắt ngang lời nàng. Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt, không nói thêm lời nào nữa. Lãnh Như Băng khẽ đặt tay lên mũi nàng dò xét, chỉ thấy hơi thở yếu ớt dị thường, trong lòng cực kỳ chấn động, thầm nghĩ:
"Chẳng lẽ nào nàng thật sự bất hạnh chết đi đêm nay ?" Chàng muốn di chuyển thân thể nàng nằm xuống, nhưng sợ rằng có thể làm nàng chết đi, tự nhiên chẳng dám xuất thủ. Dưới ánh nến lập lòe, cả thạch thất chìm trong bầu không khí thê lương, tịch mịch. Lãnh Như Băng tâm thần xao động, đầu óc hoảng loạn, chẳng biết làm gì, đứng nhìn ngọn lửa đến xuất thần. Chàng ngồi thừ trên giường gỗ, chẳng biết qua bao lâu thời gian, đột nhiên lại nghe vọng vào một tràng âm thanh gõ vào tường.
Lãnh Như Băng bị tràng âm thanh làm chấn động, đề tỉnh thần trí hỗn loạn. Chàng ngưng thần lắng nghe, chỉ thấy âm thanh truyền vào thạch thất rõ ràng dị thường, cùng với tràng âm thanh lúc nãy có chỗ bất tương đồng, Lãnh Như Băng cố nhiên vô phương hiểu được tràng âm thanh này mang hàm ý gì. Nhưng căn cứ vào thanh âm dồn dập, có thể đoán ra là chuyện khẩn cấp.
Tràng âm thanh đó đột nhiên ngừng lại, nhưng chỉ sau một tuần trà, lại cất lên.
Lần này âm thanh cực kỳ dồn dập, mường tượng như có đại sự gì đó thập phần hỏa cấp.
Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt, dường như trong giấc ngủ say sưa, tưởng chừng như nàng nửa đêm lao lực, được một phút nghỉ ngơi, lúc này đang ngủ say, cả thể xác lẫn tinh thần đều

nhập một, vô luận có chuyện gì xảy ra cũng không thể làm nàng tỉnh giấc. Tình thế như vầy chỉ làm Lãnh Như Băng càng thêm rối loạn, chàng vận dụng hết tâm trí vẫn không nghĩ ra được tràng âm thanh gõ tường dồn dập kia có ý nghĩa gì.
Chàng hít vào một hơi dài, từ từ trấn tĩnh tâm thần hoảng loạn lại, bắt đầu nghĩ đến đối sách, nếu như không thể lay tỉnh Vương Tích Hương, chỉ còn có hai cách.
Cách thứ nhất là tìm mở ám môn của thạch thất, đi ra ngoài coi có chuyện gì.
Cách thứ hai là khiến cho người gõ tường bên ngoài tự xuất nghi điểm, biết người trong thạch thất đã vô phương hiểu được thông tin truyền vào. Chàng nghĩ Tố Mai, Hoàng Cúc đều là người rất tinh minh, chỉ cần chiếu theo tình hình, tất sẽ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra trong mật thất.
Lãnh Như Băng bắt đầu dò trên tường tìm kiếm cơ quan để khai mở thạch thất.
Chàng nhớ lại tình cảnh lúc Vương Tích Hương tiến nhập thạch thất, tìm kiếm tỉ mỉ thật lâu vẫn không được gì, không ngăn nổi thất vọng, thầm nhủ: "Xem ra chỉ có thể dùng cách thứ hai, hy vọng Tố Mai, Hoàng Cúc có thể khai mở thạch môn cho ta vậy". Tâm niệm chuyển động, chàng không dò tìm ám môn nữa, âm thầm vận công lực, nhắm giữa tường vung chưởng đập loạn. Chàng tự tin nếu người bên ngoài có thể gõ tường truyền âm thanh vào thạch thất, thì với chưởng lực của mình cũng có thể truyền âm thanh ra ngoài.
Quả nhiên sau khi chàng đập vào tường thì âm thanh bên ngoài ngưng lại, gian thạch thất khôi phục lại bầu không khí trầm tịch như trước. Đại khái ước chừng cạn nửa tuần trà thơm, giữa tường đá đột nhiên nổi lên một âm thanh kèn kẹt, mở ra một thạch môn.
Từ bên ngoài thạch môn truyền vào thanh âm của Tố Mai:
- Lãnh công tử, tiểu thư đang ngủ say ư ?
Lãnh Như Băng thấy biện pháp đã có công hiệu, vội vàng bước tới, đáp:
- Vương cô nương đang nghỉ ngơi ! Ôi, nàng nửa đêm lao lực cực khổ, thỉnh cô nương vào đi !
Tố Mai đáp:
- Không được, tiểu thư đã có lệnh, tiểu tỳ không thể tiến nhập thạch thất, thỉnh công tử bước ra đi.
Lãnh Như Băng cấp tốc bước ra, chỉ thấy Tố Mai vận kình trang đeo kiếm đứng giữa bí đạo, bất giác tâm tư thoáng động, hỏi:
- Thế nào ? Chẳng lẽ Mai Hoa cư xảy ra chuyện gì ?
Tố Mai không đáp lời chàng mà vội hỏi lại:
- Tiểu thư của muội như thế nào rồi ?

Lãnh Như Băng đáp:
- Nàng ngủ rất ngon.
Tố Mai thở ra một hơi dài, thốt:
- Cám ơn trời đất.
Chắp hai tay lại, nói tiếp:
- Trời cao có mắt, xin cho tiểu thư sống lâu trăm tuổi, Tố Mai nguyện lấy thân mình thay tiểu thư thọ hạn.
Dứt lời, hai giọt lệ trong vắt rơi xuống. Lãnh Như Băng trông thấy sự trung thành của nàng với chủ, bất giác thầm nghĩ:
"Trước mắt Mai Hoa cư đang ngộ đại biến, nếu ta nói cho ra Vương Tích Hương đang trong tình trạng nguy kịch, Tố Mai cùng Hoàng Cúc tất vô cùng thương tâm, làm sao còn sức lực đối phó với cường địch ? Nói thật không được thì đành phải nói dối tốt hơn". Tâm niệm đã quyết, miễn cưỡng nở một nụ cười, thốt:
- Vương cô nương cùng tại hạ đàm thoại đến nửa đêm, lúc này dĩ nhiên đang ngủ say sưa.
Đôi mày sầu muộn của Tố Mai giãn ra, đưa tay áo lên lau nước mắt, mỉm cười nói:
- Đa tạ công tử, nếu như huynh có khả năng khơi dậy ý chí sinh tồn của tiểu thư, tiểu thư tất có cách tự cứu, tiểu tỳ xin cam tâm tình nguyện làm thân trâu ngựa đền đáp.
Đột nhiên phát giác ra thân hình Lãnh Như Băng nhuộm máu, kinh hãi kêu lên:
- Lãnh công tử, trên người có máu !
Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
- Không cần lo, tại hạ chỉ bị Ngư Trường Kiếm rạch trúng.
Tố Mai hỏi:
- Vết thương có nặng lắm không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chỉ là một vết thương nhục thể, cô nương chớ nhọc tâm quan hoài.
Đoạn thấp giọng, hỏi tiếp:
- Cô nương vận kình trang lại đeo kiếm như đang lâm đại địch, chẳng biết Mai Hoa cư đã phát sinh đại sự gì ?
Tố Mai đáp:
- Có một chiếc thuyền lảng vảng chung quanh Mai Hoa cư không chịu bỏ đi, Hoàng Cúc muội muội đã lo phòng thủ thủy đạo, tiểu tỳ lo thông báo tiểu thư. Ai ! Không ngờ tiểu thư đã ngủ say.
Lãnh Như Băng thốt:
- Vương cô nương nói chuyện đến nửa đêm, cực kỳ mệt mỏi, không nên kinh động nàng, cô nương hãy dẫn đường tại hạ ra xem thử.

Tố Mai đảo hai tròng mắt, nói:
- Công tử cứ ở lại đây chiếu cố tiểu thư, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội dựa vào cơ quan ở thủy đạo, hoặc giả có thể kháng cự ngoại nhân.
Lãnh Như Băng vừa cất bước tiến ra thạch môn vừa nói:
- Vương cô nương ngủ rất say, tại hạ có lưu lại đây cũng vô dụng, có khi còn kinh động tới nàng, ra xem thì tốt hơn.
Tố Mai thốt:
- Thôi được !
Dứt lời quay lưng đi trước dẫn đường. Lãnh Như Băng theo sát sau lưng nàng, đi qua một thông đạo dài, ra khỏi thông đạo, dừng lại trên một mô đá sát đỉnh núi. Chàng đưa mắt nhìn xuống, thấy ngàn sao lấp lánh, bầu trời rất sáng sủa. Bỗng nghe một âm thanh cực lớn vang lên, rồi một khối sơn thạch lăn xuống lấp lại bí đạo động khẩu. Lãnh Như Băng để ý rất kỹ nhưng khi Tố Mai phát động cơ quan lấp lại bí đạo, chàng vẫn không nhìn thấy cơ quan khai bế thạch môn nằm ở nơi nào.
Tố Mai lấp xong bí đạo, cấp tốc nói:
- Một mình Hoàng Cúc muội muội trấn thủ thủy đạo thật khiến người ta không yên tâm, chúng ta mau đến xem sao.
Dứt lời nhanh chóng nhún chân lao đi trước. Lãnh Như Băng lập tức khởi thân theo sau nàng, chạy một mạch đến thủy đạo nhập khẩu. Chỉ thấy Hoàng Cúc tay cầm một thanh kiếm dài, ẩn thân sau phiến đá lớn, song mục chăm chú hướng về bên ngoài thủy đạo. Thủy đạo sóng nước chập chờn, quả nhiên có một chiếc khoái thuyền chạy quanh ở đó chưa bỏ đi. Lãnh Như Băng nhẹ nhàng bước đến sau lưng Hoàng Cúc, thấp giọng hỏi:
- Đã trông thấy được gì ?
Hoàng Cúc quay đầu lại nhìn gương mặt đầy thẹo quái dị của Lãnh Như Băng, không thể nhịn được bật lên cười một tiếng nhỏ, đáp:
- Chưa trông thấy gì cả, họ đa số ẩn thân trong thuyền, chỉ trông thấy có hai đại hán bên ngoài chèo thuyền.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Đây có thể là ai ? Ngoại trừ Công Tôn Ngọc Sương ra, còn ai biết được Mai Hoa cư ở tại nơi này ?" Chỉ thấy chiếc khoái thuyền, đột nhiên chậm lại rồi hướng về phía thủy đạo thẳng tiến. Hoàng Cúc thầm chưởi một tiếng, thốt:
- Tự tìm đường chết !
Tả thủ đặt lên khống chế cơ quan nơi thủy đạo, tùy thời chuẩn bị phát động. Chỉ thấy khoái thuyền tiến vào thủy đạo chừng vài thước, đột nhiên ngừng lại, từ phía trong bước ra một thiếu niên anh tuấn thân vận kình trang màu xanh, lưng đeo bảo kiếm, đứng trước thủy đạo ôm quyền thi lễ, lớn tiếng hỏi:

- Có ai đó không ?
Hoàng Cúc quay đầu lại nhìn Tố Mai, nói:
- Tỷ tỷ hỏi hắn xem.
Tố Mai bước ra giữa thạch đạo, lạnh lùng hỏi:
- Các hạ tìm ai ?
Thiếu niên đưa mắt quan sát Tố Mai một lượt, đoạn thốt:
- Tại hạ phụng mệnh Công Tôn cô nương.
Tố Mai nói tiếp:
- Hãy quay thuyền về nói với Công Tôn Ngọc Sương là tiểu thư nhà ta không muốn tiếp khách hôm nay.
Thiếu niên run lên một cái, nói:
- Công Tôn cô nương ra lệnh, từng nói là đã có hẹn ước với chủ nhân ở đây.
Tố Mai nói:
- Làm gì gấp, có thể đổi thời gian hẹn ước.
Thiếu niên ngập ngừng thốt:
- Tốt lắm, tại hạ sẽ hồi báo Công Tôn cô nương, chỉ là tại hạ phụng mệnh Công Tôn cô nương đem dâng quý chủ nhân một lễ vật, chẳng biết cô nương có thể tác chủ chuyện này chăng ?
Tố Mai trầm ngâm một thoáng, đoạn hỏi:
- Lễ vật gì ?
Thanh y thiếu niên thò tay vào lòng lấy ra một lễ thiếp, đáp:
- Một cây kỳ hoa ngọc thoa, một phong mật hàm, một quan tài gỗ, một thi thể.
Tố Mai tức giận quát:
- Quan tài và thi thể có thể xem là lễ vật tặng người được sao ? Thi thể thì liệng xuống hồ, còn quan tài thì lưu lại để ngươi sử dụng đi nhé ?
Thanh y thiếu niên đeo kiếm bình thản nói:
- Tại hạ chưa nói xong. Cô nương tốt nhất chờ sau khi nghe xong hẳn tự định chủ trương.
Tố Mai trong lòng nộ khí dâng lên, nhưng vẫn không ngăn nổi lòng hiếu kỳ, nhẫn nại thốt:
- Được lắm ! Ngươi nói đi !
Thanh y thiếu niên thốt:
- Công Tôn cô nương có nói, kỳ hoa ngọc thoa quý chủ nhân có thể khước từ, riêng quan tài bằng gỗ cùng với thi thể, quý chủ nhân không nhận không được.
Tố Mai hỏi:
- Vì sao thế ?
Thanh y thiếu niên đáp:
- Công Tôn cô nương nói, quý chủ nhân thu nhận quan tài cùng với thi thể,

gọi là tận một chút hiếu tâm.
Tố Mai thất kinh hỏi:
- Ngươi nói gì thế ?
Thanh y thiếu niên lặp lại:
- Quý chủ nhân thu nhận quan tài cùng thi thể, kể như tận một chút hiếu tâm.
Tố Mai hít vào một hơi dài, cố trấn định tâm thần, hỏi:
- Trong quan tài có vật gì ? Còn thi thể của ai ?
Thanh y thiếu niên đáp:
- Quan tài ấy, thi thể ấy, tuy nghe qua là hai lễ vật, thật ra hai vật nhập một, trong quan tài để thi thể của một vị huyền y long nữ.
Tố Mai cất giọng sắc bén nói:
- Ngươi chỉ nói nhảm, cô chủ mẫu của ta võ công cao cường, há có thể bị Công Tôn Ngọc Sương đả thương.
Thanh y thiếu niên mỉm cười, thốt:
- Công Tôn cô nương căn dặn tại hạ như thế nào, tại hạ chuyển cáo như thế ấy, không thêm một lời, không bớt một chữ.
Tố Mai miễn cưỡng trấn tĩnh tâm thần, hỏi:
- Quan tài ấy hiện tại ở đâu ?
Thanh y thiếu niên đáp:
- Hiện tại ở trong thuyền.
Tố Mai lạnh lùng cười một tiếng, thốt:
- Ta đã minh bạch rồi, ngươi định dùng lời lẽ kinh nhân gây hỗn loạn để tiến nhập Mai Hoa cư, đúng không ?
Thanh y thiếu niên mỉm cười nói:
- Công Tôn cô nương đã có căn dặn, bảo rằng trong thủy đạo này tất có mai phục nguy hiểm, muốn tại hạ sau khi nói xong nội tình, lập tức bỏ thuyền bơi về.
Dứt lời, phóng thẳng xuống nước, nhanh nhẹn bơi về. Chỉ thấy hai đại hán chèo thuyền cũng cấp tốc theo sau thanh y thiếu niên, phóng xuống nước tất tả bơi về. Trên thủy đạo chỉ còn khoái thuyền, bập bềnh trên sóng nước.
Hoàng Cúc đưa mắt nhìn khoái thuyền, thấp giọng nói với Tố Mai:
- Tỷ tỷ, chúng ta qua đó xem thử !
Tố Mai lắc đầu nói:
- Chúng ta không thể đoán được bọn chúng đang giở trò gì trên đó.
Hoàng Cúc nói:
- Tỷ tỷ niên kỷ lớn hơn, kiến thức cũng nhiều hơn, giám định thử xem đây có phải là quỷ kế của Công Tôn Ngọc Sương ?
Hai người bốn mắt liên tục đảo mục quang quan sát động tĩnh trên khoái thuyền, chừng qua một tuần trà thơm, vẫn không thấy khoái thuyền có động tĩnh gì. Tố Mai không thể nhẫn nại nữa, hạ giọng nói:

- Muội thủ tại đây, ta lên thuyền xem thử, như xảy ra bất cứ biến hóa gì, cứ việc phát động cơ quan, đừng lo về sinh tử của ta.
Hoàng Cúc nói:
- Làm vậy sao được ?
Tố Mai chẳng đợi Hoàng Cúc đáp ứng, bước xuống bậc thềm, đến sát khoái thuyền nhún chân nhảy lên. Nàng đề phòng cẩn mật, vận hành chân khí giới bị, từ từ tiến vào bên trong. Quả nhiên trong thuyền không hề có người, chỉ thấy giữa khoang thuyền có một quan tài, trên đề "Huyền Y Long Nữ Pháp Thể" sáu chữ thật lớn, đã được niêm phong cẩn mật. Trên quan tài có hai cây ngọc thoa, phía sau thoa có bó mười đóa kỳ hoa.
Đôi ngọc thoa ấy chất ngọc trong suốt, thoạt nhìn đã biết đích thực là mỹ ngọc hiếm có .

Hồi 6

Tố Mai tỉ mỉ tìm kiếm khắp mọi ngõ ngách trong thuyền cũng không phát hiện ra dấu vết có người từng hiện diện, không khỏi ngần ngại, thầm nghĩ: "Trong quan tài gỗ này, có thi thể của phu nhân hay không, cũng khó mà đoán, nếu không có thi thể của phu nhân, ta làm sao tránh khỏi sa vào quỷ kế của Công Tôn Ngọc Sương, nhưng nếu ta bỏ đi không quản, lại sợ đúng là phu nhân". Sau nhiều năm theo hầu Vương Tích Hương, trí tuệ nàng tăng tiến rất nhiều, nhưng trước dụng tâm này của Công Tôn Ngọc Sương, vẫn vô phương suy đoán, thầm thở dài trong lòng, tự nói:
"Chuyện này chỉ cô nương mới có khả năng giải thích, nhưng xảo hợp sao lại nhằm lúc nàng ngủ mê chưa tỉnh". Chợt nghe giọng của Hoàng Cúc vọng vào, hỏi:
- Tố Mai tỷ tỷ, trong thuyền có quan tài nào không ?
Tố Mai ứng thanh đáp:
- Có.
Hoàng Cúc lại hỏi:
- Trong quan tài thật có di thể của phu nhân sao ?
Tố Mai đáp:
- Trên nắp quan tài có đề danh hiệu của phu nhân, còn như có hay không có, thật khó lòng mà tiên liệu.
Hoàng Cúc hỏi:
- Tỷ không thể mở ra xem sao ?
Tố Mai nói:
- Quan tài đã được niêm phong cẩn mật.
Hoàng Cúc nói:
- Để muội lên thuyền xem thử rồi nói tiếp.
Tố Mai trong lòng đã biết Hoàng Cúc nói là làm, tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, nhưng kiến thức so với nàng thì thua rất xa. Đang suy nghĩ thì đã thấy Hoàng Cúc lên thuyền, tiến thẳng vào khoang. Nữ nhân này vẫn còn tánh khí trẻ con, đích thực rất thuần khiết, vừa trông thấy bút tích trên quan tài đã không ngăn được hai giòng lệ thảm, nhào người tới trước quan tài bái lạy. Tố Mai đưa hữu thủ nắm lấy tay tả của Hoàng Cúc kéo lên, thốt:
- Mau đứng lên, trong quan tài có di thể của phu nhân hay không khó lòng mà đoán được, có thể đây chỉ là quỷ kế của Công Tôn Ngọc Sương.
Hoàng Cúc đưa tay lên quẹt nước mắt, thốt:

- Không sai, lỡ trong quan tài không phải là thi thể của phu nhân, thì chẳng phải muội đã tốn nước mắt oan uổng sao.
Thân thủ lập tức chộp lấy nắp quan tài, vận dụng nội công, toan tính mở nắp quan để nhìn. Tố Mai đột nhiên đặt tay lên cổ tay ngà ngọc của Hoàng Cúc, thốt:
- Cúc muội không nên vội vàng.
Hoàng Cúc ngơ ngác hỏi:
- Nếu không mở ra xem, làm sao biết được nội tình ?
Tố Mai nói:
- Chúng ta trước tiên hãy dời quan tài về Mai Hoa cư rồi nói tiếp.
Hoàng Cúc từ từ buông tay, nói:
- Tốt lắm ! Tỷ tỷ kiến thức rộng hơn, lúc nào cũng giỏi hơn tiểu muội.
Hai người nhất tề động thủ, đưa thuyền vào sát bờ, nhấc mộc quan lên bờ bỏ mặc thuyền nhỏ ở thủy đạo, muốn trôi đi đâu thì trôi. Lãnh Như Băng trông thấy mộc quan, toan mở miệng hỏi nhưng ngần ngại. Tố Mai thấp giọng nói với Hoàng Cúc:
- Mau phát động cơ quan, Công Tôn Ngọc Sương kia đã biết chúng ta ở tại đây, khó mà chắc chắn được có trở lại hay không.
Hoàng Cúc đưa tay ấn vào phía sau khối đại thạch, một âm thanh kèn kẹt lập tức vang lên, nhưng nhanh chóng phục hồi sự yên lặng. Lãnh Như Băng thấy thủy đạo chẳng hiện điểm gì lạ, không khỏi lấy làm kỳ, lên tiếng hỏi:
- Cơ quan đã phát động xong rồi sao ?
Tố Mai đáp:
- Cơ quan được thiết kế giữa hai vách đá dưới nước, cho dù đã khởi động cũng nhìn không ra, nếu như có người nào đó hoặc thuộc hạ tự tiện thâm nhập thủy đạo, đụng trúng cơ quan, chắc chắn thuyền hủy người chết.
Lãnh Như Băng thốt:
- Ra là vậy.
Chàng đưa tay đỡ lấy mộc quan, hỏi:
- Nếu như có người nằm trong quan tài, chẳng phải dễ dàng trà trộn vào đó sao ?
Chàng âm thầm vận chân khí, mượn thế truyền vào bên trong mộc quan. Tố Mai đáp:
- Việc này tiểu tỳ đã từng nghĩ qua, chỉ sợ vạn nhất trong quan tài có di thể của phu nhân, lại bỏ mặc phiêu lưu trên hồ, chìm xuống nước, há chẳng phải thiên thu di hận sao ?
Lãnh Như Băng cách mộc truyền lực vào, không hề cảm thấy trong quan tài có phản ứng nào, không khỏi chấn động, thầm nghĩ:
"Công Tôn Ngọc Sương kia là một người âm độc tuyệt luân, được Vương Tích Hương coi là đại kình địch, tất có lòng muốn trừ đi hậu hoạn, chỉ vì bị

khí thế của Vương Tích Hương làm kinh hãi, không dám tùy tiện xuất thủ, nói không chừng đích thực đã tìm gặp Huyền Y Long Nữ, âm thầm hạ độc thủ, Công Tôn Ngọc Sương này nếu như có thể tìm được mẫu thân của Vương Tích Hương, há chẳng thể đi thẳng đến Bắc Ngục Phong Diệp Cốc quấy nhiễu mẫu thân ta sao ?" Chàng vừa nghĩ tới đây, không ngăn nổi một luồng lãnh khí dâng lên trong lòng.

Hoàng Cúc trông thấy Lãnh Như Băng tay đỡ mộc quan, ngây ngẩn xuất thần không nói một lời, bất giác không nhịn được kêu lên:

- Hê ! Huynh làm cái gì vậy, chẳng lẽ chúng ta ba người, lại sợ không thu thập được một người sao ?

Lãnh Như Băng chậm rãi đưa tay phải định mở nắp áo quan, nói:

- Công Tôn Ngọc Sương kia quỷ kế đa đoan, võ công cao cường, ba người chúng ta không phải là đối thủ, hai vị cô nương nên cẩn thận thì hơn.

Hoàng Cúc đảo đôi tròng mắt to, cười nói:

- Cần gì gấp, chúng ta chuẩn bị trước khi mở áo quan, chỉ cần phát giác ra trong quan tài không phải là phu nhân thì lập tức hạ độc thủ trước khi ả kịp ra tay.

Nàng tự tin lời này đích thực thập phần thông tuệ, cố ý nói thật to, muốn cho người trong quan tài cùng nghe. Tố Mai, Hoàng Cúc, tuy rằng tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu nhưng tính cách vô cùng khác nhau, Tố Mai kinh nghiệm già dặn thập phần thành thục, Hoàng Cúc còn chưa hết tánh trẻ con, hết sức đơn thuần tinh khiết. Lãnh Như Băng chẳng biết nàng nghĩ ra phương pháp gì, nhưng vì sợ sẽ lộ ra cơ mật, nên chẳng tiện nhiều lời truy vấn. Chỉ thấy hai người nhấc mộc quan đi thẳng đến hàng trúc trước cửa, đặt xuống một khoảng đất trống. Hoàng Cúc lập tức rút thanh kiếm trên vai xuống, đưa tới trước mặt Lãnh Như Băng, nói:

- Huynh cầm lấy.

Lãnh Như Băng cầm lấy, chưa kịp hỏi han gì thì Hoàng Cúc đã xoay mình phóng thẳng vào bên trong. Sau nửa khắc, nàng tay cầm một cây thiết tạc bước ra, thốt:

- Tố Mai tỷ tỷ, tỷ và Lãnh công tử cầm kiếm đứng gần quan tài, muội đi mở áo quan, nếu trong quan tài không phải là phu nhân thì hai người lập tức loạn kiếm phanh thây kẻ đó.

Nàng tự cảm thấy biện pháp này hết sức thỏa đáng, không kịp chờ Lãnh Như Băng và Tố Mai đồng ý đã giương cao thiết tạc rạch bỏ niêm phong, thầm vận nội lực, hô lên một tiếng, mở tung nắp áo quan. Nàng đưa mắt nhìn vào chỉ thấy trong quan tài có một huyền y phụ nhân đang nằm, áo kéo lên ngang mặt, che khuất cả mi mắt, chẳng thể nhìn rõ được. Hoàng Cúc đưa tay vào quan tài toan tính lật áo phụ nhân lại để xem rõ mặt mũi, chợt nghe giọng Tố Mai lanh lảnh vang lên:

- Hương Cúc không nên !
Hoàng Cúc rụt tay lại, hỏi:
- Sao thế ?
Tố Mai thốt:
- Nếu người này không phải là phu nhân, muội mạo hiểm thò tay vào tất bị kiềm chế huyệt mạch, chẳng phải khiến ta vô phương hạ thủ hay sao ?
Hoàng Cúc nói:
- Tỷ tỷ nói không sai.
Tố Mai âm thầm vận công đưa trường kiếm vào quan tài, lật manh áo che mặt phụ nhân xuống. Lãnh Như Băng và Huyền Y Long Nữ có chạm mặt một lần, lúc đó vội vã nên chẳng nhớ rõ diện mạo, nhưng Tố Mai, Hoàng Cúc phải nên nhìn vào là biết ngay, không ngờ sự tình xảy ra ngoài dự liệu, chỉ thấy hai người bốn con mắt dán chặt vào gương mặt của huyền y phụ nhân, lâu lắm không nói một lời. Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhịn không được vụt hỏi:
- Vị này không phải là Vương phu nhân sao ?
Tố Mai tay vẫn cầm trường kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu huyền y phụ nhân. Hoàng Cúc nhíu mày đáp:
- Có điểm giống, có điểm không giống.
Lãnh Như Băng trong lòng càng lấy làm lạ hơn, hỏi:
- Sao thế ? Cô nương không nhận ra Vương phu nhân à ?
Hoàng Cúc đáp:
- Ai nói không nhận ra, chỉ là không xác định được người này có phải là phu nhân hay không.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Sao lại có người ngốc đến thế ? Là tỳ nữ thân tín bên cạnh mà không nhận ra được phu nhân ?" Trong lòng đột nhiên chuyển động, lên tiếng:
- Tại hạ không tiện khám xét thi thể, hai vị cô nương xem thử trên người này có vết thương nào không.
Hoàng Cúc thốt:
- Nếu thụ nội thương thì cũng không thể nhìn ra, vậy xem làm gì ?
Chỉ nghe Tố Mai lạnh lùng nói:
- Không cần xem nữa, người này không phải là phu nhân, mau đóng nắp quan tài lại, hỏa thiêu quan tài cùng thi thể một lượt.
Hoàng Cúc không hề biết Tố Mai cố ý nói dối, lập tức ứng thanh, đưa tay đóng nắp quan tài lại. Tố Mai nhìn Hoàng Cúc đóng quan tài, trong lòng có nỗi khổ không nói ra được, chỉ đành thu hồi trường kiếm. Hoàng Cúc vừa đóng nắp áo quan, chợt cảm nhận một cỗ kình lực cực mạnh xông thẳng lên trên, nàng hoảng hốt rút cổ tay lại, nắp áo quan tung thẳng lên không trung khoảng bảy tám chục thước. Từ trong quan tài, bay ra một nhân ảnh. Đến

khi nắp áo quan đã rơi xuống đất nằm im, bên cạnh mộc quan hiển nhiên là một huyền y phụ nhân còn sống đứng đó. Chỉ thấy bà ta đưa tay xua loạn, vừa cười vừa nói:
- Nha đầu chết bầm, thật là tốt bụng nhỉ ! Lại còn định thiêu chết ta.
Đưa mắt nhìn qua Lãnh Như Băng, thốt:
- Hừm ! Ngươi không ngờ cũng ác tâm không kém, điềm nhiên tọa thị bàng quang.
Lãnh Như Băng kêu lên:
- Công Tôn Ngọc Sương, quả nhiên là ngươi !
Công Tôn Ngọc Sương đưa hai tay lên xoa mặt, để lộ bản lai diện mục, mỉm cười nói:
- Không sai ! Ta chưa từng gặp qua Huyền Y Long Nữ, chỉ nghe người tả lại dung mạo của bà ta, nên giả dạng không giống lắm.
Lãnh Như Băng lạnh lùng thốt:
- Vương cô nương hôm nay không tiếp khách, ngươi đến đây làm gì ?
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách, nói:
- Sao ? Bệnh nặng không thể cử động nổi chứ gì.
Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, thầm nghĩ:
"Nữ nhân này quả là lợi hại, xứng là đại kình địch của Vương cô nương".
Trên mặt chàng đủ thứ màu sắc, lại thêm thẹo chằng chịt, cho dù có hiện vẻ kinh ngạc cũng không thể nhìn ra, chàng trầm ngâm một thoáng, đoạn thốt:
- Vương cô nương học bác cổ kim, trí tợ thiên nhân, luận về đấu trí đấu người ngươi đều không phải địch thủ, hôm nay không muốn gặp ngươi chẳng qua là ...
Công Tôn Ngọc Sương mục quang lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt Lãnh Như Băng, cắt ngang:
- Ngươi không cần phải quanh co lãng tránh trả lời câu hỏi của ta, nói cho ta biết Vương Tích Hương đang trở bệnh trầm trọng hay đã chết rồi ?
Hoàng Cúc giận dữ quát lên:
- Cô nương nhà ta đang sống tốt, sao ngươi lại nguyền rủa chết đi ?
Công Tôn Ngọc Sương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:
- Nhưng bệnh tình trầm trọng phải không ?
Tố Mai, Hoàng Cúc đều biết bệnh tình của cô nương chuyển biến nguy kịch, Lãnh Như Băng trong lòng cũng đã biết Vương Tích Hương có thể tùy thời tùy khắc tuyệt khí mà chết, nhưng khi Công Tôn Ngọc Sương thẳng thắn hỏi thì cả ba người lại chẳng biết hồi đáp thế nào ?
Công Tôn Ngọc Sương ngẩng mặt nhìn trời, cười nói:
- Ngươi không cần phí tâm nói dối trước mặt ta, kỳ thực không cần phải hỏi các ngươi, ta cũng đã biết Vương Tích Hương quyết nhiên không qua được hai buổi sáng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Vương Tích Hương thân mang tuyệt chứng, chỉ cần ai tinh thông y lý đều nhìn ra, nhưng có thể tính được đích xác ngày nàng chết thì không phải chuyện dễ, nhưng Công Tôn Ngọc Sương kia một lời nói ra không sai một li, xem ra tình hình biến đổi đích xác theo dự ngôn của nàng, một người nếu như đã có khả năng như vậy, không biết tại sao lại không dám cùng Vương Tích Hương trực diện động thủ, kỳ thực chỉ cần nàng ta chỉ một ngón tay, thì cũng đủ đưa Vương Tích Hương hồn du địa phủ".
Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười nhạt, thốt:
- Cả ba người hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của ta, tại lúc này, các ngươi nên tự biết điều ấy. Không thu vũ khí lại, chẳng lẽ muốn cùng ta đánh một trận sao ?
Hoàng Cúc tức giận nói:
- Nếu như ta biết trước là ngươi, đã sớm liệng ngươi xuống hồ rồi.
Công Tôn Ngọc Sương tươi cười nói:
- Rất tiếc hối hận đã muộn.
Lãnh Như Băng là người trước tiên bỏ trường kiếm trong tay xuống, thốt:
- Nàng ta nói không sai, cả ba chúng ta hợp sức cũng không phải là đối thủ của nàng, hai vị cô nương cũng chẳng cần phòng bị làm gì.
Tố Mai cũng từ từ buông rơi trường kiếm, hỏi:
- Ngươi giả trang đột nhập Mai Hoa cư có dụng ý gì ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:
- Dẫn ta diện kiến cô nương của ngươi rồi nói sau.
Lãnh Như Băng thốt:
- Ta đã nói ba lần là Vương cô nương không có tiếp khách hôm nay.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Vậy thì khi nào nàng ta muốn tiếp khách ?
Tố Mai đáp:
- Ngươi ngày mai hãy đến.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Đi tới đi lui quá cực, chi bằng ta ở lại đây một đêm chờ đợi ?
Hoàng Cúc tức giận nói:
- Đồ mặt dày, ai muốn lưu giữ một người khách như ngươi ?
Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, lạnh lùng nói:
- Tiểu nha đầu, nói thêm một lời xúc phạm nữa làm ta động nộ thì ngươi tự chuốc lấy khổ.
Nàng vốn kiều mỹ tuyệt luân, diễm lệ vô song, khi cười thì tươi đẹp khó người sánh kịp, khi giận thì lại xuất ra một khí độ chấn nhiếp nhân tâm người đối diện, chỉ thấy song mục phóng ra hai luồng thần quang sáng như điện lạnh xạ thẳng lên mặt Hoàng Cúc khiến Hoàng Cúc rùng mình, từ từ cúi

đầu chẳng dám thốt thêm lời nào nữa. Lãnh Như Băng trông thấy tình hình căng thẳng, sợ Hoàng Cúc không cẩn thận lại phát ngôn bừa bãi khơi dậy sát cơ của nữ ma đầu, vội vàng lên tiếng:
- Được ! Nếu ngươi không sợ kích nộ Vương cô nương thì cứ ở lại.
Công Tôn Ngọc Sương giật mình, hỏi:
- Nàng ta hiện đang ở đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Vương cô nương chưa cho phép, tại hạ không tiện phụng cáo.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Nếu như ta đáp ứng yêu cầu của nàng, há chẳng hóa địch thành bạn sao ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nàng ta nằm trong tay Vương Tích Hương, tâm trung đích thực phát sinh nỗi úy kỵ cực lớn, nếu như có biện pháp thỏa đáng, hoặc giả có thể khuất phục nữ ma đầu này, khiến nàng không buông lung dã tánh nữa". Tâm niệm chuyển động, đột nhiên sực nhớ tới tam thập lục kế "dối mình dối người", nhủ thầm:
"Ta trước tiên phải tự dối mình mới giả dạng giống thật khiến nàng ta tin tưởng được".
Công Tôn Ngọc Sương thấy chàng thật lâu không nói gì, chừng như trùng trùng tâm sự, không nhịn nổi buột miệng hỏi:
- Ngươi đang nghĩ gì thế ?
Lãnh Như Băng hít vào một hơi dài, thở ra nói:
- Vương cô nương đích thực bệnh tình rất trầm trọng.
Tố Mai, Hoàng Cúc nhất tề thất kinh, bốn con mắt chứa đầy sự kinh hoàng nhìn dán vào Lãnh Như Băng. Công Tôn Ngọc Sương lướt mắt nhìn qua hai vị thị tỳ, vẫy tay:
- Các ngươi lui đi, ta cần phải nói chuyện với Lãnh tướng công.
Tố Mai khẽ nhướng đôi mày, thốt:
- Lãnh công tử, huynh ...
Lãnh Như Băng sợ nàng nói thêm sẽ lộ ra cơ mật, phá hỏng kế hoạch của chàng, vội vàng lên tiếng cắt ngang:
- Công Tôn cô nương hoàn toàn không có ác ý, hai vị cô nương cứ lui đi !
Hoàng Cúc vừa định mở miệng nói đã bị Tố Mai nắm tay kéo đi, đành phải quay lưng đi luôn. Lãnh Như Băng nhìn theo bóng hai ả thị tỳ khuất xa, thở ra một hơi dài, nói tiếp:
- Theo lời Vương cô nương nói với tại hạ thì sau ba ngày tịnh dưỡng, rất có thể sẽ tránh được cái chết, tìm được sinh cơ. Ôi ! Nhưng theo tại hạ thấy thì sinh cơ mong manh, khó mà hy vọng.
Hai câu đầu tiên của chàng dụng ý muốn dùng mưu kế, hai câu sau lại vô hình trung xuất phát từ đáy lòng, không ngăn được đôi mắt đỏ lên rồi trào ra

hai giòng lệ.
Công Tôn Ngọc Sương mặc nhiên không nói một lời, đôi thu ba không ngừng chuyển động trên khuôn mặt Lãnh Như Băng, một lúc lâu sau mới từ từ lên tiếng hỏi:
- Khi nàng ta nói như thế thì thần sắc trên mặt thế nào ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nữ nhân này thông tuệ tuyệt luân, câu hỏi tuy đơn giản nhưng chắc chắn phải có thâm ý, chẳng biết phải nên trả lời thế nào cho tốt".
Công Tôn Ngọc Sương lại nói tiếp:
- Cứ thành thật nói cho ta biết, ta có thể cho ngươi biết nàng có thể tìm được sinh cơ từ trong cửa tử không.
Lãnh Như Băng chỉ sợ ngập ngừng quá lâu sẽ khiến nàng đâm ra nghi ngờ, ứng tiếng đáp:
- Khi nói âm thanh rất nhỏ, thần sắc ảm đạm.
Công Tôn Ngọc Sương khẽ cau mày, hỏi:
- Ngươi nhìn kỹ chứ, thần thái đó không sai ?
Lãnh Như Băng chẳng thể biết được mình nói đúng hay sai, nhưng lời đã nói ra, vô phương thu hồi, đành phải giữ lòng cứng rắn, đáp:
- Tại hạ nhớ rất rõ ràng, nhất định không sai.
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cúi đầu, im lặng không nói, một lúc lâu sau mới từ từ ngẩng lên, thốt:
- Nàng có nửa hy vọng sống.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Ta tùy khẩu nói đại, không ngờ lại khiến mình nói đúng". Lập tức thốt:
- Kỳ thực Vương cô nương đã tiên liệu ngươi nhất định đến.
Công Tôn Ngọc Sương lập tức hỏi:
- Nhưng vì bệnh tình trầm trọng, sợ khi ta đến đây lại manh tâm khởi sát niệm, nên nhờ ngươi cản trở ta ?
Lãnh Như Băng nói:
- Vương cô nương tuyệt không có ý định cản trở ngươi.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Vậy thì là ý của ai, cải biến cảm nghĩ của hai nha đầu kia ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Là chút ý mọn của tại hạ.
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, hỏi:
- Thật là kỳ quái, vì sao ngươi lại muốn cản trở ta tiến nhập Mai Hoa cư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Sự tình rất hiển nhiên, Vương cô nương sanh bệnh, chúng ta lại không phải là đối thủ của ngươi, để ngươi tiến nhập Mai Hoa cư có khác nào dẫn sói vào nhà ?

Công Tôn Ngọc Sương nhướng mày thốt:
- Ví dụ tuy không sai, chỉ là quá khó nghe.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ chỉ nói lời thành thật.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Có lẽ Vương Tích Hương đang lâm trọng bệnh, đầu óc kém minh mẫn đã không nhớ rõ là có hẹn ước với ta hôm nay.
Lãnh Như Băng nói:
- Chuyện này chưa nghe nàng nói qua.
Công Tôn Ngọc Sương ngẩng mặt nhìn sắc trời, nói:
- Điều này không thể trách nàng, ta đến hơi sớm một chút.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Tại hạ đã nói xong, cô nương định thế nào ?
Công Tôn Ngọc Sương không đáp mà hỏi ngược lại:
- Vương Tích Hương hiện đang ở đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Trong thạch thất dưỡng thương.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ta đáp ứng không gây phương hại nàng, ngươi có tin không ?
Lãnh Như Băng buông gọn:
- Không tin được.
Công Tôn Ngọc Sương nhất thời ngẩn người, kế đó điểm một nụ cười nhạt, hỏi:
- Như ta đúng sai không màng, nhất định đòi gặp nàng thì sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ, cùng Tố Mai, Hoàng Cúc dù biết rằng chẳng phải là đối thủ của cô nương cũng tận lực ngăn cản.
Song mục Công Tôn Ngọc Sương chuyển động xạ ra hai luồng hung quang, lạnh lùng thốt:
- Ngươi tưởng ta không dám sát nhân ư ?
Lãnh Như Băng cười nhạt đáp:
- Nếu Vương Tích Hương từ trong tử vong tìm được sinh cơ, tất sẽ báo thù cho chúng ta.
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên xuất thủ nhanh như chớp chụp lấy mạch môn của Lãnh Như Băng, gằn giọng:
- Để ta cho ngươi nếm thử mùi vị máu huyết chạy ngược, sự thống khổ mà không người nào chịu được.
Lãnh Như Băng thốt:
- Ngươi hủy đi diện mạo ta, so với chết còn khổ gấp mười lần, há còn sợ nỗi khổ tử vong.

Công Tôn Ngọc Sương từ từ buông mạch môn của Lãnh Như Băng ra, hỏi:
- Ngươi rất ái mộ Vương Tích Hương có phải không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Vương cô nương là người tiên, tài bác cổ kim, tại hạ dù có lòng cũng tự thẹn hình dạng xấu xí.
Công Tôn Ngọc Sương lại cười, hỏi:
- Ngươi chắc đã biết nàng ta không thể sinh con ?
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu như hai người yêu nhau, nguyện trọn đời bên nhau, thì chuyện nữ nhân sinh con, không quan trọng trong lòng Lãnh Như Băng ta.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Nói như thế, ngươi đối với nàng ta chân tình chân ý ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nữ nhân này thông minh tuyệt luân, trong ba mươi sáu kế, muốn dối gạt nàng ta trước tiên phải tự dối mình mới mong thành công !" Lập tức buông một tiếng thở dài, thốt:
- Chỉ đáng tiếc bệnh tình của Vương cô nương ngày càng trầm trọng, tại hạ thì chẳng có năng lực cứu vãn.
Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, sau đó điểm nụ cười nhạt, hỏi:
- Vương Thông Huệ, Vương Tích Hương, mỗi người một vẻ, nhưng Vương Thông Huệ xuất thân danh môn, tại sao ngươi lại tham luyến một Vương Tích Hương yếu ớt mong manh, sáng chiều đều cần quan tâm chăm sóc thế kia ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tình hữu sở chung, tuy đắng cũng ngọt.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Thật nhìn không ra ngươi cũng là hạng đa tình ...
Đoạn hạ giọng, nói tiếp:
- Nếu ngươi chịu tin lời ta, chúng ta sẽ thương lượng một sự việc.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Việc gì ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Chỉ cần ngươi nói cho ta biết Vương Tích Hương hiện đang ở đâu, ta sẽ tác thành cho ngươi và Vương Thông Huệ thành một cặp vợ chồng, không ngại tốn linh đan của ta, khôi phục lại dung mạo cho ngươi.
Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Quả nhiên trong lòng nàng ta có âm mưu, một ngày chưa giết Vương Tích Hương thì một ngày chưa dám buông thả hành động, sợ kích nộ Vương Tích Hương, nên lấy gậy ông đập lưng ông". Tâm niệm chuyển động, mở miệng lạnh lùng hỏi:

- Nếu như tại hạ không đáp ứng thì sao ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Ngươi cho dù không sợ chết, nhưng còn hai tiểu nha đầu kia, ta không tin chúng cũng mình đồng da sắt như ngươi.
Lãnh Như Băng cười nhạt, thốt:
- Lòng kiên trung của họ đối với chủ nhân chỉ sợ còn trên Lãnh Như Băng ta một bậc.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ngươi không nói cho ta biết nơi ẩn thân của Vương Tích Hương, tưởng ta không tìm được sao ?
Dứt lời nhắm hướng tiểu lâu thẳng tiến. Lãnh Như Băng trong lòng định tùy thời ngăn cản nàng, lập tức theo sát phía sau. Tố Mai, Hoàng Cúc đã trở vào trong tiểu lâu, hai người suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra cách đối phó Công Tôn Ngọc Sương, phương pháp chưa định liệu, đã thấy Công Tôn Ngọc Sương xông thẳng vào tiểu lâu. Tố Mai hoành thân chắn ngang cửa, hỏi:
- Ngươi làm gì vậy ?
Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ chụp lấy vai trái của Tố Mai, quát lớn:
- Tránh ra !
Vung tay một cái, tung Tố Mai xa đến bảy, tám thước, rơi xuống đất, nửa ngày chưa ngồi dậy nổi. Hoàng Cúc trông thấy Công Tôn Ngọc Sương chỉ nhấc một tay đã có uy thế kinh người như thế, nhất thời kinh hãi ngẩn người. Công Tôn Ngọc Sương bước chân nhẹ như gió, loáng cái qua trước mặt Hoàng Cúc đang đứng thất thần, vào giữa trung sảnh. Lãnh Như Băng giơ hữu thủ chụp chéo áo Hoàng Cúc giật một cái, thấp giọng nói:
- Hoàng Cúc cô nương, bất tất phải đuổi theo, chúng ta cứ ở lại đây cứu tỉnh Tố Mai cô nương rồi tính sau.
Hoàng Cúc vốn tâm địa thuần khiết, không có chủ ý, nghĩ đến cứu Tố Mai cũng là chuyện khẩn yếu, lập tức chạy tới bên cạnh vực Tố Mai dậy, hỏi:
- Tố Mai tỷ tỷ thương thế có nặng không ?
Tố Mai lắc nhẹ đầu đáp:
- Không gì, Hoàng Cúc muội muội, Lãnh công tử nói không sai, chúng ta quyết không phải là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta chỉ úy kỵ mỗi mình cô nương, nếu như không tìm ra được nơi hạ lạc của cô nương, tất sẽ nghiêm hình tra khảo chúng ta để chúng ta khai ra, tại lúc này chúng ta không thể nói ra được.
Hoàng Cúc nói:
- Tỷ tỷ yên tâm, có giết chết muội muội cũng không nói.
Nàng chuyển đôi mắt sáng nhìn lên Lãnh Như Băng, cất giọng nghi ngờ nói tiếp:

- Chỉ sợ Lãnh công tử ...
Tố Mai gắt:
- Đừng có nói nhảm, Lãnh công tử là một đại anh hùng đại trượng phu, sao lại đi hãm hại cô nương. Ôi ! Hoàng Cúc muội muội, ta biết rằng muội không sợ chết, nhưng Công Tôn Ngọc Sương có nhiều thủ đoạn tàn nhẫn để hành hạ người ta, chỉ sợ chúng ta không chịu nổi.
Hoàng Cúc lại hỏi:
- Vậy thì làm thế nào ?
Tố Mai thò tay vào trong người móc ra một bình ngọc, trút ra một viên dược hoàn màu hồng, nói:
- Hãy ngậm thuốc này trong miệng, vạn nhất Công Tôn Ngọc Sương dùng nghiêm hình hỏi cung, thì nhai nát rồi nuốt đi.
Hoàng Cúc đưa tay cầm lấy, ngắm nghía, há miệng bỏ vào rồi hỏi:
- Nuốt vào là lập tức chết ư ?
Tố Mai đáp:
- Rất nhanh, đếm từ một tới mười, dược tính sẽ phát tác.
Dứt lời cũng lấy một hoàn bỏ vào miệng mình. Lãnh Như Băng thốt:
- Xin cô nương cho tại hạ một hoàn luôn thể.
Tố Mai mỉm cười, thốt:
- Lãnh công tử không cần phải uống thuốc độc, chúng tôi tuẫn thân vì chủ, chết không hối tiếc, Lãnh công tử không cần thiết phải thế.
Lãnh Như Băng cười nói:
- Nếu Lãnh Như Băng ta cần phải tìm một lý do để chết, thì gọi là tuẫn thân vì tình được không ?
Tố Mai đảo tròn đôi mắt to, hỏi:
- Những lời này, huynh đã nói với cô nương của muội chưa ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Vương cô nương thông minh tuyệt luân, có chuyện gì mà không biết, chắc đã sớm đoán ra, không cần tại hạ phải nói.
Tố Mai mừng rỡ thốt:
- Nếu cô nương biết huynh hết lòng ái mộ, chắc sẽ tăng gia ý chí sinh tồn.
Bỗng nghe Hoàng Cúc kêu lên:
- Công Tôn Ngọc Sương đã trở lại.
Lãnh Như Băng nhanh chóng lấy một dược hoàn, cho ngay vào miệng. Tố Mai còn chưa kịp cất đi ngọc bình thì Công Tôn Ngọc Sương đã bay tới, mục quang loang loáng nhìn Lãnh Như Băng một lược, hỏi:
- Ngươi vừa uống gì đó ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Độc dược, một loại kịch độc, sẽ chết trong một thời gian ngắn.
Công Tôn Ngọc Sương từ từ đưa tay về phía Tố Mai, cất giọng dịu dàng nói:

- Dược phẩm gì đó, mau đưa ta xem.
Tố Mai lắc đầu, thối lùi hai bước, đáp:
- Ta không muốn đưa ngươi xem.
Công Tôn Ngọc Sương đảo tròn mắt nhìn tứ phía một lược, nói:
- Sơn cốc này bất quá không quá trăm trượng, các ngươi không chịu nói, ta cũng tìm ra được nơi ẩn thân của Vương Tích Hương.
Hoàng Cúc hỏi:
- Ngươi dám đi gặp cô nương nhà ta sao ?
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt đáp:
- Nàng ta mang bệnh sắp chết, sao ta lại không dám ?
Hoàng Cúc lạnh lùng nói:
- Ngươi quấy nhiễu nơi thanh tu của cô nương, coi chừng cô nương ra tay hạ sát ngươi.
Trong lòng nàng tràn đầy uất khí không có chỗ phát tiết, bây giờ trong miệng đã có độc dược nên phát sanh ra ý niệm muốn chết, trông thấy Công Tôn Ngọc Sương đích thực rất đáng hận, không nhịn được muốn chưởi nàng ta vài câu, nhưng tự mình chẳng nghĩ ra lý do gì để chưởi, đành phải dựa vào thân phận của cô nương để mạ lị vài câu, tiết hận trong lòng. Nàng lại tiếp tục nói:
- Ngươi trông thấy cô nương nhà ta sức khoẻ không tốt, muốn trù nàng chết hử ?
Ngươi không biết rằng cô nương đã từng nói với bọn ta là vốn không muốn sống, nhưng vì thấy ngươi tánh tình hung ác, lưu lại trên đời chỉ hại đến người khác, nên cô nương đổi ý quyết định sống thêm vài năm, chờ giết chết ngươi trước, rồi mới an tâm mà nhắm mắt.
Nàng trong lòng uất hận, bịa đặt lên câu chuyện rồi mở miệng nói đại, ngôn ngữ chắp vá cứng ngắc, khó làm người ta tin được. Không ngờ vô tình đụng phải một Công Tôn Ngọc Sương tuyệt thế thông minh, trong lòng đắn đo thầm nghĩ:
"Nha đầu này nhất định đang cố ý lừa gạt ta, nhưng không nghĩ ra được những lời nói động nhân để làm ta tin tưởng, nên nói ra những lời ấu trĩ buồn cười này, đương nhiên là không giả được".
Tố Mai quá hiểu rõ con người của Hoàng Cúc, sợ nàng nói nữa sẽ lộ ra thêm nhiều sơ hở, vội vàng cất tiếng gọi:
- Hoàng Cúc muội muội, bất tất phải nói nữa, có nói nàng ta cũng chẳng tin, có khác nào đàn khảy tai trâu ?
Công Tôn Ngọc Sương nhướng mi hỏi:
- Cô nương nhà ngươi đã đoán biết ta sẽ đến, tưởng đã biết ta cũng chẳng có đại sự cấp bách gì, trước khi gặp mặt Vương cô nương, ta hãy lưu lại đây là xong.

Hoàng Cúc hỏi:
- Ngươi ở lại đây làm gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Chờ đợi Vương cô nương.
Hoàng Cúc thốt:
- Một vị khách mặt dày như ngươi, muốn ở thì ở, nhưng chẳng đem tới thức ăn cho ngươi ăn đâu.
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biểu hiện tánh khí cực kỳ tốt, chỉ điểm nụ cười nhẹ, thốt:
- Chẳng cần thiết, ta luyện Du Già thiền tông, một lần ngồi thì năm, ba ngày cũng không cần ăn.
Hoàng Cúc lại nói:
- Chúng ta cũng không có phòng dư cho ngươi ngủ.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Chẳng có sao, tiện thể chẳng sợ nóng lạnh, chỉ cần một thước đất cho ta nghỉ ngơi cũng đã quá tốt.
Hoàng Cúc nổi giận gằn giọng:
- Hừ ! Xem ra ngươi nhất định ở lại đây ?
Công Tôn Ngọc Sương bình thản đáp:
- Không sai, trước khi gặp Vương cô nương, ta chẳng đi đâu cả.
Tố Mai trong lòng hoảng hốt thầm nghĩ:
"Nàng ta đã nghi ngờ cô nương đang bệnh trầm trọng, nên đòi ở lại, có nàng ở đây hành động của chúng ta nhất định bị hạn chế, làm sao vào thạch thất thông báo cô nương một tiếng ? Nếu như thế, kế hoạch tạm thời giữ chân nàng ta đã chẳng bất thành sao ?" Lãnh Như Băng âm thầm quan sát tình thế, lòng trĩu nặng ưu tư, trong lòng Công Tôn Ngọc Sương đã đoán biết bệnh tình Vương Tích Hương nhất định trầm trọng, chỉ chưa nhìn thấy thân thể nàng, thủy chung chưa được an tâm, không dám mặc tình làm ác, ra tay đả thương người, nhưng cũng không cam lòng thối lui, trước sau gì cũng biết rõ chân tướng. Một khi nàng đã biết chắc rằng Vương Tích Hương đã chết, hoặc trọng bệnh không khỏi, chỉ cần cử nhẹ tay thì tánh mạng của ta, Tố Mai cùng Hoàng Cúc tất chẳng còn, trước khi nghi niệm trong lòng nàng chưa tiêu trừ, phải lập tức tìm cách trụcxuất nàng ra khỏi Mai Hoa cư.
Nhưng Công Tôn Ngọc Sương võ công cao cường, cơ trí hơn người, cả trí tuệ lẫn võ công đều trên người thường, biện pháp gì thật khó mà nghĩ ra !
Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương ngồi xuống trước một bụi hoa, nói:
- Ba người đều đi ngủ đi ! Bất tất phải quản thúc ta !
Lãnh Như Băng dùng truyền âm nhập mật, nói:
- Hai vị cô nương, xin lui vào bên trong, chúng ta cùng bàn luận một biện pháp đối phó với Công Tôn Ngọc Sương.

Tố Mai đã từng nếm qua sự lợi hại của Công Tôn Ngọc Sương, biết Công Tôn Ngọc Sương chỉ cần giơ tay một cái có thể lấy đi mạng nàng dễ dàng, lập tức quay lưng thối lui. Lãnh Như Băng âm thầm quan sát, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương bỏ mặc ba người, thần hồn làm như không biết gì hết, cả mí mắt cũng không động. Ba người lui vào bên trong, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không tìm ra một biện pháp khả dĩ có thể đối phó nàng.
Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, thốt:
- Chúng ta không nghĩ ra phương pháp nào, chỉ đành thỉnh thị Vương cô nương.
Tố Mai nói:
- Không được, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội không thể tiến nhập thạch thất, nếu muốn đi thì công tử đi là tốt nhất.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ không biết cách khai mở ám môn, nếu tại hạ đi thì một trong hai vị phải đi theo. Một người hành động đã vạn phần nguy hiểm, hai người hành động làm sao qua khỏi mắt Công Tôn Ngọc Sương ?
Tố Mai, Hoàng Cúc trầm ngâm không nói. Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn hai thị tỳ, tự mình thuyết phục mình, lập tức lên tiếng nói:
- Hiện tại thời gian cấp bách, cho dù Vương cô nương có nghiêm lệnh, cũng đành tòng quyền một lần, nếu như sau này cô nương có trách, tại hạ xin đảm nhận.
Hoàng Cúc đột ngột đứng dậy, thốt:
- Được ! Muội đi !
Lãnh Như Băng nói:
- Để tại hạ ra ngoài cùng Công Tôn Ngọc Sương nói vài câu nhảm nhí, làm loạn tai mắt nàng ta.
Hoàng Cúc nói:
- Muội sẽ từ cửa sổ leo xuống.
Nàng khởi thân bước đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, hỏi:
- Nếu cô nương vẫn còn đang ngủ thì sao ?
Tố Mai nhất thời ngẩn người, hai giòng lệ trong vắt lăn xuống. Lãnh Như Băng thở dài:
- Thì đánh thức nàng vậy.
Tố Mai cất tiếng than:
- Nếu như cô nương không tỉnh dậy, thì bọn muội còn gì mà lưu luyến ? Cho dù Công Tôn Ngọc Sương không giết bọn muội, thì bọn muội cũng không muốn tiếp tục sống.
Lãnh Như Băng thừ người ra, chẳng biết nói gì trước ý chí của hai nàng.

Hồi 7

Tố Mai, Hoàng Cúc từ lâu đã biết bệnh tình của tiểu thư trầm trọng, ngày chết chỉ đến sớm hoặc muộn, nhưng hai người không muốn nói ra từ "chết", chỉ dùng chữ "ngủ" để thay thế tử vong chi ý. Trên gương mặt trắng hồng của Hoàng Cúc, sớm đã có hai giòng lệ rơi xuống, buồn bã nói:
- Nếu cô nương đang ngủ, muội sẽ lưu lại hầu hạ.
Tố Mai gật đầu thốt:
- Tốt lắm ! Ta sẽ tận sức kéo dài thời gian cho đến khi không thể, vạn nhất nếu Công Tôn Ngọc Sương bỏ đi, ta sẽ vào thạch thất hội tựu cùng muội và cô nương.
Câu nói nghe rất bình thường, nhưng biểu hiện nhân tính tối cao, chân ái vô cùng.
Lãnh Như Băng mặc nhiên im lặng không nói, nhưng nội tâm cảm khái muôn phần, chỉ cảm thấy tình bằng hữu chân thành của mấy vị cân quốc anh thư, hơn tu mi nam tử vạn lần.
Hoàng Cúc đưa tay kéo vạt áo lên lau giòng nước mắt, khóe môi hé một nụ cười, nửa như rụt rè, nửa như lưu luyến, đích thực là một nụ cười đẹp nhất trong nhân gian, đầy chân thành và mỹ lệ. Nàng nhẹ nhàng thả vạt áo xuống, dịu dàng thốt:
- Mai tỷ tỷ, Lãnh công tử, tiểu muội đi đây, hai vị khá bảo trọng.
Dứt lời xoay lưng đi xuống lầu. Tố Mai thờ thẫn nhìn bóng nàng từ từ khuất xa, không nói một lời nào. Tại thời khắc này, ngôn ngữ chỉ là thừa thãi, nỗi khổ ly biệt trong âm thầm đau hơn hàng vạn lời chia tay nói ra. Lãnh Như Băng buồn bã buông một tiếng than, khởi thân đứng dậy, nói:
- Tại hạ đi tìm Công Tôn Ngọc Sương đàm thoại vài câu.
Chàng muốn nói vài lời an ủi Tố Mai, nhưng cảm thấy thế gian không có ngôn từ nào khả dĩ có thể biểu đạt tâm ý, đành dằn lòng xuống, chỉnh trang ngoại y, cất bước về nơi Công Tôn Ngọc Sương đang tĩnh tọa. Công Tôn Ngọc Sương an nhiên ngồi đó, nhắm mắt, dưới hàng mi chỉ thấy mặt ngọc má hồng, kiều diễm như hoa, xem chừng như đã đến cảnh vong ngã, Lãnh Như Băng đến sát bên cạnh nàng, vẫn không có phản ứng gì.
Lãnh Như Băng dừng lại, từ từ ngồi xuống đối diện nàng, khẽ gọi:
- Công Tôn cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương mở mắt nhìn lên, mỉm cười hỏi:
- Có gì chỉ giáo ?

Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương thủ tại Mai Hoa cư, kiên quyết không chịu ly khai, chắc muốn nhìn thấy thi thể của Vương cô nương ?
Công Tôn Ngọc Sương chớp đôi mắt to, ngạc nhiên hỏi:
- Thế nào ? Nàng ta đã chết rồi ư ?
Lãnh Như Băng cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, mỉm cười đáp:
- Chưa đâu, nàng đã nói phải sống thêm vài năm nữa.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ta tin nàng xứng đáng là võ lâm đệ nhất tài nhân, nhưng ta không tin nàng có thể thay đổi vận mệnh của mình.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Bất luận võ công, tài trí nàng ta đều cao hơn ta mấy bậc, nếu ta bịa chuyện không có căn cứ, chỉ sợ sẽ lộ tẩy, chi bằng cứ thành thật mà nói". Lập tức lên tiếng nói:
- Cô nương đã biết Vương Tích Hương không thể không chết, vậy có biết Vương Tích Hương mang bệnh gì chăng ?
Công Tôn Ngọc Sương giật mình, đáp:
- Ta không biết, nhưng chung quy cũng là một loại tuyệt chứng, một tuyệt chứng không có thuốc chữa.
Lãnh Như Băng thốt:
- Như thế quá bao quát, nếu cô nương muốn biết, tại hạ có thể phụng cáo.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Tốt lắm ! Ta cung kính rửa tai lắng nghe !
Lãnh Như Băng nói:
- Vương cô nương mắc phải chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch".
Công Tôn Ngọc Sương trợn tròn hai mắt, thốt:
- Sinh ra đã mang chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch" thì cho dù Hoa Đà tái sinh, Biển Thước hoàn hồn cũng khó thể trị lành.
Nàng nở nụ cười, nói tiếp:
- Ngày hôm kia ta nhìn khí sắc của nàng, dĩ nhiên đã biết đích xác, chánh ngọ là phải thọ tận.
Lãnh Như Băng lạnh lùng thốt:
- Kiến thức của Công Tôn cô nương thật vượt xa tầm nhìn của phàm phu tục tử.
Công Tôn Ngọc Sương cười nói:
- Ngươi thật là can đảm phi thường, chẳng sợ kích nộ ta sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ căn cứ theo sự thật mà nói, nếu kích nộ cô nương thì cũng chẳng biết làm thế nào.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Cách biệt ba ngày, thật nhìn không ra, xin được nghe cao kiến của các hạ.
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương nói không sai, những y thư hiện tại đều không ghi chú cách trị liệu chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch", nhưng cô nương lại bỏ quên một đại sự.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Đại sự gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Cô nương hà cớ gì không nghĩ đến tìm tòi phương pháp trị liệu trong võ công bí kíp ?
Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Võ công nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Có một bản võ công bí kíp, không biết cô nương có từng đọc qua chưa ?
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Không cần phải quanh co, cứ việc nói hết đi.
Lãnh Như Băng cố ý muốn tạo cho nàng cảm giác kinh dị, gấp gáp để phân tán tinh thần, yểm hộ hành động của Hoàng Cúc, nhưng biết nàng trí tuệ siêu nhân, nếu dài dòng thái quá, chỉ sợ nàng sẽ sinh nghi, lập tức nói:
- "Cửu Ma Huyền Công Lục", chắc cô nương từng nghe qua ?
Công Tôn Ngọc Sương nhướng đôi mày liễu, suy nghĩ một chút, đoạn thốt:
- Chưa từng nghe qua.
Lãnh Như Băng cười khanh khách, nói:
- Nói như vậy, cô nương quả thật kiến văn cô lậu.
Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, tưởng chừng sắp phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại dằn xuống, mỉm cười thốt:
- Kiến văn của tiểu muội quả là thô lậu, thỉnh công tử chỉ giáo.
Lãnh Như Băng nói:
- Quá khen, quá khen, cô nương nghe danh cũng có thể đoán ra Cửu Ma Huyền Công Lục là một bí kíp do chín người hợp sức viết thành, ký tải chín môn tuyệt kỹ riêng biệt của chín người, nhưng tương quan với nhau hợp nhất một chỗ, chỉ là loại võ công này quá âm độc, Vương cô nương biết được điều đó nên không chịu tập luyện, thà để bệnh tình phát tác chết đi, nhưng hiện tại nàng đã thay đổi chủ ý.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Vì sao nàng lại thay đổi chủ ý ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Vì ngươi ! Nàng không muốn để cho ngươi tàn sát võ lâm, hành động theo ý của mình, cho nên quyết định tập luyện ma công, trị dứt tuyệt chứng, lưu lại tánh mạng, quan sát hành động của ngươi, nếu như ngươi dám phóng thủ tạo nghiệt, nàng nhất định xuất sơn vệ đạo, đưa ngươi vào chỗ chết !

Những lời này, cũng là lời trong lòng Lãnh Như Băng, nên chàng nói một cách hết sức khí khái hùng tráng. Công Tôn Ngọc Sương tai nghe lời nói, mắt nhìn thần sắc, nhận ra đích thực không có một điểm giả dối, trong lòng tuy chấn động nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh phi thường, khẽ cười nhạt, thốt:
- Vương cô nương có trăm tính, ngàn tính cũng có lần tính sai, trí giả thiên lự tất hữu nhất thất, nếu ta chụp lấy cơ hội này thì cho dù nàng có trăm ngàn xảo kế, tất cả cố gắng của ngươi cũng trôi theo giòng nước.
Lãnh Như Băng giật mình cả kinh, trong lòng thầm nghĩ:
"Chẳng biết trong lời nói của ta có sơ hở gì mà nàng nghe ra, nữ ma đầu này quả thực khó đối phó". Tâm niệm chuyển động, miệng không nhịn được lên tiếng hỏi:
- Vương cô nương luôn tiên liệu trước mọi việc, nàng đoán trước khi ngươi chứng thực được nàng chết hay sống, không dám tùy tiện sát hại bọn ta, lời này đúng hay không đúng ?
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, đáp:
- Ngươi và hai nha đầu kia chẳng tiếp nổi ta mười chiêu, giết chẳng nhọc sức, để cũng vô hại, cho nên giết hay không giết ta chẳng để tâm.
Lãnh Như Băng nguyên lai muốn tránh đi sự thất toán của Vương Tích Hương, nhưng cuối cùng chàng cũng không nhẫn nại được, nói:
- Bất luận trong lòng ngươi nghĩ gì, ngươi không dám ra tay đả thương bọn ta, đó là sự thật, vậy thì Vương cô nương tính sai chỗ nào ?
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, thốt:
- Ta nhân trước khi nàng ta luyện thành ma công, có thể đi tìm sát hại nàng.
Lãnh Như Băng nói:
- Vương cô nương đã sớm phòng bị, ẩn thân nơi kín đáo, ngươi làm sao tìm được ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Mai Hoa cư này chỉ là một mảnh đất nhỏ bé, ta không tin không tìm ra chỗ ẩn thân của nàng ta.
Lãnh Như Băng thốt:
- Không tin thì ngươi cứ thử tìm xem, tại hạ, Tố Mai và Hoàng Cúc tự biết không phải là đối thủ của ngươi, đã ngậm sẵn độc dược trong miệng, tùy thời có thể tìm chết, nếu ngươi có ý định bức cung thì chỉ phí tâm cơ thôi.
Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc, hai đạo mục quang sắc bén ngưng trọng. Lãnh Như Băng vô cùng lo lắng, thầm nghĩ:
"Nếu nàng ta nhìn thấy hành động của Hoàng Cúc thì kể như xong". Công Tôn Ngọc Sương đắn đo cân nhắc tình thế chu đáo, đoạn điểm một nụ cười, hỏi:
- Lãnh công tử, các hạ có muốn khôi phục lại dung mạo anh tuấn như xưa

chăng ?
Lãnh Như Băng đột nhiên phá lên cười thật to, hỏi:
- Thế nào ? Cô nương thấy cứng rắn không thể thi hành được, đổi sang mềm dẻo à ?
Lãnh Như Băng ta đỉnh thiên lập địa, cứng mềm gì cũng quyết không tuân.
Công Tôn Ngọc Sương bình thản nói tiếp:
- Ta phải cùng với các hạ lập tức rời khỏi nơi này.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Vì sao thế ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Ta phải đi vận chuyển một số củi đến, chất chung quanh Mai Hoa cư, đốt ba ngày năm đêm.
Lãnh Như Băng kinh hãi thầm nghĩ:
"Biện pháp này quả nhiên ác độc, nếu như khói theo kẽ hở bay vào trong thạch thất, Vương Tích Hương thân thể yếu nhược, sao tránh khỏi bị ngộp khói mà chết ?" Công Tôn Ngọc Sương hủy đi diện mạo Lãnh Như Băng, không thể tưởng được tự mình đã mang đến cho mình một vấn đề lớn, khiến nàng hiện tại không có cách gì nhìn ra được thần tình biến hóa trên khuôn mặt chàng, chẳng thể tính toán được. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương vốn dĩ là một nữ nhân thông minh tuyệt thế, lâu lắm không nghe Lãnh Như Băng lên tiếng, lập tức cất lên một tràng cười lạnh lẽo, hỏi:
- Biện pháp này tốt chứ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tốt cái gì ? Cho dù ngươi đốt trụi Mai Hoa cư, cũng không thể thiêu chết Vương cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương lập tức nói:
- Ta không tin không thiêu chết được nàng ta, chẳng lẽ nàng ta có thể xuống hồ lánh nạn sao ?
Lãnh Như Băng tức giận nói:
- Ngươi ...
Đột nhiên cảnh giác, ngậm miệng không nói nữa. Công Tôn Ngọc Sương cười hỏi:
- Thế nào ? Ta nghĩ không sai chứ ?
Lãnh Như Băng trong lòng đã hiểu nếu như nhiều lời với nàng, có khả năng sẽ tiết lộ một phần cơ mật, nên chàng quyết định ngậm miệng không nói gì nữa. Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhạt, nói tiếp:
- Ta phải triệu tập một lần một trăm, một ngàn thuyền gỗ đến, chở đầy đá vôi, bỏ bốn phía mặt hồ chung quanh Mai Hoa cư, đốt cho nước sôi lên, nàng ta làm sao có thể đào mệnh ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Đá vôi đó, cho dù có thể đun sôi cả nước trong hồ, cũng không thể thiêu chết Vương cô nương".
Công Tôn Ngọc Sương vẫn không nghe thấy Lãnh Như Băng lên tiếng, trong lòng nóng nảy, lại cười một tiếng lạnh lùng, nói tiếp:
- Ta một mặt đốt hồ, một mặt thiêu núi, bất luận nàng ta ẩn thân ở đâu tập luyện ma công thì trong vòng năm, ba ngày cũng chỉ thành công một chút, nhưng thời gian năm ba ngày đó đã đủ để Công Tôn Ngọc Sương ta dùng.
Lãnh Như Băng khẽ buông tiếng thở dài, nói:
- Vương cô nương đối với ngươi hết sức khoan hồng, vì sao ngươi lại hận nàng đến thế, phải dồn nàng vào chỗ chết mới cam tâm.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ngươi phải đổi một chữ thì câu đó mới chính xác.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Đổi chữ gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Sau khi dồn vào chỗ chết mới cam tâm.
Lãnh Như Băng lại hỏi:
- Ngươi sợ Vương cô nương lắm ư ?
Công Tôn Ngọc Sương không đáp mà hỏi ngược lại:
- Vì sao hỏi ta như thế ?
Lãnh Như Băng đột nhiên bật lên một tràng cười thật lớn chấn động không trung, thanh âm vang dội cả sơn cốc. Công Tôn Ngọc Sương chớp đôi mắt to, hỏi:
- Ngươi cười cái gì ?
Lãnh Như Băng nói:
- Vương cô nương quả liệu sự như thần, tất cả mọi chuyện xảy ra đều nằm trong dự liệu.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Có việc nào nằm ngoài không ?
Lãnh Như Băng cười nói:
- Vương cô nương nói với ta, ngươi ngoài mặt tỏ ra tôn kính nàng, nhưng trong lòng chỉ muốn giết chết, bây giờ thì tại hạ đã được Công Tôn cô nương giải thích hoàn toàn.
Ôi ! Không tưởng được ngay lúc này tại hạ lại được nghe những lời chém giết thốt ra từ miệng cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương đứng bật dậy, giận dữ quát lớn:
- Đảm lược của nhà ngươi cũng thật không nhỏ, dám ở trước mặt ta bày trò giả trá !
Dứt lời lập tức phóng chân hướng về phía tiểu lâu phi thân tới. Lãnh Như Băng âm thầm tính toán thời gian, đoán rằng Hoàng Cúc đã sớm vào thạch

thất, nếu như chàng đuổi theo sau, ngược lại có thể tự lộ hình tích, cách đơn giản nhất là ngồi im bất động, âm thầm quan sát nhất cử nhất động từ tiểu lâu.
Công Tôn Ngọc Sương tiến vào trong đại sảnh, chỉ thấy một mình Tố Mai tay cầm trường kiếm ngồi ngay mặt sảnh, không khỏi nổi lửa, cười một tiếng lạnh lẽo, hỏi:
- Còn nha đầu kia đâu rồi ?
Tố Mai chậm rãi thả trường kiếm xuống, đáp:
- Đi gặp cô nương nhà ta.
Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Vương Tích Hương hiện đang ở đâu ?
Tố Mai đáp:
- Chân trời góc biển, thiên thượng nhân gian.
Công Tôn Ngọc Sương cười gằn:
- Ngươi thật muốn chết hay nghĩ rằng ta không dám giết ngươi ?
Tố Mai đáp:
- Không cần phải nhọc công, ta tùy thời có thể nhai nuốt độc dược trong miệng.
Tố Mai, Hoàng Cúc, Lãnh Như Băng đều đầy dũng khí không sợ chết, nhưng không thể lường hết tâm cơ mưu kế của Công Tôn Ngọc Sương, cố tình huyên náo vô chủ ý rồi âm thầm vận công lực chuẩn bị đột nhiên xuất thủ. Nhân vì nàng chỉ có một cơ hội cực kỳ mỏng manh, trong lần xuất thủ duy nhất phải điểm trúng yếu huyệt của Tố Mai để Tố Mai không kịp có cơ hội nhai nuốt hoàn độc dược trong miệng.
Tố Mai giống như nhìn thấu tâm ý của Công Tôn Ngọc Sương, đột ngột khởi thân, tung mình một cái thoái lui ngoài năm thước, lạnh lùng nói:
- Chỉ cần ngươi nhấc tay một cái, ta sẽ nhai nuốt độc dược trong miệng để tự tận, đừng mong lưu giữ tánh mạng ta lại để chịu sự hành hạ của ngươi.
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên buông một tiếng thở dài, hỏi:
- Vương Tích Hương đối với ngươi tốt lắm ư ?
Tố Mai đáp:
- Chúng ta tình như tỷ muội.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Chính vì vậy mà ngươi cam tâm chịu chết để tận trung ?
Tố Mai đáp:
- Nào phải chỉ mình ta, phàm là thuộc hạ của cô nương đều cam tâm bỏ mạng vì nàng.
Công Tôn Ngọc Sương nhíu mày hỏi:
- Lãnh Như Băng thì sao ?
Tố Mai thốt:

- Ta tưởng cũng như thế.
Công Tôn Ngọc Sương tự biết khó có cơ hội hạ thủ, đột nhiên quay lưng phóng ra ngoài. Nguyên lai nàng đột nhiên nghĩ đến có thể xuất kỳ bất ý điểm huyệt Lãnh Như Băng, dùng thủ pháp nghiêm hình bức cung, ép chàng khai ra nơi Vương Tích Hương đình thân. Nàng thập phần tin tưởng chỉ cần có cơ hội khiến bọn họ không thể tự tuyệt thì có thể dùng thủ pháp "phân cân thác cốt" tàn độc bức cung, nhất định có thể ép họ nói ra, chỉ là cơ hội ngăn cản bọn họ nuốt độc dược quá mong manh, khó lòng mà đắc thủ. Nàng không thể mạo hiểm, bởi vì giết chết ba người này chẳng có lợi ích gì cả mà lại cùng Vương Tích Hương kết mối oán thù không thể giải được. Trong lòng đang suy nghĩ, bước chân đã đến gần Lãnh Như Băng. Nàng tự nhiên phải biến đổi thành trầm tĩnh, như không có chuyện gì, đến gần Lãnh Như Băng dưới cự ly mười thước, khuôn mặt tươi cười, bước chân cũng chậm lại.
Chỉ nghe thanh âm của Tố Mai vọng lại từ xa xa:
- Lãnh công tử, cẩn thận đề phòng !
Lãnh Như Băng lập tức cảnh giác, đứng bật dậy, lạnh lùng thốt:
- Đứng lại, nếu ngươi còn bước thêm một bước, ta lập tức nuốt viên độc dược.
Công Tôn Ngọc Sương đình chỉ cước bộ, cười nói:
- Nếu như ngươi chết đi, còn ai luyến tiếc Vương cô nương nữa ?
Miệng cười nói nhưng ngầm vận công lực, đột nhiên điểm ra một chỉ. Lãnh Như Băng đã có phòng bị, vừa thấy cổ tay Công Tôn Ngọc Sương cất lên, lập tức nghiêng mình tránh đi. Chàng tuy có thể tránh được đại huyệt, nhưng cánh tay phải vẫn bị chỉ lực của Công Tôn Ngọc Sương điểm trúng, lảo đảo thân hình, vội giơ tả thủ phóng ra một chưởng, cao giọng nói:
- Tố Mai cô nương, hãy bảo trọng, nói với Vương cô nương báo thù cho ta !
Lập tức nhai hoàn độc dược trong miệng nuốt xuống. Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ cực nhanh, vừa điểm ra một chỉ, người đã vọt đến phía trước nhưng bị chưởng lực của Lãnh Như Băng cản lại. Khi nàng hóa giải xong chưởng lực của Lãnh Như Băng, thì chàng đã nhai nuốt đi dược vật ngậm trong miệng.
Công Tôn Ngọc Sương nhanh như gió, uốn mình một cái đã đến sát bên cạnh Lãnh Như Băng, đưa tay chộp lấy tay phải của chàng, thấp giọng hỏi:
- Ngươi đã nuốt dược hoàn rồi ư ?
Lãnh Như Băng cười ha hả thốt:
- Nhà ngươi quỷ kế đa đoan nhưng vẫn chậm một bước, không sai, ta đã nuốt hoàn độc dược rồi.
Công Tôn Ngọc Sương vội vàng kêu lên:
- Mau nhả ra cho ta !
Lãnh Như Băng thốt:

- Dược vật đã vào trong bụng, nhà ngươi đến không kịp rồi, ha ha ! Đây là một loại độc dược cực mạnh, chỉ nửa khắc sau, ta sẽ được chết rất an tường !
Công Tôn Ngọc Sương hữu thủ nhanh nhẹn điểm mấy huyệt đạo trên người chàng, gấp gáp thốt:
- Nghe lời ta, dẫn khí phong bế huyệt đạo, ta sẽ có cách cứu ngươi !
Lãnh Như Băng cười nhạt nói:
- Ngươi hủy đi diện mạo ta, muốn lấy mạng ta, tất cả nợ này, để cho Vương cô nương tính với ngươi.
Chàng thấy trước mắt nổi lên hàng vạn ngôi sao, đầu óc nặng trĩu, tâm trung dường như bị độc tính công phá, khẽ nhắm chặt hai mắt, thốt:
- Buông ta ra, ta chết nhanh cho xong.
Công Tôn Ngọc Sương lập tức buông tay thốt:
- Sao phải khổ như thế ? Ta đâu có lòng muốn phương hại ngươi, nếu muốn giết ngươi thì đã thiếu gì cơ hội, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay.
Chỉ thấy thân hình Lãnh Như Băng run lên một cái, ngửa người ngã ra sau.
Công Tôn Ngọc Sương lập tức đưa tay đỡ lấy thân thể Lãnh Như Băng, đặt chàng nằm xuống trên cỏ, thở dài ảo não:
- Ta nói là muốn hạ sát ngươi, chỉ để hăm dọa người sống, kỳ thực, ta quyết nhiên chẳng thể phương hại ngươi, cũng như hủy đi dung mạo ngươi, đâu phải thật sự hủy.
Đột nhiên nghe một thanh âm lạnh lùng cất lên phía sau:
- Bất tất phải giả vờ từ bi mèo khóc chuột.
Công Tôn Ngọc Sương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tố Mai tay thủ trường kiếm, đứng ngoài sáu thước. Nàng lập tức kêu lên:
- Cô nương ! Mau đưa ta giải dược cứu mạng hắn, chúng ta nói chuyện sau.
Tố Mai hỏi:
- Ngươi sợ cô nương ta báo thù cho hắn chăng ?
Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu nói:
- Mau đưa giải dược cứu mạng người quan trọng hơn.
Tố Mai thốt:
- Giải dược đã bị ta hủy đi, sau khi nuốt độc dược, không thể không chết.
Đôi mày thanh tú của Công Tôn Ngọc Sương dựng lên, giọng ngập tràn sát cơ:
- Toàn lời nói nhảm, tất cả các ngươi đều tưởng ta không dám ra tay sát nhân ư ?
Hừm ! Chọc ta nổi giận, ta hạ sát hai ngươi cho coi.
Tố Mai thốt:
- Cô nương tuy có lòng sát nhân, cũng có khả năng sát nhân, nhưng chẳng có thể có được hào khí không sợ chết.
Công Tôn Ngọc Sương run lên một cái, hỏi:

- Hắn thật sự không thể cứu được ?
Tố Mai đáp:
- Không thể cứu được.
Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm thật lâu không nói, hiển nhiên một Công Tôn Ngọc Sương đa mưu túc trí, trăm kế xảo biến đã bị tình thế làm khốn đốn, nghĩ không ra một kế sách thích đáng. Chỉ nghe Tố Mai lạnh lùng lên tiếng:
- Ngươi mau đi đi ! Hậu sự của Lãnh tướng công đã có ta lo.
Công Tôn Ngọc Sương nhìn Tố Mai một cái, từ từ ngồi xuống đưa tay đến trước mũi Lãnh Như Băng dò xét, chỉ thấy hơi thở yếu ớt, tùy thời có thể tắt hẳn, không thể ngăn được cảm giác ảm đạm, khẽ thở dài một cái, thốt:
- Vương cô nương nếu như có khả năng giải trừ tai nạn, tìm được sinh cơ, phiền cô nương chuyển lời chúc mừng của Công Tôn Ngọc Sương ta đến nàng, còn như nàng chẳng may chết đi, thì trên mộ bia của nàng hãy đề tên của Công Tôn Ngọc Sương ta.
Chuyển biến đột ngột này quả bất ngờ, Tố Mai cho dù từng lời từng chữ nghe rất rõ ràng nhưng vẫn chẳng mấy gì tin, trong lòng thầm nghĩ:
"Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chẳng biết đang giở trò gì". Bỗng thấy Công Tôn Ngọc Sương phục xuống ôm Lãnh Như Băng, chuyển lên hai tay, khởi thân đứng dậy, thong thả bỏ đi. Tố Mai hoảng hốt vội kêu lên:
- Đứng lại !
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên trở nên ôn nhu lạ thường, ngừng chân lại hỏi:
- Chuyện gì ?
Tố Mai hỏi:
- Ngươi mang thi thể của Lãnh công tử đi đâu ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Ta muốn đi bái phỏng một vị danh y, mong trị độc thương.
Tố Mai lại hỏi:
- Ngươi tin rằng trên thế gian này quả thật có tục mệnh kim đan, có thể cải tử hồi sinh ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Thế gian tuy không có tục mệnh kim đan, nhưng có trừ độc linh đan.
Tố Mai vội vàng thốt:
- Cô nương nhà ta là một vị đương kim thần y, ngươi để Lãnh công tử ở lại, may ra còn một sinh cơ.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Cô nương nhà ngươi quyết tâm tập luyện ma công, trong vòng năm, ba ngày không thể xuất quan, ta xem không thể đợi được.
Tố Mai thầm nghĩ:

"Nếu ta cương quyết đòi lưu giữ Lãnh công tử, chỉ sợ nàng ta sinh nghi, chi bằng tạm thời cứ để nàng ta đem đi, chờ gặp cô nương rồi tính sau". Nghĩ thế nên không nói gì nữa.
Công Tôn Ngọc Sương chậm chạp quay lưng đi thẳng một đường, cước bộ trầm trọng như mang trùng trùng tâm sự. Tố Mai nhìn theo bóng lưng nàng đang từ từ tiến ra hướng thủy đạo, trong lòng thầm nghĩ:
"Ta định phát động cơ quan đả thương Công Tôn Ngọc Sương tại thủy đạo, nhưng nàng ta đang ôm Lãnh công tử, nếu ta phát động cơ quan, Lãnh công tử khó mà thoát chết, tốt hơn nên dời dây kéo đi khiến thủy luân tạm thời đình chuyển". Nàng vội lên tiếng hỏi:
- Không có thuyền làm sao ngươi rời thủy đạo ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Bất tất phải nhọc tâm.
Dứt lời đề khí, thi triển tuyệt kỹ đăng bình độ thủy, phi thân qua thủy đạo. Vì nàng mang thêm một người trên tay, nên nước bắn tung lên ướt cả phía trước. Tố Mai nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương dần dần khuất xa, trong lòng kinh hãi thầm nghĩ:
"Võ công nàng ta đích thật quá cao cường, cho dù có phát động cơ quan dưới nướ c, chỉ sợ cũng không thể đả thương nàng ta". Chỉ thấy bóng Công Tôn Ngọc Sương càng ngày càng xa, vượt qua thủy đạo không còn trông thấy nữa.
Tố Mai chán nản nhìn trước thủy đạo đến xuất thần, trong lòng u ám thầm nghĩ:
"Qua hai thì thời, dược lực hết công hiệu, Lãnh công tử tự nhiên sẽ tỉnh lại, lúc ấy sao tránh khỏi bị Công Tôn Ngọc Sương nhìn thấu những lời nói dối, ngày sau có muốn lừa gạt nàng ta, chỉ e rằng không thể được nữa".
Bỗng nghe một thanh âm trong trẻo vọng đến:
- Tố Mai tỷ tỷ.
Thanh âm hết sức quen thuộc, Tố Mai chẳng cần quay đầu lại cũng biết là Hoàng Cúc đã đến. Nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Hoàng Cúc đang đứng ngoài bảy, tám thước, hai mắt mọng đỏ, lệ quang ẩn hiện, hiển nhiên vừa khóc một trận lớn, không khỏi kinh hãi, bật hỏi:
- Cô nương sao rồi ?
Hoàng Cúc buông tiếng thở dài ảo não, đáp:
- Cô nương bệnh rất nặng.
Tố Mai gấp gáp hỏi:
- Nguy hiểm lắm ư ?
Hoàng Cúc không đáp, lại hỏi:
- Công Tôn Ngọc Sương đâu rồi ?
Tố Mai đáp:

- Đi rồi, tiểu muội có gì muốn nói cứ nói đi đừng ngại.
Hoàng Cúc than:
- Ôi ! Hơi thở cô nương mong manh như tơ, có thể tuyệt bất cứ lúc nào, muội hầu bên giường cả nửa canh giờ, cũng không nói một câu.
Tố Mai hỏi:
- Muội có gọi qua chưa ?
Hoàng Cúc lắc đầu:
- Muội không dám, sợ kinh động cô nương.
Tố Mai chau mày, hỏi:
- Cô nương bệnh nặng như thế, muội không ở bên cạnh hầu hạ, lại ra đây làm gì ?
Hoàng Cúc đáp:
- Muội hoang mang thất thần, càng nhìn càng hoảng, không thể ngăn được tiếng khóc, lệ rơi trên mặt cô nương.
Tố Mai tức giận mắng:
- Nha đầu chết bằm, không thể giữ bình tĩnh, chẳng sợ kinh động cô nương sao ?
Hoàng Cúc nói:
- Cô nương bị nước mắt làm giật mình tỉnh dậy, chuyển mình gọi tên Lãnh tướng công, rồi lại tiếp tục ngủ say.
Tố Mai kinh ngạc hỏi:
- Cái gì ? Cô nương đã gọi tên Lãnh công tử ?
Hoàng Cúc gật đầu đáp:
- Phải, cô nương gọi rất rõ ràng, muội không thể nghe lầm được, vì thế muội mới chạy ra ngoài tìm tỷ tỷ thương lượng, nên thỉnh Lãnh công tử ...
Tố Mai ảm đạm thốt:
- Chỉ sợ chúng ta không thể gặp Lãnh công tử được nữa.
Hoàng Cúc ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao thế ?
Tố Mai đáp:
- Vì Lãnh công tử đã bị Công Tôn Ngọc Sương cướp đi rồi.
Hoàng Cúc lấy làm kỳ, hỏi:
- Lãnh công tử là một nam nhân, Công Tôn Ngọc Sương là một nữ nhân, cướp đi để làm gì ?
Tố Mai than:
- Ôi ! Nếu như Lãnh công tử là một nữ nhân, thì Công Tôn Ngọc Sương đã chẳng mang đi làm gì.
Hoàng Cúc đột nhiên tự mình hiểu ra, thở dài nói:
- Và cô nương nhà ta cũng chẳng thể gọi tên.
Tố Mai mỉm cười:

- Ừm ! Muội đã lớn nhiều.
Hoàng Cúc nhíu mày thốt:
- Công Tôn Ngọc Sương chỉ muốn tìm Lãnh công tử, chắc sẽ không trở lại nữa, tỷ tỷ không cần phải phòng thủ bên ngoài, chúng ta cùng vào thạch thất xem cô nương đi.
Tố Mai lắc đầu:
- Không được, cô nương đã có lệnh, chúng ta không thể tùy tiện xuất nhập thạch thất.
Hoàng Cúc nói:
- Cô nương như đèn sắp cạn dầu, chỉ sợ khó mà sống tiếp được.
Tố Mai hỏi:
- Bệnh tình của cô nương thật sự nghiêm trọng đến thế sao ?
Hoàng Cúc đáp:
- Muội làm sao dám gạt tỷ tỷ, chúng ta nên nhanh một chút, lỡ như trễ một bước, chỉ sợ không ...
Mấy lời sau chừng như rất khó nói ra khỏi miệng.
Lại nói về Công Tôn Ngọc Sương tay bồng Lãnh Như Băng, đạp nước mà đi tiến ra khỏi thủy đạo, đã thấy một chiếc khoái thuyền dài cột bên cạnh. Trên thuyền có hai thanh y tỳ nữ xinh đẹp, mắt nhìn chăm chăm về phía thủy đạo, vừa trông thấy Công Tôn Ngọc Sương, mặt hiện đầy nét vui mừng. Công Tôn Ngọc Sương đến sát bên thuyền lập tức phi thân lên trên, đi thẳng vào trong, miệng phân phó hai vị tỳ nữ:
- Mau khai thuyền.
Hai tỳ nữ dạ một tiếng lập tức thi hành, khoái thuyền phóng như mũi tên nhắm hướng giữa hồ trực chỉ.
Trong khoang thuyền tuy không lớn, nhưng bày trí cực kỳ hào hoa, Công Tôn Ngọc Sương từ từ đặt Lãnh Như Băng nằm xuống trên chiếc giường thấp bé, liên tục điểm mấy huyệt đạo trên người chàng. Nên biết dược vật mà Lãnh Như Băng nuốt, cho dù Công Tôn Ngọc Sương có dùng thủ pháp độc bộ võ lâm, cũng khó có công hiệu. Từ bên ngoài bước vào một tiểu tỳ, lên tiếng hỏi:
- Bẩm báo cô nương, chúng ta phải đi đâu ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Mau đổ thuyền vào bờ gần nhất.
Thanh y nữ tỳ vội vàng thối lui, tiểu thuyền lập tức chuyển hướng đi thẳng vào bờ.
Lúc này, hai cửa sổ trong thuyền mở lớn, một trận gió lùa vào thổi y phục Lãnh Như Băng bay lất phất. Công Tôn Ngọc Sương mở to cặp mắt xinh đẹp, nhìn Lãnh Như Băng ngơ ngẩn xuất thần, dường như có tâm sự gì đó.
Khi tiểu thuyền đi như tên bắn sắp sửa vào bờ, Lãnh Như Băng đang nằm

bất động, đột nhiên chuyển động thân mình một cái.
Công Tôn Ngọc Sương thở ra một hơi dài, thầm nghĩ:
"Quả nhiên là như thế, gan của hai tiểu nha đầu kia đích thực không nhỏ".
Chỉ thấy Lãnh Như Băng vươn hai tay, đột nhiên ngồi dậy. Nguyên lai chàng bị gió lạnh bên ngoài thổi vào, đã tỉnh dậy sớm hơn. Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhẹ, hỏi:
- Có khát không ?
Đoạn thò ngọc thủ đưa qua một chén trà thơm. Lãnh Như Băng hỏi:
- Ta đang ở đâu đây ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Trên thuyền.
Nàng cao giọng hướng ra ngoài nói tiếp:
- Quay thuyền lại, trở lại giữa hồ !
Lãnh Như Băng khẽ cử động hai tay, hỏi:
- Ngươi đã cứu ta ư ?
Công Tôn Ngọc Sương đã khôi phục lại thần thái ung dung, nở một nụ cười, đáp:
- Không phải, hai ả nha đầu đó chỉ dùng mê dược, qua một thời gian nhất định, ngươi sẽ tự lai tỉnh.
Lãnh Như Băng à một tiếng, thốt:
- Ra là vậy ...
Đoạn thấp giọng hỏi:
- Hiện tại ngươi muốn đưa ta đi đâu ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Ngươi muốn đi đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Mai Hoa cư.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Có phải để tham gia tang lễ của Vương Tích Hương ?
Lãnh Như Băng buông gọn:
- Phải.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ta vốn định sát hại Vương Tích Hương, nhưng bây giờ quyết định để nàng ta tự chết.
Lãnh Như Băng thốt:
- Nghe khẩu phong của ngươi dường như thập phần úy kỵ Vương Tích Hương ?
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Tại sao không nói là ta chán ghét nàng ta ?
Lãnh Như Băng cười một tràng lớn, thốt:

- Cô nương chỉ mong Vương Tích Hương chết đi, nhưng trước mặt nàng thì lại tỏ ra cung thuận dị thường, như vậy chẳng phải úy kỵ là gì ?
Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, nói:
- Tánh tình của ta rất xấu, nếu ngươi cứ thường thường đối nghịch ta, chỉ sợ ta không thể nhẫn nại.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Nhịn không được thì sao ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Cầu sống không được, cầu chết không xong, tư vị đó đích thực rất khó nếm.
Lãnh Như Băng thốt:
- Thiên cổ gian nan duy nhất tử, nếu như cả cái chết cũng không thể uy hiếp ta, thì có chuyện gì có thể khiến ta sợ nữa ?
Công Tôn Ngọc Sương song mục lóe hàn quang, toan tính phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại hạ xuống, cười nhạt một tiếng, quay mặt đi nhìn sóng nước ngoài thuyền, không nói lý với Lãnh Như Băng nữa.
Lãnh Như Băng trong tiềm thức đối với nước có một sự sợ hãi kinh khủng, ở giữa sóng nước mênh mông này, cho dù Công Tôn Ngọc Sương có để chàng đào tẩu, chàng cũng không dám bỏ đi. Chàng phát giác sóng nước trên hồ uy hiếp tinh thần chàng nhiều hơn sinh tử của nhục thể, nhưng chẳng biết nguyên nhân vì sao. Lúc này, khoái thuyền đã rời bờ, càng phóng nhanh hơn trực chỉ hồ tâm. Lãnh Như Băng trông thấy Công Tôn Ngọc Sương nhìn thẳng ra bên ngoài, gió đùa mái tóc dài bay phất phới, giữa chân mày hiện lên đầy nét hoan hỉ, chừng như căn bản đã quên cả sự tồn tại của bản thân mình, bất giác nhịn không được lên tiếng hỏi:
- Ngươi muốn đưa ta đi đâu ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Ta đã đáp ứng Vương Tích Hương trong vòng ba tháng không đả thương người, trước khi thời hạn tất phải bố trí, đến ngày kỳ hạn, nhất định sẽ có một trận đồ sát kinh nhân !
Lãnh Như Băng thất kinh, cảm khái than:
- Sao phải khổ như thế !
Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:
- Vì dương danh lập uy !
Lãnh Như Băng thốt:
- Ngươi vì song thân bị sát hại, mà đâm ra cừu hận, tìm mọi cách để báo thù, quấy loạn cả võ lâm chẳng cần biết đến lòng người oán phẫn, trời cao nổi giận, có rất nhiều người vô oán vô cừu với ngươi, đều bị thương vong bởi hành động dã man của ngươi, họ ai cũng có gia đình thê tử, chẳng lẽ con cái họ lại phải đi tìm ngươi để báo thù sao ?

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay vuốt mớ tóc dài đang tung bay trong gió, cười nói:
- Ta nghĩ bằng vào cuộc đại náo này của bọn ta, sẽ có rất nhiều quy củ luật lệ trên giang hồ, kể cả quy củ luật lệ rửa cừu trả hận, đều được cải biến đồng loạt.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Trên giang hồ đích thực có rất nhiều quy củ không hợp thời nghi, đang chờ cải biến". Lập tức lên tiếng hỏi:
- Có biện pháp như thế nào để cải biến ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:
- Ta muốn trong vòng thời gian năm năm, dựng lên một người tay nắm quyền uy chí cao vô thượng trên giang hồ, quân lâm thiên hạ, hoàn thành trước võ lâm một tráng cử, đại sự chưa từng có xưa nay.

Hồi 8

Lãnh Như Băng trông thấy thần thái nàng thập phần đắc ý, không nhịn được phải hỏi:
- Tráng sự gì ?
Công Tôn Ngọc Sương tươi cười đáp:
- Ta muốn khiến người trong võ lâm bỏ đi truyền thống "oan oan tương báo".
Lãnh Như Băng thốt:
- Ý tưởng tuy hay, nhưng kế sách khó mà thành.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Đơn giản lắm, nếu như hậu bối của họ tường tận lý do, biết họ đáng chết, tự nhiên ý niệm báo cừu sẽ tiêu tán.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Lời này thật không sai, tuy phụ mẫu chi cừu bất cộng đái thiên, nhưng nếu một người đã giết phụ mẫu mình, lại khiến mình tưởng rằng họ đáng chết, thì chuyện này không phải rất đơn giản sao ?" Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
- Một nghìn năm nay, võ lâm không thiếu người tự phụ tài năng cao cường, ôm mộng tưởng thống nhất võ lâm, lãnh tụ giang hồ, nhưng chưa có một người nào thành công, ta đọc những thư ký kiêu hùng hoặc bí kíp võ công của tài nhân để lại, cũng không thiếu những người có tài năng tương đối tự biết mình khó hoàn thành giấc mộng xưng bá, chung quy cũng thất bại, hơn nữa đột nhiên lại bại khi sắp sửa thành công, trong lòng hết sức đau đớn.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương muốn nối bước tiền nhân dựng nên võ lâm bá nghiệp chăng ?
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Ngươi nghĩ ta khó thể gánh vác đại sự này ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Đương thời không ít tay kiêu hùng, tài nhân, mưu lược đầy bụng, thường không tự phát giác được kế hoạch chu đáo của mình có những điểm sơ hở nhỏ, nhất thời phát động tưởng rằng thành công, nhưng chưa có một người nào khả dĩ có khả năng hoàn thành tâm nguyện, thành tựu bá nghiệp.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Đó là vì họ đã phạm phải một sai lầm thật lớn dẫn đến bại vong.
Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương tự tin không phạm sai lầm ?
Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười đáp:
- Đương nhiên, ta đã rút được nhiều kinh nghiệm từ họ, sao có thể tự mình tái phạm.
Lãnh Như Băng thốt:
- Thời thế biến đổi, xưa nay bất đồng, cô nương đọc những kinh nghiệm xa xưa, chỉ sợ không hợp thời nữa.
Công Tôn Ngọc Sương cười nói:
- Nhìn không ra ngươi lại là một nhân vật có tài thao lược như vậy.
Rồi nàng cười một tràng khanh khách thật lớn, thốt:
- Bất quá không cần phải phí tâm, ta đã có chuẩn bị tinh tiến kỹ lưỡng, các phân đà đều có sở trường riêng, võ lâm bá nghiệp chỉ một ngày gần đây thôi.
Lãnh Như Băng thốt:
- Nếu như Vương cô nương nhìn không quen sự ngông cuồng tàn khốc của ngươi, khiến nàng nổi giận, trực diện ra giang hồ tranh bá với ngươi thì sao ?
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Ngươi tin rằng nàng ta có thể tu thành ma công, duy trì tánh mạng ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Vương Tích Hương kia có chuyện gì không thể, chuyện sinh tử chỉ sợ cũng chẳng làm khó được nàng.
Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:
- Cho dù nàng ta may mắn thành công, giữ được tánh mạng, ta cũng không cần sợ nàng nữa.
Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:
- Vì sao thế ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Nàng ta tuy hiểu biết bao la, trí mưu trên ta một bậc, nhưng luận về võ công, khó mà chịu nổi một chưởng của ta.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Ngươi chẳng phải đã từng thấy qua rồi sao ?
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:
- Ngươi còn muốn che giấu cho nàng ta nữa sao ?
Đoạn nhỏ giọng tiếp:
- Ta khó khăn biết mấy mới bố trí được một anh hùng đại hội quy tập quần hào bốn hướng về Từ Châu, theo như mưu kế của ta, tất cả những người tham dự, một nửa bị giết chết, một nửa sẽ thần phục, nhưng Vương Tích Hương lại nhúng tay vào quấy rối làm cho kế hoạch mà ta khổ tâm bố trí bấy lâu bị hủy đi trong một lúc, lúc đó ta bị mất tiên cơ nên nhụt nhuệ phong, đương nhiên chẳng dám cùng nàng ta đối địch.
Lãnh Như Băng lập tức hưởng ứng:

- Không sai ! Nàng đích thực mạnh hơn ngươi nhiều.
Công Tôn Ngọc Sương cười nhẹ thốt:
- Rất tiếc nàng ta thân mang tuyệt chứng khó thể tìm ra linh dược điều trị, không chết cũng không được, đã thối lùi một vạn bước, toan tính tập luyện ma công để thoát khỏi cái chết, nhưng cũng không thể dăm ba ngày là có thể đại thành, ta có dư thời gian để thong dong bố trí, chờ đến khi nàng ta xuất nhập giang hồ, đã không thể theo kịp ta, vô phương thay đổi cục diện.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Vương cô nương quả nhiên tính không sai, truyền nghệ cho Vương Thông Huệ cản trở Công Tôn Ngọc Sương, khiến nàng ta khó thể nhanh chóng dựng thành bá nghiệp". Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
- Huống hồ trước khi nàng ta luyện thành ma công, ta hoàn toàn có đủ thời gian để truy tìm hạ sát.
Lãnh Như Băng trong lòng đã biết nữ nhân này tâm trí linh xảo, càng nói chuyện với nàng nhiều càng lộ ra nhiều cơ mật, thà nghe nhiều nói ít thì hơn, lập tức thốt:
- Ngươi và Vương cô nương đều là đương kim võ lâm nhất đẳng nhân tài, bất luận đấu trí, đấu lực, người khác đều không thể xen vào, tại hạ chẳng dám bàn luận.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Nên bàn về ngươi.
Lãnh Như Băng run lên một cái, hỏi:
- Bàn về ta ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Không sai, cho dù ngươi không phải là đầu não của bất kỳ bên nào trong cuộc chiến võ lâm, nhưng là một nhân vật không thể thiếu được.
Lãnh Như Băng cười ha hả một tràng, thốt:
- Cô nương đã quá lời, tại hạ đã nằm trong tay cô nương, muốn giết lúc nào thì tùy tiện, bất tất phải bàn nữa.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Nếu như cái chết của ngươi có giá trị, thì ta đã chẳng cần hao tổn tâm huyết giữ ngươi lại.
Lãnh Như Băng cười to:
- Ha ha ! Lãnh Như Băng ta cũng có công dụng lớn như thế, thật là ngoài sự tưởng tượng của ta, xin được lĩnh giáo, xin lĩnh giáo.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Được ! Chúng ta không cần phải quanh co, để ta nói rõ ra, ngươi tự xem xét.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tốt lắm ! Cô nương hãy nói đi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Đơn giản lắm, chỉ cần ngươi giúp ta một việc.
Lãnh Như Băng thốt:
- Phải coi là việc gì, nếu như tại hạ có thể đáp ứng, xin tùy ý cô nương phân phó, nếu như không thể đáp ứng, dù cô nương có phân thân toái cốt Lãnh mỗ, cùng đừng mong ta đáp ứng.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
- Không có một nam nhân nào đứng trước mặt Công Tôn Ngọc Sương ta, dám tỏ ra quật cường như ngươi.
Lãnh Như Băng thốt:
- Đại trượng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên, Lãnh Như Băng ta tự biết luận về tài trí, võ công đều không phải là đối thủ của cô nương, nhưng vẫn còn một điểm khí khất.
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách, nói:
- Đừng nói cứng quá, ngươi chắc đã biết, ta có vô số phương pháp có thể khiến ngươi phục tùng.
Lãnh Như Băng thở ra thật mạnh, thốt:
- Cô nương như muốn thị uy với tại hạ thì chúng ta không cần bàn luận nữa, có thủ đoạn độc ác gì, cứ thi triển ra đi.
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biến sắc, cười một tiếng lạnh lẽo, thốt:
- Muốn chết !
Đột ngột khởi thân đứng bật dậy. Lãnh Như Băng tự biết nàng sắp sửa hạ độc thủ với mình, âm thầm vận khí, giơ sẵn hữu chưởng, chỉ cần Công Tôn Ngọc Sương có một cử động, lập tức nhanh chóng đập vào thiên linh cái của mình. Chàng ngưng mục nhìn lại, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương mặt đầy sắc giận, nhìn ra phía bên ngoài. Lãnh Như Băng trong lòng thoáng động, thầm nghĩ:
"Chẳng lẽ an bài của Vương cô nương đã bất thành ?" Chàng nhìn theo ánh mắt của Công Tôn Ngọc Sương, chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền đang rẽ nước tiến tới, không ngăn được tiếng cười nhỏ. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:
- Ngươi cười cái gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Xem ra, ngươi so với Vương cô nương, luôn sai một nước cờ.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi:
- Ngươi nhận ra đó là Vương Tích Hương ?
Lãnh Như Băng đang lớn tiếng cười to, nghe giọng nàng, không khỏi rùng mình một cái, không nói năng gì nữa.
Công Tôn Ngọc Sương gằn giọng:
- Ngươi có muốn kiến thức võ công của ta không ?

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Tất nhiên không phải là Vương cô nương, chẳng biết là nhân vật nào ?"
Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương cất giọng trong trẻo quát to:
- Dừng lại !
Hai chiếc khoái thuyền đang phóng như bay sát bên, đột ngột ngừng lại. Công Tôn Ngọc Sương lập tức bước ra bên ngoài. Nàng bước gần sát cửa, đột ngột xuất một chỉ điểm ngược về. Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ cực nhanh, Lãnh Như Băng không kịp cảnh giác nên tránh không khỏi, chỉ cảm thấy huyệt Khúc Trì nhói lên một cái, cánh tay phải đã buông thõng xuống. Công Tôn Ngọc Sương thân thủ như gió cuốn, chuyển thân một cái, hương thơm vừa bay đến đã hiện thân trước mặt Lãnh Như Băng, vươn tay nắm lấy cổ tay trái của chàng, cười nói:
- Chúng ta cùng ra ngoài gặp bọn chúng.
Dứt lời, lại xuất một chỉ điểm vào huyệt đạo sau vai Lãnh Như Băng khiến hàm khẩu chàng trở nên vô lực, đề phòng chàng cắn lưỡi tự tuyệt. Lãnh Như Băng hoàn toàn vô lực kháng cự, mặc tình nàng lôi ra bên ngoài khoang thuyền. Lúc này gió lặng sóng yên, mặt hồ trong như gương, hai chiếc khoái thuyền đã giảm tốc độ, đuổi theo sát bên.
Công Tôn Ngọc Sương thần thái ung dung, tựa sát bên vai Lãnh Như Băng, song mục chuyển động quan sát cảnh vật chung quanh, căn bản càng đến gần hai chiếc khoái thuyền, càng để tâm đề phòng. Lãnh Như Băng huyệt mạch bị phong bế, vô năng lực kháng cự, chỉ đành để mặc nàng bày bố. Đây đích thực là một bức họa vô cùng bất cân xứng, Công Tôn Ngọc Sương thì mắt sáng môi hồng, diễm lệ vô cùng, Lãnh Như Băng thì xú quái không tả, mặt mày đủ sắc, thẹo ngang thẹo dọc, hai người đi sát bên nhau, một người thì cực đẹp, một kẻ thì cực xấu.
Hai chiếc khoái thuyền đến gần ngoài một trượng, tự động ngừng lại, ngoại trừ hai đại hán đang chèo thuyền bên ngoài, tất cả bình tịnh dị thường, không hề phát ra một tiếng động.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ:
"Trên hai chiếc khoái thuyền này không biết là nhân vật nào, mà tâm bình khí tịnh phi thường." Chàng qua mấy ngày tăng thêm được một ít kinh nghiệm giang hồ, trong lòng đã biết phàm là nhân vật nào càng bình tĩnh thì càng là cường địch khó đối phó. Ngưng mục nhìn qua, chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền không những đóng chặt cửa khoang, mà còn thả màn bố xuống che kín. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn xuống bóng hai người lấp lánh trong nước, điểm nụ cười nhẹ, thốt:
- Lãnh lang, Vương Tích Hương kia đứng ra mai mối muốn muội kết thành vợ chồng với chàng. Ôi ! Nhưng nha đầu đó dụng tâm khó đoán, vì vậy, muội chẳng dám đáp ứng.

Lãnh Như Băng bị điểm "Nhân Nghênh", "Thiên Đỉnh" hai huyệt đề phòng cắn lưỡi tự tuyệt, trong lòng có lời muốn nói cũng không thể mở miệng. Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
- Lãnh lang, chỉ sợ Vương Tích Hương hiện tại xương cốt đã lạnh, niệm tình nàng làm mai mối, chúng ta nên đi cúng tế nàng một lần vậy.
Đột nhiên có tiếng mái chèo khua nước vang lên, lại xuất hiện thêm hai chiếc khoái thuyền phía sau. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn một cái, thoáng biến sắc mặt nhưng lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh như cũ. Bốn chiếc khoái thuyền, tạo thành một vòng vây, giam chiếc khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương ở giữa.
Lãnh Như Băng trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ:
"Không biết người nào đã an bài cục diện này, nếu như Công Tôn Ngọc Sương không biết thủy công, cho dù có võ công cao cường, cũng không thể đối phó với cục diện hôm nay." Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên trông thấy cửa khoang thuyền bên tay trái mở ra, xuất hiện một lão nhân mặt đen như sắt, trên má có một vết sẹo dài, đích thị là vị Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải danh chấn võ lâm.
Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Trần Hải một lược, làm như không thấy, cất giọng dịu dàng nói với Lãnh Như Băng:
- Lãnh lang, huynh bị Vương Tích Hương giam giữ tại Mai Hoa cư đã mấy ngày qua, thật khiến muội đau lòng đứt ruột chẳng phút nào yên. Ôi ! Tại sao huynh không lên tiếng ? Chẳng lẽ vẫn còn hoài niệm Vương Tích Hương đã chết đó ư ?
Chỉ thấy cửa khoái thuyền bên phải khai mở, bước ra một lão nhân vận trường bao đeo kiếm, chính là Lục Tinh đường lão trang chủ, Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Tốt lắm ! Trên hai khoái thuyền trước mặt là Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong, chẳng biết trên hai khoái thuyền phía sau là nhân vật nào ? Nhưng gặp gỡ thế này cũng không tệ, giao thủ trên mặt nước nhất định phải dựa vào chân tài thực học, âm mưu quỷ kế, đều khó mà thi triển".
Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong đều chưa biết chuyện Lãnh Như Băng bị hủy dung mạo, trông thấy Công Tôn Ngọc Sương cùng với một nam nhân diện mạo xú quái, tay tựa vai kề, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ quái, hai vị lão nhân cao niên đức trọng, tuy trong lòng vô cùng ngạc nhiên, nhưng không tiện hỏi nhiều. Bỗng thấy cửa khoang của hai chiếc khoái thuyền phía sau bật mở, bước ra một tăng một đạo, vị hòa thượng thân vận cà sa vàng, thân hình khô nhỏ, đôi chân mày bạc dài quá hai tấc, hai mắt nhắm chặt, hai tay chắp hình chữ thập trước ngực đứng trên sàn thuyền. Vị đạo nhân vận đạo bào màu xanh, râu dài xuống ngực, tay cầm một chiếc phất trần màu

vàng kim.
Lãnh Như Băng không biết hai người này, nhưng nhìn cử chỉ nghiêm trọng, khí độ trầm ổn, cũng đoán biết là nhân vật có lai lịch. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên thò ngọc thủ bí mật giải khai huyệt đạo của Lãnh Như Băng, thấp giọng nói:
- Tất cả nhân vật đến đây đều võ công cao cường, khi xảy ra động thủ chỉ sợ ta không thể quan tâm cho ngươi, ngươi đã được tự do, hãy tự mình bảo trọng.
Chỉ thấy Trần Hải ôm quyền, lên tiếng hỏi:
- Công Tôn cô nương, có nhận ra lão phu không ?
Công Tôn Ngọc Sương cười một tiếng lạnh lùng, thốt:
- Cho dù ngươi có lột da đi, ta vẫn nhận ra.
Trần Hải thoáng biến sắc, toan tính phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại dằn xuống.
Hạ Hầu Trường Phong vụt thốt:
- Còn kẻ vô danh tiểu tốt này, chắc cô nương cũng chưa quên ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong, phải không ?
Hạ Hầu Trường Phong đáp:
- Chính là tại hạ.
Vị hòa thượng ốm nhỏ vận áo cà sa vàng đột nhiên lên tiếng:
- Từng nghe nói cô nương kiến văn quảng bác, chắc nhận ra được bần tăng ?
Công Tôn Ngọc Sương khẽ đảo tròng mắt, thốt:
- Một trong hai cao tăng đức cao trọng vọng nhất còn sót lại của Thiếu Lâm tự, Trường My La Hán Thiên Bình, đúng hay không đúng ?
Thiên Bình thở ra một hơi dài, thốt:
- Cô nương quả nhiên uyên bác, lão tăng đã ba mươi năm không rời bổn viện một bước, vậy mà cô nương chỉ một lần nói ra đã trúng, bội phục, bội phục.
Thanh bào đạo nhân lập tức lên tiếng:
- Cô nương chắc cũng biết rõ lai lịch của bần đạo ?
Công Tôn Ngọc Sương hừ một tiếng lạnh lùng, đáp:
- Kim Phất đạo trưởng, ngươi trong tay giơ cao ký hiệu, chỉ sợ thế nhân chẳng nhận ra, hừ ! Không ngờ ngươi là kẻ không biết xấu hổ.
Kim Phất đạo trưởng mỉm cười điềm đạm, thốt:
- Miệng lưỡi cô nương thật là lợi hại.
Trần Hải ho một tiếng lớn, thốt:
- Cô nương có khả năng chỉ một lời đoán ra lai lịch cả bốn người chúng ta, đích thực cao minh, nhưng chẳng biết có bằng lòng giúp lão phu chờ thêm một chút nữa không ?

Công Tôn Ngọc Sương ngửa mặt nhìn sắc trời, nói:
- Nếu như ta đoán không lầm, thì còn một người nữa chưa tới.
Trần Hải hỏi:
- Người nào ?
Công Tôn Ngọc Sương buông gọn:
- Vương Thông Huệ.
Trần Hải khẽ rùng mình một cái, nhưng không lên tiếng đáp thoại, Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
- Tất cả chuyện khác và chuyện đơn giản này, nếu không phải Vương Thông Huệ chủ mưu, chỉ sợ các ngươi không thể nghĩ ra được.
Kim Phất đạo trưởng khẽ vung vẫy phất trần, thốt:
- Trần huynh, nếu như vị Công Tôn cô nương này đã không có ý hòa giải, thì bất tất phải bàn luận tiếp, hãy dựa vào võ công mạnh yếu mà quyết định sinh tử.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Tốt lắm ! Các ngươi cả bốn người lên một lượt hay dùng xa luân chiến ?
Cả bốn người đều là bậc đức cao trọng vọng trên giang hồ, Công Tôn Ngọc Sương lại buông lời giễu cợt khiến bốn người đỏ mặt đến tận mang tai, trong nhất thời không thể mở lời đáp thoại. Nguyên vì bốn người đều theo sự an bài của Vương Thông Huệ, trước khi đi Vương Thông Huệ đã có nói: "Công Tôn Ngọc Sương võ công cao cường, nếu như từng người riêng biệt động thủ với nàng ta, chỉ sợ khó mà thắng được". Nhưng lại bị Công Tôn Ngọc Sương chiếm tiên cơ mở lời nói khích trước, cả bốn người đều không phải người giỏi ăn nói, trong nhất thời chẳng biết đối đáp sao cho đúng. Qua một lúc lâu, Trần Hải mới lên tiếng tiếp:
- Nếu như chiếu theo ý của Vương cô nương ...
Công Tôn Ngọc Sương cắt ngang:
- Thì bốn người nhất tề xuất thủ ? Còn nếu như không theo ý của Vương Thông Huệ thì sao ?
Trần Hải đáp:
- Bọn ta từng người lĩnh giáo võ công của cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Được ! Tùy theo ý của các ngươi, liên thủ cũng được, độc chiến cũng được, ta sẵn sàng bồi tiếp.
Kim Phất đạo trưởng lạnh lùng nói:
- Bần đạo xin được lĩnh giáo võ công cô nương trước tiên.
Nhún chân một cái, nhắm hướng khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương bay lên.
Trần Hải đột nhiên phách không một chưởng, kêu lên:
- Đạo huynh không nên vội vàng.

Kim Phất đạo trưởng cảm thấy một cỗ kình lực hùng mạnh xông tới, trong lòng đột nhiên cảnh giác, phất trần phất một cái, thân hình đảo ngược về phía sau, nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền như trước. Hạ Hầu Trường Phong chỉ sợ đợi càng lâu càng sinh ra nhiều phiền phức, song chưởng huy động đẩy xuống làm nước trong hồ bay vụt lên thành một cột nước nhắm hướng khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương đánh tới. Trần Hải cũng lập tức xuất ra một chưởng, luồng nội lực cực kỳ hùng mạnh đánh thẳng vào Công Tôn Ngọc Sương. Công Tôn Ngọc Sương chân vận tiềm lực, ấn thuyền xuống mặt nước vài thước, trụ thân ổn định trước sóng lớn, hữu thủ phất lên một cái chuyển hướng cột nước về phía Kim Phất đạo trưởng. Kim Phất đạo trưởng vội huy động phất trần nghênh tiếp, chỉ thấy cột nước hóa thành muôn ngàn giọt nước bay tung tóe chung quanh vài thước, rụng xuống như một trận mưa rào. Thiên Bình đại sư cao giọng niệm phật hiệu:
- A di đà phật, vì muốn vãn cứu một trường hạo kiếp của võ lâm, cho dù phải tước đi sanh mạng một người, cũng không có cách nào khác.
Dứt lời, tăng bào phất lên một cái, tiềm lực như núi lập tức ào tới khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương. Công Tôn Ngọc Sương giương cao mày liễu, phóng ngược lại một chưởng. Hai cỗ kình lực đụng nhau, Công Tôn Ngọc Sương bất giác phải lùi lại một bước, chân khí trong đan điền đột nhiên tản mác hết. Khoái thuyền cùng với sóng bạc cũng bị dư lực đánh quay một vòng. Lãnh Như Băng tì tay tại cửa thuyền, cười ha hả thốt:
- Công Tôn cô nương, cục diện ngày hôm nay chỉ sợ rủi nhiều may ít, võ công của cô nương chưa phải thiên hạ chí tôn, ta xem chắc phải cùng bọn họ đàm phán rồi.
Công Tôn Ngọc Sương cười một tiếng lạnh lẽo, hít vào một hơi dài, dồn xuống đan điền, tiểu thuyền đang chao đảo trên sóng đột nhiên trầm ổn lại. Bọn Trần Hải bốn người, sau khi xuất một chiêu tất cả đều dừng lại, Trần Hải nói:
- Cô nương tuy võ công cao cường, nhưng lại không biết thủy công, một mặt coi thuyền, một mặt cự địch, chỉ sợ chẳng đủ sức.
Công Tôn Ngọc Sương trong mắt đã hiện sát cơ, nhưng ngoài miệng lại mỉm cười nói:
- Ta cùng Vương Tích Hương đã có hẹn ước trong vòng ba tháng chẳng sát nhân, tính ra chỉ còn bảy ngày là hết hạn, nếu như các ngươi ép bức quá đáng, không giữ giao ước, vậy thì không xong được.
Kim Phất đạo trưởng toan tính mở miệng phản bác, nhưng mục quang vừa liếc qua Thiên Bình đại sư, lập tức im bặt. Nguyên vì Thiên Bình đại sư vừa chạm xong một chưởng với Công Tôn Ngọc Sương, đã nhắm chặt hai mắt đứng trên sàn thuyền, không nói một lời.
Kim Phất đạo trưởng mục quang lợi hại, vừa nhìn một mắt, đã biết Thiên

Bình đại sư đang vận khí điều tức, hiển nhiên đã thọ nội thương. Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong đều đánh sóng cự địch, tá thủy truyền lực, nhưng cùng Công Tôn Ngọc Sương trực diện đối chưởng, chỉ có một mình Thiên Bình đại sư.
Trần Hải thở dài một tiếng, thốt:
- Trong bốn người chúng ta, có ba người tham dự vào cuộc vây công song thân cô nương năm xưa, cô nương xuất đạo giang hồ cũng vì nuôi chí phục cừu, vô can với người khác. Lão phu nguyện truy tìm tất cả những người tham dự năm xưa, toàn bộ quy lại cùng cô nương quyết một trận tử chiến, không biết ý cô nương thế nào ?
Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, thốt:
- Gia phụ, gia mẫu chết đã mấy mươi năm, chẳng lẽ không nên có một điểm lợi tức nào ?
Trần Hải đáp:
- Lệnh tôn, lệnh đường bất quá chỉ hai người, chờ ta quy tụ tất cả những người tham dự, trừ những người đã chết, tính cũng phải dư trên mười người, cô nương như có thể một lần sát tử tất cả, đã có lợi tức rất lớn.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Nếu như ta không đáp ứng thì sao ?
Trần Hải đáp:
- Nếu như không xong, hôm nay bọn ta chỉ đành bất kể thủ đoạn đối phó với cô nương, thủ đoạn cương quyết chẳng chút từ tâm, cả bốn người liên thủ, tuy thanh danh khó giữ, nhưng đặt đại cuộc lên đầu, mặc người khác nói sao.
Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh, hỏi:
- Ngươi tin tưởng nhất định thắng được ta sao ?
Trần Hải đáp:
- Tối thiểu ngọc đá đều tan tành.
Hạ Hầu Trường Phong tiếp:
- Lão phu tuổi đã gần đất xa trời, chết không hối tiếc.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Chỉ sợ không được như ngươi mong muốn.
Trần Hải lạnh lùng thốt:
- Nếu thuyền cô nương đang cỡi đột nhiên bị người phá hoại, cô nương tin rằng có khả năng bơi khỏi hồ không ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Chỉ tiếc rằng ngươi không có một cơ hội để hạ thủ.
Đột nhiên cảnh giác, hạ giọng hỏi:
- Ngươi chắc đã phái người ...
Trần Hải nói tiếp:
- Không sai, cô nương quả thật rất thông minh, hiện tại dưới thuyền của cô

nương đã có sáu vị anh hùng rành về thủy công, chỉ cần lão phu ra ám hiệu, bọn họ lập tức động thủ, trong vòng nửa khắc thời gian có thể khiến cả thuyền lẫn người đều chìm đáy bể.
Hạ Hầu Trường Phong thốt:
- Cô nương tuy võ công cao cường, trí mưu tuyệt thế, chỉ tiếc rằng không biết thủy công, chẳng cách gì giải quyết được việc hối tiếc này.
Công Tôn Ngọc Sương khẽ nhíu mày, đoạn cười nhạt, thốt:
- Ta tuy khó mà ở lại, nhưng cũng còn bốn chiếc thuyền của bọn ngươi ...
Trần Hải cười rộ lên:
- Mau mở cửa thuyền, để Công Tôn cô nương xem cho biết.
Chỉ thấy một đại hán vận áo chẽn sát người dạ một tiếng, lập tức vén màn mở cửa.
Công Tôn Ngọc Sương ngưng mục nhìn vào, chỉ thấy giữa thuyền chất đầy củi khô, bốc lên mùi dầu hỏa nồng nặc. Hiển nhiên đống củi đó đã được tẩm dầu qua.
Trần Hải cười nói:
- Lão phu đã từng tra xét kỹ lưỡng, cô nương đích thực tài năng hiếm có, mới ra giang hồ đã cho người đầu nhập vào các bang hội đại môn phái, hấp thụ được trên trăm cao thủ tinh nhuệ.
Công Tôn Ngọc Sương ngắt lời:
- Bất tất phải khen ngợi, hãy nói vào chính đề.
Trần Hải thốt:
- Bất luận ngày xưa phụ mẫu cô nương hành động thế nào, nhưng cô nương báo thù cho song thân tính chung là không sai, chỉ là oan có đầu, nợ có chủ, cô nương không thể trút hết sự phẫn nộ lên đầu những người vô tội khác. Lão phu bình sinh chưa từng cầu qua ai một điều gì, hôm nay phá lệ xin cô nương một việc.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Việc gì ?
Trần Hải nói:
- Lão phu thỉnh cô nương đáp ứng không khuấy động võ lâm nữa, do lão phu phụ trách yêu cầu những nhân vật tham dự vào cuộc vây công lệnh tôn phu phụ năm xưa đến cùng cô nương ước định quyết chiến. Nếu như cô nương có thể giết tất cả dưới kiếm thì kể như báo xong thù cha mẹ, nếu như cô nương chẳng may thất bại, chúng tôi quyết không đả thương cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương khẽ giương mày liễu, hỏi:
- Trong lòng ngươi dường như có rất nhiều lỗi lầm hổ thẹn, phải chăng ?
Trần Hải đáp:
- Trong đời của ta, đã giết tất cả bốn trăm chín mươi bảy người, người nào cũng ác độc đáng chết, lão phu trong lòng tuyệt không một chút hổ thẹn, chỉ

là tuổi tác đã gần đất xa trời, cho dù không chết dưới tay cô nương cũng chẳng còn bao nhiêu ngày để sống. Nhưng trong khoảng thời gian còn sống ngắn ngủi, có thể cứu vãn giang hồ khỏi một hạo kiếp, há chẳng chết được rất thỏa mãn sao ? Bất luận hậu nhân bình luận về sinh tiền lão phu như thế nào, lão phu vẫn an tâm nhắm mắt dưới cửu tuyền.
Những lời này tuy đại nghĩa lẫm liệt, nhưng lại mang đầy nét thê lương của một vị lão anh hùng tuổi đã xế chiều, một người lãnh diện băng tâm như Công Tôn Ngọc Sương nghe xong cũng phải xốn xang động lòng, đầu mi thoáng hiện vẻ ảm đạm, nhưng thần sắc này chỉ thoáng qua rồi hết, lạnh lùng hỏi:
- Nếu ta không đáp ứng thì sao ?
Trần Hải đáp:
- Thì cô nương đã ép ta phải toàn lực liều mạng một lần, tính là nếu chúng ta đích thực không phải đối thủ của cô nương, cũng sẽ đồng qui ư tận, cùng chìm xuống đáy hồ.
Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách một tràng, thốt:
- Ngươi tính rõ ràng một điểm, nếu như có thể thắng trận chiến này, thì thử không hại gì, nếu như tình thế bắt buộc ta phải ra tay sát nhân, thì dù đã có hẹn ước, cũng không cách nào khác.
Nàng xuất thủ chộp lấy Lãnh Như Băng, vọt vào khoang thuyền, thò tay đóng cửa lại, buông cổ tay Lãnh Như Băng ra, thả màn cửa sổ xuống, chỉ vào chiếc ghế gỗ, cười nói:
- Ngồi xuống đi !
Lãnh Như Băng tự biết võ công mình kém nàng rất xa, nếu động thủ khó lòng qua nổi hai chiêu, theo tình thế này chỉ nên đấu trí, không nên đấu lực, tâm niệm chuyển động, lập tức y lời ngồi xuống.
Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương mở một ngăn tủ ngầm trên tường, lấy ra một ngọc bình, hai chung rượu, mỉm cười nói:
- Hoạn nạn phu thê tối khả quý, hôm nay nếu như chúng ta có thể thoát được đại nạn này, sau này tất mưa hòa gió thuận, cùng nhau sống đến bạc đầu.
Vừa nói, vừa đưa cổ tay trắng như tuyết, ngọc chỉ nhỏ nhắn rót rượu vào chung của Lãnh Như Băng, cười thốt:
- Trước tiên hãy uống rượu giao bôi !
Thần thái nàng thập phần cởi mở, uống cạn nửa chung, đưa tới trước mặt Lãnh Như Băng, giục:
- Mau lên !
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chẳng biết muốn giở trò gì, phải tùy theo nàng ta nói, hôm nay ta đã tính trước rằng sẽ chết, chi bằng tìm cơ hội giúp bọn người Trần Hải trừ đi một đại họa cho giang hồ, kể như là một đại thiện

công." Trong lòng chàng đã có âm mưu, ngoài mặt tỏ ra thập phần hòa hoãn, đưa tay nâng chung rượu phân nửa rồi đưa ra phía trước. Công Tôn Ngọc Sương đón nửa chung rượu thừa từ tay Lãnh Như Băng, cười khanh khách một tràng, thốt:
- Đãn nguyện lang tâm như thử tửu, từ phút này tiện thiếp đã là vợ của chàng.
Đoạn ngửa mặt, uống cạn nửa chung rượu của Lãnh Như Băng. Nhưng Lãnh Như Băng vẫn chưa đụng đến nửa chung rượu thừa của nàng đang để trước mặt, Công Tôn Ngọc Sương không nhịn được vội giục:
- Mau uống đi !
Lãnh Như Băng từ từ nâng nửa chung rượu lên uống cạn rồi hỏi:
- Cô nương chắc đã có kế sách thoái địch ?
Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu, mỉm cười đáp:
- Ta thất thố một bước, sa vào cục diện khốn cùng này ! Ôi, ta toàn tâm lo đối phó với Vương Tích Hương, lại bỏ quên tài trí mưu lược của Vương Thông Huệ.
Lãnh Như Băng thốt:
- Nói như vậy, chúng ta phải đáp ứng lời của Trần Hải, hoặc hôm nay chìm xuống đáy hồ này ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Ngươi sợ lắm chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chuyện sinh tử ta vốn không quan tâm, nhưng chôn thây giữa hồ chẳng phải là mong muốn của ta.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Chết sao cũng là chết, vùi thây ở hoang sơn hay chìm xuống đáy hồ thì sao ?
Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nàng ta quá kín miệng, chẳng muốn lộ ra một điểm nào trong phương pháp thoái địch, xem chừng đối với ta vẫn đề phòng".
Chàng cố tỏ ra chẳng quan tâm đến điều đó, trầm ngâm một thoáng, đoạn hỏi:
- Cô nương đã vào trong này mà bên ngoài chẳng có động tĩnh, đây là cơ hội rất tốt cho bọn họ, sao không thấy họ ra tay ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:
- Ta càng tỏ ra bình tĩnh, không lý gì đến họ, họ càng nghi ngờ không lập tức động thủ. Bất quá kéo dài thời gian càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Có phải có viện thủ sắp đến ?
Trong lòng chàng ngầm tính toán, làm sao truyền tin tức này ra cho Trần

Hải.
Chàng đã minh bạch võ công cùng cơ trí của Công Tôn Ngọc Sương, nếu như thi triển truyền âm nhập mật, khó mà qua mặt nàng, ắt phải nhân lúc nàng sơ ý mà tìm phương pháp thi hành thì tốt hơn. Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Chỉ cần kéo dài được nửa khắc thời gian, chúng ta cầm chắc thắng lợi.
Nàng nói một cách thành thật, thâm tình. Lãnh Như Băng càng nghe trong lòng càng gấp, thầm nhủ:
"Nửa khắc qua rất nhanh, thời gian để giết nàng ta cũng rất ngắn, sao bọn người Trần Hải chưa chịu động thủ ?" Trong lòng chàng tuy rất gấp, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách gì để truyền tin ra ngoài. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên khẽ buông một tiếng thở dài, hỏi:
- Ngươi đang nghĩ gì đó ? Có phải rất hận ta ?
Lãnh Như Băng giật mình thất kinh, thầm nghĩ:
"Nữ nhân này quả nhiên lợi hại, ta tận mọi khả năng khiến cho trong lòng nghĩ gì không lộ ra mặt, vậy mà cũng bị nàng ta nhìn ra". Vội vàng trả lời:
- Không có chuyện gì.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Đừng gạt ta, ta biết hiện tại ngươi đang nghĩ ...
Lãnh Như Băng âm thầm đề khí, khi cần nhất định liều mạng một chuyến, rồi kêu to lên báo cho Trần Hải hạ thủ. Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
- Nghĩ tới Vương Tích Hương chứ gì ?
Lãnh Như Băng mạnh dạn gật đầu:
- Không sai, luận về ôn nhu hiểu biết lễ nghĩa, nàng quả thật hơn ngươi nhiều.
Công Tôn Ngọc Sương từ từ cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu, đoạn nói:
- Lãnh lang, để muội nói cho huynh nghe một việc, muội chưa có hủy dung mạo huynh, chờ sau khi chúng ta thoát đại nạn này, muội sẽ tẩy đi màu sắc trên mặt huynh.
Nhưng cơ hội thoát nạn của chúng ta rất mong manh.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tốt lắm, ta từng nghĩ cô nương đối với ta đích thực có chút tình ý, nguyên lai đã biết chắc là chết, vẫn muốn kéo theo ta ...
Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:
- Lãnh lang, muội chưa bao giờ chân tâm hỉ ái một nam nhân nào, lúc nào cũng căm ghét loại nam nhân mà rỏ dãi tham muốn trước bóng sắc mỹ nhân, muội hôm nay đột nhiên muốn nếm thử tư vị tình ái, tuy khổ mà ngọt ngào phải không ?
Lãnh Như Băng cười lạnh, thốt:

- Cô nương giả bộ rất khá, chỉ tiếc rằng tại hạ đã biết cô nương quá rõ.
Công Tôn Ngọc Sương vội vàng kêu lên:
- Không phải giả bộ, mà là toàn tâm toàn ý thành thật ...
Nàng từ từ khởi thân ngọc đứng lên, đến trước mặt Lãnh Như Băng, dịu dàng thốt:
- Tin muội đi ! Đây là lời thật lòng, nếu huynh không tin cứ thử đánh muội một cái, xem muội có hoàn thủ hay không ?
Lãnh Như Băng nghĩ đến lòng dạ độc ác của nàng, lập tức nộ hỏa, hữu thủ tức thì vung lên phất qua. Chỉ nghe một âm thanh thật to thật giòn, trên khuôn mặt kiều diễm như hoa của Công Tôn Ngọc Sương đã hiện rõ dấu năm ngón tay. Lãnh Như Băng biết nàng võ công cao cường, chưởng này cho dù đánh ra cũng không thể trúng, nhưng không ngờ nàng chẳng vận công kháng cự, nhất thời ngẩn người ra.
Công Tôn Ngọc Sương khẽ chớp đôi mắt to đen, mỉm cười thốt:
- Ừm, một người nếu như đã động chân tình, liền nếm khổ đau lẫn vị ngọt.
Lãnh Như Băng từ từ buông tay xuống, hỏi:
- Ngươi vì sao lại không hoàn thủ ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:
- Đánh người với bị đánh, đích thực là hai tư vị khác nhau rất lớn.
Đoạn thấp giọng nói:
- Huynh hận muội rất sâu, sao không nhân cơ hội đánh muội một cú thật mạnh, hay là vì lòng tốt xuất phát từ tim ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Ngươi không muốn hoàn thủ, ta đã đánh ngươi, đó cũng không phải là hành vi của anh hùng.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
- Chắc huynh biết cơ hội rất hiếm có ?
Lãnh Như Băng đột nhiên cao giọng thốt:
- Chúng ta đã định chết, cho dù có ghét hận ngươi, cũng không cần giữ trong lòng.
Chàng cố ý to tiếng mong Trần Hải ở bên ngoài nghe được, lập tức động thủ. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên không cười nữa, lạnh lùng thốt:
- Ngươi muốn cho họ biết chúng ta đang bị vây khốn trong này, muốn họ sớm động thủ chăng ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nữ nhân này lúc lạnh lúc nóng, hỉ nộ vô thường, nay đã bị nàng nhìn thấu, chỉ sợ sẽ ra tay sát hại, cơ hội dĩ nhiên không nhiều, đích thực khó mà kéo dài".
Tâm niệm chuyển động, lập tức lên tiếng:
- Chỉ nửa khắc nữa, viện thủ của chúng ta sẽ đuổi tới, nhưng nếu bọn họ

động thủ, thì không cần tới nửa khắc, chúng ta sẽ thuyền hủy nhân vong.
Câu này chàng cố ý đề thanh âm thật cao, chẳng cần che giấu. Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, toan tính phát tác, đột nhiên thay đổi chủ ý, điểm nụ cười nhẹ, nói:
- Ngươi chắc cũng đã biết bọn chúng không thể dùng võ công hạ sát ta, chỉ có thể đục lủng thuyền này khiến thuyền hủy nhân vong, ngươi cũng khó thoát chết.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ chết không hối tiếc.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Xem ra như thế, ngươi đối với ta đích thực oán hận thâm sâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Không sai, ngươi lòng dạ như rắn rết, thủ đoạn độc ác, luyện võ công làm hại võ lâm, ngươi chết đi võ lâm sẽ được thái bình, ta chỉ bồi thường một mạng, chết không hối tiếc !
Đột nhiên nổi lên một tiếng động, rồi một cỗ cường lực thật mạnh từ bên ngoài đánh lên, vách thuyền bị thủng một lỗ lớn, một cột nước bay lên trúng người Công Tôn Ngọc Sương. Nàng vẫn sắc mặt nghiêm túc, trầm tĩnh bất động, dường như quên hẳn sự nguy hiểm của bản thân. Hai đạo mục quang dán chặt trên mặt Lãnh Như Băng nhìn chăm chú.

Hồi 9

Lãnh Như Băng có cảm giác mục quang của Công Tôn Ngọc Sương như muôn ngàn mũi độc châm bay tới, trong lòng cảm thấy bất an, đột ngột chuyển thân phóng ra ngoài. Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo quát lên:
- Nằm xuống !
Hàn quang lấp loáng, một thanh kiếm ló ra từ sau màn cửa sổ, phong bế cánh cửa.
Lãnh Như Băng bị màn kiếm quang dày đặc đó bức thối lùi, trở lại bên trong. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên lên tiếng:
- Bất tất phải cản chàng !
Mục quang chuyển lên mặt Lãnh Như Băng, thốt:
- Tỳ nữ vô tri, Lãnh lang không cần phải lấy làm khó chịu, có thể mau đi đi !
Lãnh Như Băng nhất thời ngớ người, ngơ ngác hỏi:
- Vì sao ngươi không giết ta ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Nếu ta muốn giết chàng thì chẳng cần phải đợi đến ngày hôm nay.
Lãnh Như Băng im lặng không nói, trong thuyền có thể nghe được cả nhịp đập trái tim của hai người. Đột nhiên gian thuyền nghiêng theo một con sóng lớn cùng với hai tiếng quát trong trẻo. Hiển nhiên, hai thị tỳ cố thủ phía trước đã cùng người động thủ.
Lãnh Như Băng đột nhiên ngồi xuống, thốt:
- Ta không đi nữa !
Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc, không hề để lộ hỉ nộ, thở ra một hơi dài, thốt:
- Vì sao thế ? Lãnh lang, chàng đã biết, cơ hội thắng hôm nay của muội rất mỏng.
Lãnh Như Băng đáp:
- Cô nương đã có rất nhiều cơ hội hạ sát ta nhưng lại thả đi, hôm nay ta xả mệnh bồi quân tử.
Bỗng nghe một tiếng động nữa vang lên, vách thuyền lại có thêm một lỗ hổng lớn.
Tai đã nghe tiếng Trần Hải vọng vào:
- Công Tôn cô nương, điều kiện của lão phu chẳng quá hà khắc, nếu cô nương lại chẳng đáp ứng, đừng trách lão phu phải dựa vào đông người để thủ thắng.

Công Tôn Ngọc Sương cau đôi mày liễu, thốt:
- Lãnh lang, huynh nói coi muội có nên đại khai sát giới hôm nay ?
Lãnh Như Băng run lên một cái, không thể mở lời đáp thoại một lúc, trong lòng thầm nghĩ:
"Nếu luận về thường tình, sát nhân vốn không nên, nhưng trong tình cảnh này, nếu một người giữ lời hứa không khai sát giới, trừ phi tình nguyện ngồi chờ chết".
Chỉ nghe bên ngoài vọng vào tiếng kim thiết chạm nhau, tiếp theo là một tiếng nước văng lên, dường như có vài người tấn công lên thuyền cùng hai thị tỳ giao tranh, và có một người nào đó bị thương té xuống nước. Lãnh Như Băng vô phương đoán được ai té xuống nước, nhưng chàng có cảm giác, tình cảnh của Công Tôn Ngọc Sương càng lúc càng nguy hiểm. Chàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương đứng ngẩn người ở đó, thần sắc không một điểm kinh hoàng, cũng không có một điểm nộ ý, ưu sầu. Nàng trông như một thần tượng mỹ lệ, đối với sinh tử đại sự, đã không còn để trong lòng vậy. Những tia nước bắn lên xuyên qua lỗ hổng trên thuyền thấm ướt y phục nàng. Lãnh Như Băng khẽ thở dài, thốt:
- Cô nương muốn ngồi chờ chết thật ư ?
Trên gương mặt lạnh lùng băng giá của Công Tôn Ngọc Sương như bị một luồng khí ấm áp làm tan ra, thoáng hiện một nụ cười mong manh như tơ, hỏi:
- Huynh nói coi muội nên làm thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Cô nương nên tìm cách đào tẩu.
Lời vừa thốt ra, đột nhiên phát giác không mấy hợp, nhưng đã không có cách gì thay đổi. Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Thế nào ? Chẳng phải huynh hy vọng muội chết sao ?
Lãnh Như Băng vội vã ngậm miệng, không nói lời nào nữa, trong lòng thầm nghĩ:
"Bất kể tình thế như thế nào, ta cũng không nên mở miệng, trong tình hình này, nàng ra tay phản kích thì tất phải giết người, không thể sai được, bởi vậy, ta không thể cổ lệ nàng".
Bên ngoài thuyền, tình thế hết sức khẩn trương, tứ đại võ lâm cao thủ nội công thâm hậu, không ngừng kích động sóng nước đánh vào thuyền Công Tôn Ngọc Sương.
Nguyên vì bốn người Trần Hải đấu qua một chưởng với Công Tôn Ngọc Sương, phát giác võ công nàng quả nhiên cao cường, chẳng phải chuyện nhỏ ! Bốn người trong lòng đã minh bạch, đơn phương độc đấu thì chẳng có một cơ hội thắng. Sau khi thấy nàng vào trong thuyền, không trở ra một thời gian dài, trong lòng hồ nghi bất định, chẳng biết nàng đang bày mưu kế gì ?

Phía trong thuyền, lại như đang ở một thế giới khác, cả nam lẫn nữ đều im lặng không nói một lời nào. Chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở miệng nói:
- Lãnh lang, muội không cam lòng chết như thế này.
Lãnh Như Băng chuyển động tròng mắt, trong lòng thầm nghĩ:
"Nàng ta chết đi, trên giang hồ sẽ bớt đi một hỗn thế ma vương, thường nhân có phước, vạn người vui mừng, có cái gì không tốt". Chàng trong lòng có vạn lời nhưng chỉ "ừm" một tiếng, quyết định không mở miệng. Công Tôn Ngọc Sương lại nói:
- Ôi Lãnh lang ! Muội chưa bao giờ nghĩ tới bất cứ chuyện gì, nhưng trong phút sinh tử này, đột nhiên nghĩ đến tất cả.
Lãnh Như Băng buột miệng hỏi:
- Chuyện gì ?
Chàng kinh hãi phát giác ra lúc không nên nói thì lời lại thốt ra. Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Muội phát giác ra một người, bất luận nam hay nữ, một khi đã trở thành một anh hùng mà tất cả mọi người đều kính trọng, hoặc trở thành một ma vương mà tất cả mọi người đều thống hận, thì vĩnh viễn làm bạn với tịch mịch, muội cũng vậy, Vương Tích Hương cũng vậy ...
Lãnh Như Băng "ừm" một tiếng, muốn nói nhưng nén lại. Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Huynh không tin lời muội ư ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Vương Tích Hương kia ngoài trừ Tố Mai, Hoàng Cúc thì thường giữ thân bên ngoài, Mai Hoa cư kia lạnh lẽo như một phần mộ sống, đích thực rất tịch mịch, hơn nữa nàng là người lắm bệnh, như nói là tịch mịch thì thật không sai, còn như cô nương, cũng bảo tịch mịch, đúng là một trò cười lớn, cô nương thống lãnh trăm ngàn thuộc hạ, mọi người đều kính cô nương trên cao, một tiếng hô có vạn người hưởng ứng, thì tịch mịch ở chỗ nào ?
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Chính vì vậy, muội mới so sánh với Vương Tích Hương, Vương Tích Hương còn có một Lãnh Như Băng thương tiếc, yêu quý nàng, còn muội lại có ai ?
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương có trăm ngàn thuộc hạ, trong số đó có lý nào không chọn được một bạn phòng khuê, cô nương kiều mị tuyệt luân, cười nghiêng thành đổ nước, chẳng biết có bao nhiêu anh hùng đã quỳ lụy dưới chân cô nương, chẳng lẽ cô nương còn chưa thỏa mãn ?
Những lời này tuy nói ra bằng ngữ điệu ôn hòa, nhưng thực thế hàm chứa đầy nét giễu cợt mai mỉa. Công Tôn Ngọc Sương khẽ mỉm cười, thốt:

- Huynh cứ mắng đi ! Nếu mắng chưởi vẫn không hết hận, thì hãy đánh muội lần nữa.
Nàng thở ra một hơi dài, tiếp:
- Không sai, dưới trướng của muội có trăm ngàn thuộc hạ, vô số tỳ nữ xinh đẹp, hành động sở chí như quân lâm thiên hạ, bọn họ đối với muội vô cùng tôn kính, cung cúc tận tụy, nhất cử nhất động nhất tiếu đều cực kỳ xu nịnh, chẳng dám có một phản kháng nhỏ ...
Lãnh Như Băng mỉa mai:
- Oai phong quá ! Sát khí quá !
Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười cực kỳ thê lương, thốt:
- Bất tất phải châm chọc muội, hãy nghe muội nói hết, họ không xem muội là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt, mà kính muội như thần linh, không một ai dám đối xử với muội như đối với một con người.
Lãnh Như Băng toan mai mỉa thêm vài câu, chợt trông thấy thần thái thê lương của nàng, bất giác không nhẫn tâm nói nữa. Công Tôn Ngọc Sương thở ra một hơi dài, tiếp:
- Muội từ nhỏ đã chịu khổ nối tiếp khổ, trải qua hết cay đắng nhọc nhằn trong thiên hạ, vì thế sau khi xuất đạo, đối với người khác độc ác dị thường, bất cứ người nào mà muội không cam nguyện tin, cũng không dám tin, thì bằng mọi giá tìm cách khống chế cho bằng được mới cam tâm. Vì thế muội bất chấp thủ đoạn học tất cả các loại võ công, bình thường, muội hô một tiếng có trăm người hưởng ứng, hành động tự tư tự lợi, cũng chẳng phát giác ra được gì, hiện tại trong phút sinh tử này, muội đột nhiên phát giác ra mình thiếu một thứ, hiện tại không những muội phát giác ra, mà còn phải tìm cho được nữa.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Cô nương phát giác ra điều gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Phát giác ra muội là một nữ nhân, và chỉ có huynh mới đổi xử với muội như đối với một con người.
Lãnh Như Băng đột nhiên bật cười thật to, lâu lắm không ngừng. Công Tôn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:
- Huynh cười cái gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Thủ đoạn của Công Tôn cô nương thật khiến tại hạ phải bái phục, nếu cô nương muốn tại hạ cam tâm tình nguyện cùng táng thân với cô nương giữa hồ này, cũng không cần dùng phương pháp đó.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Huynh không tin những lời muội vừa nói ?
Lãnh Như Băng đáp:

- Không tin, một câu một chữ cũng không tin, xem ra ngươi hoàn toàn không cần phải nói nữa.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Huynh có biết tại sao huynh không tin lời muội chăng ?
Lãnh Như Băng không tưởng được nàng đột nhiên lại hỏi như thế, thật lâu vẫn không đáp được một câu. Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Huynh có muốn muội nói cho huynh nghe không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Được lắm ! Xin được lĩnh giáo ! Xin lĩnh giáo !
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Đó là tại vì muội quá mạnh, bất luận về võ công, trí mưu, muội đều mạnh hơn huynh. Vì thế, bất luận muội thành thật với huynh thế nào, huynh cũng không chịu tin, nếu như muội trở nên yếu đuối, đáng tội nghiệp, huynh nhất định có cảm giác vượt trội, mạnh dạn bước tới, cam tâm hộ hoa ...
Lãnh Như Băng tiếp:
- Nếu cô nương trở nên yếu nhược, thì cũng không thể tạo nên phong ba trên giang hồ.
Công Tôn Ngọc Sương thở dài buồn bã thốt:
- Cuộc sống của người anh hùng vốn đầy tịch mịch như thế ấy !
Bỗng nghe bên ngoài truyền vào một âm thanh gắng gượng kêu lên:
- Cô nương hãy khá bảo trọng, tiểu tỳ đi đây.
Hai câu ngắn gọn này, từ thấp từ cao, hiển nhiên một trong hai vị thị tỳ của Công Tôn Ngọc Sương đã thụ trọng thương, ráng tận tàn lực hướng về nàng cáo biệt, chữ cuối cùng cuối câu cực kỳ yếu ớt, rất khó mà nghe được. Công Tôn Ngọc Sương ảm đạm thốt:
- Lãnh lang, đây là cơ hội cuối, đi đi ! Muội tiễn huynh ra khỏi thuyền !
Đoạn đưa tay chộp lấy y phục của Lãnh Như Băng, kéo chàng hướng ra bên ngoài.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ đã đáp ứng sẽ phụng bồi cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Vì sao thế ? Huynh một điểm cũng không thích muội, nếu như cùng chết chung một chỗ tại đây rồi biến thành quỷ, há chẳng ồn ào mỗi ngày sao ?
Nàng vừa nói vừa vén rèm bước ra ngoài khoang thuyền. Chỉ thấy một thanh y tỳ nữ tay cầm trường kiếm, cùng Kim Phất đạo trưởng khai diễn một trường ác đấu, công kích ác liệt tuyệt luân. Thanh y nữ tỳ đó trên người có vô số vết thương, toàn thân nhuộm máu, nhưng vô cùng hăng hái không hề lùi bước. Bên cạnh đó nằm một thanh y nữ tỳ khác, trên mặt nhuộm đầy máu, chẳng trông rõ ngũ quan. Lãnh Như Băng trong lòng chấn động thầm nghĩ:

"Những người này tự phụ là anh hùng hiệp nghĩa, mà xuất thủ ác độc đến thế !" Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương khẽ quát:
- Dừng tay !
Thanh y tỳ nữ lập tức thu hồi trường kiếm, nhanh nhẹn thối lui. Kim Phất đạo trưởng đang trên đà công kích mãnh liệt, nhất thời khó thể ngừng lại, kim phất nghiêng qua một bên quật trúng cánh tay trái của thanh y tỳ nữ, cánh tay áo bay mất tức thì, máu thịt bầy nhầy. Nữ tỳ này thân vốn đã thụ trọng thương, chỉ dựa vào một chút nhuệ khí hăng hái khổ chiến không lùi, hoàn toàn không thể chịu nổi một kích nghiêm trọng này, ngã xuống như một cánh hoa tàn, song mục hiện lên vẻ thống khổ vô hạn, hướng về Công Tôn Ngọc Sương gắng gượng thốt:
- Cô nương, tiểu tỳ vô dụng ..... Lời chưa dứt, người đã chìm vào hôn mê.
Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn vị tỳ nữ đang bị trọng thương nằm đó, thần sắc cực kỳ băng lãnh, chậm rãi thốt:
- Kim Phất đạo trưởng, nếu như ả không thu kiếm lùi lại, với một chiêu của đạo trưởng, có thể đả thương ả chăng ?
Kim Phất đạo trưởng lộ vẻ hổ thẹn, trầm ngâm một lúc, đoạn đáp:
- Một chiêu tuy không thể đả thương, nhưng nàng ta cũng khó thể chịu thêm mười chiêu nữa.
Công Tôn Ngọc Sương song mục xạ ra hai luồng hung quang lạnh lẽo, nhìn hết bọn người Trần Hải một lượt, đoạn nhẹ giọng thốt:
- Lãnh lang, chàng nên rời đi thôi.
Công Tôn Ngọc Sương ngưng mục trên mặt Trần Hải, nghiêm nghị thốt:
- Người này không phải môn hạ Mai Hoa môn, các ngươi cùng ta đối địch, bất luận cuộc chiến xảy ra như thế nào, các ngươi cũng không nên phương hại hắn.
Lãnh Như Băng hoàn toàn chưa kịp mở miệng, Trần Hải đã cao giọng đáp ứng:
- Chúng tôi đáp ứng cô nương, quyết không phương hại hắn.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Trần đại hiệp một lời đáng ngàn vàng, ta tin ông.
Mục quang chuyển sang nhìn Kim Phất đạo trưởng, tiếp:
- Ngươi nói là trong vòng mười chiêu, có thể hạ sát ả phải không ?
Kim Phất đạo trưởng đáp:
- Không sai.
Công Tôn Ngọc Sương giữa chân mày đã ẩn hiện sát cơ, hỏi:
- Ngươi có muốn thử chứng minh bằng hành động không ?
Kim Phất đạo trưởng kinh ngạc hỏi lại:
- Nàng ta đã thụ trọng thương, lại bị hủy đi một cánh tay, làm cách nào có thể tái chiến được ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Mai Hoa môn hạ, chỉ cần còn một hơi thở, nhất định có thể tiếp tục chiến đấu.
Kim Phất đạo trưởng lắc đầu:
- Ta không tin.
Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Không tin thì hãy xem đây.
Đột nhiên giơ tay trái nâng thanh y nữ tỳ lên, tay phải thò vào trong người lấy ra một bình ngọc, mở nắp lấy ra hai viên dược hoàn màu hồng, bóp quai hàm của thanh y nữ tỳ ra, nạp hai hoàn thuốc vào. Kim Phất đạo trưởng khẽ chau mày, toan nói nhưng ngần ngại. Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương khẽ vỗ một chưởng vào hậu tâm của vị tỳ nữ, thấp giọng nói:
- Hãy tận hết sức, đến chết mới thôi.
Hai mắt thanh y tỳ nữ đột nhiên bật mở, trên gương mặt tái xanh đồng thời hiện lên một sắc hồng lạ thường. Lãnh Như Băng kinh hãi thầm nghĩ:
"Nữ tỳ kia thụ thương hết sức trầm trọng, làm sao có thể có khả năng tái chiến ?" Chỉ thấy thanh y nữ tỳ kia sau khi phục hai hoàn thuốc, tinh thần đột nhiên phấn khởi lạ thường, đôi mắt đã thất thần đột nhiên hiện luồng thanh quang sáng rực có vẻ ngớ ngẩn, chậm chạp quay sang nhìn Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Cô nương có gì sai bảo ?
Công Tôn Ngọc Sương đưa tay chỉ vào Kim Phất đạo trưởng, lạnh lùng thốt:
- Đạo trưởng đó tổn thương thân thể ngươi, hủy tiền đồ của ngươi, nếu như ngươi nhất định phải chết, sao không hướng vào hắn báo phục ?
Thanh y nữ tỳ dạ một tiếng, thốt:
- Cô nương nói rất phải.
Đưa tay nhặt lên trường kiếm, trên mặt đột nhiên hiện lên sắc hồng quái lạ, tay hoành ngang trường kiếm, toàn thân nhuộm máu, trông thập phần khủng bố !
Kim Phất đạo trưởng trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:
"Ả ta thụ thương trầm trọng như vậy, thật có thể tái chiến sao ?" Còn đang suy nghĩ thì thanh y tỳ nữ đã nhào tới trước, trường kiếm vẽ lên hai đóa hoa nhắm hai đại huyệt trên người Kim Phất đạo trưởng đâm tới. Kim Phất đạo trưởng hoành kim phất ngang phong tỏa phía trên, hướng về phía tay cầm kiếm của thanh y tỳ nữ. Ông nghĩ rằng nữ tỳ kia thân vốn đã thụ thương trầm trọng, cho dù đã được phục linh dược cũng không thể chịu nổi một phất của mình.
Một phất này mục đích chỉ để chấn chệch đi trường kiếm của thanh y tỳ nữ. Nào ngờ sự tình vượt ra ngoài sự tiên liệu của Kim Phất đạo trưởng, thanh y tỳ nữ kia không hề nhảy tránh, trực diện chạm chiêu với ông. Cổ tay Kim

Phất đạo trưởng chấn động một cái, trường kiếm của thanh y nữ tỳ không hề bị gạt đi, bất giác ông kinh hãi thầm nghĩ:
"Công lực của nha đầu này so với trước khi bị thương hơn biết bao nhiêu".
Trong khi ông đang suy nghĩ thì trường kiếm của thanh y nữ tỳ đã phóng ra một kiếm hoa huyền ảo đâm tới nơi yếu hại trên người Kim Phất đạo trưởng. Nội lực của nàng đột nhiên tăng cường cực kỳ, kiếm phong như gió rít lên veo véo bao trùm cả không gian. Kim Phất đạo trưởng cùng thanh y tỳ nữ đã giao đấu trên hai mươi chiêu, nhưng chẳng có cách gì chiếm một điểm ưu thế, không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:
"Chẳng biết ả dùng dược vật gì ? Công lực đột nhiên tăng cường nhiều thế này ?" Nguyên lai công lực của Kim Phất đạo trưởng rất cao thâm, kim phất trần là vật mềm mại, nhưng khi tấn công thì lực đạo lại hung mãnh dị thường, thanh y nữ tỳ kia trước khi thụ thương, mỗi lần chạm chiêu với Kim Phất đạo trưởng là trường kiếm lại bị chấn khai, nhưng sau khi phục dược vật, công lực đột nhiên tăng cường rất nhiều, có thể cùng Kim Phất đạo trưởng bình thủ, trực diện chạm chiêu.
Chỉ nghe từ miệng Công Tôn Ngọc Sương ngọc sương phát ra một tràng âm thanh nhỏ, uyển chuyển thê lương, chấn động nhân tâm. Hai người đã đấu trên mấy chục chiêu, song phương vẫn chưa phân được thắng bại. Thanh y tỳ nữ càng đánh càng hăng, kiếm quang loang loáng, công kích hết sức ác liệt. Lãnh Như Băng im lặng quan sát tình thế, phát hiện ra kiếm thế của thanh y tỳ nữ cùng với tràng âm thanh từ miệng Công Tôn Ngọc Sương phối hợp cùng nhau, mường tượng như tràng âm thanh đó là một loại tín hiệu chỉ huy kiếm thế của thanh y tỳ nữ. Chỉ thấy kiếm chiêu của thanh y tỳ nữ càng đánh càng lạ, giống như muốn cùng đối phương đồng qui ư tận, bất chấp an nguy bản thân, một mực công địch. Kim Phất đạo trưởng không thể làm theo phương pháp ngọc đá đều vỡ này, đành dùng thân pháp nhanh nhẹn tránh né. Mới bắt đầu đã bị thanh y tỳ nữ chiếm mất tiên cơ, tấn công ồ ạt hết sức hung hiểm !
Lúc bấy giờ, không những chỉ mình Kim Phất đạo trưởng phát hiện ra chuyện bất thường, mà Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong cũng phát hiện ra, nếu tiếp tục đánh như thế này, đích thực thanh y tỳ nữ đã chiếm được thượng phong, nói không chừng Kim Phất đạo trưởng có thể bị thương dưới kiếm của nàng. Đây thực là một sự huyền bí của y đạo, quần hào đều trông thấy công hiệu của dược vật, nhưng không ai biết đó là loại dược vật gì mà có thể cho người ta một lực lượng thần kỳ như thế ?
Ngưng mục nhìn lại, chỉ thấy gương mặt trắng xanh của thanh y tỳ nữ, đột nhiên trở nên xám ngắt như gan lợn, hai tròng mắt lòi hẳn ra ngoài, thần sắc cực kỳ dữ tợn, khủng bố. Công Tôn Ngọc Sương đã thôi phát tràng âm thanh kỳ lạ, nhưng thanh y tỳ nữ vẫn chiến đấu hùng dũng. Bấy giờ, Kim Phất đạo

trưởng đã bị ép đến thủ nhiều công ít, xuống mức hạ phong. Đang ác đấu, đột nhiên nghe Kim Phất đạo trưởng quát lên một tiếng, phất trần trong tay vội vàng công ra ba chiêu, những sợi tơ li ti đầy trời rơi xuống.
Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cất tiếng hú thật cao, trường kiếm trong tay thanh y tỳ nữ cũng theo tiếng hú đó loang loáng vung lên hóa thành một màn bạc. Một tràng âm thanh như sóng nổi lên, kiếm quang cùng nhân ảnh, đồng thời biến mất không thấy nữa. Công Tôn Ngọc Sương nhanh như chớp phóng đến hữu thủ xuất ra điểm mấy huyệt đạo của thanh y tỳ nữ, lạnh lùng nói:
- Kim Phất đạo trưởng, ngươi có tính được bao nhiêu chiêu không ?
Kim Phất đạo trưởng chậm rãi thốt:
- Cô nương dùng dược vật gì vậy ?
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Ngươi muốn tái đấu chăng ?
Kim Phất đạo trưởng đáp:
- Bần đạo đã nói lời khoa trương, trong mười chiêu vốn không cách gì thắng, bất luận là vì nguyên nhân gì, bần đạo đều nhận thua.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Ngươi tự phụ là nhân vật thành danh, lại nhận thua như vậy thôi sao ?
Kim Phất đạo trưởng đáp:
- Cô nương cứ hạ lệnh, bần đạo tận mọi khả năng tiếp thu điều kiện của cô nương.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần đạo trưởng rời khỏi cuộc thị phi hôm nay.
Kim Phất đạo trưởng trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:
- Điều này ... điều này ...
Công Tôn Ngọc Sương ngắt lời:
- Điều này cái gì, nếu như ngươi không muốn tiếp nhận điều kiện này, thì cứ tính như thế.
Nên biết Kim Phất đạo trưởng trong võ lâm là một nhân vật có thinh danh rất lớn, tuy trước trận đấu chưa từng bàn qua điều kiện, nhưng theo quy củ của võ lâm, Kim Phất đạo trưởng đã mở miệng nói trong vòng mười chiêu sẽ đả thương người, qua mười chiêu vẫn không làm được, tự nhiên phải nhận thua. Đột nhiên giữa hồ nổi lên tiếng mái chèo khua nước cùng với một khoái thuyền đi tới. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Xong rồi, viện thủ của Công Tôn Ngọc Sương đã đến, ôi thật đáng tiếc ! Đáng tiếc !" Chàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy trên đầu thuyền có hai lam y nữ tỳ ôm trường kiếm đứng đó.
Chỉ thấy Trần Hải vuốt râu cười:
- Tốt lắm ! Kim Phất đạo huynh, thỉnh trở về thuyền đi ! Vương cô nương đã

đến, việc chiến hay hòa, chẳng cần chúng ta phải lao tâm nữa.
Khoái thuyền đến gần thuyền của Công Tôn Ngọc Sương tám, chín thước, đột nhiên ngừng lại, cửa khoang mở rộng, từ từ bước ra ngoài một Vương Thông Huệ toàn thân vận huyền y.
Kim Phất đạo trưởng vung phất trần một cái quét qua, hàng ngàn sợi tơ li ti làm nổi lên một trận gió. Công Tôn Ngọc Sương vung chưởng tung một cỗ ám kình, bức phất trần ngừng lại, hữu thủ nhanh nhẹn tuyệt luân chụp lấy cổ tay Kim Phất đạo trưởng. Kim Phất đạo trưởng kinh hoàng thầm nghĩ: "Thủ pháp quả cực nhanh, cổ tay trái ta đã bị nàng ta nắm giữ, khó lòng mà thoát khỏi". Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thân ngọc nhẹ nhàng, tung một cước không tiếng động ngay đầu gối Kim Phất đạo trưởng. Kim Phất đạo trưởng chỉ cảm thấy đầu gối đau kịch liệt, thân hình lảo đảo té xuống hồ.
Công Tôn Ngọc Sương động tác cực kỳ nhanh nhẹn, tả thủ vươn ra chộp lấy cổ tay phải Kim Phất đạo trưởng nhanh chóng phong bế huyệt mạch, tay ngọc lập tức kéo Kim Phất đạo trưởng bật dậy.
Động tác này trông chậm chạp, kỳ thực cực nhanh, phóng cước, xuất thủ, cơ hồ trong cùng một động tác.
Lúc này, Vương Thông Huệ đã bước tới đầu thuyền, khẽ nghiêng người một cái, cười nói:
- Công Tôn cô nương cách biệt đã lâu, tiểu muội xin có lời vấn an.
Tay phải Công Tôn Ngọc Sương vung lên điểm ba huyệt đạo trên người Kim Phất đạo trưởng, buông tay trái ra, từ từ xoay người lại, thốt:
- Vương giáo chủ, cách biệt đã lâu.
Hai đạo mục quang của Vương Thông Huệ dán chặt trên mặt Công Tôn Ngọc Sương, từ từ thốt:
- Công Tôn cô nương có thể nể tình tiểu muội, trước tiên buông thả Kim Phất đạo trưởng ?
Công Tôn Ngọc Sương cười nụ, thốt:
- Được !
Đoạn huy động song chưởng cách không giải ba huyệt đạo bị bế của Kim Phất đạo trưởng, nói tiếp:
- Nể tình Vương giáo chủ, mời đạo trưởng !
Kim Phất đạo trưởng nói không hết sự xấu hổ lẫn tức giận, song mục trợn to nhìn Công Tôn Ngọc Sương, thốt:
- Võ công của cô nương, xem ra còn cao cường hơn lệnh tôn, lệnh đường ngày trước.
Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn thanh y tỳ nữ đang nằm dưới sàn thuyền, hỏi:
- Ả là do ngươi giết ?
Kim Phất đạo trưởng đáp:

- Không sai.
Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:
- Chắc ngươi cũng biết sát nhân phải thường mạng ?
Kim Phất đạo trưởng nói:
- Bần đạo đã quá bảy mươi, chết cũng không tiếc.
Công Tôn Ngọc Sương giơ tay phải lên, thốt:
- Giết ngươi tuyệt không phải là chuyện khó, nhưng ta không muốn trước khi kỳ hạn đến, lấy đi tánh mạng ngươi. Ngươi trở về thuyền đi.
Kim Phất đạo trưởng đáp một tiếng, chuyển thân quay trở lại trên thuyền.
Vương Thông Huệ khẽ nghiêng người, thốt:
- Đa tạ Công Tôn cô nương đã nể mặt tiểu muội.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Chỉ là chuyện nhỏ, bất tất phải đa lễ.
Vương Thông Huệ mục quang như điện, không ngừng tìm kiếm tra xét trên mặt Công Tôn Ngọc Sương, như muốn tìm gì đó, miệng lại ôn hòa thốt:
- Công Tôn thư thư, không ở tại Từ Châu, vạn dặm xa xôi chạy đến Thái Hồ, không biết là vì chuyện gì ?
Công Tôn Ngọc Sương hỏi lại:
- Vương giáo chủ đến đây, không biết lại vì chuyện gì ?
Vương Thông Huệ đáp:
- Không giấu gì Công Tôn thư thư, tiểu muội truy theo tung tích của Công Tôn thư thư mà tới.
Công Tôn Ngọc Sương mục quang chuyển động, sớm đã không thấy bóng Lãnh Như Băng, nghĩ đã trốn vào trong khoang, khẽ điểm nụ cười nhạt, đáp:
- Tiểu muội cũng truy theo một người.
Vương Thông Huệ hỏi:
- Không biết là người nào ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Vương Tích Hương.
Vương Thông Huệ trong lòng chấn động, hỏi:
- Vương cô nương hiện đang ở đâu ?
Công Tôn Ngọc Sương cười hỏi:
- Thế nào ? Vương giáo chủ muốn gặp nàng lắm ư ?
Vương Thông Huệ đảo tròng mắt hai lược, mỉm cười đáp:
- Gặp hay không gặp đều không gấp.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Vương cô nương hiện táng thân tại ..... Đưa mắt nhìn vào trong khoang thuyền, đột nhiên ngưng lời không nói nữa. Thiên hạ có biết bao nhiêu việc ngẫu nhiên xảo hợp, nếu như Công Tôn Ngọc Sương chẳng chóng tưởng nhớ đến Lãnh Như Băng, đưa mắt nhìn vào khoang thuyền, thì ngay lúc này,

cho dù nàng biểu diễn giống thật như thế nào, bất quá chỉ lừa được Vương Thông Huệ, nhưng một cái nhìn vô ý của nàng, đã khởi lên trong lòng Vương Thông Huệ một nghi vấn. Nguyên vì Vương Thông Huệ quá thông minh, luôn để tâm âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Công Tôn Ngọc Sương, chỉ vì nàng đặt toàn bộ tâm trí lên người Công Tôn Ngọc Sương nên hoàn toàn không trông thấy Lãnh Như Băng. Âm sai dương lẫn đã trợ giúp lời nói dối của Công Tôn Ngọc Sương thêm phân lượng. Vương Thông Huệ lập tức biến sắc, hỏi:
- Thế nào ? Vương Tích Hương kia đã bị Công Tôn thư thư sanh cầm ư ?
Công Tôn Ngọc Sương tránh không trực diện trả lời câu hỏi của nàng mà trả lời mập mờ:
- Vương giáo chủ đến trễ một bước, chỉ sợ lại một phen phí tổn tâm cơ.
Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong nghe thế trong lòng chấn động dữ dội, thầm nghĩ:
"Không lạ vì sao nàng ta bình tĩnh như vậy, nguyên lai đã sớm sanh cầm Vương Tích Hương trong thuyền, nếu như đánh chìm thuyền của nàng ta xuống hồ, hại chết Vương cô nương, đó đích thực là một việc làm chung thân hối tiếc !" Thần sắc khẩn trương của Vương Thông Huệ từ từ trầm tĩnh lại, giơ tay vuốt lại mớ tóc óng ả tung bay trong gió, thốt:
- Trí giả nghĩ trăm ngàn kế, tất phải có một sơ sót, Công Tôn thư thư thân bị vây hãm trong trùng vây, không cách gì cầu cứu viện binh, cũng chẳng tính là một việc mất mặt vậy.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Nếu nói về tình thế hiện tại, trước khi động thủ, ai chết ai sống hoàn toàn chưa biết được, lùi lại một bước, ta tính rằng ta không thể thắng, nhưng hoàn toàn đủ sức để phá vòng vây đào tẩu.
Vương Thông Huệ mỉm cười nói:
- Nếu như ở trên núi non đồng bằng, tiểu muội rất tin rằng Công Tôn thư thư có thể sống, nhưng ở giữa Thái Hồ này, sóng bạc muôn trùng, nhìn không thấy bờ, Công Tôn cô nương tuy võ công tuyệt thế, chỉ tiếc rằng không biết thủy công.
Công Tôn Ngọc Sương khẽ cười nhạt, không tỏ ra đồng ý cũng không phản đối.
Vương Thông Huệ nói tiếp:
- Chung quanh Công Tôn thư thư là bốn chiếc thuyền chở đầy hỏa dược, dầu đồng, tiểu muội chuyên về điều khiển hỏa khí, cả thiên hạ đều biết, bốn chiếc thuyền nếu như nhất tề phát hỏa nổ tung, phương viên bốn mươi trượng nhất định trở thành một biển lửa.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Đó chưa chắc gì có thể thiêu chết ta.

Vương Thông Huệ nói:
- Cho dù không chắc, nhưng thực tế không đáng cho Công Tôn thư thư bỏ công mạo hiểm như thế.
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Không cần phải ngại, Vương giáo chủ như muốn khảo nghiệm công lực của ta, cứ tự nhiên thử.
Vương Thông Huệ mỉm cười thốt:
- Tiểu muội đã hiểu rõ khả năng của Công Tôn thư thư, trí mưu không ai bằng, nếu như thư thư nói có thể thoát được trận biển lửa do muội bố trí, thì thật có phần quá khoa trương ...
Sắc mặt nàng đột nhiên trở nên nghiêm túc, gằn giọng:
- Nhưng thư thư có khả năng sanh cầm một người như Vương Tích Hương, thật ngoài dự liệu của tiểu muội.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Việc ngoài dự liệu chỉ sợ không chỉ có thế.
Vương Thông Huệ thốt:
- Trừ điều ấy ra, tiểu muội thật không nghĩ ra Công Tôn thư thư lại có gì kinh nhân nữa ?
Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:
- Chúng ta bất tất phải nói chuyện tình nghĩa xưa cũ, mời Vương giáo chủ nói thẳng ra đi thôi.
Vương Thông Huệ hỏi:
- Công Tôn thư thư muốn bức bách tiểu muội phải quyết một trận sống chết thật sao ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Trông tình thế hiện tại mà luận, ta đang ở thế kém, chiến hay không chiến, chẳng còn ở trong tay ta thao túng.
Vương Thông Huệ nghe thấy giọng Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mềm xuống, trong lòng không khỏi dấy lên một sự thương hại, nàng khổ công bố trí cục diện phải thắng hôm nay, không ngờ vì chuyện Vương Tích Hương bị sanh cầm mà có chút biến hóa, xem ra trận này, có thể bại dưới tay Công Tôn Ngọc Sương. Tâm niệm vừa chuyển động, miệng lập tức nở một nụ cười:
- Nếu như Công Tôn thư thư chịu thả Vương Tích Hương, tiểu muội nguyện cung kính tiễn thư thư lên bờ.
Công Tôn Ngọc Sương thầm nghĩ:
"Quỷ nha đầu quả nhiên điêu ngoa xảo quyệt, nếu không thấy được mặt Vương Tích Hương, hôm nay chắc chắn không để ta đi". Cho dù võ công trí tuệ nàng cao siêu như thế nào, cũng vô phương đưa ra một Vương Tích Hương còn sống, tình thế cấp bách, khiến nàng phải suy tính hơi lâu, tức sẽ

làm tăng gia sự nghi ngờ của Vương Thông Huệ, nên chỉ điểm nụ cười nhẹ, thốt:
- Việc này ta khó lòng mà tác chủ, để ta vào hội ý với Vương cô nương rồi tính sau.
Dứt lời xoay lưng tiến vào trong khoang thuyền. Nàng quay đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy Lãnh Như Băng ngây người ngồi đó, ngơ ngẩn nhìn vách thuyền một cách xuất thần. Công Tôn Ngọc Sương khẽ hắng giọng, thốt:
- Lãnh lang, chắc huynh đã trông thấy nàng rồi ?
Nàng tuy không nói ra danh tự, nhưng Lãnh Như Băng đã biết nàng muốn ám chỉ ai, gục gặc đầu, đáp:
- Thấy rồi.
Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc thốt:
- Những lời của Vương Thông Huệ, chắc huynh cũng đã nghe hết ? Nàng nói không sai một điểm, trong tình thế này, muội gần như chẳng còn sức để kháng cự, nếu như dựa vào võ công, muội vị tất đã sợ bọn họ, nhưng họ bố trí trận hỏa công này khiến muội vô phương kháng cự. Nếu như muội phải thương vong ở tay bọn họ, thì thà rằng cái công lao chấn thế hãi tục này rơi vào tay huynh.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Công lao gì ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Huynh có thể giết muội, hoặc điểm vào huyệt đạo của muội, xong nói với họ là huynh đã giết chết hoặc bắt sống Công Tôn Ngọc Sương, đó chẳng phải là một việc chấn động võ lâm sao ?
Song mục Lãnh Như Băng lấp loáng thần quang, nhìn chăm chú vào mặt Công Tôn Ngọc Sương, hỏi:
- Lời này có thật không ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Trăm ngàn lần không sai, huynh lúc nào cũng không tin muội, hiện tại có thể chứng minh.
Dứt lời, nhắm chặt hai mắt. Lãnh Như Băng nhìn lên gương mặt tươi cười của Công Tôn Ngọc Sương, trong lòng do dự khó quyết định, nghĩ đến nếu để nữ ma đầu này lưu lại trên thế gian thì cực kỳ tai hại, hôm nay đúng là một cơ hội tốt để trừ khử nàng.
Nhưng Lãnh Như Băng phát giác hành động này chẳng mấy quân tử, nếu sau này truyền ngôn trên giang hồ nói rằng Lãnh Như Băng bắt sống Công Tôn Ngọc Sương, cho dù đó là sự thật, cũng sợ có rất nhiều người chẳng dám tin. Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cất giọng mơ màng thốt:
- Lãnh lang, sao huynh còn chưa hạ thủ ? Chỉ cần huynh giơ tay điểm xuống một cái, nửa khắc sau sẽ danh chấn thiên hạ.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Hôm nay nếu ta còn lòng dạ nhân từ của đàn bà, sau này không biết có bao nhiêu anh hùng hào kiệt võ lâm sẽ đổ máu, mất mạng vì sai lầm của ta hôm nay".
Tâm niệm chuyển động, khẽ nghiến răng giơ tay lên, nhưng khi nhìn thấy Công Tôn Ngọc Sương nhắm chặt hai mắt, miệng cười như hoa nở, trong lòng đột nhiên phát sinh cảm giác bất nhẫn, ngón tay sắp chạm vào người nàng bỗng buông thõng xuống, thở dài một tiếng, nói:
- Ngươi lúc nào hành động vì tham vọng của mình, giết người không chớp mắt, sao tại giây phút này lại trở nên khiếp nhược như thế ?
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở mắt, nở một nụ cười nhẹ, thốt:
- Đây không phải là khiếp nhược, muội bình sinh chưa từng có qua cái đại dũng khí thúc thủ chịu chết, không chút phản kháng, đối với muội mà nói, đó là một chuyện hết sức khốn nạn ...
Nàng đưa tay vuốt lại mớ tóc rối, nói tiếp:
- Hôm nay cho dù muội đang ở thế kém, nhưng nếu muội xuất toàn lực phản kích, sẽ có hơn nửa số người trong bọn họ bị thương vong, muội hoàn toàn có được ba phần cơ hội đào tẩu.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Nếu nói như vậy, sao ngươi không cùng bọn họ liều mạng một trận ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:
- Vì huynh.
Lãnh Như Băng thốt:
- Vì ta cái gì ? Hừ ! Lời nói khó tin.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười thốt:
- Nếu muội thoát khỏi vận kiếp hôm nay, sau này hành động thế nào, đều làm huynh thống hận, chán ghét, đúng hay không đúng ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đáp:
- Không sai.
Công Tôn Ngọc Sương tiếp:
- Nếu như muội bị thương mà chết tại đây, chết trong tay người thì thật không cam tâm, nhưng nếu chết trong tay huynh thì khác.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Khác chỗ nào ?
Công Tôn Ngọc Sương nở nụ cười buồn bã, đáp:
- Bởi vì chết trong tay huynh, muội sẽ có được cảm giác chết vì tình.
Lãnh Như Băng thốt:
- Chuyện này từ đâu mà có, chúng ta lúc nào cũng tâm bất đồng, ý bất hợp, làm sao có thể gọi là chết vì tình ?
Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Bất luận huynh nghĩ cái gì, hôm nay nếu như muội chết dưới tay huynh, bất luận Vương Tích Hương hay Vương Thông Huệ, tất cả đều thua muội một bước, có thể họ sẽ cùng huynh sống tới bạc đầu, nhưng chẳng có cách gì lưu lại trong tim huynh một hình ảnh trước khi chết. Ôi ! Trong cuộc đời muội chưa bao giờ nhường bất cứ người nào một việc gì, chỉ có huynh ...
Lãnh Như Băng thốt:
- Ta thế nào ? Lãnh Như Băng ta đường đường một thân tu mi sáu thước, tuy võ công, tài trí đều thua ngươi, nhưng không thể chịu sự khuất nhục của ngươi dù chỉ một chút, đại trương phu khả sát bất khả ...
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười cắt ngang:
- Điều này không cần nói, muội đã biết !
Lãnh Như Băng nói:
- Vậy thì tốt ...
Đoạn thấp giọng, tiếp:
- Việc của ngươi hôm nay, ta tự biết không cách gì để quản, nếu ngươi quyết định không phản kháng, thì ta chỉ tốn công nhấc một ngón tay, nhưng chuyện này truyền ra, tin rằng chẳng ai tin được.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Sao không nói sự thật ra, hơn nữa lại có bốn vị võ lâm cao thủ đức cao trọng vọng làm chứng.
Lãnh Như Băng lắc đầu nói:
- Cảm tình xin tâm lĩnh, chuyện này tại hạ không làm được. Tại hạ vô năng lực giúp đỡ cô nương, cũng không muốn giúp cô nương, nhưng cũng không muốn danh dự bị thế nhân khinh khi.
Công Tôn Ngọc Sương thở dài:
- Lãnh lang, trước khi muội thay đổi chủ ý, hãy nhanh hạ thủ !
Bỗng nghe tiếng của Vương Thông Huệ từ bên ngoài vọng vào, nói:
- Công Tôn thư thư, Vương cô nương có đồng ý cùng tiểu muội tương kiến không ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Nếu như ngươi có can đảm, thỉnh qua thuyền một lần.
Chỉ nghe Vương Thông Huệ nói:
- Bất luận Công Tôn thư thư nói gì, tiểu muội đối với chuyện Vương cô nương bị bắt, thủy chung vẫn có cảm giác không mấy gì tin.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Nếu như ngươi không tin, thì mời quá bộ sang thuyền một lần.
Vương Thông Huệ thốt:
- Tiểu muội đếm đúng mười tiếng thanh la, nhưng nếu như không thấy Vương cô nương hiện thân, tiểu muội lập tức hạ lệnh tổng công. Mười tiếng này, sánh như cấp cho thư thư một cơ hội tìm cách đào tẩu, thoát được hay

không thì phải xem khả năng của thư thư.
Tiếng thanh la trong trẻo gióng lên một tiếng lớn, âm thanh rõ ràng truyền qua.

Hồi 10

Công Tôn Ngọc Sương nhướng đôi mày liễu, thấp giọng nói:
- Vương Thông Huệ có lòng muốn giết muội, nhưng biện pháp duy nhất có thể giết muội là phóng hỏa đốt thuyền, lúc đó, huynh cũng sẽ bị thiêu sống.
Lãnh Như Băng chưa kịp đáp lời thì đã nghe "boong", thêm một tiếng thanh la nữa.
Chàng đưa mắt nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy Vương Thông Huệ chỉ huy một số khoái thuyền, bố thành một thế trận liền lạc, điều kỳ lạ là Công Tôn Ngọc Sương đang ngồi trên chiếc thuyền sắp bị tàn phá, lại điềm nhiên bất động.
Lãnh Như Băng không khỏi nhíu mày, thốt:
- Nếu lúc này có hai chiếc thuyền trợ thủ cô nương, không cần đợi dứt mười tiếng thanh la, cô nương có thể thoát khỏi vòng vây của bọn họ.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Tiểu thuyền này đã bị họ dùng xích sắt buộc lại, chung quanh lại có bốn chiếc thuyền chở đầy hỏa dược, dầu ngô đồng phía trên vây chặt, trừ phi muội lặn xuống hồ, ngoài ra không có cách gì thoát.
"Boong" một tiếng, đã ba tiếng thanh la. Lãnh Như Băng thốt:
- Vậy cô nương chuẩn bị thúc thủ chờ chết ?
Công Tôn Ngọc Sương điểm một nụ cười, thong thả đến bên cạnh Lãnh Như Băng ngồi xuống, nói:
- Muội sinh ra trong một thế giới mang đầy cừu hận, không thể không giết người, nếu không giết, muội đã phải chết một trăm lần rồi.
Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nàng đã phát hiện ra không có khả năng xoay chuyển cục diện ngày hôm nay, không cách gì khác, mới tỏ ra vẻ khinh thường sống chết như thế này".
Chàng đang suy nghĩ, bỗng phát hiện ra một làn u hương xông vào mũi, Công Tôn Ngọc Sương đã từ từ tựa sát thân hình kiều diễm qua. Lãnh Như Băng vốn định giơ tay đẩy nàng ra, hốt nhiên phát giác nàng cô độc không chỗ nương tựa, trong lòng bất nhẫn, thầm nghĩ:
"Một nữ ma đầu cái thế nay lâm vào tuyệt cảnh chẳng khác nào hổ trong lồng sắt, rồng sa nước cạn, thật khiến người ta phải thương hại. Hôm nay trước sau gì cũng chết, sao chẳng đối xử với nàng ôn hòa một chút".
Thời gian đi thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã nghe thanh la gióng đến tiếng thứ tám. Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thần thái bình thản, tựa như không hề phiền não, khóe môi hé nở một nụ

cười như đang ngủ say, bất giác trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác bội phục, thầm khen:
"Công phu trấn tĩnh của nàng thế này, thật khiến tu mi như ta phải hổ thẹn !"
Bỗng nghe thanh âm của Vương Thông Huệ từ bên ngoài truyền vào:
- Công Tôn thư thư, chỉ còn hai tiếng thanh la nữa là muội sẽ phát động hỏa trận, thời gian không còn nhiều, không biết thư thư đã chuẩn bị xong chưa.
Lại nghe một tiếng thanh la nữa, tiếng thứ chín, vọng vào. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Vương Thông Huệ này cũng thật khả ố, như nàng ta đã quyết tâm sát hại Công Tôn Ngọc Sương, bố trí một trận hỏa công ác độc trên mặt nước, khiến nàng vô phương chọn đường đi, đã tính như vậy, mà ngoài miệng lại ngọt ngào nhỏ nhẹ, một thư thư hai thư thư, thật hết sức âm hiểm".
Lãnh Như Băng trong lòng đã biết một khi hỏa trận khởi dậy, thì bản thân chàng cũng bị thiêu sống tại đây, tuy tính cách anh hùng nhưng đứng trước một cái chết tàn khốc như thế, nói rằng không cảm xúc, thực tế không thể.
Chỉ nghe Vương Thông Huệ thở dài một tiếng, thốt:
- Công Tôn thư thư, Vương cô nương không muốn cùng muội diện kiến thật sao ?
Nguyên vì sự trấn tĩnh của Công Tôn Ngọc Sương vô tình khiến Vương Thông Huệ phát sinh cảm giác bất an, vạn nhất thiêu chết Vương Tích Hương, thì đúng là một chuyện hối tiếc cả đời. Lúc này, sóng yên gió lặng, trên mặt hồ một vùng u tịch, bầu không khí tử vong khủng bố âm thầm lan rộng nhanh chóng. Lãnh Như Băng nghĩ đến sau này khó lòng gặp lại mẫu thân cùng ân sư, không khỏi buồn bã buông một tiếng than !
Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở lớn hai mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, dịu giọng hỏi:
- Lãnh lang, huynh có sợ chút nào không ?
Lãnh Như Băng khẽ than:
- Nghĩ không ra Lãnh Như Băng ta lại cùng ngươi táng thân tại Thái Hồ này !
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Huynh hối hận rồi ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Một lời đã thốt, há lại hối cải.
Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhẹ, thốt:
- Lãnh lang, Vương Thông Huệ chẳng phải là một người lỗ mãng, nếu nàng không xuất hiện kịp lúc, chúng ta có lẽ đang bị thiêu sống, nhưng nàng xuất hiện, ngược lại chúng ta đã được cứu.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao thế ?

Công Tôn Ngọc Sương cười thốt:
- Vương Thông Huệ tuy tài trí tuyệt luân, nhưng luận về bối phận tuổi tác thực vô phương lãnh tụ võ lâm, lúc này lòng nàng đang phân vân, nếu như muội là Vương Thông Huệ, sẽ không khởi trận hỏa công này.
Lãnh Như Băng run lên một cái, hỏi:
- Vương Thông Huệ đại trí đại dũng, sao có thể mang lòng riêng tư ?
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:
- Trước Từ Châu đại hội, nàng đích thực là một vị cô nương đại trí đại dũng, nhưng bây giờ tình hình đã có chút khác biệt. Nàng có một giấc mộng không với tới là, trong vòng một thời gian ngắn, bước lên vị trí minh chủ võ lâm, thêm tình trường chẳng được như ý, trong trái tim đã khắc một cái tên, dĩ nhiên hôm nay không thể sánh với hôm xưa.
Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn thốt:
- Ta có một chút không tin.
Công Tôn Ngọc Sương cười nhẹ thốt:
- Thanh âm thứ mười kia, nên sớm đã gióng, sao tới bây giờ vẫn chưa nghe ?
Lãnh Như Băng âm thầm tính toán cự li của từng tiếng thanh la, xác thực đã quá thời hạn, nhưng không biết tại sao không nghe tiếng cuối cùng. Chàng khẽ vén một góc rèm, ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy chiếc thuyền Vương Thông Huệ đang cỡi, đã quay đầu lặng lẽ bỏ đi. Theo sát phía sau là thuyền của Trần Hải, Hạ Hầu Trường Phong, Thiên Bình đại sư, và chiếc thuyền nhỏ đặc biệt của Kim Phất đạo trưởng, toàn bộ đều quay đầu bỏ đi hết.
Biến hóa này thật ngoài dự liệu, chỉ thấy trong lòng Lãnh Như Băng cực kỳ chấn động, tự kêu lên một mình:
- Chuyện này là thế nào ?
Công Tôn Ngọc Sương vén hẳn rèm cửa sổ lên nhìn theo bóng năm chiếc thuyền xa xa. Lãnh Như Băng thở dài:
- Lại bị cô nương đoán trúng rồi.
Công Tôn Ngọc Sương cau chặt đôi mày, trầm ngâm không nói. Dường như việc năm chiếc thuyền đột ngột thoái lui, đối với nàng có điểm không hiểu rõ. Lãnh Như Băng từ trong tử vong, lại bắt được sinh cơ, trong lòng nảy sinh cảm giác bất an, từ từ ngồi xuống, thốt:
- Vương Thông Huệ đối với cô nương, cũng như cô nương đối với Vương Tích Hương, bất luận tính toán cơ hội thắng, đều nhất mực nghiêm cẩn, tinh mật, đến cuối cùng, chung quy cũng thất bại trong tay cô nương ...
Chàng thở một hơi dài, nói tiếp:
- Ngày hôm nay, bọn họ rõ ràng đang ở tình thế toàn thắng, đột nhiên giữa đường triệt binh. Ôi ! Thật khiến người không hiểu nguyên nhân ở đâu.
Công Tôn Ngọc Sương khẽ chuyển tấm thân mềm mại, bước ra bên ngoài, điểm vào mấy huyệt đạo của thanh y nữ tỳ, ôm nàng ta vào trong khoang

thuyền, phục thêm một hoàn thuốc, đặt nằm bên cạnh, đoạn thấp giọng nói:
- Hai thị tỳ chèo thuyền, một người bị thương, một người chết, phiền Lãnh công tử giúp muội một tay lái thuyền.
Lãnh Như Băng trông thấy nàng tránh nói về việc Vương Thông Huệ đột ngột bỏ đi, cũng không muốn tra vấn nữa, cất bước ra phía ngoài, thốt:
- Tại hạ không có kinh nghiệm lái thuyền, nếu như đụng vào đá ngầm, cũng không thể trách tại hạ.
Công Tôn Ngọc Sương dường như có tâm sự gì đó, chẳng hề nghe Lãnh Như Băng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn chàng một cái, nở một nụ cười tươi. Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nữ ma đầu này đích thực không nên giữ lại, Vương Thông Huệ cam nguyện bỏ đi cơ hội giết chết nàng, chỉ có Lãnh Như Băng ta hạ thủ, nàng ta không hề biết thủy công, chỉ cần ta cố ý đụng thuyền vào đá ngầm cho vỡ tan từng mảnh, khiến nàng ta chết chìm giữa Thái Hồ".
Tâm niệm chuyển động, lập tức bước nhanh ra bên ngoài, bẻ bánh lái chuyển hướng, song thủ huy động hai mái chèo. Tiểu thuyền từ từ di động trên mặt hồ u tịch, vạch lên một lằn sóng trắng xóa. Công Tôn Ngọc Sương vẫn ngồi ngây ngẩn ở đó, trầm ngâm không nói, tỏ ra đối với việc Vương Thông Huệ đột ngột bỏ đi, cũng có cảm giác mờ mịt khó lường.
Lại nói về Lãnh Như Băng trong lòng đã quyết, chuẩn bị lái thuyền đâm vào đá ngầm, dìm chết một Công Tôn Ngọc Sương đang sống, nhưng chàng chẳng có kinh nghiệm, nhìn tới nhìn lui, cũng không biết đá ngầm nằm ở chỗ nào. Đang lúc khẩn cấp, đột nhiên thấy rèm cửa vén lên, Công Tôn Ngọc Sương thong thả bước ra. Công Tôn Ngọc Sương trông thấy hướng chàng lái thuyền đi, không khỏi nhíu mày, hỏi:
- Huynh muốn đi đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Sóng bạc mênh mông, nhìn không thấy bờ, đi hướng nào cũng như nhau.
Lúc này, mặt trời đã chìm về phía Tây, Công Tôn Ngọc Sương nhìn hoàng hôn giăng khắp chân trời, mỉm cười nói:
- Lãnh lang, thuyền nhẹ một chiếc, sóng bạc mênh mang, trông thấy cô nhạn giữa ráng chiều, thực là một chuyện hoan lạc của kiếp người.
Lãnh Như Băng khẽ cười nhạt, thốt:
- Nếu như thuyền chạm phải đá ngầm, chìm xuống đáy Thái Hồ, chẳng phải ngày ngày cùng làm bạn với sóng bạc, cô nhạn sao ?
Công Tôn Ngọc Sương thong thả bước đến ngồi xuống bên cạnh Lãnh Như Băng, cười nói:
- Lãnh lang, trong lòng chàng dường như đang đè nén một cơn giận sắp bộc phát.
Lãnh Như Băng hỏi:

- Ngươi cao hứng lắm ư ?
Công Tôn Ngọc Sương đáp:
- Chúng ta vừa thoát qua một đại nạn trong gang tấc, tự nhiên phải cao hứng, huynh chắc từng nghe người ta nói qua, đại nạn không chết, tất hữu hậu phước ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Ngươi mà có phước, thì võ lâm thiên hạ sẽ thảm thương.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Vì sao lại như thế ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Ngươi ngày hôm nay không chết, tất sau này sẽ tạo nên một trường đồ sát trên võ lâm, chẳng phải là ngươi có phước, thiên hạ thảm thương sao ?
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Trong giới hạn của kẻ địch, huynh cùng muội đều có thể có hậu phước.
Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, thốt:
- Cho là ngươi có thể hoành hành nhất thời, sau này cũng khó tránh khỏi bại vong.
Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Huynh hy vọng muội sớm chết chăng ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chết một cá nhân ngươi, có muôn vạn người được sống, dĩ nhiên muốn ngươi phải chết.
Công Tôn Ngọc Sương thốt:
- Nếu như lúc nãy huynh xuất hiện nói dù một câu một chữ, tính rằng Vương Thông Huệ cũng sẽ không muốn giết muội, lúc nãy đã không có khả năng, bây giờ nếu có lòng muốn giết muội, cũng chỉ xảy ra khi không có huynh bên cạnh !
Lãnh Như Băng thốt:
- Ta phải lái chiếc thuyền này tông vào đá ngầm trong hồ, chúng ta đều chết tại đây !
Công Tôn Ngọc Sương nói:
- Được lắm ! Sống không chung giường, chết chung mộ, cuộc chiến này, muội tính là đã thắng cả Vương Tích Hương lẫn Vương Thông Huệ.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Nàng ta vốn tánh tình lãnh khốc, đối với thuộc hạ nghiêm khắc không tả, thường động đến là muốn giết người, sao bây giờ đối với ta lại nhẫn nại đến thế ?" Lập tức mở miệng nói:
- Chuyện đó chưa chắc, ngươi có thể chết ngộp, ta không nói là cùng chết theo.
Công Tôn Ngọc Sương giơ tay ra phía trước, cười thốt:

- Để muội giúp huynh lái thuyền, Thái Hồ độc một thuyền, chỉ có hai người chúng ta, sao lúc nào cũng cãi vả làm gì ?
Lãnh Như Băng đột nhiên buông mái chèo xuống, nói:
- Cô nương cứ lái thuyền, tại hạ vào trong nghỉ ngơi một lúc.
Công Tôn Ngọc Sương chẳng hề nổi giận, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, tiếp lấy mái chèo, tự chèo một mình. Lãnh Như Băng bước vào bên trong thuyền, nhắm mắt điều tức, trong lòng ngầm tính toán biện pháp sát hại Công Tôn Ngọc Sương. Chàng nghĩ tới lui, vẫn không nghĩ ra một biện pháp có thể sát hại nàng, bất luận về võ công, cơ trí, chàng biết đều khó lòng thắng Công Tôn Ngọc Sương, khả năng duy nhất có thể sát hại Công Tôn Ngọc Sương là ám toán, nhất kích ngay chỗ yếu hại, nhưng thủ đoạn đê hèn như thế, trong lòng chàng chẳng muốn thi hành.
Tiểu thuyền chầm chậm lướt trên mặt hồ, chẳng biết qua bao lâu thời gian. Bỗng nghe tiếng nói trong như chuông bạc của Công Tôn Ngọc Sương vọng vào:
- Lãnh lang, đã đến bờ.
Lãnh Như Băng lập tức cất bước ra ngoài, chỉ thấy tiểu thuyền đã ghé vào bờ, Công Tôn Ngọc Sương đã sớm phóng lên bờ. Chàng trông thấy sau lưng Công Tôn Ngọc Sương có vô số khôi sắc võ sĩ khác nhau, dẫn đầu là một nhân vật toàn thân vận hoàng y, thân hình cao lớn, tay trái quặp xuống, trên tay đặt một cái giá sắt, trên giá có một con quái điểu màu xám, thần sắc cực kỳ lạnh lùng.
Lãnh Như Băng trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:
"Thì ra Công Tôn Ngọc Sương đã có bố trí, chỉ là thời gian, địa điểm chưa nắm chắc thôi". Trong lòng suy nghĩ, bước chân đã rời khỏi thuyền. Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại thì thầm vài câu với lão nhân có con quái điểu, lão nhân vâng dạ liên tục, lập tức lùi về phía sau.
Lãnh Như Băng quan sát kỹ lưỡng đám võ sĩ, thấy phân ra rõ ràng bốn sắc vàng, trắng, xám, xanh lam, mỗi màu tám người, tổng cộng bốn đội, trên mặt bọn họ đều mang một chiếc mũ đồng giống nhau, bao phủ từ mặt mũi đến tóc tai, chỉ lộ hai con mắ t sáng rực, trông thập phần quái dị, khủng bố.
Chỉ nghe tiếng y phục phất phới, hai tỳ nữ áo xanh, tay nâng một chiếc giường mềm mại, chẳng biết từ đâu chạy đến, cung kính im lặng đứng hầu.
Nhưng chàng thấy tứ sắc phục trang võ sĩ đó, đều mang vũ khí bén nhọn khác nhau, màu vàng đeo kiếm, màu trắng mang đao, màu xám dắt nhuyễn tiên sau lưng, màu xanh lam tay cầm hổ xoa.
Bốn đội tám người tổng cộng ba mươi hai người đứng đó bất động, dưới trăng trông như những pho tượng bằng gỗ.
Công Tôn Ngọc Sương uyển chuyển gót sen bước đến trước mặt Lãnh Như Băng, thấp giọng nói:

- Lãnh lang, huynh cùng muội trải qua nguy hiểm, lo lắng, cũng kể như là hoạn nạn chi giao, kể từ lúc này, muội phải đối xử tốt với huynh.
Lãnh Như Băng thốt:
- Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh, bây giờ cô nương đã có thuộc hạ nghiênh tiếp chu đáo, đại cục chuyển nguyên thành an, tại hạ cũng xin được cáo từ.
Công Tôn Ngọc Sương run lên một cái, vội hỏi:
- Huynh muốn đi đâu ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chân trời góc bể, hành tung vô định.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Còn dược vật trên mặt huynh, chẳng lẽ không muốn muội xóa đi sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Không cần thiết, tại hạ nhìn lâu cũng đã quen với dung mạo xấu xí này, tại hạ xin cáo biệt.
Đoạn ôm quyền vái chào, quay lưng bước đi. Công Tôn Ngọc Sương môi đào mấp máy, tính nói nhưng lại thôi. Lãnh Như Băng bước được vài bước, đột nhiên quay mình trở lại, nói:
- Tại hạ có một việc muốn thỉnh cầu cô nương, không biết ...
Công Tôn Ngọc Sương thở dài đáp:
- Đừng nói một việc, dù tám mười việc, muội cũng đáp ứng huynh.
Lãnh Như Băng thốt:
- Cô nương chớ đáp ứng nhanh quá, việc này đối với cô nương có liên quan rất lớn.
Công Tôn Ngọc Sương hỏi:
- Chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế ?
Lãnh Như Băng buông rõ từng câu từng chữ:
- Tại hạ muốn cô nương đáp ứng, sẽ không trở lại Mai Hoa cư quấy rầy Vương cô nương nữa.
Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:
- Bệnh tình của nàng ta trầm trọng, muội nghĩ mười phần hết chín là không thể sống.
Lãnh Như Băng ngắt lời:
- Nàng chết hay sống, đối với cô nương vô can, cô nương chỉ cần không đến quấy rầy nàng là đủ.
Công Tôn Ngọc Sương trầm tư một thoáng, đoạn thốt:
- Được ! Muội đáp ứng huynh.
Lãnh Như Băng ôm quyền thốt:
- Đa tạ cô nương đã nể mặt tại hạ, Lãnh Như Băng cảm kích bất tận.
Lập tức chuyển thân bước nhanh đi, chỉ nghe từ phía sau truyền đến tiếng

thở dài buồn bã của Công Tôn Ngọc Sương cùng với tiếng than:
- Lãnh lang, khoảng cách giữa chúng ta, dường như càng ngày càng xa.
Lãnh Như Băng nghe rất rõ ràng nhưng vờ như không nghe, xoãi bước thật dài, không hề quay đầu nhìn lại. Công Tôn Ngọc Sương lặng lẽ nhìn theo bóng Lãnh Như Băng càng lúc càng xa, trong lòng chẳng biết có tư vị gì, cho đến khi bóng chàng khuất hẳn đi, không còn trông thấy nữa, mới từ từ chuyển thân bỏ đi.
Nói về Lãnh Như Băng bỏ đi một mạch, đã hơn mười dặm đường, mới từ từ ngừng chân lại, đưa mắt nhìn vầng trăng sáng rực trên cao, tự mình hỏi mình:
- Ta nên đi đâu bây giờ ?
Trước mặt chàng chỉ có hai con đường, một là trở lại Mai Hoa cư xem Vương Tích Hương sống chết thế nào, hai là trở về Phong Diệp cốc, thăm mẫu thân cùng ân sư.
Nhưng sư đệ Lý Tiểu Hổ đã thất tung, khiến chàng có cảm giác hổ thẹn khi gặp lại mẫu thân, ân sư. Chàng đứng thừ người ra đó, chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, cho đến khi vầng lãnh nguyệt chìm xuống sau núi, vẫn chưa quyết định được hành trình của mình.
Hừng đông bắt đầu lóe lên tia sáng, đã qua một đêm bắt đầu ngày mới. Sương mai thấm qua vai áo của Lãnh Như Băng, khiến chàng như tỉnh táo sau một cơn mê. Chàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy sóng bạc chập chùng, có một chiếc thuyền đánh cá nhỏ vẫn còn đậu ven bờ Thái Hồ. Đột nhiên vọng đến một tràng âm thanh ngựa phi gấp gáp, phá tan sự tĩnh mịch quanh hồ. Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thớt ngựa cao lớn phóng như bay tới. Trên lưng ngựa nằm rạp một người, nhắm hướng Lãnh Như Băng xông thẳng đến.
Lãnh Như Băng trong lòng lửa giận phừng phừng, thầm nghĩ:
"Kẻ này đui mù hay sao, mà nhằm vào người ta phóng nhanh tới ?" Hữu thủ lập tức vươn ra, chụp cương ngựa lại. Kiện mã đang phi như điên, bỗng bị Lãnh Như Băng vận lực ghì lại, phải quay một vòng. người trên lưng ngựa đột nhiên nghiêng người một cái, té xuống, nằm dài trên mặt đất.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn xuống, không khỏi ngây người. Chỉ thấy một người vận áo lót màu xanh, đích thị là Lục Tinh đường thiếu môn chủ Hạ Hầu Lam. Lãnh Như Băng cấp tốc chạy qua, đưa tay đỡ Hạ Hầu Lam dậy, miệng gọi:
- Hạ Hầu huynh ...
Hữu thủ huy động, vỗ liền mấy chưởng vào các đại huyệt trên người. Hạ Hầu Lam từ từ mở mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, ngơ ngác hỏi:
- Các hạ là ai ?
Lãnh Như Băng đáp:

- Tiểu đệ Lãnh Như Băng.
Hạ Hầu Lam ngẩn người ra, hỏi:
- Các hạ thật sự là Lãnh huynh đệ sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chính là tiểu đệ, chẳng lẽ Hạ Hầu huynh nhận không ra thanh âm của tiểu đệ ?
Hạ Hầu Lam lắc đầu, thốt:
- Lãnh huynh đệ mặt mày như ngọc, phong độ như hành vân lưu thủy, tiêu sái bất phàm, đích thực là một thế gia công tử, sao có thể như các hạ ...
Chàng muốn nói sao có thể xú quái như các hạ, nhưng lời sắp thốt ra, chợt nhớ người này đối với mình có ân cứu mạng, sao có thể mở lời khinh rẻ.
Lãnh Như Băng thở dài, thốt:
- Tiểu đệ bị Công Tôn Ngọc Sương hủy đi dung mạo, chẳng trách gì Hạ Hầu huynh không nhận ra được.
Hạ Hầu Lam hít vào một hơi dài, tung mình bật dậy, hỏi:
- Các hạ thực là Lãnh huynh đệ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Đích thực là Lãnh Như Băng.
Hạ Hầu Lam thốt:
- Ôi ! Tiểu huynh suýt nữa mất mạng, may nhờ Lãnh đệ tương cứu.
Lãnh Như Băng nói:
- Huynh đệ chúng ta tình nghĩa chi giao, không phải là người ngoài, chẳng biết thương thế của huynh thế nào ? Có cần nghỉ ngơi nhiều không ?
Hạ Hầu Lam đáp:
- Thương thế của tiểu huynh không nặng lắm, chỉ vì đối phương dùng một loại bế khí tỏa mạch thủ pháp, làm tắt nghẽn vài kinh mạch yếu huyệt, nếu như Lãnh đệ không kịp thời tương cứu, giải khai mấy kinh mạch bị phong bế của tiểu huynh, thời gian đã lâu, chỉ sợ sẽ thụ trọng thương.
Lãnh Như Băng thốt:
- Bế khí tỏa mạch thủ, thật chưa bao giờ nghe ai nói qua về loại võ công này.
Hạ Hầu Lam đột nhiên bật dậy, giục:
- Đi, chúng ta phải mau đi.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Đi đâu ?
Hạ Hầu Lam đáp:
- Hoa viên của Nam Xương phủ.
Lãnh Như Băng càng nghe càng hồ đồ, không nhịn được phải hỏi:
- Chúng ta thật đi đến hoa viên ?
Hạ Hầu Lam đáp:
- Thiên hạ anh hùng cùng cao thủ các đại môn phái đều tập trung tại hoa

viên của Nam Xương phủ, cùng nhau suy tôn một vị minh chủ lãnh đạo thiên hạ đối phó Công Tôn Ngọc Sương, một thịnh sự như thế, trăm năm chưa gặp một lần, sao có thể bỏ qua.
Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:
- Chuyện tranh danh đoạt vị, xem đã chán ngán mỏi mệt, thứ cho tiểu đệ không thể phụng bồi.
Dứt lời chuyển thân bỏ đi. Hạ Hầu Lam vội vàng gọi với theo:
- Lãnh huynh đệ ...
Lãnh Như Băng quay người lại, ôm quyền thi lễ, thốt:
- Mỗi người một chí, trong lòng tiểu đệ quả thực rất chán ngán mấy chuyện này, không thể hợp với Hạ Hầu huynh, ngưỡng mong lượng thứ, huynh đệ chúng ta nghĩa như núi xanh, tình tựa nước chảy, vĩnh viễn bất biến, một ngày ắt sẽ gặp lại.
Hạ Hầu Lam buông một tiếng thở dài, nói:
- Lãnh huynh đệ, đệ hãy nghe huynh nói.
Lãnh Như Băng đáp:
- Trừ chuyện thiên hạ anh hùng đại hội gì đó ra, Hạ Hầu huynh có gì phân phó, tiểu đệ đều xin tuân theo.
Hạ Hầu Lam nói:
- Trường đại hội anh hùng này, tuyệt không phải đơn thuần là vì danh vị, mà là vì sự an nguy của võ lâm.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tiểu đệ xem ra, bất luận là người nào đoạt được chức vị minh chủ, đều như nhau.
Hạ Hầu Lam nói:
- Nếu Công Tôn Ngọc Sương đưa người ra tranh giành, thì tình thế đã khác đi.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Vương Tích Hương như là đã chết, đương kim chi thế, lại có ai có khả năng chế phục Công Tôn Ngọc Sương ? Cho dù Vương Tích Hương còn sống, luyện thành ma công, tính tình cũng sẽ biến đổi lớn, là thiện hay ác, rất khó mà đoán, Vương Thông Huệ tuy là một người tốt, nhưng vì chức vị võ lâm minh chủ, đã nhẹ tay phóng thích Công Tôn Ngọc Sương, Công Tôn Ngọc Sương đối với võ lâm đồng đạo rõ ràng như rắn rết, mãnh thú, nhưng đối với Lãnh Như Băng ta đích thực không tệ !" Chỉ thấy thị thị phi phi, một vòng tròn hỗn loạn, chàng suy nghĩ nát óc, vẫn không thể minh bạch ra.
Hạ Hầu Lam trông thấy chàng trầm tư không nói, chẳng biết có tâm sự gì ? Không nhịn nổi lên tiếng hỏi:
- Huynh đệ, đang nghĩ gì thế ?
Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, đáp:

- Tiểu đệ trong vòng vài tháng gần đây đã gặp nhiều kỳ ngộ, khiến tiểu đệ phát giác ra những nhân vật thành danh hiệp nghĩa, chưa hẳn là người tốt, những kẻ mang danh bại hoại, chưa chắc là người xấu.
Hạ Hầu Lam ngơ ngác hỏi:
- Lời này nghĩa là thế nào ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Nếu như Vương Thông Huệ trở thành minh chủ võ lâm, vị tất đã tạo phúc cho thiên hạ võ lâm đồng đạo, vãn cứu một trường hạo kiếp, nếu như Công Tôn Ngọc Sương trở thành minh chủ võ lâm, cũng chưa chắc đã khiến thiên hạ tới cảnh giới đại loạn, đã như không thể nhìn xa, sao chúng ta phải khổ công tham dự vào cuộc thị phi này.
Hạ Hầu Lam sửng sốt nhìn Lãnh Như Băng, từ từ lên tiếng nói:
- Lãnh đệ, đệ đã biến đổi, hơn nữa còn biến đổi rất nhiều.
Lãnh Như Băng thốt:
- Có thể đệ đã biến đổi, nhưng những lời này của đệ, là vì đệ đối với người và việc trên giang hồ đã có một sự hiểu biết thâm sâu. Nếu như chân thành muốn tạo phúc cho võ lâm, tất không thể đi con đường tắt, đơn thuần chỉ chăm chú vào danh vị, thì bổ ích gì ?
Hạ Hầu Lam thốt:
- Lãnh đệ nếu như đã kiên quyết có lòng qui ẩn, thì tiểu huynh không tiện khuyên nhủ nữa.
Lãnh Như Băng nói:
- Tiểu đệ tuyệt không có lòng muốn qui ẩn sơn lâm, chỉ là cảm khái trước chuyện tranh giành hư danh đoạt vị, không những không giúp ích gì cho đại cuộc, hơn nữa còn tăng thêm phiền phức, tiểu đệ muốn ...
Lời chưa hết ý, đột nhiên ngưng lại không nói tiếp. Hạ Hầu Lam không tiện truy vấn, ôm quyền thốt:
- Tiểu huynh vì môn phái, thân mang trọng mệnh, không thể ở lâu, đành cáo biệt ở đây.
Lãnh Như Băng nói:
- Thứ cho tiểu đệ không tiễn.
Hạ Hầu Lam nhảy lên ngựa, quay đầu lại hỏi:
- Huynh đệ, chúng ta năm nào tháng nào gặp lại ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:
- Trung Thu năm tới, tiểu đệ xin ở tại Vũ Xương Hoàng Hạc lâu hầu giá.
Hạ Hầu Lam thốt:
- Tốt lắm ! Từ sáng đến tối, không gặp không đi.
Dứt lời giục ngựa, cấp tốc phóng đi. Lãnh Như Băng nhìn theo bóng Hạ Hầu Lam cho đến khi không còn trông thấy nữa, mới quay về phía chiếc thuyền đang đậu ven bờ Thái Hồ, đưa tay vẫy gọi. Ngư thuyền trông thấy có người

vẫy gọi, lập tức đi tới. Đến gần khoảng một trượng, vừa trông thấy gương mặt nhiều màu sắc hết sức quái dị của Lãnh Như Băng, rú lên một tiếng, vội quay quyền bỏ chạy. Lãnh Như Băng đề khí, đột nhiên bay thẳng lên thuyền, người chèo thuyền là một lão nhân khoảng ngũ tuần, mắt trông thấy Lãnh Như Băng chỉ nhún chân một cái đã phi qua hơn một trượng dư, trong lòng sợ chàng sát hại, vội vàng thốt:
- Đại gia, tiểu lão đánh cá qua ngày, sinh hoạt khốn khổ ...
Lãnh Như Băng thò tay vào lòng lấy ra một đĩnh vàng, đưa ra thốt:
- Lão trượng bất tất phải sợ hãi, tại hạ tuyệt không phải là cường đạo.
Lão ngư nhân trông đĩnh vàng đó phải trên năm lượng, hai mắt lập tức sáng rực nhưng chẳng dám thò tay ra đón, miệng liên tục thốt:
- Đại gia có việc gì xin cứ tận tình phân phó, tiền của đại gia, tiểu lão nào dám lấy.
Lãnh Như Băng nhìn gương mặt thèm thuồng của lão, bất giác bật cười, đặt đĩnh vàng xuống, thốt:
- Lão trượng đưa ta đến phía Tây Động Đình sơn, đĩnh vàng này kể như là tiền công, ta vào thuyền nghĩ một lát, khi tới Động Đình sơn thì gọi ta một tiếng.
Dứt lời lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, vận khí điều tức. Chẳng biết qua bao lâu thời gian, bỗng nghe thanh âm của lão ngư nhân cất lên:
- Đại gia, đã tới Động Đình sơn.
Lãnh Như Băng đứng ở đầu thuyền, chỉ cho lão ngư nhân lái thuyền đến gần cửa thủy đạo, đề khí kêu lên:
- Có ai đó không ?
Thanh âm thực tế không lớn lắm, nhưng truyền đi rất xa. Khoảng chừng nửa khắc, phía sau thạch nham ở thủy đạo bước ra một thiếu nữ toàn thân vận thanh y, đích thực là Hoàng Cúc, chỉ thấy nàng mặt mày sầu não, thần sắc bi thương, vừa trông thấy Lãnh Như Băng, đột nhiên khuôn mặt thoáng hiện nét vui mừng, kêu lên:
- Lãnh công tử đó ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Chính là tại hạ.
Hoàng Cúc vội vàng thốt:
- Lãnh công tử đến thật đúng lúc, mau đi theo muội.
Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn lão ngư nhân, nói:
- Sau khi lão trượng rời khỏi nơi này, không được nhắc lại chuyện ngày hôm nay.
Tung thân một cái, rời thuyền phóng lên bờ. Hoàng Cúc vội vàng bước tới nghênh tiếp, thốt:
- Cô nương cứ mãi gọi tên công tử mà không thấy công tử xuất hiện. Vừa

sau khi công tử rời khỏi, cô nương đã tự bước ra khỏi thạch thất, vừa nghe tin công tử bị Công Tôn Ngọc Sương bắt đi, rú lên một tiếng rồi ngất xỉu, muội và Tố Mai tỷ tỷ sợ đến nổi hồn lìa khỏi xác, vừa thôi huyệt vừa kêu khóc, cuối cùng cũng chẳng làm cô nương tỉnh lại được.
Lãnh Như Băng buồn bã hỏi:
- Vương cô nương hiện đang ở đâu ?
Hoàng Cúc đáp:
- Ở trong khuê phòng.
Đoạn nắm áo Lãnh Như Băng kéo vào bên trong sảnh đường, hai người bước vào tiểu lâu, nhắm hướng khuê phòng của Vương Tích Hương thẳng tiến. Chỉ thấy Tố Mai đang quỳ cạnh giường, hai tay nắm chặt tay Vương Tích Hương, gục xuống mà khóc.
Hoàng Cúc run lên một cái, hỏi:
- Tố Mai tỷ tỷ, cô nương .. Tố Mai ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Cúc và Lãnh Như Băng một cái, đáp:
- Cô nương .. cô nương .. cô nương ...
Nàng như nghẹn ngang cổ họng, lắp bắp cả nửa ngày, lời vẫn chưa ra khỏi miệng.
Hoàng Cúc khẽ chớp đôi mắt to, lệ rơi xuống như mưa, chảy đầy cả mặt, từng câu từng chữ hỏi một cách rõ ràng:
- Chẳng lẽ cô nương đã tuyệt ..... khí ?
Tố Mai than:
- Cô nương không xong rồi.
Hoàng Cúc rú lên một tiếng:
- Thật sao ?
Đoạn buông người một cái, toan nhảy lên giường. Lãnh Như Băng đưa tay phải ngăn nàng lại, thốt:
- Không nên làm loạn lên, Vương cô nương thân thể yếu nhược, cho dù là một người mạnh khoẻ cũng khó thể chịu nổi cú nhảy của cô nương, huống hồ bệnh tình trầm trọng như thế.
Trong tình thế khẩn cấp hiện tại, mới thấy sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân, Lãnh Như Băng tuy trong lòng cực kỳ đau khổ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ được sự trấn tĩnh như thường. Hoàng Cúc run lên một cái, thốt:
- Lãnh công tử nói thật không sai.
Lãnh Như Băng từ từ bước đến cạnh giường, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Vương Tích Hương mặt mày trắng nhợt, hai mắt nhắm chặt, hơi thở đã tuyệt. Chỉ nghe Tố Mai ảm đạm thốt:
- Lãnh công tử, hơi thở của cô nương, đã ngừng khoảng nửa tuần trà.
Lãnh Như Băng nhẹ nhàng mở chiếc áo ngủ bằng gấm trên người Vương Tích Hương ra, đưa tay đặt trước ngực nàng, phát giác nội tạng vẫn còn đập

yếu ớt. Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đưa mắt nhìn Tố Mai cùng Hoàng Cúc một cái, hỏi:
- Trước mắt bệnh tình của Vương cô nương đã đến cảnh giới hết sức hiểm ác, xem ra chỉ còn cách thử dùng biện pháp khẩn cấp một lần.
Tố Mai hỏi:
- Biện pháp khẩn cấp gì ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tại hạ muốn dùng nội lực thúc đẩy máu huyết vận hành trong tâm tạng, khiến nàng thở chậm hơn một chút.
Hoàng Cúc hấp tấp lên tiếng tán đồng:
- Vậy tốt lắm !
Lãnh Như Băng nói:
- Nhưng tại hạ phải nói trước, Vương cô nương hiện tại đang trong tình trạng nửa sống nửa chết, tùy thời có thể hoàn toàn tuyệt khí, cũng có thể kéo dài một thời gian rất lâu, nếu như chiếu theo biện pháp của tại hạ, hoặc có thể có khả năng lai tỉnh, nhưng cũng có khả năng tâm mạch lập tức đình chỉ, hoàn toàn chết đi.
Tố Mai hỏi:
- Cơ hội sống chết đó, lớn nhỏ thế nào ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Phải là năm mươi đối năm mươi, nửa phần sống nửa phần chết.
Tố Mai trầm tư một thoáng, đoạn thốt:
- Tốt lắm, thỉnh công tử động thủ đi, muội đã có lòng tuẫn thân vì chủ, một khi cô nương tuyệt khí, Lãnh công tử hãy mang theo Hoàng Cúc muội muội lập tức ly khai chốn này, muội phải phát động cơ quan phong bế Mai Hoa cư, sau đó đưa thi thể cô nương vào mật thất, trọn đời bên cạnh bầu bạn.
Hoàng Cúc bật khóc kêu lên:
- Muội không đi, muội phải ở lại bầu bạn với hương hồn cô nương trọn đời.
Lãnh Như Băng thốt:
- Hai vị bất tất phải tranh chấp về điều ấy, cát nhân tự hữu thiên tướng, có thể Vương cô nương sẽ tỉnh lại.
Chàng đưa tay trái nâng thân hình Vương Tích Hương dậy, tay phải đặt trước Mệnh Môn huyệt của nàng. Chỉ thấy thân thể gầy gò của Vương Tích Hương đột nhiên rung động một cái, môi đào hé mở, phun ra một cục đờm đặc. Lãnh Như Băng đã chuyển thân đến trước mặt Vương Tích Hương để tiện bề xem xét hơi thở của nàng, cục đờm ấy, vô tình phun thẳng vào mặt chàng. Lúc bấy giờ, chàng đang vận toàn lực thúc đẩy nội công vận hành máu huyết trong người Vương Tích Hương, hai tay không thể cử động để gạt đi, đành để cục đờm từ từ trôi từ trên mặt xuống vào trong miệng. Hai mắt đang nhắm chặt của Vương Tích Hương bỗng hé mở, trông thấy trên

mặt Lãnh Như Băng còn vương chút nước dãi đang chảy xuống, vẫn chưa biết rõ, không thể nhịn được khẽ mỉm cười.
Tố Mai, Hoàng Cúc, hai người bốn mắt đều dán chặt trên mặt Vương Tích Hương, vừa trông thấy nàng mỉm cười, mừng rỡ reo to:
- Cô nương tỉnh rồi !
Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, từ từ buông tay ra khỏi Mệnh Môn huyệt của Vương Tích Hương, thốt:
- May không đến nổi nhục mệnh.
Vương Tích Hương đột nhiên giơ tay về phía trước lau chùi gương mặt Lãnh Như Băng, thốt:
- Huynh đã trở lại.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Trở lại ?
Vương Tích Hương lần tay xuống gối rút ra một mũi kim châm, đâm vào huyệt đạo trên người, lập tức tinh thần trở nên phấn chấn, trên gương mặt trắng nhợt, đã thoáng hiện sắc hồng, hỏi:
- Công Tôn Ngọc Sương thả huynh đi ư ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Thân thể cô nương yếu nhược, nguyên khí đã tổn thương nặng, vậy mà còn dùng kim châm quá huyệt, kích thích sanh mạng tiềm lực, chẳng phải tự vắt cho kiệt sức lực của mình sao ?
Vương Tích Hương ngắt lời:
- Hãy nói cho muội biết là không phải Công Tôn Ngọc Sương phóng thích huynh.
Lãnh Như Băng nói:
- Chuyện đó rất dài ...
Vương Tích Hương nói:
- Không sao, muội có đủ nhẫn nại để lắng nghe.
Lãnh Như Băng đem chuyện đã trải qua, từng chi tiết một kể tỉ mỉ ra. Vương Tích Hương quả nhiên để tâm chăm chú lắng nghe, sau đó điểm nụ cười nhẹ:
- Vương Thông Huệ vì tình trường thất ý, đã chuyển tâm dời ý về phía danh lợi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Có phải nàng ta cố ý buông tha Công Tôn Ngọc Sương ?
Vương Tích Hương thốt:
- Nếu như Công Tôn Ngọc Sương chết đi, không còn ai là địch thủ của Vương Thông Huệ, muốn lên ngôi võ lâm minh chủ, há không phải là chuyện dễ dàng sao ?
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu nói như vậy thì lời Công Tôn Ngọc Sương một điểm cũng không sai,

ôi, xem ra ...
Đột nhiên ngưng lời không nói tiếp nữa.
Vương Tích Hương thốt:
- Xem ra trên thế gian này không còn có một người nào khả dĩ có thể tín nhiệm được, đúng không ?
Lãnh Như Băng thở dài, nói:
- Một cá nhân nếu muốn thoát khỏi sự ràng buộc của danh lợi, thì đương nhiên chẳng có dễ dàng. Như Trần Hải đại hiệp, thân được võ lâm đồng đạo kính trọng như thế, thực là chuyện không dễ.
Vương Tích Hương mỉm cười nói:
- Không sai, một người nếu như muốn chẳng có có tư tâm, nói dễ mà làm chẳng dễ.
Vương Thông Huệ buông thả Công Tôn Ngọc Sương, chủ yếu là muốn nhờ vào Công Tôn Ngọc Sương để lên ngôi vị minh chủ. Sau đó, với thân phận minh chủ, hiệu lệnh thiên hạ võ lâm, cùng Công Tôn Ngọc Sương tranh bá trên giang hồ. Chẳng biết sẽ có bao nhiêu cao thủ võ lâm vì ý nghĩ sai lầm của nàng mà phải đổ máu, bỏ mạng.

Hồi 11

Lãnh Như Băng than:
- Ôi ! Phụ nhân chi kiến ...
Đột nhiên nhớ đến Vương Tích Hương cũng là nữ nhân, vội vàng im bặt.
Vương Tích Hương thốt:
- Không nên trách Vương Thông Huệ, nếu như là muội, muội cũng sẽ phóng thích Công Tôn Ngọc Sương. Nếu không trút nỗi oán khí vì sự thất bại trong tình trường của nàng vào việc tranh giành danh lợi, thì bảo nàng sau này phải sống ra làm sao ?
Lãnh Như Băng thở dài, thốt:
- Nhân tâm của con người đều tự tư tự lợi, cõi giang hồ sẽ càng thêm hỗn loạn, cô nương thật sự không nên chết sớm.
Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, thốt:
- Muội chết đi bây giờ, trong lòng huynh, muội vẫn là một nữ nhân tốt, nếu muội còn sống lâu, có thể sẽ biến đổi cùng Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương trở nên cá mè một lứa.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nàng thay đổi ư ! Trong võ lâm đầy rẫy cơ trá, không có đến một người hoàn mỹ, cho dù đích thực có một người tốt, đều không thể tìm gặp giữa chốn võ lâm hỗn tạp này, tuy nhiên kẻ bại hoại thì có quá nhiều, nếu như nàng biến thành bại hoại, cũng chẳng có gì phải khẩn cấp ! Một ao có biết bao nhiêu nước, thêm một giọt nhỏ xuống, lại có quan hệ gì ?" Tai bỗng nghe thanh âm dịu dàng của Vương Tích Hương cất lên:
- Lãnh huynh, muội không biết huynh rời mật thất khi nào, nhưng muội thức dậy rất lâu. Ngày xưa, muội rất thích sự cô đơn, trong cõi cô đơn u tịch đó, muội có thể quên đi việc mình sắp sửa chết, nhưng hiện tại ..... hiện tại đã không xong rồi.
Trên gương mặt kiều diễm của nàng, đã chảy xuống hai giòng lệ, tiếp:
- Hiện tại muội rất sợ cô đơn, muội rất sợ chết.
Lãnh Như Băng thốt:
- Cửu Ma Huyền Công đó, chẳng phải có thể giúp cô nương trị dứt tuyệt chứng sao ?
Vương Tích Hương thốt:
- Ôi ! Nếu như muội luyện ma công đó, sẽ hủy đi hình ảnh tốt đẹp trong tim huynh, muội sẽ thay đổi, sẽ biến thành một người hết sức bại hoại, một nữ

nhân hết sức xấu xa.
Lãnh Như Băng nói:
- Nếu phải biến đổi thì đành biến đổi thôi !
Vương Tích Hương rùng mình một cái, hỏi:
- Lúc đó, huynh có còn muốn kết hôn với muội không ?
Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:
- Vẫn còn.
Vương Tích Hương vươn tay tới chụp lấy tay phải của Lãnh Như Băng ghì chặt, buồn bã nói:
- Muội không muốn luyện Cửu Ma Huyền Công Lục đó, nhưng muội cũng không muốn chết. Ôi ! Sinh và tử đích thực là hai cực đoan đối nhau, Lâm huynh ơi ! Ở giữa chẳng có một con đường nào khác để lựa chọn.
Lãnh Như Băng mạnh dạn cười nói:
- Muội cứ yên tâm luyện ma công đi ! Lãnh Như Băng ta đã hứa, tuyệt đối không bao giờ thay đổi.
Vương Tích Hương gật gật đầu, thốt:
- Muội tin tưởng huynh, nếu như lúc đó muội trở nên hết sức bại hoại, huynh đã thấy được cái tốt hiện tại của muội, biết đó không phải là bản tánh của muội !
Nàng dường như đã có một quyết định, trên mặt thoáng hiện vẻ kiên quyết, nói tiếp:
- Muội có lời trọng thệ của huynh, hy vọng có thể giúp muội khắc phục được ma tính của Cửu Ma Huyền Công Lục.
Lãnh Như Băng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, mỉm cười thốt:
- Muội vốn tài trí, có thể sau khi đi sâu vào sẽ tìm ra được một lối thoát.
Vương Tích Hương nở một nụ cười mê người, yêu kiều thốt:
- Ôm muội đi.
Lãnh Như Băng ngập ngừng, chẳng dám đưa tay ra. Vương Tích Hương lại nói:
- Huynh đã hứa rồi, muội đã là thê tử của huynh, thì cần gì phải ngại chuyện nam nữ lễ tiết nữa ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Đúng vậy.
Đoạn giơ tay ra ôm lấy thân hình mềm mại của Vương Tích Hương. Tố Mai và Hoàng Cúc, đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười, đồng thời lặng lẽ lui gót.
Thời gian vui vẻ, lúc nào cũng ngắn ngủi. Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt nằm im trong lòng Lãnh Như Băng, không biết qua bao lâu. Nàng mở mắt, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, thở dài:
- Lãnh huynh, huynh nên đi rồi.
Lãnh Như Băng đứng dậy ngừng lại trước mặt Vương Tích Hương, mỉm

cười hỏi:
- Khi nào ta mới có thể gặp lại muội ?
Vương Tích Hương đáp:
- Không cần thiết phải tìm kiếm muội, nếu như muội luyện thành ma công, lấy một năm làm hạn định, muội tự nhiên sẽ đi tìm gặp huynh, nếu như muội khó lòng tiến nhập ma cảnh, tối đa ba ngày sẽ vĩnh biệt nhân thế, lúc đó huynh có muốn gặp muội cũng khó mà gặp.
Lãnh Như Băng thốt:
- Được ! Ta sẽ chờ muội, bất quá, ta hành tung vô định, muội biết tìm ta ở đâu ?
Vương Tích Hương nói:
- Nếu như muội có thể thoát được kiếp số, tự nhiên sẽ có cách tìm huynh.
Lãnh Như Băng nắm lấy hai bàn tay của Vương Tích Hương, cất giọng quan hoài nói:
- Muội hãy bảo trọng thân mình thật tốt, thật tốt.
Vương Tích Hương nở một nụ cười tuyệt đẹp, nói:
- Nếu như muội có thể vượt qua tử vong, trọn cuộc đời sau này đều sống vì huynh.
Lãnh Như Băng đột nhiên nhớ tới cái hẹn với Hạ Hầu Lam, lập tức thốt:
- Trung Thu năm tới ta có cái hẹn với một vị bằng hữu tại Hoàng Hạc lâu, nếu muội luyện công đã thành, hãy đến đó gặp.
Vương Tích Hương nói:
- Hy vọng muội có thể mau chóng tới kỳ hẹn ...
Nàng thở dài một tiếng, tiếp:
- Vạn nhất muội không thể thoát khỏi cái chết, lúc đó cũng sẽ tìm cách thông báo hung tin cho huynh.
Lãnh Như Băng ảm đạm thốt:
- Chỉ mong trăng tròn người tròn đôi !
Vương Tích Hương nước mắt lưng tròng, mỉm cười thốt:
- Thâm tình như biển của Lãnh huynh, có thể giúp muội vượt qua tử vong.
Nàng khẽ chớp đôi mắt to để hai hàng lệ rơi xuống, nói tiếp:
- Lãnh huynh hãy bảo trọng, vạn sự phải nhẫn nại, chờ đợi muội.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tốt lắm ! Lời vàng ngọc của cô nương, tại hạ xin ghi nhớ.
Vương Tích Hương cao giọng gọi:
- Tố Mai ở đâu ?
Tố Mai lập tức ứng thanh hỏi:
- Cô nương có gì phân phó ?
Vương Tích Hương đáp:
- Muội hãy tiễn Lãnh công tử một đoạn, sau đó phát động cơ quan phong bế

Mai Hoa cư.
Tố Mai dạ một tiếng, cất bước đi trước dẫn đường, tiễn Lãnh Như Băng thẳng ra bờ hồ, sau đó mới thấp giọng nói:
- Lãnh công tử khơi dậy ý chí sanh tồn của cô nương, cũng như đã cứu tính mạng của muội và Hoàng Cúc, tiểu tỳ cảm kích bất tận.
Lãnh Như Băng thốt:
- Cô nương đã nặng lời, sau này nhờ cô nương chiếu cố đến Vương cô nương.
Tố Mai dạ một tiếng, quay thuyền nhỏ trở về. Lãnh Như Băng rời khỏi Mai Hoa cư, tuy bước vội vàng, nhưng dường như vừa giải quyết xong một đại sự không gì so sánh được, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, bước đi thong dong, đột nhiên phát giác một mùi thơm bay đến mũi, chợt nhớ ra cả ngày chưa có gì vào bụng. Chàng quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy một chiêu bài đề ba chữ "Bích Vân Thiên" cực lớn đang bay trong gió.
Lãnh Như Băng lập tức bước vào điếm, đi thẳng lên lầu hai. Tửu điếm này nằm sát bên cạnh hai thị trấn nhỏ của Thái Hồ, thị trấn tuy không lớn, nhưng cực kỳ nhiệt náo.
Tiểu lâu Bích Vân Thiên này đích thực hết sức thanh nhã tinh khiết, tường trắng, khăn trải bàn trắng, phối hợp với rèm cửa màu lam, ghế màu lam, trông thập phần thanh nhã thoát tục.
Bỗng thấy rèm cửa vén mở, từ từ bước ra một đồng tử toàn thân vận bạch y, lễ phép hỏi:
- Khách quan muốn dùng chi ?
Đồng tử này mi thanh mục tú, cử chỉ văn nhã, trông chẳng giống bộ dạng của một tiểu nhị. Lãnh Như Băng đáp:
- Một bình rượu cùng bốn dĩa rau cải.
Chàng thầm nghĩ:
"Nhân vật này thần thái chẳng chút gì giống bộ dạng của điếm tiểu nhị".
Không thể nhịn được buột miệng hỏi:
- Tiểu huynh đệ, mời cùng tại hạ đối ẩm được chăng ?
Đồng tử đáp:
- Tiểu nhân không dám.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tứ hải giai huynh đệ, xa tận chân trời cũng như hàng xóm, nếu như tửu điếm không bận rộn, thì uống vài chung rượu có gấp gáp gì ?
Đồng tử nói:
- Tiểu nhân chẳng thể uống rượu, thịnh tình của khách quan, tiểu nhân xin tâm lĩnh.
Đoạn chấp tay thi lễ, lui bước ra ngoài.
Lãnh Như Băng thấp giọng kêu lên:

- Tiểu huynh đệ khoan đi !
Lời chưa dứt đã chuyển thân chắn lối. Trên mặt đồng tử thoáng hiện nét kinh hoàng, hỏi:
- Khách quan có điều chi phân phó ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Bộ dạng của tiểu huynh đệ trông chẳng giống khách điếm tiểu nhị.
Đồng tử lập tức nói:
- Khách quan, điếm tiểu nhị phải bẩm sinh mới được sao ?
Dứt lời chuyển thân sang một bên, nhắm hướng bên ngoài xông ra. Lãnh Như Băng nguyên phát giác ra đồng tử này chẳng giống bộ dạng điếm gia tiểu nhị, cử chỉ văn nhã nhu hòa, có khí khất của một thư hương môn hạ, trong nhất thời có lòng mến tiếc, nhưng hắn có cử động thất thố, bất giác làm chàng khởi dậy lòng hoài nghi, thân thủ khẽ động, vươn tay nắm chặt uyển mạch nơi tay phải của đồng tử, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi chạy đi đâu ?
Đồng tử bị Lãnh Như Băng nắm lấy uyển mạch, cảm thấy bồn chồn, nhưng không có cách gì thoát ra được, tự nhiên để rơi hai giòng nước mắt xuống.
Lãnh Như Băng trong lòng càng nghi ngờ, sợ hắn kêu lên, vội vàng vươn chỉ điểm vào á huyệt của hắn.
Trong vòng thời gian gần đây, chàng liên tiếp gặp nhiều cơ trá trên giang hồ, đã khiến lòng cảnh giác tăng thêm nhiều, hơn nữa thêm vào chuyện tại nơi hoang dã bị trúng độc của Tạo Hóa Lão Nhân, khó mà quên được. Vì thế, vừa trông thấy đồng tử có cử chỉ thất thường, chàng lập tức sinh lòng hoài nghi.
Chàng vén rèm nhìn ra bên ngoài, chẳng thấy một ai, lập tức bế đồng tử vào bên trong đặt lên ghế, thấp giọng nói:
- Tiểu huynh đệ, ta không có lòng muốn hại đệ, không cần phải sợ, nếu như đệ có gì khó khăn, cứ nói cho ta biết.
Á huyệt của đồng tử đã bị điểm, cho dù có lời cũng không thể nói, chỉ thấy nước mắt rơi xuống như mưa, thấm ướt cả mặt. Lãnh Như Băng cau mày tiếp:
- Ta bây giờ giải huyệt cho đệ, nếu như đệ sanh lòng muốn đào tẩu là tự chuốc lấy khổ.
Đoạn vươn tay giải huyệt cho đồng tử. Huyệt đạo vừa được giải tỏa, hắn lập tức bật mình dậy phóng ra ngoài. Tay phải Lãnh Như Băng vung lên một cái, nhanh như chớp chộp lấy cổ tay phải của hắn. Chàng đưa mắt nhìn ra, đã thấy một thanh y thiếu nữ xuất hiện ngay cửa. Sắc mặt nàng nghiêm túc, giữa chân mày đã thoáng hiện nét phẫn nộ.
Lãnh Như Băng nhất thời ngẩn người, vội vàng vươn tay điểm vào huyệt đạo của đồng tử.

Chỉ nghe thanh y thiếu nữ ôn nhu thốt:
- Khách quan, xin hãy buông tay, hắn niên kỷ còn nhỏ, nếu có gì đắc tội với khách quan, cũng xin rộng lòng tha thứ.
Trên mặt nàng đã hiện đầy vẻ phẫn nộ, tuy nhiên thanh âm vẫn giữ được nét nhu hòa.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Hắn là gì của cô nương ?
Thanh y thiếu nữ đáp:
- Là đệ đệ của tiểu nữ.
Lãnh Như Băng nói:
- Cô nương cứ yên tâm, cho dù vị tiểu huynh đệ này có gì không đúng với tại hạ, tại hạ cũng không phương hại hắn.
Thanh y thiếu nữ đột nhiên cất bước đi tới, thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Lãnh Như Băng âm thầm vận công giới bị, ngoài miệng từ từ hỏi:
- Tửu điếm này là do cô nương mở ra ư ?
Thanh y thiếu nữ này đích thực cực kỳ mỹ lệ, chỉ nhưng ở giữa chân mày ẩn hiện một luồng khí lạnh kinh người. Chỉ thấy nàng mỉm cười, đáp:
- Các hạ hãy thả đệ đệ của ta ra, chúng ta nói chuyện sau.
Lãnh Như Băng cười nhạt thốt:
- Nói xong rồi thả lệnh đệ cũng chưa muộn.
Thanh y thiếu nữ khẽ nhíu mày, thốt:
- Được lắm ! Các hạ có gì muốn hỏi cứ hỏi đi !
Lãnh Như Băng trong lòng có biết bao nhiêu nghi vấn, trong nhất thời chẳng biết bắt đầu từ đâu, trầm tư thật lâu vẫn chưa thốt ra được lời nào. Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của thanh y thiếu nữ cất lên:
- Khách quan xin hỏi đi.
Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, hỏi:
- Trong tửu điếm này, chỉ có tỷ đệ hai người thôi sao ?
Thanh y thiếu nữ lạnh lùng đáp:
- Còn có một gia huynh.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Lệnh huynh hiện đang ở đâu ?
Thanh y thiếu nữ đáp:
- Đánh cá.
Lãnh Như Băng hết lời, nghĩ một chút, đoạn thốt:
- Quý điếm bố trí trang nhã, chắc là do tay của cô nương ?
Thanh y thiếu nữ hỏi:
- Khách quan chỉ hỏi những chuyện vô can này thôi sao ?
Lãnh Như Băng chỉ thấy một luồng nhiệt khí xông thẳng lên mặt, nghĩ thầm:
"Thật xấu hổ, ta cùng với một đại cô nương đàm thoại, đích thực có phần

thất thố".
Lập tức đưa tay giải huyệt cho đồng tử, nói:
- Cô nương mắng thật đúng.
Đồng tử khởi thân đứng dậy, nhìn thanh y thiếu nữ một cái, nhanh chóng phóng ra ngoài. Lãnh Như Băng vươn trảo chụp lại, lập tức bị thanh y thiếu nữ hoành thân ngọc cản đường. Đồng tử kia cực kỳ nhanh nhẹn, thân hình như một vệt khói thoáng chốc chạy mất.
Lãnh Như Băng từ từ thu hồi hữu thủ, thốt:
- Cô nương hà tất phải cản tại hạ, tại hạ không hề có ý muốn phương hại hắn.
Thanh y thiếu nữ nói:
- Đệ đệ của ta niên kỷ còn nhỏ, các hạ hãy để hắn đi ! Có ta ở đây là đủ.
Lãnh Như Băng cảm thấy nghi hoặc khó giải thích, trong lòng thầm nghĩ: "Quả nhiên có người nào đó đứng sau lưng tất cả chuyện này". Trong lòng tuy đầy nghi vấn, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản, khẽ điểm nụ cười nhạt, thốt:
- Cô nương trong ngày nay chắc có ...
Chàng chỉ sợ hỏi nhiều sẽ lộ ra mưu kế của mình, nên cố tình kéo hai chữ "chắc có" thật dài.
Thanh y thiếu nữ gục gặc đầu, tiếp:
- Ta có dùng dược vật lưu lại hai người, ôi, chẳng biết có phải là người mà các hạ muốn tìm không ?
Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác trái tim đập hỗn loạn, thầm nghĩ: "Giang hồ đích thực hiểm ác, ai có thể ngờ một tòa tiểu điếm thanh nhã, thiếu nữ yếu đuối tiểu đệ ngây thơ, lại là cạm bẫy do nhân vật giang hồ an bài".
Bỗng nghe thanh âm của thanh y thiếu nữ vang lên:
- Các hạ có muốn nhìn một cái không ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tự nhiên là tại hạ muốn xem rồi.
Thanh y thiếu nữ đột nhiên chuyển thân bước ra ngoài, trực hướng hậu diện đi tới.
Lãnh Như Băng theo sát sau lưng thanh y thiếu nữ, bước lên một toà tiểu lâu, thấy nàng vén vạt áo lấy ra một chiếc chìa khóa, tra vào mở tung hai cánh cửa sắt. Lãnh Như Băng từ từ bước lên lầu, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trên này chất đầy tạp vật. Thanh y thiếu nữ di chuyển tạp vật qua một bên để lộ hai nam nhân bị cột dính vào nhau. Bên trái là một người râu dê, ốm tong, đích thị là Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công, bên phải là một người vận áo lót màu lam, diện mục anh tuấn, đích thị là Hoàng Sơn thế gia Vương Văn Dương.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy như có ai vừa nện mấy quyền thật nặng vào lồng ngực, ngơ ngẩn nhìn hai người, không thể thốt một lời. Bỗng nghe thanh y thiếu nữ hỏi:
- Thế nào ? Hai người này có phải là nhân vật trong võ lâm không ?
May mắn làm sao trên mặt Lãnh Như Băng mang đầy màu sắc, che giấu đi thần thái kinh ngạc, khiến người vô phương nhìn thấy những chấn động trong lòng chàng, chàng khẽ đưa tay lên mặt gạt đi giọt mồ hôi lạnh, thốt:
- Hai người này rất khá, cô nương đã lập được một đại công rồi.
Chỉ nghe thanh y thiếu nữ cất giọng thê lương nói:
- Chỉ mong chủ nhân truyền lệnh xuống, ban cho thiếp thân giải dược, giải tỏa đi nỗi khổ ba ngày một lần.
Lãnh Như Băng thốt:
- Khi ta diện kiến chủ nhân của cô nương, nhất định sẽ vì cô nương mà cầu tình.
Thanh y thiếu nữ đột nhiên quỳ xuống, hoan hỉ thốt:
- Thiếp thân xin cảm tạ đại ân trước.
Lãnh Như Băng thốt:
- Không cần phải khách khí, hai người này đã bị cô nương nhốt mấy ngày rồi ?
Thanh y thiếu nữ đáp:
- Đại khái ước chừng ba, bốn ngày.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Hai người này tuy nội công thâm hậu, nhưng trúng mê dược đã lâu, không biết có ảnh hưởng đến thể năng hay không". Lập tức nói:
- Đã có người ở đây, không cần phải sợ nữa, mau đem giải dược tới.
Trên mặt thanh y thiếu nữ thoáng hiện vẻ ngơ ngác, hỏi:
- Giải dược ! Họ đâu có để lại đây !
Lãnh Như Băng khẽ run lên một cái, nói:
- Ô ! Thì ra họ không có để lại giải dược, vậy là họ không tín nhiệm cô nương rồi.
Thanh y thiếu nữ nói:
- Không sai, chúng ta đích thực là người bán rượu, cùng với nhân vật võ lâm các người, kể như là không cùng ngọn ngành gốc rễ, bị các người cưỡng bức làm đủ trò bại hoại, dùng dược vật hại người, đương nhiên trong lòng không phục.
Lãnh Như Băng mỉm cười thốt:
- Những lời này nói với tại hạ không sao, nhưng nói với người khác, thì có thể mang đến họa sát thân cho cô nương.
Thanh y thiếu nữ tức giận thốt:
- Một mình ta, chết cũng không sao, nhưng còn trưởng huynh, ấu đệ, các

ngươi cũng không tha, thủ đoạn thật là tàn ác !
Lãnh Như Băng khẽ thở dài, nói:
- Tại hạ phải mang hai người này đi.
Thanh y thiếu nữ nói:
- Ta tuy trong lòng không phục, nhưng bị các người cưỡng ép, đã làm ra chuyện hại người, hai người này đối với ta không thù không oán, ta lại đi hạ mê dược vào rượu và thức ăn của họ, cả cuộc đời này cũng khó mà an tâm.
Lãnh Như Băng thốt:
- Sự việc đã như thế, cho dù cô nương có hối hận cũng vô dụng, hai người này tại hạ sẽ mang đi.
Thanh y thiếu nữ thốt:
- Tốt lắm ! Bọn họ trúng thuốc mê đã vài ngày đêm chưa tỉnh, lưu họ lại đây thêm, chỉ sợ tính mạng không còn.
Lãnh Như Băng cởi dây trói cho hai người, vác họ lên vai, cất bước xuống lầu.
Chàng đi đến cửa tửu điếm, đột nhiên tâm tư chấn động, thầm nghĩ:
"Nếu như ta rời khỏi nơi này, kẻ chủ mưu đến, chỉ sợ tỷ đệ hai người kia khó lòng toàn mạng, chi bằng nói cho họ nghe sự thật, muốn cho họ chạy trốn càng sớm càng tốt !" Tâm niệm chuyển động, vội vàng chạy trở về, cất tiếng gọi:
- Cô nương ...
Thanh y thiếu nữ vừa khóa cánh cổng gỗ của tửu điếm, trông thấy Lãnh Như Băng quay người trở lại, thần sắc đại biến, kêu lên:
- Vì sao các hạ quay lại ?
Lãnh Như Băng trông thấy mục quang nàng đầy vẻ khủng bố, không khỏi buông tiếng thở dài buồn bã, thốt:
- Cô nương bất tất phải đa nghi, tại hạ có mấy lời thật lòng muốn nói với cô nương.
Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:
- Chuyện gì ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Tại hạ tuyệt không phải là võ lâm đạo phỉ như cô nương tưởng.
Thanh y thiếu nữ hỏi:
- Cái gì ? Các hạ với đám người kia không cùng một bọn sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Không phải, nhưng hai người mê man không tỉnh này thật ra là bằng hữu của tại hạ.
Thanh y thiếu nữ nói:
- Nếu là bằng hữu của các hạ, thì các hạ cứ mang đi.
Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ lo lắng cho sự an nguy của tỷ đệ cô nương, nếu như bọn họ trở lại tìm cô nương hỏi người, cô nương không phải đã bị tại hạ làm hại sao ?
Thanh y thiếu nữ nói:
- Bọn họ không hề biết ta đã bắt được hai người, ta không nói cho họ biết là xong.
Lãnh Như Băng nói:
- Ôi ! Cô nương không phải là người trong giang hồ, sao biết được giang hồ cơ trá, bọn họ tuy không biết được là cô nương có bắt giữ hai người, nhưng đã cấp cho cô nương mê hồn dược vật, đã biết rõ số liệu, nếu như bọn họ thấy dược vật mất đi một ít, lại không thấy cô nương bắt giữ ai, sao có thể tránh khỏi sanh lòng nghi ngờ ?
Thanh y thiếu nữ thở dài than:
- Không sai, bọn họ giao dược vật cho ta, đều là dược hoàn màu hồng, hạn định mỗi người một viên, không thể dùng hơn ...
Nói đến đây, mục quang chuyển lên người Vương Văn Dương cùng Hứa Sĩ Công, nói tiếp:
- Ta chiếu theo lời phân phó của họ, cho mỗi người một hoàn, quả nhiên hai người hôn mê chưa tỉnh.
Lãnh Như Băng nói:
- Theo kế sách hiện tại, cô nương chỉ có hai con đường để chọn lựa.
Thanh y thiếu nữ dường như đã bị Lãnh Như Băng thuyết phục, buồn bã thở dài nói:
- Hai con đường thế nào, mong tiên sinh chỉ thị.
Lãnh Như Băng thốt:
- Con đường thứ nhất, cô nương lập tức đưa ấu đệ đào tẩu, tại hạ nguyện tận sức giải nạn tương trợ, sông núi mênh mang, thiên hạ rộng lớn, nơi nào lại không có chỗ để yên thân lập mệnh ?
Thanh y thiếu nữ lắc đầu nói:
- Không thể được, ta và gia huynh, đều bị họ cưỡng bức phải uống độc dược, nếu như không có giải dược, mười ngày sau, tất bị độc phát mà chết, con đường này khó có thể đi được, các hạ nói ra con đường thứ hai đi !
Lãnh Như Băng thốt:
- Con đường thứ hai này, cần cô nương hợp tác mới có thể thi hành.
Thanh y thiếu nữ thốt:
- Chỉ cần cứu được gia huynh, ấu đệ thoát khỏi kiếp số, cho dù tiểu nữ phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, chết cũng không từ.
Lãnh Như Băng nói:
- Tốt lắm ! Cô nương có biết khi nào bọn họ sẽ trở lại không ?
Thanh y thiếu nữ đáp:
- Theo ký ức của tiểu nữ, tựa hồ hôm nay bọn họ sẽ đến.

Lãnh Như Băng đáp:
- Điều đó rất tốt. Bất quá cô nương cần phải trói tại hạ lại, bỏ phía trên lầu, sau khi họ đến, cô nương dẫn họ lên lầu, còn bản thân mình phải lập tức rời khỏi, không được chần chờ.
Thanh y thiếu nữ kêu lên:
- Làm thế nào được, nếu như tay chân các hạ đều bị trói lại, chẳng phải là ...
Lãnh Như Băng ngắt lời:
- Bất tất phải lo lắng, mấy sợi dây đó không thể làm khó tại hạ, chỉ cần bọn họ bước lên lầu, tại hạ sẽ có biện pháp đối phó họ.
Lãnh Như Băng vác hai người Vương Văn Dương, Hứa Sĩ Công lên lầu, quấn mấy sợi dây lại, đưa hai tay ra, mỉm cười nói:
- Cô nương hãy trói chặt hai tay tại hạ lại đi !
Thanh y thiếu nữ nhẹ nhàng quấn sợi dây trói hai tay Lãnh Như Băng lại, sau đó rời khỏi tiểu lâu.
Lãnh Như Băng chờ thanh y thiếu nữ đi khuất, lập tức khởi thân bật dậy, tính toán phương vị góc độ, quyết định phương thức xuất thủ, sau đó mới ngồi xuống, vận khí điều tức. Đại khái ước chừng qua nửa thì thời, đột nhiên nghe có tiếng bước chân hỗn tạp bước lên cầu thang, lại nghe giọng thanh y thiếu nữ cất lên:
- Tổng cộng là ba người, tất cả đều trên lầu, các người chỉ có hai người, làm sao mang đi được ?
Lãnh Như Băng thầm khen:
"Nha đầu này thông minh thật, có bao nhiêu người đến cũng âm thầm báo cho ta biết trước".
Lập tức nghiêng người nằm xuống, vận khí bế đi hô hấp. Chỉ nghe một âm thanh thô lỗ vang lên đáp:
- Chuyện này không cần ngươi phải lo.
Bỗng nghe một tiếng động thật lớn, bụi trên trần nhà đổ xuống, hiển nhiên cánh cửa gỗ đã bị đánh bật ra. Có tiếng thanh y thiếu nữ nói:
- Ngươi phá hoại cánh cửa của ta, nếu sau này bắt được nhân vật võ lâm nữa, thì biết giam cầm ở đâu ?
Lãnh Như Băng đã chọn trước một phương vị, góc độ tốt, khẽ hé mắt nhìn, chỉ thấy hai hắc y đại hán, sánh vai đi vào. Lại nghe thanh y thiếu nữ nói:
- Thấy chưa ? Ba người đầy đủ không thiếu.
Lời vừa dứt, nhanh nhẹn cất bước xuống lầu. Chỉ thấy hắc y đại hán bên trái giơ tay chỉ Hứa Sĩ Công, thốt:
- Người này ta biết.
Đại hán bên phải tiếp:
- Tên là Hứa Sĩ Công, ta cũng biết.
Đại hán bên trái cúi xuống lôi Vương Văn Dương qua, hỏi:

- Còn người này, ngươi nhận ra không ?
Đại hán bên phải đáp:
- Người này là Hoàng Sơn thế gia tam đại đông chủ Vương Văn Dương.
Đại hán bên trái cười nói:
- Hai người này đều là nhân vật lừng danh giang hồ, nếu như chúng ta bắt về, nhất định sẽ được trọng thưởng.
Đại hán bên phải thở dài, thốt:
- Vàng bạc, châu báu, đồ cổ, ta đều không màng, chỉ mong cùng người đẹp Tiểu Thúy, hưởng qua một đêm hoan lạc, để sống không uổng kiếp này.
Đại hán bên trái cười sằng sặc:
- Ta xem ngươi là một gã điên, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, Tiểu Thúy cô nương đẹp tựa thiên tiên, há có thể để ý đến hạng hèn kém như ngươi sao ?
Đại hán bên phải đáp:
- Chủ nhân đã nói trước, ai mà có thể lập đại công cho Mai Hoa môn, có thể yêu cầu bất cứ điều gì, cho dù Tiểu Thúy không thích ta, nhưng nếu chủ nhân có lệnh, cũng vô phương kháng cự.
Lãnh Như Băng thầm nghĩ:
"Quả nhiên là Mai Hoa môn hạ, nữ tử Công Tôn Ngọc Sương này vì mục đích bất chấp thủ đoạn, đích thực là bất cứ chuyện gì cũng muốn làm cho được mới thôi".
Đại hán bên trái giơ tay chỉ Lãnh Như Băng, hỏi:
- Chẳng biết tiểu tử này là nhân vật nào ? Nếu là nhân vật vô danh thì thủ tiêu quách để tránh phiền phức.
Lãnh Như Băng cảm giác có một bàn tay nắm lấy tay trái của mình, hiển nhiên muốn lật chàng qua, trong lòng nghĩ cơ hội đã đến, lập tức ngưng thần lắng nghe, tính toán chính xác phương vị của hai người, đột nhiên nhảy lên một cái, hai tay, hai chân đồng loạt vung lên tấn công về phía hai người. Hai gã đại hán nằm mộng cũng không tưởng ra được một nữ nhân yếu đuối lại dám hí lộng hai gã, gạt hai gã lên đây, chưa kịp phản ứng, huyệt đạo đã bị điểm. Chỉ nghe "huỵch" một tiếng, hai gã ngã sóng xoài trên mặt đất. Lãnh Như Băng huy động hữu thủ, điểm một lượt bốn huyệt đạo trên người hai gã, cười nói:
- Hai vị bàn tính hay lắm.
Chỉ nghe một tràng âm thanh bước chân vang lên, thanh y thiếu nữ đột nhiên chạy lên lầu, nhìn Lãnh Như Băng một cái, hoan hỉ thốt:
- Các hạ đã thu thập được cả hai người rồi ư ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Đều nhờ cô nương tương trợ.
Thanh y thiếu nữ than:
- Hiện tại tuy hai người này đã bị chế trụ, nhưng sau này người khác sẽ đến.

Lãnh Như Băng nói:
- Tại hạ ở lại là cốt ý muốn giải nguy cho cô nương.
Đoạn vung tay vỗ hai chưởng vào hậu tâm của hai gã đại hán, lạnh lùng thốt:
- Thời khắc này, nếu tại hạ muốn giết hai vị, thật dễ như trở bàn tay, bất quá chỉ muốn biết hai vị có phải là anh hùng hảo hán không sợ chết không.
Hai gã hắc y đại hán, tuy huyệt đạo bị điểm, không có năng lực phản kháng, nhưng tai nghe lời tán tụng của Lãnh Như Băng, trong lòng cũng phát sinh một cảm giác cao hứng, bất giác không khỏi mỉm cười. Lãnh Như Băng cười một tiếng lạnh lùng, nói tiếp:
- Vì thế tại hạ trước tiên muốn đem một vị ra cho nếm thử mùi vị phân thân thác cốt, không biết vị nào có đủ dũng khí ?
Nụ cười trên gương mặt hai đại hán đột nhiên biến mất, đưa mắt ngơ ngác nhìn Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng trông thấy thần thái của hai người, tự nhiên trong lòng phát sinh úy kỵ, không chờ lâu nữa, tùy tiện chộp đại một gã phía trước, thốt:
- Các hạ thử trước xem sao ?
Hữu thủ chàng vung lên, lập tức có tiếng xương gãy vang lên, cánh tay trái của đại hán đó đã bị bẻ gãy lìa. Hắn rên một tiếng, thốt:
- Vị nhân huynh này, võ công cao cường hơn ta rất nhiều.
Lãnh Như Băng cất tiếng cười lạnh lùng, thốt:
- Tới phiên vị kia thử.
Chàng chụp lấy đại hán bên phải, âm thầm vận công lực bẻ gãy tay phải của hắn.
Thủ pháp phân thân thác cốt này, đích thực tàn khốc dị thường, hai gã đại hán bị điểm vô số huyệt đạo trên người, vô phương kháng cự, chỉ còn biết rên rỉ không ngừng. Lãnh Như Băng điểm nụ cười lạnh, nói:
- Nếu như hai vị tự biết khó thể chịu nổi nỗi khổ phân thân thác cốt, hãy mau giao giải dược ra.
Hai gã đại hán nhất tề kêu lên:
- Giải dược hiện đang ở trên người ta.
Lãnh Như Băng thế hai gã đại hán bị gãy tay, thò vào trong người bọn chúng móc ra thuốc giải. Trước tiên bắt hai gã uống hai viên, sau đó tới phiên Hứa Sĩ Công, Vương Văn Dương mỗi người một viên, luôn tiện bức bách hai gã giao ra thuốc giải cho thanh y thiếu nữ, nói:
- Cô nương mau thu dọn hành trang, lập tức chạy trốn đi !
Thanh y thiếu nữ quỳ sát đất bái, thốt:
- Xin ân công cho biết tính danh, tiểu nữ tự biết khó lòng báo đáp đại ân, sau này ghi lại tính danh của ân công, thiết lập nơi thờ, ngày đêm khấn bái.
Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:
- Không cần đâu, cô nương hãy mau đi đi.

Thanh y thiếu nữ bái tạ lần nữa, quay lưng bước xuống lầu. Lãnh Như Băng ngồi xuống tĩnh tọa, chờ đợi khoảng chừng nửa tuần trà, Hứa Sĩ Công cùng Vương Văn Dương đã tỉnh dậy. Hứa Sĩ Công vừa mở mắt đã rống lên:
- Gan của tiểu nha đầu kia quả là không nhỏ, dám hạ độc trong thức ăn của lão hầu nhi cha mi, ta phải chặt mi ra làm mấy khúc mới được.
Mục quang chuyển động, trông thấy Lãnh Như Băng, không khỏi ngẩn người, hỏi:
- Các hạ là ai ?
Lãnh Như Băng ôm quyền, thốt:
- Hứa huynh không nhận ra thanh âm của tiểu đệ hay sao ?
Hứa Sĩ Công đáp:
- Thanh âm đích thực rất quen thuộc, nhưng chưa từng gặp trước kia.
Lãnh Như Băng thốt:
- Tiểu đệ là Lãnh Như Băng.
Hứa Sĩ Công nhảy dựng lên, quát:
- Ngươi chỉ nói nhảm !
Hữu thủ lập tức vung lên chụp qua. Lãnh Như Băng khẽ thụt lùi cổ tay lại, tránh đi, nói:
- Hứa huynh, tiểu đệ đích thực là Lãnh Như Băng.
Hứa Sĩ Công tức giận nói:
- Lãnh huynh đệ của ta, anh tuấn tiêu sái, như cây ngọc trong gió, sao có thể mang bộ dạng như ngươi ?
Lãnh Như Băng khẽ thở dài, đáp:
- Tiểu đệ bị người hủy đi dung mạo.
Vương Văn Dương đột nhiên lên tiếng:
- Không sai, đích thực là thanh âm của Lãnh huynh đệ. Ôi, nếu như không phải là Lãnh huynh đệ mà là người khác, thì đã chẳng cứu chúng ta.
Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, hoang mang hỏi:
- Lãnh huynh đệ, ai đã hủy đi diện mạo của đệ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Công Tôn Ngọc Sương.
Hứa Sĩ Công bật chưởi:
- Ha ! Cũng là nữ ma đầu đó.
Đoạn khởi thân đứng dậy, tiếp:
- Ta phải đi tìm tiểu nha đầu kia thanh toán món nợ này, Lãnh huynh đệ, chúng ta nói chuyện sau.
Lãnh Như Băng cấp tốc kêu lên:
- Hứa huynh khoan đi, không thể trách vị cô nương đó, nàng thân bị cưỡng ép, cho người lợi dụng, một nữ nhân chân yếu tay mềm, huynh muốn nàng phản kháng như thế nào.

Vương Văn Dương điểm một nụ cười, thốt:
- Hàn huynh, không cần phải gấp, hãy chờ Lãnh huynh đệ giải thích rõ ràng mọi chuyện đã.
Hứa Sĩ Công dừng bước ngồi xuống, Lãnh Như Băng đem chuyện đã trải qua từng chi tiết một tỉ mỉ thuật lại. Vương Văn Dương khẽ than một tiếng, thốt:
- Giang hồ ân oán triền miên, chẳng biết người nào có khả năng thanh trừng những việc này ?
Lãnh Như Băng muốn đem chuyện Vương Thông Huệ gặp gỡ Công Tôn Ngọc Sương tại Thái Hồ thuật lại, nhưng chợt suy nghĩ lại, tức thì kiên nhẫn hạ xuống. Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn hai gã hắc y đại hán một cái, nói:
- Hai con thỏ chết này, đã là thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương, cách đơn giản nhất cứ làm thịt chúng là xong.
Lãnh Như Băng đột nhiên vung tay điểm vào hai yếu huyệt của hai gã đại hán, thốt:
- Chừa cho họ một đường sống, còn sống chết thế nào cứ để ông trời quyết định.
Chàng trông thấy tận mắt nỗi khổ bị ma bệnh hành hạ của Vương Tích Hương, trong lòng đau xót vô cùng, chỉ mong làm thật nhiều việc thiện, có thể khiến Vương Tích Hương bình an thoát qua hiểm cảnh. Trong lòng chàng mang bí mật này, không thể tùy tiện nói ra. Hứa Sĩ Công cười ha hả một tràng, thốt:
- Lãnh huynh đệ quả là nhân từ, hành tẩu giang hồ chỉ sợ mạnh còn yếu mất, chúng ta hôm này không giết hai người này, có thể vài năm sau này, người giết chúng ta là họ.
Tuy miệng nói như thế, nhưng không hề kiên trì muốn xử tử hai gã đại hán.
Vương Văn Dương lặng lẽ quan sát, phát hiện ra Lãnh Như Băng ý chí tiêu trầm, không còn vẻ hào phóng anh hùng khi mới gặp, trong lòng cảm khái vô vàn, đưa tay nắm lấy cổ tay phải của Lãnh Như Băng, thốt:
- Lãnh huynh đệ, chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, hành tẩu ở giang hồ lấy khí khái làm trọng, đều không để ý đến dung mạo đẹp xấu.
Lãnh Như Băng mỉm cười, thốt:
- Đa tạ Vương huynh quan hoài, tiểu đệ đã sớm không để chuyện này trong lòng.
Hứa Sĩ Công cười ha hả, thốt:
- Đúng vậy, chỉ có đại anh hùng mới có bản sắc, Lãnh huynh đệ không vì dung mạo anh tuấn bị biến đổi mà sầu khổ, lão ca bội phục vô cùng, mau lên, chúng ta tìm một tửu quán, trước tiên uống vài chung cho thống khoái, lão ca muốn kính đệ ba chung.
Ba người cất bước xuống lầu, rời khỏi Bích Vân Thiên.

Vương Văn Dương, Hứa Sĩ Công, bị dược vật làm hôn mê, mấy ngày chưa ăn uống, trong bụng đã sôi rồn rột, phóng nhanh phía trước, hy vọng có thể tìm được một tửu quán ăn một bữa cho thống khoái.
Đi một mạch đã hơn mười dặm đường, đến một thị trấn phồn thịnh, thập phần huyên náo, thương điếm tửu quán tấp nập. Hứa Sĩ Công đi trước, cất bước hướng về một khách điếm lớn đề "Triều Dương Lâu".
Đây là một tửu phạn kiêm khách điếm lớn, Hứa Sĩ Công vừa bước vào cửa, đã hét thật lớn:
- Tiểu nhị, mau đem mười cân Trạng Nguyên Hồng, ba cân thịt trâu luộc, cùng với vài dĩa rau cải, càng nhanh càng tốt.
Lão vừa chọn được chỗ ngồi ngồi xuống, đã gọi xong thức ăn và rượu. Lúc bấy giờ, mới qua giờ ăn trưa, chưa đến giờ ăn tối, trong khách điếm còn vắng lặng. Không quá nửa khắc, rượu và thức ăn Hứa Sĩ Công gọi đã được mang lên. Hứa Sĩ Công lập tức nâng chén, uống liền hai cân rượu, mới bỏ chén xuống, thốt:
- Lãnh huynh đệ, lão ca được đệ cứu mạng hai lần, giao tình của chúng ta, có thể nói là cùng chung sống chết.
Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:
- Đó chỉ là chuyện nhỏ, Hứa huynh bất tất phải nhắc tới.
Vương Văn Dương đột nhiên thở dài, nói:
- Lãnh huynh, trong thời gian gần đây, huynh đã đi đâu ? Xá muội từng sai người đi khắp nơi tìm kiếm Lãnh huynh, nhưng Lãnh huynh như đá chìm dưới biển, chẳng tìm ra một dấu vết gì.
Lãnh Như Băng cười nhẹ, thốt:
- Tiểu đệ trong khoảng thời gian này, đã trải qua rất nhiều chuyện vui buồn, đối với ân oán trên giang hồ, cuộc sống không bao giờ có ngày yên ổn, đã cảm thấy rất mỏi mệt, không muốn dấn thân vào vòng thị phi nữa.

Hồi 12

Hứa Sĩ Công đập tay xuống bàn hét lên:
- Cái gì ? Niên kỷ của Lãnh huynh đệ chính xác là lứa tuổi thiếu niên anh hùng nên ra tung hoành trên giang hồ, cớ sao lại muốn thoái ẩn ?
Lãnh Như Băng thở dài:
- Trên giang hồ ân oán trùng điệp, không bao giờ ngừng nghỉ, nếu ai cũng không chịu nhân nhượng, thì chẳng phải là sát kiếp liên miên, chẳng có một ngày yên ổn sao ?
Vương Phi Dương ngẩn một người thoáng, đoạn thốt:
- Chỉ một thời gian ngắn không gặp Lãnh huynh, không ngờ hào khí của Lãnh huynh đã tiêu trầm đến thế, trong khi đó ...
Lãnh Như Băng ngắt lời:
- Không có chuyện đó.
Hứa Sĩ Công cười to hỏi:
- Lãnh huynh đệ, đệ chắc đã biết lão huynh với Vương huynh đệ đến Thái Hồ như thế nào ? Bị ám toán ra sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Việc này đệ chưa được rõ.
Hứa Sĩ Công thốt:
- Tất cả cũng vì Lãnh huynh đệ ngươi ! Chúng ta phụng mệnh Vương cô nương truy tầm hành tung của đệ, Vương cô nương hùng tài đại lược, đã được Trần đại hiệp cùng Kim Phất đạo trưởng hai vị võ lâm cao thủ tương trợ, đi tranh chức vị võ lâm minh chủ chí tôn.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Công Tôn Ngọc Sương nói quả không sai, Vương Thông Huệ vì chức vị võ lâm minh chủ mà buông tay phóng thích Công Tôn Ngọc Sương, không biết võ lâm vận kiếp sau này sẽ ra sao dưới sự cầm quyền của một nữ nhân ích kỷ như thế".
Vương Phi Dương trông thấy Lãnh Như Băng mặc nhiên không nói, như đang suy nghĩ gì đó, không nhịn nổi phải lên tiếng:
- Lãnh huynh, bước kế tiếp thế nào, chắc đã có tính toán ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tiểu đệ quyết định đến vùng phụ cận Từ Châu truy tầm tông tích của Lý Tiểu Hổ sư đệ.
Hứa Sĩ Công cười thốt:

- Vị tiểu sư đệ đó của Lãnh đệ, tựa như đá chìm dưới biển, trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ khó mà tìm được. Sao không cùng lão ca đến Nam Xương, nơi thiên hạ anh hùng cao thủ tụ tập đông đảo, hoặc giả có thể từ đó nghe được tin tức hạ lạc của lệnh sư đệ.
Lãnh Như Băng mỉm cười hỏi:
- Hai vị gấp gáp tới Nam Xương, chẳng phải là để tham dự đại hội võ lâm minh chủ đó sao ?
Hứa Sĩ Công đáp:
- Không sai, Lãnh đệ đã biết trước rồi ư ?
Lãnh Như Băng thốt:
- Ôi ! Chắc phải đành phụ nhã ý của hai vị, tiểu đệ chẳng muốn đi.
Hứa Sĩ Công trợn trừng mắt hét:
- Cái gì ? Thiên hạ anh hùng đều tụ tập về hoa viên của Nam Xương phủ, suy cử một vị võ lâm minh chủ để đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, một đại sự như thế, Lãnh đệ lại không muốn đi sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Đều là tranh danh đoạt lợi, so với Công Tôn Ngọc Sương kia lại có chỗ nào khác nhau ?
Hai câu này đích thực nặng nề, chỉ thấy Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương nhất thời ngẩn người ra, cả buổi chưa thốt được một lời. Hứa Sĩ Công tuy là lão giang hồ, nhưng bổn tánh bộc trực, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng nhịn không nổi thốt lên:
- Lãnh huynh đệ, chúng ta chỉ một thời gian ngắn không gặp mặt, xem ra đệ đã biến đổi rất nhiều ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Nếu như Vương Thông Huệ kia thật có lòng vì võ lâm trừ hại, lần đó đã dồn Công Tôn Ngọc Sương vào chỗ chết, đã chẳng bỏ đi tranh giành ngôi vị minh chủ".
Vương Phi Dương tánh khí trầm ổn, chỉ khẽ thở dài một tiếng, thốt:
- Mỗi người một chí, không nên miễn cưỡng, Hứa huynh nên thông cảm đi thôi.
Lãnh Như Băng dường như cũng tự biết đã quá nặng lời, không nói thêm gì nữa.
Hứa Sĩ Công đột nhiên hạ chén rượu xuống, hai mắt lóe lên thần quang, chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, thốt:
- Kỳ quái ! Kỳ quái thật !
Lãnh Như Băng ngơ ngác hỏi:
- Chuyện gì ?
Hứa Sĩ Công hỏi:
- Ngươi có thật sự là Lãnh Như Băng chăng ?

Lãnh Như Băng cười đáp:
- Tiểu đệ dung mạo bị hủy, chẳng lẽ cả thanh âm cũng biến đổi nữa sao ?
Hứa Sĩ Công lạnh lùng thốt:
- Lãnh huynh đệ của ta, hào khí ngất trời, kiếm đảm hiệp tâm, cùng với tính cách của ngươi có chỗ không tương đồng.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Diện mạo ta biến đổi hẳn đi, hành động so với người trong quá khứ thì y như hai người khác nhau, chẳng trách Hứa huynh sinh lòng nghi ngờ".
Bỗng nghe Hứa Sĩ Công cao giọng nói:
- Vương huynh đệ, Công Tôn Ngọc Sương kia cái gì cũng có thể làm ra, chúng ta không thể để trúng quỷ kế của ả.
Vương Phi Dương từ miệng của Vương Thông Huệ, đã biết chuyện Lãnh Như Băng bị hủy đi dung mạo, nhưng hiện tại đối với người trước mặt, cũng không thể phân biệt được có phải là Lãnh Như Băng thật sự hay không, mặc nhiên trầm ngâm không lên tiếng. Lãnh Như Băng chỉ phát giác tình thế trước mắt thập phần ngượng ngập, vội khởi thân đứng dậy, thốt:
- Hai vị đã có lòng nghi ngờ, tiểu đệ đành cáo biệt.
Dứt lời chuyển mình bước ra khỏi tửu điếm. Hứa Sĩ Công đột nhiên bật dậy, quát lớn:
- Đứng lại !
Nhanh như chớp vươn trảo chụp qua. Vương Phi Dương vội đưa tay cản lại, thốt:
- Hứa huynh không nên vội vàng.
Hai người kẻ cản người đánh, Lãnh Như Băng liền gia tăng cước bộ phóng đi, phút chốc đã không còn thấy bóng. Hứa Sĩ Công giận dữ hỏi:
- Đệ cản ta thật ư ?
Vương Phi Dương khẽ thở dài, thốt:
- Hắn đích thực là Lãnh Như Băng, nếu như Hứa huynh xuất thủ, chẳng phải đã làm tổn thương hòa khí giữa huynh đệ chúng ta sao ?
Hứa Sĩ Công từ từ ngồi xuống, nói:
- Đệ xác thực hắn là Lãnh Như Băng sao ? Hắn thật sự là Lãnh Như Băng sao ?
Nếu hắn thật sự là Lãnh Như Băng, sao chỉ có thể trong vòng một thời gian ngắn không gặp mặt, tính cách lại biến đổi lớn như thế.
Vương Phi Dương lắc đầu cười khổ:
- Không thể trách hắn.
Hứa Sĩ Công thốt:
- Một thanh thiếu niên có thể trong vòng một thời gian ngắn, ý chí tiêu trầm, thì còn ra thể thống gì ? Cho dù hắn có thật sự là Lãnh huynh đệ, lão Hứa ta cũng chẳng cần loại bằng hữu này !

Vương Phi Dương hỏi:
- Lão huynh chắc biết rõ khả năng của Công Tôn Ngọc Sương ?
Hứa Sĩ Công ngẩn người một thoáng, đoạn đáp:
- Không sai, lão Hứa ta càng già càng hồ đồ, sau khi hắn bị Công Tôn Ngọc Sương hủy dung, cũng đã bị độc dược làm thay đổi tính tình.
Dứt lời vội bật dậy nhanh chóng phóng ra cửa đuổi theo. Vương Phi Dương hoành thân chắn ngang chận đường Hứa Sĩ Công lại, hỏi:
- Hứa huynh muốn đi đâu ?
Hứa Sĩ Công đáp:
- Lãnh huynh đệ bị trúng độc chẳng lẽ chúng ta không lo ?
Vương Phi Dương thốt:
- Bất tất phải đuổi theo ...
Đoạn thấp giọng tiếp:
- Lãnh huynh đệ thần trí tỉnh táo, nếu thật bị phục độc dược thì cũng là dược vật mãn tính không nghiêm trọng, có thể tự bảo toàn tánh mạng.
Hứa Sĩ Công lắc đầu:
- Không thể được ! Nếu chúng ta đã biết, sao có thể tọa thị bàng quang không lo tới ?
Dứt lời gạt Vương Phi Dương sang một bên, phóng vụt ra cửa đuổi theo.
Lão vốn là người thiện ác phân minh, trọng nghĩa nhiệt tình, yêu hận phân minh. Vương Phi Dương đành trả tiền cơm rượu rồi cũng nhanh chóng đuổi theo. Chỉ thấy khách bộ hành đầy đường, nhưng không hề trông thấy bóng dáng của Lãnh Như Băng. Hứa Sĩ Công há miệng kêu to:
- Lãnh huynh đệ, Lãnh huynh đệ !
Đoạn phóng chân hướng về phía Bắc truy đuổi. Lãnh Như Băng ẩn thân sau một ngôi nhà, tai nghe tiếng Hứa Sĩ Công khẩn cấp gọi, bất giác khích động chân tình, nhưng nghĩ đến cuộc tranh giành danh vị ở Nam Xương, trong lòng phát sinh cảm giác chán ghét, dằn lòng xuống, vờ như không nghe. Chờ đến khi bóng của Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương hoàn toàn biến mất, chàng mới nhắm hướng Nam trực chỉ. Chàng đi như thế này, cho dù Hứa Sĩ Công đột nhiên đổi ý, quay ngược lại phía Bắc, đi khắp núi sông cũng khó thể tìm được chàng.
Lãnh Như Băng chỉ phát giác trong lòng có biết bao nhiêu sự nghi ngờ, nhưng thủy chung không có cách gì tìm ra một đầu mối.
Trời bắt đầu sập tối, màn đêm phủ xuống khắp nơi, cảnh vật chung quanh đều chìm trong một màu đen.
Lãnh Như Băng ngơ ngẩn đi giữa màn đêm không định phương hướng, chẳng biết đi tới hướng nào, chẳng biết đã qua bao lâu, đột nhiên trông thấy một ánh đèn chập chờn hiện ra trước mắt.
Chàng cứ theo ánh đèn mà bước, đi gần đến trước, đã thấy một toà tiểu viện.

Nguyên lai ánh đèn đó phát xuất từ tiểu viện kia. Chàng giơ tay đẩy nhẹ một cái, cánh cổng đã tự động bật mở. Nguyên vì hai cánh cổng gỗ này vốn không có khóa.
Lãnh Như Băng cất bước nhanh nhẹn tiến vào cổng.
Tự viện này chiếm diện tích khoảng nửa mẫu đất, tính luôn cả hai dãy hành lang cũng bất quá khoảng chừng mười căn phòng nhỏ. Ánh đèn ở trên cao chiếu xuống xuất phát từ gian phòng nhỏ trong đại điện. Lãnh Như Băng bước đến gần gian phòng, đẩy cửa nhìn vào, chỉ thấy một lão nhân bạch phát đồng nhan, thân vận đạo bào, xếp bằng ngồi tại góc phòng.
Trước mặt lão nhân không xa là một mỹ nữ tóc dài khỏa bán thân đang ngồi, hai con hồng xà thật lớn tự mình co lại thành hai vòng, chia ra quấn trên người nàng.
Lãnh Như Băng trông thấy lão nhân đó, có cảm giác đã từng gặp qua, nhưng trong lòng chàng có vô số phiền não, bất giác không muốn dính dấp vào việc của thiên hạ nữa.
Chàng vừa định chuyển mình bỏ đi, bỗng nghe thanh âm của mỹ nữ khỏa bán thân lạnh lẽo vang lên:
- Đứng lại ! Tự nhiên xông vào, lại muốn bỏ đi hay sao ?
Lãnh Như Băng thầm than:
"Hiện tại Vương Tích Hương đang luyện ma công, chẳng rõ sống chết thế nào ?" Trong lòng chàng chỉ nghĩ đến Vương Tích Hương, căn bản chẳng để ý gì khác, cứ y theo lời của mỹ nữ mà ngừng lại. Chỉ nghe nàng lạnh lùng tiếp:
- Nếu ngươi muốn sống thêm ít lâu, hãy mau nghe theo lời ta ngồi xuống góc phòng kia.
Lãnh Như Băng chẳng muốn suy nghĩ, lập tức bước đến góc phòng ngồi xuống. Mỹ nữ kia không hề đoán được chàng sẽ ngoan ngoãn như thế, trong tay đã thủ sẵn một con tiểu xà thân màu xanh chấm đen, chuẩn bị phóng qua, nhưng đột nhiên thấy Lãnh Như Băng y lời ngồi xuống, hài lòng thu tiểu xà lại.
Bạch phát lão nhân vận đạo bào đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một cái, đoạn thấp giọng nói với mỹ nữ:
- Chuyện giữa hai người chúng ta đối với người khác vô can, cớ sao không tha cho người này đi ?
Mỹ nữ khỏa bán thân lạnh lùng đáp:
- Ở nơi hoang vắng này, bốn phía không người, chẳng ai kêu hắn tự dẫn xác đến, rõ ràng thiên đường có lối hắn không tới, địa ngục vô môn hắn lại vào, sao có thể trách ta được ?
Bạch phát lão nhân thốt:
- Hắn chỉ là một khách bộ hành vô tâm lạc bước tới đây, cô nương lưu hắn ở

lại có lợi ích gì ? Chi bằng cứ thả hắn đi thì hơn !
Mỹ nữ khỏa bán thân hừ một tiếng lạnh lùng, thốt:
- Ta muốn dùng hắn thử nghiệm trước, cho ngươi thấy rõ lợi hại.
Lãnh Như Băng mơ hồ nghe khẩu khí của nữ nhân đó, chừng như muốn xuất thủ trừng trị chàng, bất giác tâm tư chấn động, thần trí chợt tỉnh táo hẳn, nhanh chóng vận khí giới bị, hỏi:
- Ngươi nói cái gì ?
Mỹ nữ kia điểm nụ cười nhạt, đáp:
- Ta muốn cho ngươi nếm thử mùi vị độc xà công tâm.
Lãnh Như Băng thất kinh, hỏi:
- Tại sao ? Chúng ta vô oán vô cừu.
Mỹ nữ khỏa bán thân cất một tràng cười khanh khách trong như tiếng ngọc khua, thốt:
- Không sai, chúng ta không oán không cừu, nhưng trên thế gian này lại có mấy người có oán có hận với ta ?
Nàng ngửa mặt lên trời, hít vào một hơi dài, tiếp:
- Nếu như ta không sát hại người vô oán vô cừu với ta, không phải trên thế gian này chẳng còn ai để giết nữa sao ?
Lãnh Như Băng thầm nhủ:
"Khá lắm ! Nhân mạng quan thiên, là chuyện trọng đại, ả ta lại xem như chuyện ăn cơm bữa, chuyện vui thú hưởng thụ". Chàng phát giác nữ nhân này tâm tư độc ác còn hơn cả Công Tôn Ngọc Sương. Bỗng nghe bạch phát lão nhân buông một tiếng thở dài, thốt:
- Bất luận cô nương có phương pháp độc ác gì, xin cứ thi triển trên mình ta, mong nể tình bần đạo buông tha cho kẻ kia !
Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy thanh âm của lão nhân hết sức quen thuộc, tin chắc đã từng nghe qua, chàng tỉ mỉ quan sát một lần nữa, không khỏi kinh tâm động phách, cơ hồ buột miệng thất thanh kêu tên Dã Hạc Thượng Nhân. Nguyên vì đồng nhan bạch phát lão nhân đó, chính thị Mao Sơn Dã Hạc Thượng Nhân.
Chỉ nghe mỹ nữ kia lạnh lùng thốt:
- Ta trước tiên phải để cho ngươi mục kích nỗi khổ bị độc xà công tâm.
Dứt lời vung tay, phóng một con tiểu xà về phía Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng vốn dĩ đã có chuẩn bị, đột nhiên nhún chân nhảy lên một cái, tránh xa mấy thước, hữu thủ tung ra một chưởng, một cỗ cuồng phong mãnh liệt phóng qua đánh thẳng vào mình con tiểu xà.
Chỉ nghe một âm thanh vang lên, tiểu xà rớt xuống nằm im trên mặt đất. Mỹ nữ khỏa bán thân buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc, thốt:
- Thật không ngờ nhà ngươi lại có võ công cao cường như thế.
Lãnh Như Băng thò tay vào trong người rút ra một đoản kiếm, tức giận thốt:

- Ngươi là một nữ nhân, sao lại độc ác đến thế, ta chẳng hề đắc tội với ngươi, cớ sao lại thả độc xà đả thương người ?
Mỹ nữ khỏa bán thân cười một tiếng lạnh lẽo, hỏi:
- Thế nào ? Nhà ngươi cảm thấy đoản kiếm trong tay ngươi sắc bén lắm ư ?
Dã Hạc Thượng Nhân đột nhiên lên tiếng nói:
- Ngươi không mau chạy đi, còn chờ đến lúc nào ?
Đoạn vung đạo bào quét ra một cái, lập tức phát ra luồng kình phong cực mạnh thổi tắt ngọn đèn. Toàn gian phòng chìm trong một màu đen tối. Chỉ nghe âm thanh trong trẻo của mỹ nữ quát lên một tiếng, mùi tanh đột nhiên xông lên ngập mũi. Trong mơ hồ, Lãnh Như Băng có cảm giác mình đang bị rất nhiều độc xà tấn công, lập tức huy động đoản kiếm bảo vệ toàn thân.
Đoản kiếm của chàng tuy không phải là bảo vật thời thượng cổ, nhưng chém sắt như bùn, do tinh thép với thuần thiết hợp luyện mà thành, kiếm phong cực kỳ sắc bén, có thể xuyên cả đá cứng.
Lãnh Như Băng chỉ cảm giác màn kiếm quang hộ thân của mình vừa chém trúng cái gì, trong lòng thầm nghĩ:
"Đoản kiếm này lợi hại phi thường, không biết đã đả thương biết bao nhiêu độc xà của nàng ta".
Bỗng thấy hỏa quang đột ngột lóe lên, ngọn đèn trong phòng, đột nhiên được thắp sáng. Bóng tối lui đi, cảnh vật đã hiện ra rõ ràng trước mắt.
Lãnh Như Băng tỉ mỉ quan sát phía trước mình, quả nhiên nhìn thấy vài ba xác độc xà bị chém đứt làm hai, quay đầu nhìn về phía mỹ nhân khỏa bán thân, quả nhiên nàng ta đã di chuyển đến chắn ngang cửa, đề phòng chàng cùng với Dã Hạc Thượng Nhân đào tẩu.
Lãnh Như Băng từ từ quay đầu qua nhìn về phía Dã Hạc Thượng Nhân đang ngồi, mục quang vừa chạm tới, không khỏi kinh ngạc. Chỉ thấy một con hồng xà lớn bằng cánh tay người đang quấn quanh trên người Dã Hạc Thượng Nhân, song thủ của Dã Hạc Thượng Nhân cũng bị hồng xà trói chặt, chiếc miệng đỏ lòm của hồng xà há ra phì phò sát bên mặt của lão đạo nhân.
Lãnh Như Băng nhìn hai cái, trong lòng chợt có cảm giác lạnh giá, toàn thân nổi gai ốc, thầm nghĩ:
"Nếu phải chịu nỗi khổ như thế, thà bị một đao hạ sát còn thống khoái hơn nhiều". Nhưng thần thái của Dã Hạc Thượng Nhân vẫn bình tịnh phi thường, tựa như không có gì xảy ra, đối với con độc xà quấn trên người, không hề nhìn tới nửa mắt, song mục nhắm chặt, điềm nhiên tĩnh tọa.
Chỉ nghe mỹ nữ kia lạnh lùng thốt:
- Ngươi cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, tùy thời có thể chết, vậy mà còn muốn lo tới việc của kẻ khác.
Dã Hạc Thượng Nhân từ từ mở hai mắt, điềm đạm thốt:
- Bần đạo có một câu muốn khuyến cáo cô nương.

Mỹ nữ ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi muốn nói gì ?
Dã Hạc Thượng Nhân đáp:
- Trong tiểu tự viện này, ngoài trừ bần đạo và cô nương, còn có một vị .. Mỹ nữ đưa tay chỉ Lãnh Như Băng, ngắt lời:
- Còn có kẻ xú quái này.
Dã Hạc Thượng Nhân thốt:
- Hắn mình cao ngực lớn, đứng ngay tại đó, ai cũng có thể thấy được, ý của bần đạo tự nhiên không phải ám chỉ hắn.
Mỹ nữ kinh ngạc hỏi:
- Không phải hắn, chẳng lẽ có còn người thứ tư hiện diện tại đây sao ?
Dã Hạc Thượng Nhân đáp:
- Không sai, bần đạo nói chính là một người khác, người này võ công cao cường, tính khí lại rất xấu, không phải bần đạo âm thầm khuyên nhủ, chắc chắn cô nương đã thọ thương dưới tay người đó.
Mỹ nữ cười lên một tiếng lạnh lẽo, thốt:
- Có chuyện đó nữa sao ?
Dã Hạc Thượng Nhân hỏi:
- Cô nương không tin ư ?
Mỹ nữ đáp:
- Bảo kẻ kia hiện thân ra, ta tự nhiên sẽ tin.
Dã Hạc Thượng Nhân nói:
- Nếu như người đó hiện thân, chỉ sợ sẽ không nghe lời khuyên nhủ của bần đạo nữa, nếu như hướng vào cô nương hạ thủ ...
Mỹ nữ nổi giận thốt:
- Không cần phải hăm dọa ta, trong phòng này căn bản không hề có sự hiện diện của người thứ tư.
Dã Hạc Thượng Nhân nói:
- Bần đạo bị cô nương phóng Xích Luyện xà trói cả hai tay lại, kẻ cầm kiếm kia cũng không có thời gian hạ thủ, cô nương lại thủ ngay cửa, vậy ai đã thắp ngọn đèn trong phòng lên ?
Lời chất vấn này khiến mỹ nữ khỏa bán thân trợn mắt cứng lưỡi, qua một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng, hai đạo mục quang loang loáng bất giác đảo chung quanh phòng tìm kiếm. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Không sai, Dã Hạc Thượng Nhân bị trói hai tay, ta thì chưa đụng tới ngọn đèn, nữ nhân khỏa bán thân kia cũng không thể đi đến nơi đó, trong gian phòng này ngoại trừ ba người đang đứng đây ra, tự nhiên phải có sự hiện diện của một người thứ tư".
Chàng đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy ngoài trừ mộc đài có ngọn đèn treo giữa không trung, ngoài ra chẳng còn nơi nào khả dĩ có thể ẩn thân. Nhưng mộc

đài đó bốn bề trống không, nhìn một cái đã thấy hết, chẳng che giấu được người nào. Mỹ nữ kia đưa mắt nhìn khắp nơi trong gian phòng, lạnh lùng thốt:
- Nhà ngươi lúc nào cũng quỷ kế đa đoan, ta chẳng tin lời ngươi.
Dã Hạc Thượng Nhân khẽ thở dài, nói:
- Bần đạo hối tiếc một bước lỡ lầm trong quá khứ, biết rằng sẽ di họa cho ngày hôm nay, chẳng muốn chuyện cũ tái diễn, cô nương nếu như không tin lời bần đạo, thì cũng chẳng có cách nào khác.
Lời ông vừa dứt, ngọn đèn trong gian phòng đột nhiên chao đảo, giữa phòng đột ngột xuất hiện một bạch phát đồng nhan lão nhân khác.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Thì ra ông ta ẩn thân phía sau cánh cửa phía trên vách tường".
Chỉ thấy lão nhân mới tới xoắn hai tay lại, giơ hữu chưởng lên hướng về phía mỹ nữ kia, hỏi:
- Ngươi có nhận ra đây là loại võ công gì không ?
Mỹ nữ khỏa bán thân nhìn cách thủ chưởng, thất thanh kêu lên:
- Tam Dương thần chưởng !
Bạch phát lão nhân đáp:
- Không sai, đích thị là Tam Dương thần chưởng.
Lãnh Như Băng trước kia tại Liên Vân lư, đã từng gặp qua người này, biết lão chính là trượng phu của Huyền Y Long Nữ, cha của Vương Tích Hương, Vương Tiểu Cường. Chỉ nghe Vương Tiểu Cường lạnh lùng thốt:
- Ngươi đã biết đây là Tam Dương thần chưởng, chắc cũng biết rõ lão phu có đủ khả năng hạ sát ngươi.
Mỹ nữ thong thả thốt:
- Chúng ta trước khi động thủ, ai chết ai sống còn chưa biết.
Song mục Vương Tiểu Cường lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói:
- Ngươi thật là ương ngạnh, lão phu phải xuất thủ mới xong.
Đoạn từ từ cất hữu chưởng lên.
Chỉ nghe Dã Hạc Thượng Nhân thở dài một tiếng, thốt:
- Không cần đả thương nàng ta, ta năm xưa nhất thời xung động, đã tạo ra một sai lầm lớn, ngày hôm nay hối hận đã muộn, nếu hôm nay đệ sát hại nàng ta, chẳng phải đã tước đi cái cơ hội chuộc lỗi của huynh sao ?
Vương Tiểu Cường khẽ buông tiếng thở dài, thu hồi chưởng thế, thốt:
- Một người sống cả cuộc đời, chẳng thể nào không có sai lầm, biết sai mà sửa, đã là chuyện tốt, sao còn phải tự hành hạ bản thân mình ?
Dã Hạc Thượng Nhân nghiêm nghị thốt:
- Trong hiện tại lỗi phải, đúng sai khó lòng mà nói cho rõ ! Ôi ! Chỉ có mình Tích Hương điệt nữ hiểu nỗi khổ tâm của ta.
Vương Tiểu Cường nói:

- Chỉ tiếc rằng nó không rõ hành tung, chẳng có tin tức gì, chuyết thê vì chuyện này mà gấp muốn điên lên được !
Dã Hạc Thượng Nhân như vừa nhận được một tin chấn động thật mạnh, toàn thân run lên một cái, hỏi:
- Tích Hương điệt nữ tội nghiệp của ta, chưa thoát qua được cửa tử sao ?
Vương Tiểu Cường nói tiếp:
- Sống không nghe tin, chết không thấy xác. Ôi ! Điều đáng hận là cả hai ả nha đầu Tố Mai, Hoàng Cúc cũng không một tin tức.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Ra là chuyện Vương Tích Hương ẩn thân tại Mai Hoa cư, cả song thân nàng đều không rõ sự tình".
Dã Hạc Thượng Nhân thốt:
- Đệ không cần phải hoảng, Tích Hương điệt nữ của ta tài hoa xuất chúng, tất có biện pháp thoát khỏi cái chết.
Vương Tiểu Cường thở dài, thốt:
- Mấy năm nay, hai người già chúng tôi, vì nó chịu mọi thống khổ, nếu nó thật sự chết đi, thì kể như xong, chỉ là hoàn toàn không có tin tức, sống chết không rõ, thật khiến người ta khó mà an tâm.
Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười thốt:
- Đệ không cần phải gấp, Tích Hương điệt nữ của ta đã có biện pháp tự cứu, chỉ là vì nó không muốn sống, nhưng đợi đến lúc nó thật sự đối diện với cái chết, tất nhiên sẽ nghĩ đến lòng yêu thương vô vàn của cha mẹ, nhớ đến vị bá bá đang thọ tội tại Ngũ Độc Cung này, sẽ không nhẫn tâm chết đi.
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ:
"Dã Hạc Thượng Nhân chỉ tính được phân nửa, nàng tuy có biện pháp tự cứu, nhưng chắc gì đã thành công".
Bỗng nghe mỹ nữ kia lạnh lùng lên tiếng nói:
- Dã Hạc Thượng Nhân, nếu ngươi tin rằng nàng ta có thể cứu được ngươi, thì cứ thử xem.
Vương Tiểu Cường tức giận quát:
- Ta muốn giết ngươi bất quá chỉ cần một cái nhấc tay, chỉ là vì không muốn phụ lòng cố hữu, nếu ngươi cứ chọc giận ta, đừng trách ta phải lấy mạng ngươi.
Dứt lời vung chưởng đánh qua. Chỉ thấy con hồng xà trên mình mỹ nữ kia, đột nhiên bị đánh trúng xoay mình một cái, rơi xuống đất chết cứng. Lãnh Như Băng trong lòng cực kỳ chấn động, thầm nghĩ:
"Tam Dương thần chưởng này, quả nhiên hết sức lợi hại !" Mỹ nữ kia trên người vẫn còn quấn vài loại độc xà, nhưng trông thấy chưởng thế của Vương Tiểu Cường lợi hại như vậy, trong lòng tự biết khó thể kháng cự, nếu như nhiều lời, tất sẽ chuốc họa sát thân, nên chẳng nói thêm một lời nào.

Vương Tiểu Cường trông thấy mỹ nữ kia đã bị Tam Dương thần chưởng làm khiếp hãi, quay đầu lại nhìn Dã Hạc Thượng Nhân thốt:
- Huynh chắc đã từng gặp qua Ngũ Độc cung chủ ?
Dã Hạc Thượng Nhân đáp:
- Đã gặp qua.
Vương Tiểu Cường hỏi:
- Hắn nói gì ?
Dã Hạc Thượng Nhân buông một tiếng thở dài, đáp:
- Hắn bảo vĩnh viễn không bao giờ quên mối hận năm xưa.
Đoạn chuyển mục qua nhìn Lãnh Như Băng, mặc nhiên ngưng lời không nói tiếp.
Vương Tiểu Cường đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi ở lại đây làm gì ?
Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:
"Người này tánh khí thật tệ". Khẽ ho nhẹ một tiếng, đáp:
- Tại hạ chỉ là khách qua đường muốn trú lại đây một đêm.
Vương Tiểu Cường thốt:
- Bây giờ ngươi có thể đi.
Lãnh Như Băng từ từ đứng dậy, nói:
"Được lắm !" Đoạn quay lưng cất bước hướng ra cửa. Nhưng chợt trông thấy mỹ nữ kia đang ngồi ngay cửa, phải lập tức đình bộ.
Vương Tiểu Cường nổi giận quát to:
- Mau tránh đường !
Mỹ nữ từ từ đứng dậy lùi sang một bên, hiển nhiên đã bị khí thế uy mãnh của Vương Tiểu Cường làm kinh hãi. Lãnh Như Băng chậm rãi bước ra cửa, trong lòng thầm nghĩ:
"Vương Tích Hương kia ôn nhu, hòa ái, không tưởng nổi phụ thân của nàng lại là một người có tánh khí tàn bạo nóng nãy đến thế".
Lúc này, chàng đối với bất kỳ ai cũng không còn lòng tin, cũng chẳng còn quan tâm đến, chỉ cảm thấy trên thế gian này đều là người tranh danh đoạt lợi, chỉ cần có lợi, đại nghĩa chẳng màng, cuộc sống giang hồ vốn là như thế. Vì thế, chàng chẳng quan tâm đến ai sẽ thống trị võ lâm, bất luận là Công Tôn Ngọc Sương hay Vương Thông Huệ, đều không có gì khác biệt. Duy chỉ có một điều duy nhất khiến chàng không quên, đó là chuyện sống chết của Vương Tích Hương, trong mấy ngày gần đây, trong lòng chàng nổi lên vô số nghi vấn, hy vọng có thể tìm ra đáp án, nhưng chàng tự biết những việc đó, nếu tự mình suy nghĩ, có thể trên năm, ba năm cũng không có kết quả, chỉ có nhờ vào trí tuệ của Vương Tích Hương, mới mong giải thích được những nghi vấn trong đầu chàng.
Nhưng bất quá trong lòng chàng nghĩ như thế, kỳ thực, sợi tơ tình của

Vương Tích Hương giăng đã trói chặt trái tim chàng, khối nhu tình như nước mùa xuân ấy dĩ nhiên đã in sâu vào tâm trí, trong trái tim chàng. Hình ảnh mỹ lệ ấy, nụ cười như hoa nở ấy, dĩ nhiên đã chiếm cứ cả hồi ức của chàng. Chàng ngơ ngẩn cất bước hướng về phía trước, chẳng biết phải đi về đâu ? Kể từ giây phút này, chàng bắt đầu phiêu lãng tìm kế sinh nhai, chẳng biết thờ i gian có dễ qua như nước chảy qua cầu.
Hôm đó, chàng đi đến một ngôi nhà lớn trong thị trấn, chỉ thấy bụng đói cồn cào, vội vàng bước đến một tửu lâu. Bấy giờ là giờ cơm trưa, tửu lâu đầy nghẹt người.
Lãnh Như Băng trong mấy ngày gần đây, độc lai độc vãng, một mực suy nghĩ đến tâm sự của mình, đối với sự việc bên ngoài không hề quan tâm, mặc dù chung quanh ồn như phiên chợ, chàng vẫn điềm nhiên như kẻ ngồi thiền, bất cứ sự vật gì cũng không thể khiến chàng chú ý đến.
Chàng tìm đến một góc phòng, lặng lẽ ngồi xuống, gọi rượu và thức ăn, bắt đầu ăn một mình.
Trong tửu lâu người người đến rồi đi, khẩn trương dị thường, chàng vẫn ngồi im giống như một kẻ đui mù. Chẳng biết qua bao lâu thời gian, bỗng nghe một thanh âm cất lên sát bên mình:
- Khách quan, ngài đã ăn xong chưa ?
Lãnh Như Băng giật mình chợt tỉnh, phát giác tửu lâu đầy nghẹt người, chẳng biết lúc nào đã đi không còn một mống. Chàng nhìn lại bình rượu của mình, vẫn còn phân nửa, lắc đầu đáp:
- Trong bình của ta còn rượu, dùng chưa xong.
Trên mặt điếm tiểu nhị đã rướm mồ hôi, nhưng trông thấy mặt mũi Lãnh Như Băng quái dị màu sắc sặc sỡ, chẳng dám phát tác, chỉ đành cung kính chắp tay thốt:
- Đại gia, xin đại gia nhường lại chỗ ngồi được không ?
Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:
- Được.
Dứt lời cầm lấy bình rượu, nhích qua một tí nhường chỗ. Điếm tiểu nhị đưa tay gạt mồ hôi trên trán, thốt:
- Đại gia, nếu như ngài không gấp, tiểu nhân có một việc điên rồ muốn cấp báo.
Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:
- Chuyện gì ?
Tiểu nhị ngẩn người ra, hỏi:
- Thế nào ? Chưởng quỹ của chúng tôi đã kêu cả nửa ngày, ngài một chữ cũng chưa nghe sao ?
Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:
- Chưa nghe, một chữ cũng chưa có nghe.

Điếm tiểu nhị gãi đầu một cái, nói:
- Khách quan nếu như không muốn tìm chuyện phiền phức, thì đến đúng giờ, hãy mau rời khỏi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Chuyện gì chứ ?
Tiểu nhị hỏi:
- Khách quan thật không biết sao ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tự nhiên phải không biết, chứ ta giả vờ làm gì.
Điếm tiểu nhị giơ tay vừa lau mồ hôi trên mặt, vừa nói:
- Tửu lâu của chúng tôi hôm nay đã bị Lưu đại gia bao trọn, thời gian đã đến, nếu khách quan còn không đi nữa ...
Lời chưa dứt, chỉ nghe có tiếng ngựa phi dồn dập, bốn con khoái mã đã dừng trước cửa điếm. Trên ngựa có bốn kình trang đại hán, đồng loạt nhảy xuống, nhanh nhẹn đi vào. Điếm tiểu nhị lập tức chạy tới, hốt hoảng nói:
- Thảm rồi, đại gia ...
Bốn kình trang đại hán đi thẳng về phía Lãnh Như Băng, người đi phía trước đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một cái, lạnh lùng nói với điếm tiểu nhị:
- Không phải trang chủ của chúng ta đã bao trọn tửu lâu của ngươi rồi sao ?
Điếm tiểu nhị cung kính đáp:
- Vị đại gia này chỉ còn nửa bình rượu, uống xong sẽ lập tức rời khỏi.
Đại hán kia hừ một tiếng lạnh lùng, thốt:
- Lời chúng ta đã nói qua, chẳng có giá trị gì, phải không ?
Điếm tiểu nhị kinh hoàng, gấp gáp thốt:
- Không có chuyện đó, xin đại gia bao dung, tiểu nhân xin khấu đầu với đại gia.
Dứt lời, quả nhiên quỳ xuống khấu đầu với đại hán kia.
Lãnh Như Băng vốn dĩ hào khí đã tan biến, không còn lòng cạnh tranh, nếu như đại hán kia trực tiếp tìm đến tống cho chàng hai quyền, vị tất chàng đã hoàn thủ, nhưng trông thấy bộ dạng đáng thương của tiểu nhị, bất giác sinh lòng bất nhẫn, lạnh lùng lên tiếng:
- Bốn vị bất tất phải làm khó tiểu nhị, có gì xin cứ tìm tại hạ.
Đại hán kia đột nhiên quay đầu lại, thốt:
- Khẩu khí các hạ thật lớn, nhất định là một giang hồ lão luyện.
Bỗng vươn tay chụp lấy bình rượu của Lãnh Như Băng, quẳng mạnh xuống đất.
Lãnh Như Băng cười khanh khách một tràng, thốt:
- Liệng khá lắm !
Đại hán kia khí giận xông lên tận đầu, quát:
- Ngươi dám cười đại gia, tưởng ta không dám đánh ngươi sao ?

Lãnh Như Băng hỏi:
- Chúng ta không oán không cừu, vì sao các hạ lại muốn xuất thủ đả thương người ?
Đại hán kia vung trảo chộp qua, đáp:
- Đại gia phải giáo huấn ngươi một trận mới được.
Lãnh Như Băng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên gạt tay đại hán qua một bên, thốt:
- Chuyện này thật là vô lý !
Đại hán kia bị một chưởng nhẹ của Lãnh Như Băng chấn lùi đến hai bước, không khỏi kinh ngạc. Ba gã kia trông thấy đồng bọn bị thua sút, lập tức phóng tới, thủ xoa cùng chủy thủ, toàn bộ xuất lộng phân ra tập kích các đại huyệt trên người Lãnh Như Băng.
Lãnh Như Băng nổi giận thốt:
- Giữa thanh thiên bạch nhật, dưới mắt bao người, lại dám ra tay đả thương người ?
Chàng lập tức xuất thủ phản kích, quyền tung cước phóng, chỉ thoáng chốc đã đả thương ba người. Bốn đại hán kiêu ngạo, thoáng chốc biến thành một lũ chuột nhắt, quay lưng ôm đầu chạy như chuột.
Điếm tiểu nhị không ngờ võ công Lãnh Như Băng lại cao cường như thế, trong lòng vừa cảm kích vừa sợ hãi, thở dài một tiếng, thốt:
- Đại gia, ngài đã gây họa lớn rồi.
Lãnh Như Băng hỏi:
- Họa gì ?
Tiểu nhị đáp:
- Bốn người đó đều là quản sự gia đình của Lưu đại gia, việc này ...
Bỗng nghe bên ngoài tửu điếm truyền vào một giọng nói lạnh lùng:
- Không biết là vị võ lâm bằng hữu nào, có thể bước ra cho Lưu mỗ khai nhãn giới không ?
Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên đại hán ngoại tứ tuần, thân vận một chiếc áo lót ngắn màu xanh, bên ngoài mặc một chiếc áo dài màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh, mặt đen, mày rậm giao nhau, miệng vuông, sắc mặt giận dữ đang bước nhanh vào. Tiểu nhị tuy trong lòng sợ hãi, thầm trách Lãnh Như Băng đã kéo đến phiền phức này, nhưng nhớ lại vừa rồi Lãnh Như Băng xuất thủ tương trợ, trong lòng thập phần cảm kích, lập tức cung kính ôm quyền cúi thấp trước đại hán, thốt:
- Lưu đại gia, lão gia ...
Thanh y đại hán kia vung tay gạt một cái, điếm tiểu nhị kêu lên một tiếng thất thanh, văng xa ngoài sáu, bảy thước, nửa ngày chưa ngồi dậy nổi.
Lãnh Như Băng trông thấy hắn vung tay một cái uy thế không tồi, bất giác ngầm vận chân khí, âm thầm giới bị. Chỉ nghe đại hán kia lạnh lù ng hỏi:

- Bằng hữu chắc biết hôm nay là ngày gì ?
Lãnh Như Băng suy nghĩ một chút, đoạn lắc đầu, đáp:
- Không biết.
Thanh y đại hán nổi giận hỏi:
- Bằng hữu cố ý làm khó Lưu mỗ ? Hay là thật sự không rõ ?
Lãnh Như Băng đáp:
- Tự nhiên là không biết rõ.
Đột nhiên có một thớt khoái mã ngừng ngay trước cửa điếm, người trên ngựa phóng xuống, nhanh nhẹn bước vào, cấp báo:
- Minh chủ đại giá đã đến gần, không quá hai dặm đường.
Thanh y đại hán phất tay một cái, thốt:
- Tiếp tục dò xét.
Đoạn đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng hỏi:
- Ngươi hiện tại chắc đã rõ ?
Lãnh Như Băng hỏi:
- Minh chủ gì ?
Thanh y trung niên lập tức đáp:
- Minh chủ võ lâm, chẳng lẽ lão huynh ngươi chưa từng hành tẩu giang hồ ?
Lãnh Như Băng vừa định hỏi minh chủ hiện tại là ai thì lại có một thớt ngựa khác dừng trước cửa điếm, người trên ngựa đó như sợ sẽ bị cướp công, ngồi trên ngựa cao giọng kêu to:
- Đại giá của minh chủ đã đến, trang chủ mau ra nghênh tiếp.
Thanh y trung niên kia không còn thời gian rảnh cùng Lãnh Như Băng tranh chấp, lập tức gấp gáp căn dặn tiểu nhị:
- Mời vị đại gia này vào một chỗ, coi như là khách của ta.
Chưa đợi điếm tiểu nhị và Lãnh Như Băng kịp đáp lời, đã vội vàng rời khỏi điếm.
Tiểu nhị vừa bị quẳng đi, bò dậy khập khểnh đi tới, thốt:
- Đại gia, ngài xem đùi của tiểu nhân bị thương thế này, mời khách vào chỗ ngồi thế nào được ?
Lãnh Như Băng nở một nụ cười nhẹ, khởi thân bước tới chiếc bàn bên cạnh cửa ra vào ngồi xuống, thốt:
- Ở đây đã là tốt nhất.
Điếm tiểu nhị dĩ nhiên đã thấy qua võ công của Lãnh Như Băng, bao nhiêu đại hán đó, chỉ cần chàng vung tay một cái, đã rụng như hoa rơi xuống nước, nếu như chọc chàng nổi giận chỉ chuốc lấy khổ, chi bằng chạy trước thì hơn.
Chỉ nghe bên ngoài truyền vào một âm thanh thật to, rõ ràng:
- Hoàn Nam Lưu Sùng, cung tiếp đại giá của minh chủ.
Lập tức có một âm thanh bình hòa đáp lời Lưu Sùng:
- Lưu huynh không cần phải đa lễ, bữa trưa đã chuẩn bị xong chưa ?

Lưu Sùng đáp:
- Tại hạ đã bao trọn khách điếm này cho chư vị, cơm trưa cũng đã sẵn sàng, minh chủ có thể phân phó bất cứ lúc nào.
Chỉ thấy hiện ra bốn đại hán trên lưng bốn kiện mã, đến trước cửa điếm đồng loạt xuống ngựa, xếp hàng đứng đó. Theo sát phía sau là mấy chục đại hán y phục khác nhau, cùng bao quanh hộ tống một cỗ xa mã hoa lệ đang đi tới.

Thiên Nhai Hiệp Lữ

Hồi 13

Lâm Hàn Thanh nhìn những người đi xung quanh chiếc xe đó, thấy đủ mọi hạng người, hoà thượng có, đạo sĩ có, ăn mày có ...
Phía trước xe có một lam y thư sinh, vừa đi vừa không ngừng hoa chân múa tay chỉ đạo đám người kia.
Một lá cờ vàng được dương lên, tung bay trong gió, bên trên viết bốn chữ lớn: 'Võ lâm minh chủ'.
Xe ngựa đi đến trước tửu điếm, từ từ dừng lại. Quần hào đứng xung quanh chiếc xe liền lập tức giãn ra, thành hai hàng, tạo thành một con đường dẫn vào tửu điếm.
Cửa xe bật mở, một hoàng y thiếu nữ, phong thái diễm lệ, tư dung kiều diễm bước ra, quả nhiên chính là Lý Trung Huệ.
Lâm Hàn Thanh vừa nhìn thấy Lý Trung Huệ, trong lòng cả kinh, vội vã len đứng dậy, ngồi vào một góc khuất, quay mặt vào tường. Chàng tự nhủ trong lòng:
"Cuối cùng cô ta cũng đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ. Nhìn phần oai phong, huy hoàng này, chẳng trách người trong võ lâm đều ngày đêm mơ tưởng đoạt được nó."
Sau lưng chàng có tiếng bước chân lục đục, thì ra đám người kia đã đi lên lầu.
Ước chừng khoảng một tuần trà sau, tiếng bước chân mới dừng hẳn lại.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
"Lúc này mà không đi thì còn đợi đến bao giờ."
Nghĩ đoạn liền từ từ quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa tửu điếm có bốn gã đại hán cầm đơn đao đang đứng gác. Chàng chau mày thầm nghĩ:
"Lẽ nào nơi Võ Lâm Minh Chủ ăn cơm thì người bình thường không được ra vào ?"

Tâm niệm thoáng chuyển trong đầu, Lâm Hàn Thanh liền vọt đứng dậy, hướng ra ngoài cửa bước đi.
Chàng tự biết diện mạo bản thân kỳ hình quái trạng, dễ làm người khác chú ý nên cố ý cúi thấp đầu, bước nhanh qua cửa. Bốn tên đại hán giữ cửa cũng không hề làm khó chàng.
Lâm Hàn Thanh đi một mạch mười mấy dặm đường mời từ từ giảm bớt cước bộ, thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng đói khát.
Thì ra lúc nãy trong lòng chàng tràn đầy tâm sự, tự rót tự uống, chỉ mới uống có nửa bình rượu nhỏ, chưa kịp ăn gì. Sau khi chạy một mạch mười mầy dặm đường, cơn đói khát lại nổi lên.
Chàng đưa mắt nhìn từ bề, chỉ thấy một vùng hoang dã. Cách đó chừng hai ba dặm ở phía tây bắc có một lá cờ khách điếm treo cao trên ngọn cây.
Những ngày này Lâm Hàn Thanh đúng là đã sống một cuộc đời lưu lạc thực thụ, tuỳ ngộ nhi an. Không kể là nơi hoang sơn dã lãnh, cổ tự, miếu hoang chàng đều từng ở qua. Về vấn đề thực vật, thì lại càng đơn giản hơn nữa, nếu gặp tửu điếm, khách sạn thì tuỳ tiện vào gọi mấy món ăn, nếu như ở nơi hoang dã không người thì ra tay bắt vài con thú nhỏ rồi nướng ăn, có lúc chàng ăn cả quả thông để chống đói.
Chàng trở nên không quan tâm tới bất cứ việc gì trên đời này nữa., không còn tin tưởng ai nữa. Điều duy nhất còn đọng lại trong tâm trí chàng lúc này là một tấm nhu tình của Bạch Tích Hương và lời thề hẹn ước kia mà thôi.
Lý Trung Huệ đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ, việc này cũng có chút kích thích với Lâm Hàn Thanh, nhưng nó cũng giống như ném một hòn đá xuống hồ lớn, mặt hồ chỉ hơi xao động rồi lại bình hoà trở lại rất nhanh.
Oai phong, sự vinh quang của Võ Lâm Minh Chủ tuyệt không thể làm sống lại hùng tâm tráng trí trong chàng.
Đi được vài dặm, cảnh vật đã biến đổi.
Ven đường có một ngôi nhà tre, dựa lưng vào rừng cây, trước nhà có trồng một cây bạch dương cao to.
Lá cờ khách điếm khi nãy Lâm Hàn Thanh trông thấy được treo trên ngọn cây, tung bay trong gió.
Bên trong chỉ có hai cái bàn nhỏ bằng gỗ trắng, với mấy chiếc ghế tre, tạo thành một tửu điếm nho nhỏ.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi bước vào, ngồi xuống một chiếc ghế rồi cao giọng hỏi:
- Có ai không ?
Nơi này tuy chỉ là một khách điếm nhỏ ơ nơi hoang sơn dã lãnh, nhưng quét dọn vô cùng sạch sẽ, bàn, ghế đều không có một hạt bụi nhỏ.
Chỉ nghe thấy một tiếng nói ngọt lịm đáp lời Lâm Hàn Thanh:
- Đến ngay đây !

Rèm cửa khẽ động đậy, một thiếu nữ áo xanh bước ra.
Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang, đưa mắt nhìn thiếu nữ một cái, trong lòng không ngăn được ngạc nhiên thầm nhủ:
"Ở nơi hoang dã này làm sao lại có một cô nương xinh đẹp như vậy chứ ?"
Chỉ thấy cô nương đó kết một bím tóc dài đến tận thắt lưng, hai ống tay áo xắn lên đến tận khuỷu để lộ ra hai cổ tay trắng như tuyết, lông mày lá liễu, hai mắt trong sáng, miệng anh đào cười tươi như hoa, để lộ ra một hàm răng trắng đều như những hạt ngọc. Nàng đi đến trước mặt Lâm Hàn Thanh nói:
- Khách quan dùng gì ?
Vừa nhìn thấy gương mặt xú bát quái của chàng, thiếu nữ lập tức biến sắc, nhìn chăm chăm bất động.
Lâm Hàn Thanh có chút xấu hổ, cúi đầu xuống nói:
- Một bình rượu với bốn món ăn.
Chàng cúi thấp đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn thiếu nữ kia.
Ước chừng một tuần trà công phu, thiếu nữ kia bưng rượu thịt ra đặt lên bàn, không nói lời nào đã quay đầu bước vào trong.
Lâm Hàn Thanh vốn định gọi thêm vài món nữa, nhưng nghĩ đến dáng vẻ ghê tởm của thiếu nữ khi nãy, chàng cũng không muốn nói nhiều, vội vã ăn uống qua loa, đặt một nén bạc lên bàn rồi đứng dậy định bước ra cửa. Đúng lúc chàng quay người cất bước thì chợt cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân vô lực ngã lăn ra đất.
Chỉ thấy thiếu nữ áo lam xinh đẹp kia từ từ bước lại, một tay cầm đoản kiếm, tay kia cầm một sợi dây thừng dài.
Lâm Hàn Thanh tuy bị ngã nằm trên sàn nhà, nhưng thần trí chưa hoàn toàn hôn mê, chống hai tay xuống đất cố gắng ngồi dậy nói:
- Cô nương, chúng ta vô oán vô cừu. Cô hà cớ gì lại hạ độc vào rượu thịt của ta ?
Trong lòng Lâm Hàn Thanh cảm thấy nghi hoặc, không biết bản thân đã kết thù oán gì với thiếu nữ trong quán rượu nơi hoang dã này.
Thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:
- Phụ mẫu, huynh trưởng của ta ...
Dược tính của loại thuốc trong rượu thập phần mãnh liệt, Lâm Hàn Thanh dựa vào võ công bản thân cố gắng tri trì nhưng cũng không được lâu, cảm thấy chất độc xông lên, song thủ vô lực buông xuống, ngã rầm một cái xuống sàn nhà, hôn mê bất tỉnh. Thiếu nữ kia lẩm bẩm nói gì đó, nhưng lúc đó chàng đã mất đi tri giác, không thể nghe thấy được nữa.
Không biết bao lâu đã trôi qua, khi Lâm Hàn Thanh tỉnh dậy thì phát giác mình đang ngồi trong một lồng sắt, hai chân hai tay đều bị trói chặt bằng gân bò.
Bên tai chàng nghe thấy tiếng xe bánh xe lạch cạch, hình như đang đi trên

một con đường núi.
Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, phát giác mình đang ngồi trên một chiếc xe tù. Bốn phía xung quanh đều bị đậy kín bằng vải đen, không thể nào nhìn ra được cảnh vật bên ngoài.
Chỉ nghe thấy bên phải có tiếng người cao giọng chửi bới:
- Muốn chém thì chém, muốn giết thì giết, hà cớ gì bắt lão tử nhốt vào đây. Các ngươi đừng trách lão tử mở miệng chửi người đấy nhé !
Một âm thanh lạnh lùng như băng vang lên:
- Các hạ, nếu như muốn xác thịt chịu khổ thì chúng ta quy định một chút. Nếu như ai hồ ngôn loạn ngữ, chúng ta sẽ vả vào miệng kẻ dó.
Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong dạ:
"Thì ra cũng có người chung cảnh ngộ với mình."
Nghĩ đoạn liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy bên trong một chiếc lồng khác đặt sát cạnh lồng của mình có một hắc y đại hán đang ngồi.
Gã hắc y đại hán đó dường như đã sớm biết Lâm Hàn Thanh cùng chung cảnh ngộ với gã, chuyển nhãn nhìn chàng nói:
- Ngươi cũng tỉnh rồi à ?
Những kẻ cùng cảnh với nhau rất dễ nảy sinh sự đồng tình. Ấn tượng của Lâm Hàn Thanh với người này tuy không tốt lắm, nhưng chàng vẫn nhã nhặn trả lời:
- Tại hạ cũng vừa mới tỉnh lại.
Gã đại hán kia nói:
- Ngươi có phải là Mai Hoa môn hạ không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người ra, thầm nghĩ:
"Lẽ nào vị cô nương trong tửu điếm đó nhận nhầm ta là Mai Hoa môn hạ nên mới hạ độc vào rượu và thức ăn ?"
Nghĩ vậy, chàng liền đáp lời:
- Tại hạ không phải là Mai Hoa môn hạ.
Gã đại hán kia lại nói:
- Vậy thật là kỳ lại. Ngươi đã không phải là Mai Hoa môn hạ, tại sao bọn chúng lại nhốt ngươi ở đây ?
Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:
- Có lẽ tại bộ mặt này quá đặc biệt, làm người ta sinh nghi, hiểu nhầm tại hạ là Mai Hoa môn hạ.
Hắc y đại hán bất ngờ hạ thấp giọng nói:
- Ngươi thật sự không phải là Mai Hoa môn hạ sao?
Tiếng nói của gã rất nhỏ, Lâm Hàn Thanh phải cố gắng lắm mới nghe được hết câu nói.
Chàng vội lắc đầu nói:
- Thật sự không phải.

Gã đại hán kia liền cười lạnh một tiếng, không để ý đến Lâm Hàn Thanh nữa.
Lâm Hàn Thanh trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, rất muốn hỏi gã đại hán kia mấy câu, nhưng thấy thần tình lạnh như băng của hắn, đành cố nhịn không nói gì.
Cũng may trong thời gian gần đây, chàng đã hình thành một thói quen là không quan tâm tới bất cứ việc gì. Vì thế liền quay mặt đi, không nhìn gã đại hán ấy nữa.
Tiếng bánh xe vẫn tiếp tục đều đều vang lên. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, xe ngựa đột nhiên dừng lại.
Tiếp đó, tấm vải đen che phủ lồng sắt được nhấc ra.
Một gã đại hán cao lớn mặc cẩm y bước tới mở cửa lồng sắt của Lâm Hàn Thanh, lấy ra một cái túi vải đen chụp lên đầu chàng, rồi thúc chàng xuống xe, đẩy về phía trước.
Tuy bị túi vải đen chụp kín đầu, không nhìn thấy cảnh vật xung quanh nhưng chàng cảm thấy nơi đây gió rất lớn, y phục bay phần phần, đoán định đây có lẽ là một nơi hoang sơn dã lãnh nào đó.
Ước chừng một tuần trà, chàng chợt nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng:
- Ngồi xuống đi.
Lâm Hàn Thanh trong bụng thầm nhủ:
"Ngồi thì ngồi, ta sợ gì các ngươi."
Nghĩ đoạn, liền từ từ ngồi xuống.
Chỉ thấy xung quanh bốn bề đã không còn gió nữa, có lẽ đã đi vào trong một căn nhà.
Một giọng nói oai phong khác lại vang lên:
- Nếu như ngươi không muốn chịu nỗi đau đớn về xác thịt thì tốt nhất hãy trả lời thành thật.
Lâm Hàn Thanh trong lòng cảm thấy kỳ lạ hỏi:
- Các người muốn ta trả lời cái gì?
Lời vừa dứt thì giọng nói ban nãy đã vang lên bên tai:
- Các ngươi có mấy người?
Lâm Hàn Thanh liền trả lời:
- Chỉ có mình tại hạ.
Giọng nói đó lại quát hỏi:
- Nói nhảm. Chúng ta đã sanh cầm bốn tên rồi. Ngươi còn dám nói là chỉ có mình ngươi sao? Mau nói...
Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết truyền lại, không gian đột nhiên yên ắng như tờ.
Lâm Hàn Thanh biết đã có biến cố xảy ra, nhưng hai chân hai tay chàng đều bị dây gân bò trói chặt, trên đầu còn bị trùm túi vải đen. Chân tay không thể

động dậy, hai mắt không nhìn thấy gì, chỉ đành ngồi chờ sự việc diễn tiến.
Chàng chợt cảm thấy có ai đó đưa tay nhấc túi vải đen ra khỏi đầu mình.
Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nơi mình đang ngồi là một ngôi miếu nhỏ.
Trước thần án có hai thi thể đang nằm ngay ngắn.
Một thanh y đại hán và hắc y thiếu nữ mặt che mạng đang thấp giọng bàn bạc điều gì đó.
Những ngày tháng gần dây , Lâm Hàn Thanh gần như đã quên hẳn chuyện giang hồ, nhưng vào lúc này, chàng không thể không để tâm suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.
Xem tình hình trước mắt, trong giang hồ hình như đã xảy ra một trận đại đồ sát. Cả hai bên đều phái đi vô số cao thủ, tiễu trừ tai mắt bè cánh của đối phương. Cuộc ác đấu giữa hai thế lực này, tự nhiên sẽ lôi kéo rất nhiều võ lâm đồng đạo vào vòng xoáy ân oán.
Chỉ thấy thanh y đại hán từ từ quay mặt lại, hai đạo mục quang sắc bén nhìn chằm chằm vào Lâm Hàn Thanh, rồi đột nhiên vung truỷ thủ trong tay lên cắt đứt dây trói cho chàng.
Lâm Hàn Thanh duỗi thẳng tay chân, trong lòng thầm nhỉ:
“ Thật đúng là một trường hồ đồ, bị người ta bắt một cách hồ đồ, nhốt vào lồng sắt đem đến đây rồi lại được cứu một cách hồ đồ, từ cõi chết trở về.”
Chàng đưa mắt nhìn sang thì thấy thanh y đại hán kia đang lột quần áo của một thi thể, nhanh chóng mặc vào.
Lâm Hàn Thanh vẫn bàng quan toạ thị, trên mặt không hề biểu lộ tình cảm.
Nhưng trong lòng thì thầm kinh hãi, tự nhủ:
- Thì ra hai bên đã trực tiếp đối đầu, hơn nữa còn bất chấp thủ đoạn để đối phó nhau nữa.
Hắc y thiếu nữ bịt mặt nói:
- Ngươi đã nhớ kỹ thân thế tên họ của hắn chưa ?
Thanh y đại hán trả lời:
- Nhớ kỹ rồi.
Hắc y thiếu nữ liền nói:
- Nhắc lại cho ta nghe xem.
Thanh y đại hán thấp giọng nói:
- Họ Phàn tên Cao. Người Sơn Đông.
Hắc y thiếu nữ gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi nói:
- Cẩn thật đấy. Đi đi.
Thanh y đại hán cúi đầu hành lễ với hắc y thiếu nữ rồi khom lưng bước ra ngoài.
Lâm Hàn Thanh nhìn bóng gã đi xa dần, trong lòng thầm nhủ:
“Kẻ đó mạo danh người tên Phàn Cao. Mình phải nhớ kỹ cái tên này.”
Đột nhiên bên tai chàng vang lên một thanh âm kiêu kỳ nói:

- Đứng dậy đem hai thi thể đó giấu vào sau tượng thần.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn hắc y thiếu nữ hỏi:
- Cô nương nói với tại hạ đấy à ?
Hắc y thiếu nữ đó tức giận nói:
- Không nói với ngươi chẳng lẽ nói với hai cái xác chết kia à. Ngươi là thủ hạ của ai? Đúng là cái loại đầu óc ngu dốt vô dụng.
Lâm Hàn Thanh bị nàng ta mắng cho một hồi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thầm nhủ:
"Lâm Hàn Thanh ta đường đường nam tử hán, đại trượng phu lẽ nào lại để một cô gái sai này sai nọ, tuỳ ý mắng chửi như vậy."
Một ý thức phản kháng mãnh liệt nổi lên trong lòng chàng. Chàng thầm nghĩ:
"Xem ra một người muốn thoát khỏi vòng thị phi chỉ có một cách duy nhất là rời xa con người, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại con người nữa, chỉ như vậy mới có thể tránh được thị phi tìm đến với mình."
Hắc y thiếu nữ thấy Lâm Hàn Thanh vẫn đứng im bất động, không cầm nổi cơn giận, khua tay lao tới.
Lâm Hàn Thanh nhất thời sơ ý, không kịp phòng bị trúng một chưởng của nàng ta, lảo đảo lùi lại mấy bước.
Trong lòng chàng đã có sẵn ý thức phản kháng, nay lại trúng thêm một kích của hắc y thiếu nữ ý thức đó càng nổi lên mãnh liệt hơn. Lâm Hàn Thanh bừng bừng lửa giận, đề thụ chân khí định lao về phía hắc y thiếu nữ thì chợt cảm thấy Mệnh Môn Huyệt đã bị nắm khống chế. Đưa mắt nhìn qua thì thấy tay của thiếu nữ đã đặt lên Mệnh Môn Huyệt của mình từ lúc nào.
Mệnh Môn Huyệt là một trong những nơi yếu hại nhất của cơ thể, chỉ cần đối phương khẽ đẩy công lực vào là có thể trấn đứt được tâm mạch của Lâm Hàn Thanh.
Trong nháy mắt, ý niệm về sự sống và cái chết vọt qua trong đầu Lâm Hàn Thanh, chàng thầm nhủ:
"Chỉ cần một câu trả lời không đúng, cô ta sẽ vận lực chấn đứt tâm mạch của mình. Chết như vậy thật là không đáng ..."
Chàng vừa nghĩ đến đó thì hắc y thiếu nữ đã lên tiếng hỏi:
- Ngươi là thuộc hạ của ai ? Nói mau !
Lâm Hàn Thanh lo lắng trong lòng, không biết trả lời thế nào, đánh liều đáp bừa một câu:
- Tại hạ là thuộc hạ của Tiểu Thuý cô nương.
Chàng không có cách nào để xác định được thân phận đối phương, chỉ dựa vào tình hình mà phán đoán, có lẽ cô ta là thuộc hạ của Mai Hoa Chủ Nhân.
Lâm Hàn Thanh chợt thấy Mệnh Môn Huyệt không bị khống chế nữa, chỉ thấy hắc y thiếu nữ mỉm cười nói:

- Thì ra là thuộc hạ của Thuý cô nương. Vừa nãy tiểu muội mạo phạm, xin huynh đài lượng thứ.
Lâm Hàn Thanh quay mặt lại nhìn, thấy hắc y thiếu nữ đã bỏ tấm sa đen che mặt. Hai mắt long lanh, miệng hoa hé nở để lộ hàm răng trắng đều như những hạt ngọc.
Nữ nhân này tuyệt đối không thể coi là giai nhân tuyệt sắc, nhưng dường như cô ta có một mị lực khiến người khác không thể kháng cự nổi. Lâm Hàn Thanh nhìn cô ta một lúc, không ngăn được cảm giác chấn động trong lòng, vội vã lắc mạnh đầu, để tỉnh bản thân rồi lạnh lùng nói:
- Người không biết thì không có tội.
Hắc y thiếu nữ mỉm cười tươi như hoa nói:
- Huynh đài cao danh quý tánh ?
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
"Lẽ nào cô ta đã nghi ngờ mình." liền thụân miệng đáp luôn:
- Tại hạ họ Bạch.
Trong lòng chàng ngày ngày đêm đêm đều tưởng nhớ đến Bạch Tích Hương, nhất thời thuận miệng ứng đáp, không cầm được nói ra họ của nàng.
Hắc y thiếu nữ cười nói:
- Bạch huynh hầu hạ dưới trướng Thúy cô nương bao lâu rồi ?
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
"Có lẽ cô ta đã động tâm nghi ngờ, nếu như mình trả lời ấp úng sẽ càng làm cô ta nghi thêm."
Nghĩ đoạn liền lạnh lùng nói:
- Tại hạ đã theo Tiểu Thuý cô nương hơn hai năm rồi.
Hắc y thiếu nữ liền lộ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:
- Đã lâu như vậy rồi ư ? Thế thì tiểu muội phải nhận biết Bạch huynh mới đúng chứ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
"Hỏng bét, nếu cứ để cô ta hỏi như vậy, chắc chắn sẽ lòi đuôi ra mất. Chi bằng doạ cô ta một trận đã." Nghĩ đoạn nghiêm sắc mặt, lạnh lùng hỏi:
- Cô nương là thuộc hạ của ai ?
Hắc y thiếu nữ hạ giọng nói:
- Tiểu muội là người trong Bát Mị.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
"Chẳng trách cô ta lại có sức hút như vậy. Chỉ có Tây Môn Ngọc Sương mới có thể nghĩ ra được cái tên kỳ quái như vậy mà thôi." Nghĩ vậy, chàng liền đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Thì ra cô nương là người trong Bát Mị, chẳng trách võ công lại cao cường như vậy.
Hắc y thiếu nữ nói:

- Bạch huynh quá khen rồi.
Lâm Hàn Thanh khách khí nói:
- Tại hạ nhận ơn cứu mạng của cô nương, sau này gặp Thuý cô nương, nhất định sẽ báo cáo lại.
Hắc y thiếu nữ cười tươi như hoa nói:
- Tiểu muội đứng hàng thứ sáu trong Bát Mị, Bạch huynh khi gặp Thuý cô nương chỉ cần nhắc đến là cô nương sẽ nhớ ra ngay.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ còn nhiệm vụ trên mình, không thể lưu lại đây lâu hơn, chúng ta cáo biệt tại đây.
Nói đoạn cung tay hành lễ với hắc y thiếu nữ, cất bước rời khỏi.
Hắc y nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, định nói gì nhưng lại thôi.
Lâm Hàn Thanh bước ra khỏi miếu, lập tức tăng tốc, tìm một bụi cỏ rậm nấp vào.
Quả nhiên, hắc y thiếu nữ đó đợi chàng đi khỏi, lập tức chạy ra khỏi miếu, đảo mắt nhìn bốn phía rồi vội vã nhằm hướng bắc thẳng tiến.
Lâm Hàn Thanh thở dài một hơi tự nói với bản thân:
- Giang hồ phong ba, sát cơ từng bước, mình không phạm người, người tất phạm mình. Xem ra muốn rời bỏ những ân oán thị phi trong giang hồ, đích thực là một chuyện quá khó. Đã không thể rời bỏ, vậy chi bằng xả thân vì sự an nguy của võ lâm vậy.
Ý nghĩ vừa chuyển, hào khí phút chốc bốc lên ngút trời.
Những ngày tháng gần đây, Lâm Hàn Thanh ý chí mất hết, muốn chạy trốn khỏi ân oán giang hồ, không muốn bản thân bị cuốn vào vòng xoáy ân này. Chàng đã học được sự nhẫn nhịn mà không ai có thể nhẫn nhịn được, không hề để ý đến những xung đột sâu sắc đang diễn ra trên võ lâm, đặt mình bên ngoài vòng thị phi. Nhưng trời không chiều lòng người, những xung đột trong võ lâm ngày nay đã kéo chàng vào từ lâu rồi. Trong trận giang hồ đại biến này, dường như không ai có thể đặt mình bên ngoài thị phi nữa.
Hào khí trước đây của Lâm Hàn Thanh đã dần dần khôi phục.
Trong phút chốc, chàng đã thay đổi suy nghĩ, tinh thần hồi phục, bỏ đi thái độ chán đời hận thế, tinh thần tiêu thất, ưỡn thẳng ngực, bước thẳng về phía trước.
Chàng đưa mắt nhìn quanh, bốn bề yên tĩnh, chiếc xe tù khi nãy không hiểu đã đi từ lúc nào.
Bốn bề im lặng như tờ.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy hào khí dâng cao, hú dài một tiếng như long ngâm hổ tiếu, dùng khinh công chạy thẳng về phía trước.
Trước đây chàng muốn chạy trốn thị phi, thì tấu xảo thay phiền phức lại liên tiếp tìm đến chàng. Lúc này chàng hào khí ngất trời, hy vọng tìm được một

chút thị phi, thì lại tuyệt không gặp chuyện gì. Chàng đi một mạch cho đến lúc trời tối, vẫn không gặp một chút phiền phức nào.
Lúc này, chàng đang ở trong một ngôi làng.
Ánh mắt chàng khẽ chuyển, thấy một chiếc xe ngựa trang trí hoa lệ đang dừng lại trước một toà nhà to lớn, nguy nga.
Một toà nhà to lớn, tráng lệ nằm trong một thôn trang nghèo nàn, hiển nhiên là có chuyện bất bình thường ở đây.
Lâm Hàn Thanh đảo mắt nhìn toà nhà và chiếc xe ngựa hoa lệ, trong lòng đột nhiên nảy sinh nghi ngờ, thầm nhủ:
"Mình đã không còn trốn tránh thị phi trong giang hồ nữa, vậy cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, thử đột nhập vào toà trang viện này xem đã."
Ý niệm vừa có, lập tức chuyển hướng về phía toà trang viện.
Hai cánh cổng trang viện chỉ khép hờ, Lâm Hàn Thanh khẽ đẩy một cái đã mở ra.
Bên trong cánh cổng là một khu vườn rộng lớn, trồng đầy kỳ hoa dị thảo nhưng kỳ lạ là tuyệt không thấy một bóng nhân ảnh nào.
Lâm Hàn Thanh cúi đầu trầm tư rồi vượt qua khu vườn, đi đến cánh cổng thứ hai.
Cánh cổng này cũng chỉ khép hờ.
Lâm Hàn Thanh đẩy cổng bước vào, chỉ thấy một con đường đá trắng trải dài đến một căn nhà lớn, hai bên đường trồng đầy hoa cỏ. Căn nhà lớn kia các cửa đều đóng kín, không nhìn thấy bóng người nào cả.
Sự yên lặng ở đây làm cho người ta sinh ra một cảm giác khủng bố, Lâm Hàn Thanh cũng không ngăn được tim đập thình thịch. Chàng đứng trên con đường đá trắng lưỡng lự một hồi rồi sải bước về phía trước, không quên vận công giới bị.
Thời gian gần đây, chàng liên tục gặp phải hung hiểm, dĩ nhiên tinh thần cảnh giác cũng theo đó mà tăng tiến lên rất nhiều.
Lâm Hàn Thanh đi hết con đường đá trắng, đứng trước cửa toà nhà lớn.
Từ khi vào trong trang viện này, Lâm Hàn Thanh thấy tất cả các cánh cửa đều chỉ khép hờ, đoán định toà nhà này cũng vậy liền đưa tay đẩy nhẹ một cái.
Nào ngờ sự thật lại ngoài dự liệu của chàng, cánh cửa vẫn đóng chặt, có lẽ đã bị khoá từ bên trong.
Hiển nhiên trong nhà có người.
Lâm Hàn Thanh cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi cao giọng nói:
- Bên trong có người không ?
Chàng liên tục gọi lớn mấy tiếng, nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng người bên trong trả lời.
Đây lại là một biến hoá ngoài sức tưởng tượng, làm người ta có một cảm

giác sự việc này cao thâm mạt trắc khó lường.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người ra, thầm nhủ:
"Đã đến rồi thì phải làm rõ mọi việc mới được." Nghĩ đoạn, vận nội lực vào hai tay, đẩy mạnh một cái.
Toà nhà này kiến trúc vững trãi dị thường, một cái đẩy của Lâm Hàn Thanh ít nhất cũng phải nặng tới năm trăm cân, vậy mà cánh cửa kia vẫn không chút tơ hào rung động.
Chàng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thầm nhủ:
"Trong nhà nếu như có người, mình vừa lớn tiếng kêu gọi ít nhất cũng phải có người trả lời mới đúng. Còn nếu không, tại sao lại có thể khoá cửa từ bên trong ?"
Lòng hiếu kỳ của chàng nổi lên, liền lớn tiếng nói:
- Chư vị, nếu như chư vị không lên tiếng, tại hạ buộc phải xông vào !
Nói xong lùi lại hai bước, vận khí hành công, nhanh như chớp đánh hai chưởng vào cánh cửa gỗ.
Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, cánh cửa bật mở lớn.
Trong thời gian gần đây, Lâm Hàn Thanh đã liên tiếp kinh qua nguy hiểm, lịch duyệt đã tăng tiến rất nhiều. Sau khi cánh cửa bật mở, không lập tức phóng người vào nhà mà lại lùi lại hai bước, đợi biến hoá xảy ra.
Lúc này bóng đêm dã bao trùm không gian, trong nhà tối đen như mực, không nhìn rõ bên trong có gì.
Lâm Hàn Thanh đợi chừng một khắc thời gian, không thấy động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy sốt ruột, liền từ từ cất bước vào trong nhà.
Vừa bước chàng vừa thầm nhủ:
"Hành tẩu trên giang hồ, nhất định phải chuẩn bị một số đồ vật cần thiết. Lúc này mà mang hoả tập thì có phải tốt hơn bao nhiêu không ?"
Chàng chú mục nhìn về phía trước, bất giác kinh hoảng lùi lại hai bước quát lớn:
- Kẻ nào ?
Chỉ nghe thấy một thanh âm yếu ớt vang lên:
- Đừng sợ, trên bàn có nến, có lửa ... ngươi đốt lên đi.
Lâm Hàn Thanh nghe thấy âm thanh này vừa yếu vừa đứt quãng, rõ ràng người phát thoại đã bị thương rất nặng.
Chàng trấn định tinh thần, từ từ bước về phía cái bàn phía trước, quả nhiên trên bàn có hoả tập và nến, ngoài ra còn có bốn người đang ưỡn ngực ngẩng đầu, ngồi yên vị ở bốn góc bàn.
Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hắng một tiếng, định mở miệng hỏi thăm.
Thanh âm yếu ớt khi nãy lại vang lên lần nữa:
- Họ đều bị điểm huyệt, có lẽ ... có lẽ đã chết cả rồi ... ngươi không ... không ... cần phải sợ.

Lâm Hàn Thanh trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay nhặt chiếc hoả tập, đốt nến lên.
Chàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn người đó vẫn ngồi im, trên mặt thần tình rất quái dị. Có người đang mở miệng, có người đang trợn mắt, cảnh tượng thập phần khủng bố.
Lâm Hàn Thanh lại gần quan sát kỹ hơn, đoán định có lẽ bốn người này đang nói chuyện thì bị người ta điểm huyệt.
Thanh âm yếu ớt lại nói:
- Ta ... ta ở đây.
Lâm Hàn Thanh vội chuyển nhãn nhìn qua, chỉ thấy một hoàng y lão nhân đang ngồi trên một chiếc ghế dựa sát tường.
Dưới ánh nến, chỉ thấy trên ngực lão nhân có cắm một thanh đoản đao.
Lâm Hàn Thanh vội chạy lại gần lão nhân, đặt tay lên chuôi đao nói:
- Tại hạ thay tiền bối rút đao ra.
Chỉ thấy lão nhân kia nghiến răng nói:
- Không rút được đâu.
Lâm Hàn Thanh bỏ tay ra hỏi:
- Tại sao vậy ?
Hoàng y lão nhân trả lời:
- Bây giờ lão khiếu chỉ còn lại một hơi thở tàn, may mà còn dựa vào mười năm thanh tu luyện công mới giữ lại được một chút nguyên khí. Nếu như ngươi rút đao ra, lão khiếu lập tức tuyệt khí chết ngay.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Thì ra là vậy, vãn bối đã hiểu.
Hoàng y lão nhân lại nói:
- Đao này đã đâm vào chỗ yếu hại, lão khiếu còn chưa chết, chính là muốn đợi người đến, quả nhiên đã đợi được ngươi.
Lúc lão nhân nói chuyện, Lâm Hàn Thanh thấy chuôi đao cắm trên ngực lão cứ rung rung, hiển nhiên đang phải chịu nỗi đau cùng cực. Chàng không cầm được thở dài một tiếng nói:
- Tiền bối, người hãy vận khí điều thương trước đã, để sau nói cũng được.
Hoàng y lão nhân liền nói:
- Không kịp nữa. Lão khiếu đã kháng cự với tử thần hơn hai canh giờ rồi, ta không dám động đậy, không dám rút đao ra, chính là hy vọng có thể kéo dài thêm một chút thời gian.
Lão mở lớn cặp mắt đã thất thần nhìn Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Ngươi là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ?
Lâm Hàn Thanh nghe vậy trong lòng trấn động, trong lòng thầm nhủ:
"Thiếu nữ trong tửu điếm hiểu lầm ta là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, lão nhân này cũng hiểu lầm ta Mai Hoa chủ nhân, không hiểu vì lý do gì?"

Chàng chưa kịp mở miệng phản vấn thì hoàng y lão nhân đã nói tiếp:
- Bất luận ngươi là thân phận gì, lão khiếu cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ tuyệt đối không phải là Mai Hoa môn hạ, Các hạ muốn nói gì, xin hãy nói ra đi.
Hoàng y lão nhân thở hắt ra một hơi, cơ thịt trên mặt co giật mấy cái rồi nói:
- Ngươi là môn hạ của ai cũng không quan trọng, chỉ cần ngươi đáp ứng ...
Đột nhiên lão ta ho lớn một tiếng, miệng thổ ra một bung máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, gục đầu xuống không nói gì, xem ra hình như đã không còn chịu đựng được nữa.
Lâm Hàn Thanh vội vã bước lên hai bước, kéo chiếc ghế ra, dặt tay lên bối tâm hoàng y lão nhân.
Hoàng y lão nhân được Lâm Hàn Thanh truyền nội lực vào người, thúc đẩy huyết khí lưu thông, từ từ tỉnh lại.
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:
- Lão tiền bối có gì muốn nói, cứ nói ra đi ! Tại hạ sẽ tận hết khả năng toàn lực hoàn thành di chí của lão tiền bối.
Hoàng y lão nhân đó ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Hoàng hạc lầu hạ, người bán mặt ...
Lão già tận hết sức lực, cố gắng hết sức nói ra bảy chữ, hai mắt nhắm nghiền, khí tuyệt mạng vong.
Lâm Hàn Thanh không tiếc nội lực, thử liền mấy lần, truyền nội lực vào nội phủ của lão già, thủy chung vẫn không thể vực dậy một chút sinh cơ cho lão.
Dưới ánh nến bập bung, có thể nhận ra được đây là một căn khách sảnh bài trí u nhã.
Lâm Hàn Thanh thử truyền nội lực giải huyệt cho bốn người còn lại, nhưng cả bốn vẫn cứng đờ, có lẽ đã tuyệt khí từ lâu.
Chàng lại quay đầu sang nhìn hoàng y lão nhân thở dài lẩm bẩm:
- Vị lão nhân này dùng nội lực mấy chục năm của mình để tri trì thêm hai canh giờ, chỉ mong có người đến để nói ra những lời trong lòng, thật không may, tâm nguyện cuối cùng của lão cũng khó mà thực hiện được...
Chàng không có cách nào để biết được thân phận của năm người này, cũng không biết rõ họ có phải là chủ nhân của toà trang viện này hay không.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người nhìn ngọn nến đã cháy hết hơn nửa, nghĩ không ra cách nào để giải quyết năm thi thể trước mắt, đành thở dài ôm quyền nói:
- Các vị lão huynh đệ, thật xin lỗi. Căn nhà này không có quan tài, không thể khâm liệm các vị được. Tại hạ xin cáo biệt.
Nói đoạn quay người bước ra khỏi căn nhà, đóng cửa lại rồi rời khỏi trang viện.

Chỉ thấy chiếc xe ngựa hoa lệ khi nãy, vẫn dừng ở trước cửa trang viện. Màn xe hạ thấp, khiến người khác không thể nhìn rõ bên trong xe có những gì.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
"Chiếc xe ngựa này nếu như là của năm người kia, thì nhất định có thể tìm được chút manh mối gì đó trên xe. Nếu như không phải là xe của năm người kia, thì cỗ xe này nhất định có điều khả nghi."
Ý niệm nảy ra trong đầu, chàng lập tức cất bước tiến về phía chiếc xe ngựa.
Chỉ thấy hai con kiện mã kéo xe ngẩng đầu, vểnh tai, đúng là tuấn mã, nhưng chúng giống như làm bằng gỗ vậy, đứng yên bất động.
Lâm Hàn Thanh nhè nhẹ vén màn xe lên, chỉ thấy bên trong có một đại hán đang ngồi, dáng vẻ như là xa phu. Trong lòng chàng cảm thấy kỳ quái, đang định cất tiếng hỏi, gã đại hán kia đã khai khẩu:
- Đi chưa ?
Lâm Hàn Thanh máy động linh cơ, bước lên xe nói:
- Đi đi !
Gã đại hán mặc áo xa phu đột nhiên quất mạnh dây cương, cặp kiện má hí lên một tiếng rồi chồm lên chạy như bay về phía trước.
Lâm Hàn Thanh ngồi trên xe, trầm tư suy nghĩ, nhưng thuỷ chung vẫn không hiểu ra chuyện gì.
Chàng thầm nghĩ:
"Đằng nào cũng vậy rồi, để xem chiếc xe ngựa này đưa mình đến đâu."
Chỉ thấy xe chạy như bay, cho dù cưỡi khoái mã cũng không thể nhanh bằng. Lâm Hàn Thanh bình sinh chưa từng được ngồi qua chiếc xe nào chạy nhanh như vậy cả.
Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, xe ngựa đột nhiên dừng lại.
Lâm Hàn Thanh đưa tay khẽ vén một góc rèm xe lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy xe ngựa đang dừng lại ở một toà trang viện to lớn khác.
Gã đại hán đánh xe nhảy xuống nói:
- Xin đợi ở đây một chút, tại hạ đi thông báo một tiếng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Huynh đài tự nhiên.
Gã đại hán kia đi được hai bước, dột nhiên quay đầu, đi đến cạnh xe hỏi:
- Đắc thủ chưa ?
Lâm Hàn Thanh nhớ lại tình hình trong căn nhà lớn, thầm nghĩ:
"Chiếc xe ngựa này, vụ án trong toà trang viện kia nhất định có liên quan đến nhau. Nhưng mình đã đợi rất lâu ở trong toà trang viện kia, không hề thấy động tĩnh gì cả. Lẽ nào hung thủ sau khi đắc thủ sẽ đào tẩu đến nơi này ?"
Nhất thời ý nghĩ xoay chuyển, nhưng không nghĩ ra nguyên nhân ở đâu.
Chỉ nghe thấy gã đại hán lạnh giọng hỏi:

- Có đắc thủ không ?
Lâm Hàn Thanh thấy ngữ khí của gã khác thường, lập tức vận khí giới bị, chú mục nhìn kỹ, mới phát hiện gã đại hán đó đang nhắm nghiền hai mắt, đứng bên cạnh xe, gương mặt không chút biểu cảm, không khỏi giật mình thầm nhủ:
"Lẽ nào người này bị mù."
Lâm Hàn Thanh nghĩ bụng:
"Không cần biết hắn hỏi gì, cứ đáp lời hắn một tiếng đã." Nghĩ đoạn liền nói:
- Đắc thủ rồi !
Dư âm chưa dứt, đã thấy gã đại hán tay trái nhanh như chớp chọc ra.
Ngũ chỉ cong lại như móc câu, tóm lấy uyển mạch của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh vội rụt tay lại, tránh được một kích của gã.
Gã đại hán chụp trượt một trảo, lạnh lùng nói:
- Ngươi là ai ?
Thì ra Lâm Hàn Thanh trả lời gã một tiếng, đã bị gã phát hiện ra thanh âm không giống.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ họ Lâm. Đáng lẽ các hạ phải sớm biết tại hạ là kẻ giả mạo mới đúng chứ ...
Gã đại hán tức giận quát lớn:
- Được lắm ! Ngươi dám bỡn cợt lão tử !
Lời còn chưa dứt, song chưởng đã tề phát, kích thẳng vào trong xe.
Chưởng lực của hắn hùng hậu, chỉ nghe thấy một loạt tiếng ầm ầm vang lên, thành xe làm bằng gỗ bị chưởng lực kích trúng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, bay tứ tung khắp nơi.
Lâm Hàn Thanh tiếp hai chiêu của gã, cảm thấy chưởng lực hung mãnh vạn phần, không khỏi ngạc nhiên nghĩ:
"Người này tuy là người mù, nhưng chưởng lực cương mãnh, tuyệt không thể xem người."
Nghĩ đoạn, tay trái đã vung ra, ngạnh tiếp một chưởng của gã, mượn lực nhảy vọt ra khỏi cỗ xe.
Nhưng khi chàng vừa chạm đất thì đã thấy bảy tám đại hán cầm đơn đao vây mình vào giữa.
Gã đại hán mù đánh xe quát lớn:
- Tên tiểu tử này thật đáng ghét. Không thể tha cho hắn được.
Lâm Hàn Thanh thấy bốn phía đều bị vây chặt, nếu không kinh qua một trường ác chiến, có lẽ không thể thoát thân. Ý niệm đã định, liền rút Tham Thương Kiếm ra lạnh lùng nói:
- Chư vị, đao kiếm vô nhãn, nếu như bức ta xuất thủ, chỉ sợ khó tránh khỏi

cảnh máu chảy đầu rơi.
Ngoại trừ gã đại hán mù, tổng cộng có tám gã đại hán, chiếm giữ bốn mặt. Nhưng chúng không hề nói gì, dường như không hề nghe thấy lời nói của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh thầm quan sát vị trí của tám gã đại hán, phát hiện chúng đứng đúng theo phương vị bát quái. Cho dù thân pháp của chàng có nhanh thế nào, cũng khó mà thoát khỏi trùng vây.
Chỉ nghe thấy gã xa phu mù lớn tiếng quát:
- Các người dùng phương vị bát quái bao vây hắn lại, tên tiểu tử này rất cứng đầu.
Tám gã đại hán cầm đao vẫn không nói tiếng nào.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
"Dường như tám tên này bị câm thì phải, tại sao ngay cả người của phe chúng, chúng cũng không hề để ý"
Ý nghĩ còn chưa dứt, đột nhiên một thanh âm của một đồng tử vang lên:
- Hạt đại ca, huynh quát gì vậy ?
Lâm Hàn Thanh cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, không ngăn được giật mình một cái.
Chú mục quan sát, chỉ thấy một đồng tử lưng đeo kiếm, thân vận cẩm y từ trong trang viện bước ra.
Gã xa phu mù liền cất tiếng hỏi:
- Là Long Ca Nhi hả ?
Đồng tử đáp:
- Được lắm ! Ngay cả tiếng nói của tôi cũng không đoán ra được à ?
Gã xa phu mù thở dài nói:
- Hạt tử này hôm nay hồ đồ rồi ! Ta đã đem về đây một tên tiểu tử thối.
Đồng tử liền nói:
- Tiểu tử thối nào ? Để tôi đến xem.
Nói đoạn bước thẳng về phía Lâm Hàn Thanh.
Đồng tử này tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng thân phận tuyệt không thấp kém. Khi hắn đi đến Càn vị, gã đại hán đứng ở đây lập tức lùi lại nhường đường.
;Lâm Hàn Thanh mục lực hơn người, tuy rằng trong bóng đêm nhưng vẫn nhìn rõ được đồng tử này chính là Dư Tiểu Long.
Chỉ thấy trước ngực đột nhiên bị người đánh một chưởng, suýt nữa kêu lên thất thanh.
Nhưng Dư Tiểu Long lập tức lộn người một vòng, rút trường kiếm sau ra quát lớn:
- Các người lùi lại, ta sẽ một mình bắt sống tên này.
Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, trong lòng thầm nhủ:
- Hắn trúng phải mê dược của Tạo Hoá lão nhân, nhất định đã đầu nhập vào

Tạo Hoá Môn. Nếu như lúc này mình lên tiếng kêu gọi, có lẽ hắn sẽ nhận ra được, nhưng không biết như vậy có bất lợi với hắn không ?
Đầu óc chàng nhất thời rối bời, phân vân không biết có nên gọi tên hắn không ?
Dư Tiểu Long đưa kiếm chỉ vào mặt Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:
- Ngươi là ai ?
Lâm Hàn Thanh trợn tròn mắt nhìn hắn, không biết nên nói gì.
Dư Tiểu Long tức giận quát:
- Ngươi nhìn ta làm gì ?
Nói đoạn quát lên một tiếng, thanh kiếm trong tay đã kích tới.
Lâm Hàn Thanh khẽ lắc mình một cái, tránh được một chiêu của hắn, nhưng không hoàn thủ lại.
Dư Tiểu Long nhìn đoản kiếm trong tay Lâm Hàn Thanh nói:
- Thanh đoản kiếm trong tay ngươi cũng không tồi đâu.
Soạt ! Soạt ! Soạt
Trong nháy mắt hắn đã liên tiếp công tới ba kiếm, kiếm nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh lại tung người né tránh, nhưng vẫn không hề hoàn thủ.
Dư Tiểu Long cảm thây kỳ lạ, chau mày quát hỏi:
- Tại sao ngươi không hoàn thủ ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Ta muốn xem kiếm pháp của ngươi thế nào ?
Dư Tiểu Long tức giận quát lớn:
- Ngươi muốn xem hả, được ta cho ngươi mở rộng kiến thức.
Trường kiếm trong tay vung lên, liên tục công tới.
Lâm Hàn Thanh vốn muốn lợi dụng đoản kiếm sắc bén trong tay ngạnh tiếp với trường kiếm của Dư Tiểu Long, huỷ đi binh khí trong tay hắn. Nhưng chàng vẫn chỉ lách người tránh kiếm chiêu của Dư Tiểu Long, không hề hoàn thủ lại nửa chiêu.
Chàng thấy tiểu sư dệ của mình kiếm thuật đại tiến, trong long vô cùng cao hứng.
Hai người tỷ kiếm với nhau, nhưng tâm trạng hoàn toàn khác hẳn nhau.
Kiếm của Lâm Hàn Thanh tràn đầy tình thương, lúc nào cũng nhân nhượng.
Dư Tiểu Long thì ngược lại, kiếm chiêu hiểm độc, hung hãn vô tỉ. Chớp mắt, hai người đã đấu với nhau trên ngàn chiêu.
Lâm Hàn Thanh vừa kịch đấu với Dư Tiểu Long vừa để ý quan sát bốn phía. Thấy người quan chiến càng lúc càng đông, trong long chấn động, thầm nhủ: "Nếu như mình cứ tiếp tục đánh như vậy, sợ rằng sẽ bị kẻ khác nhìn ra chỗ sơ hở. Bây giờ mình muốn đem theo Tiểu Long đi, sợ rằng khó hơn lên trời. Chi bằng tạm thời rút lui, rồi tìm cách nói rõ nội tình cho hắn. Dù sao cũng

biết được hắn hiện đang bình an vô sự, đã trở thành Tạo Hoá Môn Hạ. Sau này muốn tìm hắn cũng dễ hơn nhiều."
Ý niệm đó vừa xuất hiện trong đầu, chàng liền xuất thủ phản kích hai chiêu. Đây là hai chiêu trong Thiên Long Bát Kiếm. Tuy chàng chưa luyện thành thục bộ kiếm pháp này, nhưng cũng đủ làm Dư Tiểu Long lien tiếp thối lui.
Lâm Hàn Thanh hai kiếm đắc thủ, lập tức tung người vọt lên, nháy mắt đã ở ngoài xa ba trượng.
Những kẻ quan chiến thấy Dư Tiểu Long đang ở thế thượng phong nên lơ là giới bị, không ngờ Lâm Hàn Thanh đẩy lùi được Dư Tiểu Long, đột vây chạy thoát, lúc này muốn cản cũng cản không kịp nữa.
Chỉ thấy bóng chàng nhấp nhô mấy lượt, phút chốc đã biến mất trong đêm đen.
Dư Tiểu Long bị Lâm Hàn Thanh hai kiếm bức lùi, ngẩn người thất thần, đợi đến lúc chàng chạy xa rồi mới giật mình bừng tỉnh, hô hào thuộc hạ đuổi theo truy bắt.
Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng chạy một mạch sáu bảy dặm đường,quay đầu lại nhìn không thấy người truy đuổi mới dừng lại, ngồi xuống một gốc cây vận công điều tức, sau đó đổi hướng quay lại chỗ khi nãy.
Lần này, hành động của chàng vô cùng cẩn thận. Khi cách toà trang viện khoảng bảy tám trượng thì liền dừng lại, nấp kỹ vào một chỗ, đưa mắt nhìn quanh bốn bề không có ai mới từ từ tiến lại gần.
Chính vào lúc chàng định đứng dậy, thì đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa. Lâm Hàn Thanh cả kinh, đưa mắt nhìn sang thì thấy mười mấy cỗ khoái mã đang hộ tống một cỗ kiệu nhỏ tiến vào toà trang viện.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
"Người này khí phái bất phàm, không biết có phải là Tạo Hoá Lão Nhân trở về không ? Nếu như là lão ta, tại sao lại dung một cỗ tiểu kiệu như vậy ?"
Chàng còn đang băn khoăng thì một loạt tiếng vó ngựa khác lại truyền đến. Lần này nhân số khá đông, ít nhất cũng phải trên hai mươi cỗ ngựa.
Nhưng đám nhân mã này không vào trang viện. Hơn hai mươi kỵ sĩ đến gần cổng thì liền dừng lại, nhảy phốc xuống ngựa, tản ra ẩn nấp, để lại ba người dắt ngựa chạy đi.
Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm trong dạ:
"Xem tình hình, có lẽ đám người này muốn đến tìm thị phi, không biết là ai mà lại dám đối đầu với Tạo Hoá Môn ?"

Hồi 14

Một trận kịch chiến khốc liệt chuẩn bị xảy ra. Những người này đã có chuẩn bị kỹ càng mới đến đây, tự nhiên không phải là nhân vật tầm thường. Lâm Hàn Thanh nghĩ đến võ công cao cường của Tạo Hoá Lão Nhân, đoán đinh nhất định sẽ có một trường ác chiến xảy ra, nhất định hung hiểm tuyệt luân, không nỡ ở lại chứng kiến.
Đúng lúc chàng đứng dậy định rời khỏi nơi này, thì chợt nhớ tới Dư Tiểu Long. Trong trận ác chiến này, không biết hắn có thể an toàn vô sự không ?
Nghĩ tới đây, chàng bất giác thở dài một tiếng nói:
- Ta không thể đi. Ta phải lưu lại đây nghĩ cách giúp hắn một tay để hắn có thể thoát khỏi cuộc chiến hung hiểm này.
Nói đoạn, chàng đưa mắt nhìn vào toà trang viện, chỉ thấy một vùng tối đen, rồi ánh lửa loé lên, toàn bộ toà trang viện bỗng sáng rực như ban ngày.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy liền băn khoăn:
- Thật kỳ lạ ! Lẽ nào đánh nhau cũng phải đốt đèn lên cho rõ ?
Chàng đợi thêm chừng hai khắc thời gian (thời gian một bữa cơm) mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì xảy ra, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái. Đúng lúc đó, từ trong trang viện đột nhiên có bốn đồng tử giơ cao bốn ngọn sa đăng (để nguyên âm hán việt) bước ra, rồi đứng ở hai bên cổng lớn.
Ngay sau đó, lại có thêm vài chục gã đại hán tay dắt khoái mã đi ra.
Dưới ánh đèn sáng có thể nhận ra những đại hán đó chia thành từng tổ có sắc phục khác nhau.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- "Những đại hán này rõ ràng là thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương, lẽ nào người ngồi trong cỗ kiệu vừa nãy lại chính là nàng ta ?"
Lâm Hàn Thanh dự đoán không nhầm, quả nhiên thấy Tây Môn Ngọc Sương từ từ bước ra ngoài trang viện, sau lưng nàng ta là một lão nhân mặc áo bào bát quái, râu tóc bạc phơ.
Nhớ lại đêm hôm đó, Lâm Hàn Thanh chỉ thoáng nhìn qua gương mặt của Tạo Hoá Lão Nhân, ấn tượng không có gì sâu sắc vì vậy đêm nay chàng cũng không có cách gì để phán đoán người này có phải là lão ta hay không, tuy nhiên dựa vào cách ăn mặc kỳ quái của lão ta, có lẽ là không sai.
Chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương và lão nhân đó đứng trước cổng lớn, thấp giọng bàn bạc gì đó, sau đó bước lên kiệu rời khỏi.
Sau khi nàng vừa lên kiệu, đèn lửa trong toà trang viện lập tức tắt ngúm, nó

lại chìm vào trong bóng đêm của sự khủng bố.
Lúc này, những đại hán đang mai phục ở bốn phía xung quanh mới xuất hiện, họ nhảy vọt lên ngựa rồi chạy theo đường cũ rời khỏi toà trang viện. Một trận đại chiến được Lâm Hàn Thanh dự báo chợt tan biến như chìm vào hư vô.
Lâm Hàn Thanh thở dài một hơi, tự nói với bản thân:
- Tây Môn Ngọc Sương quả nhiên lợi hại, nhìn thái độ cung kính của Tạo Hoá Lão Nhân với nàng ta, hiển nhiên Tạo Hoá Môn đã bị nàng ta thu phục rồi.
Đột nhiên chàng lại nhớ đến cô gái vừa đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ Lý Trung Huệ. Hai người đàn bà này dường như đã bắt đầu động binh đao, trường đại chiến quyết định của võ lâm Trung Nguyên đã gần kề ngay trước mắt.
Chỉ nghĩ đến đó, chàng đã thấy hình bóng của Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ cứ lởn vởn trong óc. Lúc này, ngay cả chàng cũng không thể xác định được bản thân nên đứng về phía người nào trong hai người đó.
Nghĩ ngợi một hồi, chàng chỉ thấy trận ác chiến này không chỉ là để giải quyết hận thù giữa hai bên, mà còn là một trận chiến tranh danh đoạt lợi. Xem tình thế hiện nay, Tạo Hoá Môn có thể coi là một thế lực lớn ngoài hai thế lực của Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ.
Tạo Hoá Môn đứng về phía nào, phía đó sẽ tăng lên không ít thực lực.
Tây Môn Ngọc Sương nửa đêm đích thân dẫn cao thủ đến thăm viếng Tạo Hoá Môn, hiển nhiên là muốn tiên lễ hậu binh. Nếu như không thuyết phục được Tạo Hoá Lão Nhân, lập tức một trận tiêu diệt ngay Tạo Hoá Môn tránh để cho Lý Trung Huệ lợi dụng cái thế lực này.
Ngoài ra còn có thêm một sự biến hoá mới, đó là Tây Môn Ngọc Sương đã bỏ đi những hành vi thần bí phiêu hốt của ngày trước, sử dụng chân diện mục để hành tẩu trên giang hồ, dường như muốn cùng Lý Trung Huệ và các đại môn phái đường đường chính chính quyết một trận sinh tử.
Xem tình thế võ lâm hiện nay, Lý Trung Huệ được sự ủng hộ của Cửu Đại Môn Phái, cùng với uy vọng của Hoàng Sơn Thế Gia trong võ lâm dường như đang chiếm ưu thế. Nhưng Tây Môn Ngọc Sương lại hành động nhanh nhẹn quả quyết hơn Lý Trung Huệ rất nhiều, chỉ nói thủ đoạn lần này nàng ta dùng để thu phục Tạo Hoá Môn, Lý Trung Huệ vĩnh viễn không thể bì được.
Lâm Hàn Thanh đã từng muốn chạy trốn khỏi những thị phi trong võ lâm, nhưng không biết từ lúc nào, chàng đã bị cuốn vào vòng xoáy thị phi này, giờ chỉ cần bước nhầm một bước, lập tức sẽ bị rớt xuống bùn đen, suốt đời suốt kiếp cũng khó mà thoát ra được. Vào lúc chàng đang tập trung phân tích tình hình võ lâm, đột nhiên lại có tiếng vó ngựa truyền lại.

Lâm Hàn Thanh chú mục quan sát thì thấy hai đại hán đang giơ cao hai ngọn đuốc cưỡi ngựa về phía toà trang viện.
Phía sau hai gã đại hán là một nữ nhân cưỡi bạch mã, vận bạch bào, chính là Võ Lâm Minh Chủ Lý Trung Huệ mà chàng vừa gặp hôm trước ở quán rượu.
Theo sau Lý Trung Huệ là mấy chục kình trang đại hán, nai nịt gọn gang.
Dưới ánh đuốc bập bung, Lâm Hàn Thanh nhận ra hai người đang cưỡi ngựa đi sát phía sau Lý Trung Huệ chính là Hoàng Phủ Lan và Lý Văn Dương.
Cả đoàn người đang tiến thẳng về phía trang viện của Tạo Hoá Môn.
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng, thầm nhủ:
- "Không ngờ Lý Trung Huệ cũng biết sào huyệt của Tạo Hoá Môn là ở nơi này, hơn nữa cũng đích thân đến để thuyết phục Tạo Hoá Lão Nhân, đáng tiếc là đã chậm một bước so với Tây Môn Ngọc Sương.
Đoàn người đến trước cổng trang viện chừng ba trượng thì dừng lại, một kình trang đại hán thân hình khôi vĩ bước lên trước, đưa tay đập vòng đồng) gắn trên cánh cửa.
Cách này so với cách trực tiếp xông vào của Tây Môn Ngọc Sương có phần khác biệt. So sánh hai bên, Lý Trung Huệ hình như chính đại quang minh hơn một chút, nhưng về phương diện binh quý thần tốc mà luận thì Tây Môn Ngọc Sương lại hơn nàng ta đến mấy thành.
Tiếng gõ cửa vang lên chừng một tuần trà thì mới có người ra mở cửa.
Khoảng cách giữa Lâm Hàn Thanh và cánh cổng không xa lắm, nhưng do góc nhìn không thuận nên chàng không có cách nào nhìn rõ người nào ra mở cổng, chỉ thấy Lý Trung Huệ cùng ba người tuỳ tòng nhảy xuống ngựa, lần lượt đi vào toà trang viện.
Bên ngoài chỉ còn hai đại hán giữ ngựa. (???)
Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong bụng:
- "Tạo Hoá Lão Nhân quỷ kế đa đoan, nếu Lý Trung Huệ không để tâm phòng bị, chỉ sợ sẽ trúng phải ám toán của lão ta, mình phải nghĩ cách gì đó để thông báo cho nàng một tiếng mới được."
Càng nghĩ càng thấy đúng, chàng bèn từ từ đứng dậy tiến về phía sát cánh cổng hơn, rồi chọn một bụi cỏ rậm rạp ẩn nấp kĩ càng, sau đó dùng truyền âm nhập mật nói với hai gã đại hán giữ ngựa:
- Hai vị huynh đài, hãy cử ra một người vào chuyển lời của tại hạ với minh chủ. Nhắc nhở minh chủ Tạo Hoá Lão Nhân này quỷ kế đa đoan, rất thiện dụng các loại độc dược, xin minh chủ hãy đề phòng cẩn thận bằng không sẽ trúng phải quỷ kế của lão ta."
Hai đại hán này đều là những người lão luyện giang hồ vô cùng trầm tĩnh, nghe chàng nói vậy liền từ từ quay mặt lại, bốn đạo mục quang đều tập trung vào bụi cỏ Lâm Hàn Thanh đang ẩn nấp.

Hiển nhiên hai người đã phát giác được nơi chàng ẩn thân, nhưng cả hai đều không cất tiếng hỏi han gì, cũng chẳng tiến lại tìm kiếm.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- "Lý Trung Huệ quả có mắt nhìn người, chỉ cần xem thần thái trầm tĩnh của hai đại hán giữ ngựa này cũng có thể thấy là ... (một câu thành ngữ rất khó hiểu i don't understand)
Nghĩ đoạn, chàng liền tiếp tục nói:
- Hai vị huynh đài không cần phải đa nghi, tại hạ đích thực một dạ chân thành, chỉ có điều lúc này không tiện hiện thân tương kiến nên mới nhờ hai vị chuyển cáo tới minh chủ một tiếng.
Đại hán đứng bên phải cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi lại chàng:
- Bằng hữu cao danh quý tánh, để tại hạ vào tiện bẩm cáo với minh chủ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Danh tánh của tại hạ thì xin thứ lỗi không thể phụng cáo, huynh đài chỉ cần nói là Thanh Vân Chi Hữu tất minh chủ sẽ hiểu rõ.
Đại hán bên phải gật đầu nói:
- Tại hạ lập tức chuyển cáo với minh chủ. Thứ lỗi tại hạ không tiễn !
Lâm Hàn Thanh liền dùng khinh công chạy thẳng về hướng Đông.
Chàng chạy liền một mạch bốn năm dặm thì chợt nhớ đến dtl, vạn nhất song phương động thủ, dtl tất phải tham gia hỗn chiến. Tuy lvd đã từng gặp qua hắn, nhưng cách biệt dã lâu, không biết còn có nhận ra được hắn nữa không.
Chàng cảm thấy mình nên quay lại trang viện của Tạo Hoá Lão Nhân để thăm dò, vạn nhất song phương động thủ thì cũng có thể nhân cơ hội này cứu dtl thoát ra ngoài.
Chỉ có điều gương mặt của chàng lúc này năm màu sáu sắc, thật dễ làm cho người ta chú ý, ai nhìn một lần rồi thì vĩnh viễn không thể nào quên. Chỉ sợ không lừa được Lý Trung Huệ mà ngay cả Tạo Hoá Lão Nhân cũng nhận ra được chàng.
Đang trầm tư suy nghĩ thì đột nhiên Lâm Hàn Thanh lại nghe thấy tiếng võ ngựa.
Chàng vội nhảy lên một tàng cây lớn ở ven đường ẩn thân, chú mục quan sát thì thấy hai kỵ sĩ phóng vọt qua trước mặt.
Người đầu tiên là một vị lão nhân mặt đen như sắt, chính là người mà bọn gian tà trong võ lâm mỗi nghi nghe danh đều khiếp đởm kinh tâm: Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Chu Hải.
Trên lưng con ngựa thứ hai là Tứ Tượng Lâm Bích Trần Sơn Trang trang chủ Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá.
Hai vị võ lâm cao thủ này xuất hiện cùng lúc ở nơi đây, hiển nhiên là do sự an bài của Lý Trung Huệ.
Chu Hải uy trấn giang hồ, đôi thiết thủ đã diệt trừ không ít kẻ bại hoại, võ

lâm nhân sĩ nghe danh đều vô cùng kính phục.
Bàng Thiên Hoá được người võ lâm đặt cho danh hiệu Sâm Tiên, chẳng những võ công cao cường mà còn có y thụât thông thần, thiện dụng các loại kỳ độc trong thiên hạ. Có hai người này đi theo hộ vệ, đủ thấy Lý Trung Huệ bố trí cẩn mật phi thường, so với Tây Môn Ngọc Sương đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân, nhưng cũng bởi vì nàng ta quá cẩn thận nên luôn bị chậm một bước.
Chỉ thấy hai bóng ngựa lướt đi như gió, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.
Tiếp đó chàng lại thấy có bốn thiếu nữ đang dùng khinh công thân pháp chạy phía sau hai lão.
Lâm Hàn Thanh chấn động trong lòng thầm nghĩ:
"Chỉ nhìn khinh công của họ, rõ ràng ai cũng có võ công thượng thừa, bỏ ngựa không cưỡi, hiển nhiên là có ý theo dõi Chu Hải và Bàng Thiên Hoá rồi."
Tình thế đột nhiên trở nên phức tạp, bọ ngựa bắt ve, không ngờ hoàng tước lại ở phía sau. Có thể nói, tài năng của Tây Môn Ngọc Sương dường như cao hơn Lý Trung Huệ một bậc.
Cục thế đột nhiên biến đổi làm kích động hào khí từ lâu đã ngủ say trong lòng Lâm Hàn Thanh, chàng thầm nghĩ:
"Đại cục đã định, ngày hôm nay rõ ràng Lý Trung Huệ phải rơi vào thế bại vong. Nàng ta tuy có tự tư, nhưng vẫn đứng về phía võ lâm chính nghĩa. Tây Môn Ngọc Sương tuy không phải là người xấu hoàn toàn, nhưng chỉ vì tư cừu mà tạo kiếp võ lâm, tàn hại giang hồ đồng đạo. Đem so sánh hai người, mình nên phải giúp Lý Trung Huệ mới đúng."
Vấn đề này trong mấy tháng nay đã lớn vởn quẩn quanh trong tâm trí chàng mà không thể nào tháo gỡ dược. Đến ngày hôm nay mới có thể coi là đã tìm ra được một đáp án.
Trong lòng đã quyết, Lâm Hàn Thanh liền hướng về phía Tạo Hoá Môn lao đi như gió.
Sau nhiều lần kinh qua hung hiểm, Lâm Hàn Thanh đã dạn dày kinh nghiệm lên rất nhiều. Hành động của chàng lần này hết sức cẩn thận, chàng bỏ đường lớn không đi mà đi xuyên qua cánh đồng lớn, mượn những bụi cây cao quá đầu người để ẩn thân tránh cho đối phương phát hiện.
Đi khoảng một tuần trà công phu thì Lâm Hàn Thanh tới nơi, chỉ thấy toàn trang viện âm u của Tạo Hoá Môn lại đốt đèn sáng trưng như ban ngày.
Lâm Hàn Thanh đi đến cách toà trang việc khoảng bảy tám trượng thì dừng lại, đưa mắt quan sát tìm kiếm xem bốn huyền y thiếu nữ ban nãy ẩn thân nơi nào. Chàng cẩn thận quan sát kỹ càng khắp bốn phía, mất chừng một khắc thời gian mà vẫn chưa tìm ra nơi ẩn thân của bốn huyền y thiếu nữ kia,

nhưng Lâm Hàn Thanh chắc chắn một điều là bốn huyền y thiếu nữ đó chắc chắn chỉ ẩn nấp trong khu vực xung quanh toàn trang việc này mà thôi.
Chàng đang hoang mang lo lắng thì đột nhiên thấy ở từ trên một tán cây cổ thụ cách đó năm trượng có một nhân ảnh nhảy xuống đất, đồng thời nghe thấy tiếng nói chuyện.
Hai bên khoảng cách khá xa, Lâm Hàn Thanh không thể nhìn rõ mặt của nữ nhân kia, nhưng dựa vào thân hình yêu kiều nhỏ nhắn thì người đó có đến tám phần là một trong bốn huyền y thiếu nữ khi nãy.
Lâm Hàn Thanh giật mình thầm nghĩ:
"Người đó tuy rằng khinh công khá cao, nhưng muốn đột nhập vào trang viện mà không bị ai phát hiện chỉ sợ không dễ. Lúc này, trong trang viện đang hỗn loạn, chi bằng ta cứ lợi dụng tình hình tiến vào từ cửa lớn có lẽ lại dễ dàng hơn.
Tâm ý đã định, chàng liền đứng thẳng người dậy, từ từ tiến ra đường lớn dẫn vào trang viện.
Vào lúc này ở đại môn có bốn người đang đứng. Hai người là thuộc hạ của Lý Trung Huệ, hai người là thuộc hạ của Tạo Hoá Môn.
Lâm Hàn Thanh đưa tay trái ra vẫy chào hai người đứng ở bên phải, tay phải cũng đưa ra trước ngực chào hai người đứng bên trái, đồng thời gia tăng cước bộ phóng thẳng vào trang viện.
Hai gã đệ tử của Tạo Hoá Môn thì cho rằng chàng là người của Lý Trung Huệ còn hai tên thuộc hạ của Lý Trung Huệ thấy hai tay chàng làm động tác quái dị như vậy thì thì cho rằng chàng chắc chắn là người của Tạo Hoá Môn. Song phương đều không cản trở, cũng không mở miệng hỏi tiếng nào, thế là Lâm Hàn Thanh dễ dàng xâm nhập vào bên trong cánh cổng được giới bị hết sức thâm nghiêm của Tạo Hoá Môn.
Trước đại sảnh là một khu vườn lớn, góc vườn có một chuồng ngựa bằng tre.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
"Khuôn mặt kỳ quái của ta chắc chắn sẽ bị bọn Lý Trung Huệ, Lý Văn Dương nhận ra, trước tiên cần phải tìm cách che đi đã."
Tâm ý vừa chuyển, chàng liền chầm chậm bước vào chuồng ngựa, chỉ thấy có hai gã đại hán đang cho ngựa ăn. Góc chuồng ngựa còn có một bếp lửa nhỏ, không biết chúng đang nấu nướng cái gì.
Lâm Hàn Thanh đề khí giới bị, nhẹ nhàng bước đến bên bếp lửa bốc một ít bụi than và nhọ nồi xoa lên mặt rồi lặng lẽ rời khỏi chuồng ngựa, tiến về phía đại sảnh.
Bởi vì tiếng ngựa ăn làm loạn thính nhĩ nên không hề phát hiện ra Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh tiến gần đại sảnh, ngưng thần giới bị quan sát bên tình hình

bên trong, chỉ thấy trong đó thắp tám ngọn hồng lạp to bằng cánh tay trẻ con, chiếu sáng mọi vật rõ như ban ngày.
Lý Trung Huệ tay cầm minh chủ lệnh kỳ, ngồi trên một chiếc thái sư ỷ.
Lý Văn Dương và Hoàng Phủ Lan chia hai bên tả hữu đứng sát sau lưng nàng.
Tám gã kình trang đại hán đi theo đứng thành một hàng ngang, sau lưng cách thái sư ỷ của Lý Trung Huệ chừng ba thước.
Lâm Hàn Thanh tiến lại gần thêm chút nữa, thì phát hiện ra trong tám gã kình trang đại hán đứng sau lưng Lý Trung Huệ có bốn tên kiêu ngạo bất thuần Thần, Sát, Quỷ, Hồn, tứ đại hung nhân.
Lúc này, cả bốn tên đều rất tuân quy thủ tắc, hai tay buông thong đứng nghiêm nghị không hề cử động, so với thái độ hung tàn ngạo mạn thường ngày thì đúng là khác nhau một trời một vực.
Lâm Hàn Thanh trong lòng cũng thầm khen:
"Lý Trung Huệ quả thật có tài hàng long phục hổ, ngay cả Tứ Đại Hung Nhân cũng có thể trở nên phục tùng như vậy."
Chỉ nghe một giọng nói lạnh lẽo cất lên:
- Thịnh tình của Lý minh chủ, lão khiếu cảm kích vô cùng. Song võ công Tạo Hoá Môn của lão khiếu và các đại môn phái ở Trung Nguyên hoàn toàn không có điểm tương đồng. Lão khiếu đây tuy không có dã tâm tranh bá võ lâm, muốn làm minh chủ võ lâm nhưng cũng không nguyện ý chịu sự phân phó của người khác.
Nghe vậy Lý Trung Huệ liền lạnh lùng hỏi lại:
- Các hạ nói vậy là có ý gì ?
Giọng nói lạnh lẽo lại cất lên:
- Ý của lão khiếu là Tạo Hoá Môn sẽ đứng ngoài chuyện giang hồ. Việc tranh chấp giữa Lý minh chủ và Mai Hoa Môn, lão khiếu không tiện xen vào. Người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ cần Lý minh chủ và Mai Hoa Môn đều không xâm phạm đến Tạo Hoá Môn của ta thì lão khiếu cũng sẽ không xung đột với hai vị.
Chỉ nghe một giọng sang sảng vang lên:
- Kiến giải của lão tiền bối thực không thoả đáng, nên biết cương vị võ lâm minh chủ không phải là người đứng đầu của một môn, một phái nào cả mà là người đứng đầu cả võ lâm. Lệnh kỳ đã xuất thì tất cả đồng đạo võ lâm đều phải tuân thủ sự điều khiển của minh chủ, lẽ nào Tạo Hoá Môn là ngoại lệ ?
Thanh âm này đối với Lâm Hàn Thanh hết sức quen thuộc, vừa nghe đã nhận ra ngay chính là giọng nói của Lý Văn Dương, vội vàng tiến thêm mấy bước ngưng thần quan sát.
Chỉ thấy một lão nhân vận bát quái đạo bào ngồi trên thái sư ỷ cười nhạt nói:
- Mai Hoa Môn không phải một mình đứng trên giang hồ đó sao ? Tại sao

lão khiếu không thể là một ngoại lệ khác?
Lý Văn Dương nói:
- Mai Hoa Môn chính vì không phục tùng lệnh dụ của võ lâm minh chủ nên mới gây nên trường phong ba này, hiện nay bọn chúng đã trở thành công địch của cả võ lâm rồi.
Tạo Hoá Lão Nhân đột nhiên cất tiếng cười lớn nói:
- Các hạ là ai mà dám ở trước mặt lão phu hồ thuyết bát đạo ? (Nói năng lung tung)
Lý Văn Dương đáp lời:
- Lão tiền bối không cần hỏi lai lịch của tại hạ, những lời vừa nãy tại hạ nói ra đều là ý của Minh Chủ cả.
Tạo Hoá Lão Nhân nói:
- Nếu như lão khiếu không hợp tác với các vị, có phải sẽ bị xem là bội phản lại võ lâm không, Lý minh chủ ?
Lý Trung Huệ lạnh lùng trả lời:
- Nếu như Tạo Hoá Môn không tuân theo lệnh dụ của bản minh chủ thì chỉ có hai con đường để lựa chọn.
Tạo Hoá Lão Nhân liền hỏi:
- Hai con đường nào ?
Lý Trung Huệ lạnh giọng nói tiếp:
- Lý Trung Huệ nói:
- Thoái ẩn giang hồ, Tạo Hoá Môn từ nay giải tán.
Tạo Hoá Lão Nhân hỏi tiếp:
- Dám hỏi Lý minh chủ con đường thứ hai là gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu như không chịu thoái xuất giang hồ, tuyên cáo giải tán, bản toà chỉ còn cách ra lệnh tận diệt Tạo Hoá Môn mà thôi.
Tạo Hoá Lão Nhân lại cất tiếng hỏi:
-Không biết có còn con đường thứ ba không ?
Lý Trung Huệ nói với một giọng kiên quyết:
- Không có con đường thứ ba, tâm ý của các hạ thế nào mau cho bản toà một phúc đáp.
Tạo Hoá Lão Nhân đứng dậy nói:
- Được ! Lão khiếu sẽ suy nghĩ vấn đề này, trước giờ ngọ ngày mai lão khiếu sẽ có một phúc đáp cho Lý minh chủ.
Lý Văn Dương lạnh lùng cất tiếng phản đối:
- Giờ ngọ ngày mai ? Đâu cần phải đợi lâu như vậy, tâm ý của các hạ thế nào có thể quyết định ngay lúc này, tốn thời gian như vậy làm gì?
Tạo Hoá Lão Nhân phẫn nộ nói:
- Lần đại hội võ lâm đó, Tạo Hoá Môn của lão khiếu từ trên xuống dưới

không một ai tham dự cả, các vị lấy gì để ước thúc hành động của Tạo Hoá Môn ?
Lý Văn Dương lạnh lùng nói:
- Bất giáo nhi chúng vi chi ngược (Oh, what is this ?), trước khi động thủ tại hạ cần phải nói cho rõ ràng đã.
Tạo Hoá Lão Nhân cười lên ha hả nói:
- Lão khiếu xin rửa tai lắng nghe.
Lý Văn Dương nói:
- Bốn phía của toà trang viện này đã bố trí thiên la địa võng, chỉ cần minh chủ ra lệnh, quý môn đệ tử e rằng không có người nào có thể sống sót rời khỏi đây.
Tạo Hoá Lão Nhân mỉm cười nói:
- Việc này không nằm ngoài dự kiến của lão khiếu.
Lý Trung Huệ bất ngờ đứng dậy hỏi:
- Các hạ nhất quyết không phục tùng lệnh dụ của bản minh chủ ?
Tạo Hoá Lão Nhân hơi biến sắc mặt nói:
- Lão phu chưa từng khuất phục trước quyền uy.
Lý Trung Huệ liền vẫy vẫy minh chủ lệnh kỳ trong tay, liền có bốn kình trang đại hán từ sau lưng nhảy vọt ra đứng trước mặt nàng, chính là bốn tên hung nhân: Thần, Sát, Quỷ, Hồn.
Tạo Hoá Lão Nhân liền cười lên ha hả nói:
- Thật không ngờ, thật không ngờ !
Nộ Quỷ sẵng giọng quát lớn:
- Không ngờ cái gì ?
Tạo Hoá Lão Nhân nói:
- Đỉnh đỉnh đại danh Tứ Đại Hung Nhân lại cam tâm tình nguyện làm nô bộc cho người ta, đây không phải là chuyện không ngờ thì là gì ?
Oán Hồn khẽ lắc mình tránh đường kiếm đang công đến, đồng thời phản thủ đánh ra một chưởng.
Lâm Hàn Thanh nhìn kỹ đồng tử vừa phóng kiếm thì nhận ra đó chính là Tiểu Long, không nhịn được thầm than khổ trong lòng. Chàng thầm nhủ:
- "Tứ Đại Hung Nhân này tên nào cũng có võ công cao cường Dư Tiểu Long há phải là địch thủ của chúng ?"
Trong lòng chàng lo lắng, bất giác lại tiến về phía trước thêm mấy bộ, phút chốc đã đến sát cửa đại sảnh.
Nhưng sự việc đang xảy ra trước mắt lại nằm ngoài dự đoán của chàng, Dư Tiểu Long kiếm thế hung mãnh, trong nháy mắt liên tiếp công ra tám kiếm.
Lâm Hàn Thanh thầm quan sát kiếm chiêu của hắn thì thấy nguỵ dị vô tỉ, so với kiếm pháp khi xưa của hắn thì hoàn toàn khác biệt, trong lòng thầm nghĩ:

- "Thì ra sư đệ đã học được võ công của Tạo Hoá Môn."
Oán Hồn vốn nghĩ đối phương chỉ là một chấp kiếm đồng tử, chưa đến vài ba chiêu thì có thể đoạt được binh khí của hắn, nào ngờ sự tình lại hoàn toàn không nằm trong dự đoán. Đồng tử này tuy tuổi còn nhỏ nhưng thanh kiếm trong tay thì hết sức cay độc, hai người giao thủ được bảy tám hồi, Oán Hồn không những không đoạt đực binh khí trong tay Dư Tiểu Long còn bị kiếm pháp biến hoá khôn lường của hắn truy kích thối lui liên tiếp hai bộ.
Phút chốc, tính tình hung tàn vốn có của Oán Hồn bị kích động, hắn gầm lên một tiếng, song chưởng liên hoàn đánh ra.
Dư Tiểu Long tuy kiếm pháp tinh kỳ vi diệu nhưng cũng không thể nào chặn được chưởng lực với nội công mấy chục năm tu luyện của Oán Hồn, chưa đến ba hiệp đã bị chưởng lực của Oán Hồn ép cho tay chân luống cuống, kiếm chiêu rối loạn.
Lâm Hàn Thanh nhìn song phương giao thủ mà lo lắng trong lòng, chàng thầm nhủ:
- Có lẽ Dư Tiểu Long khó qua được mười hiệp nữa.
Đúng lúc này, đột nhiên Tạo Hoá Lão Nhân tức giận hét lớn:
- Dừng tay.
Nói đoạn tay áo phất mạnh ra một cái. Oán Hồn bị chưởng lực Phất Tụ Công của Tạo Hoá Lão Nhân công kích, vội hướng song chưởng ra đỡ lấy. Dư Tiểu Long liền tận dụng thời cơ kích ra một kiếm. Oán Hồn vội dồn nội lực vào một cánh tay phất ra.
"Xoạt !" Tay áo của Oán Hồn đã bị Dư Tiểu Long cắt đoạn.
Dư Tiểu Long thuận thế đảo người lộn một vòng đứng sau lưng Tạo Hoá Lão Nhân.
Oán Hồn trợn trừng hai mắt, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Dư Tiểu Long:
- Tiểu nhai nhi ra đây, nếu ngươi có thể tiếp mười chiêu của tứ gia, từ nay ta sẽ thoái ẩn giang hồ.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tứ đại hung nhân vẫn là tứ đại hung nhân.
Chỉ nghe Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:
- Dựa vào hung danh mấy chục năm trên giang hồ của bọn Thần, Sát, Quỷ, Hồn các ngươi thắng một đồng tử mười lăm mười sáu tuổi cũng không phải là một chuyện vinh dự gì.
Oán Hồn tức giận nói:
- Niên kỷ của ngươi cũng không nhỏ, vậy tại sao không ra đây cùng ta quyết chiến một trận ?
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì mừng thầm:

- Nói hay lắm ! Nếu như Tạo Hoá Lão Nhân đích thân xuất thủ, cho dù có thắng Thần, Sát, Quỷ, Hồn tứ đại hung nhân thì vẫn còn Lý Văn Dương và Chu Hải, Bàng Thiên Hoá mấy người nữa, chỉ cần chế phục đường Tạo Hoá Lão Nhân, toàn bộ Tạo Hoá Môn xem như tan rã sụp đổ.
Nào ngờ Tạo Hoá Lão Nhân không chịu xuất chiến, chỉ cười lạnh một tiếng nói:
- Ngươi chưa xứng để lão phu động thủ.
Đột nhiên lão đứng dậy vỗ tay một cái nói:
- Kim Hộ Pháp !
Từ trong góc đại sảnh liền bước ra một hoàng y đại hán.
Oán Hồn vừa nhìn thấy người đó liền khẽ lùi lại hai bước.
Chỉ thấy hoàng y đại hán đó hai mắt trợn tròn, hung quang bạo xạ, cử động chậm chạp, từng bước từng bước đi đến trước mặt Oán Hồn.
Tướng mạo của Oán Hồn đã thập phần hung ác, nhưng tướng mạo của gã Kim hộ pháp này còn khủng bố hơn, trông gã như một xác chết biết đi vậy.
Hung Thần chau mày, thấp giọng nói:
- Lão tứ cẩn thận, người này có chút kỳ quái, chắc chắn đã luyện loại công phu đặc thù gì đó.
Hoàng y đại hán từng bước từng bước một tiến về phía Oán Hồn, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm vào mặt hắn.
Oán Hồn thường ngày giết người không nháy mắt, vậy mà bị hoàng y đại hán nhìn chằm chằm cũng bất giác sinh ra cảm giác khủng bố, lão hét lớn một tiếng, kích ra một chưởng. Chưởng thế như bài sơn đảo hải hướng thẳng về phía hoàng y đại hán kia.
Hoàng y đại hán không đỡ cũng không tránh, vẫn tiếp tục bước về phía trước dùng thân mình hứng chịu một chưởng của Oán Hồn.
Chưởng lực của Oán Hồn kích trúng gã hoàng y đại hán tựa hồ như đánh vào sắt đá, chỉ làm hắn ta khẽ khựng người lại một cái rồi lại tiếp tục bước về phía trước. Lão không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ:
- Chưởng này của ta cũng phải nặng tới bốn năm trăm cân, cho dù võ công cao cường trúng phải một kích này cũng phải lùi lại một hai bước, tên này lẽ nào không phải là người. Cũng may chưởng vừa rồi chỉ dùng ba thành công lực, nếu như ta toàn lực xuất thủ thì có lẽ đã bị lực phản chấn làm cho bị thương rồi.
Lão còn chưa định thần lại thì hoàng y đại hán đã tiến lại gần, hai tay từ từ đưa lên chộp vào Oán Hồn.
Động tác của người này hết sức chậm chạp, người bình thường cũng có thể dễ dàng tránh khỏi chứ đừng nói người có võ công cao cường như Oán Hồn. Nhưng dưới con mắt của đại hành gia thì cái chộp này của hoàng y đại hán vô cùng lợi hại. Hai cánh tay gã đưa ra theo một góc độ hoàn hảo, có thể bao

quát rất nhiều phương vị, nếu như gã đột nhiên kích đến thì còn có thể tuỳ cơ ứng biến, nhưng gã cứ chầm chậm thế này thật càng làm cho đối thủ có cảm giác không biết ứng phó thế nào cho phải. Nếu như cứ tiếp tục để gã tiếp tục tiếp cận, đến một khoảng cách nào đó thì muốn thoái lui cũng không kịp nữa rồi.
Động tác tuy chậm chạp, nhưng lại đem cho người ta cảm giác khủng bố.
Oán Hồn chỉ thấy hai tay hoàng y đại hán ngày càng đến gần, phạm vi khống chế của song trảo càng lúc càng lớn, ngoại trừ thối lui ra, lão không còn con đường nào khác.
Nên biết không gian đại sảnh này không lớn lắm, người lại nhiều nếu như sử dụng khinh công thì vô cùng bất lợi.
Oán Hồn lo cảm thấy lo lắng, bất giác hung tính nổi lên, hét lớn một tiếng, tả thủ vung ra, chộp thẳng vào ngực hoàng y đại hán.
Cánh tay đang từ từ dơ ra của hoàng y đại hán đột nhiên gia tăng tốc độ, ngũ trảo chộp lấy cổ tay Oán Hồn. Năm ngón tay Oán Hồn chưa kịp đến trước ngực hoàng y đại hán thì cổ tay lão đã bị đối phương chộp trúng. Chỉ nghe hoàng y đại hán kia hừ một tiếng, nắm tay Oán Hồn kéo mạnh một cái.
Oán Hồn cảm thấy cổ tay cứng đờ, đau tới tận xương cốt, toàn thân công lực hoàn toàn biến mất.
Hung Thần đứng bên cạnh thấy vậy vội xuất thủ điểm một chỉ vào mệnh môn hoàng y đại hán.
Nhưng hoàng y đại hán đã nhanh như chớp vung cánh tay còn lại chộp vào uyển mạch của Hung Thần.
Công lực của Hung Thần cao nhất trong Tứ Đại Hung Nhân, lại vừa thấy Oán Hồn bị đối phương chế phục nên đâu dễ dàng để hoàng y dại hán đắc thủ. Cổ tay khẽ đảo một vòng tránh trảo của hoàng y đại hán, rồi phản thủ kích lại một chưởng vào ngực đối phương. Chưởng này biến hoá khôn lường, nhanh như điện chớp, hoàng y đại hán động tác biến hoá tuy nhanh, nhưng thân thể di động vẫn hết sức nặng nề nên bị trúng ngay một chưởng vào giữa ngực.
Với công lực của Hung Thần, chưởng này có thể khai bia phá thạch, cho dù hoàng y đại hán có luyện được Kim Chung Trạo, Thiết Bố Sam cũng không thể chịu nổi.
Nào ngờ sau khi Hung Thần đánh trúng một chưởng thì đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, thối lùi hai bộ.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên để ý quan sát thì thấy tả chưởng của Hung Thần rách một vết lớn lộ cả thịt, máu tươi chảy đầm đề.
Nhưng Hoàng Y đại hán trúng một chưởng của Hung Thần cũng bị chấn động thối lui mấy bước, cánh tay đang nắm chặt uyển mạch Oán Hồn cũng lỏng ra đôi chút. Oán Hồn thừa cơ giật mạnh tay thoát khỏi sự kiềm chế của

gã, đồng thời tung người lên đá mạnh vào hoàng y đại hán.
Hung Thần thấy vậy vội kêu lên:
- Lão tứ không được, trên người hắn có thiết giáp tàng đao.

Thiên Nhai Hiệp Lữ

Hồi 15

- Lấy vũ khí, đừng dùng tay không đối phó với chúng.
Nhưng Hung Thần đã kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã lan ra trên nềnn dất.
Tiếp dó là Oán Hồn cũng ngã nhào theo lão.
Ác Sát, Nộ Quỷ cả kinh thét lớn:
- Tên lão tặc thật là âm độc, dã cho thuộc hạ mặt thiết giáp tàng đao, lại còn bôi thêm kịch độc.
Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:
- Không sai, trên dao có bôi kich độc, ngoại trừ giải dược độc môn của lão phu ra thì không còn cách nào cứu chữa cả.
Đoạn lão cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc nhỏ nói:
- Giải dược ở đây, chỉ cần Tứ Đại Hung Nhân các nguoi đồng ý gia nhập Tạo Hoá Môn thì nó sẽ là của các người.
Ác Sát không đợi Tạo Hoá Lão Nhân nói hết lời, lập tức tung người lao về phía lão. Tả thủ vẫy ra phát một đạo phách không chưởng kích thẳng vào ngực Tạo Hoá Lão Nhân, hữu thủ cong lại thành trảo chộp lấy bình thuốc trong tay đối phương.
Tạo Hoá Lão Nhân chỉ cười lạnh một tiếng, hữu thủ hướng ra tiếp lấy một chưởng của Ác Sát.
Hai cỗ kình lực âm nhu chạm nhau, tạo nên một trận cuồng phong nhỏ trong đại sảnh. Ánh nền bập bồng như muốn tắt.
Cả người Hắc Sát bị đẩy bật lại như cánh diều đứt dây.
Nộ Quỷ vội lao người ra đỡ lấy thân hình đang rơi của Ác Sát, giúp gã lấy lại thăng bằng.
Tạo Hoá Lão Nhân tuy một chưởng có thể đẩy lùi Ác Sát nhưng cũng không khỏi lắc mình vài cái.
Lý Trung Huệ nhìn chằm chằm vào mặt Tạo Hoá Lão Nhân, song mục phát xạ hàn quang nói:
- Đương kim võ lâm đã hình thành thế đối đầu gay gắt. Tạo Hoá Môn của ngươi muốn được độc lập đứng giữa hai thế lực này đó là muốn tự nhận lấy sự diệt vong. Ngươi nên suy nghĩ kỹ những lời ta vừa nói.

Tạo Hoá Lão Nhân cười lạnh đáp lời:
- Nếu như các người thái qúa, đừng trách lão phu hợp tác với Mai Hoa Môn.
Lý Trung Huệ hơi biến sắc nói:
- Ngươi còn chấp mê bất ngộ thì đừng trách bản minh chủ thủ đoạn tàn ác.
Nói đoạn, nàng giơ cao Minh Chủ Lệnh Kỳ trong tay vẫy nhẹ.
Hoàng Phủ Lan đột nhiên ngẩng mặt lên hú một tiếng dài như long ngâm.
Lý Trung Huệ lạnh lùng nói tiếp:
- Thời gian không còn nhiều nữa, nếu như ngươi vẫn không hối cải thì Tạo Hoá Môn kể từ nay vĩnh viễn xoá tên trên giang hồ.
Từ bốn phía lúc này truyền lại những tiếng hú dồn dập đáp trả lại tiếng hú của Hoàng Phủ Lan.
Lý Trung Huệ laị nói tiếp:
- Bốn phía của toà trang viện này đã bố trí hơn trăm cao thủ mai phục, chỉ cần ra ra lệnh sẽ lập tức huỷ diệt nơi này, san thành bình địa, một mảnh ngói cũng không còn lành lặn.
Tạo Hoá Lão Nhân chú ý lắng nghe những tiếng hú truyền lại, quả nhiên là tiếng hú phát ra từ bốn phía xung quanh trang viện. Sắc mặt lão hơi biến đổi, nhưng vẫn trầm mặc không nói lời nào.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Lý Trung Huệ phô trương thanh thế, chắc hẳn muốn doạ cho Tạo Hoá Lão Nhân phải đầu hàng.
Chàng đang nghĩ ngợi thị đột nhiên nghe tiếng y phục phất gió, hai bóng người từ trên mái nhà nhảy xuống bước vào đại sảnh.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn hai người mới tới, thì ra là Thần Phán Chu Hải và Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá, trong lòng lo lắng thầm nhủ:
- Ta còn tiếp tục đứng đây, chắc chắn sẽ bị hai người này hoài nghi ép vào đại sảnh chứ chẳng chơi.
Ý niệm vừa chuyển, chàng liền len lén rời khỏi chỗ đang đứng.
Lý Trung Huệ ngồi trong đại sảnh cũng nhìn thấy Lâm Hàn Thanh đang định cất tiếng gọi thì Chu Hải và Bàng Thiên Hoá đã song song bước vào.
Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá thấy Hung Thần và Oán Hồn nằm sóng soài dưới đất liền quay sang Lý Trung Huệ hành lễ rồi hỏi:
- Dám hỏi minh chủ, hai người này làm sao mà thọ thương ?
Lý Trung Huệ khẽ gật đầu nói:
- Họ đã trúng phải ám toán của Tạo Hoá Môn.
Bàng Thiên Hoá bước tới cúi người xem xét vết thương của bọn Hung Thần, Oán Hồn hai người rồi ngẩng mặt lên nói:
- Thương thế thì không sao, nhưng họ đã trúng độc rất nặng.
Lý Trung Huệ mày liễu hơi chau lại hỏi:
- Có còn cứu được không ?

Bàng Thiên Hoá mỉm cười nói:
- Có Bàng mỗ ở đây, nếu như để họ chết vì trúng độc há chẳng phải là mất mặt lắm sao ?
Tạo Hoá Lão Nhân thấy vậy liền cười khẩy nói:
- Lão phu không tin các hạ có thể giải được độc dược đặc chế của Tạo Hoá Môn.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Không tin thì để ta giải độc cho ngươi xem.
Nói đoạn lão đưa tay vào trong bọc lấy ra một bình ngọc trắng, đổ ra mấy hoàn thuốc đỏ như máu nói:
- Tuy Bàng mỗ không còn dụng độc, nhưng trong người lúc nào cũng mang theo linh đan giải độc có thể giải bách độc trong thiên hạ.
Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:
- Điều này lão phu không tin.
Bàng Thiên Hoá không nói gì, lấy tay đỡ Hung Thần ngồi dậy, banh miệng ra nhét một vine ethuốc vào miệng hắn rồi dùng chưởng vỗ nhẹ vào lưng cho thuốc trôi xuống. Tiếp đó lão cũng làm y như vậy với Oán Hồn.
Cả căn đại sảnh im lặng như tờ, tất cả các ánh mắt đều tập trung vào Hung Thần và Oán Hồn, đợi phải ứng của hai người.
Đây là một canh bạc lớn mà Bàng Thiên Hoá đã dùng thanh danh cả đời mình để đặt cược vào đó. Lão đã nói sẽ giải độc được cho bọn Hung Thần, Oán Hồn nay nếu chúng có mệnh hệ gì thì thanh danh gầy dựng mấy chục năm của lão coi như trôi theo dòng nước.
Lý Trung Huệ cũng bị canh bạc này hấp dẫn mà nhất thời quên đi sự hiện diện của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh liền nhân cơ hội này lẩn người nấp sau cánh cửa ra vào, tránh đi sự chú ý của quần hào.
Ước chừng một tuần trà công phu, Hung Thần chớp chớp hai mắt, từ từ ngồi dậy.
Bản tính Hung Thần xưa nay vốn hung tàn bạo ngược, tuy đã bị Lý Trung Huệ thuần hoá không ít nhưng gã vừa bị trúng kế của Tạo Hoá Lão Nhân, đương nhiên căm giận vô cùng. Bất giác hung tính lại nổi lên, song thủ vươn ra chộp lấy hai chân hoàng y đại hán, hét lớn một tiếng dùng thân mình hắn làm vũ khí quật tới Tạo Hoá Lão Nhân.
Tạo Hoá Lão Nhân biết rõ sự lợi hại của chất độc bôi trên áo giáo hoàng y đại hán nên không dám vọng động ngạnh tiếp, vội lắc mình tránh đòn.
Lý Trung Huệ thấy vậy thì hét lớn:
- Dừng tay.
Hung Thần tuy hung tàn ngạo ngược nhưng đối với Lý Trung Huệ thì dường như kính ngưỡng vạn phần, vừa nghe tiếng thét của nàng thì lập tức đình

thủ, tung mình thoái lui.
Bàng Thiên Hoá mỉm cười nhìn Tạo Hoá Lão Nhân nói với vẻ châm chọc:
- Lời của Bàng mỗ không phải là giả chứ ?
Tạo Hoá Lão Nhân ngẩn người nhìn về phía cây bạch dương lớn phía ngoài đại sảnh, không nói câu nào. Đối với câu nói châm chọc của Bàng Thiên Hóa tựa hồ không nghe thấy gì vậy.
Lý Trung Huệ là nhân vật tinh minh, thấy vậy liền quay sang thấp giọng nói với Hoàng Phủ Lan:
- Trên cây bạch dương có người đang ẩn nấp, đó mới chính là kẻ chủ trì toàn cuộc hôm nay, mau bắt hắn phải hiện thân.
Hoàng Phủ Lan khẽ "dạ" một tiếng, đưa tay vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm, tung người lao ra ngoài đại sảnh ngẩng đầu lên cây bạch dương nói lớn:
- Võ lâm minh chủ ở đây, bằng hữu phương nào còn không mau xuất hiện tiếp kiến.
Chỉ nghe người trên cây cười khanh khách nói:
- Lý gia muội tử thật là oai phong !
Lời vừa dứt thì một huyền y thiếu nữ dung mạo đẹp tựa thiên tiên đã phiêu hốt hạ thân xuống trước mặt Hoàng Phủ Lan.
Hoàng Phủ Lan vừa nhìn thấy huyền y thiếu nữ thì bất giác không cầm đượcc thối lui hai bộ.
Chỉ nghe tiếng Lý Trung Huệ từ trong đại sảnh truyền ra:
- Có phải Tây Môn tỷ tỷ đại giá quang lâm ?
Hoàng Phủ Lan vội đáp lời:
- Không sai, chính là Mai Hoa Môn chủ Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương không thèm để ý đến Hoàng Phủ Lan, yểu điệu cất bước đi vào đại sảnh. Quần hào đứng sau Lý Trung Huệ thấy nàng vội lấy binh khí ra đề phòng. Chỉ có Lý Trung Huệ và Chu Hải là vẫn giữ được sự bình tĩnh ban đầu, ngồi yên không hề cử động.
Tây Môn Ngọc Sương đảo mắt nhìn quần hào một vòng rồi mỉm cười nói:
- Lý cô nương cuối cùng đã đạt được sở nguyện, ngồi lên ghế Minh Chủ Võ Lâm.
Lý Trung Huệ nói:
- Tây Môn cô nuong quá khen!
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười đáp lại:
- Tiếc rằng hôm nay Lý cô nương đã đến chậm một bước. Tạo Hoá Môn đã quy phục Mai Hoa Môn. Ta thật lòng cảm thấy rất ngại, làm phí của cô nương một phen tâm cơ.
Lý Trung Huệ ngẩn người, trợn trừng mắt nhìn Tạo Hoá Lão Nhân hỏi:
- V?êc này là thế nào ?

Tạo Hoá Lão Nhân nghiêm túc nói:
- Không sai.
Lý Trung Hụê cười nhạt nói:
Tây Môn tỷ tỷ lúc nào cũng nhanh hơn tiểu muội một bước, thật làm cho tiểu muội vô cùng khâm phục.
Tây Môn Ngọc Sương cũng cười nhạt đáp lại:
- Chỉ mong là cô nương không khẩu thị tâm phi là được.
Lý Trung Hụê mỉm cười ôn hoà nói:
- Đây là những lời thật lòng của tiểu muội, bất quá ...
Tây Môn Ngọc Sương buột miệng hỏi:
- Bất quá cái gì ?
Lý Trung Hụê đáp:
- Một Tạo Hoá Môn nhỏ bé đâu thể quyết định được đại thế võ lâm ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Nếu như cô nương còn muốn đêm nay rời khỏi đây trong bình yên thì không nên nói chuyện võ lâm đại thế với ta.
Lý Trung Hụê nói:
Tây Môn tỷ tỷ đêm nay đã không mang theo ác ý mà đến, vậy tiểu muộn xin cáo từ ở đây.
Tây Môn Ngọc Sương liền cât tiếng châm chọc:
- Cô nương bất tất phải lo lắng như vậy.
Lý Trung Hụê nghe câu nói này thì hơi biến sắc nói:
- Tây Môn tỷ tỷ còn gì chỉ giáo ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười thần bí nói:
- Ta có một tin tức rất xấu báo cho Lý minh chủ.
Lý Trung Hụê tò mò hỏi:
- Tỷ tỷ có tin tức gì muốn nói cho tiểu muội ?
Tây Môn Ngọc Sương vẫn mỉm cười nói:
- Là tin tức liên quan đến Bạch Tích Hương, Bạch cô nương ...
Lý Trung Hụê khẽ chau đôi mày liễu lại hỏi:
- Bạch cô nương ra sao ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng buông gọn:
- Chết rồi.
Lý Trung Hụê phẫn nộ hét lớn:
- Là ngươi đã giết cô nương ấy ?
Tây Môn Ngọc Sương cười cười đáp:
- Không phải, nàng ta bệnh mà chết. Có điều, cô nương có đem món nợ này tính sổ cho ta, ta cũng vô cùng vui mừng mà tiếp nhận.
Lý Trung Hụê bị chấn động tinh thần, ngẩn người ngây dại một lúc mới khai khẩu:

- Ta không tin.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Tin hay không tin là do cô nương. Bạch Tích Hương đã chết rồi, dù sao cô ta cũng đâu thể phục sinh.
Lý Trung Huệ hít sâu một hơi thanh khí để lấy lại bình tĩnh rồi nói:
- Bạch cô so về tài năng, trí tuệ với cô nương thì thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Có thể nói là hơn một chút.
Lý Trung Huệ mỉa mai nói:
- Theo ngu kiến của tiểu muội thì có thể nói so về tài trí Bạch cô nương hơn Tây Môn tỷ tỷ rất nhiều mới đúng.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Quan điểm bất đồng, Lý cô nương nhận định như vậy ta cũng không có cách gì làm cô nương thay đổi được chủ kiến của mình ...
Đột nhiên, nàng ngừng một chút rồi lại cất cao giọng nói tiếp:
- Cứ cho là Bạch cô nương tài năng, trí tuệ đều hơn ta rất nhiều, nhưng nàng ấy đã là minh nhật hoàng hoa, trong cuộc đời này cô nương không thể nào gặp được Bạch Tích Hương nữa.
Tinh thần của Lý Trung Huệ từ từ trấn định, nàng cảm khái nói:
- Khi tiểu muội và Bạch cô nương chia tay, nàng ấy không hề nói đến bệnh tình của mình, có lẽ muốn giấu kín tâm sự trong lòng không nói ra.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Tuy ta không tận mắt nhìn thấy Bạch cô nương tuyệt khí, nhưng bệnh tình của Bạch cô nương lúc ấy, đừng nói là Tây Môn Ngọc Sương này, chỉ cần người hiểu chút võ nghệ hay y đạo nào cũng có thể nhìn ra cô nương ấy không còn hy vọng. Việc này Lý minh chủ có tin hay không thì tuỳ, chúng ta cũng không nên vì chuyện này mà tranh cãi nữa.
Nói đến đây thì Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Còn có một chuyện nữa, cũng liên quan đến Bạch Tích Hương.
Lý Trung Huệ hiếu kỳ hỏi:
- Tây Môn tỷ tỷ còn chuyện gì nữa?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười bí hiểm nói:
- Là chuyện Lâm Hàn Thanh ...
Nói đến đây thì cố ý dừng lại không nói nữa.
Lý Trung Huệ quả nhiên không dằn lòng được lên tiếng hỏi:
- Lâm Hàn Thanh làm sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bạch Tích Hương hoành đao đoạt ái, cướp đi Lâm Hàn Thanh, chuyện này có lẽ cô nương vẫn không tin.

Lys Trung Huệ chỉ thấy trước mắt như tối sầm lại, tim đập thình thịch, khí huyết trào dâng trong lồng ngực, lảo đảo như muốn ngã. Nhưng chỉ trong tích tắc nàng đã khôi phục được trạng thái tâm lý ban đầu, trấn định tinh thần mỉm cười nói:
- Cho dù là thật tiểu muội cũng nên chúc mừng hai người họ một tiếng.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn chằm chằm vào mặt Lý Trung Huệ nói:
- Cái gì ? Cô nương thật sự không cảm thấy đau khổ chút nào sao ?
Lý Trung Huệ cười khổ đáp:
- Tự nhiên là thật lòng. Lâm tướng công đường đường một đấng quân tử, Bạch cô nương là tuyệt thế tài nữ của đời nay. Tiểu muội tại sao lại không thể thật tâm chúc mừng cho cặp tài tử giai nhân đó chứ ?
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Đây có phải là lời thật lòng của Lý cô nương không ta làm sao biết được.
Lý Trung Huệ chỉ mỉm cười đáp lại rồi nói:
- Tây Môn tỷ tỷ nhắc đến Lâm Hàn Thanh, xem ra trong lòng vẫn còn nhớ nhung chàng.
Tây Môn Ngọc Sương không chút ngại ngần, dứt khoát trả lời:
- Không sai. Quả thật ta đang rất nhớ nhung chàng.
Lý Trung Huệ nở một nụ cười tươi như hoa:
- Thì ra là vậy. Chẳng trách Tây Môn tỷ tỷ cứ trù cho Bạch cô nương chết sớm.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần ta trù ẻo, e rằng lúc này xác cô ấy đã vùi sâu dưới ba thước đất rồi.
Lý Trung Huệ đột nhiên đứng dậy nói:
- Những lời Tây Môn tỷ tỷ muốn nói đã hết chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương cất giọng lạnh như băng đáp lời:
- Chưa hết. Vừa nãy chúng ta nói chuyện tư, giờ nói đến chuyện chính.
Lý Trung Huệ nghe vậy thì khẽ đảo mắt thầm nghĩ:
- "Tây Môn Ngọc Sương không đem theo thủ hạ, nếu như nàng ta đơn thân độc mã đến đây, dù có thêm Tạo Hoá Môn trợ lức đi nữa thì phe ta vẫn miễn cưỡng đối phó được."
Trong lòng thầm tính toán như vậy, nhưng miệng vẫn ngọt ngào nói:
- Tiểu muội xin rửa tai lắng nghe.
Tây Môn Ngọc Sương chỉnh sắc mặt, nghiêm giọng nói:
- Cô nương đã ngồi lên toạ vị Võ Lâm Minh Chủ, quang vinh một đời, thiết nghĩ con người sau khi bước lên đỉnh cao danh vọng thì cũng nên biết dũng cảm thối lui. Quần hào chịu nhận sự chỉ huy của cô nương, quá nửa là vì đối phó Tây Môn Ngọc Sương này ...
Nói đến dây thì nàng dừng lại thở dài rồi nói tiếp:

- Bất luận cô nương có thừa nhận hay không, nhưng ta biết trong lòng cô nương hiểu rất rõ, trong lúc cô nương tranh đoạt chức vị Võ Lâm Minh Chủ, nếu như ta xuất lực phá đám thì e rằng ba chữ Lý Trung Huệ sẽ không có giá trị như ngày hôm nay đâu,
Lý Trung Huệ lập tức đáp trả:
- Tây Môn tỷ tỷ nói như vậy là sai rồi. Danh vị của Hoàng Sơn Thế Gia chẳng hề thua kém danh vị của Minh Chủ Võ Lâm chút nào.
Tây Môn Ngọc Sương hơi biến sắc mặt, hỏi lại:
- Như vậy cô nương kiên quyết đối đầu với ta đến cùng.
Lý Trung Huệ đáp lời:
- Tiểu muội không có ý này, nhưng phải xem ý Tây Môn tỷ tỷ thế nào đã.
Ngữ khí của Tây Môn Ngọc Sương càng lúc càng trở nên lạnh lùng:
- Ta báo thù cho song thân phụ mẫu, như vậy thì có điểm nào không đúng ?
Lý Trung Huệ ôn tồn nói:
- Nếu như Tây Môn tỷ tỷ thấu tình đạt lý, có thể triệu tập thiên hạ anh hùng, công định thị phi, lúc đó tiểu muội nhất định sẽ góp một phần sức lực ...
Tây Môn Ngọc Sương nghe chưa hết câu thì tức giận ngắt lời:
- Việc riêng của ta đâu cần cô nương xen vào ...
Hai mắt nàng trợn trừng, tựa hồ như hai ngọn lửa hừng hực có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì, ngữ khí trở nên lạnh lùng hơn băng giá:
- Ta vì không muốn cô nương bị cuốn vào vòng xoáy này nên mới khuyên cô nương dũng cảm thoái lui, nếu cô nương nghĩ rằng ta sợ cô nương thì cô nương đã lầm rồi.
Lý Trung Huệ mỉm cười ôn hoà nói:
- Thịnh tình của Tây Môn tỷ tỷ tiểu muộn xin tâm lãnh. Tiểu muội đã được đồng đạo võ lâm tôn làm minh chủ, lẽ nào có thể toạ thị bàng quan nhìn Tây Môn tỷ tỷ tạo kiếp trong chốn võ lâm ?
Tây Môn Ngọc Sương khẽ đổi sắc mặt nói:
- Bạch Tích Hương đã chết, cô nương không còn ai chống lưng phía sau nữa, nếu như vẫn còn chấp mê bất ngộ, vậy cũng đừng trách Tây Môn Ngọc Sương này thủ đoạn tàn độc.
Lý Trung Huệ vẫn mỉm cười nói:
- Nếu như Tây Môn tỷ tỷ không chịu dừng tay, quyết tạo ra một trận đại đồ sát trong võ lâm, vậy thì tiểu muội cũng bồi tiếp đến cùng.
Sắc mặt Tây Môn Ngọc Sương trở nên xanh xám rất khó coi. Đột nhiên nàng cất tiếng cười khanh khách như chuông ngân rồi nói:
- Được lắm, sau khi trời sáng chúng ta sẽ trở thành sinh tử đối đầu, không phải ngươi tử thì là ta vong.
Lý Trung Huệ nói:
- Hảo, niệm tình chúng ta thuở trước, đêm nay tiểu muội sẽ bỏ qua cho Tạo

Hoá Môn.
Nói đến đây thì nàng ngừng lại, mục quang chuyển sang phía Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói tiếp:
- Sau khi trời sáng, Tạo Hoá Môn cũng giống như Mai Hoa Môn trở thành công địch của cả võ lâm.
Lý Trung Hu? nói:
Tạo Hoá Lão Nhân cười ha hả nói:
- Đến càng nhiều càng tốt, lão phu cũng đang muốn đem võ công Tạo Hoá Môn đi tranh hùng trong thiên hạ đây.
Lý Trung Hụê không để ý đễn lão, chỉ phất lá minh chủ lệnh kỳ trong tay nói với quần hào:
- Chúng ta đi !
Nói đoạn cất bước hướng ra phía cửa.
Lý Văn Dương đột nhiên bước nhanh đến bên cạnh nàng thấp giọng nói:
- Đệ tử vừa nãy mới xuất thủ của Tạo Hoá Lão Nhân chính là vị sư đệ đã thất tung mà bấy lâu nay Lâm huynh đệ khổ công tìm kiếm.
Lý Trung Hụê đã ra gần đến của, nghe Lý Văn Dương nói vậy liề dừng lại hỏi:
- Có nhìn nhầm ngươi không ?
Lý Văn Dương đáp một cách chắc chắn:
- Tuyệt đối không.
Lý Trung Hụê liền quay đầu lại nói với Tây Môn Ngọc Sương:
- Tây Môn tỷ tỷ, tiểu muội còn có một việc muốn nhờ vả, không hiểu Tây Môn tỷ tỷ có thể đáp ứng được không.
Tây Môn Ngọc Sương nhíu mày hỏi:
- Cô nương còn chuyện gì ?
Lý Trung Hụê ôn hoà nói:
- Tiểu muội muốn nhờ Tây Môn tỷ tỷ đòi một người của Tạo Hoá Môn.
Tây Môn Ngọc Sương thông minh tuyệt thế nhưng cũng không hiểu ý tứ của Lý Trung Hụê, nàng ngẩn người ra một chút rồi hỏi lại :
- Cô nương muốn đòi một người ư ?
Lý Trung Hụê nói:
- Hắn bất quá chỉ là một đệ tử của Tạo Hoá Môn, bất luận đi theo bên nào cũng không hề ảnh hưởng gì đến thế cuộc.
Tây Môn Ngọc Sương thầm nhủ:
- "Không biết tiểu nha đầu định giở trò gì ?"
Ngoài miệng nàng vẫn lạnh lùng nói:
- Đã không có ảnh hường, vậy cô nương còn muốn đòi người làm gì ?
Lý Trung Hụê nói:
- Lý do hết sức đơn giản.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn chưa hiểu liền hỏi:
- Mau nói ra xem.
Lý Trung Huệ liền giải thích:
- Bởi vì đó là con cái của một vị thân thích họ xa của tiểu muội, hắn bị Tạo Hoá Lão Nhân bắt cóc, thu phục làm môn hạ.
Tây Môn Ngọc Sương quay sang nhìn Tạo Hoá Lão Nhân một cái rồi hỏi Lý Trung Huệ:
- Là ai ?
Lý Trung Huệ không trả lời mà hỏi lại:
- Nếu như tỷ tỷ không đáp ứng thì tiểu muội nói ra phỏng có ích gì ?
Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Nếu như cô nương không lừa ta, ta sẽ đáp ứng.
Lý Trung Huệ quay sang gật đầu một cái với Lý Văn Dương. Lý Văn Dương liền chỉ tay vào Dư Tiểu Long nói:
- Chính là đồng tử đứng bên cạnh Tạo Hoá Lão Nhân.
Tây Môn Ngọc Sương uyển chuyển bước đến cạnh Dư Tiểu Long hỏi lại:
- Là vị tiểu huynh đệ này ?
Lý Văn Dương nói:
- Không sai.
Tây Môn Ngọc Sương quay sang nhìn Dư Tiểu Long hỏi hắn:
- Tiểu huynh đệ, ngươi họ gì ?
Dư Tiểu Long đáp cộc lốc:
- Họ Dư.
Tây Môn Ngọc Sương vẫn dịu dàng hỏi tiếp:
- Ngươi có quen biết vị Lý cô nương kia không ?
Dư Tiểu Long đã bị Tạo Hoá Lão Nhân cho uống Tạo Hoá Đơn, ngoại trừ biết mình họ Dư ra, tất cả quá khứ hắn đã quên sạch sành sanh. Hắn tròn mắt nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Không biết.
Tây Môn Ngọc Sương lại chỉ tay vào Tạo Hoá Lão Nhân hỏi:
- Ông ta là ai ?
Dư Tiểu Long đáp:
- Là sư phụ ta.
Lý Trung Huệ thấy vậy liền cất tiếng:
- Không thể hỏi như vậy được, tuổi hắn còn nhỏ đương nhiên không thể nhớ ra tiểu muội được.
Bàng Thiên Hoá đứng bên cạnh xen vào:
- Cho dù tuổi hắn lớn hơn nữa, nếu uống thuốc của Tạo Hoá Môn vào thì mọi quá khứ đều như trôi theo dòng nước.
Tây Môn Ngọc Sương liếc mắt nhìn Dư Tiểu Long rồi nói với Tạo Hoá Lão

Nhân:
- Có thể cho họ đem hắn đi không ?
Tạo Hoá Lão Nhân làm ra vẻ khó xử nói:
- Trong số đệ tử của lão khiếu, tên này có tư chất nhất. Lão khiếu đang định bồi dưỡng hắn để hắn kế thừa y bát Tạo Hoá Môn sau này, để bọn họ đem đi không phải đáng tiếc lắm sao ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Đừng lo, ta sẽ tìm cho lão một truyền nhân khác.
Nàng ngừng lại một chút rồi quay sang nói với Lý Trung Huệ:
- Hãy chăm sóc hắn cho tốt.
Nói đoạn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Dư Tiểu Long hai cái.
Lý Trung Huệ thông minh tuyệt đỉnh, trong lòng lập tức cảnh giác. Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương ôn nhu nói với Dư Tiểu Long:
- Tiểu huynh đệ hẫy đi theo vị tỷ tỷ kia nhé.
Dư Tiểu Long quay đầu lại nhìn Tạo Hoá Loã Nhân, rồi miễn cưỡng bước đi về phía Lý Trung Huệ. Lý Trung Huệ đưa tay nắm lấy tay hắn, rồi đột nhiên tay kia xuất thủ điểm nhanh như chớp vào Thuỵ huyệt. Nàng đỡ lấy thân hình Dư Tiểu Long đưa cho Lý Văn Dương thấp giọng nói:
- Cõng hắn rời khỏi đây.
Nói đoạn, nàng ngước mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tỷ tỷ đã hạ thủ trên người hắn ?
Tây Môn Ngọc Sương chỉ mỉm cười nói:
- Cô nương quá đa nghi. Cẩn thận là tốt nhưng quá cẩn thận như vậy làm sao lãnh đạo anh hùng thiên hạ.
Lý Trung Huệ liền đáp trả:
- Đây là chuyện của tiểu muội, tỷ tỷ đâu cần quan tâm. Nếu không còn gì nữa, tiểu muội xin cáo biệt ở đây.
Nói đoạn quay người bước ra cửa.
Tây Môn Ngọc Sương nói với theo:
- Vị tiểu huynh đệ đó đã uống Tạo Hoá Đơn, cô nương cần phải cẩn thận.
Tạo Hoá Lão Nhân thường ngày kiêu ngạo, độc đoán nhưng đứng trước Tây Môn Ngọc Sương dường như chuột thấy mèo vây. Đối với quyết định của Tây Môn Ngọc Sương lão không hề phản đối, chỉ đứng lặng lẽ, ngơ ngẩn xuất thần.
Đoàn người do Lý Trung Huệ dẫn đến đã ra khỏi đại sảnh, Chu Hải và Bàng Thiên Hoá đoạn hậu.
Lâm Hàn Thanh biết rõ khi nãy mình đã bị Lý Trung Huệ hoài nghi, tất nhiên không thể nào dấu nổi con mắt của Tây Môn Ngọc Sương, chỉ cần chàng bước ra chỗ sáng là lập tức sẽ bị Tây Môn Ngọc Sương nhận ra thân phận. Mắt thấy Lý Trung Huệ đem Dư Tiểu Long đi, trong lòng chàng càng

trở nên thấp thỏm không yên.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Lúc này ta không có cách nào rời khỏi đây, chỉ còn cách tìm chỗ nào ẩn thân tạm thời, đợi Tây Môn Ngọc Sương đi khỏi mới nghĩ cách ra khỏi trang viện vậy.
Nhưng ánh sáng trong đại sảnh rõ tựa ban ngày, ngoại trừ nấp sau cánh cửa chàng chẳng còn có chỗ nào ẩn thân được nữa. Chàng đang không biết làm sao thì đột nhiên Tây Môn Ngọc Sương hét lớn:
- Là người nào ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Thôi chết rồi !
Chàng biết rõ nếu như chàng nói thêm câu nào nữa thì Tây Môn Ngọc Sương chắc chắn có thể nhận ra thanh âm của mình, vì thế lặng lẽ không nói tiếng nào, lao vọt ra ngoài chạy theo hướng Lý Trung Huê.
Lúc này Lý Trung Huê đã đi ra khỏi cánh cửa thứ hai. Chu Hải và Bàng Thiên Hoá đoạn hậu nên vẫn còn đứng bên trong. Lâm Hàn Thanh nhảy ra khỏi đại sảnh, trong nháy mắt đã ở tầm ngoài hai trượng.
Đột nhiên Tây Môn Ngọc Sương lao người phóng vút theo chàng, trầm giọng quát lớn:
- Đứng lại.
Lời vừa dứt thì người đã đến sát bên cạnh Lâm Hàn Thanh, tả thủ vươn ra phất nhẹ vào tay phải chàng. Cánh tay phải của Lâm Hàn Thanh tê đi, nhất thời mất đi tác dụng nhưng chàng vẫn nghiến răng chịu đựng, không nói tiếng nào mà dùng toàn lực lao đi.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, đuổi sát theo như hình với bóng. Khinh công của nàng tuyệt thế võ lâm, tốc độ nhanh như ánh sao xa, Lâm Hàn Thanh lại đang thọ trọng thương, khinh công đương nhiên bị ảnh hưởng không nhỏ, vì thế chỉ sau hai cái nhún người nàng đã đến sát sau lưng Lâm Hàn Thanh, cử chưởng đánh xuống.
Lúc này hai người đã chạy đến cánh cửa thứ hai.
Thần Phán Chu Hải từ trước đã vận công giới bị, mắt thấy Lâm Hàn Thanh sắp bị nguy khốn dưới chưởng của Tây Môn Ngọc Sương, lập tức đương thủ phóng ra một cỗ phách không chưởng lực, miệng hét lớn một tiếng:
- Cô nương hạ thủ lưu tình.
Một cỗ kình lực như bài sơn đảo hải lao về phía Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương nếu không để ý đến sự an nguy của bản thân, cố ý giết người thì Lâm Hàn Thanh chắc chắn hồn du địa phủ, nhưng nàng cũng sẽ thọ thương không nhẹ dưới chưởng lực tuyệt luân của Chu Hải.
Tình thế khiến nàng không thể không hồi thân tự bảo, tả chưởng đang kích tới sau lưng Lâm Hàn Thanh lập tức chuyển hướng tiếp lấy kình lực của Chu

Hải.
Thần Phán Chu Hải sớm đã biết Tây Môn Ngọc Sương là người thế nào, liền tăng thêm mấy phần chân lực, sử dụng tám thành nội lực.
Tây Môn Ngọc Sương tuy võ công cao cường, nhưng người đang lăng không, không thể tụ khí, nên lực đạo không đủ, tiếp xong một chưởng của Chu Hải liền lộn liên tục hai vòng trên không rồi mới hạ thân xuống mặt đất.
Lâm Hàn Thanh nhân lúc hai người đối chưởng, hít một hơi chân khí rồi nhảy vọt qua tường đi mất.
Lúc này Lý Trung Huệ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng hai người động thủ liền dẫn theo bọn Lý Văn Dương quay lại.
Tây Môn Ngọc Sương trừng mắt nhìn Chu Hải lạnh lùng quát:
- Ngươi xuất chưởng cứu hắn nhưng có biết hắn là ai không ?
Chu Hải hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, cười nhạt nói:
- Tây Môn cô nương muốn giết hắn, vậy tất nhiên hắn không phải là thuộc hạ của cô nương, cũng không phải nhân vật trong Tạo Hoá Môn.
Tây Môn Ngọc Sương chau mày quát:
- Có phải người của các ngươi dẫn đến không ?
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn quần hào một lượt, lắc đầu nói:
- Không phải người của tiểu muội. Lý Trung Huệ này quang minh chính đại mà đến, đâu cần phải cố giả huyền hoặc.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Trong cuộc đối đầu của hai chúng ta, ngoại trừ Tạo Hoá Môn lẽ nào lại có thêm một thế lực thứ tư nữa đang đợi hưởng lợi ngư ông ?
Lý Trung Huệ ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:
- Tạo Hoá Môn đã quy phục dưới tay Tây Môn tỷ tỷ rồi ...
Nàng ngưng lại một lát rồi nói:
- Bất luận là ai, người đã đi rồi thì cũng không cần truy cứu làm gì nữa.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:
- Lý Trung Huệ, sau khi mặt trời mọc, một chút tình nghĩa của hai chúng ta cũng theo bóng đêm này mà tan biến. Kể từ sáng mai, chúng ta sẽ là tử đối đầu, lúc ấy thì bất chấp thủ đoạn, kẻ mạnh sẽ sống sót. Các ngươi đi đi !
Lý Trung Huệ vẫn đứng nhìn Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy thì lạnh lùng hỏi:
- Cô nương còn gì muốn nói ?
Nói đoạn hữu thủ từ từ đưa lên ngang ngực.
Lý Trung Huệ liếc nhìn, thấy năm ngón tay trắng muốt như ngọc của Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên to lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng cũng nhanh chóng trấn định tinh thần nói:
- Lúc này trời còn chưa sáng, chúng ta vẫn còn một chút tình xưa nghĩa cũ.

Tây Môn Ngọc Sương nghe vậy thì từ từ hạ tay xuống, ngữ khí trở nên bình hoà hơn:
- Cô nương định nói gì ?
Lý Trung Huệ ôn nhu nói:
- Dù cho Bạch Tích Hương có chết, tỷ tỷ cũng khó mà thắng được trận chiến này.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Tại sao ? Có phải là vì còn có Lý Trung Huệ cô không ?
- Dựa vào võ công của Tây Môn tỷ tỷ, giết muội đâu phải chuyện quá khó, bất quá tỷ tỷ giết đi một Lý Trung Huệ, thì sẽ có thêm nhiều nghĩa sĩ anh hùng xuất hiện đối đầu với tỷ. Từ hàng trăm ngàn năm nay, võ lâm lúc nào mà không có phong ba bão táp, biến loạn, nhưng cũng từ trăm ngàn năm nay, võ lâm vẫn như vậy, cho dù là kẻ hùng tài đại lược đến đâu cũng không thể cải biến được giang hồ. Tỷ có giết muội đi nữa thì Võ Lâm có thể có năm có mười minh chủ khác lên thay thế. Nhưng Tây Môn tỷ tỷ chỉ có một người, sau khi tỷ tỷ chết đi thì tất cả sẽ trôi hết theo dòng thời gian...
Tây Môn Ngọc Sương tức giận gằn giọng nói:
- Cô nương giáo huấn ta ?
Lý Trung Huệ vẫn giữ thái độ ôn nhủ nói:
- Tiểu muội chỉ muốn thành tâm khuyên nhủ.
Tây Môn Ngọc Sương mặt lạnh như băng đáp lại:
- Thịnh tình của cô nương, ta xin tâm lĩnh.
Lý Trung Huệ nói tiếp:
- Chỉ trách tiểu muội đa ngôn.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên hỏi một câu lạ lùng:
- Trên đầu cô nương có gì vậy ?
Lý Trung Huệ tuy cảm thấy kỳ quái như vẫn trả lời:
- Một cành kim thoa.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có thể cho ta mượn không ?
Lý Trung Huệ đưa tay gỡ cành kim thoa xuống, đưa cho Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như Tây Môn tỷ tỷ, tiểu muội xin dâng tặng là vật kỷ niệm
Tây Môn Ngọc Sương đưa tay đón lấy, đựa cành kim thoa trong lòng bàn tay khẽ nắm lại một cái rồi lạnh lùng nói:
- Trả lại cho cô nương.
Nói đoạn xoè tay đưa cây kim thoa cho Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ hơi nghi ngại quan sát, cây thoa vẫn nguyên vẹn như cũ, nàng nghĩ ngợi một chút rồi mới đưa tay nhận lấy. Nào ngờ cây kim thoa vừa mới rời khỏi lòng bàn tay Tây Môn Ngọc Sương thì lập tức vỡ vụn thành trăm

mảnh nhỏ rơi lả tả xuống dất.
Lý Trung Hụê khẽ rùng mình, gượng cười nói:
- Đa tạ tỷ tỷ hạ thủ lưu tình.
Tây Môn Ngọc Sương vẫn giữ thái độ lạnh băng nói:
- Kể từ sáng mai, cô nương cần cẩn thận hơn.
Lý Trung Hụê cũng mỉm cười đáp lời:
- Tỷ tỷ cũng nên bảo trọng.
Nói đoạn quay người dẫn quần hào rời khỏi Tạo Hoá Môn.
Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng sử dụng khinh công toàn lực chạy một mạch hơn mười dặm đường mới dừng lại thở dốc.
Khi nãy chàng chạy như điên cuồng chỉ mong thoát thân, quân mất cả nỗi đau do vết thương gây ra. Lúc này vừa dừng lại thì thấy hữu thủ đã trở nên cứng như gỗ, cố thử nhấc lên nhưng không thể cử động nổi. Trong lòng chàng không khỏi lo lắng thầm nhủ:
- "Lâm Hàn Thanh này mà mất nốt cánh tay thì sẽ trở thành phế vật vô dụng mất."
Trong những ngày gần đây, chàng lưu lãng khắp nơi, trải nhiều kiếp nạn bản tính kiêu ngạo thiên sinh đã bị mài mòn quá nửa, không lâu sau thì đã khôi phục lại được sự bình tĩnh.
Lúc này Lâm Hàn Thanh nghĩ đến những tâm nguyện chưa hoàn thành. Mặt mũi bị huỷ hoại, hữu thủ bị phế làm hào khí mới khôi phục trong chàng tiêu thất gần hết. Giây phít này chàng chỉ muốn đến gặp Dư Tiểu Long, nói cho hắn biết thân phận thật sự cưa hắn, sau đó lên Hoàng Hạc Lâu hỏi thăm sự sống chết của Bạch Tích Hương, xem nàng đã chết thật hay đã luyện thành Ma Công, Cuối cùng chàng muốn trở về thăm lại mẹ già lần cuối rồi sẽ đi tìm một nơi hoang sơn dã lãnh không một bóng người để kết liễu cuộc đời tàn phế của mình.
Lâm Hàn Thanh ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sao lấp lánh, ngơ ngẩn xuất thần bước đi về phía trước. Bao nhiêu kỳ ngộ bi thảm, bao nhiêu đả kích trong thời gian ngắn đã làm cho chàng trở nên tuỳ ngộ nhi an, quá khứ hay tương lai đối với chàng đều trở thành hư ảo, chàng không còn nghĩ đến chúng nữa. Giờ chính chàng cũng không biết mình nên đi đâu về đâu ?
Đột nhiên phía sau lưng có người cất tiếng:
- Lâm Hàn Thanh
Lâm Hàn Thanh dường như không thể tin vào tai mình, trên thế gian này còn có người nhận ra được chàng. Chàng liền dừng bước, quay đầu nhìn đối phương ngơ ngẩn hỏi:
- Gọi ta ?
Một tiếng thở dài cất lên:
- Quả nhiên là chàng.

Dưới ánh sao ảm đạm, Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm bước ra.
Lâm Hàn Thanh nhìn rõ đối phương, tinh thần đang ngơ ngẩn như bừng tỉnh, bất giác nộ khí xung thiên lạnh lùng nói:
- Cô nương hại ta đến như thế này, lẽ nào còn không chịu buông tha ?
Tây Môn Ngjoc Sương chầm chậm đưa tay ra nắm lấy hữu thủ của chàng ôn nhu nói:
- Ta dùng phất mạch thủ pháp đả thương hữu thủ của chàng, nếu không sớm trị liệu kinh mạch sẽ tắc nghẽn, cánh tay này của chàng coi như phế bỏ.
Lâm Hàn Thanh giật mạnh tay lạnh lùng nói:
- Tàn phế một cánh tay thì có gì. Lâm Hàn Thanh này đã trở thành phế vật từ lâu rồi.
Tây Môn Ngọc Sương không hề nổi giận, chỉ chớp chớp hai mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Có một chuyện ta cần nói với chàng. Ta cảm thấy có lỗi với chàng.
Lâm Hàn Thanh vẫn giữ thái độ lạnh lùng:
- Cô nương không cần giả bộ mèo khóc chuột. Anh hùng thiên hạ đều là cữu nhân của cô nương, một Lâm Hàn Thanh nhỏ bé như ta có đáng gì đâu?
Tây Môn Ngọc Sương ôn nhu nói:
- Chàng khác với bọn chúng. Ta đối với bọn họ là thù hận còn đối với chàng là yêu thương, đồng tình, hối hận và xấu hổ ...
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm Hàn Thanh ta dù chết không đất chôn cũng không cần cô nương đồng tình ...
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đây không phải là đồng tình, mà là một thứ tình cảm không thể biểu đạt được ...vừa xấu hổ, vừa hối hận, vừa yêu thương ...
Lâm Hàn Thanh khinh miệt nói:
- Cô nương cũng biết xấu hổ, hối hận ư, đây đúng là một chuyện đáng buồn cười đấy ?
Tây Môn Ngọc Sương vẫn nhẫn nhịn nói:
- Chàng và người khác không giống nhau. Chàng là một chính nhân quân tử.
Lâm Hàn Thanh mỉa mai:
- Cô nương quá khen, tại hạ gánh không nổi đâu.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đây là những lời thật lòng của ta, chàng không tin ta cũng không có cách nào ép chàng tin được...
Lâm Hàn Thanh cười lớn nói:
- Tin hay không tin đâu có gì quan trọng. Đa tạ cô nương đã trân trọng tại hạ.
Nói đoạn quay người bỏ đi.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió lướt bên tai, Tây Môn Ngọc Sương đã đứng án ngữ trước mặt chàng nói:
- Bất luận chàng có đồng ý hay không, ta cũng phải trị liệu thương thế cho chàng trước, sau đó sẽ nói cho chàng một việc quan trọng.
Lâm Hàn Thanh biết mình không thể kháng cự lại nàng, đành cúi đầu nói:
- Đa tạ cô nương liệu thương.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười ôn nhu, hai cánh tay ngọc nắm lấy cánh tay bị thương của Lâm Hàn Thanh xoa bóp. Đáng lẽ đây là một bức tranh hoàn hảo tràn đầy nhu tình mật ý, nhưng Lâm Hàn Thanh lại không thèm nhìn Tây Môn Ngọc Sương mà ngẩng đầu lên nhìn trời, khiến cho bức tranh trở nên không hoàn chỉnh.
Ước chừng một tuần trà công phu thì Tây Môn Ngọc Sương buông tay ra nói:
- Xong rồi, mạch máu đã lưu thông.
Lâm Hàn Thanh thu tay lại buông một câu cộc lốc:
- Đa tạ !
Nói đoạn quay người bỏ đi.
Tây Môn Ngọc Sương giận dỗi hét lớn:
- Đứng lại.
Lâm Hàn Thanh dừng bước quay đầu lại hỏi:
- Cô nương còn gì phân phó.
Tây Môn Ngọc Sương không nói gì, chầm chậm lấy trong bọc ra một bình ngọc đưa cho chàng.
- Đây là thuốc có thể khôi phục dung mạo lại cho chàng.
Lâm Hàn Thanh tiếp lấy lọ thuốc nói:
- Đa tạ cô nương ban thuốc.
Tây Môn Ngọc Sương lại nói:
- Còn một chuyện ta muốn nói với chàng, mong chàng bình tĩnh lắng nghe.
Lâm Hàn Thanh giật mình nói:
- Về cái chết của Bạch Tích Hương ?
Tây Môn Ngọc Sương trả lời:
- Không sai. Bệnh của nàng ấy đã nhập cốt, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không chữa khỏi được.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên trợn mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương giết nàng ?
Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm cúi đầu né tránh ánh mắt dữ dội của chàng khẽ nói:
- Ta đích thực có ý đó,
Lâm Hàn Thanh bi phẫn hét lên:
- Cô nuong đã hứa với ta sẽ không thương hại đến nàng ?

Tây Môn Ngọc Sương dịu dàng giải thích:
- Bạch Tích Hương còn sống ngày nào, ngày đó ta không thể ăn ngon ngủ yên. Ta rất muốt giết chết nàng, bất quá ta không xuất thủ giết người, khi ta đến Mai Hoa Cư (Mai này là chôn) thì thấy Hương Cúc và Tố Mai đang làm hậu sự cho nàng.
Lâm Hàn Thanh sững sờ hỏi lại:
- Chuyện này là sự thật ?
Tây Môn Ngọc Sương quả quyết nói:
- Không sai. Ta đã đích thân khai quan, kiểm tra xem nàng đã chết chưa.
Lâm Hàn Thanh phẫn nộ nói:
- Là cô nương ép nàng phải chết.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ lắc đầu, vuốt tóc nói:
- Ta đến đó đích thực muốn giết chết nàng, nhưng ta đã đến chậm một bước nên không có cơ hội xuất thủ.
Nói đến đây thì nàng thở dài một tiếng mới nói tiếp:
- Ta không giết nàng, nhưng trong lòng vẫn hổ thẹn với chàng.
Lâm Hàn Thanh chợt cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngực tức như búa bổ, chỉ hận không thể chém Tây Môn Ngọc Sương ra làm trăm ngàn mảnh, như với võ công của chàng bây giờ cách biệt quá xa với nàng, tự biết mình không phải là đối thủ nên đành nhẫn nhịn, cất tiếng nói lạnh như băng:
- Tuy cô nương không tự tay giết chết nàng, nhưng nàng đã bị cô nương bức đến không còn đường đi nên mới phải chết thảm như vậy.
Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng phản đối:
- Chàng sai rồi, là do nàng bệnh mà chết.Hừ, tuyệt chứng đó thật lợi hại, ngay cả Bạch Tích Hương cũng phải cúi đầu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nuong đã biết vậy tại sao còn cảm thấy xấu hổ với ta.
Tây Môn Ngọc Sương dịu dàng giải thích:
- Tuy ta không hạ thủ sát nhân, nhưng ta cũng có ý định đó. Ta đã phản bội lại lời hứa với chàng, đuổi đến tận Mai Hoa Cư. Nếu như lúc đó nàng chưa chết, ta nhất định cũng không buông tha nàng. Giờ nàng đã chết ...
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng ngắt lời:
- Cô nương có thể kê cao gối mà ngủ, tung hoành thất hải, oai trấn cửu châu mà không bị
ai cản trở nữa.
Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:
- Sự thật không như chàng nói, giờ ta chỉ cảm thấy hổ thẹn với chàng.
Lâm Hàn Thanh cười lớn nói:
- Bạch Tích Hương giờ đã thành người thiên cổ, Tây Môn cô nương muốn nói gì chẳng được ..

Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:
- Là thật. Nếu như chàng không tin ta cung không có cách nào. Ta dã thất hứa với chàng mộtt lần, nay sẽ dáp ứng chàng ba diều kiện dể bồii thuờng. Bất luận là chuyện gì, chỉ cần chàng nói ra, ta dều dáp ứng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch cô nuong dã chết, cho dù ba tram diều, ba vạn diều cung chẳng để làm gì ?
Tây Môn Ngọc Suong ngẩn người nói:
- Chàng rất yêu Bạch cô nương ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai, trong lòng ta chỉ có một Bạch Tích Hương mà thôi.

Thiên Nhai Hiệp Lữ

Hồi 16

Lời vừa dứt thì hai hàng lệ nóng hổi đã chảy dài trên má chàng. Lâm Hàn Thanh không muốn để Tây Môn Ngọc Sương thấy mình rơi lệ, liền quay người chạy như điên cuồng về phía trước.
Tây Môn Ngọc Sương cao giọng gọi với theo:
- Lâm Hàn Thanh, chàng hãy dừng bước đã. Ta còn hai câu nữa muốn nói với chàng.
Lâm Hàn Thanh dù nghe rõ lời kêu gọi của Tây Môn Ngọc Sương nhưng vẫn chạy như điên cuồng, không quay đầu lại dù chỉ một lần.
Tây Môn Ngọc Sương ngẩn ngơ nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, mãi đến lúc bóng đêm tan biến nhường chỗ cho ánh mặt trời thì nàng mới như bừng tỉnh, thở dài cảm khái rồi chầm chậm bước đi.
Lâm Hàn Thanh không biết đã chạy được bao lâu, cũng không biết đã chạy được bao nhiêu đường đất. Chàng chạy đến khi trời sáng thì mới dừng lại dưới một gốc cây nghỉ ngơi.
Những ngày Bạch Tích Hương còn tại thế, chàng không cảm thấy điều gì đặc biệt. Nhưng vừa nghe tin Bạch Tích Hương đã chết, chàng mới phát hiện được người thiếu nữ yếu nhược nhiều bệnh tật ấy đã chiếm vị trí quan trọng thế nào trong trái tim mình.
Khẩu khí kiên quyết khẳng định của Tây Môn Ngọc Sương làm Lâm Hàn Thanh không thể không tin. Một tia hi vọng nhỏ bé cuối cùng trong lòng chàng, giờ đã hoàn toàn tiêu tán.
Chàng vuốt vuốt y phục lại cho thẳng rồi cất bước đi về phía trước. Những

nỗi thống khổ của chàng đã làm cho chàng trở nên vô cùng kiên cường, cái chết của Bạch Tích Hương đã đả kích chàng rất mạnh, nhưng chàng vẫn đứng dậy được.
Chàng muốn quay trở lại Tạo Hoá Môn, nhưng lại chuyển ý nghĩ đến nếu quay về Mai Hoa Cư nhìn thấy nấm mồ mới đắp của Bạch Tích Hương thì sẽ không thể vượt qua được nỗi đau khổ này.Đồng thời, vạn nhất nàng chưa chết mà đang ẩn nấp ở nơi nào đó luyện Ma Công, nếu đi đến đó sẽ ảnh hưởng đến sự tu luyện của nàng. Chi bằng tận dụng khoảng thời gian này đi làm hết những việc mà chàng chưa làm xong, sau đó mới đến Mai Hoa Cư. Lúc đó, nếu như nàng còn sống thì có lẽ cũng đã luyện thành Ma Công, tự nhiên có thể cùng nàng tương kiến. Nếu như nàng đã chết, thì cũng có thể bái lạy trước mộ nàng một phen cũng chưa muộn.
Trong lòng đã quyết định hướng đi cho tương lai, chàng hít một hơi thanh khí cho phấn chấn tinh thần, đưa tay vào bọc lấy ra bình ngọc Tây Môn Ngọc Sương đưa cho khi nãy thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương đã nói thuốc này có thể rửa sạch những vết sẹo trên mặt mình, bất luận chân giả cũng phải thử nghiệm một phen.
Nghĩ đoạn chàng rảo bước đi tìm một dòng suối nhỏ, rồi lấy mở bình ra định đổ thuốc ra rửa những vết sẹo trên mặt, nhưng trong lòng chàng chợt đổi ý:
- Nếu như Bạch Tích Hương đã chết, ta khôi phục dung mạo phỏng có ích gì ? Lâm Hàn Thanh này nguyện vì Bạch Tích Hương mà giữ khuôn mặt xấu xí này suốt đời.
Ý niệm đã quyết, chàng bèn cất thuốc vào trong bọc, cất bước đi thẳng về phía trước.
Chàng đã có kinh nghiệm một lần, trước khi Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ quyết đấu, chắc chắn họ sẽ tập trung tại tửu điếm.
Chàng liền dị dung cải trang, âm thầm quan sát, quả nhiên phát giác nhiều giang hồ hào khách, nhân vật võ lâm mặt mày khẩn trương đang tập trung ở khu vực phụ cận. Xem ra Lý Trung Huệ và Tây Môn Ngọc Sương đã trực tiếp đối đầu, lấy đao thương để gặp mặt, mở ra một trận ác chiến, đại đồ sát trong chốn võ lâm.
Do đã có kinh nghiệm nhiều lần, thuật dịch dung cải trang của Lâm Hàn Thanh đã đạt đến mức xuất thần nhập hoá, mặc dù có nhiều võ lâm nhân sĩ đã từng gặp qua chàng nhưng không ai nhận ra chàng cả.
Lúc này đã là giữa trưa, Lâm Hàn Thanh giả trang thành một lão nhân bán hoa quả, gánh một gánh hoa quả đi đến ngã tư đường.
Chỉ thấy dưới đất vết máu vương vãi khắp nơi, bên bờ ruộng có hai tử thi nằm úp mặt xuống đất. Bên cạnh là một con ngựa đã bị thương nặng, đang dãy dụa chờ chết.
Cảnh tượng thật là tàn khốc, chỉ nhìn thôi Lâm Hàn Thanh đã thấy cảm khái

vạn phần.
Chàng đặt gánh hoa quả xuống đất, thở dài một hơi thầm nhủ:
- Võ lâm đang phải đối mặt với một trận đại hào kiếp không tiền khoáng hậu, Lâm Hàn Thanh ta đường đường là một nam tử hán thân cao bảy thước lẽ nào có thể toạ thị bàng quan, buông tay đứng nhìn những thảm cảnh như thế này tiếp tục diễn ra ?
Chàng đang trầm tư suy nghĩ thì từ đằng xa đột nhiên vang đến tiếng vó ngựa gấp rút.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người toàn thân máu me nằm phủ phục trên lưng ngựa. Khoái mã lao như bay về phía trước, chạy như điên cuồng. Sau lưng khoái mã là hai đại hán cầm đao đang đuổi theo sát sau lưng.
Lâm Hàn Thanh trong lòng thầm nghĩ:
- Người này đã thọ trọng thương, hai đại hán kia vẫn không tha cho y, lẽ nào không giết chết y thì chúng không cam tâm ?
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì nảy sinh cảm giác "giữa đường gặp chuyện bất bình ...". Chàng liền đặt gánh hoa quả xuống, đợi cho người thọ thương chạy qua mặt bất đồ hét lớn một tiếng, tung người lên, đòn gánh trong tay đánh ra một chiêu "Hoành Giang Tiệt Lãng" quét mạnh về phía sau.
Hai gã đại hán đang đuổi theo phía sau không thể ngờ rằng một lão nhân bán hoa quả lại xen vào chuyện giang hồ, chúng càng không thể ngờ rằng lão nhân bán hoa quả đó xuất thủ ra một chiêu quá đáng sợ và vô tình như vậy, nhất thời không tránh kịp.
Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đại hán ngồi trước trúng ngay một đòn gánh của Lâm Hàn Thanh vào ngực, cả người bay lên không trung rơi bịch xuống đất.
Gã đại hán thứ hai cưỡi ngựa phóng như tên bắn, nhanh như chớp đã lướt qua người Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên yên ngựa của hán có đeo bốn chiếc đầu người đang chảy máu ròng ròng, bất giác không cầm được nộ hoả dâng cao. Chàng thầm nhủ:
- Tên này đã giết chết bốn người, lại còn không chịu buông tha người đang bị trọng thương.
Nghĩ đoạn liền vẫy tay một cái, chiếc đòn gánh trong tay liền bay vút ra lao thẳng vào lưng tên đại hán.
Đại hán kia không lý đến tính mạng của đồng bọn, thúc ngựa chạy như bay đuổi đến sát sau lưng đại hán đang thọ thương, cử chưởng đánh xuống, không ngờ Lâm Hàn Thanh ở phía sau kích tới, trúng một đòn gánh vào bối tâm, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã bịch xuống đất.
Lâm Hàn Thanh xuất thủ không lưu tình, hai người tuy không chết nhưng

đều thọ thương rất nặng.
Người đang bị truy đuổi kia thương thế trầm trọng, dường như đã hôn mê. Những việc vừa xảy ra hắn dường như không hề cảm thấy. Khoái mã như phi, chớp mắt đã không còn thấy tông ảnh nữa.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn hai gã đại hán vừa bị mình đánh trọng thương một cái rồi gánh hoa quả bỏ đi.
Gã đại hán thứ hai thương thế nhẹ hơn. Sau một lúc thì đã tỉnh lại, ngồi dậy nhưng lúc đó thì bốn bề đã trở nên tĩnh lặng, nào có thấy bóng người.
Hắn bèn vận khí điều tức một lúc, từ từ đứng dậy, bước đến bên cạnh đồng bọn đỡ hắn đứng dậy.
Tên kia dãy dụa một hồi, thổ ra hai búng máu tươi.
Thì ra một kích vừa rồi của Lâm Hàn Thanh đã đánh năm cái xương sườn của hắn.
Hai gã đại hán mang thương tích nặng nề đỡ nhau lên ngựa
rời khỏi hiện trường.
Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng gánh hai thúng hoa quả chạy một mạnh sáu bảy dặm đường mới thả bộ chầm chậm bước đi.
Chỉ nghe phía trước truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập. Ngẩng mặt lên nhìn thì thấy mười mấy kỵ mã đang lao như bay về phía mình.
Lâm Hàn Thanh cúi đầu thở dài một tiếng tự nhủ:
- Một trận giang hồ hào kiệp sắp xảy ra.
Nghĩ đoạn chàng chuyển hướng bước vào một con đường nhỏ, chầm chậm bước đi.
Trời bắt đầu tối dần, Lâm Hàn Thanh cũng đi đến một ngôi làng nhỏ.
Ngôi làng nhỏ này chỉ có bốn năm hộ dân, nhà tranh lều cỏ nhưng đều quét dọn rất sạch sẽ.
Lâm Hàn Thanh nhìn xung quang một lượt, thầm nhủ:
- Những người sống ở đây nhà nào cũng thu dọn rất sạch sẽ, thanh khiết, không giống như nhũng gia đình bình thường.
Chàng bèn đặt gánh hoa quả xuống đất, cất bước tiến về một ngôi thảo xá.
Chỉ thấy hai cánh cửa đóng đều đóng kín, chàng liền đưa tay đẩy khẽ. Đột nhiên hai cánh cửa bật mở, một cánh tay thò ra chộp lấy uyển mạch của chàng. Lâm Hàn Thanh định phản thủ hoàn kích, nhưng nửa chừng chàng lại thay đổi ý dịnh, để nguyên đó cho đối phương chụp trúng cổ tay.
Chỉ thấy một luồng lực đạo kéo chàng vào trong nhà.
Lâm Hàn Thanh giả bộ không biết võ công, vội quỳ xuống lạy van:
- Tiểu lão nhi không biết chư vị anh hùng hảo hán ở đây, mong các vị mở lượng hải hà mà thứ tội.
Chỉ nghe một thanh âm thô hào quát lớn:
- Ngươi làm nghề gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:
- Dạ, dạ tiểu lão nhi bán hoa quả mưu sinh.
Một thanh âm khác vang lên:
- Bán dạ thâm canh, nhà ngươi đến đây bán hoa quả, rõ ràng là gian tế của Mai Hoa Môn.
Lâm Hàn Thanh vội nói:
- Tiểu lão nhi giữa đường gặp phải biến cố nên trời tối rồi mà vẫn chưa về được nhà, đánh phải rẽ tạm vào nơi này.
Một thanh âm trầm thấp khác vang lên:
- Biến cố gì vậy ?
Lâm Hàn Thanh cung kính nói:
- Có hai vị hảo hán đánh nhau đến chết.
Một thanh âm âm trầm khác cất lên:
- Không cần biết hắn có lai lịch thế nào, cứ một đao chặt hắn làm hai khúc là xong.
Lâm Hàn Thanh cả kinh thầm nhủ:
- "Nếu như chúng có ý giết ta thật, vậy thì không thể không xuất thủ phản kháng rồi."
Nhưng một thanh âm khác đã cất lên:
- Cứ điểm huyệt hắn lại đã.
Lâm Hàn Thanh chỉ thấy nhói lên một cái, huyệt đạo đã bị điểm trúng. Người này hình như tin rằng Lâm Hàn Thanh không biết võ công, vì thế xuất thủ có hơi nhẹ.
Lâm Hàn Thanh mượn thế ngã lăn ra đất.
Lâm Hàn Thanh âm thầm vận khí, tự giải khai huyệt đạo, rồi đưa mắt nhìn quanh. Chỉ thấy căn thảo xá này có mười mấy kình trang đại hán đang ngồi.
Lâm Hàn Thanh trong lòng cảm thấy kỳ quái, thầm nhủ:
- Trong toà thảo xá này, có rất nhiều võ lâm nhân sĩ. Có lẽ trong các toà thảo xá khác cũng có rất nhiều cao thủ khác đang ẩn nấp. Nhiều cao thủ võ lâm như vậy cùng ẩn thân trong một tiểu sơn thôn, không biết có ý đồ gì ?
Chàng đang nghĩ ngợi thì bên ngoài đột nhiên có một giọng nói âm trầm cất lên:
- Chiếc xe ngựa của Mai Hoa Môn đã tới, các vị cẩn thận giới bị.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Ngồi xe mà đến, có lẽ chính là Mai Hoa Môn Chủ Tây Môn Ngọc Sương.
Chỉ thấy quần hào trong toà thảo xá nhất tề rút đao, phân thành hai đội. Hai đại hán lưng đeo túi tên, tay sách trường cung bước ra ngoài cửa sổ.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:
- Hơn mười mấy người mai phục, lại có thêm hai cung tiễn thủ. Những người này dường như bố trí rất chu đáo.

Nghĩ đoạn chàng lại cẩn thận quan sát diện mạo của mười mấy đại hán trong phòng, nhưng không nhận ra một ai quen biết.
Ước chừng một tuần trà công phu chờ đợi, quả nhiên có tiếng xe ngựa cóc cóc vang lên trong đêm yên tĩnh. Tiếng lóc cóc mỗi lúc một gần, hiển nhiên xe ngựa đã đi vào trong tiểu sơn thôn.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài, nhủ thầm trong bụng:
- Song phương đều đã đi đến ranh giới bất chấp thủ đoạn, lấy nhiều thắng ít, bố trí cạm bẫy ... còn gì mà hai người đàn bà này không làm nữa ?
Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên:
- Các hạ đã bị bao vây rồi, bốn phía có vô số cung thủ đang đợi lệnh. Chỉ cần ta lên tiếng hạ lệnh, lập tức nhẽ nhất tề phát tiễn.
Tiếng bánh xe đã im bặt, xe ngựa hình như đã dừng lại. Lâm Hàn Thanh trấn động trong lòng, chỉ hận không thể lao ra ngoài để xem cho rõ. Nhưng trong lòng chàng biết rõ, nếu như giờ phút này chàng có chút cử động, lập tức sẽ bị mười mấy đại hán trong phòng bao vây, hợp kích.
Không gian nhất thời im lặng như tờ, một giọng sắc lạnh vang lên:
- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, các hạ có thể y lời dừng xe, quả nhiên không phải là nhân vật tầm thường. Giờ hãy bước xuống xe đi.
Lâm Hàn Thanh ngưng thần lắng nghe, không thấy có người nào lên tiếng đáp lời, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ lạ, thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương cao ngạo tự phụ, tại sao lại chịu để người khác ức hiếp như vậy chứ, lẽ nào không phải nàng ta ?
Thanh âm sắc lạnh đó lại vang lên:
- Tại hạ đếm từ một tới năm, nếu như các hạ không xuống xe chịu trói thì đừng trách tại hạ phải hạ lệnh phóng tiễn.
Người tronng xe vẫn không hề đáp tiếng nào, đối với những lời vừa rồi thuỷ chung không để ý đến.
Thanh âm sắc lạnh quả nhiên đếm một, hai, ba, bốn...nhưng vẫn không nghe thấy người trong xe đáp lời.
"Vút !" tiếng tên xé gió lao đến, không biết là ai phát tiễn trước, tiếp đó là một loạt tiếng mũi tên xé gió vang lên.
Lâm Hàn Thanh nằm trong đại sảnh ngoại trừ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của con ngựa, thì thuỷ chung không nghe thấy một âm thanh gì khác.
Ước chừng một tuần trà thì tiếng tên bay cũng ngừng lại, tiếp đó hai cánh cửa mao xá bật mở, muời mấy đại hán chấp đao chia thành hai hàng lao ra bên ngoài.
Lâm Hàn Thanh liếc mắt quan sát, thấy trong phòng không còn ai liền lập tức bật dậy, nhẹ nhàng bước ra cửa sổ, ngưng thần quan sát cảnh tượng bên ngoài.
Chỉ thấy mười mấy hắc y đại hán đang bao vây một cỗ xe.

Dưới ánh tinh quang ảm đạm, có thể thấy con ngựa kéo xe đã trúng vô số mũi tên, nằm gục trong vũng máu. Bốn phía của cỗ xe cũng cắm đầy tên. Màn xe vẫn buông kín, không hề có một thanh âm nhỏ nào. Dường như bên trong xe không có người vậy.
Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong dạ:
- Nếu như trong xe không có người, Lý Trung Huệ lần này lao sư động chúng không phải là làm cho Tây Môn Ngọc Sương cười đến vỡ bụng sao ?
Ý nghĩ còn chưa dứt thì đột nhiên trong xe có tiếng người cười lạnh nói:
- Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao ?
Màn xe được kéo lên, một lục y thiếu nữ đeo kiếm chầm chậm bước ra. Động tác của nàng vô cùng chau chuốt, từ từ bước xuống xe.
Lâm Hàn Thanh nhìn lục y thiếu nữ, thầm nhủ:
- Đây chẳng phải là nha đầu vẫn hầu hạ bên cạnh Tây Môn Ngọc Sương, Tiểu Thuý sao ?
Chàng và Tiểu Thuý bất quá chỉ gặp nhau có hai lần, tự nhiên không thể nào nhận rõ được.
Chỉ thấy lục y thiếu nữ chầm chậm đưa tay lên, năm ngón tay nhỏ nhắn nắm chặp đốc kiếm. Đột nhiên cổ tay nàng khẽ lắc nhẹ, trường kiếm rời vỏ, quét mạnh một vòng tạo thành một cầu vồng bạc xung quanh nàng, kiếm quang loang loáng tạo nên những tiếng rít rõ nghe rợn của người. Không biết từ lúc nào đương trường đã xuất hiện thêm bốn huyền y thiếu nữ hoành ngang trường kiếm đứng xếp hàng sau lưng lục y thiếu nữ.
Bao nhiêu biến hoá xảy ra chỉ trong một cái nháy mắt.
Song phương đều đã đao rời vỏ, kiếm trong tay, một trường ác chiến chắc chắn sắp xảy ra.
Chỉ nghe lục y thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:
- Các ngươi còn bao nhiêu người nữa ra đây hết một lượt đi !
Chỉ nghe ở hướng chính đông một đại hán cầm trảm hổ đao lên tiếng nói:
- Tại hạ Phi Đao Thủ Giả Bình, không biết phải xưng hô cô nương thế nào ?
Lục Y Thiếu Nữ không trả lời câu hỏi của Giả Bình mà hỏi lại:
- Ngươi là thủ lĩnh của những người này à ?
Giả Bình nói:
- Đó là chỉ lệnh của minh chủ, huynh đệ chỉ là người thừa hành.
Lục Y Thiếu Nữ cười lạnh một tiếng nói:
- Ai cùng ngươi đàm cổ tự cựu chứ...
Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Tên của ta là Thuý đại nương.
Giả Bình lẩm bẩm:
- Thuý đại nương, Thuý đại nương ... không đúng, không đúng. Cô nương không phải đang chửi người sao ?

Lâm Hàn Thanh nấp sau cửa sổ thảo xá thầm nhủ:
- Quả nhiên là tiểu Thuý, con tiểu a đầu này thật điêu ngoa.
Chỉ nghe tiểu Thuý nói:
- Ngươi thích thì gọi, không thích thì thôi.
Đột nhiên trường kiếm trong tay vung ra đâm về phía trái một kiếm. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một hắc y đại hán lảo đảo thối lui hai bộ rồi ngã vật xuống đất.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy ớn lạnh trong lòng thầm nhủ:
- Thủ pháp thật thanh, thật độc, đúng là rất có phong cách của Tây Môn Ngọc Sương.
Giả Bình mắt thấy đồng bọn bị tiểu Thuý đánh ngã, tức đến nổ đom đóm mắt quát lớn:
- Xú nha đầu thật độc ác, xuất thủ thật tàn độc.
Tiểu Thuý cười khẩy nói:
- Các ngươi mai phục tại sơn thôn này âm thầm phục kích đây cũng chẳng phải việc quang minh chính đại gì cho lắm.
Giả Bình dương cao trảm hổ đao, cao giọng nói:
- Minh chủ có lệnh đối với bọn người Mai Hoa Môn không cần tuân theo quy tắc võ lâm hay giang hồ đạo nghĩa gì cả.
Nói đoạn trảm hổ đao trong tay vung ra đánh một chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn chém vào eo lưng tiểu Thuý.
Trường kiếm trong tay tiểu Thuý lập tức phóng ra một chiêu Thừa Long Khởi Phong đánh bật trảm hổ đao của Giả Bình một cánh vô cùng xảo diệu, kiếm thế lại đột nhiên biến đổi hướng lên trên biến thành chiêu Kim Ti Triền Uyển.
Hai chiêu kiếm Thừa Long Khởi Phong và Kim Ti Triền Uyển này chỉ là kiếm pháp phổ thông không có gì đặc sắc, nhưng khi tiểu Thuý kết hợp hai chiêu kiếm không liên quan này lại thì trở thành một chiêu vô cùng ảo diệu, muốn tránh cũng không phải dễ.
Trảm hổ đao của Giả Bình đã bị tiểu Thuý đẩy bật ra ngoài, nhất thời không thu lại kịp để chặn kiếm, gã vội vàng nhảy lùi lại một bước để tránh kiếm. Nhưng kiếm thế của tiểu Thuý quá nhanh, hạ như lưu tinh, chỉ thấy hàn quang sẹt qua, hữu thủ Giả Bình đã bị chém một đường dài.
Tiểu Thuý một đao đắc thủ chém bị thương hữu thủ Giả Bình nhưng nàng không huy kiếm tiếp tục công kích mà nhảy lùi lại hai bộ, cao giọng nói lớn:
- Dừng tay. Trước tiên hãy xem tên đầu lĩnh của các ngươi đi đã sau đó rồi động thủ cũng không muộn.
Giọng nói của nàng lanh lảnh vang lên. Những đại hán hắc y đang chuẩn bị xuất thủ hợp công đều dừng lại, đưa mắt nhìn Giả Bình.
Lâm Hàn Thanh cũng bị lời nói của nàng thu hút, hướng mục quang về phía

Giả Bình. Chỉ thấy đột nhiên gã buông thõng trảm hổ đao xuống trên mặt lộ ra vẻ kinh khủng vô cùng, toàn thân run lẩy bẩy không ngừng.
Lúc này một làn gió nhẹ chợt đến thổi tan đi mây đen trên bầu trời, dưới ánh tinh quang ảm đạm, cảnh vật ẩn ẩn hiện hiện làm cho nét mặt Giả Bình càng đáng sợ hơn.
Lâm Hàn Thanh cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thầm nhủ:
- "Giả Bình anh hùng khí khái ngất trời, cho dù có bị Tiểu Thuý chặt đứt cánh tay phải đi nữa thì cũng đâu tỏ ra vẻ sợ hãi và đau đớn như vậy ?
Chỉ nghe tiểu Thuý lạnh lùng nói tiếp:
- Kiếm pháp tuyệt thế của Mai Hoa Môn chúng ta người thường đâu thể kháng cự ?
Lúc này Giả Bình đã trở nên điên loạn, trảm hổ đao trong tay chém loạn xạ bốn phía rồi đột nhiên quay người dùng khinh công chạy như bay rời khỏi hiện trường.
Quần hào không ngờ gã lại trở nên như vậy, nhất thời không đề phòng bị hắn khươ đao loạn xạ làm bị thương hai người.
Tiểu Thuý cao giọng cười khanh khách nói:
- Các ngươi đã nhìn rõ chưa ?
Chỉ nghe thấy ở phía xa xa có tiếng kêu thảm thiết của Giả Bình truyền lại, trong đêm khuya lạnh lẽo, chỉ nghe thấy thôi cũng đủ làm người ta dựng cả tóc gáy lên.
Tiểu Thuý lạnh lùng nói tiếp:
- Các ngươi hãy nghe thanh âm đó !
Quần hào im lặng, không ai lên tiếng đáp lời.
Tiểu Thuý cười nhạt, nói với vẻ đe doạ:
- Đáng tiếc hắn đã chạy quá xa, nếu không các ngươi đã có thể nhìn thấy bộ dạng của hắn khi chết, đó là thảm hình thống khổ nhất trên thế gian này...
Nói xong nàng ngừng lại một chút, rồi đổi ngữ khí nghiêm giọng nói tiếp:
- Phàm kẻ nào bị Mai Hoa Môn hạ đả thương đều sẽ có hậu quả như hắn.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì thầm nhủ:
- Cho dù một kiếm của Tiểu Thuý có cắt đứt một cánh tay của Giả Bình thì cũng đâu có trúng yếu huyệt, tại sao lại có thể làm cho hắn trở nên thần trí điên cuồng như vậy ?
Tiểu Thuý chầm chậm đưa cao trường kiếm lớn tiếng nói:
- Nếu kẻ nào không tin có thể ra đây để thử lại lần nữa !
Tiếng kêu gào bi thảm của Giả Bình vẫn còn đọng lại trong tai quần hào, giờ cộng thêm lời doạ dẫm của Tiểu Thuý, quả nhiên làm quần hào nảy sinh tâm lý e ngại, nhất thời không ai lên tiếng đáp lời Tiểu Thuý.
Lâm Hàn Thanh trong lòng thầm nhủ:
- "Lý Trung Huệ đặt không ít nhân thủ mai phục ở đây, nhưng người có khả

năng lãnh đạo quần hào thì lại quá ít, chỉ có mình Giả Bình. Sau khi hắn chết đi, không có ai có thể thay thế, thật là quá thất sách."
Chàng nghĩ đến đây thì đột nhiên có tiếng cười truyền lại:
- Ha ha ha ... Mai Hoa Môn quả nhiên thủ đoạn tàn độc, kịch độc bôi trên kiếm của cô nương không biết của vị nào chế ra ?
Chỉ một câu nói của người này đã lột trần cơ mưu của Tiểu Thuý.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy giọng nói người này rất quen thuộc, vội ngưng thần quan sát, thì ra chính là Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công.
Tiểu Thuý cười lạnh một tiếng nói:
- Ta còn tưởng là ai, hoá ra là Lý Văn Dương công tử.
Lý Văn Dương nói:
- Một nhân vật nhỏ bé như ta mà cũng nhận ra, nhãn quang của cô nương thật tốt.
Tiểu Thuý đảo mắt nhìn bốn bề một lượt rồi nói:
- Không sai, trên kiếm của ta quả có bôi kịch độc, chỉ cần bị đầu kiếm điểm trúng thì đừng hòng sống sót.
Lúc này, Lý Văn Dương đã bước đến trước mặt Tiểu Thuý, chàng cười lạnh một tiếng nói:
- Tại hạ lĩnh giáo độc kiếm của cô nương vậy.
Nói đoạn tả thủ rút chiếc quạt dắt ở thắt lưng mở ra, hữu thủ đút vào trong bọc lấy ra một thanh đoản kiếm.
Thì ra chàng thầm quan sát tình hình, phát giác quần hào bị kiếm pháp âm độc kỳ ảo của Tiểu Thuý làm cho mất hết nhuệ khí, chỉ có cách tự thân xuất thủ mới có thể khích lệ lại nhuệ khí của quần hào.
Tiểu Thuý lạnh lùng cười nhạt nói:
- Đã lâu nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia võ học bác đại tinh tâm, kiêm thông sở học bách gia trong võ lâm, đêm nay được lĩnh giáo thật là vinh hạnh cho tiểu nữ.
Lời chưa dứt thì trường kiếm trong tay đã bất ngờ đâm ra.
Lý Văn Dương sớm đã có sự chuẩn bị, tả thủ phất nhẹ, tạo thành một làn phiến ảnh bảo hộ thân thể. Đồng thời hữu thủ nắm đoản kiếm nhanh như chớp đánh ra một chiêu "Bách Hoa Thổ Nhuỵ", kiếm ảnh len lõi giữa làn phiến ảnh dày đặc công tới Tiểu Thuý.
Đây chính là một trong những tuyệt học độc đáo của Hoàng Sơn Thế Gia, phiến trung hữu kiếm, muốn chống đỡ chiêu này thật không dễ chút nào.
Tiểu Thuý quả nhiên không có cách phản kích, vội nhảy lùi lại hai bước tránh chiêu.
Lý Văn Dương cao giọng nói:
- Đây chính là một trong những tuyệt chiêu của Hoàng Sơn Thế Gia, cô nương thấy thế nào ?

Quần hào mắt thấy Lý Văn Dương xuất thủ một kiếm đã có thể đánh lui được Tiểu Thuý thì đều phấn chấn tinh thần, nhất tề huy động binh khí, chuẩn bị hợp công.
Tiểu Thuý tức giận hét lớn:
- Bất quá chỉ có vậy.
Trường kiếm trong tay lập tức vung lên công tới Lý Văn Dương.
Lần này ả đã không còn dám khinh địch nữa, kiếm ảnh trùng trùng như tấm lưới thép không lồ bao trùm lấy Lý Văn Dương.
Lý Văn Dương trong lòng biết rõ kiếm pháp Mai Hoa Môn nguỵ dị vô thường, nên đâu dám xem thường, vội dùng tuyệt học phiến trung tàng kiếm của Hoàng Sơn Thế Gia đối phó.
Lúc này, bốn huyền y thiếu nữ đứng sau lưng Tiểu Thuý đã xếp thành dội hình bán nguyệt đứng hộ vệ hai bên tả hữu của Tiểu Thuý.
Lý Văn Dương và Tiểu Thuý ác đấu hơn bốn chục hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Tiểu Thuý thì liên tục tấn công, còn Lý Văn Dương thì chỉ giữ thế thủ mà không hề phản kích.
Quần hào đứng xung quanh vốn định xuất thủ trợ chiến cho Lý Văn Dương, nhưng hai người ác đấu quá kịch liệt nên không ai có thể xen vào được, đành phải thúc thủ bàng quan mà thôi.
Kiếm pháp Mai Hoa Môn lấy chữ độc làm sở trường, muốn chống đỡ không phải dễ, còn võ công của Hoàng Sơn Thế Gia lấy tuỳ cơ ứng biến làm đầu, từ nhiều đời nay đã trở thành một đỉnh trụ của võ lâm.
Lại nói Lâm Hàn Thanh, lúc này chàng đã rời khỏi căn nhà cỏ, ẩn mình trên một cây đại thụ gần đó, từ trên cao nhìn hai cao thủ giở hết tuyệt học của môn hộ mình ra tranh đấu.
Nhìn bề ngoài, kiếm thế của Tiểu Thuý phi vũ phiêu phiêu, kỳ chiêu liên miên xuất ra, dường như đang chiếm ưu thế tuyệt đối, còn Lý Văn Dương thì luôn ở thế bị động, bị áp bức đến không thể hoàn thủ được. Tuy nhiên nếu đánh thêm một lúc nữa tất sẽ thấy điểm lợi hại của võ học Hoàng Sơn Thế Gia.
Bất kỳ võ công của môn phái nào cũng đều có một con đường nhất định. Có môn phái thì lấy cương mãnh làm tiêu chuẩn, cũng có môn phái lấy âm nhu làm sở trường, tất nhiên nếu công lực thâm hậu thì có thể đạt đến cảnh giới cương nhu tương hợp, tuy vậy khi xuất thủ thì vẫn không biến đổi nhiều lắm. Nhưng võ học của Hoàng Sơn Thế Gia thì rất khác với các môn phái khác. Gặp cương thì nhu, gặp nhu thì cương. Rõ ràng Lý Văn Dương đã bị kiếm thế hiểm độc của Tiểu Thuý cho rơi vào thế hạ phong, nhưng chỉ sau vài chiêu thì lại khôi phục nguyên trạng, bảo lưu tình trạng bất phân thắng bại như lúc đầu.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài thầm nhủ:

-Nói võ học của Hoàng Sơn Thế Gia có thể bao trùm võ học của các phái trong võ lâm quả không sai chút nào, kiếm pháp Mai Hoa Môn tuy hiểm độc, nguỵ dị nhưng muốn thắng được Lý Văn Dương thật không dễ dàng. Song phương ác đấu thêm hơn hai chục hiệp, cục diện vẫn như cũ. Tiểu Thuý không thắng, Lý Văn Dương không bại.
Tiểu Thuý đánh lâu mà không thắng địch, dần dần mất đi sự bình tĩnh, thét lên một tiếng lanh lảnh, kiếm pháp đột nhiên biến đổi.
Chỉ thấy ả ta đánh ra một kiếm lại một kiếm, liên miên bất tuyệt, người ngoài chỉ thấy kiếm quang loang loáng, tựa hồ như có mười thanh kiếm cùng vây công Lý Văn Dương vậy.
Lý Văn Dương bị khoái kiếm của Tiểu Thuý liên tiếp bức lùi hai bộ, chiêu số nhất thời tán loạn.
Lâm Hàn Thanh ở trên cao nhìn rất rõ, trong lòng không khỏi lo lắng thầm nhủ:
- Tiểu nha đầu tiểu Thuý nãy đã kích động lên rồi, nếu như Lý Văn Dương tiếp tục bị truy bức thế này, chắc khó thoát khỏi nguy cơ tử vong.
Chàng đang suy nghĩ thì kiếm phiến trong tay Lý Văn Dương đã hoán đổi, sau vài chiêu đã lấy lại thế quân bình.
Kiếm pháp Tiểu Thuý lại biến đổi một lần nữa. Kiếm chiêu lần này hư thủ mà thực công, chỉ thấy kiếm quang loang loáng bao quanh người Tiểu Thuý như một cơn lốc, không công thì thôi, hễ công thì như thủy ngân lạc địa, vô khổng bất nhập.
Bộ kiếm pháp này độc ác vô tỉ, Lý Văn Dương tiếp đươc mấy chiêu đã luống cuống tay chân, rơi vào thế hạ phong.
Lâm Hàn Thanh từ trên cao quan chiến, nhìn thấy rất rõ ràng. Thoạt nhìn thì thấy kiếm pháp Tiểu Thuý sử dụng công trung hữu công, kiếm trung hữu kiếm, thanh kiếm như có mắt xen vào kẽ hở kiếm chiêu của đối phương mà công vào. Chàng thầm kinh hãi:
- Đây là kiếm pháp gì vậy ?
Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, thì chàng chợt đại ngộ. Thì ra kiếm chiêu của Tiểu Thuý chỉ là nhặt ra từ những kiếm pháp phổ thông, chỉ có điều kiếm chiêu biến hoá thần tốc, tùy theo thế đỡ của đối phương mà biến chiêu công tới, không cho đối phương thời gian để biến chiêu ứng phó.
Lúc này Lý Văn Dương đã bị kiếm pháp thần tốc của Tiểu Thuý bức lui liên tiếp mấy bước dài, tình hình vô cùng nguy cấp.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:
- Đêm nay nếu Lý Văn Dương bại trong tay Tiểu Thuý, con nha đầu này nhất định sẽ ra tay độc ác đuổi sạch giết tận quần hào, ta cần phải nghĩ cách để giúp Lý Văn Dương một tay mới được.
Chàng và Bạch Tích Hương ở với nhau không lâu nhưng cũng học được của

nàng không ít kiến thức có ích . Còn nhớ, Bạch Tích Hương đã từng nói, võ học biến hoá tuy nhiều, nhưng cũng không ngoài hai chữ kỳ và chính, kỳ biến tuy ác độc đáng sợ, nhưng khuyết điểm rất nhiều. Chỉ cần quan sát tỉ mỉ, nhất định có thể tìm ra khuyết điểm của nó.
Lâm Hàn Thanh tiếp tục quan sát hai người đang quyết đấu ở dưới, chỉ thấy Tiểu Thuý đoạt đươc tiên cơ, liên tiếp tấn công, Lý Văn Dương tuy rằng một thân võ công nhưng nhưng cũng không có cách nào khai triển được.
Hàn Sĩ Công đứng bên cạnh đã mất dần sự nhẫn nại, song chưởng đưa ra chuẩn bị cùng Lý Văn Dương hợp công Tiểu Thuý.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy vội dùng truyền âm nhập mật nói với Lý Văn Dương:
- Lý huynh, hãy đặt mình vào chỗ chết để tìm sinh lộ, không nên tiếp tục phòng thủ, hãy xuất thủ tấn công ả ta đi.
Lý Văn Dương đang cảm thấy mình sắp không đỡ nổi kiếm pháp của Tiểu Thuý, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đối phương sát thương, đột nhiên nghe thấy tiếng truyền âm của Lâm Hàn Thanh thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Thiết phiến vung ra chặn lấy kiếm thế của tiểu Thuý, đoản kiếm trong tay còn lại triển khai thế công, đánh một chiêu: "Liêm Quyển Tây Phong", tạo thành một vùng kiếm ảnh loang loáng công tới trước ngực Tiểu Thuý. Chàng vốn sử dụng thủ pháp Phiến trung hữu kiếm của Hoàng Sơn Thế Gia, tuy hai mà một cùng tấn công, nay đột nhiên kiếm phiến phân khai thành hai lộ. Quả nhiên, bộ kiếm pháp kỳ biến của Tiểu Thuý đã lộ ra khuyết điểm lớn nhất của nó, chính là sơ thất phòng thủ. Kiếm phiến vừa phân khai, công ra một chiêu đã khiến Tiểu Thuý không thể không thu kiếm về phòng thủ. Trong chớp mắt Lý Văn Dương đã chuyển nguy thành an.
Tiểu Thuý vốn nghĩ phần thắng đã nắm chắc trong tay, quyết không thể ngờ đến Lý Văn Dương lại đột nhiên biến đổi chiêu pháp, phá mất bộ kiếm pháp đắc ý của mình, tức giận đến nỗi sắc mặt xanh xám. Bất ngờ, ả thâu kiếm lại, nhảy lùi về phía sau tám thước.
Lý Văn Dương cười lạnh nói:
- Kiếm pháp của Mai Hoa Môn cũng chỉ có thế mà thôi.
Tiểu Thuý lạnh lùng đáp:
- Lý Văn Dương ngươi tốt nhất nên ngậm miệng lại, đêm nay phải có một người trong hai chúng ta phải nằm lại đây.
Lý Văn Dương chú mục nhìn bảo kiếm trong tay Tiểu Thuý từ từ đưa lên, song mục ả ta nhìn chằm chằm vào thân kiếm, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Trong lòng tự biết, một kiếm này của ả nhất định sẽ dụng đến toàn thân công lực để kích tới, nhất định sẽ hung hiểm tuyệt luân. Chàng vội ngưng thần vận khí, tả thủ đặt nâng thiết phiến lên trước ngực, đoản kiếm trong hữu thủ cũng chầm chậm đưa ra trước mặt, giới bị toàn thân.

Chỉ nghe Tiểu Thuý cười lạnh nói:
- Lý Văn Dương, ta cho ngươi xem thế nào là chân tài thực học của Mai Hoa Môn ?
Lý Văn Dương vận đủ mười thành công lực vào hai tay, mỉm cười ra vẻ bình thản nói:
- Tại hạ xin được lĩnh giáo tuyệt học của cô nương.
Tiểu Thuý chỉ cười nhạt nói một câu cụt lủn:
- Ngươi cẩn thận.
Lời chưa kịp dứt thì kiếm đã đột nhiên đâm tới, người và kiếm hoà thành một, biến thành một đạo bạch quang lao vút tới Lý Văn Dương như một tia chớp.
Võ học Hoàng Sơn Thế Gia bác đại tinh thâm, kiêm thông sở học các phái trong võ lâm vì thế Lý Văn Dương vừa nhìn đã nhận ra ngay kiếm thế của Tiểu Thuý chính là sơ bộ kiếm thế trong kiếm thụât thượng thừa. Chàng không dám khinh thường, vội đưa vung thiết phiến lên tạo thành một vùng phiến ảnh chặn thế công của đối phương, đoản kiếm trong tay vung lên hoá ra muôn đoá hoa kiếm bảo hộ thân thể.
Kiếm của hai người chạm nhau vang lên tiếng động chát chúa, hoa lửa bắn tung toé.
Chỉ thấy Lý Văn Dương lảo đảo không ngừng, thiết phiến trong tay trái đã rơi xuống đất.
Tiểu Thuý vừa rồi cũng đã dùng toàn lực đánh ra một chiêu tối hậu, giờ sức cùng lực kiệt phải chống kiếm xuống đất mới đứng vững được.
Dường như một chiêu vừa rồi cả hai người đã dùng hết sức lực của bản thân.
Hàn Sĩ Công đột nhiên nhảy lên một bộ, bước đến bên cạnh Lý Văn Dương, thấp giọng nói:
- Lý huynh đệ, ngươi thọ thương rồi à ?
Lý Văn Dương cười khổ nói:
- Miễn cưỡng có thể tiếp được một kiếm của ả ta.
Hàn Sĩ Công khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Thuý nói:
- Tiểu nha đầu kia cũng không hơn gì Lý huynh đệ đâu, xem ra ả ta cũng đã sức cùng lực kiện rồi.
Chỉ thấy Tiểu Thuý đột nhiên phấn chấn tinh thần, bảo kiếm trong tay lại chầm chậm đưa lên, lạnh lùng nói:
- Lý Văn Dương, ngươi có tự tin tiếp thêm đượ̣c một kiếm nữa của ta không ?
Hàn Sĩ Công nghe vậy thì ưỡn ngực nói:
- Lão phu lĩnh giáo tuyệt học của nương.
Lý Văn Dương hít một hơi chân khí nói:
- Không dám phiền đến Hàn huynh.

Nói đoạn chàng lại quay sang Tiểu Thuý mỉm cười nói:
- Nếu như cô nương còn sức lực đánh thêm một kiếm, tại hạ xin được xả thân tiếp thêm một kiếm nữa.
Tiểu Thuý hừ nhẹ một tiếng đáp:
- Hảo !
Bảo kiếm lại chầm chậm đưa lên trước ngực.
Lâm Hàn Thanh ẩn mình trên cây cao cục diện đương trường không thể qua khỏi mắt chàng. Mắt thấy hai người đều đang cố dùng chút tàn lực để đánh một chiêu tối hậu. Nếu như để chiêu tối hậu này đánh ra, nhất định sẽ có người thương vong dưới kiếm của đối phương. Chẳng những thế, cơ hội thương vong này lại thuộc về Lý Văn Dương nhiều hơn.
Lâm Hàn Thanh nếu như muốn cản thảm kịch này xảy ra chỉ còn cách ngăn chặn hai người lại trước khi họ xuất thủ. Theo tình hình này, chủ công chính là Tiểu Thuý, nếu như ngăn được ả ta lại thì thảm kịch sẽ không xảy ra.
Tâm niệm vừa chuyển, chàng liền dùng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Thuý:
- Tiểu Thuý, cường địch còn ở phía sau, nếu như ngươi giết chết Lý Văn Dương, quyết không thể nào thoát khỏi nguy khốn, tiểu sự không nhịn được sẽ làm hỏng đại cuộc. Ngươi không được xuất thủ.
Quả nhiên câu nói này đã có hiệu quả. Trước kiếm trong tay Tiểu Thuý đang đặt trước ngực đột nhiên từ từ hạ xuống,
Chỉ thấy Tiểu Thuý ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, mở miệng hỏi:
- Là kẻ nào ?
Lâm Hàn Thanh lại dùng thuật truyền âm nói:
- Ta đang ẩn thân trong chỗ kín, không tiện nói nhiều., nếu không sẽ bị kẻ địch phát hiện. Tình thế lúc này tốt nhất nên duy trì nguyên trạng, không nên xuất thủ tạo nên thảm kịch đầu rơi máu chảy.
Hàn Sĩ Công hành tẩu giang hồ đã mấy chục năm, kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn thấy thần tình của Tiểu Thuý biến đổi thì vội nói với Lý Văn Dương:
- Trong vòng năm trượng nhất định có cao thủ Mai Hoa Môn.
Lý Văn Dương biết rõ đó là Lâm Hàn Thanh, nhưng nhất thời cũng không tiện nói ra, đành khẽ gật đầu nói:
- Tiếp viện của chúng ta cũng sắp đến rồi, cho dù có cường địch nấp trong bóng tối cũng không đáng ngại.
Mấy câu này hai người đều hạ thấp giọng nói, nhưng Tiểu Thuý lại nghe rất rõ ràng.
Ả ta bản tính vốn đa nghi, tuy Lâm Hàn Thanh đã truyền âm cảnh báo, nhưng trong lòng vẫn chưa tin tưởng lắm. Chính trong lúc ả đang do dự thì lại nghe được đối thoại của Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công, vì thế chút hoài

nghi trong lòng ả mới biến mất.
Thì ra Lý Văn Dương vốn tự biết bản thân khó mà tiếp được một kiếm nữa của Tiểu Thuý, nhưng đã cưỡi lên lưng hổ thì đâu thể xuống được nữa, đành phải liều mạng tiếp thêm một kiếm nữa.
Chàng thấy Tiểu Thuý đột nhiên hạ kiếm xuống thôi không tấn công nữa thì biết ngay là Lâm Hàn Thanh đã âm thầm giúp đỡ, liền thuận thuỷ thôi châu, hạ đoản kiếm trong tay xuống.
Lâm Hàn Thanh mắt thấy mưu kế đã thành, ngăn chặn đươc một trường huyết sát, cũng coi như đã cứu Lý Văn Dương một mạng.
Tâm niệm chuyển động, chàng lại dùng thụât truyền âm nói với Lý Văn Dương:
- Lý huynh đệ, tiểu nha đầu và bốn tên thụôc hạ của ả đều có kiếm thụât cao cường, nếu như hai bên động thủ giao chiến, bên huynh tuy chiếm ưu thế về số lượng nhưng cũng khó tránh khỏi một kết cục ngọc đá cùng tan. Theo thiển ý của huynh đệ thì huynh nên để cho bọn chúng rời khỏi đây thì hơn. Nếu như huynh đồng ý với huynh đệ thì hãy đứng yên bất động, bằng không hãy giơ cao đoản kiếm trong tay lên."
Thời gian trôi đi một lúc, Lý Văn Dương vẫn đứng yên bất động, hiển nhiên là đồng ý với sự an bài của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như Lý huynh đã đồng ý với huynh đệ thì xin hãy mở đường cho chúng thoát đi.
Nói đoạn lại dùng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Thuý :
- Tiểu Thuý cường địch đã đuổi đến trước mắt, ngươi mau nhân cơ hội này thoát đi.
Tiểu Thuý ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, nhưng nghi hoặc đứng yên bất động.
Lâm Hàn Thanh trong lòng thầm nhủ:
- Nếu như không lừa ả thì khó mà làm cho ả tin tưởng được. Tâm niệm chuyển động, chàng liền nói tiếp:
- Các ngươi đột phá vòng vây, chúng ta sẽ tương kiến ở nơi cách đây mười rặm về hướng đông.
Lâm Hàn Thanh nói xong lại thầm nhủ:
- Nếu như không nói rõ địa điểm e rằng khó mà thuyết phục được ả ta.
Nghĩ đoạn, chàng liền nói tiếp:
- Bên ngoài mười dặm, có một toàn thổ địa miếu, đủ cho năm người các ngươi ẩn thân, hãy đến đó chờ ta.
Chàng tuỳ tiện nói bừa, trong lòng cũng có chút bất an vì chính chàng cũng chẳng biết có hay không một toàn thổ địa miếu ở bên ngoài mười dặm.
May mà lần này Tiểu Thuý đã bị chàng thuyết phục, trường kiếm trong tay

vung lên mở một lối thoát cho mình và đồng bọn.
Lý Văn Dương sớm đã ước định với Lâm Hàn Thanh, liền khẽ vẫy tay ra hiệu cho quần hào để lộ một lối thoát cho năm người.
Thực ra năm người bọn Mai Hoa Môn kiếm pháp loang loáng bao quanh người, như một đạo cầu vồng, thế công mãnh liệt vô tỉ, nếu như bọn Lý Văn Dương cố sức ngăn cản nhất định sẽ gặp phải thương vong không ít, cũng không chắc có thể ngăn cản nổi.
Bọn Tiểu Thuý thoát khỏi vòng vây, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.
Lý Văn Dương nhìn bọn Tiểu Thuý đi xa hẳn mới lên tiếng gọi lớn:
- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ ...
Chàng lên tiếng gọi liền mấy tiếng nhưng thuỷ chung vẫn không nghe tiếng Lâm Hàn Thanh đáp trả. Hàn Sĩ Công thấy vậy liền nói:
- Theo lão khiếu phán đoán, Lâm huynh đệ nhất định ẩn thân trên một trong những cây cao kia,
Lý Văn Dương nói:
- Huynh ấy đã bị huỷ hoại dung mạo, hùng tâm tráng trí đã tiêu thất, tuổi còn trẻ như vậy mà đã có ý muốn ẩn dật trốn đời.
Hàn Sĩ Công cười ha hả tiếp lời:
- Lý huynh đệ, Lâm huynh đệ nếu như đã có ý muốn ẩn dật tránh đời thì đã không ẩn thân trên cây giúp đỡ chúng ta.
Lý Văn Dương vui mừng nói:
- Không sai, à ...
Đột nhiên sắc mặt biến đổi, vội vàng nói:
- Nếu như huynh ấy muốn gặp mặt chúng ta thì đã xuất hiện tương kiến từ lâu rồi.
Hàn Sĩ Công nói:
- Lão khiếu đã lưu tâm quan sát từ nãy giờ, rất có thể Lâm huynh đệ ẩn thân trên tàng cây kia. Nhân lúc hắn còn chưa rời khỏi, chúng ta mau ra đó tìm hắn.
Lâm Hàn Thanh ẩn thân trên cây nghe vậy thì thầm nhủ:
- Nếu như bọn họ đến tìm ở trên cây này, vậy thì ta không thể nào không cùng họ tương kiến. Nhưng lúc này, họ đã để ý đến rồi, muốn đi cũng không còn kịp nữa.
Chàng đang băn khoăn thì một ý nghĩ bất chợt loé lên trong đầu. Lâm Hàn Thanh liền cởi bỏ áo ngoài, treo lên một cảnh cây chìa ra, sau đó đề tụ chân khí nhảy lên một tán cây cao hơn nín thở chờ đợi.
Chàng vừa ổn định thì Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công đã nhảy lên chỗ vừa nãy chàng ẩn mình.
Chỉ nghe Lý Văn Dương nói:

- Hàn huynh, chính là chỗ này ?
Nói xong chàng ta thở dài một tiếng nói:
- Huynh ấy để lại y phục mà đi, không hiểu có ý gì ?
Hàn Sĩ Công cũng thở dài nói:
- Lâm huynh đệ để lại y phục, không muốn gặp mặt chúng ta, chẳng lẽ y muốn cùng chúng ta tuyệt giao ?
Lý Văn Dương lại thở dài nói tiếp:
- Bất luận dụng tâm của y thế nào cũng được, y đã không muốn gặp mặt chúng ta thì chúng ta cũng không ênn miễn cưỡng. Bộ y phục này chúng ta cứ giữ lại, sau này nếu có thể gặp lại y thì giao trả cho y, bằng không thì để lại làm kỷ niệm cũng được.
Lâm Hàn Thanh nghe xong thấy vô cùng cảm động, suýt nữa thì hiện thân tương kiến, nhưng cuối cùng chàng cũng kiềm chế lại được.
Chỉ nghe tiếng y phục lất phất, có lẽ bọn Lý Văn Dương đã rời khỏi hiện trường.
Trong chớp mắt cả đoàn người mấy chục nhân mã đã biến mất trong màn đêm.
Lâm Hàn Thanh chờ thêm một khắc nữa mới nhảy xuống đất, chạy theo hướng chính đông. Vừa chạy chàng vừa nghĩ:
- Nếu như bên ngoài mười dặm thật sự có một toà miếu thổ địa, và bọn Tiểu Thuý đích thực đang đợi ở đó, vậy thì chàng phải xử lý thế nào ? Nếu như đó là một vùng thảo nguyên, hay làm một thôn làng thì bọn Tiểu Thuý chắc chắn biết là đã bị lừa, tất sẽ không đợi ở đó nữa.
Chàng vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ, nhưng tốc độ thì không hề giảm sút. Ước chừng đã đi được mười đăm, chàng liền dừng lại quan sát. Cảnh vật nơi đây làm Lâm Hàn Thanh không cầm được giật thót mình một cái/
Thì ra ở hướng Đông Bắc cách chỗ chàng đứng có một căn nhà đứng đơn độc.
Dưới ánh tinh quang ảm đạm, khó mà nhận ra đó có phải là một căn nhà của nông dân hay không. Nhưng dựa theo tình thế mà xét, nơi đây bốn bề hoang vu, cỡ lẽ đây không phải là một căn nhà.
Chẳng lẽ đó thật sự là một toà miếu ?
Lòng hiếu kỳ trong chàng lại nổi lên, khiến chàng quyết định phải lại gần xem xét cho kỹ càng.
- Bất kể là cái gì, ta cũng phải lại xem cho rõ trước đã.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ.
Cử động của chàng vô cùng cẩn thận, vừa bước đi vừa vận công đề phòng.
Ước chừng thời gian uống cạn chén trà thì Lâm Hàn Thanh mới đến được cửa miếu, chàng ngẩng đầu lên quan sát thì thấy ba chữ: "Thiên Nữ Miếu" treo trên cánh cổng.

Lâm Hàn Thanh thầm thở dài nghĩ bụng:
- Không ngời trong thiên hạ lại có sự xảo hợp như vậy, chỉ không biết bọn Tiểu Thuý có ở bên trng đợi ta hay không ?
Chàng đang nghĩ ngợi thì bên trong miếu đột nhiên có tiếng người cất lên:
- Thuý cô nương, theo em thì y không đến đâu.
Lâm Hàn Thanh kinh hãi thầm nhủ:
- Quả nhiên là đã tới đây.
Nghĩ đoạn liền vội vàng ẩn mình vào một bụi cây gần đó.
Chàng ngưng thần lắng nghe, quả nhiên trong miếu có truyền ra thanh âm của Tiểu Thuý:
- Có thể trên đường y gặp phải chuyện gì đó. Chúng ta cứ chờ thêm một lát nữa.
Lại có một thanh âm khác cất lên tiếp lời Tiểu Thuý:
- Thuý cô nương nói đúng đó. Nếu như y lừa chúng ta thì làm sao biết được ở đây có một toà miếu chứ. Chắc chắn y đã từng qua đây nên mới hẹn chúng ta ra đây tương kiến.
Lâm Hàn Thanh nghe vậy bụng bảo dạ:
- Sự tình trên thế gian này thật là xảo hợp, xem ra bọn họ sẽ tiếp tục đợi ở đây.
Chàng đến nơi đây chỉ là do tình hiếu kỳ mà thôi, không ngờ ở đây thật sự lại có một ngôi miếu.
Đúng lúc Lâm Hàn Thanh định động thân rời khỏi thì đột nhiên một nữ tỳ trong bọn thuộc hạ của Tiểu Thuý kêu lên
- Thuý cô nương, khi chúng ta vào đây em có phát hiện một tấm bảng, trên đó hình như có viết chữ.
Tiểu Thuý liền hỏi:
- Trên đó viết gì:
Tên nữ tỳ kia liền đọc lên tám chữ:
- Không mời đừng vào,nếu không gặp hoạ
Lại nghe một tên tỳ nữ khác lên tiếng:
- Chắc là do một ai đó thích đùa viết lên thôi, tứ muội không cần quá cẩn thận như vậy. Nếu như thật sự có sơn tinh thuỷ quái gì đó đi nữa, chúng ta có Thuý cô nương ở đây thì đâu cần sợ hãi cơ chứ ?
Chỉ nghe tiếng Tiểu Thuý cất lên nói:
- Tấm bảng đó ở đâu ?
Thanh âm lúc nãy liền trả lời:
- Ở bên phải cánh cửa ạ.
Tiểu Thuý liền ra lệnh:
- Chúng ta đến đó xem thế nào.
Tiếng bước chân dè dặt vang lên, hai thiếu nữ bước ra khỏi miếu.

Lâm Hàn Thanh nấp trong chỗ tối quan sát rất rõ ràng, người đi trước chính là Tiểu Thuý, còn đi sát sau lưng ả ta là một huyền y thiếu nữ.
Hai người bước ra ngoài cửa miếu, huyền y thiếu nữ đưa tay chỉ lên cánh cửa gỗ.
Lâm Hàn Thanh ngưng thần vận hết mục lực quan sát, quả nhiên thấy một tấm bảng treo trên cánh cửa, nhưng vì khoảng cách quá xa, ánh sáng lại không đủ nên không có cách nào đọc được chữ viết trên tấm bảng.
Tiểu Thuý cất tay hạ tấm bảng xuống, đưa ra chỗ sáng xem xét một hồi rồi nói:
- Tấm bảng này đã ở đây rất lâu rồi.
Huyền y thiếu nữ liền tiếp lời:
- Đây không giống là có người nào thích đùa làm ra đâu.
Tiểu Thuý cũng trầm giọng nói:
- Bút tích trên tấm bảng này uyển chuyển lăng lệ, dường như không phải của nam nhân.
Huyền y thiếu nữ nói:
- Đây là thiên nữ miếu, đương nhiên lũ nam nhân không thể tuỳ tiện bước vào.
Tiểu Thuý nhiêm mặt nói:
- Trên tấm bảng không có nói rõ là nam nhân hay nữ nhân, đương nhiên là chỉ cả hai rồi.
Huyền y thiếu nữ nghe vậy thì cũng tán thành:
- Cô nương nói không sai.
Tiểu Thuý chợt hỏi:
- Chúng ta vào miếu bao lâu rồi ?
Huyền y thiếu nữ ngẫm nghĩ rồi nói:
- Đã khá lâu rồi, nếu như đúng như tấm bảng này thì đã có kỳ sự xảy ra từ lâu rồi.
Lời chưa kịp dứt thì trong miếu đã có một tiếng kêu thảm thiết truyền ra.
Tiểu Thuý vội vòng tay ra sau lưng rút trường kiếm cầm tay, chuẩn bị lao vào trong miếu thì một đạo hắc ảnh từ bên trong lao vọt ra như ánh chớp.
Đạo hắc ảnh đó lao thẳng vào người Tiểu Thuý.
Tiểu Thuý vội nhảy sang một bên tránh né, đạo hắc ảnh bay thêm một trượng nữa rồi rơi bịch xuống đất một cái.

Hồi 17

Lâm Hàn Thanh rướn người lên quan sát, thì thấy hắc ảnh đó chính là một huyền y thiếu nữ trong bọn Tiểu Thuý, thanh kiếm trên lưng sớm đã không thấy đâu, chỉ còn lại vỏ kiếm không.
Cú lao vừa rồi có lẽ rất mạnh, sau khi rơi xuống thì không còn thấy cô ta động đậy gì nữa.
Biến cố này qúa bất ngờ, ngay cả Tiểu Thuý thường ngày tinh minh mẫn tiệp mà cũng bị sợ hãi đến thất thần, ngẩn ngơ đứng lặng người trước cửa miếu.
Chỉ nghe cạch một tiếng, hai cánh cửa miếu đột nhiên đóng lại.
Một thanh âm lạnh tựa băng giá từ trong cánh cửa truyền ra ngoài nói:
- Ta đã lưu lại lời cảnh báo trên cửa, nếu như không tuân theo tất sẽ tự rước hoạ vào thân.
Thanh âm đó nghe tựa hàn phong từ địa ngục thổi ra, không khỏi làm người ra rựng cả tóc gáy.
Tiểu Thuý đưa tay lên vẫy nhẹ, bảo huyền y thiếu nữ đứng bên cạnh không được loạn động, rồi chầm chậm cất bước đến bên cạnh huyền y thiếu nữ vừa lao ra lúc nãy, ngồi xuống áp tai vào ngực cô ta nghe một hồi, đột nhiên xuất thủ điểm vào ba huyệt đạo trên người cô ta.
Chỉ nghe huyền y thiếu nữ thở hắt ra một hơi, từ từ ngồi dậy rồi nói:
- Thật là lợi hại !
Tiểu Thuý nói:
- Không cần sợ, hãy kể lại một cách tỷ mỉ sự tình trong đó cho ta nghe xem.
Huyền y thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi lâu mà chẳng nói gì.
Tiểu Thuý liền diụ dàng hỏi:
- Tại sao ngươi không nói gì ?
Huyền y thiếu nữ đáp:
- Thuộc hạ không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra ! À .. biến hoá thật quá nhanh !
Tiểu Thuý đưa tay vuốt vuốt tóc rồi hỏi tiếp:
- Người trong đó là nam hay nữ, hình dáng thế nào ?
Huyền y thiếu nữ lắc lắc đầu nói:
- Không biết, thuộc hạ căn bản không nhìn thấy gì cả.
Tiểu Thuý tức giận hỏi:
- Vậy ngươi làm sao bị ném ra ngoài ?

Huyền y thiếu nữ nói:
- Cô nương dẫn tứ muội đi ra ngoài. Thuộc hạ và hai vị tỷ tỷ còn nói tứ muội tuy gan nhỏ một chút, nhưng con người rất tỷ mỉ, bằng không làm sao phát hiện được tấm bảng kia treo trên cổng.
Tiểu Thuý liền hỏi:
- Ta chỉ hỏi trong đó đã xảy ra chuyện gì, không cần nói những chuyện vặt vãnh đó.
Huyền y thiếu nữ nói tiếp:
- Chúng thuộc hạ đang nói chuyện rất vui vẻ, đột nhiên thuộc hạ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.
Tiểu Thuý nói:
- Thì ra hai tiếng kêu thảm lúc nãy là do đại Kiều và nhị Kiều phát ra.
Lâm Hàn Thanh ẩn thân cách hai người chỉ ba bốn thước, im lặng ngưng thần, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.
Chỉ nghe Tiểu Thuý hỏi tiếp:
- Sau đó thì thế nào ?
Huyền y thiếu nữ nói:
- Đại tỷ, nhị tỷ kếu lên xong thì đột nhiên ngã lăn ra đất.
Tiểu Thuý kinh hãi hỏi:
- Chết rồi à ?
Huyền y thiếu nữ kia dường như vẫn chưa hết sợ, run lên một cái rồi nói tiếp:
- Thuộc hạ không biết, hai vị tỷ tỷ ngã xuống, thuộc hạ sợ đến thất thần, đứng ngẩn người ra. Đột nhiên cảm thấy bị ai đó nắm lấy sau lưng, ném ra ngoài cửa.
Tiểu Thuý nói:
- Ngươi bị người ta nắm lưng ném ra cửa mà không quay lại nhìn xem đó là ai à ?
Huyền y thiếu nữ lắc đầu nói:
- Thuộc hạ không có quay đầu.
Tiểu Thuý tức giận quát:
- Nha đầu ngốc, thật là vô dụng.
Huyền y thiếu nữ lúc nãy ra ngoài cùng với Tiểu Thuý liền bước đến nói:
- Tam tỷ, đừng sợ. Có Thuý cô nương ở đây, tỷ cứ từ từ nghĩ ngợi rồi nói lại cũng đựơc.
Thì ra, bốn huyền y thiếu nữ được gọi là Đại Kiều, Nhị Kiều, Tam Kiều và Tứ Kiều.
Chỉ nghe Tam Kiều nói:
- Khi thuộc hạ nghe tiếng kêu của Nhị Tỷ và Đại tỷ thì sợ hãi đến thất thần, chỉ trong nháy mắt đã bị người đó tóm lấy ...

Tiểu Thuý liền lên tiếng ngắt lời:
- Cho dù ngươi bị người đó tóm lấy, nhưng cũng lúc ấy cũng đủ thời gian để ngoái đều lại xem xem đó là ai chứ ?
Tam Kiều nói:
- Y chụp trúng huyệt đạo của thuộc hạ, toàn thân thuộc hạ lúc đó vô lực, không thể động đậy nói gì đến quay đầu lại nhìn.
Tiểu Thuý trầm tư nói:
- Người đó xuất kỳ bất ý điểm huyệt đạo của Đại Kiều, Nhị Kiều, sau đó trong lúc ngươi kinh hãi thì xuất thủ chụp lấy huyệt đạo của ngươi, làm ngươi không thể động đậy sau đó thì ném ngươi ra ngoài ?
Tứ Kiều nghe vậy đột nhiên chen miệng vào nói:
- Thuý cô nương, nếu như người đó có thể trong nháy mắt điểm ngã Đại tỷ, nhị tỷ sau đó ném Tam tỷ bay ra ngoài, võ công tuyệt đối không phải hạng thầm thướng,
Tiểu Thuý cười lại một tiếng hỏi:
- Ngươi sợ rồi à ?
Tứ Kiều lắc đầu nói:
- Không sợ, chỉ cần có Thuý cô nương ở bên cạnh, tiểu tỳ không sợ cái gì cả.
Tiểu Thuý nói:
- Ngươi ở đây chăm sóc cho tam tỷ của ngươi, ta vào trong xem thế nào.
Tứ Kiều vội lên tiếng ngăn lại:
- Cô nương thân thể cao quý, đâu thể tùy tiện xông pha chỗ hiểm nguy được, chi bằng để tiểu tỳ vào đó xem xét tình hình rồi báo lại với cô nương.
Tiểu Thuý mỉm cười nói:
- Võ công của ngươi so với bọn Đại Kiều thì thế nào ?
Tứ Kiều cúi đầu nói:
- Không bằng ba vị tỷ tỷ.
Tiểu Thuý liền nói:
- Thế thì đúng rồi.
Đoạn quay sang hỏi Tam Kiều:
- Thương thế ngươi thế nào ?
Tam Kiều vận khí điều hoà hơi thở xong nói:
- Không nặng lắm, Thuý cô nương.
Tiểu Thuý nói:
- Vậy thì tốt, bây giờ ta vào trong miếu, sau một tuần trà mà không thấy ta ra, hai ngươi lập tức quay về báo với Tây Môn cô nương.
Tiểu Thuý nói xong thì đứng dậy thủ kiếm bước vào trong miếu.
Lâm Hàn Thanh nấp trong bóng tối bụng bảo dạ:
- Con a đầu này đảm lược cũng không nhỏ.
Tiểu Thuý đi đến trước cửa miếu, tung chân đá mạnh làm hai cánh cửa bật

tung ra.
Cô ta thủ kiếm đứng ở cửa miếu, đợi chừng một khắc mà bên trong vẫn không có tiếng động gì.
Dường như trong miếu căn bản không có người.
Nhưng vừa nãy ai đã đóng cửa, ai đã lên tiếng nói. Thời gian còn chưa hết một bữa cơm, lẽ nào người đó ám toán Đại Kiều và Nhị Kiều, ném Tam Kiều bay ra khỏi miếu xong thì đã rời khỏi.
Tâm niệm chuyển động, Tiểu Thuý liền đưa kiếm lên bảo hộ châu thân, dịch bộ dần dần bước vào trong miếu.
Chỉ thấy bóng Tiểu Thuý khuất dần sau bức tường.
Một trận dạ phong thổi đến, làm cho đám cỏ trước miếu va vào nhau phát ra tiếng xào xạc, xào xạc, cửa miếu đang ở lớn cũng bị trận dạ phong thổi cho đóng. Thiên nữ miếu phút chốc trở nên vô cùng huyền bí, màn đêm cũng phút chốc trở nên khủng bố.
Tam Kiều không dám thở mạnh đứng nép sát vào bên cạnh Tứ Kiều nói nhỏ:
- Tứ muội, ta có chút hơi sợ.
Tứ Kiều hỏi:
- Sợ cái gì ?
Tam Kiều nói:
- Nếu như ta biết là cái gì thì đâu cần sợ nữa ?
Tứ Kiều liền hỏi lại:
- Tam tỷ, tỷ tin là có quỷ sao ?
Tam Kiều run giọng đáp:
-Trước đây thì ta không tin.
Tứ Kiều lại hỏi tiếp:
- Hiện tại thì sao ?
Tam Kiều nói:
- Bây giờ thì chính ta cũng không biết nữa. Nếu như kẻ vừa ném ta ra ngoài kia là người, ta tin rằng chắc chắn có thể nhìn thấy hắn ta, nhưng mà thật sự là ta không nhìn thấy gì cả ?
Tứ Kiều nghe vậy thì thở dài nói:
- Nghe tỷ nói vậy muội cũng lo lắng thay cho Thuý cô nương, chúng ta thử đi vào xem thế nào ?
Tam Kiều lắc đầu nói:
- Ta không dám vào.
Tứ Kiều liền nói:
- Vậy cũng đựơc, tỷ tỷ trông chừng bên ngoài miếu, để muội vào trong xem thử.
Nói đoạn cất bước về phía cửa miếu.
Tứ Kiều vừa bước đến trước cửa miếu thì bên trong truyền ra một tiếng kêu

thất thanh.
Tam Kiều hoảng hốt kêu lên:
- Là tiếng của Thuý cô nương.
Tứ Kiều kinh hãi lùi lại, đứng bên cạnh Tam Kiều. Hai người nhìn nhau rồi quay đầu chạy như bay rời khỏi hiện trường.
Ngôi miếu khủng bố giữa cánh đồng hoang nay chỉ còn lại một mình Lâm Hàn Thanh.
Chàng chầm chậm đứng dậy, khẽ thở dài một hơi rồi đưa tay lên lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán.Đoạn đưa mắt nhìn hai cánh cửa miếu đang bị dạ phong thổi đung đưa phát ra những âm thanh cót két, trong lòng nổi lên một cỗ hiếu kỳ không thể nào ngăn được. Chàng tự nhủ:
- Không kể đến mấy huyền y thiếu nữ kia võ công thế nào, chỉ xét võ công của Tiểu Thuý đã quyết không dưới mình, vậy mà đều bị khống chế trong nháy mắt, lẽ nào thật sự có quỷ ?
Nghĩ đến quỷ, chàng bất giác cảm thấy hơi rờn rợn.
Lúc này, trong lòng Lâm Hàn Thanh tuy có sợ hãi, nghi ngại và nỗi sợ hãi nghi ngại đó quyết không thể ít hơn so với Tam Kiều và Tứ Kiều, tuy nhiên lòng hiếu kỳ của chàng đã chiến thắng cả sự sợ hãi đó, nó kéo lại gần cửa miếu.
Đúng lúc định đẩy cửa miếu bước vào thì trong lòng Lâm Hàn Thanh nảy ra ý nghĩ khác:
- Bọn họ đều bước vào từ cửa trước, tại sao ta không đi đường khác nhỉ ?
Tâm niệm chuyển động, chàng liền đi đến một bờ tường, đề khí nhảy vọt lên mái nhà, âm thầm quan sát động tịnh bên trong toà phá miếu.
Toà miếu này cũng không rộng lắm, phương viên chỉ chừng ba trượng vuông.
Dưới ánh sao mờ ảm đạm, chàng nhìn thấy trong khoảng sân nhỏ trước đại điện có ba người đang nằm bất động.
Hai trong số đó chính là Đại Kiều và Nhị Kiều, nằm ngửa mặt lên trời. Tiểu Thuý thì nằm gục xuống bên cạnh hai người, bảo kiếm văng ra ngoài ba thước. Có lẽ khi ả ta đang xem xét tình hình hai huyền y thiếu nữ thì bị đối phương ám toàn từ phía sau.
Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong bụng:
- Cả ba người đều bị ám toán trong khoảng sân nhỏ này, mình cứ nằm trên mái nhà âm thầm quan sát, không xuống dưới đó. Trừ phi đối phương từ bên ngoài tiến đến sau lưng, còn không chắc chắn phải đối diện với mình.
Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo truyền đến tai Lâm Hàn Thanh:
- Ngươi cho rằng ngươi ẩn nấp trên mái nhà thì ta không thể thấy ngươi sao ? Thử quay đầu lại xem ta là ai ?

Âm thanh đó tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng đối với Lâm Hàn Thanh thì như sấm động ngang tai, chàng vội quay đầu lại quan sát, chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng như tờ, không hề thấy một bóng người.
Trong nháy mắt, chàng chợt cảm thấy một cỗ kình lực hùng mạnh đang công đến, vội lăn người sang một bên né tránh.
Người chàng vừa lăn khỏi mái ngói, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, chỗ vừa nãy chàng nằm đã thủng một lỗ lớn, gạch ngói bay tứ tung. Nếu như chàng không tránh kịp, ắt hẳn đã bị thương không nhẹ.
Lâm Hàn Thanh chú mục nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen vọt qua, dường như đối phương có một đôi tay kỳ lạ, trong chớp mắt phóng ra đã rụt về.
Chàng đang ngẩn người ra thì một bóng nhân ảnh đã vọt qua nhấc bổng chàng lên. Bóng đen đó nhảy vút lên vượt qua mái nhà hạ thân xuống bãi cỏ rộng bên ngoài toà phá miếu.
Chỉ với hai cái nhún mình đã có thể ra xa ngoài tám trượng.
Động tác, thân pháp, tốc độ của người này đều đã đạt đến cực điểm, hơn nữa lại chộp trúng yếu huyệt của Lâm Hàn Thanh, khiến chàng không thể cử động.
Chỉ thấy người đó vận một bộ kình trang, mặt dùng lụa đen che kín, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm.Thì ra chính là Mai Hoa Môn chủ, Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười, ôn tồn nói:
- Lâm huynh đệ không sao chứ ?
Lâm Hàn Thanh lạnh nhạt nói:
- Vẫn khoẻ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Vừa nãy ta phát chưởng đẩy ngươi ra, chỉ sợ thất thủ mà đả thương đến ngươi.
Lâm Hàn Thanh vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đáp lời:
- May mắn tại hạ vẫn chưa bị thương. Nhiều lần được cô nương tương cứu mà tại hạ còn chưa đa tạ ân cứu mạng, thật là thất lễ quá !
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần nói nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ba thuộc hạ của cô nương đều đang ở trong miếu, có phải định cứu bọn họ ra ngoài ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tự nhiên là phải cứu, có điều cần đợi đến khi trời sáng mới tính.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương có thấy rõ đôi quái thủ công kích tại hạ trên mái nhà không ?
Tây Môn Ngọc Sương đáp:

- Đó chỉ là một đôi ám khí hình dáng giống bàn tay mà thôi.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Là ám khí ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không sai, là loại ám khí ném ra sau đó có thể thu lại được. Người sử dụng điều khiển nó bằng dây thừng, hoặc dây xích. Khi luyện đủ hoả hầu có thể thu phát tuỳ tâm, hoả hầu của người trong miếu có lẽ đã đạt đến cảnh giới lư hoả thuần thanh rồi.
Lâm Hàn Thanh lại hỏi:
- Cô nương có phải đã gặp được Tam Kiều và Tứ Kiều ?
Tây Môn Ngọc Sương gật đầu nói:
- Đã gặp rồi, không gặp được bọn họ, ta làm sao biết đươc mà đến nơi này ?
Lâm Hàn Thanh hỏi tiếp:
- Cô nương đã nghe họ kể lại sự việc xảy ra trong miếu ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đã nghe rồi.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Có chỗ không đúng rồi.
Tây Môn Ngọc Sương hiếu kỳ hỏi:
- Không đúng chỗ nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ ẩn thân trong đám cỏ gần đây, đã nghe Tam Kiều thuật lại sự việc với Tiểu Thuý một lượt. Đại Kiều, Nhị Kiều cùng lúc bị công kích, Tam Kiều bị người chộp lấy ném ra bên ngoài. Nếu như người đó sử dụng loại ám khí có thể chộp bắt như cô nương nói, làm sao hắn có thể sử dụng thủ pháp nhanh như thế được. Cho dù hắn có thể dùng cả hai tay phát ám khí thì cũng không thể ném Tam Kiều ra ngoài nhanh như vậy được ?
Tây Môn Ngọc Sương trầm tư một hồi rồi nói:
- Nếu như ta phán đoán không lầm, trong toà Thiên Nữ Miếu này quyết không chỉ có một người.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như là người, lại có một thân võ công cao cường như vậy tại sao lại phải ẩn mình trong toà Thiên Nữ Miếu ở nơi hoang vắng này ?
Tây Môn Ngọc Sương ngẩng mặt lên nhìn trời nói:
- Đây chính là nghi vấn. Bây giờ ta đang nghĩ cách để tháo gỡ cái gút thắt này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương định vào miếu để tìm hiểu ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không sai, nhưng đợi cho trời sáng mới nói tiếp.

Lâm Hàn Thanh nói:
- Theo ý của tại hạ, tốt nhất cô nương nên tìm mấy thủ hạ có võ công cao cường cùng tiến vào một lượt.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Việc này không cần Lâm huynh đệ phải lao tâm, tiện thiếp sẽ tự có cách.
Lâm Hàn Thanh đứng thẳng người dậy, ôm quyền nói:
- Tại hạ đa tạ ân cứu mạng của cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương cũng hoàn lễ nói:
- Tiện thiếp xin được hoàn lễ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương trân trọng. Tại hạ xin cáo biệt ở đây.
Nói đoạn quay người bước đi.
Tây Môn Ngọc Sương vội gọi lớn:
- Đứng lại.
Lâm Hàn Thanh liền quay đầu lại hỏi:
- Cô nương còn điều gì chỉ giáo ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Toà Thiên Nữ Miếu là một bí mật rất lớn của võ lâm, lẽ nào chàng không có hứng thú khám phá cái bí mật lớn này sao ?
Lâm Hàn Thanh trả lời:
- Nếu như cô nương không đến, tại hạ dù chết cũng phải vào xem xét cho kỹ càng.
Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao khi ta đến, chàng lại bỏ đi.
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Võ công, trí lực của cô nương đều hơn tại hạ vạn phần, tại hạ ở đây phỏng có ích gì chứ ?
Tây Môn Ngọc Sương cười tươi như hoa nở, dịu dàng nói:
- Chàng đâu cần quá tự khiêm như vậy, thực ra với võ công của chàng, đương kim võ lâm đối thủ chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Cô nương cũng không cần tán dương tại hạ như vậy, nếu cô nương cần đến tại hạ thì cứ phân phó. Tại hạ tự lượng sức, nếu làm được thì quyết khôgn chối từ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Hai chúng ta cùng tiến vào Thiên Nữ Miếu, khám phá một bí mật lớn trong võ lâm, không hiểu ý của Lâm huynh đệ thế nào ?
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Chỉ có hai chúng ta thôi sao ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Thế còn chưa đủ à ?
Hào khí trong lòng Lâm Hàn Thanh liền nổi lên, chàng gật đầu nói:
- Được lắm ! Tại hạ sẽ đi theo nhận sự sai bảo của cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chàng lại nói quá lên rồi, tiện thiếp làm sao dám nhận chứ ?
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, nói:
- Chàng nhìn gì vậy ? Lẽ nào gương mặt xấu xí này của ta vẫn còn đáng để chàng nhìn sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Dường như cô nương đã thay đổi ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Ta thay đổi chỗ nào >
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương trở nên khách khí, khiêm cung, không còn lạnh lùng, tự phụ như trước nữa.
Tây Môn Ngọc Sương lắc lắc đầu nói:
- Vậy còn phải xem đối phương là ai hẵng. Tây Môn Ngọc Sương vẫn là Tây Môn Ngọc Sương, lạnh lùng, kiêu ngạo, trong mắt không hề có ai, nhưng đối với Lâm Hàn Thanh chàng thì lại là ngoại lệ.
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì than thầm trogn bụng, kiếm cách đổi chủ đề:
- Ba thuộc hạ của cô nương vẫn còn nằm trong miếu, nếu như đợi đến khi trời sáng mới vào, e rằng ...
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần lo lắng, nếu như bọn chúng phải chết thì đã chết lâu rồi. Còn nếu như bị người điểm huyệt đạo thì đợi đến trời sáng cũng vậy thôi.
Lâm Hàn Thanh vẫn không hiểu hỏi:
- Tại hạ vẫn còn có chỗ không hiểu.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không hiểu cái gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại sao nhất định phải đợi đến khi trời sáng mới vào được ?
Tây Môn Ngọc Sương gật gật đầu nói:
- Hỏi hay lắm, dựa vào mục lực của chúng ta thì trời tối trời sáng cũng như nhau, nếu như có thể cầm thêm vài ngọn đuốc vào thì có thê quân bình thế địch ám ta minh, bất quá, tiện thiếp đoán rằng trong toà thiên nữ miếu này chắc chắc có ẩn tàng cơ quan gì đó, giờ chúng ta xông vào đó chẳng may nhất thời thất thần có thể bị ám toán. Chi bằng đợi đến trời sáng hãy vào. Ngoài ra, tiện thiếp còn có một ý nghĩ kỳ quái nữa ...

Lâm Hàn Thanh tò mò hỏi:
- Ý nghĩ gì vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Những người trong thiên nữ miếu đó dường như rất sở trường chiến đấu trong bóng tối, nhưng không quen đối địch khi trời sáng.
Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Có thể cô nương liệu đoán không sai.
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Lý Trung Huệ cho mai phục trên mười tuyến đường khác nhau, định đánh một đòn quyết định giết đi tiện thiếp, nhưng ả có nằm mơ cũng không ngời được đêm nay Tây Môn Ngọc Sương này lại cùng với người tình trong mộng của ả, ở cái nơi hoang vu không một bóng người này ngồi kề bên nhau tâm sự đến khi trời sáng ...
Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách rồi lại nói tiếp:
- Bất quá, đêm nay chúng ta chỉ ngồi đây bàn tính mưu lược xâm nhập Thiên Nữ Miếu, Lý Trung Huệ mà biết được cũng không trách chàng đâu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ chỉ có thể nghe lệnh hành sự thôi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Đừng giở thái độ lạnh lùng như vậy chứ, nam tử hán cần có khí khái của đại trượng phu.
Nói đoạn nàng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, rồi ngồi xuống bãi cỏ nói:
- Giờ này hãy còn sớm, chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt một hồi rồi bàn tính kế sách đối địch cũng chưa muộn.
Lâm Hàn Thanh lạnh nhạt nói:
- Những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó tại hạ không biết chút gì, chỉ e làm cô nương thất vọng.
Tây Môn Ngọc Sương đưa tay bứt một nắm cỏ lên ngửi nói::
- Đêm dài đằng đẵng, lẽ nào chàng đứng đợi đến lúc trời sáng, cứ ngồi xuống đây rồi hãy nói.
Lâm Hàn Thanh chầm chậm ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều tức.
Chàng biết rõ bất luận võ công hay khẩu tài, Tây Môn Ngọc Sương đều hơn mình một bậc nên tốt nhất là không nên mở miệng.
Nhưng Tây Môn Ngọc Sương đã mở lời trước:
- Lâm huynh, thiếp thân muốn hỏi Lâm huynh một chuyện, không biết Lâm huynh có thể đáp ứng không ?
Lâm Hàn Thanh mở mắt nói:
- Là chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Liên quan đến Bạch Tích Hương ...

Vừa nghe thấy ba chữ Bạch Tích Hương, Lâm Hàn Thanh liền kích động hỏi:
- Bạch Tích Hương thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương dịu dàng nhìn Lâm Hàn Thanh, trên mặt lộ nụ cười tươi nhu hoa nói:
- Đêm dài đăng đẳng, còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, thời gian chúng ta nói chuyện còn nhiều lắm, Lâm huynh đâu cần khẩn trương như vậy ?
Lâm Hàn Thanh cảm thấy hơi nóng mặt, mỉm cười gượng gạo, không biết mở miệng thế nào.
Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy thì mỉm cười đỡ lời:
- Tiện thiếp đã quen lối ăn nói điêu ngoa như vậy rồi, mong Lâm huynh rộng lượng mà bỏ qua cho.
Lâm Hàn Thanh chỉ gượng cười nói:
- Cô nương qúa lời.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói tiếp:
- Bạch Tích Hương đã trở thành cố nhân, không biết sau này Lâm huynh có dự định gì ?
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:
- Hai chữ dự định này không biết nói thế nào nữa... Tại hạ muốn đến trước phần mộ của nàng thắp một nén hương, sau đó ...
Tây Môn Ngọc Sương tiếp lời hỏi:
- Sau đó thế nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Sau đó trở về cố cư, từ nay dứt bỏ ân oán thị phi trong giang hồ.
Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:
- Lâm huynh định khi nào thì đến phần mộ của Bạch cô nương bái tế ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có lẽ là sau tết trùng cửu.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi tiếp:
- Chỉ một mình Lâm huynh đi thôi sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đúng vậy !
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Vạn lý độc hành, tưởng niệm giai nhân, tình ý tuy thâm trọng nhưng dường như quá thê lương. Huống hồ Mai Hoa Cư giờ đây đã thay đổi hoàn toàn, một mình Lâm huynh chỉ sợ khó tìm ra được mộ phần của Bạch cô nương, chi bằng hãy bỏ qua đi, để thiếp thân phụng bồi bên chàng được không ?
Lâm Hàn Thanh đột nhiên cười lên ha hả nói:
- Chúng ta nói quá nhiều rồi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tại sao chàng lại nói như vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ sống hôm nay không biết đến ngày mai, nói những chuyện như vậy không phải là quá thừa ư.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tại sao chàng lại không tin tưởng tiện thiếp, nếu như đổi lại là Bạch Tích Hương thì lòng tin của chàng có tăng lên không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch Tích Hương đã là người thiên cổ, chúng ta đừng nói đến nàng nữa.
Chàng ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp:
- Tại hạ võ công không bằng cô nương, cần phải vận khí điều tức một lúc mời có thể ứng phó được cục diện hung hiểm của ngày mai.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu đã như vậy tiện thiếp cũng không làm phiền Lâm huynh nữa.
Lâm Hàn Thanh không nói thêm câu nào, nhắm mắt lại vận khí điều tức.
Những ngày gần đây chàng lao lực đã nhiều mà chưa được nghỉ ngơi tử tế vì thế chàng ngồi điều tức đến lúc trời sáng hẳn mới tỉnh lại.
Khi chàng mở mắt thì đã thấy Tây Môn Ngọc Sương đứng dậy từ lúc nào, đang chăm chú nhìn vào bên trong miếu đến xuất thần.
Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hằng một tiếng, bước đến bên cạnh Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương dậy sớm thế !
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Toà Thiên Nữ Miếu này có chút kỳ quái.
Lâm Hàn Thanh liền chú ý quan sát, chỉ thấy cửa miếu mở rộng, có thể thấy được bên trong đại điện khói hương nghi ngút, hiển nhiên đã có người thắp hương sớm.
Ngoại trừ điểm này, không còn điểm nào đang nghi ngờ nữa cả.
Chàng khẽ ho một tiếng rồi nói:
- Cô nương muốn nói đến khói hương ở trong đại điện ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đó chỉ là một trong những điểm kỳ lạ mà thôi, chàng xem bức tượng kia có phải có gì kỳ lạ không ?
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì thầm nhủ:
- Đáng chết. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ đến điều này chứ !
Nghĩ đoạn liền cẩn thận quan sát, chỉ thấy giữa chánh điện có một bức tượng cao lớn, toàn thân dát vàng lóng lánh, hoàn toàn không tương xứng với toàn Thiên Nữ Miếu rách nát này.
Bức tượng đó là một nữ thần vận áo hoa, (thể y), một tay cầm hoa, một tay đặt trước ngực, trên mặt nở một nụ cười hiền hoà.

Lâm Hàn Thanh nhìn một hồi lâu, ngoại trừ thấy pho tượng này tạo hình mới mẻ ra thì không thấy một nghi điểm nào cả.
Tây Môn Ngọc Sương thấy chàng không nói gì thì hỏi:
- Chàng có thấy điểm nào khả nghi không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bức tượng tiên nữ đó và toà miếu này có gì đó không đối xứng.
Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi tiếp:
- Còn gì nữa không ?
Lâm Hàn Thanh ngượng nghịu nói:
- Điều này thì quả thật tại hạ không nhìn ra.
Tây Môn Ngọc Sương liền mỉm cười nói:
- Chính là hai cánh tay của pho tượng.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Hai cánh tay của pho tượng làm sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Rất giống hai cánh tay kỳ quái đã đánh trúng mái nhà tối hôm qua.
Lâm Hàn Thanh nghi hoặc hỏi lại:
- Cô nương định nói bức tượng tiên nữ này là người thật ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tiện thiếp không tin nó là người thật, nhưng hai cánh tay đó có thể lấy xuống để làm binh khí , khi chúng ta vào miếu cần hết sức đề phòng đến pho tượng này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đa tạ cô nương chỉ giáo.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Chàng hãy chuẩn bị kỹ càng, chúng ta cùng tiến vào trong miếu.
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì gật đầu nói:
- Được, tại hạ đi trước dẫn đường, cô nương hãy đi sau tại hạ, nếu xảy ra chuyện thì có thể tuỳ thời tương cứu.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Chúng ta cùng đi vào một lúc có được không ?
Lâm Hàn Thanh cũng không tiện phản đối, chàng chỉ nói:
- Được, vậy theo ý của cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Chúng ta coi như đồng hội đồng thuyền với nhau rồi, giả sử tiện thiếp nói điều gì không đúng, chàng cứ phản đối, thiếp đâu có để ý.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương cũng không cần khách khí.
Nói đoạn cất bước tiến vào trong miếu.
Tây Môn Ngọc Sương cũng bước lên hai bước đi song song với Lâm Hàn

Thanh, hạ giọng nói:
- Nhớ đề phòng cẩn thận, nam trái nữ phải.
Lâm Hàn Thanh chỉ quay sang nhìn nàng mỉm cười chứ không đáp lời.
Lúc này hai người đã bước qua cửa miếu, Tây Môn Ngọc Sương như chợt nhớ ra chuyện gì, liền kéo tay áo Lâm Hàn Thanh nói:
- Dược vật mà tiện thiếp đưa cho chàng, tại sao chàng lại không sử dụng ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ đã quen với gương mặt xú bát quái này rồi, đâu nỡ rửa sạch nó đi chứ.
Trong lòng thì lại thầm mắng:
- Sắp vào miếu rồi mà còn nói những chuyện vớ vẩn như vậy.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm sắc mặt, thở dài nói:
- Cẩn thận đấy, tiện thiếp mở đường cho chàng.
Nói đoạn đề khí nhảy vọt về phía trước lao vào bên trong sân miếu.
Lâm Hàn Thanh nhớ lại tình hình hung hiểm đêm qua nào dám có chút sơ ý, vội vận không giới bị từ từ tiến vào bên trong.
Vừa bước vào bên trong, mục quang lập tức chuyển tới chỗ bọn Tiểu Thuý nằm tối hôm qua.
Chỉ thấy trên mặt đất trống không, chàng không kìm đựoc kếu lên:
- Ba người tối qua rõ ràng còn nằm ở đây, tại sao đột nhiên lại không thấy nữa ?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Bọn họ đều đã bị giấu đi rồi.
Nói đoạn đột nhiên quay người hướng về phía pho tượng tiên nữ nói:
- Nếu như người đả thương thuộc hạ của ta, ta nhất định sẽ khiến cho toà Thiên Nữ Miếu này một mảnh ngói cũng không còn.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:
- Pho tượng đó bất quá chỉ do đất tạo thành. Ngươi có hỏi nữa nó cũng không biết trả lời.
Đột nhiên cánh hoa trong tay pho tượng thần không có gió mà lại động đậy.
Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy liền lập tức kéo tay Lâm Hàn Thanh lùi lại nói:
- Cẩn thận, mau lùi lại ba bước.
Lâm Hàn Thanh vội quay đầu lại hỏi:
- Có chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bọn chúng có thể mượn sự lay động của những cánh hoa mà ngầm phóng kịch độc.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy cũng phải khen thầm:
- Tây Môn Ngọc Sương này quả nhiên cảnh giác cực cao, người khác khó

mà so sánh kịp.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Chàng có đem theo ám khí không ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Trước giờ tại hạ không dùng ám khí.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đưa tay điểm vào bức tường bên cạnh. Bức tường kiên cố được xây bằng gạch đỏ đột nhiên vỡ ra một lỗ thủng.
Chỉ thấy nàng ta thuận tay nhặt một viên gạch nhỏ, cổ tay khẽ lắc nhẹ, viên gạch đã bắn ra khỏi bàn tay nhỏ nhắn lao thẳng về phía pho tượng.
Chỉ nghe "boong ..." một tiếng, viên gạch kích trúng cánh tay của pho tượng tiên nữ vỡ vụn ra thành bột.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người nói:
- Bức tượng thật chắc chắn, không biết là dùng thứ gì để tạo thành.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Là sắt thép tạo thành.
Nói đến đây thì âm thanh thấp dần:
- Lâm Hàn Thanh, chàng hãy đi sát sau lưng thiếp thân, đề phòng ám khí phóng từ phía sau. Nói đoạn cất bước đi về phía tượng thần.
Lâm Hàn Thanh biết rõ võ công mình không bằng Tây Môn Ngọc Sương, thấy thái độ cẩn thận của nàng ta như vậy, lập tức chấn chỉnh tinh thần, rút Tham Thương Kiếm cầm trong tay, bước theo sát sau lưng Tây Môn Ngọc Sương.
Nào ngờ sự việc lại hoàn toàn khác với dự liệu của hai người. Lâm Hàn Thanh và Tây Môn Ngọc Sương đường hoàng bước vào trong miếu mà không gặp phải trở lực nào.
Ngưng thần quan sát, chỉ thấy bát hương đặt trước tượng thần còn lại vài phân cháy dở.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chuyển mục quang, thấy hai bên đại điện đều có cửa ngách đóng chặt.
Ngoại trừ hai cánh cửa đóng kín, cảnh vật trong đại điện đều lộ rõ mồn một, không có một chỗ nào có thể ẩn thân.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương, chúng ta có cần mở hai cánh cửa ngách kia ra không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần vội, trước tiên hãy đối phó với pho tượng trước đã.
Nói đoạn hít một hơi chân khí, đưa tả thủ lên cao nói:
- Lâm huynh đề phòng trúng độc.
Lời vừa dứt thì tả thủ đã vung ra, phóng một đạo phách không chưởng vào pho tượng.
Pho tượng thần nữ bị luồn lực đạo di sơn đảo hải đụng trúng, lập tức đổ rầm

xuống đất làm bụi đất bay mù mịt.
Tây Môn Ngọc Sương phóng chưởng sau thì lập tức kéo tay Lâm Hàn Thanh lùi lại mấy bước, đề phòng có biến.
Ước chừng một tuần trà công phu, bụi đất mới từ từ lắng xuống.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt quan sát bên trong điện, thấy ngoại trừ pho tượng thần nữ bị đổ sập xuống đất thì cảnh vật không có gì biến đổi.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau máy liễu nói:
- Thật kỳ quái !
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có gì kỳ quái ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Pho tượng thần nữ đó rõ ràng có cơ quan điều khiển, bị tiện thiếp một chưởng đánh trúng đáng lẽ phải có phản ứng mới đúng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có lẽ pho tượng này chỉ dùng để che mắt người đời.
Rồi lại nói tiếp:
- Chúng ta phải làm gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cứ đợi một lát đã, nếu như không có gì biến hoá thì mới quyết định sau.
Lâm Hàn Thanh tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nhủ:
- Điều này ta không phục.
Hai người đang suy nghĩ thì đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo truyền đến:
- Hơn mười năm nay, chưa từng có ai dám ở Thiên Nữ Miếu mạo phạm, ngươi đã dám đánh đổ tượng thần thì nên biết sẽ phải nhận quả báo nhãn tiền.
Tây Môn Ngọc Sương dùng ánh mắt sắc bén quan sát bốn bề, không nói một lời.
Lâm Hàn Thanh nghe như tiếng nói phát ra từ phía sau thần điện, liền thấp giọng nói với Tây Môn Ngọc Sương:
- Cô nương ở đây cảnh giới, tại hạ ra phía sau quan sát.
Nói đoạn cất bước về phía trước.
Tây Môn Ngọc Ssương nói:
-Không nên sơ suất.
Lâm Hàn Thanh dừng lại nói:
- Lẽ nào hai chúng ta đối phó không nổi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bọn chúng nấp sau thần điện đã thiết kế cơ quan mai phục, cố ý muốn dẫn dụ chúng ta vào đó. Nếu như chúng ta cố tình lao vào lưới, không phải làm cho chúng buồn cười đến chết sao ?
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, lùi lại mấy bước.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên:
- Nếu lão phu không muốn hiện thân thì các ngươi không thể nào tìm được lão phu đâu.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Một người đàn ông lại ẩn thân trong Thiên Nữ Miếu như vậy có được coi là anh hùng hảo hán không ?
Không gian trở nên im ắng như tờ.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ nhường mày nói tiếp:
- Ngươi cho rằng chúng ta sẽ vào trong miếu tìm ngươi ư ? Trừ phi ngươi hiện thân ra đây, chúng ta dựa vào võ công mà phân cao thấp, bằng không ...
Tây Môn Ngọc Sương ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Nếu như ngươi định cứ ẩn thân trong miếu giở trò ám toán, thì đã phí hoài tâm cơ rồi. Ta đã truyền lệnh cho thuộc hạ vận chuyển củi khô chất quanh thiên nữ miếu. Chỉ cần phát lệnh sẽ đốt ba ngày ba đêm, nếu như không đốt được ngươi chết thì cũng khiến ngươi sống dở chết dở.
Chỉ nghe một giọng nữ lạnh lùng vang lên:
- Nếu ngươi muốn cùng ta phân tài cao hạ thì canh ba đêm nay hãy đến đây, ta sẽ ở đây cung hầu đại giá.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại sao phải đợi đến canh ba nửa đêm, lẽ nào ngươi không thể nhìn thấy ánh mặt trời.
Giọng nữ ấy lạnh lùng đáp lời:
- Lão thân không thích trời sáng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ cũng không thích bóng đêm.
- Diện mạo ngươi quái dị như vậy, đến khi trời tối còn dễ coi hơn một chút.
Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy một tiếng nói:
- Đối địch quyết thắng là dựa vào tài trí võ công, xấu với không xấu có gì khác nhau chứ?
Lâm Hàn Thanh thầm quan sát bốn phương tám hường, đồng thời tự nhủ:
- Đối phương có thể nói ta hình dáng xấu xí, như vậy là hắn có thể nhìn thấy ta. Hắn có thể nhìn thấy ta, vậy nếu ta lưu tâm một chút tự nhiên có thể tìm thấy hắn. Bên tai đột nhiên nghe thấy Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Lâm huynh, ở đây có gì không đúng. Đại điện này diện tích khá nhỏ, rất dễ phóng độc. Chúng ta không thể ở lại lâu, ra ngoài sớm một chút thì tốt hơn. Lâm huynh đi trước, tiện thiếp đoạn hậu.
Lâm Hàn Thanh sớm đã khâm phục võ công tài trí của Tây Môn Ngọc Sương, biết rõ nàng đã có chủ kiến, mới dùng Truyền Âm Nhập Mật thầm cảnh báo với mình, trong lòng thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương võ công cao cường, hành động lại vô cùng cẩn mật,

chẳng trách cô ta có thể ngạo thị võ lâm.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền lao người phóng ra ngoài cửa miếu.
Chỉ nghe tiếng y phục phất gió, Tây Môn Ngọc Sương cũng phóng người theo chàng, vọt ra ngoài cổng miếu.
Nhưng đột nhiên nghe rầm một tiếng, hai cánh cổng miếu bất ngờ đóng sầm lại.
Lâm Hàn Thanh thốt lên:
- Thân pháp nhanh thật !
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Chỗ bọn chúng ẩn thân có cơ quan điều khiển cửa miếu đóng mở.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy hơi nóng mặt, ngượng nghịu nói:
- Cô nương quả là cao kiến !
Tuy chàng nói vậy nhưng trong lòng thì thầm trách bản thân:
- Tại sao mình lại không nghĩ đến điểm này nhỉ ?
Tây Môn Ngọc Sương ngẩng cao đầu, quan sát sắc trời, đột nhiên lại đưa tay kéo Lâm Hàn Thanh bước vào phía sau miếu.
Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói khẽ:
- Cô nương thấy gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tiện thiếp muốn tìm nơi bọn chúng ẩn thân.
Lâm Hàn Thanh khẽ gật đầu, nhưng trong lòng thì thầm nhủ:
- Thật kỳ quái, rõ ràng bọn chúng ở trong miếu, ra đây thì tìm được gì chứ ?
Chàng đang suy nghĩ thì Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng hỏi:
- Lâm huynh, huynh có nghe thấy tiếng thanh âm của chúng không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có !
Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:
- Huynh có cảm giác gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nam và nữ mỗi người một hướng, dường như chúng không ở cùng nhau.
Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:
- Ngoài điểm đó ra thì sao ?
Lâm Hàn Thanh đỏ mặt nói:
- Tại hạ không nghe ra được điều gì nữa.
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Huynh hãy chú ý đến thanh âm của chúng, có phải thường lưu động bất định đúng không ?
Lâm Hàn Thanh cúi đầu nghĩ ngợi, nói:
- Đúng vậy, cô nương nói không sai !
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiện tiếp ra đây là muốn kiểm tra xem bên trong đại điện có phải là có mật thất không ?
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Tại hạ nghĩ thế nào cũng không ra được điểm này ?
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Quả nhiên không ngoài sở liệu của tiện thiếp. Toà thiên nữ miếu này đã được bọn chúng tu sửa. Điều làm người ta khó hiểu chính là bọn chúng có một thân thủ võ công như vậy, tại sao lại chọn toà Thiên Nữ Miếu ở nơi hoang vu này làm nơi náu thân chứ ?
Lâm Hàn Thanh nghe xong cũng gật gù nói:
- Không sai. Bọn chúng có võ công cao cường như thế tại sao lại phải chôn thân nơi miếu hoang này làm gì, hơn nữa lại còn ẩn nấp trong bí thất không thấy ánh mặt trời nữa. Nơi đây quả thật rất đáng nghi ngờ.
Chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng bay bay trên bầu trời, mày liễu khẽ chau, tựa hồ như đang toàn tâm toàn lực suy nghĩ vấn đề này.
Tại sao một người có võ công cao cường như vậy lại chịu náu thân ở toà thiên nữ miếu nhỏ bé này ? Lâm Hàn Thanh cũng đang toàn tâm toàn ý nghĩ ngợi.
Hai người trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên Tây Môn Ngọc Sương lẩm bẩm tự nói với bản thân:
- Chắc chắn là như vậy !
Nói đoạn, mục quang của nàng chuyển sang Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm huynh, huynh đã nghĩ ra chưa ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nghĩ ra cái gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tại sao bọn chúng lại náu thân nơi này ?
Lâm Hàn Thanh lắc lắc đầu nói:
- Điều này, tại hạ còn chưa nghĩ ra.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bọn chúng náu thân nơi Thiên Nữ Miếu này, hiển nhiên là muốn lánh đời ẩn thế, nhưng có điều thiên hạ bao la, danh sơn thắng địa đâu thiếu gì, tại sao lại phải đến nơi này ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu tán thưởng:
- Đúng vậy !
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Việc này cần phải nghĩ đến hai mặt của vấn đề. Một là bọn chúng cố ý ở lại đây hòng thực hiện ý đồ gì đó. Hoặc giả bọn chúng bị người khác cầm giữ nơi đây, không thể rời khỏi.

Lâm Hàn Thanh nói:
- Ồ, Vậy cô nương đã đoán được chúng ẩn nấp ở đâu chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tiền giả cư đa.
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Hà dĩ kiến đắc ?

Hồi 18

Tây Môn Ngọc Sương hướng đôi mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Chàng đã tiến bộ rất nhiều, việc sau này thống soái võ lâm chắc khôgn phải là chuyện khó lắm.
Lâm Hàn Thanh cả kinh hỏi:
- Cô nương nói gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tiện thiếp nói sau này chàng sẽ là võ lâm minh chủ.
Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:
- Cô nương lại trêu trọc tại hạ rồi.
Tây Môn Ngọc Sương chợt nghiêm nét mặt lại nói:
- Thiếp thân nói hoàn toàn là sự thực, ai đùa với chàng chứ ?.
Khi nàng cười thì toát ra một vẻ kiều mỵ khó tả, khiến cho người ta không thể không yêu, nhưng khi vừa nghiêm nét mặt, thì lại có một vẻ oai phong khiếp người, khiến người khác không dám xâm hại đến nàng.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài một hơi nói:
- Tạm thời chúng ta không nên nói những chuyện ngoài lề này nữa. Việc bây giờ là phải khám phá được bí mật trong miếu và giải cứu ba thuộc hạ của cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên khẽ thở hắt ra nói:
- Có phải thiếp thân lại nổi nóng rồi phải không ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Không có gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thiếp thân luôn luôn nghiêm khắc với bản thân và thuộc hạ do đó đã quen như vậy rồi, mong Lâm huynh đừng trách.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương đã nặng lời.
Nói đoạn chàng liền dời bước đi đến trước mặt cánh cửa gỗ đóng kín phía bên phải.
Nhưng đột nhiên tiếng gió nổi lên, Tây Môn Ngọc Sương đã đứng trước mặt chàng, đưa tay chặn lại, mỉm cười nói:
- Không thể sơ suất !
Lâm Hàn Thanh dừng lại, nhưng vẫn thầm nhủ trong lòng:

- Bức tượng đó đã không có cơ quan, chẳng lẽ ngồi đây đợi chúng xuất hiện sao ?
Tây Môn Ngọc Sương dường như đọc được tâm ý của chàng, chỉ khẽ cười rồi hỏi:
- Lâm huynh, huynh có nghĩ qua một chuyện này chưa ?
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì tức giận mắng thầm trong bụng:
- Hay thật đấy! Lúc này là lúc nào, đây là nơi nào, ngươi không để ý đến đại địch trước mắt, ngay cả sự sống chết của thuộc hạ cũng không quan tâm mà cứ đi lo nói chuyện đâu đâu.
Trong lòng chàng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn nói:
- Có chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chúng ta đã gặp phải một kẽ địch có tâm cơ thâm trầm, võ công tuyệt luân.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương nói đến chủ nhân của Thiên Nữ Miếu này ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không sai. Người này có thể là đại địch nguy hiểm nhất của Tây Môn Ngọc Sương này từ khi xuất đạo cho đến giờ.
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì bất phục trong lòng. Chàng liền hỏi:
- Lẽ nào hắn còn mạnh hơn cả Bạch Tích Hương sao ?
Tây Môn Ngọc Sương khẽ mỉm cười nói:
- Bạch Tích Hương có thể nói về mưu lược tài trí thì hơn thiếp thân mười lần, nhưng đáng tiếc là nàng ta không biết võ công. Còn kẻ này có cả tài trí lẫn võ công đều thuộc hàng thượng đẳng, có thể nói là cường địch mạnh nhất của chúng ta từ trước tới giờ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương xem xét bố trí của nơi này có thể đoán ra được tài trí của đối phương, nhưng về làm sao biết đực võ công của hắn dến đâu ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chỉ cần nhìn cách hắn xuất thủ tối qua thì biết, thủ pháp nhanh như vậy, người có võ công tầm thường tuyệt đối không thể làm được như vậy.
Lâm Hàn Thanh thờ dài nói:
- Cô nương nói không sai chút nào. Đạo lý đơn giản như vậy mà tại hạ cũng không nghĩ ra, thật xấu hổ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Sự thông minh tài trí của mỗi người không khác nhau là mấy, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể nhìn ra thôi mà.
Nàng ngừng lại một chút rồi mới nói:
- Nếu như bọn chúng bị giam cầm ở đây, phải chịu nỗi khổ cô liêu thì chắc đã sớm mất đi bản tính hung hãn, cũng không cấm chỉ người ngoài không

được bước vào Thiên Nữ Miếu nửa bước.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cho là chúng bị giam ở đây đã lâu đi, cũng đâu thể nói chúng sẽ mất đi tính tình hung hãn tàn bạo, đối với nhân gian e rằng còn tràn đầy cừu hận nữa không chừng.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Chàng đã tiến bộ không ít đấy !
Lâm Hàn Thanh gượng cười xấu hổ nói:
- Tại hạ chỉ nói ra những gì mình đang nghĩ thôi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bất luận là nguyên nhân gì, nhưng chắc chắn chúng không thể rời khỏi nơi này được.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ý của cô nương là ... định đi khỏi nơi này ?
Tây Môn Ngọc Sương lắc lắc đầu nói:
- Nếu như người không phạm đến thiếp thân, thiếp thân cố nhiên sẽ không đụng đến người. Nhưng bọn chúng đã xâm phạm đến thiếp thân rồi, nếu như không để lộ chút bản sắc e rằng sẽ bị chúng khinh lờn. Huống hồ mấy thuộc hạ của thiếp thân đang bị chúng sanh cầm, lẽ nào không cứu chúng ra ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tình hình địch nhân tạm thời có thể đoán được là như vậy, cô nương định đối phó thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bức bọn chúng phải xuất chiến.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Địch nhân ẩn thân trong mật thất, làm sao bức chúng ra ngoài được ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Đằng trước lửa thiêu, đằng sau nước dâng, thiếp thân không tin chúng không chạy ra ngoài ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Biện pháp này rất hay.
Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng chàng lại nghĩ:
- Nơi đây không có nguồn nước, lại chỉ có hai người chúng ta, hoả thiêu thuỷ công, nói ra thì dễ, đến lúc đó chỉ sợ làm không xong mà thôi.
Tây Môn Ngọc Sương thầm vận công lực, đưa tay đánh một chưởng vào tường đá, rồi cao giọng nói:
- Quả nhiên bên trong vách này rỗng, chúng ta chỉ cần chọc một lỗ ở đây rồi đổ nước vào là có thể bức chúng ra ngoài rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ có bảo kiếm vô cùng sắc bén, chọc thủng tường đá này thì không

thành vấn đề.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ đưa tay kéo áo Lâm Hàn Thanh đi lên đại điện.
Lúc này Lâm Hàn Thanh đã rút thanh Tham Thương Kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị phá tường. Chợt thấy Tây Môn Ngọc Sương nhảy vọt lên nóc đại điện, lúc này chàng mới biết thì ra vừa nãy nàng ta chỉ cố ý nói vậy để hăm doạ đối phương.
Chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nóc đại điện chí ít cũng cách mặt đất là ba trượng, tự lượng khinh công của bản thân tuyệt đối không thể nhảy một cái mà lên được, nên trong lòng hết sức do dự.
Nhưng thấy Tây Môn Ngọc Sương đã ngồi trên đó không ngừng vẫy tay ra hiệu cho chàng lên, nét mặt lộ vẻ khẩn trương vô cùng.
Lâm Hàn Thanh liền nghiến răng, vận toàn thân công lực nhảy vọt lên phía trên.
Nào ngờ khi sắp đến mái nhà thì chàng đột nhiên cảm thấy khí lực đứt đoạn, thân hình trở nên nặng nề, bắt đầu rơi xuống.
Đúng lúc này, Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đưa tay chộp lấy tả thủ của Lâm Hàn Thanh kéo nhẹ một cái, nhấc bổng chàng lên ngồi bên cạnh.
Tây Môn Ngọc Sương đưa tay ra hiệu cho chàng đừng nói gì, rồi chầm chậm bước về phía trước.
Lâm Hàn Thanh cũng đề khí ngưng thần, bước theo sát sau lưng nàng ta.
Chàng sợ rằng tiếng bước chân của mình sẽ làm kinh động đến kẻ địch, vì thế mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận.
Bất ngờ Tây Môn Ngọc Sương dừng lại, cúi thấp người xuống quan sát.
Lâm Hàn Thanh cũng làm hệt như vậy, đưa mắt quét một vòng cảnh vật bên dưới.
Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên hai cánh cửa gỗ bật mở.
Chỗ Lâm Hàn Thanh đang ẩn thân vừa khéo nhìn ra cánh cửa đó, quả nhiên không thấy có người mở cửa, trong lòng thầm nhủ:
- Lại bị Tây Môn Ngọc Sương đoán trúng rồi, cánh cổng này quả là có cơ quan điều khiển.
Nghĩ đoạn liền đưa mắt nhìn sang phía nàng ta, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương vẫn tập trung tinh thần nhìn xuống phía dưới, tựa hồ như không hề quan tâm đến chuyện cánh cửa vừa tự mở ra. Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Lẽ nào nàng ta còn nhìn thấy điểm nghi vấn nào khác ?
Chàng chưa kịp nghĩ ra có gì khả nghi thì bên dưới đã có một người tóc dài quá thắt lưng, thân vận lam y chầm chậm bước ra ngoài cửa lớn.
Lâm Hàn Thanh chấn động trong lòng, đang định lên tiếng gọi Tây Môn Ngọc Sương thì bên tai đã nghe tiếng nàng ta truyền âm:
- Không được vọng động.
Chỉ thấy lam y nhân bước ra khỏi miếu, nhìn quanh nhìn quất một hồi mới

quay người bước vào trong, tiện tay đóng luôn cửa miếu lại.
Lúc này, lam y nhân và Lâm Hàn Thanh đối mặt với nhau, chàng nhìn thấy gương mặt của hắn không khỏi ngẩn người, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng. Thì ra lam y nhân tóc dài này có một bộ mặt vô cùng xấu xí, khuôn mặt tựa hồ như bị muôn vạn con chim mổ cho nát bấy, những vết xẹo hồng hồng rải đầy trên mặt, khiến cho nó trở nên lồi lõm vô cùng đáng sợ.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Người này là nam hay nữ cũng khó mà phân biệt được, có lẽ hắn đã ở trong thiên nữ miếu này đến mấy chục năm rồi.
Chàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên lam y nhân ngẩng mặt lên, ánh mắt sắc bén rọi vào chỗ hai người đang ẩn nấp. Hắn ta cười lạnh một tiếng rồi nói:
- Các ngươi ẩn thân trên trên nóc đại điện, đừng tưởng lão phu không thể nhìn ra.
Lâm Hàn Thanh cả kinh, thầm nhủ:
- Mục quang của người này thật là sắc bén.
Nhất thời chưa biết nên ứng phó thế nào thì Tây Môn Ngọc Sương đã lên tiếng:
- Không sai !
Nói đoạn, nàng tung người lao xuống đứng trong sân viện.
Lâm Hàn Thanh đưa tay khẽ chạm vào Tham Thương Kiếm, rồi cũng nhảy xuống theo Tây Môn Ngọc Sương.
Lam y nhân đằng hắng mấy tiếng rồi nói:
- Chính là hai ngươi muốn khiêu chiến với lão phu phải không ?
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang Tây Môn Ngọc Sương, chỉ thấy bộ mặt đẹp đẽ vạn phần của nàng giờ đã trở nên đỏ lòm màu máu, không biết đã đeo mặt nạ da người lên từ lúc nào ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Hãy còn một vị nữa, tại sao lại không lộ diện, lẽ nào quá xấu xí đến độ không dám gặp người đời nữa ư ?
Lâm Hàn Thanh nghĩ lại khi nãy bọn họ ẩn mình trong mật thất, mắng mình là đồ xú bát quái, nào ngờ người này còn xấu xí hơn mình, không nhịn được nên cứ tủm tỉm cười hoài.
Chỉ nghe lam y nhân tức giận quát:
- Tuy tuổi nàng đã cao, mái tóc đã bạc, nhưng sắc đẹp của nàng vẫn có thể làm cho mỹ nhân trong thiên hạ phải ghen hờn.
Tây Môn Ngọc Sương cười phá lên nói:
- Ngươi gọi mụ ra đây ta mới tin.
Lam y nhân quét ánh mắt thâm trầm nhìn hai người bọn Lâm Hàn Thanh một lượt rồi nói:
- Hừ ! Hai ngươi cũng chẳng đẹp đẽ hơn lão phu là mấy, để lão phu gọi nàng

ra cho các ngươi mở rộng tầm mắt.
Nói đoạn, lão liền cất tiếng gọi:
- Bà à, ra đây cho bọn chúng mở rộng tầm mắt đi.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:
- Thì ra là một đội vợ chồng già, xem ra tình cảm của hai người bọn họ rất là nồng hậu.
Bên trong không có tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng y phục loạt xoạt, từ trong đại điện một nữ nhân ăn mặc hoa lệ bước ra.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy nữ nhân đó ăn mặc sang trọng, trên đầu cài đầy châu ngọc, quần áo lấp ánh ánh hào quang, không biết là cho chất liệu gì tạo thành. Thế nhưng áo hoa, châu ngọc tuyệt không thể che dấu đi được những hằn tích mà thời gian vô tình đã tạo ra, đó là những nếp nhăn nơi đuôi mắt bà ta.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng nói:
- Bộ áo hoa này đúng là bảo vật vô giá, đám châu ngọc trên đầu bà ta cũng đáng giá đến mười vạn hoàng kim ...
Lam y nhân liền tiếp lời:
- Áo hoa, châu ngọc đều để tôn vẻ đẹp của nàng lên mà thôi. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn có thể sánh với thiên nữ trong đại điện kia.
Tây Môn Ngọc Sương cười phá lên nói:
- Nếu như bà ta trẻ hơn ba chục tuổi nữa thì còn có thể nói có mấy phần tư sắc.
Câu nói này quá lạnh lùng tàn khốc, khiến cả lam y nhân và nữ nhân ăn mặc hoa lệ đều biến sắc.
Nữ nhân ăn vận hoa lệ liên lên tiếng quát:
- Nữ oa nhi này, lẽ nào ngươi đẹp hơn lão thân sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nhìn Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Bà ta đã tự xưng là lão thân, vậy mà còn không biết tự lượng bản thân mình.
Nữ nhân ăn vận hoa lệ càng thêm tức giận hét lớn:
- Nữ oa nhi không biết cao thấp, hôm nay ta phải dậy cho ngươi bài học mới được.
Nói đoạn đưa tay ra chộp một cái.
Tây Môn Ngọc Sương chỉ khẽ lắc mình đã tránh khỏi một trảo của bà ta.
Nào ngờ nữ nhân ăn vận hoa lệ chộp trượt một cái thì liền dừng lại, không hề tiếp tục truy kích.
Tây Môn Ngọc Sương là nhân vật thế nào, thấy bà ta đang lên cơn thịnh nộ, một kích không trúng thì liền dừng lại, trong lòng không khỏi hoài nghi.
Nàng liền đưa mắt nhìn kỹ, thì ra hai chân của nữ nhân hoa lê bị một sợi xích nhỏ xích chặt vào trong tường, liền động tâm nghĩ:

- Thì ra nữ nhân này bị cầm tù ở đây, lam y nhân là kẻ thâm tình, đã theo đến tận đây cùng bà ta bầu bạn mấy chục năm. Tình nghĩa này thật đáng khâm phục.
Nàng đang nghĩ ngợi thì lam y nhân đã nói:
- Phu nhân không cần tức giận, xin hãy về phòng nghỉ ngơi, để ta bắt hai tên nhãi con này cho nàng phát lạc.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Bằng vào bản lĩnh cỏn con của ngươi ư ?
Lam y nhân tức giận hét lớn một tiếng, song thủ liền biến thành trảo chộp tới.
Tây Môn Ngọc Sương cảm thấy kình phong mãnh liệt, bàn tay lão chưa tới gần mà đã thấy một ám kình công tới thì đã biết đối thủ của mình hôm nay công lực cũng không phải hạng vừa. Nàng ta cũng không dám khinh thị đối phương. Thấy chưởng đối phương công tới mãnh liệt như vậy liền khẽ lắc mình một cái, tránh đối đầu chính diện, đồng thời cổ tay lắc nhẹ, chuyển hường chộp lấy uyển mạch của lam y nhân.
Lam y nhân vội càng thu hồi tả thủ, cùng lúc hữu thủ đánh ra một chưởng nhanh như chớp.
Tây Môn Ngọc Sương liền đề tụ chân khí, tả thủ đẩy mạnh ra, ngạnh tiếp một chưởng này của lão.
Song chưởng chạm nhau, cả hai người cùng lảo đảo lùi về sau một bước.
Lam y nhân hơi ngẩn người ra nói:
- Công lực thật hùng hậu, ngươi có dám tiếp thêm lão phu một chưởng nữa không ?
Nói đoạn lão hét lớn một tiếng rồi song chưởng cùng kích tới.
Tây Môn Ngọc Sương liền cung tay bắn một đạo chỉ phong vào nhắm vào mệnh môn của Lam y nhân.
Dường như lam y nhân cũng biết đã gặp phải đại địch, lẹ làng thối lùi hai bước, tránh khỏi luồng chỉ phong cương mãnh của nàng. Hai mắt lão sáng rực hàn quan, nhìn chằm chằm vào Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh lùng nói:
- Đàn Chỉ Thần Công, tuyệt học này đã thất truyền nhiều năm, nha đầu ngươi học từ đâu vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương thấy hắn vừa mở miệng đã đoán được lộ số võ công của mình, trong lòng không khỏi trấn động thầm nhủ:
- Hắn có thể nhận ra được Đàn Chỉ Thần Công, xem ra không phải hạng tầm thường, trận chiến ngày hôm nay chắc chắn sẽ vô cùng kịch liệt, nếu nhưng có thể thu phục được lão làm thủ hạ thì có thể được một trợ thủ đắc lực chứ chẳng chơi.
Tâm niệm chuyển động, liền cười nhạt nói:

- Ngươi có thể nhận ra được Đàn Chỉ Thần Công vậy tại sao không biết khó mà rút lui đi ?
Lam Y Nhân tức giận quát lớn:
- Đàn Chỉ Thần Công tuy là võ công tuyệt học hiếm có ở đời, nhưng lão phu đây không hề sợ hãi đâu.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Vậy là ngươi tự tìm đường chết.
Trong lòng nàng đã có ý đồ, hy vọng kích động cho lam y nhân tức giận, khiến hắn toàn lực xuất thủ, sau đó dùng võ công để thu phục hắn làm thủ hạ.
Lam Y Nhân bực tức hét lên:
- Nha đầu ngươi khẩu khí thật lớn !
Lời vừa dứt thì song chưởng đã liên tục đẩy ra, nhãy mắt đã đánh liền tám chiêu. Tám chiêu này liên hoàn liền mạch, tốc độ nhanh đến độ người ngoài không thể nhìn thấy hướng công kích nữa.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm than:
- Chưởng pháp thật lợi hại.
Tây Môn Ngọc Sương liền khẽ đảo người tránh cả tám chưởng của lão, rồi cười lạnh nói:
- Ngươi đã phục chưa ?
Lam Y Nhân nói:
- Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ là tuyệt học trấn môn của Nam Hải Diệu Âm Am nhưng lão phu cũng chẳng coi ra gì cả đâu.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mãy liễu, thầm nhủ:
- Người này kiến thức thật quảng đại, trong võ lâm giờ có rất ít người được như vậy.
Nghĩ đoạn liền cất tiếng nói:
- Nếu như ta nhìn không sai thì chưởng pháp ngươi vừa dùng chính là Kình Thiên Thập Bát Chưởng.
Lam Y Nhân gật đầu nói:
- Không sai, không ngờ ngươi cũng nhận ra được chưởng pháp của lão phu.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh nhạt nói:
- Không cần ngươi khách khí như vậy. Ngươi thấy Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ của ta và Kình Thiên Thập Bát Chưởng của ngươi thứ nào hơn thứ nào ?
Lam Y Nhân đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười dài nói:
- Hai thứ võ công khác nhau hoàn toàn như vậy thì làm sao so sánh được ?
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Đã nhiều năm nay, lão phu chưa từng gặp phải đối thủ. Hôm nay gặp được tiểu oa nhi ngươi, xem ra cũng xứng cùng lão phu đánh một trận đấy.
Tây Môn Ngọc Sương ra vẻ khinh thị nói:

- Lão bại là cái chắc.
Lam Y Nhân bị khích nộ, liền tức giận nói:
- Điều đó còn chưa biết.
Tây Môn Ngọc Sương liền chớp thời cơ nói:
- Vậy ngươi có dám đánh cuộc với ta không ?
Lam Y Nhân nghe vậy liền hỏi:
- Đánh cuộc thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như ta lạc bại trong tay ngươi, từ nay sẽ làm nô bộc cho hai ngươi đến hết đời. Còn ngươi, nếu ngươi bại trong tay ta thì thế nào ?
Lam Y Nhân ngập ngừng nói:
- Lão phu ... !
Đột nhiên lão quay mặt sang phía nữ nhân ăn vận hoa lệ, không nói lời nào. Chỉ thấy bà ta chầm chậm nói:
- Nếu như thua chúng ta sẽ rời khỏi đây, để lại Thiên Nữ Miếu này cho các ngươi là cùng.
Lam Y Nhân nghe vậy liền nói:
- Được lắm, vậy cứ theo lời phu nhân đi.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mãy, mỉm cười nói:
- Dùng rẻ rách để cược lấy áo hoa, hai người không cảm thấy vật cược của mình quá nhẹ sao ?
Lam Y Nhân liền hỏi:
- Vậy ý ngươi thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cần phải công bằng một chút. Nếu như ta thua ngươi thì sẽ làm nô tỳ cho ngươi, còn nếu ngươi thua ta, vậy thì ngươi phải làm nô tài cho ta.
Lam Y Nhân e ngại quay đầu lại nhìn nữ nhân ăn vận hoa lệ hỏi:
- Chúng ta có đánh cuộc không ?
Nữ nhân hoa lệ không trả lời mà hỏi ngược lại lão:
- Ngươi có chắc thắng không ?
Lam Y Nhân gật đầu nói như đinh đóng cột:
- Điều này đương nhiên.
Nữ nhân hoa lệ liền nói:
- Được lắm, vậy chúng ta nhận thêm một nô tỳ cũng được.
Tây Môn Ngọc Sương nghe hai người đối thoại không nhịn được tủm tỉm cười. Nàng quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Thiếp thân nếu như thu phục được hai lão nô võ công cao cường này, bá nghiệp võ lâm chắc chắn sẽ sớm ngày đạt được.
Lam Y Nhân đột nhiên dịch bộ, hét lớn một tiếng rồi vung song chưởng ra đánh vào vai Tây Môn Ngọc Sương. Lão ta quát lớn:

- Để lão phu xem Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ và Đàn Chỉ Thần Công của ngươi có thắng đượcKình Thiên Thập Bát Chưởng của ta không ?
Nói thì chậm, chứ trong chớp mắt lão đã tung ra liền tám chưởng.
Tây Môn Ngọc Sương cũng giở thân pháp kỳ ảo tuyệt luân né tránh chưởng phong của Lam Y Nhân, tả thủ liên tục búng ra những đạo Đàn Chỉ Thần Công, nhằm vào yếu huyệt của đối phương bắn tới.
Lam Y Nhân kia chỉ dùng đúng Kình Thiên Thập Bát Chưởng, còn Tây Môn Ngọc Sương thì chuyên dùng Đàn Chỉ Thần Công, cả hai người đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, quyết không dùng đến loại võ công khác để đối địch.
Lâm Hàn Thanh nhìn hai người đánh nhau đến ngẩn cả người, tuy họ sử dụng hai loại võ công để đánh với nhau, nhưng biến hoá vô cùng kỳ diệu. Chưởng pháp Kình Thiên Thập Bát Chưởng của lam y nhân tuy chỉ có mười tám chiêu, nhưng khi sử dụng thì biến hoá muôn hình vạn trạng, chiêu nào cũng không giống chiêu nào.
Đây quả là một trường quyết đầu hãn thế trong võ lâm khiến cho Lâm Hàn Thanh xem đến xuất thần, hai mắt không rời khỏi trận ác đấu.
Thời gian trôi qua, trong chớp mắt hai người đã đấu với nhau hơn trăm chiêu, nhưng cục diện vẫn ở thế bất phân thắng bại.
Lam Y Nhân liên tiếp đánh ra ba chiêu, bức lùi Tây Môn Ngọc Sương một bước, xong bản thân cũng tự lùi lại hai bước chứ không tiếp tục truy kích, rồi quát lớn:
- Dừng tay.
Tây Môn Ngọc Sương liền dừng lại, bản thân cũng lùi lại hai bước hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lam Y Nhân nói:
- Chúng ta cứ đánh nhau thế này, chỉ sợ không biết đến bao giờ mới phân được thắng phụ ?
Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:
- Ý của các hạ thế nào ?
Lam Y Nhân nói:
- Võ công của lão phu không chỉ có Kình Thiên Thập Bát Chưởng, ngươi cũng không phải chỉ biết có Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ với Đàn Chỉ Thần Công. Chúng ta cứ tận hết sở năng, đánh một trận cho thật thống khoái đi.Đã mấy chục năm nay lão phu chưa được đánh một trận thống khoái như vậy rồi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Được lắm, cứ theo ý của lão đi.
Lam Y Nhân ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:
- Thống khoái ! Thật là thống khoái ! Không ngờ một nữ oa nhi như ngươi

mà cũng có mấy phần hào khí!
Đột nhiên lão gầm vang một tiếng, đánh ra một chưởng.
Tây Môn Ngọc Sương liền phất mạnh tả thủ, bắn ra hai chỉ nhằm vào mệnh môn của Lam Y Nhân.
Lam Y Nhân khẽ rùn tay, thu hồi chưởng thế, hét lớn một tiếng, tả thủ lại đánh ra một đạo phách không chưởng.
Mỗi lần lão xuất chưởng đều phải gầm lên một tiếng, chưởng phong cương mãnh cộng thêm tiếng gầm tràn trề nội lực của lão khiến y phục của Lâm Hàn Thanh và nữ nhân hoa lệ bay phần phật phần phật.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:
- Chưởng phong của lão già này hùng hậu cương mãnh vô tỷ, thật hiếm thấy trong võ lâm, tuy nhiên sử dụng chưởng pháp như vậy rất hao tổn nội lực, chỉ sợ lão không duy trì được bao lâu nữa.
Tây Môn Ngọc Sương dường như không muốn ngạnh tiếp chưởng lực của Lam Y Nhân, song thủ thi triển đột huyệt đoạn mạch thủ pháp, bức cho chưởng thế của Lam Y Nhân đánh ra được giữa chừng thì phải thu lại.
Một trường quyết đấu giữa sự xảo diệu và sự cương mãnh, giữa chỉ pháp nhanh như điện của Tây Môn Ngọc Sương với chưởng lực hung ác tuyệt luân của Lam Y Nhân, cọng thêm tiếng hét đinh tai nhức óc của Lam Y Nhân, tạo thành một bức tranh chiến đấu vô cùng kịch liệt, muôn phần hiểm ác.
Chưởng pháp của Lam Y Nhân vạn phần hung hiểm, chỉ cần Tây Môn Ngọc Sương trúng phải một chưởng ắt sẽ vong mệnh đương trường, nhưng chỉ pháp của nàng cũng huyền ảo vô song, chiêu nào chiêu nầy đều phong kín chưởng lực của Lam Y Nhân.
Trong nháy mắt, Lam Y Nhân đã đánh ra hơn một trăm chưởng, Tây Môn Ngọc Sương cũng chặn lại hơn một trăm chưởng của lão.
Nhưng tiếng thét của lão ngày càng đinh tai nhức óc, chưởng phong càng đánh càng mãnh liệt, tựa hồ như lão có nội lực vô cùng vô tận vậy.
Song phương ác đấu hơn hai trăm chiêu, Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cao giọng hét:
- Cẩn thận !
Chỉ pháp của nàng đột nhiên biến hoá, tả chưởng hữu chỉ, triển khai phản kích.
Nàng dùng chỉ pháp nhanh như điện chặn lấy chưởng pháp cương mãnh của lam y nhân, sau đó tả thủ nhân thế kích ra một chưởng.
Một chưởng này của nàng tựa hồ như không có gì lợi hại, cũng không nghe thấy tiếng chưởng phong mãnh liệt như Lam Y Nhân, ấy vậy mà có thể bức Lam Y Nhân liên tiếp thối lùi mấy bước.
Lâm Hàn Thanh đứng bên cạnh quan chiến cũng phải thầm khen:

- Võ công của Tây Môn Ngọc Sương quả là không thể tưởng tượng nổi, nếu như hôm nay nàng ta thu phục được đôi phu phụ lai lịch bất minh, võ công đặc dị này thì chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh, võ lâm lại có thêm hai đại sát tinh.
Chàng đang suy nghĩ thì đột nhiên nữ nhân ăn vận hoa lệ kia nói:
- Ê, xú tiểu tử, ngươi có dám động thủ với lão thân không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu lên nhìn bà ta một cái ròi:
- Bà muốn khiêu chiến với tại hạ ?
Nữ nhân hoa lệ nói:
- Trong đại điện Thiên Nữ Miếu này chỉ có bốn người chúng ta, hai người đang đánh nhau rồi, ta không khiêu chiến với ngươi thì khiêu chiến với ai ?
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Lão già áo lam kia võ công cao cường như vậy, khẳng định mụ già này cũng không kém. Nhưng nếu như Lâm Hàn Thanh ta không đáp ứng lời khiêu chiến của một nữ nhân thì thật là mất mặt, hôm nay dù có phải chết ở nơi này cũng không thể khiến hắn tưởng mình khiếp nhược.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền lạnh lùng nói:
- Chúng ta đấu thế nào ?
Nữ nhân hoa lệ nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Quyền chưởng binh đao, ngươi cứ tuỳ tiện chọn một thứ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Sử dụng binh đao thật là hung hãn quá đi, chúng ta tỷ đấu quyền chưởng, ngươi thấy thế nào ?
Nữ nhân hoa lệ liền gật đầu nói:
- Được lắm, chúng ta cũng đặt cược một ván chứ ?
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì than thầm:
- Hỏng rồi, ta làm sao có thể đặt cược với mụ ta chứ ? Chỉ cần võ công của mụ bằng nửa Lam Y Nhân kia là ta đã không còn cơ hội thắng nữa rồi.
Trong lòng tuy lo lắng, nhưng ngoài miệng chàng vẫn ra vẻ bình tĩnh hỏi:
- Đánh cược cái gì ?
Nữ nhân hoa lệ mỉm cười nói:
- Chúng ta đánh cược một trận khác thì thật là phiền phức, thôi thì theo bọn họ làm một cuộc liên hoàn đổ đi.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Thế nào gọi là liên hoàn đổ ?
Nữ nhân hoa lệ liền giải thích:
- Chúng ta đánh cược dựa vào sự thắng bại của hai người kia. Nếu như lão già thua, ta cũng thua. Hai người chúng ta cũng bại trong tay các ngươi thì chúng ta thua mới tâm phục khẩu phục.
Bà ta ngừng lại một chút rồi quay sang nhìn Tây Môn Ngọc Sương và Lam

Y Nhân đang quyết đấu nói:
- Nếu như nữ oa nhi kia lạc bại, ngươi cũng bại trong tay lão thân, tự nhiên cả hai ngươi cùng thua, làm nô làm tỳ cho chúng ta cũng cam tâm tình nguyện.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Nếu như mỗi bên thắng một thì sao ?
Nữ nhân hoa lệ liền nói:
- Nếu như ta thắng ngươi, nhưng đương gia nhà ta lại thua nữ oa nhi kia hoặc ngược lại, đổ ước coi như huỷ bỏ, nếu như muốn đánh cược tiếp thì sẽ định lại sau.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Không đựơc, chúng ta đánh cược là chúng ta đánh cược, không liên quan đến người khác.
Trong lòng chàng không chắc thắng được nữ nhân ăn vận hoa lệ nên cũng không dám mở miệng nhận lời.
Nữ nhân hoa lệ cười lạnh một tiếng nói:
- Nam tử hán, đại trượng phu mà không có chút hào khí nào cả.
Thì ra mụ ta đã sớm nhìn ra cục diện trận đấu giữa Tây Môn Ngọc Sương và Lam Y Nhân, trượng phu của mụ sớm đã vào thế hạ phong, nên mới nghĩ đến Lâm Hàn Thanh, định dùng kế để giải mối nguy trước mắt.
Lâm Hàn Thanh bị mụ khích bác, mày kiếm trợn ngược nói:
- Phu nhân, bà cho rằng tại hạ sợ bà sao ?
Nữ nhân hoa lệ cười khẩy nói:
- Điều đó ngươi còn phải hỏi sao ?
Lâm Hàn Thanh tức giận gằn giọng quát:
- Nói bậy !
Lời vừa dứt thì song chưởng đã đẩy ra.
Nữ nhân hoa lệ liền hươ tay chặn lấy một chưởng này của chàng, miệng vẫn hỏi:
- Ngươi có đánh cược không ?
Lâm Hàn Thanh quát:
- Chúng ta dựa vào võ công mà quyết chiến sinh tử, kẻ mạnh sẽ sống sót, không cần đánh cược gì cả ?
Nói đoạn hay tay lại đẩy mạnh ra hai chưởng.
Nữ nhân hoa lệ khẽ lắc mình một cái, tránh khỏi hai chưởng của chàng, rồi lạnh lùng nói:
- Là ngươi tự chuốc khổ vào thân đấy.
Mụ vừa nói vừa đẩy ra hai chưởng.
Lâm Hàn Thanh tuy bị khích nộ, nhưng vẫn còn một chút tỉnh táo. Chàng thầm nhủ:

- Võ công của mụ này chỉ sợ không kém lão già kia là bao nhiêu, không thể để mụ ta chiếm thế chủ động.
Chủ ý đã quyết, chàng liền huy động song chưởng liên tiếp đánh ra.
Nữ nhân hoa lệ kia cũng toàn lực xuất thủ, cùng Lâm Hàn Thanh quyết đấu một trận long trời lở đất.
Trong nháy mắt, hai người đã đấu được bốn năm chục hiệp.
Mới đầu, nữ nhân hoa lệ chỉ giữ thế thủ, nhưng sau bốn năm chục hiệp thì bắt đầu triển khai phản kích, chưởng thế liên miên, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.
Lâm Hàn Thanh bị ép bức đến độ không thể hoàn thủ, từ thế chủ công biến thành phòng bị.
Chàng miễn cưỡng đánh thêm chục hiệp nữa thì nữ nhân hoa lệ đột nhiên biến chiêu, trở nên vô cùng hiểm ác. Lâm Hàn Thanh không những không thể hoàn kích mà còn bị bức đến độ khốn đốn tay chân.
Đúng lúc này, đột nhiên có thanh âm của Tây Môn Ngọc Sương truyền đến tai chàng:
- Lâm huynh, lùi lại ba bước, hai chân mụ bị xích chặt vào tường, chỉ cần huynh lùi đến giới hạn của mụ, mụ ắt không thể làm gì được lâm huynh, cử động cũng không còn linh hoạt, mười phần võ công chắc chắn giảm đến năm phần.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Bất kỳ chuyện gì cũng nếu như đào sâu suy nghĩ cũng trở nên hết sức đơn giản. Ta và nàng ta cùng vào Thiên Nữ Miếu, cùng thấy mụ già này bị xích vào tường, vậy mà sao ta không nghĩ ra điểm này nhỉ ?
Nghĩ đoạn liền nhảy vọt về phía sau ba bước.
Nữ nhân kia dường như cũng đoán được dụng tâm của Lâm Hàn Thanh, liền sử dụng kỳ chiêu để ngăn chàng lại. Hữu thủ đánh ra một chưởng, tả thủ biến thành trảo chụp mạnh vào Lâm Hàn Thanh nhanh như điện.
Lâm Hàn Thanh liền sử một chiêu Khổng Tước Khai Bình, chặn lại chưởng thế của mụ, đồng thời dậm mạnh chân xuống đất lùi lại nửa bước tránh thế chộp. Nào ngờ, ngũ trảo của mụ đột nhiên duỗi là, năm đạo chỉ phong xé gió lao vun vút vào cánh tay trái của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy nhói lên một cái, biết chuyện chẳng lành, liền đề khí nhảy lùi lại năm bước.
Nữ nhân hoa lệ kia bị dây xích xích chặt vào tường, nên không thể tiếp tục tấn công Lâm Hàn Thanh nữa.
Đúng vào lúc Lâm Hàn Thanh bị mụ ta đả thương thì Tây Môn Ngọc Sương và Lam Y Nhân cũng phân thắng phụ.
Lam Y Nhân ho liền mấy tiếng, liên tục thối lùi ba bước, lảo đảo một hồi mới đứng thẳng lai được.

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi hỏi:
- Các hạ nhận thua rồi chứ ?
Lam Y Nhân đỏ mặt, ngẩng đầu lên thở dài một tiếng nói:
- Lão phu nhận thua rồi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Kỳ thực võ công chúng ta cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, ta cũng chỉ thắng lão một chiêu.
Nàng muốn thu phục đối phương làm thủ hạ nên ngữ khí đột nhiên biến đổi.
Nữ nhân hoa lệ kia thấy vậy liền nói:
- Ngươi đả thương đương gia nhà ta, ta cũng đả thương trượng phu của ngươi, cuộc đấu của chúng ta hôm nay coi như là hoà.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy mấy chỗ huyệt đạo trên cánh tay đau đớn khôn tả, nhưng vẫn tức giận quát:
- Ngươi nói năng lung tung gì vậy ?

Hồi 19

Nữ nhân hoa lệ nói:
- Ta nói sai chỗ nào ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Chúng ta không phải vợ chồng ?
Bà ta nghe vậy liền hỏi:
- Không phải vợ chồng, vậy là một đôi tình lữ ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cũng không phải tình lữ.
Nữ nhân kia liền tức giận quát:
- Chẳng phải vợ chồng cũng không phải tình lữ, cô nam quả nữ cùng ở một chỗ vậy thì gọi là cái gì ?
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng xen vào:
- Không liên quan đến ngươi. Ta chẳng phải đã nói rồi sao, chúng ta dựa vào võ công phân thắng phụ, không liên quan đến việc đánh cược của hai người bọn họ.
Nữ nhân hoa lệ liền nói:
- Nếu như đã không liên quan, vậy thì chúng ta còn chưa phân thắng phụ kia mà. Ngươi qua đây, để lão thân giết ngươi rồi mới y theo lời ước với nha đầu kia.
Lam Y Nhân liền xua xua tay nói:
- Thôi bỏ đi. Nhiều năm nay ta muốn đánh một trận cho thật sảng khoái mà vẫn chưa được như nguyện. Vị cô nương này võ công cao cường, ta thua mà tâm phục khẩu phục.
Nữ nhân hoa lệ nói:
- Sao cơ ? Lẽ nào ngươi thật sự chịu làm nô bộc cho nữ oa nhi kia sao ?
Lam Y Nhân nói:
- Ngươi là nữ nhân, nói lời có thể nuốt lời, nhưng ta là nam tử hán đại trượng phu, lẽ nào nói lại không làm. Ta đã bại rồi, tự nhiên phải tuân thủ lời hứa.
Nữ nhân áo hoa thở dài nói:
- Ta biết rồi, là lão muốn rời khỏi đây. Ôi, ngươi đem nhốt ta ở nơi này mấy chục năm nay rồi, ta cũng đã quen với cuộc sống đạm bạc thanh nhàn ở đây, không ngờ ...ngươi vẫn ...
Lam Y Nhân đưa tay lên vò đầu nói:

- Ai nói ta không quen chứ, ta tỷ võ thua người ta, lẽ nào ngươi bảo ta phải nuốt lời ?
Nữ nhân hoa lệ nói:
- Ngươi đi làm nô bộc cho người, còn ta thì thế nào ? Chẳng lẽ ngươi bỏ ta ở đây một mình ?
Lam Y Nhân nói:
- Tự nhiên ta sẽ dẫn ngươi đi theo.
Nữ nhân hoa lệ cười khẩy nói:
- Trong võ lâm không hiếm người phong độ tiêu sái, võ công cao cường, lúc ấy ta đi theo họ thì ngươi đứng có trách ta là kẻ bội bạc đấy.
Chỉ thấy lão nhân áo lam cứ bước đi bước lại, lẩm bẩm tự nói với bản thân:
- Ta lo lắng nhất chính là chuyện này. Ôi, chính vì chuyện này mà ta đã giam cầm ngươi ở đây mấy chục năm ròng. Giờ thấy thật là lãng phí !
Lâm Hàn Thanh nghe xong thì cười thầm trong bụng nói:
- Thì ra là lão sợ vợ thay lòng đổi dạ nên mới nhốt bà ta lại đây, hơn nữa lại nhốt liền mấy chục năm ròng. Xem ra lão ta cũng thật kiên nhẫn, cam tâm tình nguyện ở đây bầu bạn với bà tay mấy chục năm.Hành vi của người này hơi có chút bá đạo, nhưng tấm chân tình của lão quả thật hiếm thấy trên thế gian.
Lam Y Nhân cứ lẩm bẩm một mình, không ngừng đi đi lại lại, hiển nhiên lão đang không có cách giải quyết vấn đề mà nữ nhân ăn vận hoa lệ vừa nêu ra, trong lòng vô cùng bất an.
Tây Môn Ngọc Sương vẫn đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, không nói một lời.
Đột nhiên Lam Y Nhân dừng lại thốt lên:
- Có rồi, có rồi ! Ta đã nghĩ ra một cách có thể ngăn chặn ngươi thay lòng đổi dạ đi theo người khác.
Nữ nhân hoa lệ hỏi:
- Ngươi nghĩ ra cách gì ?
Lam Y Nhân hít vào một hơi dài nói:
- Biện pháp này tốt thì tốt thật nhưng ngươi phải chịu khổ một chút.
Nữ nhân hoa lệ liền nói:
- Không cần ngại, ngươi cứ nói ra cho ta xem.
Lam Y Nhân nói:
- Vẻ đẹp của mỗi người, đa phần là dựa vào đôi mắt đúng không ?
Nữ nhân hoa lệ gật đầu nói:
- Đúng vậy ? Có phải lão định móc đôi mắt của ta đi không ?
Lam Y Nhân thở dài nói:
- Đúng là ta có ý này, nhưng ta nghĩ đến việc móc mắt của ngươi, ngươi nhất định sẽ rất đau đớn thì lại thấy biện pháp này không được hay lắm.

Lâm Hàn Thanh nghe hai người nói chuyện mà rởn cả gai ốc, lão già này thật là độc ác vô tỷ, chỉ vì sợ phu nhân của lão cho rằng mình xấu xí mà muốn móc đi đôi mắt của bà ta.
Tây Môn Ngọc Sương vẫn đứng im lặng không nói gì, tựa hồ như nàng không hề nghe thấy đối thoại của hai người.
Nữ nhân hoa lệ nói:
- Được rồi ! Võ công của ngươi cao hơn ta. Nếu như ngươi muốn móc đi đôi mắt của ta, ta cũng không có cách nào ngăn cản được.
Lam Y Nhân nói:
- Tuy ta muốn móc đi đôi mắt của ngươi, nhưng ta lại không muốn phải chịu đau đớn, thật khó mà tìm được một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy không nhịn được liền mở miệng nói:
- Bất luật ngươi nghĩ ra biện pháp gì, nhưng khiến bà ta trở thành kẻ mù loà thì thật tàn nhẫn quá đi.
Lam Y Nhân song mục lộ hàn quang lấp lánh nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Liên quan gì đến ngươi ?
Lâm Hàn Thanh thầm mắng:
- Lão già này thật không biết tốt xấu.
Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh, hạ giọng nói:
- Lão già này rất hay ghen tuông, chỉ cần chàng không nói gì với nữ nhân kia thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.
Chỉ nghe nữ nhân hoa lệ nói:
- Đương gia của ta à, hay là như vậy đi ! Ngươi cứ tìm một người ở lại đây với ta là được.
Lam Y Nhân lập tức lắc đầu nói:
- Không được, không được. Như vậy ta không yên tâm.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên mở miệng xen vào:
- Có phải ngươi không muốn bà ta nhìn nam nhân khác đúng không ?
Lam Y Nhân gật đầu nói:
- Chính là như vậy.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Vậy thì khỏi cần móc mắt mụ ta, ta có cách khác.
Lam Y Nhân vội vàng hỏi:
- Cô nương có lương sách gì ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Ta cho bà ta phục dụng một loại dược vật đặc biệt, sau khi uống vào rồi thì sẽ nảy sinh cảm giác ác cảm với nam nhân, tuyệt đối sẽ không thương nảy sinh tình cảm với bất kỳ một nam nhân nào khác.
Lam Y Nhân chau mày hỏi:
- Dược vật đó của cô nương có tin được không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Linh nghiệm vô song.
Đột nhiên nàng ngừng lại một hồi, rồi nói tiếp:
- Có điều có một chuyện ta phải nói trước với ngươi.
Lam Y Nhân hỏi:
- Có chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Sau khi bà ta phục dụng dược vật của ta xong, cố nhiên sẽ nảy sinh ác cảm với tất cả nam nhân trên thế gian này, ngay cả ngươi cũng không phải ngoại lệ.
Lam Y Nhân vội vã gật đầu nói:
- Điều đó không quan trọng.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thế thì được.
Lam Y Nhân liền đưa tay ra nói:
- Đưa loại thuốc đó cho lão phu xem xem.
Tây Môn Ngọc Sương chau mày nói:
- Gấp làm gì ? Ta đâu có mang loại thuốc đó theo ?
Lam Y Nhân nói:
- Chưa thử qua làm sao lão phu biết được nó linh nghiệm hay không ?
Lâm Hàn Thanh thấy bộ dạng của lão như vậy thì không nhịn được cười, thầm nhủ:
- Tự cổ chí kim, chưa từng thấy người đàn ông nào ghen tuông như lão già này.
Lam Y Nhân thấy Lâm Hàn Thanh nhếch mép cười, không nhịn được quát hỏi:
- Ngươi cười cái gì ?
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn nữ nhân ăn vận hoa lệ nói:
- Ta thấy vị phu nhân này tướng mạo đoan chính, tuyệt đối không phải là hạng người làm ra những chuyện có lỗi với lão huynh đâu, những cách như vừa rồi không phải là quá tàn khốc sao ?
Lam Y Nhân nói:
- Niên kỷ ngươi còn nhỏ, làm sao mà biết được. Ta đã sống với mụ mấy chục năm, chẳng lẽ lại không hiểu mụ bằng ngươi ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Võ công ngươi cao như vậy lẽ nào không bảo vệ được hạnh phúc gia đình.
Lam Y Nhân tức giận quát:
- Nói năng hàm hồ. Lão phu bỏ lại danh lợi, ẩn cư nơi đây chính là để khiến mụ an phận thủ thường, nếu như bây giờ không quản mụ ta chặt một chút không phải là đã lãng phí của ta mấy chục năm thanh xuân sao ?

Lâm Hàn Thanh tự nhủ:
- Bà ta bị ngươi giam giữ ở đây chẳng phải là cũng lãng phí mấy chục năm sao ?
Nhưng chàng thấy tâm trạng Lam Y Nhân đang vô cùng tức giận, không tiện kích động lão thêm nữa nên đành ngậm miệng không nói lời nào nữa.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Phu thê hai người tuổi đã gần hoa giáp, ở bên nhau cũng được mấy chục năm rồi, cho dù tim vàng dạ sắt cũng có chút tình nghĩa ...
Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:
- Các người cứ nói chuyện đi, ba ngày sau ta sẽ đến đây dẫn hai người rời khỏi chỗ này.
Lam Y Nhân gật đầu nói:
- Được lắm, lão khiếu ở đây đợi trong ba ngày, nếu như quá ba ngày thì cuộc đánh cược của chúng ta coi như phế bỏ.
Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy nói:
- Nếu như trong lòng ngươi không phục thì ba ngày sau chúng ta tái đấu.
Lam Y Nhân im lặng không nói lời nào.
Tây Môn Ngọc Sương hươ tay một cái nói:
- Ba nữ tử bị các ngươi sanh cầm đêm qua đều là thuộc hạ của ta, các ngươi hãy thay ta chăm lo cho chúng, ba ngày sau ta sẽ đến đưa đi một lượt.
Nói đoạn nàng liền nắm tay Lâm Hàn Thanh bước đi khỏi Thiên Nữ Miếu, không để phu phụ lam y nhân lên tiếng.
Lâm Hàn Thanh tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng lại thầm nhủ:
- Có chuyện gì cấp bách mà ngay cả cứu tiểu Thuý nàng ta cũng không có thời gian vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương kéo Lâm Hàn Thanh ra khỏi Thiên Nữ Miếu, đi một mạch hơn ba dặm đường thì thân người đột nhiên dựa vào Lâm Hàn Thanh nói:
- Mau đưa thiếp thân tìm một chỗ yên tĩnh, thiếp thân cần phải nghỉ ngơi một lúc mới đi tiếp được.
Lâm Hàn Thanh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy sắc mặt nàng xanh nhợt, hai mắt nhắm nghiền, không khỏi ngạc nhiên nói:
- Cô nương sao vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương cười thê lương nói:
- Chàng không phải rất ngưỡng mộ thiếp thân võ công cao cường, không có địch thủ sao ? Ngày hôm nay thiếp thân đã gặp được đại kình địch xưa nay chưa từng gặp rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có phải lão nhân áo lam đó không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không sai, chính là lão.
Lâm Hàn Thanh tựa hồ phải bế bổng nàng lên, chạy về phía trước. Vừa chạy chàng vừa hỏi:
- Nhưng rõ ràng khi nãy tại hạ thấy cô nương thắng lão ta cơ mà ! Hơn nữa còn thắng rất ung dung nữa.
Tây Môn Ngọc Sương cười khổ nói:
- Nếu như thiếp thân miễn cưỡng thắng đựơc lão ta thì lão làm sao tâm phục mà đi theo thiếp thân ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương đã thụ thương ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Đúng vậy, hơn nữa còn là trọng thương. Nếu như chàng muốn báo thù cho Bạch Tích Hương thì đây là lúc thích hợp nhất đó. Bây giờ ngay cả một cao thủ bình thường muốn giết Tây Môn Ngọc Sương này cũng dễ như trở bàn tay.
Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:
- Đáng tiếc là Lâm Hàn Thanh này không phỉa là hạng người thừa cơ trục lợi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có thể đây là cơ hội duy nhất trong đời chàng đó, nếu như để nó qua đi, sau này chàng nhất định sẽ hối hận một đời.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Từ trước đến giờ tại hạ chưa từng tin cô nương giết chết Bạch Tích Hương.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:
- Sao cơ ? Chàng vẫn tin Bạch Tích Hương còn sống sao ?
Lâm Hàn Thanh chậm rãi nói:
- Không sai ! Tại hạ tin rằng Bạch Tích Hương vẫn chưa chết.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đây là chuyện hoàn toàn chính xác. Chính thiếp thân đã nhìn thấy nàng tuyệt khí mà chết, tại sao thiếp thân phải lừa gạt chàng ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như cô nương đã giết chết Bạch Tích Hương, tại hạ nhất định sẽ tìm cô nương báo cừu?
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Tại sao không báo thù ngay lúc này đây ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không được, tại hạ phải dựa vào võ công chân chính để thắng cô nương, sau đó mới giết chết cô để báo thù cho Bạch Tích Hương.
Tây Môn Ngọc Sương thời dài nói:
- Trong mười năm tới chàng sẽ không có cơ hội.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nháy mắt đã đến trước mặt một khu rừng tùng, Lâm Hàn Thanh liền đỡ Tây Môn Ngọc Sương đi vào trong rừng, tìm một bãi cỏ sạch sẽ đặt nàng ngồi xuống rồi nói:
- Quân tử báo cừu, mười năm chưa muộn, sau mười năm tại hạ giết cô nương thì cũng vậy thôi.
Tây Môn Ngọc Sương thở dài hỏi:
- Nếu như cả đời chàng cũng không đựơc thì sao ?
Lâm Hàn Thanh kiên quyết nói:
- Nhất định được. Nhiều thì mười năm, ít thì năm năm, Lâm mỗ nhất định luyện thành loại võ công có thể giết được cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương thấy thái độ kiên quyết tràn đầy lòng tin của chàng, không khỏi ngây người ra trong giây lát rồi nói:
- Thiên hạ danh sư, có mấy người có thể thắng đựơc Tây Môn Ngọc Sương này chứ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ tự có chỗ học võ công, không cần cô nương lao tâm.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có thể nói cho thiếp thân biết đựơc không ?
Lâm Hàn Thanh lắc lắc đầu nói:
- Thứ cho tại hạ không thể phụng cáo.
Tây Môn Ngọc Sương thấy thế liền nắm mắt điều tức, không nói thêm câu nào nữa.
Sau khoảng hai canh giờ, Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm mở mắt ra hỏi:
- Bây giờ đã là giờ nào rồi ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đã đầu giờ thân.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đa tạ Lâm huynh đã làm hộ pháp cho thiếp thân.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương thấy thế nào ? Thương thế đã đỡ chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đã hoàn toàn khang phục.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Vậy cô nương hãy tự bảo trọng, tại hạ xin cáo từ ở đây.
Tây Môn Ngọc Sương vội đứng dậy hỏi:
- Chàng định đi đâu ?
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn trời đáp:
- Thiên hạ mênh mông, nơi nào mà không thể an thân ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như chàng còn muốn làm người trong võ lâm thì chỉ có hai con đường

để đi. Một là cùng với Tây Môn Ngọc Sương này hợp tác, hai là đi theo phò trợ võ lâm minh chủ Lý Trung Huệ, ngoại trừ hai con đường này tuyệt đối không có con đường thứ ba đâu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ không tin, chẳng lẽ ngoại trừ hai vị, võ lâm không còn ai nữa sao ?
Nói đoạn chuyển thân bước đi một mạch không quay đầu lại.
Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:
- Đại thế đã thành, với sức một người thì không thể biến đổi đươc đâu. Chỉ cần chàng có ý quay lại, Tây Môn Ngọc Sương sẽ dẫn thủ hạ đứng đón chàng từ ngoài mười dặm.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại ôm quyền nói:
- Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh, đáng tiếng tại hạ vô đức vô năng, võ công không đủ giúp cô nương đánh đông dẹp bắc, văn không thể giúp cô nương làm quân sư trong trướng được.
Dứt lời, chàng không để cho Tây Môn Ngọc Sương nói thêm lời nào, quay đầu triển khai khinh công phóng đi như tên bắn, nháy mắt đã không thấy tông ánh đầu nữa.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn bóng Lâm Hàn Thanh xa dần, xa dần khẽ thở dài một tiếng rồi mới tả bộ chầm chậm bước ra khỏi khu rừng.
Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng chạy một mạch không nghỉ hơn mười dặm liền mới dừng lại. Chàng quay đầu lại nhìn, không thấy Tây Môn Ngọc Sương đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm, từ từ giảm bớt cước bộ.
Một cơn giớ nhè nhẹ thổi qua, gió thu mát rượi khiến chàng chợt nhớ đến ước hẹn trung thu, lập tức chuyển thân hướng về phía Võ Xương phóng đi.
Chàng đi không kể ngày đêm, đến được Võ Xương huyện thành thì đã là trưa ngày mười bốn tháng tám. Ước hẹn trung thu nay chỉ còn một ngày.
Trong những ngày tháng lưu lạc kinh nghiệm giang hồ của chàng đã tăng tiến không ít. Sau khi vào huyện thành, chàng tìm một lữ quán, ăn uống no say rồi mới đi đến Hoàng Hạc Lâu.
Hoàng Hạc Lâu được xây dựng bên bờ sông. Bên dưới, tửu quán san sát mọc như nấm. Lâm Hàn Thanh bước vào một tửu quán tên gọi Giang Nam Xuân, chọn một chỗ ngồi yên tĩnh, đưa tay kéo thấp nón che mặt xuống, rồi tập trung quan sát những người ra vào Hoàng Hạc Lâu.
Chỗ chàng ngồi là một vị trí hết sức thuận lợi, tuy rằng nằm trong góc khuất nhưng góc nhìn hết sức rộng rãi. Những người ra vào Hoàng Hạc Lâu bất luận từ nơi nào đến đều không thể lọt qua được mắt chàng.
Chàng vừa mới ngồi chưa lâu thì tiểu nhị đã chạy đến hỏi:
- Khách quan, ngài dùng gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tuỳ tiện chọn ba bốn món với lại một bình rượu mang lên đây.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi bưng mấy món nhậu và một bình rượu đặt lên bàn.
Lâm Hàn Thanh tâm trí không tập trung uống rượu, chỉ rót ra một chung đưa lên miệng nhấp môi rồi lại đặt xuống. Song mục nhìn như đinh đóng cột vào những người đang ra vào Hoàng Hạc Lâu.
Đột nhiên có tiếng vó ngựa, mấy kỵ mã chạy đến trước cửa Hoàng Hạc Lâu thì tung mình nhảy xuống ngựa.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài một hơi, đưa chén rượu lên dốc thẳng vào miệng.
Thì ra, ba người này chính là Hàn Sĩ Công, Lý Văn Dương và Hoàng Phủ Lan.
Chỉ thấy ba người vừa nhảy xuống ngựa đã vội vàng đi vào Hoàng Hạc Lâu.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Ba người này đến trước một ngày, đủ thấy tình cảm họ dành cho Lâm Hàn Thanh thật vô cùng thâm trọng, ta đã đến đây rồi sao không hiện thân tương kiến chứ ?
Đúng lúc chàng đang định gọi tiểu nhị tính tiền thì chợt thấy một thiếu niên lam y dắt theo một tiểu đồng áo xanh bước vào tửu lầu Giang Nam Xuân.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn hai người kia một cái, đột nhiên hoảng hốt quay đầu, khẽ hạ thấp mũ che kín mặt, không dám quay đầu lại nhìn nữa.
Thì ra thiếu niên áo lam chính là Lý Trung Huệ, còn thanh y tiểu đồng nàng ta dẫn theo là Dư Tiểu Long.
Lý Trung Huệ quét mắt nhìn một vòng, chầm chậm bước đến một chiếc bàn bên cạnh Lâm Hàn Thanh ngồi xuống nói:
- Tiểu Long, Lâm sư huynh của ngươi nhất định sẽ đến đây chứ ?
Dư Tiểu Long nói:
- Tôi và huynh ấy ở bên nhau từ nhỏ, tính cách của huynh ấy tôi biết rõ như lòng bàn tay, chỉ cần Hoàng Phủ Lan không nói dối, chắc chắn huynh ấy sẽ y ước mà đến.
Lý Trung Huệ nói:
- Ôi, ta đã nhất thời hồ đồ, đắc tội với chàng, chỉ sợ chàng đối với ta vẫn còn oán trách.
Dư Tiểu Long nói:
- Đừng lo lắng, Lâm sư huynh của tôi không phải là người khí độ hẹp hòi, cho dù tỷ tỷ có đắc tội với huynh ấy huynh ấy cũng không hận tỷ tỷ đâu.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lý Trung Huệ quả nhiên đã chữa khỏi cho Dư Tiểu Long, xét tình xét lý ta cũng phải đến trước mặt cảm ơn nàng ta mới đúng.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ thở dài nói:
- Ngươi có biết sư huynh của ngươi đã bị Tây Môn Ngọc Sương huỷ đi dung

mạo chưa ?
Dư Tiểu Long cả kinh nói:
- Thật vậy sao ?
Lý Trung Huệ nói:
- Hình như không phải là giả. Nhưng mà Tây Môn Ngọc Sương nguỵ kế đa đoan, theo ta phán đoán, chỉ sợ không phải là thật.
Dư Tiểu Long nói:
- Hy vọng những điều tỷ tỷ nói là thật.
Hai người trầm mặc một hồi. Tây Môn Ngọc Sương thở dài rồi nói tiếp:
- Ngươi nói xem, Lâm sư huynh của ngươi liệu có đến sớm một ngày hay không ?
Dư Tiểu Long nói:
- Điều này tôi không dám nói, nhưng huynh ấy chắc chắn sẽ đến, tuyệt đối không sai.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong bụng:
- Bọn họ nói chuyện về ta, nhưng lại không biết ta đang ngồi bên cạnh họ.
Chỉ nghe có tiếng bước chân, tiếp đến là tiếng ghế di động. Dường như có người đang ngồi xuống bên cạnh Lý Trung Huệ. Lâm Hàn Thanh tuy rất tò mò nhưng lại không dám quay đầu lại nhìn, nên không biết đó là ai.
Chỉ nghe người đó thấp giọng nói với Lý Trung Huệ:
- Thuộc hạ với Lý huynh và Hàn lão tiền bối đã cẩn thận tìm kiếm khắp Hoàng Hạc Lâu mà vẫn không thấy Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh vừa nghe người này nói đã nhận ra đó là Hoàng Phủ Lan.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ nói:
- Hôm nay đã là mười bốn tháng tám, có lẽ ngày mai hắn mới tới.
Hoàng Phủ Lan cung kính nói:
- Minh chủ trước giờ liệu sự như thần, chắc chắn đoán không sai.
Lý Trung Huệ nói:
- Lúc này không có người ngoài, không cần dùng cách xưng hô đó với ta, Kỳ thực Lý Trung Huệ ta cũng không phải là người tham quyền háo danh, sau khi tiêu diệt được mối hoạ Tây Môn Ngọc Sương cho võ lâm trung nguyên thì ta sẽ từ bỏ chức vụ này để trở về Hoàng Sơn Thế Gia quy ẩn.
Tiếng nói của nàng tuy rất nhỏ nhưng Lâm Hàn Thanh vận công lắng nghe không xót chữ nào.
Hoàng Phủ Lan lại nói tiếp:
- Hàn lão tiền bối phát hiện một chiếc thuyền câu rất khả nghi, đặc biệt phái tại hạ đến bẩm báo minh ...
Chữ minh nói ra được một nửa thì đột nhiên dừng lại..
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Cứ gọi ta là Lý tiên sinh đi !

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:
- Chiếc thuyền câu đó có gì khả nghi ?
Hoàng Phủ Lan nói:
- Chiếc thuyền thì không có gì đáng khả nghi, kỳ lạ chính là ở mấy chữ viết trên tấm vải treo trên khoang thuyền đó.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Trên đó viết gì ?
- Phiên thủ kinh Trung Huệ, tiếu ngữ khiếp Tây Môn.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Ồ, khẩu khí thật lớn lắm !
Hoàng Phủ Lan nói:
- Sau khi Hàn lão tiền bối phát giác chiếc thuyền câu, càng nghĩ càng thấy khả nghi vậy nên mới bảo thuộc hạ đến báo cho Lý tiên sinh hay biết sự việc.
Lý Trung Huệ nói:
- Đương kim thiên hạ, chỉ có một người có thể treo được tấm vải như vậy mà thôi. Hơn nữa không thể trách được nàng ta, mà ta còn phải tâm phục khẩu phục nữa kia.
Hoàng Phủ Lan ngạc nhiên hỏi:
- Người đó là ai vậy ?
Lý Trung Huệ nói:
- Bạch Tích Hương !
Lâm Hàn Thanh trong lòng cũng thầm nhủ:
- Không sai. Chỉ có Bạch Tích Hương. Lẽ nào nàng đã luyện thành ma công, trùng xuất giang hồ ? Ta phải đi xem mới được.
Chàng nhất thời kích động, tả thủ hươ phải bình rượu đặt trên bàn làm bắn tung toé vào người bọn Lý Trung Huệ và Dư Tiểu Long.
Lý Trung Huệ đưa tay phủi phủi bộ lam y, đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một cái, thấy chàng y phục cũ nát, trông giống một người kéo xe, nên cũng không để ý gì nữa. Nhưng Dư Tiểu Long tính tình nóng nảy, gã nhảy tới bên cạnh Lâm Hàn Thanh đập mạnh một cái xuống bàn quát hỏi:
- Ngươi không biết nói chuyện à ?
Cái đập của hắn khá mạnh làm rượu thịt trên bàn bắn tung toé cả vào quần áo Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh sợ rằng Lý Trung Huệ và Dư Tiểu Long nhận ra mình, liền cố giả giọng ồm ồm nói:
- Xin lỗi hai vị đại gia !
Nói đoạn lách người vội vàng rời khỏi tửu quán.
Chàng nhất thời hoảng loạn, quên cả trả tiền, bị tên tiểu nhị túm lấy nói:
- Ngươi định ăn không uống không sao ? Hãy để lại cái gì rồi hắng đi chứ ?

Lâm Hàn Thanh tiện tay móc một nén bạc trong người nhét vào tay tên tiểu nhị, rồi vội vã bỏ đi.
Tên tiểu nhị đưa nén bạc trong tay lên nhìn, nén bạc khá lớn đủ để gọi một mâm cơm thuộc hàng thượng đẳng mà vẫn thừa tiền. Nhưng ngẩng đầu lên thì người đã đi mất từ bao giờ.
Lý Trung Huệ nhìn nén bạc trong tay tên tiểu nhị nói:
- Người này rất khả nghi.
Hoàng Phủ Lan liền đứng dậy nói:
- Để tại hạ đi bắt hắn quay lại.
Nói đoạn gã cũng vội vã rời khỏi Giang Nam Xuân tửu quán.
Ước chừng một tuần trà công phu sau thì Hoàng Phủ Lan quay lại nhún vai nói:
- Người này thân pháp cực nhanh, tại hạ đã đi tìm một vòng quanh Hoàng Hạc Lâu mà không thấy tung tích hắn đâu cả.
Lý Trung Huệ nói:
- Nơi này người đi như mắc cửi, ẩn mình rất dễ dàng.
Nàng ta ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp:
- Hành tung của chúng ta đã lộ, bảo mọi người cẩn thận.
Hoàng Phủ Lan dạ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.
Lại nói đến Lâm Hàn Thanh, sau khi rời khỏi tửu điếm Giang Nam Xuân, chàng liền đi đến bờ sông, nhân lúc vắng người liền nhảy lên một chiếc thuyền ẩn thân.
Chiếc thuyền khá lớn nhưng chỉ có một tiểu cô nương thắt bím đang nấu cơm trên thuyền mà thôi.
Chàng nấp sau một tấm lưới, nhìn thấy Hoàng Phủ Lan đang vội vội vàng vàng đi đi lại lại, khi thấy gã đi xa rồi mới chậm rãi đứng dậy. Chàng đang định nhảy khỏi ngư thuyền thì đột nhiên thiếu nữ thắt bím kia quay đầu lại, thoạt nhìn thấy Lâm Hàn Thanh, nàng ta không khỏi ngẩn người sợ hãi, đang định kêu lên thì Lâm Hàn Thanh đã nhay như chớp lao đến bịt miệng cô ta lại, thấp giọng nói:
- Tại hạ bị người ta theo dõi mới nhảy lên thuyền này để ẩn thân, mong cô nương thứ lỗi.
Chàng nói xong liền bỏ tay khỏi miệng tiểu cô nương thắt bím.
Thiếu nữ này chắc đã từng sống trên sông nước lâu năm nên đảm lược cũng khá lớn, nàng ta ngẩng mặt lên nhìn Lâm Hàn Thanh dò xét một hồi rồi nói:
- Xem tướng mạo, y phục của ngươi không giống người trong giang hồ lắm.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Cô ta nhìn thấy thân pháp của mình phóng vào khoang thuyền chắc đã có giới bị, nếu như ta không thừa nhận chỉ sợ khéo quá hoá vụng. Nghĩ đoạn liền nói:

- Tại hạ đích thực là người trong võ lâm, chỉ có điều đã cải trang dịch dung để che dấu kẻ thù.
Thiếu nữ liền gật đầu nói:
- Thì ra là vậy ?
Lâm Hàn Thanh cho tay vào bọc lấy ra một đỉnh bạc nói:
- Tại hạ còn muốn nhờ cô nương chút việc, chút ngân lượng này coi như là để cảm tạ, mong cô nương vui lòng nhận cho.
Thiếu nữ kia nhìn nén bạc trong tay Lâm Hàn Thanh nói:
- Ngươi nói xem là chuyện gì đã ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ muốn mượn chiếc thuyền này của cô nương.
Thiếu nữ liền lắc lắc đầu nói:
- Không được, cả nhà ta đều sống dựa vào chiếuc thuyền này, làm sao có thể cho ngươi mượn đươc ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ muốn tìm một chiếc thuyền đang đậu ở gần đây.
Thiếu nữ hỏi lại:
- Tự ngươi không đi tìm đươc sao ?
Lâm Hàn Thanh gượng cười nói:
- Chẳng giấu gì cô nương, tại hạ muốn mượn chiếc thuyền của cô nương để ẩn thân, tránh khỏi sự phát hiện của kẻ thù.
Thiếu nữ chậm rãi đặt chiếc đĩa xuống nói:
- Nếu như ta không nhận lời ngươi, nhìn tướng mạo hung ác của ngươi thế kia chắc chắn sẽ không tha cho ta. Các người hành tẩu trong giang hồ, giết một người giống như đạp chết một con kiến vậy.
Lâm Hàn Thanh im lặng không nói lời nào, chầm rãi đặt đĩnh bạc lên bàn.
Thiếu nữ kia bước cửa khoang thuyền nói:
- Ngươi ngồi trong này, để ta đi lái thuyền.
Chiếc thuyền này dài hơn hai trượng, thiếu nữ kia chắc niên kỷ không quá mười sáu mười bảy, một chiếc thuyền lớn như vậy mà chỉ có một mình cô ta lái, Lâm Hàn Thanh thật sự không yên lòng, trong lòng bứt rứt không yên, nhưng bản thân lại không thể giúp đỡ đươc cô ta, nên đành cố nhịn ngồi trong khoang thuyền.
Thiếu nữ kia vừa kéo mỏ neo lên vừa hỏi:
- Ngươi muốn đi đâu ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đến chỗ tập trung thuyền ở bờ tây.
Thiếu nữ tóc bím tuy còn nhỏ tuổi, nhưng động tác hết sức thành thạo, mái chèo khuơ động, chiếc thuyền đã chầm chậm bơi về hướng tây.

Lâm Hàn Thanh khẽ hé tấm vải che ngoài khoang thuyền, chăm chú quan sát cánh vật bên ngoài.
Trên sông thuyền bè đi lại nườm nượp, nhưng tuyệt không thấy chiếc thuyền nào có treo tấm vải lớn, đề tám chữ như Hoàng Phủ Lan nói.
Chàng đang để ý tìm kiếm thì đột nhiên thấy một chiếc khoái thuyền đang rẽ sóng lướt đi trên mặt nước.
Điều khiển thuyền là một đại hán hắc y thân hình lực lưỡng. Kỹ thuật của hắc y đại hán vô cùng thuần thục, hai mái chèo liên tục khuơ xuống nước, thuyền chạy như bay, vừa nhìn đã nhận ra gã là người võ lâm.Chiếc khoái thuyền đang hướng về một bóng buồm xa xa lướt như bay trên mặt nước.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Có thể chiếc thuyền này đang đuổi theo chiếc thuyền mình đang tìm.
Chàng đang nghĩ ngợi thì bất ngờ lại thấy một chiếc thuyền khác, cũng đang chạy đuổi theo chiếc bóng buồm xa xa trên mặt sông. Hai người ngồi trên thuyền chính là Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công.
Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm:
- Xem ra chắc không sai rồi.
Nghĩ đoạn liền bước ra ngoài khoang thuyền, ôm quyền xá thiếu nữ một cái nói:
- Cô nương, tại hạ còn có việc muốn nhờ cô nương giúp đỡ.
Thiếu nữ giật mình nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như ngươi muốn làm gì ta, ta sẽ lập tức kêu lớn lên đó. Ngươi mà động đậy là ta nhảy xuống sông tự vẫn ngay.
Lâm Hàn Thanh vội vàng lắc đầu, xua tay nói:
- Cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ muốn mượn cô nương một bộ y phục thôi mà.
Thiếu nữ liền nhìn từ đầu đến chân Lâm Hàn Thanh một lượt rồi nói:
- Ngươi có thể mặc vừa quần áo của ca ca ta.
Lâm Hàn Thanh lại xá thêm một cái nữa nói:
- Đa tạ cô nương.
Thiếu nữ nhìn thấy chàng dung mạo xú ác, nhưng ngôn hành cử chỉ đều không hề có chút phi lễ, nhịn không đựơc liền mỉm cười nói:
- Người trong giang hồ ai cũng hung ác lạ thường, động một cái là xuất thủ giết người. Tướng mạo ngươi tuy xấu xí hung ác, nhưng đối xử với người ta cũng tốt lắm.
Lâm Hàn Thanh thở dài một hơi nói:
- Ân tình tương trợ này của cô nương, tại hạ cảm kích còn không kịp nữa là. Sau ngày hôm nay, tại hạ nhất định sẽ hậu tạ cho cô nương xứng đáng.
Thiếu nữ nói:

- Đỉnh bạc đó cũng bằng cả nhà ta đi đánh cá mấy ngày rồi. Chỉ có điều phải về sớm một chút kẻo phụ thân và ca ca ta lo lắng.

Hồi 20

Lâm Hàn Thanh nói:
- Sớm thì một canh giờ, muộn thì sau khi mặt trời lặn, nhất định tại hạ sẽ để cho cô nương trở về.
Thiếu nữ chậm rãi bước vào khoang thuyền, lấy ra một bộ y phục ngư dân đưa cho Lâm Hàn Thanh nói:
- Ngươi thay vào đi.
Lâm Hàn Thanh thay xong y phục, bước ra ngoài nói:
- Cô nương lái thuyền, để tại hạ chèo cho.
Thiếu nữ lắc lắc đầu nói:
- Không cần đâu.
Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm:
- Chắc cô ta không muốn đứng gần mình.
Nghĩ đoạn, chàng liền bước về phía để mấy tấm lưới nói:
- Tại hạ giúp cô nương phơi lưới được không ?
Thiếu nữ liền hỏi:
- Ngươi có biết làm không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Để tại hạ thử xem sao.
Chàng vừa gỡ lưới vừa nói:
- Cô nương có thấy hai chiếc khoái thuyền đằng trước không ?
Thiếu nữ nói:
- Nhìn thấy rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chúng ta cứ đi theo hai chiếc thuyền đó là được.
Thiếu nữ không nói thêm gì, lay động mái chèo, điều khiển thuyền đuổi theo hai chiếc khoái thuyền phía trước.
Tốc độ của chiếc thuyền chàng đang ngồi đâu thể bì với hai chiếc khoái thuyền kia. Thiếu nữ cố hết sức lay chèo thuyền, mặt đỏ đầy mồ hôi mà vẫn đuổi không kịp.
Lâm Hàn Thanh thây vậy ngại ngùng nói:
- Cô nương không cần lo lắng. Bọn họ cũng không thể chạy xa quá đâu, chúng ta cứ từ từ đi theo cũng không sao. Tốt nhất là không để bọn họ biết chúng ta đang theo dõi họ.
Chiếc thuyền tuy chậm, nhưng cũng chỉ cách bóng buồn kia chừng hơn trăm

trượng. Khoảng gần một khắc sau, hai người đã đến gần được nó.
Lâm Hàn Thanh đội một chiếc mũ nan lên đầu, vừa giả vờ thu lưới, vừa thừa cơ quan sát tình hình trước mắt. Chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền đang vây một chiếc thuyền buồm lớn vào giữa.
Chiếc thuyền buồm dường như đã ngưng tay chèo, để mặc cho dòng nước đẩy đi.
Tấm vải lớn treo trên cột buồm viết mấy chữ lớn: "Phiên thủ kinh Trung Huê, tiếu ngữ khiếp Tây Môn."
Chiếc thuyền buồm này giống như một chiếc ngư thuyền bình thường, nhưng đã kinh qua cải tạo, hơn nữa dựa vào dấu về có thể khẳng định là mới được cải tạo chưa lâu.
Ngoại trừ tấm vải lớn bay phần phật trong gió, trên thuyền yên lặng như tờ. Cửa khoang thuyền, cửa sổ đều được dùng vải bố dày che kín.
Lâm Hàn Thanh lợi dụng lúc đứng lên thu lưới, hạ thấp giọng nói với thiếu nữ:
- Cô nương, đừng lại gần quá, kẻo hai chiếc khoái thuyền kia sẽ sinh nghi.
Thiếu nữ khẽ gật đầu biểu thị hiểu ý, chầm chậm quay đầu thuyền tiến về hướng tây.
Chợt thấy chiếc khoái thuyền của Lý Trung Huê đột nhiên chuyển hướng, lao vút về phía chiếc thuyền lớn kia. Khi khoái thuyền còn cách thuyền lớn bảy tám thước thì Hoàng Phủ Lan đã nhảy lên ôm quyền nói:
- Tại hạ phụng mệnh đương kim võ lâm minh chủ lên thuyền bái phỏng, mong được chủ nhân tiếp kiến.
Không một thanh âm nào vang lên đáp lại lời của Hoàng Phủ Lan.Tựa hồ nhưng trên thuyền không có người vậy.
Hoàng Phủ Lan trong lòng tức giận, liền nhấc chân bước về phía khoang thuyền, đưa tay định đẩy cửa đi vào. Đột nhiên Lý Trung Huê cất tiếng ngăn cản:
- Không được vọng động.
Hoàng Phủ Lan nghe vậy liền lập tức lùi lại, ôm quyền nói:
- Cung hầu minh chủ chỉ thị.
Lý Trung Huê liền vẫy tay một cái, khoái thuyền liền cập sát vào chiếc thuyền lớn. Nàng chậm rãi đứng dậy nói:
- Xin hỏi cao nhân nào đang ở trong thuyền ?
Lời nàng vừa dứt, cửa khoang thuyền liền khẽ lay động, một tấm hồng thiếp bắn ra, bên trên có viết mấy chữ: "Tạ tuyệt tiếp khách".
Lý Trung Huê hơi nhíu mày, nhưng vẫn bước lên thuyền nói:
- Lý Trung Huê xin được bái phỏng.
Tấm hồng thiếp liền tự động lật sang mặt bên kia, bên trên có hai chữ lớn:
- Không tiếp.

Lý Trung Hụê thấy vậy khẽ thở dài, đưa tay vẫy vẫy một cái. Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công và Dư Tiểu Long liền nhất tề nhảy lên thuyền lớn.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lý Trung Hụê thẹn quá hoá giận, chỉ sợ sẽ dùng vũ lực.
Nghĩ đoạn liền ngưng thần quan sát tình cảnh trên thuyền. Nào ngờ, chàng chỉ thấy bốn đạo mục quang lạnh lẽo đang nhìn chàng chằm chằm. Chính là bọn Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công hai người. Hiển nhiên chiếc ngư thuyền đã gây sự chú ý cho họ.
Những ngày gần đây, Lâm Hàn Thanh lưu lạc giang hồ đã học đựơc bản lĩnh trầm tĩnh đối phó với mọi sự việc. Thấy hai người nhìn sang, chàng liền lập tức cúi xuống gỡ lưới, không dám nhìn bọn họ nữa.
Nhưng tiếng y phục phất gió đã nổi lên, hình như có người đã nhảy lên chiếc ngư thuyền chàng đang ngồi.
Lâm Hàn Thanh liền giả như không biết, vẫn cúi đầu gỡ gỡ tấm lưới đánh cá. Chỉ nghe Hoàng Phủ Lan lạnh lùng hỏi:
- Ngư thuyền của các hạ đi theo chiếc khoái thuyền của tại hạ đến tận đây, không hiểu có dụng tâm gì ?
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu lên, chỉ chỉ vào miệng của mình ú ớ một hồi, hai tay khua loạn lên.
Trong lòng chàng hiểu rõ, chỉ cần mình mở miệng, chắc chắc sẽ bị người khác giận ra giọng nói. Chỉ có một cách duy nhất là giả câm mới mong qua được mắt của mấy người bọn Lý Trung Hụê.
Hoàng Phủ Lan liền quay sang hỏi thiếu nữ lái thuyền:
- Anh ta bị câm sao ?
Thiếu nữ kia cũng vô cùng lanh lợi, gật gật đầu nói:
- Anh ấy không biết nói chuyện đâu.
Hoàng Phủ Lan liền hỏi tiếp:
- Anh ta là gì của cô nương ?
Dường như thiếu nữ đã sớm nghĩ ra cách ứng phó, liền nhanh nhảu đáp:
- Là biểu ca của tôi.
Hoàng Phủ Lan đưa mắt xem xét tình hình trên thuyền một hồi rồi mới nói:
- Hãy nghe lời khuyên của ta, mau cho thuyền rời khỏi cái nơi thị phi này.
Thiếu nữ gật đầu đáp ứng rồi cho thuyền quay đầu ngược lại.
Hoàng Phủ Lan thấy vậy liền đề khí nhảy về khoái thuyền sau đó nhảy vọt lên thuyền lớn.
Lý Trung Hụê liền bỏ lưới xuống, đi đến bên cạnh thiếu nữ nói:
- Đi chầm chậm thôi.
Nói đoạn chầm chậm bước vào trong khoang thuyền, mở he he tấm rèm che, ngưng thần quan sát.
Chỉ thấy Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công đã chia thành hai hướng chậm rãi

bước vào bên trong khoang thuyền.
Dư Tiểu Long, Hoàng Phủ Lan đứng hai bên Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ cao giọng nói:
- Trong thuyền có phải Bạch cô nương đây không ?
Đây chính là điều là Lâm Hàn Thanh đang nóng lòng muốn biết, chàng liền vận hết thính lực lắng nghe.
Chỉ thấy trong thuyền lại bắn ra một tấm thiếp hồng, bên trên viết chi chít những chữ bằng phấn trắng.
Lúc này, chiếc thuyền Lâm Hàn Thanh đã rời thuyền lớn một khoảng khá xa, chàng tận hết mục lực cũng không thể nhìn rõ trên tấm thiệp viết gì, chỉ nhìn được loáng thoáng mấy chữ: "Trung Huệ bất huệ ...cớ gì phải là kẻ thử đao chứ ..."
Lý Trung Huệ đọc lời nhắn trên tấm thiếp xong, đột nhiên vẫy tay nói:
- Xuống thuyền.
Nói đoạn liền dùng khinh công nhảy khỏi thuyền lớn về chiếc thuyền nhỏ của mình.
Dư Tiểu Long, Hoàng Phủ Lan, Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công cũng lần lượt nhảy về thuyền của mình, hai chiếc khoái thuyền liền quay đầu đi khỏi.
Lâm Hàn Thanh liền vội vàng nói:
- Cô nương mau cho thuyền về nơi các ngư thuyền tập trung nhanh lên.
Thiếu nữ liền vận toàn lực khua mái chèo, chiếc ngư thuyền liền đi vào nơi các ngư thuyền tập trung. Hai chiếc khoái thuyền lượn một vòng quanh ngư thuyền chàng đang ngồi rồi rẽ ngoặt về hướng đông, trong chớp mắt chỉ còn thấy hai vệt sóng mờ trên mặt sông rồi không thấy đâu nữa.
Lâm Hàn Thanh thò tay vào trong ngực lấy ra một lá vàng đặt lên bàn nói:
- Chút lễ mọn, mong cô nương thâu nhận. Tạm thời tại hạ phải đi có việc, đến khi trời tối có lẽ lại phiền cô nương một lần nữa. Nếu như cô nương chịu tương trợ, xin đột một nén nhang ở đầu thuyền.
Nói đoạn chàng bước ra khỏi khoang thuyền, nhảy lên một chiếc ngư thuyền khác rồi từ đó nhảy lên bờ. May mà khoảng cách giữa hai thuyền rất gần, ngay cả người bình thường nhảy qua nhảy lại cũng hết sức dễ dàng, vì thế mà mặc dù có nhiều người ở bến tàu nhưng không ai chú ý đến chàng cả.
Thiếu nữ nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, trong lòng thầm nghĩ:
- Hắn ta tuy xấu xí nhưng lòng dạ lại rất tốt.
Lại nói Lâm Hàn Thanh, sau khi lên bờ, chàng liền tìm một nơi yên tĩnh, toạ công điều tức dưỡng thần. Đến canh hai, chàng mới đứng dậy quay lại chỗ ban nãy đã hẹn với thiếu nữ trên thuyền.
Quả nhiên, chiếc ngư thuyền vẫn đậu ở đó, trên đầu thuyền còn cắm một nén hương.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Tiểu nha đầu này cũng to gan lớn mật thật.
Nghĩ đoạn, liền tung mình nhảy lên trên thuyền, rồi thấp giọng gọi:
- Cô nương ... !
Chỉ thấy cửa khoang thuyền lay động, thiếu nữ ban sáng bước ra, sau lưng là một đại hán cao to lực lưỡng.
Thiếu nữ đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một cái rồi thấp giọng nói với đại hán:
- Chính là người này ...
Nàng ngừng một chút rồi chỉ tay vào đại hán nói:
- Đây là gia huynh.
Lâm Hàn Thanh liền ôm quyền nói:
- Tại hạ muốn mượn chiếc thuyền này của huynh đài có chút việc.
Đại hán lúc này mới mở miệng nói:
- Em gái tôi đã nói qua chuyện này rồi. Chúng tôi chỉ là ngư dân bình thường, vốn chẳng dám dính dáng vào chuyện ân oán giang hồ của các vị, nhưng em gái tôi nói ngươi là người tốt.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Huynh đài yên tâm, nếu như có chuyện xảy ra, tại hạ tuyệt đối không để liên luỵ đến hai người.
Đại hán liền hỏi:
- Ngươi định đi đâu ?
Lâm Hàn Thanh đáp:
- Trưa nay lệnh muội đã đưa tại hạ đến đó một lần rồi.
Lúc này thiếu nữ liền cất tiếng nói:
- Đại ca, muội biết chỗ đó. Huynh đi chèo thuyền đi, để muội lái thuyền cho.
Dưới sự điều khiển của hai huynh muội thiếu nữ, chiếc thuyền từ từ nhích động, tiến về phía trước.
Ước chừng một tuần trà công phu, Lâm Hàn Thanh đã đến sát bên chiếc thuyền lớn.
Dưới ánh trăng sáng vằng vặc, chỉ thấy chiếc thuyền vẫn đứng im lìm như ban sáng, trên thuyền không thấy đèn lửa gì cả, chỉ có một cánh cửa sổ đang mở rộng, có lẽ người trong thuyền đang thưởng nguyệt.
Lâm Hàn Thanh liền đứng dậy bước đến mũi thuyền ôm quyền cao giọng nói:
- Tại hạ Lâm Hàn Thanh xin cầu kiến cao nhân trong thuyền.
Lời chàng vừa dứt thì cửa khoang thuyền đột nhiên bật mở, một huyền y thiếu nữ đeo kiếm bước ra nói:
- Có phải Lâm công tử không ? Công tử còn nhận ra tiểu tỳ không ?
Lâm Hàn Thanh liền nhảy lên thuyền lớn, chắp tay mỉm cười nói:
- Hương Cúc cô nương, lẽ nào tại hại không nhận ra đượcc cô chứ ?

Huyền y thiếu nữ đó chính là Hương Cúc, nàng nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hàn Thanh một hồi rồi nghi hoặc nói:
- Người chính là Lâm tướng công sao ?
Thì ra là chàng đang dịch dung cải diện, lại đang mặc ngư phục, nhất thời Hương Cúc cũng không nhận ra.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Lẽ nào cô nương quên cả giọng nói của tại hạ ?
Hương Cúc nói:
- Giống thì rất giống, nhưng ...
Chỉ nghe một thanh âm thánh thót trong thuyền truyền ra:
- Chính là giọng nói của Lâm tướng công, hãy để người vào đây.
Hương Cúc liền nói:
- Cô nương đã nói vậy chắc là không sai đâu.
Lâm Hàn Thanh liền quay lại chắp tay nói với hai huynh muội thiếu nữ và đại hán:
- Quý huynh muội có thể quay về rồi, ân tình giúp đỡ của ngày hôm nay tại hạ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.
Thiếu nữ liền vẫy tay chào chàng rồi từ từ điều khiển chiếc thuyền rời khỏi.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi quay người lại bước vào khoang thuyền.
Chàng đi rất chậm, nhưng ý nghĩ trong đầu lại diễn ra rất nhanh:
- Nàng đã luyện thành ma công, chắc chắn đã phải chịu qua tử vong chi kiếp. Cố nhiên đây là chuyện đáng mừng, nhưng nàng cũng từng nói qua, khi ma công luyện thành thì người sẽ vào ma giới, tính cách biến đổi một cách đáng sợ. Không biết bây giờ nàng như thế nào rồi ?
Chàng vừa đi vừa nghĩ, phút chốc đã vào trong khoang thuyền. Lúc này một ngọn nến đã được thắp lên.
Chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Bạch Tích Hương hoa dung diễm lệ như thiên tiên giáng trần đang ngồi trên một tấm da hổ. Khi thấy Lâm Hàn Thanh bước vào, nàng chỉ khẽ vẫy tay nói:
- Lâm Hàn Thanh, đã lâu không gặp.
Giờ đây ngôn hành cử chỉ của Bạch Tích Hương so với sự tưởng tượng của chàng hoàn toàn khác xa. Điều này làm chàng nhất thời ngẩn người, cứ trố mắt nhìn chằm chằm vào nàng, không nói lời nào.
Bạch Tích Hương đưa tay lên vuốt mái tóc dài của mình rồi nói:
- Nhìn cái gì ? Lẽ nào không nhận ra ta ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Quả nhiên cô nương đã thay đổi rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Thay đổi trở nên đẹp hơn, tràn đầy sức sống đúng không ? Nhưng ngươi cũng nên tự nhìn lại mình, hình như ngươi cũng đã thay hình đổi dạng rồi thì

phải.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ không nói đến ngoại hình của cô nương mà là tính cách.
Bạch Tích Hương nói:
- Ồ, có điều gì khác biệt ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Tại hạ không nói ra được. Cả con người cô nương, nhất cử nhất động, ngay cả lời ăn tiếng nói cũng hoàn toàn khác với khi xưa.
Lúc này Tố Mai đã bưng một khay trà lên đặt trước mặt chàng nói:
- Lâm tướng công, mời dùng trà.
Lâm Hàn Thanh đỡ lấy tách trà, mỉm cười nói:
- Đa tạ cô nương.
Hương Cúc tiện tay nhấc một chiếc ghế gỗ đặt sau lưng Lâm Hàn Thanh rồi nói:
- Lâm tướng công, mời ngồi.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi ngồi xuống, bỏ chiếc nón trúc ra rồi quay sang Hương Cúc nói:
- Làm phiền cô nương lấy cho một chậu nước, tại hạ cần khôi phục lại dung mạo trước đây.
Trong lúc nói chuyện, hai mắt chàng vẫn nhìn trân trối vào Bạch Tích Hương.
Hương Cúc dạ một tiếng rồi bước ra ngoài, phút chốc đã mang vào một chậu nước sạch.
Lâm Hàn Thanh lấy lọ thuốc khôi phục dung mạo mà Tây Môn Ngọc Sương đưa cho đổ vào trong nước, sau đó lấy nước đó rửa mặt, trong nháy mắt, những vết sẹo, vết nám trên mặt chàng tự động biến mất, gương mặt lại trở nên anh tuấn như xưa.
Bạch Tích Hương nhìn chàng khôi phục dung mạo, mỉm cười nói:
- Ồ, chẳng trách Tây Môn Ngọc Sương cứ muốn giữ ngươi lại bên mình, không chịu rời bỏ. Quả nhiên là ngọc thụ lâm phong.
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày nói:
- Tại hạ thì vẫn như xưa, thế nhưng cô nương thì đã hoàn toàn thay đổi ...
Đột nhiên gương mặt của Bạch Tích Hương sa sầm lại, nàng cười lạnh một tiếng, quát:
- Là kẻ nào ?
Một thanh âm ngọt ngào liền vang lên:
- Tiểu muội Lý Trung Huệ.
Nói đoạn, người vừa phát thoại liền đẩy cửa bước vào trong khoang thuyền.
Lâm Hàn Thanh không nén nổi tò mò, liền quay sang nhìn một cái. Chỉ thấy hôm nay Lý Trung Huệ vận kình trang, trên đầu chít khăn xanh, bên ngoài

còn khoác thêm một tấm áo choàng, nhưng không thấy nàng mang theo vũ khí.
Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:
- Lý Trung Huệ, ai cho ngươi vào đây ?
Lý Trung Huệ ngẩn người dừng bước, chắp tay hành lễ nói:
- Tiểu muội mạo muội, mong tỷ tỷ thứ tội.
Bạch Tích Hương vẫn giữ thái độ ban đầu nói:
- Ban sáng ngươi dẫn người đến đây làm phiền ta, ta đã cảnh cáo ngươi rồi. Không cho ngươi được xâm phạm lên chiếc thuyền này của ta, vậy mà chưa đến nửa ngày sau ngươi đã quên rồi sao ?
Lý Trung Huệ liền mỉm cười nói:
- Tiểu muội đã biết tội, vì thế đêm nay mới một mình tới đây thỉnh tội với tỷ tỷ.
Trong lòng Lý Trung Huệ vốn đã có sự kính nể rất lớn với Bạch Tích Hương, vì thế mặc dù nàng rất khó chịu với thái độ cao ngạo của Bạch Tích Hương, nhưng ngoài miệng vẫn nói năng hết sức lễ độ, cung kính.
Bạch Tích Hương quay sang Hương Cúc hỏi:
- Xâm phạm vào thuyền của chúng ta sẽ bị xử thế nào ?
Hương Cúc ấp úng nói :
- Điều này ... điều này ... tiểu tì ...
Bạch Tích Hương tức giận quát:
- Điều này điều nọ cái gì, mau nói ra đi !
Hương Cúc hết đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh rồi lại len lén nhìn Lý Trung Huệ, sau đó mới nói:
- Dường như là phải chặt đi hai chân.
Bạch Tích Hương quay sang nhìn thẳng vào mặt Lý Trung Huệ nói:
- Ngươi nghe rõ chưa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đã nghe rõ rồi.
Nói đoạn nàng cúi đầu trầm tư một hồi rồi cất tiếng hỏi:
- Ý của Bạch tỷ tỷ thế nào ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tự nhiên là cứ theo quy tắc mà trừng trị.
Lý Trung Huệ nói:
- Như vậy là chuyện tỷ tỷ muốn chặt chân muội đã là không thể tránh khỏi. Tuy nhiên, tiểu muội cũng có một điều kiện.
Bạch Tích Hương hỏi:
- Điều kiện gì ?
Thần tình Lý Trung Huệ chợt trở nên nghiêm túc, nàng đưa tay vào bọc lấy ra một là cờ màu vàng nói:

- Tiểu muội từ lâu đã kính phục tài hoa cái thế của tỷ tỷ, đêm nay mạo hiểm lên thuyền chính là để khẩn cầu tỷ tỷ một chuyện, không ngờ lại phạm phải quy tắc mà tỷ tỷ đã dặt ra. Giờ chỉ cần Bạch tỷ tỷ tiếp nhận Minh Chủ Lệnh Kỳ này, sau đó làm Minh Chủ Võ Lâm, gánh vác trọng trách tiêu diệt bè đảng của Tây Môn Ngọc Sương, thì đừng nói là chặt chân, cho dù mổ bụng moi tim, tiểu muội cũng không một lời oán trách.
Bạch Tích Hương khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói:
- Đây là hai chuyện khác nhau, không thể hợp lại thành một mà nói được.
Lý Trung Huệ không thể ngờ rằng Bạch Tích Hương yếu nhược, thiện lương của ngày xưa đã hoàn toàn biến đổi trở nên lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, trong lòng nàng vừa đau đớn vừa ngạc nhiên, nhất thời cứ nhìn chằm chặp vào Bạch Tích Hương mãi không thôi.
Bạch Tích Hương lạnh lùng cười gằn một tiếng hỏi:
- Ngươi nhìn ta làm cái gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Ta phải nhìn xem ngươi có phải là Bạch Tích Hương thật không ?
Bạch Tích Hương tức giận quát:
- Hồ đồ, chẳng lẽ còn có người khác mạo nhận ta ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu như ngươi thật sự là Bạch tỷ tỷ thì đúng là một chuyện khó tin trên đời.
Bạch Tích Hương cười khanh khách nói:
- Cái gì cơ ? Ngươi thử chỉ ra điểm nào không giống xem nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Bạch Tích Hương tỷ tỷ của ta ...
Bạch Tích Hương đột nhiên ngắt lời nàng nói:
- Ai là tỷ tỷ của ngươi, nói mà không biết ngượng.
Lý Trung Huệ liên tục mấy lần bị Bạch Tích Hương chỉ trích, cơn giận trong lòng rốt cuộc cũng nén không nổi. Nàng cười lạnh một tiếng nói:
- Bạch Tích Hương thuở trước ôn nhu hoà nhã, đại nhân đại nghĩa, hiệp tâm thiết đảm, người người đều kính ngưỡng ...
Bạch Tích Hương liền ngắt lời:
- Bạch Tích Hương ngày nay thì sao ?
Lý Trung Huệ nói:
- Ác độc tàn nhẫn, âm trầm hiểm trá.
Bạch Tích Hương không hề để lộ vẻ tức giận, chỉ quay đầu lại nói với Tố Mai:
- Đưa bảo kiếm cho ả, để ả tự đoạn hai chân.
Lâm Hàn Thanh từ nãy đến giờ luôn luôn lưu ý quan sát hành động của Tố Mai và Hương Cúc. Bạch Tích Hương đã biến thành tàn khốc vô tình, không

biết nhị tỳ có còn như xưa nữa không ?
Chỉ thấy Tố Mai khẽ chau mày, chầm chậm tháo trường kiếm trên lưng xuống nói:
- Lý cô nương ...
Bạch Tích Hương liền đưa tay giật lấy thanh kiếm trong tay Tố Mai, rút ra đánh soạt một cái rồi ném xuống trước mặt Lý Trung Huệ nói:
- Lý Trung Huệ, nếu như ngươi tự mình động thủ thì may ra còn giữ được tính mạng và trở về. Bằng không, để ta động thủ thì không chỉ mất hai chân thôi đâu.
Lâm Hàn Thanh cúi người nhặt trường kiếm lên rồi đột nhiên ngửa mặt cười ha hả.
Bạch Tích Hương tức giận quát:
- Có gì đáng cười đâu ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu như ngươi thật sự là Bạch Tích Hương thì đừng nói bảo ta chặt hai chân, cho dù
chặt thêm cả hai tay, Lý Trung Huệ tuy là nữ nhi nhưng cũng không chau mày lấy một cái ...
Nàng ngừng một chút, nhìn Lâm Hàn Thanh với ánh mắt ai oán rồi nói tiếp:
- Nhưng trong lúc này, ta không thể nào tin ngươi đúng là Bạch Tích Hương được.
Lâm Hàn Thanh trước giờ ngồi im không nói tiếng nào, lúc này cũng đứng dậy nói:
- Lý cô nương nói không sai. Bất luận cô nương là thật hay giả nhưng những hành vi vừa rồi của cô nương, Bạch Tích Hương trước đây tuyệt đối không bao giờ làm.
Bạch Tích Hương quát:
- Câm miệng. Ai cho ngươi nói chuyện ?
Lâm Hàn Thanh liền cười lên ha hả nói:
- Tại hạ muốn nói chuyện thì ở đây ai cấm được chứ ?
Bạch Tích Hương liền phát nộ quát lớn:
- Hương Cúc, chế phục hắn cho ta.
Hương Cúc ngẩn người ra hỏi:
- Cô nương, nhưng đó là Lâm tướng công mà ?
Bạch Tích Hương nói:
- Ta biết điều đó, ngươi cứ điểm huyệt đạo của hắn rồi nói sau.
Hương Cúc đành miễn cưỡng dạ một tiếng, rồi xuất thủ điểm vào huyệt đạo của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh khẽ lắc người tránh khỏi một chỉ của Hương Cúc rồi nói:
- Tuy cô nương xuất thủ theo lệnh, nhưng nếu bức người quá đáng, tại hạ

đành phải xuất thủ tự cứu.
Hương Cúc liên tiếp điểm ra mười mấy chỉ nhưng đều bị Lâm Hàn Thanh cản, hoặc tránh hết.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương tức giận quát:
- Nha đầu vô dụng, mau lùi lại cho ta.
Hương Cúc liền dạ một tiếng, lập tức đình thủ, lui về sau.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Bạch Tích Hương đã đứng lên từ lúc nào, đang chậm rãi bước về phía mình.
Lý Trung Huệ đột nhiên bước lên phía trước một bước nói:
- Lâm huynh, mau rời khỏi nơi này, để tiểu muội đối phó với Bạch Tích Hương.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương thân làm võ lâm minh chủ, là hy vọng của hàng ngàn võ lâm đồng đạo lẽ nào tại hạ lại để cô nương ngộ hiểm được, cô nương hãy mau rời khỏi đây đi.
Lý Trung Huệ nói:
- Việc là do muội, lẽ nào để huynh đứng ra chịu khổ sao.
Lâm Hàn Thanh còn chưa đáp lời thì Bạch Tích Hương đã lên tiếng nói:
- Lâm Hàn Thanh, chỉ bằng ngươi liệu có thể thay ả ta chịu trách nhiệm được sao ?
Lý Trung Huệ lạnh lùng đáp:
- Tiểu muội ở đây, cung hầu đại giá tỷ tỷ chỉ giáo.
Lâm Hàn Thanh đưa tay cản đường Bạch Tích Hương lại hỏi:
- Là kẻ nào đã đặt ra quy tắc chặt chân người khác đó ?
Bạch Tích Hương nói:
- Là ta, Bạch Tích Hương. Có gì không đúng sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ đặt chân lên thuyền của cô nương trước. Nếu như cô nương muốn chấp hành hình phạt mình đặt ra, thì phải chặt hai chân của Lâm mỗ trước đã.
Bạch Tích Hương nói:
- Ngươi cho rằng ta không dám sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tất nhiên là cô nương có thể làm vậy, nhưng tại hạ cũng quyết không thúc thủ đứng yên cho cô nương muốn làm gì thì làm.
Bạch Tích Hương chau mày lại rồi đột nhiên giãn ra, lạnh lùng nói:
- Ngươi muốn động thủ với ta ?
Lâm Hàn Thanh nghĩ đến ân tình ngày xưa giữa mình và nàng, trong lòng không khỏi đau đớn. Chàng thở dài một tiếng nói:
- Để Lý Trung Huệ rời khỏi. Tại hạ để cô nương chặt đứt hai chân.

Bạch Tích Hương đột nhiên cười lên khanh khách, giọng nói chợt trở nên dịu dàng :
- Lâm Hàn Thanh à ! Huynh yêu Lý Trung Huệ lắm phải không ?
Lời vừa dứt thì nàng đã khôi phục lại thần tình nghiêm túc lạnh lùng như lúc đầu.
Lâm Hàn Thanh đứng gần sát bên nàng, nên nhất cử nhất động của nàng đều bị chàng quan sát tỷ mỉ. Chỉ thấy trong nháy mắt mà nàng có thể thay đổi hai bộ mặt khác nhau hoàn toàn, trong lòng chàng không khỏi thầm thở dài một tiếng.
- Xem ra nàng đích thực đã bị ma công làm lu mờ bản tính. Nửa năm trước nàng có thể vì thiên hạ anh hùng mà không tiếc tấm thân yếu nhược, hy sinh cả bản thân để chế phục Tây Môn Ngọc Sương, lẽ nào giờ đây Lâm Hàn Thanh ta lại không thể hy sinh cho Lý Trung Huệ sao ?
Chàng đang suy nghĩ thì Bạch Tích Hương lại cất giọng lạnh lùng nói:
- Tại sao ngươi không nói gì ? Đại trượng phu dám làm dám chịu, tại sao ngươi lại không có chút cốt khí gì vậy ?
Trong lòng đã quyết, tâm trạng Lâm Hàn Thanh trở nên bình tĩnh lạ thường, chàng chỉ mỉm cười rồi hỏi lại:
- Yêu thì thế nào, không yêu thì sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như ngươi yêu ả ta, ta sẽ chặt đứt hai tay, hay chân ả, để cho ngươi ngày ngày bên ả hầu hạ ả ăn cơm, thay y phục. Từ nay hai người sẽ như hình với bóng, sớm tối bên nhau, như vậy là hợp với tâm nguyện của ngươi rồi còn gì.
Lâm Hàn Thanh không hề tức giận mà chỉ cười đáp:
- Ồ, còn gì nữa không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như ngươi không thích ả, ta sẽ chặt đứt hai chân ả rồi ném xuống sông, sống chết là do ả.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Cả hai cách của cô nương tại hạ đều không tán thành.
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Vậy ngươi muốn gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ý của tại hạ là cô nương hãy thả Lý cô nương. Sau đó cô nương muốn giở thủ đoạn gì cũng đều do Lâm mỗ gánh vác.
Lý Trung Huệ đột nhiên lên tiếng chen vào:
- Không được, chính tiểu muội mới là người vi phạm cấm quy của Bach cô nương, tự nhiên phải do Lý Trung Huệ này gánh vác. Thịnh tình của Lâm huynh, tiểu muội xin tâm lĩnh.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi quay sang nhìn vào mắt Lý Trung Huệ nhẹ nhàng nói:
- Thiên hạ anh hùng đều kỳ vọng nơi cô nương, lẽ nào chỉ vì một chút nghĩa khí nhất thời mà làm lỡ cả đại cục. Cô nương mau đi đi, nơi này để tại hạ lo liệu.
Bạch Tích Hương chợt cười khanh khách nói:
- Lâm Hàn Thanh ơi là Lâm Hàn Thanh, ngươi là cái gì của ta mà dám thay ta làm chủ ở đây chứ ?
Lâm Hàn Thanh liền bước lên một bước chắn trước mặt Bạch Tích Hương nói:
- Lý cô nương, nhanh rời khỏi nơi này.
Bạch Tích Hương liền khẽ lách người tung một trảo chộp thẳng vào Lý Trung Huệ.
Lâm Hàn Thanh cũng nhanh chóng vung tay chộp lấy uyển mạch của nàng.
Bạch Tích Hương đại nộ quát lớn:
- Ngươi dám động thủ với ta sao?
Nói đoạn nàng liền thu hồi tả thủ, hữu thủ lại đánh ra một chưởng.
Lâm Hàn Thanh biết nàng không biết võ công, trong thời gian qua tuy có tham luyện ma công nhưng chủ yếu là để trị bệnh, vì thế chàng không dám xuất toàn lực, cũng chẳng dám xuất thủ quá nhanh chỉ sợ làm nàng bị thương.
Nào ngờ, Bạch Tích Hương của ngày hôm nay đã khác xưa rất nhiều, chưởng thế đánh ra vừa nhanh vừa độc. Khi Lâm Hàn Thanh nhìn ra sự tình thì đã quá muộn, lồng ngực đã hứng trọn một chưởng của nàng.
Chàng lảo đảo thối lùi liên tục đến sát vách thuyền mới bình ổn được thân mình, xem ra thương thế tuyệt đối không nhẹ.
Bạch Tích Hương sau khi đả thương Lâm Hàn Thanh, liền bước thêm một bước đứng trước mặt Lý Trung Huệ nói:
- Ngươi cũng muốn động thủ với ta phải không ?
Lâm Hàn Thanh tức giận quát lớn:
- Bạch tỷ tỷ mà ta tôn kính tuyệt đối không phải là người tàn bạo độc ác như ngươi. Chắc chắn ngươi là kẻ giả mạo.
Tuy nàng biết rõ đối phương chính là Bạch Tích Hương, nhưng trong tình cảnh như thế này, nàng cũng chỉ đành cố cứng miệng, nói là không phải.
Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:
- Bất luận là thật hay giả cũng được, đêm nay ngươi đừng hòng rời khỏi đây.
Lời vừa dứt đã đánh ra một chưởng.
Lý Trung Huệ tung người tránh khỏi, rồi quát lớn:
- Ngươi đừng bức người thái quá !
Bạch Tích Hương nói:

- Võ học của Hoàng Sơn Thế Gia nổi tiếng tinh kỳ huyền ảo, bác đại tinh thâm, đêm nay ta cũng muốn mở rộng tầm mắt. Ngươi hãy trổ hết tài nghệ ra tỷ đấu với ta một phen. Nếu như ngươi tự thấy chưởng pháp cao minh, ta sẽ cho ngươi bị thương dưới chưởng. Còn như ngươi tự thị chỉ pháp thành tựu kiệt xuất thì bản cô nương sẽ cho ngươi bị thương dưới chỉ lực của ta.
Lời nàng chưa dứt thì một giọng nói thánh thót đã vang lên:
- Kẻ nào mà khẩu khí lớn như vậy ?
Bạch Tích Hương cười lạnh quát:
- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi cũng đến đây tìm cái chết hả ?
Chỉ thấy cửa khoang thuyền lanh động, Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm bước vào, mỉm cười nói:
- Ai sống ai chết, nói bây giờ không phải quá sớm sao ?
Nàng nhìn thấy Bạch Tích Hương, không khỏi ngẩn người, kinh ngạc hỏi:
- Bạch Tích Hương, thật sự là cô nương sao ?
Bạch Tích Hương cười nói:
- Chúng ta chỉ không gặp nhau có mấy tháng mà ngươi đã không nhận ra ta rồi ư ?
Nét mặt của Tây Môn Ngọc Sương trở nên nghiêm túc lạnh lùng, nàng quét ánh mắt một lượt khắp khoang thuyền. Khi nhìn thấy Lâm Hàn Thanh thì mày liễu khẽ chau lại, nhìn thấy Lý Trung Huệ thì khẽ cười khẩy. Sau khi nhìn khắp thuyền một lượt, nàng quay sang nhìn Bạch Tích Hương nói:
- Ngươi có thể giả chết nhập quan, qua mắt được cả Tây Môn Ngọc Sương này, quả thật thủ đoạn vô cùng cao minh.
Bạch Tích Hương chậm rãi lùi lại ba bước nói:
- Các người đêm nay tập trung hết tại đây quả thật cũng giúp ta bớt được không ít chuyện.
Lâm Hàn Thanh đang đứng nhắm mắt dựa vào vách thuyền, đột nhiên mở mắt ra nói:
- Tây Môn cô nương, Lý cô nương ... Lâm Hàn Thanh này xưa nay chưa từng cầu xin ai điều gì, đêm nay đành phải cầu xin hai vị cô nương một chuyện, không biết hai vị có chịu đáp ứng không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chàng nói đi, thì cần thiếp thân làm được, quyết sẽ không để cho chàng thất vọng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch cô nương đã luyện thành một loại Cửu Ma Huyền Công, lúc đầu vốn để tri trì tính mạng, nào ngờ sau khi luyện thành ma công thì tính tình đã hoàn toàn biến đổi.
Nói đến đây chàng ôm ngực ho mấy tiếng rồi gắng gượng nói tiếp:
- Tại hạ tuy không biết đực tường tận, nhưng chắc chắn đó là một loại võ

công vô cùng ác độc, hai vị ...
Bạch Tích Hương chợt cười khanh kháh nói xen vào:
- Lâm Hàn Thanh, có phải ngươi muốn hai người bọn chúng tạm thời bắt tay để đối phó với Bạch Tích Hương ta không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nàng đã thay đổi quá nhiều rồi, biết vậy thì thà không luyện Cửu Ma Huyền Công nữa còn hơn.
Lâm Hàn Thanh lúc này thở không ra hơi, đổ vật xuống sàn thuyền.
Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ liền cùng lúc bước lên đưa tay đỡ lấy chàng. Hai người nhất tề xuất thủ, ngọc chưởng cùng lúc đưa ra, nhưng cũng cùng lúc rút lại. Chỉ nghe bịch một tiếng, Lâm Hàn Thanh đã ngã vật xuống.
Thì ra cả hai người đều có ý nhường nhịn, cùng lúc thu tay lại, kết cục làm Lâm Hàn Thanh ngã vật xuất sàn thuyền.
Bạch Tích Hương cười lên khach khách nói:
- Các ngươi nhường nhịn nhau như vậy không ngờ khiến cho hắn phải chịu khổ.
Nói đoạn ngữ khí thay đổi, nét mặt trở nên nghiêm túc nói tiếp:
- Hôm nay có hai người ở đây, cũng thật là xảo hợp. Một người là võ lâm minh chủ, nắm giữ an nguy của cả võ lâm, một người là kẻ tạo ra hào kiếp trên trốn giang hồ, gây nên một trường mưa máu gió tanh. Hai người đã tạo thành một cục thế thế bất lưỡng lập rồi. Đêm nay gặp nhau ở đây, quả là cơ hội ngàn năm có một.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh tiếp lời:
- Thêm Bạch Tích Hương ngươi nữa, chúng ta đã trở thành thế tam đỉnh, đừng hòng có kẻ nào muốn hưởng lợi ngư ông.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Tóm lại, cần phải có một người bị tiêu diệt thì mới tạo thành thế song hùng tương tranh.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Ba người chúng ta bắt thăm, hai người thua sẽ quyết chiến một trận sinh tử, không biết hai vị nghĩ sao ?
Bạch Tích Hương liếc mắt nhìn Hương Cúc, Tố Mai ra lệnh:
- Khai thuyền !
Nhị tỳ vâng lệnh, lập tức ra phía sau điều khiển thuyền.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Ngươi muốn làm gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Ta muốn cho thuyền trôi theo dòng nước đi ra biển lớn, ba người chúng ta quyết chiến trên thuyền nếu như chết hết thì cũng chết nơi trời cao biển

rộng.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Bạch Tích Hương, ngươi đừng tự thị mình tài hoa mà lừa được chúng ta. Chẳng qua ngươi chỉ sợ thủ hạ của chúng ta đuổi đến đây mà thôi.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Hai người đã có sắp xếp rồi phải không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Ta đã đặt mai phục trong phạm vi mười dặm, cho dù ngươi có đi đâu cũng không thoát khỏi sự theo dõi của họ.
Bạch Tích Hương cười nói:
- Nếu như thủ hạ của Tây Môn cô nương cũng đuổi theo đến đây thì chúng ta có nhiệt náo để xem rồi. Chúng ta cứ ở đây xem thuộc hạ của hai vị quyết chiến sanh tử vậy, xem ra võ lâm lại sắp nổi lên một trận mưa máu gió tanh.
Tây Môn Ngọc Sương cũng mỉm cười nói:
- Có thể ngày mai võ lâm đại thế sẽ định.
Bạch Tích Hương liền lùi lại phía sau hai bước nói:
- Lý cô nương, Tây Môn cô nương muốn bắt thăm để đánh cuộc, hai người thua sẽ quyết chiến sanh tử, không biết ý cô nương thế nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tiểu muội xin được xả mệnh phụng bồi.

Hồi 21

Bạch Tích Hương chưa kịp lên tiếng đáp lời thì chợt có tiếng Tố Mai truyền đến:
- Bẩm cáo cô nương, phía đông có bốn chiếc khoái thuyền đang đuổi đến ...
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Bốn chiếc khoái thuyền đó có phải đều treo đèn lồng đỏ không ?
Tố Mai hành xử tương đối cẩn trọng, tuy nghe thấy Lý Trung Huệ hỏi nhưng vì chưa đực phép của Bạch Tích Hương nên không dám trả lời. Nhưng Hương Cúc đã cao giọng nói:
- Không sai ! Trên mỗi chiếc thuyền đều có treo đèn lồng đỏ.
Lý Trung Huệ cười nhạt một tiếng, không nói lời nào.
Bạch Tích Hương lạnh lùng cất tiếng:
- Chuyển sang hướng nam, giở hết tốc lực.
Tây Môn Ngọc Sương trong lòng thầm nhủ:
- Thủ hạ của Lý Trung Huệ đã đến đây, nếu như ta và Bạch Tích Hương đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, bất luận thắng hay thua thì cũng tổn hao thực lực, để cho Lý Trung Huệ ngồi hưởng lợi ngư ông không phải lợi cho ả ta quá sao ?
Trên mặt Bạch Tích Hương như phủ một lớp sương, không nói không cười, không ai có thể dựa vào thần sắc này của nàng mà doán ra nàng đang nghĩ gì cả.
Lý Trung Huệ tự tin có chỗ dựa vững chắc, nên lúc này hết sức bình tĩnh đứng dựa vào vách thuyền mỉm cười.
Hai mắt Tây Môn Ngọc Sương chuyển động không ngừng, trong đầu đang thầm tính kế khắc địch.
Đột nhiên, gió thổi vù vù, vầng minh nguyệt biến mất sau đám mây đen, sắc trời bỗng chốc biến hoá khôn lường.
Bạch Tích Hương vội bước ra đóng cửa sổ lại. Nhưng nàng đã chậm mất một bước, ngọn nến duy nhất trong khoang thuyền đã bị gió thổi tắt. Khoang thuyền bỗng chốc tối đen như mực. Những chi tiết trang trí trên thuyền bắt đầu lay động không ngừng.
Một luồng ánh sáng chói lọi giật ngang bầu trời, tiếp đó là tiếng mưa rơi rào rào không ngừng nghỉ.
Trên thuyền, chỉ nghe tiếng Hương Cúc vang lên:
- Cô nương ! Thời tiết thay đổi đột ngột. Mưa to lắm. Tiểu tỳ đã không thể

điều khiển thuyền được nữa rồi.
Bạch Tích Hương hỏi:
- Bốn chiếc khoái thuyền kia thế nào rồi ?
Tố Mai vâng lệnh đáp lời:
- Bọn chúng đã đến gần thuyền chúng ta rồi. Nhưng mưa to sóng lớn, làm mấy chiếc thuyền đó lúc ẩn lúc hiện, không thể nhìn rõ được. Khoảng cách chính xác thì tiểu tỳ không biết, nhưng đại khái trong khoảng ba trượng.
Bạch Tích Hương nói:
- Hừ, tại sao thuyền của chúng nhỏ hơn mà còn không sợ mà hai con nha đầu các ngươi lại không điều khiển được.
Lý Trung Hụê lạnh lùng đáp:
- Không thể trách bọn chúng được, ngươi nên biết người điều khiển bốn chiếc khoái thuyền đó đều là những kẻ sinh sống trên sông nước quá nửa đời người, bọn chúng không những lái thuyền thành thạo muôn người chọn một, cho dù ở dưới nước ba ngày ba đêm cũng không làm chúng chết chìm được.
Tây Môn Ngọc Sương liền xen vào:
- Nếu như bọn chúng bị trọng thương thì lại là chuyện khác.
Lý Trung Hụê nói:
- Hai vị đừng lo lắng, cho dù chúng có đến sát thuyền này. Chỉ cần tiểu muội chưa hạ lệnh thì chúng tuyệt đối không lên thuyền đâu.
Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như bọn chúng lên đây, bất quá chỉ thêm vài kẻ chết oan.
Lý Trung Hụê nói:
- Chỉ sợ không phải như vậy.
Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như ngươi không tin, thì cứ thử bảo chúng lên đây xem thử.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Lúc này chúng ta nên nghĩ xem làm thế nào để sống sót, cục thế đêm nay chẳng ai có thể biết trước được.
Bạch Tích Hương , Lý Trung Hụê đều không lên tiếng đáp lời. Không khí trong thuyền đột nhiên trầm lắng xuống.
Lý Trung Hụê ngưng thần lắng nghe, trong tiếng gió mưa dường như có một âm thanh lạ vang lên.
Nàng đã ý thức được tình thế đang biến hoá, hiển nhiên là ai cũng không muốn tiếp tục cục thế như vậy.
Nàng liền cẩn thận phân tích thanh âm đó, dường như có người đang âm thầm di động, chỉ có điều do mưa gió làm thuyền lay động giữ dội nên trong lúc di chuyển không khỏi phát ra tiếng động.
Không khí căng thẳng chầm chậm lan ra khắp khoang thuyền.
Lý Trung Hụê thầm vận chân khí, đang định rời khỏi khoang thuyền thì chợt

nhớ tới Lâm Hàn Thanh. Nàng nhủ thầm:
- Nếu như ta rời khỏi đây, lấy ai bảo vệ cho chàng ? Tại sao ta không thừa cơ dẫn chàng đi, thuộc hạ của ta đã đến đây, cho dù phải nhảy xuống sông cũng không sợ.
Tâm ý đã quyết, nàng liền chầm chậm cúi người xuống.
Đúng lúc nàng vừa cúi thấp người xuống thì một luồng lực đạo sắc bén vọt qua sát trên đầu.
Lý Trung Huệ không biết kẻ vừa xuất thủ là ai trong hai người còn lại, trong lòng tuy tức giận nhưng cố gắng nhẫn nhịn, không nói tiếng nào.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:
- Lý cô nương, cô nương không sao chứ ?
Lý Trung Huệ nghe vậy thì thầm nhủ:
- Một chỉ vừa nãy chắc chắn là của Tây Môn Ngọc Sương, một kích không trúng, lại không có động tĩnh gì nên mới cất tiếng hỏi mình như vậy.
Bạch Tích Hương liền lên tiếng :
- Một chỉ vừa nãy của Tây Môn cô nương không trúng Lý Trung Huệ quả thật là điều đáng tiếc. Nếu như kích trúng, cục diện giang hồ không phải chỉ còn hai chúng ta tranh hùng thôi sao ?
Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:
- Kế giá hoạ của ngươi không phải đáng buồn cười lắm sao. Ta không tin Lý Trung Huệ sẽ bị mắc lừa ngươi đâu.
Lý Trung Huệ lúc này đã đến sát bên Lâm Hàn Thanh, nghe hai nàng nói vậy thì thầm nhủ trong lòng:
- Cho dù các ngươi có giở trò gì, ta không để ý đến nữa là xong.
Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương không nghe thấy Lý Trung Huệ lên tiếng đáp lời, trong lòng đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Một kích vừa rồi không trúng, hiển nhiên là do Lý Trung Huệ sớm đã rời khỏi vị trí ban đầu.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Võ công của Lý cô nương lại tiến bộ không ít, oai danh của Hoàng Sơn Thế Gia quả không chỉ là lời đồn.
Bạch Tích Hương cất giọng lạnh lùng nói:
- Ngươi đoạt tình lang của cô ta, khẳng định cô ta hận ngươi tới tận xương tuỷ, lẽ nào lại để ngươi lừa bịp như vậy chứ ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương quá lời, chỉ sợ kẻ đoạt tình lang của cô ta không phải là Tây Môn Ngọc Sương này !
Bạch Tích Hương nói:
- Không phải ngươi, lẽ nào lại là ta ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch cô nương đã tự nhận rồi, ta cũng không cần phải nhắc lại nữa.
Lý Trung Hụê nghe hai người đối đáp mà thầm tính toán trong lòng:
- Hai người bọn họ có lẽ đều đang chú ý vào cửa khoang thuyền, nếu như ta có cử động, chỉ sợ cả hai người sẽ cùng lúc xuất thủ ngăn lại. Chi bằng tìm biện pháp phân tán sự chú ý của họ mới mong có thể thoát đươc ra ngoài.
Trong lòng nàng rất rõ, cả Bạch Tích Hương và Tây Môn Ngọc Sương trước giờ đều coi nhau là kẻ địch trước mắt, còn nàng chỉ được họ coi là kẻ địch số hai mà thôi, nhưng giờ đây thuộc hạ của nàng đã đến sát bên chiếc thuyền, cục thế chuẩn bị quyết chiến sinh tử của hai người bọn họ đột nhiên biến đổi. Trước mắt, ba người đã lập thành thế chân vạc, chẳng ai chịu xuất thủ trước để tổn hao thực lực, khiến kẻ kia được hưởng lợi ngư ông.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng:
- Bạch cô nương, ta nghĩ Lý Trung Hụê nhất định đang ở bên cạnh Lâm Hàn Thanh, không tiin cô nương cứ phát một chưởng thử xem.
Bạch Tích Hương thì nói:
- Không phải thế, theo ta thì Lý Trung Hụê đang ở gần cửa khoang thuyền mới đúng.
Lý Trung Hụê biết rõ cả hai người đang cố khích bác cho đối phương xuất thủ trước, tâm niệm chuyển động, nàng liền cho tay vào bọc lấy ra một đồng tiền nhỏ, ngầm vận chỉ công bắn về phía phát ra tiếng nói của Tây Môn Ngọc Sương.
Lúc này tiếng mưa gió ầm ầm, chiếc thuyền bị sóng nhồi lắc lư dữ đội, bàn khế, ấm chén đổ vỡ lung tung, những âm thanh tạp loạn đó đã che dầu đi thanh âm do đồng tiền mà Lâm Hàn Thanh bắn đi phát ra,
Chiếc thuyền càng lúc càng lắc lư dữ dội, Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương cả hai cùng đứng nên hạ bàn không đươc ổn định lắm, ngươi lại vì Lý Trung Hụê phục người xuống sàn nên có phần dế dàng hươn trong việc ổn định thân người.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Bạch cô nương, cô nương mới tập võ chưa đầy nửa năm, tuy rằng cô nương có tài trí hơn người, thông mình tuyệt đỉnh nhưng chỉ trong sáu tháng ngắn ngủi thì khó mà đạt đến mức đại thành. Vừa rồi, uyển lực của cô nương khi phát kim tiền tiêu hình như hơi kém một chút.
Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:
- Ngươi có muốn thử nữa không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Được lắm, ngươi hãy cẩn thận !
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bạch cô nương cứ tận lực mà xuất thủ.
Lý Trung Hụê trong lòng vui mừng thầm nghĩ:

- Nếu như Bạch Tích Hương mà đả thương Tây Môn Ngọc Sương thì Tây Môn Ngọc Sương sẽ quyết không cam tâm, nếu như Bạch Tích Hương không đả thương được Tây Môn Ngọc Sương thì chính ả cũng không cam tâm, sẽ tiếp tục tấn công chứ không đình thủ. Hai người bọn họ mà đánh nhau thì là cơ hội cho mình xông ra ngoài cửa.
Tâm niệm chuyển động, nàng bèn âm thầm vân khí, chầm chậm di chuyển về phía trước từng bước một.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương cất tiếng quát:
- Cẩn thận !
Trong khoang thuyền tối tăm bất chợt loé lên hai đạo hàn quang.
Tiếp đó thì tiếng cười của Tây Môn Ngọc Sương đã vang lên:
- Bạch cô nương, hai đồng bạc này của cô thật là đáng yêu.
Đột nhiên ánh lửa loẽ lên, thì ra trong thuyền đã có người bật lên một ngọn hoả tập.
Lý Trung Huệ luôn luôn theo dõi cử động của hai người, vừa có ánh lửa đã lập tức đứng dậy, nhảy vọt về phía sau, dựa lưng vào vách khoang thuyền vận khí phòng bi.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Quả nhiên không sai, Lý cô nương đúng là nấp ở chỗ Lâm Hàn Thanh.
Hoả tập chính là do Bạch Tích Hương đốt lên, chỉ thấy nàng tả thủ cầm hoả tập, hữu thủ nắm chắc một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh. Nàng nhìn Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, chúng ta sớm muộn gì cũng phải quyết chiến, chi bằng đêm nay chúng ta quyết một trận sinh tử trên con thuyền này đi, ngươi mau lấy binh khí ra.
Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm bước lên hai bước nói:
- Bạch cô nương đã xem trọng ta như vậy, Tây Môn Ngọc Sương này tự nhiên phải xả mệnh cung hầu đại giá.
Nói đoạn nàng nhìn sang Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Lý cô nương, hai chúng ta đánh nhau tất sẽ có người chết kẻ bị thương, lúc đó cô nương ngồi thu lợi ngư ông, đây quả là một cơ hội hiếm có đó nha !
Lý Trung Huệ nói:
- Tây Môn cô nương trêu trọc tiểu muội như vậy, không biết có dụng tâm gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có một chuyện rất dễ muốn nhờ Lý minh chủ làm giúp ta.
Lý Trung Huệ nói:
- Phải xem đó là chuyện gì đã. Tiểu muội phải suy nghĩ trước rồi mới có thể đáp ứng cô nương được.
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Kỳ thực, tự cô nương cũng phải nghĩ ra rồi mới đúng.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh rồi hỏi:
- Có phải là đưa Lâm Hàn Thanh ra chỗ khác, tránh cho hai người vướng chân vướng tay không ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Lý minh chủ quả nhiên thông minh.
Lý Trung Huệ nói:
- Chuyện này đối với hai bên đều có lợi, tiểu muội chỉ biết tuân mệnh.
Nói đoạn, nàng cúi thấp người xuống đỡ lấy Lâm Hàn Thanh.
Lúc này hoả tập trong tay Bạch Tích Hương đã cháy hết, khoang thuyền lại tối đen như mực.
Lý Trung Huệ vội vã ôm lấy Lâm Hàn Thanh, nhanh chóng di động thân hình, đến một vị trí khác ẩn nấp.
Chỉ nghe tiếng Bạch Tích Hương lạnh lùng vang lên:
- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi đã chuẩn bị xong chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Xin được Bạch cô nương chỉ giáo!
Lý Trung Huệ lúc này đã ổn định thân hình, ôm chặt Lâm Hàn Thanh, nấp trong một góc thuyền. Nàng nghe hai người đối thoại mà thầm nghĩ:
- Bạch cô nương là người mà ta kính phục nhất trên đời, không ngờ chỉ sau nửa năm không gặp mà đã thay tâm đổi tính, biến thành một con người khác. Dựa theo tình hình đêm nay thì ta nên để cho hai người bọn họ đánh nhau đến chết, còn ta ở giữa hưởng lợi, nhưng nếu như để ta nhìn thấy Bạch Tích Hương bị thương dưới tay Tây Môn Ngọc Sương, ta lại không nỡ ...
Nàng đang suy nghĩ mông lung thì một đạo hàn quang đã bắn vọt tới chỗ Tây Môn Ngọc Sương đang đứng.
Trong cái cục diện vi diệu này, Tây Môn Ngọc Sương ngông cuồng tự phụ đối với Bạch Tích Hương thuỷ chung vẫn còn mấy phần nghi kị. Lý Trung Huệ thì đối với nàng ta còn mấy phần đồng tình. Bạch Tích Hương đột nhiên khiêu chiến với Tây Môn Ngọc Sương là có dụng tâm gì ?
Chỉ nghe tiếng Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất lên:
- Bạch cô nương, ta đang ở đây cơ mà.
Thì ra, lúc hoả tập vừa tắt, Tây Môn Ngọc Sương đã nhanh chóng thay đổi vị trí.
Chỉ thấy hàn quang loé lên, bắn vọt về phía Tây Môn Ngọc Sương vừa phát ra thanh âm.
Lần này, Tây Môn Ngọc Sương không tránh đòn nữa, trong bóng tối lại loé lên một đạo hàn quang.
Chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau đinh tai nhức óc vang lên. Tiếp đó là tiếng cười của Bạch Tích Hương vang lên:

- Tây Môn Ngọc Sương, ta quên nói với ngươi một chuyện. Thanh kiếm trong tay ta là thượng cổ thần binh, có thể phân kim đoạn ngọc, ngươi đành phải chịu thiệt rồi.
Từ một góc thuyền khác, Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:
- Ngư trường kiếm phải không ?
Bạch Tích Hương cười gằn đáp:
- Không sai !
Nói đoạn, hàn quang lại loé lên liên tiếp dệt thành một tấm lưới phủ lên chỗ Tây Môn Ngọc Sương đang đứng.
Trong bóng đêm lại vang lên tiếng kim thiết chạm nhau đinh tai nhức óc.
Sau khi hai người chạm kiếm lần thứ hai thì khoang thuyền chợt trở nên tĩnh lặng lạ thường. Không biết ai thắng ai bại ? Sóng gió mỗi lúc một lớn hơn, chiếc thuyền của Bạch Tích Hương bị sóng gió nhồi nhét, lúc lên lúc xuống, bất thời vang lên những tiếng đồ vật đổ vỡ.
Lý Trung Huệ lấy làm ngạc nhiên thầm nhủ:
- Lẽ nào là kết cục lưỡng bại câu thương ? Sao không thấy hai người đó lên tiếng nữa nhỉ ?
Nàng đang suy nghĩ thì bên ngoài chợt có tiếng Hương Cúc vọng vào:
- Cô nương ! Mái chèo gãy rồi. Sóng lớn lắm.
Tình hình đã trở nên nguy ngập, con thuyền có thể bị chìm bất cứ lúc nào, nhưng vẫn không thấy Bạch Tích Hương lên tiếng trả lời.
Lý Trung Huệ vẫn ôm chặt Lâm Hàn Thanh, trong lòng thầm tính toán:
- Đại khái là hai người bọn họ sau khi giao kích hai chiêu, cả hai bên đều chịu thiệt, nhất thời không thể tái chiến. Hương Cúc, Tố Mai đều không có kinh nghiệm điều khiển thuyền, trong cơn bão lớn như thế này, sớm muộn gì con thuyền cũng bị nhấn chìm dưới lòng sông. Bây giờ không rời khỏi đây thì còn đợi lúc nào ?
Tâm niệm chuyển động, nàng liền từ từ đứng dậy. Hữu thủ cầm kiếm, tả thủ ôm chặt Lâm Hàn Thanh, chậm rãi bước dần ra cửa khoang thuyền, vừa đi vừa ngưng thần giới bị, đề phòng hai người bọn Tây Môn Ngọc Sương ra tay cản trở.
Khi nàng đưa tay đẩy cửa khoang thuyền ra thì chợt nghe tiếng Bạch Tích Hương quát lớn:
- Đứng lại.
Lý Trung Huệ nhanh chóng quay người lại, đặt Lâm Hàn Thanh xuống, hoành kiếm hộ thân.
Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng như băng của Bạch Tích Hương cất lên:
- Ngươi đã chiếm được món lợi lớn, bây giờ muốn thừa cơ rời khỏi đây không phải là quá hoàn mỹ sao ?
Lý Trung Huệ nói:

- Vậy ý của Bạch cô nương thế nào ?
Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:
- Ngươi cứ ở đây, đợi cho chúng ta tỷ đấu đến lưỡng bại câu thương rồi mới ra tay kết thúc, đó mới là hành động của kẻ thông minh.
Tây Môn Ngọc Sương liền lên tiếng tiếp lời:
- Nếu như con thuyền này không may bị chìm, thì còn có Lý cô nương đây làm bạn với chúng ta, cùng làm mồi cho cá.
Lý Trung Hụê nghe tiếng hai người, thầm đoán biết là cả hai đều không bị thương. Cho dù bị thương cũng không nặng lắm. Biết rõ nếu như cứ kiên trì ý định rời khỏi đây, chỉ sợ hai người sẽ cùng hợp lực đối phó bản thân, lúc đấy thì một đòn cũng khó mà chịu nổi. Nàng liền lặng lẽ ôm Lâm Hàn Thanh trở về vị trí ban đầu.
Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng nói:
- Cửu Ma Huyền Công bất quá cũng chỉ có vậy mà thôi, nhưng Ngư Trường Kiếm của Bạch cô nương quả nhiên sắc bén, đã huỷ của ta không ít binh khí.
Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng hỏi:
- Ngươi mang theo rất nhiều đoản kiếm và truỷ thủ ?
Tây Môn Ngọc Sương cũng cười đáp:
- Không sai. Trên người ta có mười tám thanh đoản kiếm và bốn ngọn truỷ thủ tẩm độc.
Bạch Tích Hương nói:
- Mang nhiều thì có ích gì, cũng đâu có cản lại được Ngư Trường Kiếm trong tay ta. Nếu như ta đoán không nhầm, ta đã huỷ đi bảy thanh đoản kiếm của ngươi rồi.
Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng cười như chuông ngân nói:
- Bạch cô nương sao khách khí vậy, tính thiếu mất của ta một thanh rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Bình sinh ta chưa từng động thủ với ai, lần này không ngờ sơ khai sát giới đã gặp ngay phải Tây Môn Ngọc Sương ngươi. Nghĩ lại thấy thật đáng tiếc cho ngươi ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có gì đáng để cho ta tiếc chứ ?
Bạch Tích Hương nói:
- Ngươi đã để lỡ cơ hội giết ta rồi.
Tây Môn Ngọc Sương cười lớn nói:
- Có chuyện đó thật sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Không sai ! Ta không muốn động thủ với ngươi là vì ta chưa có kinh nghiệm giao đấu bao giờ. Khi đó nếu như ngươi xuất thủ trước, thì có thể dễ dàng lấy mạng của ta. Đáng tiếc, ngươi lại không có gan làm như vậy nên đã

mất đi thời cơ tốt đẹp.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng đáp:
- Bây giờ vẫn còn chưa muộn mà.
Bạch Tích Hương nói:
- Đã muộn rồi, nếu như không nắm chắc phần thắng trong tay, lẽ nào ta lại nói với ngươi.
Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách nói:
- Bạch cô nương đừng phí tâm cơ doạ khiếp ta, ta không bị mắc lừa đâu.
Bạch Tích Hương vẫn lạnh lùng hỏi tiếp:
- Có một chuyện không biết ngươi có cảm thấy không ?
Tây Môn Ngọc Sương hỏi lại:
- Chuyện gì ?
Bạch Tích Hương đáp:
- Kiếm chiêu của ta mỗi lúc một nhanh hơn đúng không ?
Tây Môn Ngọc Sương trầm tư giây lát rồi nói:
- Điều này không sai.
Bạch Tích Hương nói:
- Điểm kỳ diệu của Cửu Ma Huyền Công chính là tiến cảnh kỳ tốc, mỗi lần ta xuất kiếm ma công lại tăng thêm một phần, nếu như hai chúng ta đánh thêm vài chiêu nữa kết cục có lẽ khỏi cần nói ngươi cũng biết rồi.
Nói đến đây nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Có điều, hiện nay ngươi vẫn còn một cơ hội lựa chọn.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Cơ hội gì ? Lựa chọn gì ?
Bạch Tích Hương nhấn giọng nói từng chữ một:
- Sự lựa chọn giữa sống và chết/
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương hãy nói ra ta nghe thử xem nào ?
Bạch Tích Hương liền nói:
- Ngươi tự phụ võ công cao cường, kiêm thông sở học của nhiều nhà, vậy có dám học của Bạch Tích Hương một loại võ công nữa không ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Học một loại võ công của cô nương thì có gì là đặc biệt ?
Bạch Tích Hương nói:
- Ta sẽ truyền thụ khẩu quyết cho ngươi, chỉ cần ngươi ở trước mặt ta làm theo đúng khẩu quyết đó mười lần.
Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:
- Sau khi luyện xong thì sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thuyền sẽ cập bờ, ta tiễn ngươi rời khỏi đây. Kể từ nay về sau, Bạch Tích

Hương này sẽ không đối đầu với ngươi nữa.
Tây Môn Ngọc Sương trầm tư một hồi rồi nói:
- Điều kiện không tồi, nếu như là người khác nói, ta không cần nghĩ cũng sẽ đáp ứng ngay. Nhưng từ miệng Bạch Tích Hương nói ra thì ....
Bạch Tích Hương nói:
- Thế nào ? Ngươi dường như rất sợ ta phải không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cũng không phải vậy. Nhưng cô nương là địch thủ lớn nhất của đời ta, tự nhiên là ta không muốn chịu thiệt ...
Bạch Tích Hương nói:
- Như thế nào thì mới không được coi là thiệt ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Ta muốn biết đó là loại võ công gì đã, sau đó mong Bạch cô nương biểu diễn cho ta xem một lượt.
Bạch Tích Hương nói:
- Là loại võ công gì, có nói ra chỉ sợ ngươi cũng không hiểu. Còn biểu diễn cho ngươi xem, tự nhiên là việc cần phải làm.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Bất luận là loại võ công ác độc thế nào, chỉ cần Bạch Tích Hương dám diễn cho ta xem, Tây Môn Ngọc Sương cũng quyết lấy thân để thử.
Bạch Tích Hương nói:
- Được lắm ! Chúng ta nhất ngôn vi định.
Nói đến đây nàng liền quay sang phía Lý Trung Huệ nói:
- Lý Trung Huệ, ngươi và Tây Môn Ngọc Sương đều là bá chủ một cõi. Giang hồ giờ đây là cục diện song thư tranh hùng của hai người, nhưng thêm vào Bạch Tích Hương ta đây, thì tình thế sẽ hoàn toàn thay đổi. Nếu như ta và Tây Môn Ngọc Sương hoá địch thành bạn, chỉ e cái ghế Võ Lâm Minh Chủ của ngươi không ngồi quá ba tháng nữa đâu.
Lý Trung Huệ liền mỉm cười hỏi lại:
- Bạch cô nương tự nhiên uy hiếp tiểu muội, không hiểu là có dụng tâm gì ?
Bạch Tích Hương đáp:
- Nếu như ngươi cũng giống như Tây Môn Ngọc Sương, nhận lời học của ta một loại võ công, ta sẽ thoái xuất giang hồ, không tiếp tục làm khó hai vị nữa.
Tài trí, võ công của Lý Trung Huệ đều không bằng Tây Môn Ngọc Sương, tuy nhiên nàng lại hơn Tây Môn Ngọc Sương một phần ổn định tinh thần. Sau khi nghe Bạch Tích Hương đề nghị, nàng trầm tư một hồi rồi nói:
- Điều này tiểu muội chưa thể quyết định ngay, Bạch cô nương có thể để tiểu muội suy nghĩ kỹ càng rồi mới đáp ứng được không ?
Chợt bên ngoài vang lên tiếng nói thất thanh của Hương Cúc:

- Cô nương à ! Bánh lái cũng gãy rồi, con thuyền của chúng ta giờ như ngựa mất cương, không thể nào khống chế được nữa.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Hay lắm ! Xem ra trận chiến đêm nay bất luận thắng phụ, kết cục đều như nhau cả. Chúng ta đều phải làm mồi cho cá. Ôi, mội người có võ công cao đến mấy cũng đâu thể kháng cự với tự nhiên được chứ !
Bạch Tích Hương vẫn bình tĩnh lạnh lùng nói:
- Ta đã gia cố con thuyền này vô cùng vững chắc, trừ phi đụng phải đá ngầm, bằng không cho dù sóng gió có lớn nữa nó cũng không thể bị phá hỏng đâu.
Lý Trung Huệ đột nhiên chấn động trong lòng, nàng thầm nghĩ:
- Lâm Hàn Thanh đang bị trong thương hôn mê bất tỉnh, nếu như con thuyền này thật sự đụng phải đá ngầm thì ngay cả một cơ hội cầu sinh chàng cũng không có nữa. Ta phải nhân cơ hội này nghĩ cách cứu chàng tỉnh lại mới được.
Tâm niệm chuyển động, nàng liền âm thầm vận khí, sử dụng thôi cung quá huyệt pháp xoa bóp cho Lâm Hàn Thanh.
Chỉ nghe giọng nói của Bạch Tích Hương lạnh lùng cất lên:
- Lý Trung Huệ, ngươi đã nghĩ kỹ chưa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Làm gì có chuyện nghĩ ra nhanh như vậy chứ ?
Bạch Tích Hương nói:
- Vậy ngươi cần suy nghĩ bao lâu ?
Lý Trung Huệ mỉm cười đáp:
- Ít nhất cũng phải đợi cho Tây Môn Ngọc Sương học xong võ công đó đã.
Bạch Tích Hương lại nói:
- Như vậy không phải quá lâu sao ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tài trí của tiểu muội kém xa cả hai vị, tất nhiên phải nghĩ kỹ một chút mới có thể đáp ứng được.
Không khí trong thuyền trở nên trầm mặc, một sự im lặng đáng sợ bao trùm khoang thuyền. Bên ngoài, chiếc thuyền vẫn trôi theo dòng nước, lao như tên bắn.
Ước chừng một tuần trà công phu thì Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc trong khoang thuyền:
- Lý cô nương, Lâm Hàn Thanh không sao chứ ?
Lý Trung Huệ trong lòng thầm nghĩ:
- Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên hỏi đến Lâm Hàn Thanh, không biết đang có dụng tâm gì ?
Nghĩ đoạn, nàng liền đáp:

- Hẵng còn chưa chết, nhưng cũng không có gì biến chuyển cả.
Chợt nghe tiếng Bạch Tích Hương lạnh lùng chen vào:
- Ta đánh hắn một chưởng, trong đó có ẩn tàng cả thủ pháp phất huyệt đoạn mạch, thôi cung quá huyệt pháp bình thường không thể làm hắn tỉnh lại đâu.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thật là kỳ lạ, không ngờ Bạch Tích Hương lại có thể hạ độc thủ với Lâm Hàn Thanh.
Bạch Tích Hương cười lên khach khách nói:
- Có gì mà kỳ lạ, với hai vị ta cũng hạ độc thủ như vậy thôi.
Chợt Hương Cúc ở bên ngoài lại thất thanh kêu lớn:
- Cô nương à ! Tố Mai tỷ tỷ bị đứt một ngón tay rồi, ngoài này mưa gió lớn quá, không thể băng bó được. Xin cô nương cho tỷ tỷ ấy vào trong khoang thuyền để băng vết thương lại.
Bạch Tích Hương tức giận quát lớn:
- Chỉ đứt một ngón tay thôi, đâu cần ngươi phải khẩn trường đến thế.
Lý Trung Huệ khẽ thở dài nói"
- Ôi, Bạch cô nương, thực sự cô nương đã thay đổi rồi.
Bạch Tích Hương không để ý đến bọn Hương Cúc, Tố Mai nữa mà tiếp tục hỏi Lý Trung Huệ:
- Ngươi đã nghĩ xong chưa ? Hai người chúng ta đều đang đợi ngươi đó.
Lý Trung Huệ im lặng giây lát rồi nói:
- Nghĩ xong rồi.
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Có đáp ứng không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Có thể đáp ứng, nhưng tiểu muội có một điều kiện.
Bạch Tích Hương nói:
- Điều kiện gì ? Ngươi thử nói ra xem nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Cô nương không muốn dùng võ công để giết chết ta và Tây Môn Ngọc Sương không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, là do cô nương không đủ tự tin trong một chiêu có thể giết cả hai chúng ta.
Bạch Tích Hương cười nói:
- Điều này không sai.
Lý Trung Huệ liền nói tiếp:
- Cô nương đối xử với người khác độc ác, tàn nhẫn vô tỷ, muốn chúng tôi học võ công, chỉ sợ lại biến thành xiềng xích vô hình. ...
Bạch Tích Hương lạnh lùng ngắt lời:
- Ngươi nói nửa ngày cũng chưa nói ra điều kiện của mình.
Lý Trung Huệ nói:

- Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần cô nương chữa khỏi thương thế của Lâm Hàn Thanh, sau đó đưa chàng lời khỏi chốn này. Ba người chúng đồng quy ư tận là cùng.
Bạch Tích Hương cười khanh khách nói:
- Ồ, xem ra thì ngươi đối với tên Lâm Hàn Thanh đó cũng tình sâu nghĩa nặng lắm chứ !
Tây Môn Ngọc Sương cũng nói xen vào:
- Lý cô nương nói rất đúng, chuyện của ba người chúng ta đừng lôi kéo Lâm Hàn Thanh tham dự vào.
Bạch Tích Hương cười lớn nói:
- Thế nào ? Ngươi cũng rất tốt với hắn phải không ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:
- Bất luận ngươi nghĩ hay nói thế nào cũng được. Nhưng chuyện này với Lâm Hàn Thanh chẳng liên quan gì hết, để hắn ở lại đây cũng đâu có lợi gì, nếu như thả hắn ra chúng ta cũng đâu có hại. Tại sao ngươi cứ phải lưu hắn ở lại đây mới được ?
Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng đáp:
- Nếu các ngươi không chịu nói lời thật lòng, ta quyết không để cho hắn rời khỏi đây.
Lý Trung Huệ nói:
- Làm sao cô nương mới chịu tha cho chàng ?
Bạch Tích Hương nói:
- Ngươi hãy nói sự thật về tình cảm của mình đối với hắn.
Lý Trung Huệ liền lớn giọng nói luôn:
- Được lắm ! Ta rất yêu chàng ! Đã được chưa nào ?
Bạch Tích Hương liền mỉm cười quay sang hỏi Tây Môn Ngọc Sương:
- Tây Môn cô nương, còn cô nương thì thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương liền nói:
- Cứ cho là ta cũng rất yêu hắn đi.
Bạch Tích Hương liền lên tiếng phản đối:
- Không được, yêu thì là yêu, không có chuyện "cho rằng là ta yêu hắn !"
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bạch Tích Hương, hiện nay chúng ta còn chưa phân thắng bại, ai chết về tay ai còn chưa biết được cô nương cứ ra vẻ như vậy chỉ sợ lại khiến ta và Lý Trung Huệ bắt tay hợp tác, lúc đó thì thế chân vạc sẽ biến thành hai người chúng ta hợp lại để đối phó cô nương đó.
Bạch Tích Hương tủm tỉm cười nói:
- Được lắm, hai vị đã thừa nhận rồi thì cứ theo lời hai vị mà làm, thả hắn ra là được chứ gì.
Lúc này, gió đã nhẹ dần, con thuyền bắt đầu bình ổn trở lại.

Bạch Tích Hương lấy hoả tập ra đốt một ngọn nên rồi nhìn Lý Trung Hụê nói:
- Đưa hắn đây, ta sẽ giải khai những huyệt mạch bị thương cho hắn.
Lý Trung Hụê liền ôm Lâm Hàn Thanh chậm rãi bước đến, đặt trước mặt Bạch Tích Hương.
Bạch Tích Hương đặt một tay lên ngực Lâm Hàn Thanh rồi chuyển mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê mỉm cười hỏi:
- Hai người có thật rất yêu hắn không ?
Lý Trung Hụê thần tình nghiêm túc nói:
- Cô nương hỏi vậy là có dụng tâm gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Hỏi lại một lần nữa cũng không được à ?
Lý Trung Hụê nói:
- Tiểu muội đã nói rồi, đó là lời thật lòng.
Bạch Tích Hương liền quay sang Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi cũng nói lời thật lòng chứ ?
Tây Môn Ngọc Sương gật đầu đáp:
- Không sai !
Bạch Tích Hương chợt phá lên cười khanh khách nói:
- Bây giờ chỉ cần ta kích phát nội kình thì có thể giết chết hắn ngay lập tức.
Lý Trung Hụê tức giận quát:
- Bạch Tích Hương, không ngờ ngươi lại trở nên bỉ ổi như vậy ?
Bạch Tích Hương cười đáp:
- Binh bất yếm trá, càng trá càng tốt !
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, nói:
- Bạch Tích Hương, nếu như ngươi giết Lâm Hàn Thanh, hai chúng ta sẽ lập tức liên thủ đối phó ngươi.
Bạch Tích Hương cười nhạt nói:
- Hai người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta.
Tây Môn Ngọc Sương ngầm vận nội lực,đứng dậy lạnh lùng nói:
- Các người mắng Tây Môn Ngọc Sương ta là kẻ ác độc tàn nhẫn, ta thừa nhận, nhưng những lời Tây Môn Ngọc Sương này đã hứa thì đều là nhất ngôn cửu đỉnh, chưa từng trái lời, a ...
Bàn tay áp trên ngực Lâm Hàn Thanh của Bạch Tích Hương rung động nhè nhẹ, đột nhiên nghe tiếng Lâm Hàn Thanh thở hắt một hơi.
Lý Trung Hụê nắm chắc trường kiếm, chỉ đợi Bạch Tích Hương rời tay khỏi Lâm Hàn Thanh là lập tức toàn lực tấn công.
Tây Môn Ngọc Sương cũng chậm rãi nhấc tả chưởng lên.
Mục quang Bạch Tích Hương chuyển động, quét qua trên mặt hai người một lượt rồi nói:

- Hai người ngồi xếp bằng xuống, ngưng thần nội thị.
Nói đoạn, ngọc thủ điểm lên hồi lên ngực Lâm Hàn Thanh. Chàng lại thở hắt ra một hơi dài nữa.
Tây Môn Ngọc Sương y lời ngồi xuống rồi nói:
- Chúng ta đều đáp ứng học ma công của ngươi, ngươi có thể thả Lâm Hàn Thanh ra được rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Vội cái gì ? Sau khi các người học xong, ta thả hắn cũng chưa muộn.
Lý Trung Huệ nói:
- Cô nương nói lời nuốt lời, tiểu muội đã được lãnh giáo qua rồi, tốt nhất nên trị thương cho chàng trước rồi hãy nói chuyện tiếp.

Hồi 22

Bạch Tích Hương liền nói:
- Được thôi ! Để ta trị thương cho các ngươi xem !
Hai tay lại liên tiếp điểm lên ngực Lâm Hàn Thanh, một hồi sau thì hai mắt chàng đã từ từ mở ra.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Bạch Tích Hương, sau khi chúng ta theo lời phân phó của ngươi luyện mười lần thì sao ?
Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:
- Ta sẽ thoái xuất giang hồ, từ nay không quan tâm đến chuyện của hai người nữa.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chỉ sợ ngươi không giữ lời.
Bạch Tích Hương cười nói:
- Có cần ta lập thệ không ?
Lý Trung Huệ liền xen vào:
- Tốt nhất nên lập lời thề nặng một chút để tăng thêm một chút lòng tin cho tiểu muội.
Bạch Tích Hương mỉm cười hỏi:
- Nếu như một trong hai người đến mời ta trùng nhập giang hồ thì tính sao ?
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Nếu như có người đến mời ngươi, quyết không phải là ta.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ nói:
- Nếu tiểu muội đến thỉnh cầu cô nương thì đó lại là chuyện khác.
Bạch Tích Hương nói:
- Ngoại trừ hai vị, người khác đến ta cũng chẳng quản làm gì.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Được ! Vậy chúng ta nhất ngôn vi định, tiểu muội cho dù có chết cũng sẽ không đến thỉnh cầu Bạch Tích Hương nữa.
Sau khi được Bạch Tích Hương điểm một hồi trên ngực, đột nhiên Lâm Hàn Thanh đứng thẳng người dậy.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương nói:
- Hai người tập ma công của ta mười lần, Bạch Tích Hương này mà không thoái xuất giang hồ thì trời tru đất diệt.
Nói đến đây nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tam hoa tụ đỉnh, khí khởi đốc mạch.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta không tin thế gian có loại võ công nào mà luyện xong rồi sẽ chết.
Bạch Tích Hương cười nói:
- Tự nhiên là không có rồi. Bạch Tích Hương ta mới chỉ luyện võ có sáu tháng mà đã có thể từ một người không biết võ công có được thành tựu như ngày hôm nay. Hai người cứ yên tâm mà luyện là được.
Nói đoạn, nàng đưa hữu thủ chếch lên phía trước rồi nói tiếp:
- Các người cứ làm theo đúng như ta là được.
Đột nhiên nàng dừng lại, tủm tỉm cười rồi tiếp:
- Chiêu này gọi là Niêm Hoa Vi Tiếu, tả thủ đặt trước ngực, ngũ chỉ nửa xoè nửa cụp.
Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ chỉ còn cách làm y như lời nàng nói.
Hữu thủ Bạch Tích Hương chầm chậm co lại, đặt trước ngực, thân trước từ từ nghiêng ra phía trước. Nàng mỉm cười nói:
- Pho võ công này của ta, mỗi chiêu đều có một cái tên rất hoa mỹ. Chiêu thứ hai này tên là Tây Tử Bổng Tâm.
Tây Môn Ngọc Sương, Lý Trung Huệ đồng thời cảm thấy chân khí đang ngưng tụ ở đốc mạch, đột nhiên chạy ngược lên ngực, hơn nữa khí thế hung mãnh, không gì cản nổi. Cả hai đều khẽ chau mày, không biết chuyện gì xảy ra.
Bạch Tích Hương không để hai người kịp suy nghĩ, lập tức đổi sang chiêu khác, miệng hô lớn:
- Mau nhìn chiêu này.
Nói đoạn, nàng đưa cao hữu thủ, tả thủ đặt ngang trước mặt, thân người hướng nghiêng nghiên sang phải rồi nói:
- Chiêu này tên là Ỷ Lan Đãi Quân.
Tây Môn Ngọc Sương, Lý Trung Huệ đang bị chân khí nghịch xung, tâm thần bất định, bất giác cứ làm theo hệt như nàng.
Chỉ thấy chân khí nghịch xung lên ngực, đột nhiên chuyển vào kỳ kinh, nhưng khí thế đã giảm dần, lúc ẩn lúc hiện.
Bạch Tích Hương đột nhiên đưa hai tay lên cao quá đầu, năm ngón tay chụm lại, ngửa người ra phía sau nói:
- Chiêu này gọi là Quý Phi Thương Xuân.
Lúc này, Lý Trung Huệ và Tây Môn Ngọc Sương như bị điều khiển, dường như không thể khống chế được luồng chân khí trong người, cảm thấy luồng chân khí đó lại toả khắp mười hai đường kinh lạc, thông thẳng đến sinh tử huyền quan.
Bạch Tích Hương khẽ mỉm cười, hai tay đưa thẳng ra phía trước nói:

- Chiêu này tên Tống Quân Thiên Lý.
Tiếp đó mặt nàng chợt trở nên nghiêm túc nói:
- Chiêu cuối cùng có cái tên không nhã nhặn lắm, Địa ngục hữu môn.
Nói đoạn hai tay thu lại, thâu liễm nội lực, từ từ đứng lên.
Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ cũng bắt chiếc làm theo hệt như nàng, cùng lúc đứng lên.
Bạch Tích Hương nói:
- Hai vị cảm thấy thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Chẳng có gì cả.
Bạch Tích Hương nói:
- Đây là lần đầu tiên, nếu như hai vị có thể làm thêm mấy lần nữa, Bạch Tích Hương ta sẽ thoái xuất giang hồ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có gì mà không dám.
Đột nhiên Lâm Hàn Thanh cao giọng nói lớn:
- Hai vị không thể trúng kế khích tướng của nàng được.
Đáng tiếc, chàng đã muộn một bước, hai người đã bắt đầu làm lại một lượt nữa.
Nào ngờ hai người làm liền một mạch như thuận thủy thôi châu, từ chiêu đầu tiên đến chiêu cuối cùng, Địa Ngục Hữu Môn mới dừng lại.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Đây là lần thứ hai, làm thêm tám lần nữa là hai vị coi như đã toàn thắng.
Lâm Hàn Thanh vội vã lên tiếng ngăn cản:
- Hai vị cô nương quyết không thể trúng kế của nàng. Cửu Ma Huyền Công là một loại võ công vô cùng độc ác, chỉ cần bắt đầu luyện thì vĩnh viễn không thể dừng lại được nữa.
Bạch Tích Hương chỉ khẽ mỉm cười, không lên tiếng phản bác lại lời nói của Lâm Hàn Thanh.
Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:
- Lâm huynh. nếu như Bạch Tích Hương có thể luyện được, tại sao chúng tôi không thể luyện ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tường tận nội tình, tại hạ cũng không được rõ lắm, chỉ biết rằng đây là một loại võ công không nên luyện, hai vị không nên vì sự háo thắng nhất thời mà trúng phải nguỵ kế của nàng.
Tây Môn Ngọc Sương cảm thấy chân khí bắt đầu loạn động, không thể điều khiển được nữa, trong lòng không khỏi sinh cảm giác lo lắng, thầm nhủ:
- Đây là chuyện gì vậy? Lẽ nào luyện loại võ công này có thể dẫn đến trọng thương sao ?

Nàng liền đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Lý Trung Huệ đang nhăn nhó mặt mày, xem ra vô cùng đau đớn.
Bạch Tích Hương liền lên tiếng nói:
- Nếu như hai người cảm thấy có điều bất ổn, thì mau ngồi xuống vận công điều tức, tránh để chân khí tích tụ trong kỳ kinh bát mạch, dẫn đến nội thương.
Lý Trung Huệ dường như đã chịu không nổi, liền ngồi xuống luyện theo chiêu thức của Bạch Tích Hương khi nãy.
Tây Môn Ngọc Sương miễn cưỡng chịu đựng một hồi, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn được bản thân luyện theo Lý Trung Huệ.
Bạch Tích Hương quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Ngươi đã nhìn thấy chưa ?
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:
- Nhìn thấy cái gì ?
Bạch Tích Hương cười cười nói:
- Hai người bọn họ đã không thể tự điều khiển được bản thân rồi.
Lâm Hàn Thanh chỉ cười lạnh một tiếng, đột nhiên cất bước tiến về phía Lý Trung Huệ.
Trong lòng chàng biết rõ, nếu như muốn ngăn cản hai người lại, chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là điểm huyệt đạo của họ lại.
Bạch Tích Hương tức giận gầm lên:
- Đứng lại !
Lâm Hàn Thanh dừng bước quay đầu lại hỏi:
- Có chuyện gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như ngươi dám vọng động tức là tự tìm tử lộ đó.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Bây giờ nếu không cứu hai người bọn họ, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa.
Nghĩ đoạn, chàng liền vận khí giới bị, đề phòng Bạch Tích Hương đột kích, đồng thời bước lên một bước dài, tả thủ vươn ra điểm vào huyệt đạo của Lý Trung Huệ.
Bạch Tích Hương liền quát lớn:
- Hãy thử Đoạt Hồn Thoa của ta !
Lâm Hàn Thanh nghe vậy liền lắc người tránh sang một bên.
Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không thấy vật gì bay đến, không khỏi khẽ chau mày. Chàng đang định lên tiếng hỏi, thì đột nhiên cảm thấy một cỗ ám kình đang lao thẳng đến trước ngực.
Lâm Hàn Thanh nhất thời không phòng vệ, bị ám kình đẩy lùi liên tiếp bốn năm bộ, lảo đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Bạch Tích Hương một chưởng đẩy lùi Lâm Hàn Thanh, lạnh lùng lên tiếng:
- Dựa vào võ công tầm thường của ngươi mà muốn cứu hai người bọn họ sao ? Đúng là không biết tự lượng sức mình.
Lâm Hàn Thanh thầm vận chân khí, cảm thấy nội thương không nặng lắm, vẫn còn khả năng tái chiến bèn lên tiếng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ có thù hận gì với nàng mà phải đối xử với họ như vậy ?
Bạch Tích Hương đột nhiên thay đổi ngữ khí, mỉm cười nói:
- Hai người bọn họ đều là tình địch của ta, chỉ cần hai người bọn họ chết đi, chàng có thể cùng ta sống bên nhau trọn đời.
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:
- Cho dù phụ nữ trên thế gian này chết hết, Lâm Hàn Thanh này cũng quyết không lấy cô nương.
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Tại sao ? Ta có điểm nào không bằng họ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Một nữ nhân có lòng dạ độc ác, coi mạng người như cỏ rác. Cho dù cô nương có đẹp như thiên tiên cũng chẳng ai lấy cô đâu.
Bạch Tích Hương cười khanh khách nói:
- Thật sao ? Lẽ nào ngoại trừ ngươi ra, không còn ai muốn lấy ta nữa sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có thể trên đời này có hàng ngàn, hàng vạn người muốn có cô nương làm vợ, nhưng tuyệt đối không phải là Lâm Hàn Thanh này.
Bạch Tích Hương liền chậm rãi đứng dậy, nở một nụ cười tươi như hoa rồi bước đến bên Lâm Hàn Thanh nói:
- Chàng đã quên lời thệ hải minh sơn của chúng ta rồi sao ? Chàng đã hứa sẽ lấy thiếp rồi mà ?
Dưới ánh nến bập bùng, gương mặt của Bạch Tích Hương trở nên hiền hòa khả ái vô cùng, ánh mắt nàng nhìn Lâm Hàn Thanh tràn đầy nhu tình mật ý. Trong nháy mắt, dường như nàng đã khôi phục lại vẻ ôn nhu khả ái của ngày xưa.
Lâm Hàn Thanh bất giác ngẩn người nói:
- Bạch cô nương !
Bạch Tích Hương khẽ thở dài một tiếng hỏi:
- Chuyện gì vậy ?
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Nàng có tỉnh táo không ?
Bạch Tích Hương đáp:
- Bây giờ thiếp đang rất tỉnh táo ?
Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Vậy mau buông tha cho họ đi !
Ánh mắt nhu hoà của Bạch Tích Hương liền chuyền qua gương mặt của Tây Môn Ngọc Sương, nàng nhìn một hồi rồi chậm rãi nhấc chân lên. Đúng lúc nàng định tiến về phía Tây Môn Ngọc Sương, thì đột nhiên hai tay ôm bụng quỳ gục xuống.
Lâm Hàn Thanh vội vàng chạy đến, đưa tay đỡ nàng đứng dậy hỏi:
- Bạch cô nương, nàng sao rồi ?
Bạch Tích Hương chầm chậm ngẩng đầu lên nói:
- Ta không sao !
Nói đoạn, đay tay đẩy mạnh Lâm Hàn Thanh một cái.
Khi ánh mắt của chàng tiếp xúc với ánh mắt của nàng, bất giác ngẩn người ra không nói được gì. Thì ra, ánh mắt nhu hoà khi nãy của Bạch Tích Hương đã trở nên lạnh lùng tàn ác như mới đầu, gương mặt nàng tựa như phủ một lớp sương mỏng, trông vô cùng lạnh lùng tàn khốc.
Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hằng một tiếng rồi nói:
- Bạch cô nương ... !
Bạch Tích Hương lạnh lùng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không phải nàng đã đáp ứng với ta là buôn tha cho bọn họ sao ? Tại sao lại thay đổi chủ ý ?
Bạch Tích Hương nhằm nghiền hai mắt, đứng bất động, không lên tiếng trả lời câu hỏi của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy hết sức kỳ quái, tự nhủ:
- Bạch Tích Hương này bị sao vậy, khi giận khi vui, nóng lạnh bất thường.
Nghĩ đoạn, bèn đưa mắt quan sát kỳ càng hơn, chỉ thấy Bạch Tích Hương vẫn nhắm nghiền hai mắt, bờ ngực khẽ cử động, tựa hồ như đang vận công điều tức.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nghĩ:
- Xem ra nàng đang vận khí điều tức. Sau khi nàng luyện thành Ma Công, tâm tính đã hoàn toàn thay đổi. Chi bằng ta nhân cơ hội này xuất thủ điểm huyệt đạo của nàng lại đã rồi mới tính sau.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền dịch bộ tiến về phía Bạch Tích Hương. Trong tự nhủ:
- Giờ đây võ công của Bạch Tích Hương đã hơn hắn mình, nếu như muốn một kích thành công, chỉ có cách âm thầm ám toán. Tình hình trước mắt đang vô cùng cấp bách, cho dù không phải hành động quang minh chính đại, nhưng cũng đành phải tuỳ cơ ứng biến vậy.
Nghĩ đến đây, chàng đã tiến đến sát bên cạnh Bạch Tích Hương rồi. Chàng chần chừ giây lát, rồi nhấc tay lên dứt khoát điểm vào kiên tỉnh huyệt của

nàng một cái.
Thân hình Bạch Tích Hương khẽ rung lên hai cái rồi ngã vật xuống.
Lâm Hàn Thanh vội đưa tay ra đỡ lấy thần hình nàng, nhẹ nhàng đặt xuống đất.
Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Trung Huệ và Tây Môn Ngọc Sương vẫn đang tiếp tục luyện võ công khi nãy Bạch Tích Hương truyền thụ, trong lòng trấn động, thầm nghĩ:
- Cửu Ma Huyền Công này thật là lợi hại.
Nghĩ đoạn, nhanh chóng đứng dậy tiến lại điểm vào huyệt đạo của hai nàng.
Chỉ thấy hai nàng sau khi bị điểm huyệt đạo, liền dừng các động tác, cuối cùng ngã vật xuống sàn.
Khoang thuyền đột nhiên im lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng nổ lách tách của ngọn nến, và tiếng thở dài não nuột của Lâm Hàn Thanh.
Chàng chậm rãi đảo mắt nhìn ba thiếu nữ đang nằm trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:
- Những phân tranh gần đây trong võ lâm đều do ba vị cô nương này khởi phát mà nên cả. Nếu như ta đủ độc ác, có thể ném cả ba người họ xuống sông. Tuy rằng không thể làm cho võ lâm trở nên an định, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt phần kịch liệt...
Nhưng chàng lại nghĩ:
- Ba vị cô nương này đối với mình đều có đại ân đại đức, tình thâm nghĩa trọng. Lý Trung Huệ và Tây Môn Ngọc Sương luyện tập ma công cũng chỉ vì mình, trước mắt người duy nhất có thể giết chỉ là Bạch Tích Hương.
Nhưng vừa nghĩ đến Bạch Tích Hương thì tâm ý chàng lại chuyển động:
- Tây Môn Ngọc Sương có võ công cái thế, tài hoa kinh người, dưới tay lại có vô số cao thủ tuyệt thế, chuẩn bị tạo nên một trận hào kiếp trong võ lâm, người duy nhất có thể ngăn cản nàng lại được, chỉ có một mình Bạch Tích Hương. Nếu như ta giết chết Bạch Tích Hương, chỉ sợ thiên hạ không còn ai khiến Tây Môn Ngọc Sương e dè được nữa. Lúc đó, nàng ta sẽ muốn làm gì thì làm, cả võ lâm sẽ bị nàng đồ sát, máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Lưu lại tính mệnh của Bạch Tích Hương, ít nhất còn có người kiềm chết nàng ta lại phần nào ... Còn lại Lý Trung Huệ, ngoại trừ quá háo danh và có chút tự tư ra, không có lý do gì để giết nàng cả.
Tâm niệm chuyển động, chỉ thấy cả ba người không ai có thể giết, không ai được giết, không khỏi cảm thấy phiền não, thở dài một hơi tự lẩm bẩm một mình:
- Chốn giang hồ đúng là thị thị phi phi, không thể nào hiểu nổi.
Chợt nghe bên ngoài có tiếng Hương Cúc vọng lại:
- Cô nương ! Mưa gió đã ngớt hẳn rồi. Có điều dòng nước đã đưa chúng ta đi đâu thì không thể nào biết được.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Bạch Tích Hương luyện tập ma công, luyện đến thay tâm đổi tính. Không biết Hương Cúc, Tố Mai có bị như vậy không ?
Hương Cúc không nghe thấy tiếng Bạch Tích Hương trả lời, trong lòng nảy ý hoài nghi liền hỏi tiếp:
- Cô nương à ! Vừa nãy mưa to gió lớn, không tiện mở cửa khoang thuyền. Giờ đây mưa đã ngừng, gió đã ngớt, có thể cho Tố Mai tỷ tỷ vào bôi thuốc được không ?
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, thầm nhủ:
- Nếu như ta không đáp ứng, chỉ sợ sẽ khiến cho bọn Hương Cúc, Tố Mai nghi ngờ. Nếu như đáp ứng, e rằng sẽ lộ ra mọi chuyện.
Đúng lúc chàng đang khó xử, thì đột nhiên cửa thuyền bật mở, Hương Cúc quần áo, đầu tóc ướt sũng, tay cầm trường kiếm xông thẳng vào khoang thuyền.
Lâm Hàn Thanh thầm đề khí, tay nắm chắc Tham Thương Kiếm, ngưng thần giới bị.
Mục quang Hương Cúc chuyển động, quan sát tình hình trong khoang thuyền một lượt rồi lên tiếng hỏi:
- Lâm tướng công, chuyện là thế nào vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ đã điểm huyệt đạo ba người bọn họ.
Hương Cúc ngạc nhiên thốt lên:
- Tướng công đã điểm huyệt đạo ba người bọn họ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai, cô nương nếu như không tin, tại hạ cũng không ép.
Hương Cúc băn khoăn nói:
- Lâm tướng công, ngài làm cho tiểu tỳ thật hồ đồ. Ngài điểm huyệt đạo cả ba người bọn họ, vậy cuối cùng là muốn giúp ai vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ không giúp ai cả.
Hương Cúc nhíu mày nói:
- Ôi, ngài càng nói càng làm tiểu tỳ hồ đồ. Ngài mau giải huyệt cho cô nương để hỏi cho rõ ràng đã.
Lâm Hàn Thanh bước lên một bước chắn trước mặt Hương Cúc nói:
- Không được. Bây giờ không được giải huyệt cho ai hết.
Hương Cúc ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như một trong ba người được giải khai huyệt đạo thì hai người kia cầm chắc cái chết. Chính vì vậy lại hạ tuyệt đối không thể để cho cô nương

giải huyệt cho Bạch cô nương.
Hương Cúc khẽ chau mày liễu, nói:
- Nếu như tiểu tỳ nhất định phải giải huyệt cho cô nương thì sao ? Lẽ nào tướng công muốn động thủ với tiểu tỳ ?
Lâm Hàn Thanh kiên quyết nói:
- Không sai. Nếu như cô nương muốn giải huyệt cho Bạch cô nương thì trước hết phải hỏi thanh kiếm trong tay tại hạ đã.
Nói đoạn từ từ rút Tham Thương Kiếm ra thủ trước ngực.
Hương Cúc ngẩn người giây lát rồi hỏi:
- Lâm tướng công, ngài sắp làm cô gia của chúng tôi rồi, tại sao lại vô tình với cô nương như vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Làm gì có chuyện đó.
Hương Cúc nói:
- Tiểu tỳ và Tố Mai tỷ tỷ đã nghe cô nương đích thân nói ra, làm sao mà giả được ?
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Đúng vậy. Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi.
Hương Cúc lắc đầu nói:
- Ồ, hôn nhân đạ sự, lẽ nào lại có thể đem ra đùa giỡn như vậy ? Đổi qua đổi lại, làm tiểu tỳ chẳng hiểu gì cả. Nếu như ngài chưa đáp ứng, lẽ nào cô nương chúng tôi đã si tâm vọng tưởng?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều đó không phải. Tại hạ đích thực đã từng nói sẽ lấy nàng làm vợ. Nhưng khi đó nàng là Bạch Tích Hương, một cô nương tài trí hơn người, phong thái diễm lệ, tâm địa thiện lương.
Hương Cúc liền hỏi:
- Bây giờ cô nương chúng tôi không phải càng đẹp hơn sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai. Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, giờ đây nàng đã biến thành một ma nữ kiều mị nhưng ác độc, âm hiểm ...
Hương Cúc tức giận ngắt lời chàng:
- Câm miệng ! Cô nương đối với ngài một dạ thâm tình, sao ngài dám dùng những lời lẽ ác độc như vậy để nói về cô nương chúng tôi như vậy ? Si tâm nữ tử bạc tình lang, quả nhiên không sai.
Lâm Hàn Thanh chăm chú quan sát thần thái của Hương Cúc, ngoại trừ hiểu chuyện hơn ngày xưa thì dường như không có gì thay đổi. Chàng liền hít vào một hơi nói:
- Cô nương và Bạch cô nương sớm tối bên nhau, lẽ nào không nhận ra nàng đã thay đổi ?

Hương Cúc nói:
- Tiểu tỳ tự nhiên đã phát giác từ lâu, nhưng cô nương đối với chúng tôi tình thâm nghĩa trọng, cho dù người có trở nên xấu xa hơn nữa chúng tôi vẫn là nha đầu của người.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài nói:
- Tình nghĩa này của cô nương khiến tại hạ vô cùng khâm phục.
Hương Cúc liền tiếp lời:
- Vậy tướng công mau giải khai huyệt đạo cho cô nương chúng tôi đi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này tuyệt đối không thể.
Hương Cúc tức giận nói:
- Lâm tướng công, ngài có biết tại sao tôi và Tố Mai tỷ tỷ luôn luôn kính trọng ngài không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi nói:
- Được hai vị tôn trọng, tại hạ cảm kích vạn phần.
Hương Cúc nói:
- Tôi không cần tướng công cảm kích, chỉ cần tướng công trả lời là tại sao thôi ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ không được rõ.
Hương Cúc nói:
- Được, để tôi nói cho tướng công biết. Đó là bởi vì cô nương nhà chúng tôi. Bởi vì cô nương yêu thương ngài, nên tôi và Tố Mai tỷ tỷ đã sớm coi ngài là cô gia của chúng tôi rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bất luận cô nương mắng chửi Lâm Hàn Thanh này là kẻ vong tình phụ nghĩa hay thứ gì cũng được, tại hạ tình nguyện nhận hết, nhưng tuyệt đối tại hạ không để cô nương giải khai huyệt đạo cho Bạch cô nương được.
Hương Cúc liền khua kiếm một vòng nói:
- Trừ phi Lâm tướng công giết chết tôi và Tố Mai tỷ tỷ.
Nói đoạn nhấc chân bước lên phía trước.
Lâm Hàn Thanh lớn giọng quát:
- Đứng lại ! Nếu cô nương tiếp tục bước tới, đứng trách tại hạ vô tình.
Hương Cúc liền vung kiếm sử một chiêu Thiên Nữ Huy Qua, đâm thẳng vào Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh liền đưa kiếm lên chặn lại đường kiếm của Hương Cúc.
Dưới ánh nến, chỉ thấy thanh kiếm trong tay Hương Cúc đã mẻ một miếng lớn.
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:
- Kiếm trong tay tại hạ sắc bén vô song, cô nương cần phải cẩn thận.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng Tố Mai vang lên:
- Đừng đánh nữa, có gì từ từ nói chuyện.
Hương Cúc thu kiếm luì lại nói:
- Tỷ tỷ, hắn đã điểm huyệt đạo của cô nương, lại không cho tiểu muội giải huyệt cho người.
Tả thủ của Tố Mai đã đứt một ngón tay, y phục lấm tấm vết máu. Tố Mai chầm chậm bước vào khoang thuyền nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm tướng công, cô nương nhà chúng tôi đối với người cũng không bạc mà ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như là Bạch Tích Hương trước đây, cô nương đứt một ngón tay, liệu nàng có toạ thị bàng quan được không ?
Đầu tóc Tố Mai rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là do không được cấp cứu kịp thời, mất máu quá nhiều mà nên.
Chỉ nghe ả khẽ thở dài rồi nói:
- Không sai, cô nương nhà chúng tôi đã thay đổi. Nhưng dù sao đó vẫn là cô nương của chúng tôi. Lâm tướng công, thế gian này chỉ còn mình tướng công là có thể khuyên cô nương chúng tôi quay đầu thôi !
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Không thể được ! Theo tại hạ, ma công của nàng đã ăn sâu vào tiềm thức, không ai có thể khuyên nàng đực nữa rồi.
Tố Mai nói với giọng van nài:
- Có thể được mà. Thế gian này chỉ có một mình ngài là được thôi.
Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:
- Nàng đánh tại hạ một chưởng, thọ thương cũng không nhẹ.
Tố Mai nói:
- Lúc đó thần trí cô nương bị Cửu Ma Huyền Côn khống chế, những lúc bình thường thì vẫn là Bạch Tích Hương hiền dịu nhu hoà từ ái của ngài ngày xưa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nhưng ma công của nàng lúc này đã quá thâm hậu, tại hạ liệu có thể khiến nàng khôi phục được thần trí không ?
Tố Mai nói:
- Biện pháp thì có, chỉ không biết Lâm tướng công có đủ nhẫn nại để làm hay không thôi ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chỉ cần có thể cứu nàng ra khỏi ma cảnh, bất luận phải chịu sự thống khổ thế nào, Lâm Hàn Thanh này cũng không một lời oán thán.
Hương Cúc mỉm cười nói:
- Ồ, không sai. Quả không uổng một tấm chân tình của cô nương chúng ta,

Lâm Hàn Thanh nói:
- Chỉ cần cô nương phân phó, tại hạ xin tận tâm tận lực đi làm.
Tố Mai nói:
- Theo tiểu tỳ quan sát khi cô nương tham luyện Cửu Ma Huyền Công, dường như có một thời gian tỉnh táo ...
Lâm Hàn Thanh tiếp lời nói:
- Vừa nãy chính là thời gian mà nàng tỉnh táo, chỉ tiếc là thời gian quá ngắn.
Tố Mai nói:
- Mỗi ngày, trong mười hai canh giờ, chỉ có một sát na mà cô nương tỉnh táo thôi. Nhưng cứ trong bảy ngày, lại có một khoảng thời gian khá dài mà cô nương tỉnh táo. Trong khoảng thời gian đó, cô nương lại yêu cầu hai chúng tôi kể lại hết những chuyện mà mình đã làm trong bảy ngày vừa qua. Mỗi lần nghe xong thì đều không khỏi thương tâm, khóc lên thành tiếng.
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Thời gian mà nàng tỉnh táo ấy được bao lâu ?
Tố Mai đáp:
- Ước chừng một tuần trà.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Như vậy cũng quá ngắn.
Tố Mai nói:
- Chỉ cần Lâm tướng công bớt nói đi những lời thương tâm, thiết nghĩ như vậy cũng đủ rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cứ cho rằng nàng chịu đáp ứng, nhưng sau khi thời gian tỉnh táo qua đi, nàng lại trở nên lạnh lùng tàn khốc, như vậy thì có tác dụng gì ?
Tố Mai liền nói:
- Nhưng cô nương có thể tự cứu lấy mình.
Lâm Hàn Thanh vội vàng hỏi:
- Tự cứu ?
Tố Mai nói:
- Không sai ! Trên thế gian này, không ai có trí tuệ bằng cô nương, cũng chẳng ai kiến văn quảng bác như cô nương, tự nhiên là chỉ có cô nương mới có khả năng tự cứu lấy mình ra khỏi ma đạo mà thôi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như nàng có thể tự cứu thì đã không lún sâu vào ma đạo như vậy.
Tố Mai nói:
- Đây là hai chuyện khác nhau, không thể hoà làm một để nói được.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chẳng lẽ lại là hai chuyện khác nhau ?
Tố Mai nói:

- Cô nương luyện tập ma công, chỉ vì muốn giữ mạng, biết rõ sẽ bị lún sâu vào ma đạo, nhưng vẫn không thể không luyện.
Lâm Hàn Thanh thở dài tiếp lời:
- Giờ đây nàng vì khôi phục bản tính thiện lương, biết rõ rằng nguy hiểm rất lớn, nhưng không thể không mạo hiểm.
Nói đến đây, chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:
- Thời gian ngắn như vậy, chỉ sợ hy vọng thì ít mà thất vọng thì nhiều.
Tố Mai liền nói:
- Chúng ta cứ đi bước nào hay bước ấy vậy ! Nếu như chúng ta không thể khuyên bảo được cô nương, lúc ấy hãy nghĩ cách khác sau.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Được. Tại hạ xin đáp ứng lời thỉnh cầu của hai vị cô nương. Tuy nhiên giờ đây vẫn chưa thể giải khai huyệt đạo cho Bạch cô nương được.
Tố Mai liền hỏi:
- Nếu như không giải khai huyệt đạo, làm sao biết có phải cô nương đang tỉnh táo hay không ?
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Lý Trung Huệ và Tây Môn Ngọc Sương rồi nói:
- Nếu như giải khai huyệt đạo, chỉ sợ hai vị cô nương này đều vong mạng dưới độc thủ của nàng.
Tố Mai liền hỏi:
- Vậy ý của Lâm tướng công thế nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Theo tại hạ, trước hết đưa hai vị cô nương này lên bờ, sau đó mới giải khai huyệt đạo cho nàng.
Tố Mai liền hỏi:
- Chẳng lẽ thả cho bọn họ đi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai, thả bọn họ đi rồi, chúng ta mới có thể an tâm cứu trợ cho Bạch Tích Hương được.
Tố Mai nói:
- Sóng nước mênh mông, không thấy bến bờ đâu hết. Lúc này còn không biết chúng ta đang ở đâu, bốn bề không thấy một chiếc thuyền nào, làm sao mà đưa họ đi được ?
Lúc này, mặt trời đã lên cao, một tia sáng vàng lóng lánh chiếu vào trong khoang thuyền.
Lâm Hàn Thanh rất muốn ra bên ngoài xem thử, nhưng lại sợ sau khi mình ra ngoài, Hương Cúc và Tố Mai sẽ giải khai huyệt đạo cho Bạch Tích Hương, nên không dám động thân.
Chàng đang suy tính thì thân thuyền chợt lắc mạnh một cái, tiếp đó một

giọng nói thô hào vang lên:
- Trên thuyền này có ai còn sống không ?
Hương Cúc tức giận nói:
- Hừ, kẻ nào nói năng khó nghe như vậy. Muội phải ra giáo huấn cho hắn một trận mới được.
Lời chưa dứt thì người đã xách kiếm lao vọt ra khỏi khoang thuyền.
Tố Mai không kịp ngăn Hương Cúc lại, bèn lớn giọng gọi với theo:
- Hương Cúc muội muội, không đựơc vọng động.
Tiếp đó cũng theo sát Hương Cúc phóng ra ngoài.
Lâm Hàn Thanh thấy hai người chạy ra, liền lập tức chạy theo, tiện tay đóng luôn cửa khoang thuyền lại.
Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thuyền lớn đang đậu trước mặt. Từ trên thuyền lớn có bốn chiếc thang dài đang bắc xuống mũi chiếc thuyền của bọn chàng.
Hương Cúc đã đứng ở đầu thuyền, đang định phát tác thì bị Tố Mai kịp thời ngăn lại.

Hồi 23

Lâm Hàn Thanh đứng bên ngoài cửa khoang thuyền quan sát chiếc thuyền lớn. Hai bên mạn thuyền mỗi bên đều có sáu hắc y đại hán đang cật lực khuơ chèo, khiến cho con thuyền dù đang ngược dòng vẫn cứ tiến băng băng.
Chỉ nghe một giọng nói trầm hùng vang lên:
- Thì ra là hai vị tiểu cô nương, không biết hai vị chèo thuyền đi đâu vậy ?
Tố Mai liền nhanh miệng đáp:
- Chúng tôi giữa đường gặp phải mưa to gió lớn, thuyền phu đều rơi xuống nước hết cả rồi, bánh lái và mái chèo cũng bị gãy hết, không thể nào khống chế được, đành để cho thuyền tự trôi đi theo dòng nước thôi.
Người kia liền lên tiếng nói:
- Mười dặm ngoài kia là bãi đá ngầm, nơi đó lòng sông nhỏ hẹp, khắp nơi đều là đá ngầm, con thuyền này không lái, không chèo nếu như không đụng phải đá ngầm mới là lạ đấy.
Tố Mai liền hỏi:
- Thuyền phu rơi xuống nước mất rồi. Trên thuyền chỉ còn mấy người con gái không biết thuỷ tính, mong rằng đại thúc đại nhân đại lượng, dẫn chúng tôi đi theo có được không ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Con tiểu a đầu này thật thông minh lanh lợi, lời nói ngọt như đường mật.
Người trên thuyền lớn liền hỏi lại:
- Các ngươi muốn đi đâu ?
Tố Mai suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng đáp:
- Chúng tôi cũng không dám làm phiền đại thúc nhiều, chỉ cần đưa chúng tôi đến một nơi nào có thể dừng thuyền lại được là tốt lắm rồi.
Người kia liền nói:
- Đưa các ngươi đi theo cũng chẳng quan hệ gì, có điều trên thuyền các ngươi còn có mấy người nữa, ta phải xem xét cho kỹ rồi mới quyết định được.
Lâm Hàn Thanh vốn đang đứng trước cửa khoang thuyền, nghe người kia nói vậy liền lập tức lùi bước vào trong.
Tố Mai nghe vậy cũng lên tiếng ngăn cản:
- Trên thuyền chúng tôi đều là nữ quyến, tốt nhất đại thúc không nên vào xem.
Người kia liền lắc đầu nói:

- Không được. Ta không kiểm tra rõ ràng thì không được.
Lâm Hàn Thanh liền nghĩ thầm:
- Những người này nếu không phải là nhân vật võ lâm thì sự việc không đến nỗi rắc rối, nhưng nếu là người trong võ lâm, nhìn thấy Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ, khó tránh khỏi sẽ có kẻ xuất thủ giải huyệt cho họ. Chỉ cần một trong ba người con gái này được giải huyệt, e rằng thiên hạ sẽ đại loạn.
Chàng đang thầm tính toán mà chưa tìm ra giải pháp hiệu quả thì bên tai chợt nghe tiếng bước chân trầm trọng. Cả kinh, chàng vội đưa tay đóng của khoang thuyền lại.
Bên ngoài, tiếng của Tố Mai đã cất lên ngăn cản:
- Đại thúc, bên trong thuyền là nữ khách, quả thật là không tiện.
Lời còn chưa dứt thì đã nghe một tiếng "bình" vang lên, cửa thuyền bật mở.
Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm:
- Quả nhiên là nhân vật võ lâm.
Nghĩ đoạn, liền phất hữu thủ phát ra một đạo ám kình. Của thuyền vừa mở, lập tức đóng xập lại.
Người kia đã bước một chân vào khoang thuyền, thấy cánh cửa đột nhiên đóng lại, đành lùi lại một bước.
Nhưng khi cánh cửa chưa kịp đóng hết, thì một đợt kình lực khác đã công tới, cánh cửa gỗ sắp đóng vào đến nơi lại từ từ mở ra.
Lâm Hàn Thanh nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào, đành đẩy mạnh hữu thủ ra lần nữa. Lần này chàng dụng lực quá mạnh, đồng thời người kia cũng đẩy ra một chưởng từ bên ngoài vào. Cánh cửa khoang thuyền tuy được làm bằng gỗ tốt, nhưng đâu thể chịu đựng được nội lực của cùng lúc hai cao thủ. Chỉ nghe "Bình !" một tiếng, cánh cửa đã vỡ ra làm đôi.
Cùng lúc, người kia đã lách mình bước vào trong khoang thuyền.
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người thân hình cao lớn, diện mạo khắc khổ, đang đứng trước mặt mình.
Người kia đưa mắt quan sát khoang thuyền một lượt rồi nhìn Lâm Hàn Thanh, cất giọng lạnh lùng hỏi:
- Các hạ là người như thế nào với ba vị cô nương đây ?
Lâm Hàn Thanh ngẫn người giây lát rồi đáp nhanh:
- Võ sư hộ viện.
Tố Mai liền tiếp lời:
- Vị này là võ sư trong phủ nhà chúng tôi, hộ tống ba vị tiểu thư ...
Người kia cười lạnh một tiếng rồi ngắt lời nói:
- Xú nha đầu ngươi coi lão phu là nhân vật thế nào, cả ba vị cô nương này đều mang vũ khí bên mình, khẳng định là người biết võ công.
Hương Cúc thấy vậy thì tức giận nói:

- Ngươi tin hay không thì tuỳ, tại sao lại mở miệng mắng người ?
Người kia chỉ liền cười hắc hắc nói:
- Hai con tiểu nha đầu các ngươi dám diễn kịch trước mặt lão phu, đúng là không biết tự lượng.
Đột nhiên, lão vung trảo về phía sau, thế nhanh như điện, định một trảo tóm lấy Tố Mai.
Tố Mai liền nhảy lùi một bước tránh thế công của lão, đồng thời lên tiếng nói:
- Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ. Có chuyện gì thì từ từ nói đã.
Hương Cúc thấy lão tấn công Tố Mai liền nhảy lên trước một bước nói:
- Tỷ tỷ, cần gì nói đạo lý với hạng người này. Để muội giáo huấn hắn một phen rồi hãy nói sau.
Lời vừa dứt, đã vung chưởng tấn công người lạ mặt.
Người kia nổi giận gầm lên một tiếng, vung quyền đánh trả. Quyền thế của gã vô cùng oai mãnh, mỗi quyền đánh ra đều mang theo kình phong rợn người.
Hương Cúc thấy đối phương ra đòn hung mãnh như vậy thì không dám ngạnh tiếp, vội tung mình né tránh.
Bên ngoài thuyền lại vang lên tiếng người bước chân, thì ra đã có thêm hai đại hán xách đơn đao nhảy lên thuyền.
Người kia liền quay đầu lại ra lệnh:
- Đối phó hai con tiểu nha đầu này, bắt được thì bắt, nếu không bắt được thì giết đi cho ta.
Hai kình trang đại hán cùng đáp lớn:
- Tuân lệnh.
Lời vừa dứt đã chia nhau vung đao tấn công Tố Mai, Hương Cúc.
Còn người kia lại tiếp tục bước vào trong khoang thuyền.
Lâm Hàn Thanh tay nắm chặt Tham Thương Kiếm, đứng chặn trước mặt lão ta nói:
- Các vị cô nương trong thuyền đang mang trọng bệnh, tốt nhất các hạ không nên tiến thêm nữa.
Người kia liền nói:
- Nếu như lão phu nhất quyết muốn vào thì sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như các hạ nhất định muốn vào thì phải thắng được thanh kiếm trong tay mỗ đã.
Người kia đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một lượt rồi sải bước tiến tới.
Lâm Hàn Thanh liền khẽ vung tay, đoản kiếm trong tay tạo thành một đạo hán quang, đâm thẳng đến trước ngực người lạ mặt.
Người kia không hề né tránh, hữu thủ vung ra, chộp thẳng vào uyển mạch

của Lâm Hàn Thanh. Lâm Hàn Thanh vẫn giữ nguyên thế công, tả thủ đẩy mạnh ra một chưởng.
Người kia cười lạnh một tiếng, tả thủ cũng đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng thế của Lâm Hàn Thanh.
Hai chưởng chạm nhau, chỉ nghe "bình" một tiếng, cả Lâm Hàn Thanh vàngười lạ mặt cùng lùi lại một bước.
Chỉ nghe hắn cười ha hả nói:
- Các hạ tuổi còn trẻ mà đã có được nội lực thế này, quả thật là hiếm có.
Nói đoạn, song chưởng liên hoàn đánh ra như vũ bão.
Lâm Hàn Thanh thấy hắn không chịu rút binh khí, chàng đành thu lại đoản kiếm, dùng song chưởng nghênh địch.
Hai người cùng tấn công như vũ bão, trong nháy mắt đã giao thủ hơn hai chục chiêu.
Người lạ mặt không thể tiến thêm vào trong khoang thuyền được một bước, Lâm Hàn Thanh cũng không thể nào đẩy lùi gã được một bước.
Bên ngoài thuyền vang lên tiếng binh khí chạm nhau, ác đấu vô cùng kịch liệt, hiển nhiên cũng chưa phân được thắng phụ.
Lâm Hàn Thanh vừa đánh vừa thầm nghĩ:
- Người này võ công đã cao cường như vậy, không hiểu trên thuyền còn có bao nhiêu cao thủ nữa. Tình hình hôm nay có lẽ khó mà có một kết cục tốt. Giờ chỉ còn cách hạ độc thủ vậy, cứ đả thương được người này rồi tính sau.
Nghĩ đoạn, chàng liền vung tả thủ đánh ra một chiêu, công đến trước ngực người lạ mặt kia. Chỉ thấy hắn ta khẽ lắc mình một cái, chưởng thế của chàng đã đánh vào khoảng không. Lâm Hàn Thanh cố ý như bị mất đà, cả thân hình cứ lao về phía trước. Người kia quả nhiên mắc lừa, chỉ nghe hắn cười lạnh một tiếng, phản thủ chộp lấy uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Lúc này chàng đột nhiên thúc mạnh cùi chỏ, đánh vào tiểu phúc của đối phương. Người lạ mặt nhất thời không đề phòng, bị chúng một chiêu của Lâm Hàn Thanh, lảo đảo lùi lại ba bước.
Lâm Hàn Thanh một chiêu đắc thù, liền thừa thắng xông lên, vung tay điểm vào huyệt đạo của hắn. Người lạ mặt khẽ rung lên hai cái rồi đổ vật vào vách thuyền.
Bên ngoài chợt vang lên tiếng kêu của Hương Cúc:
- Lâm tướng công, địch nhân tràn lên thuyền rồi, mau giải huyệt cho cô nương.
Lâm Hàn Thanh bước ra bên ngoài, nhìn thấy Tố Mai với Hương Cúc song kiếm liên thủ, đang ác đấu với năm sáu đại hán hắc y, chực xông vào khoang thuyền.
Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, bốn cẩm y đại hán đã từ thuyền lớn nhảy sang thuyền của bọn chàng.

Lâm Hàn Thanh lập tức chú ý đến bốn người này. Thấy người nào người nấy đều đeo trên lưng một tấm khiên đồng, tay nắm trường kiếm dài hơn ba thước. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy những thanh trường kiếm họ mang đều ánh lên một màu xanh lấp lánh, hiển nhiên đã được tẩm qua độc dược.
Thấy vậy, chàng không khỏi cả kinh, vội thầm tính toán:
- Trong võ lâm, rất ít người mặc loại y phục loè loẹt hoa lệ thế này. Xem ra những người này có lẽ là thủ hạ của một người rất có thế lực trong võ lâm.
Trong lúc chàng suy nghĩ thì bốn cẩm y đại hán đã nhất tề hô lớn, tháo chiếc khiên trên lưng ra chắn trước mặt, rồi đồng loạt xông tới.
Lâm Hàn Thanh tay nắm chắc Tham Thương Kiếm, thủ thế chờ địch, đồng thời lùi dần dần vào trong khoang thuyền.
Thì ra, chàng đã phát giác đực thế địch rất mạnh, chỉ dựa vào chàng và Tố Mai, Hương Cúc chỉ sợ không thể cản nổi. Giờ chỉ còn cách chọn một trong ba người để giải huyệt.
Bốn gã cẩm y đại hán hành sự thần tốc, Lâm Hàn Thanh vừa lùi vào khoang thuyền, cả bốn đã lần lượt đến trước cửa khoang.
Một tên trong bọn liền dùng ngay một chiêu "Trực Đảo Hoàng Long", nhanh như chớp đâm vào ngực Lâm Hàn Thanh. Lâm Hàn Thanh còn chưa nghĩ ra được sẽ giải huyệt cho ai trong ba người, thì địch nhân đã công tới, thế như vũ bão, chỉ đành huy kiếm nghênh tiếp.
Chỉ nghe "keng" một tiếng, trường kiếm trong tay cẩm y đại hán đã bị đoản kiếm trong tay chàng chặn đứng. Nhưng đại hán kia vô cùng dũng mãnh, trường kiếm bị chặn đứng thì khiên đồng trong tay đã đưa lên hộ thân, lao đến như vũ bão. Lâm Hàn Thanh liền nâng kiếm lên, đâm tới một chiêu nhanh như điện.
Cẩm y đại hán liền đưa khiên đồng lên chặn lại, chỉ nghe "Keng !" một tiếng, đoản kiếm trong tay Lâm Hàn Thanh đã bị chặn lại, đồng thời gã tung thêm một cước, đá mạnh vào hạ bàn của chàng.
Chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, cẩm y đại hán thứ hai đã vung đao chém mạnh vào uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Bốn tên cẩm y đại hán này xem ra đã được huấn luyện rất kỹ càng, tên nào cũng dũng mãnh thiện chiến, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp vô cùng nhịp nhàng.
Lâm Hàn Thanh thấy tình hình bất diệu, vội vàng thoái lui hai bộ, tránh khỏi một cước, một đao của hai tên cẩm y đại hán.
Chỉ thấy tên đại hán thứ hai đã bước thêm một bước, đứng song song với tên thứ nhất, hai thanh trường kiếm phân thành hai đường cùng lúc tấn công vào hai bên của chàng.
Lũ cẩm y đại hán này trong tay có khiên đồng hộ thể, che trở những chỗ yếu hại, hơn nữa vũ khí trong tay Lâm Hàn Thanh lại ngắn ngủn, vô cùng thiệt thòi. Ngoài ra, khoang thuyền chật hẹp, không thể nhảy nhót tránh né, tình

thế đối với Lâm Hàn Thanh mỗi lúc một thêm bất lợi. Hai tên đại hán liên tục giáp công, dùng khiên đồng chặn lấy đoản kiếm của chàng, hai thanh trường kiếm liên tiếp công vào chỗ hiểm khiến Lâm Hàn Thanh liên thục thoái lui.
Lúc này, Lâm Hàn Thanh đã nhận ra rằng bằng vào sức lực của bản thân, trong khoang thuyền chật hẹp như vậy, tuyệt đối không thể chế phục được bốn cẩm y đại hán này. Giờ đây, ngoại trừ giải huyệt cho ba người bọn Tây Môn Ngọc Sương ra thì chàng đã không còn sự lựa trọn nào khác.
Trong ba người, chỉ có Lý Trung Huệ là nghe lời chàng nhất, Lâm Hàn Thanh vốn định giải huyệt cho nàng trước, nào ngờ, dưới thế công liên tiếp như vũ bão của hai cẩm y đại hán, Lâm Hàn Thanh bị ép dần đến chỗ Tây Môn Ngọc Sương đang nằm.
Lúc nầy, lại có thêm hai đại hán nữa nhảy vào khoang thuyền.
Lâm Hàn Thanh trong lòng lo lắng không yên, vội vung kiếm đánh ra liên tiếp mấy chiêu, đồng thời tả chưởng cũng liên hoàn đánh ra, bức lui hai tên cẩm y đại hán mấy bước, rồi nhân cơ hội đó vỗ mạnh lên người Tây Môn Ngọc Sương giải huyệt.
Tây Môn Ngọc Sương lập tức đứng vọt dậy.
Hai tên cẩm y đại hán mới vào, vốn đang bước về phía Lý Trung Huệ, Bạch Tích Hương, nhưng mới thấy Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đứng vọt dậy, liền phân thành hai hướng lao về phía nàng.
Tây Môn Ngọc Sương liền cung tay phát ra hai chưởng ngăn thế công của hai cẩm y đại hán lại, rồi cất tiếng hỏi:
- Lâm Hàn Thanh, chuyện này là thế nào ?
Hai cẩm y đại hán vì khinh địch nên trúng ngay mỗi tên một chưởng của Tây Môn Ngọc Sương, lảo đảo lùi lại hai bộ. Một tên bị thương khá nặng, miệng thổ ra một búng máu tươi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lúc này tại hạ khó mà giải thích rõ ràng được. Cô nương hãy bức lui cường địch trước đã.
Tây Môn Ngọc Sương liền nhấc ngón tay lên, bắn ra một đạo Thiên tinh chỉ lực vào một tên cẩm y đại hán đang vung đao tấn công Lâm Hàn Thanh. Tên đại hán chỉ kịp kêu lên một tiếng hự rồi ngã vật xuống sàn thuyền.
Hai người đang giáp công Lâm Hàn Thanh nay chỉ còn lại một, áp lực đương nhiên mất đi. Chàng lập tức triển khai phản công, tả chưởng hữu kiếm liên tiếp tấn công, tên cẩm y đại hán bị chàng bức đến luống cuống chân tay, chỉ còn biết chống đỡ mà thôi.
Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rầm rập, nháy mắt đã thấy bốn cẩm y đại hán khác đứng trước cửa khoang thuyền.
Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách nói:

- Được lắm ! Đến đây càng nhiều càng tốt.
Song thủ liền vung ra đánh hai tên đại hán đã bị thương khi nãy ngã nhào xuống đất. Ngay sau đó, thân người nàng khẽ lắc nhẹ một cái, lao vút ra ngoài khoang thuyền.
Bốn cẩm y đại hán đang ngẩn người thì Tây Môn Ngọc Sương đã đến trước mặt. Hữu thủ lại bắn ra một đạo Thiên tinh chỉ lực đánh ngã tên đại hán đứng đầu tiên.
Ba người còn lại thấy vậy thì cả kinh, vội rút khiên đồng ra hộ thể, trường kiếm nhất tề vung ra, phân thành ba hướng tấn công Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên vung mạnh hữu thủ, chỉ nghe những tiếng đinh đinh đang đang đinh tai nhức óc vang lên, ba thanh kiếm đã bị nàng chặn lại. Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy trong tay nàng đã có thêm một chiếc vòng lấp lánh ánh bạc. Sau khi Tây Môn Ngọc Sương chặn lại ba thanh trường kiếm, tả thủ liền đánh ra một chưởng . Một luồng lực đạo như bài sơn đảo hải kích thẳng đến tên cẩm y đại hán đứng ở phía bắc. Tên này vội vã đưa khiên đồng lên đỡ lấy chưởng thế của Tây Môn Ngọc Sương. Nào ngờ chưởng lực quá mạnh, mặc dù có khiên đồng hộ thể nhưng vẫn liên tiếp thối lui ba bốn bước dài.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Nguơi muốn thử nữa không ?
Nói đoạn, nàng đã vung tay đánh ra thêm mộti chưởng nữa. Đại hán dùng khiên đồng tiếp một chưởng của Tây Môn Ngọc Sương, tuy chưa bị nội thương, nhưng đã cảm thấy đan điền đao đớn khôn tả. Hơn nữa lại thấy chưởng lực công tới, gã vốn không dám tiếp chưởng này, nhưng trong thuyền khá chật hẹp, không thể tránh né, gã liền nghiến răng cử chưởng nghênh tiếp.
Một chiêu này lực đạo mạnh khôn tả, gã đại hán tựa hồ không thể chịu đựng được nữa, rống lên một tiếng rồi bỏ rơi cả khiên đồng trong tay, ngã vật xuống sàn thuyền.
Đại hán đó vừa ngã xuống sàn thuyền, hữu thủ của Tây Môn Ngọc Sương đã vung ra điểm tới một gã đại hán khác. Giao đấu chưa được mười chiêu, bốn tên cẩm y đại hán mới bước vào chỉ còn lại một tên duy nhất.
Lúc này, tám tên cẩm y đại hán đã có sáu tên đang nằm sõng soài trong khoang thuyền, một tên đang ác đấu trí mạng với Lâm Hàn Thanh, còn một tên nữa thì đang đứng ngẩn người ra.
Thì ra, Tây Môn Ngọc Sương liên tiếp đả thương ba tên đồng bọn của hắn khiến hắn sợ đến sững người, cứ cử khiên hoành đao nhìn Tây Môn Ngọc Sương đến xuất thần.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng hỏi:
- Sao ngươi không xuất thủ ?

Cẩm y đại hắn lắc lắc đầu nói:
- Tại hạ từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, chưa từng gặp ai lợi hạ như cô nương, tự biết không phải là đối thủ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi sợ chết lắm phải không.
Đại hán kia buông thõng khiên và trường kiếm trong tay xuống nói:
- Tại hạ cũng không phải là kẻ tham sanh uý tử.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Nếu như không muốn cầu xin ta tha mạng, tại sao còn buông kiếm ?
Đại hán cúi đầu nói:
- Cho dù xuất thủ cũng không đỡ được một chiêu của cô nương. Tại hạ đâu cần động thủ làm gì nữa.
Tây Môn Ngọc Sương liền nói:
- Cẩn thận, ta sẽ điểm huyệt đạo của ngươi trước đã.
Nói đoạn, tay nàng vung lên, một đạo chỉ phong xé gió bắn về phía đại hán.
Cẩm y đại hán kia không tránh, không đỡ liền bị chỉ lực của Tây Môn Ngọc Sương điểm trúng huyệt đạo, ngã lăn xuống sàn thuyền. Cùng lúc đó, đại hán đang đấu với Lâm Hàn Thanh cũng bị trúng một kiếm vào ngực, lại trúng thêm một cước nữa nên ngã nhào xuống sàn thuyền.
Cả tám tên cẩm y đại hán lúc này đều thọ thương nằm la liệt trong ngoài khoang thuyền.
Tây Môn Ngọc Sương quét ánh mắt lạnh lùng như điện khắp khoang thuyền rồi đột nhiên nhìn chằm chằm vào Bạch Tích Hương, nhất thời nổi lên sát cơ, liền cất bước tiến về phía nàng.
Lâm Hàn Thanh cả kinh vội lên tiếng :
- Tây Môn Ngọc Sương !
Tây Môn Ngọc Sương liền dừng bước chân, chậm rãi quay đầu lại hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Cô nương định ám toán Bạch Tích Hương ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt nói:
- Thế thì sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đây không phải tác phong của kẻ hào kiệt.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Để ta giết Bạch Tích Hương trước rồi chúng ta nói chuyện cũng không muộn.
Lâm Hàn Thanh trong lòng rối bời thầm nghĩ:
- Ta phải cứu tỉnh Lý Trung Huệ trước đã, Tây Môn Ngọc Sương này dã tính khó thuần, chỉ sợ khó mà cản nổi ...

Đúng lúc này, bên ngoài khoang thuyền chợt truyền lại một giọng nói oai vệ:
- Thật là một trường ác đấu !
Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn, thì thấy một người vận tử bào, đầu đội kim khôi đang đứng trước cửa khoang thuyền.
Ánh mắt sắc bén của người đội kim khôi quét một lượt khắp khoang thuyền rồi dừng lại trên người Tây Môn Ngọc Sương và Lâm Hàn Thanh. Người đó cất tiếng nói:
- Là ai đả thương họ ?
Lâm Hàn Thanh, Tây Môn Ngọc Sương đồng thanh đáp:
- Ta !
Người đội kim khôi tức giận quát:
- Hai người các ngươi có thể đả thương đươc cẩm y vệ đội của ta, võ công cũng có thể coi là cao minh.
Nói đoạn mục quang chuyển động qua Bạch Tích Hương và Lý Trung Hụê nói:
- Còn hai vị cô nương này là người như thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Ngươi không cảm thấy đã hỏi quá nhiều ư ?
Người vận kim khôi tức giận gầm lên:
- Trong trí nhớ của ta, chưa từng có kẻ nào dám vô lễ với ta như vậy.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Được lắm. Vậy hôm nay ta cho ngươi nghe thêm mấy lời vô lễ, tiện thể cho ngươi mở rộng thêm kiến thức.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Người này không giống như những kẻ thường đi lại trên giang hồ. Nhìn bộ dạng của hắn thì giống như một vị tướng quân của triều đình, Lâm Hàn Thanh ta chỉ là một thường dân áo vải, dối đầu với quan viên triều đình không phải là hành động tạo phản sao ?
Tâm niệm chuyển động, chàng liền cao giọng nói:
- Nhìn phục sức của các hạ không giống với người trong giang hồ, xin hỏi thân phận của các hạ là gì ?
Người mới vào đột nhiên cất tiếng cười dài, khẽ nhấc áo bào lên, rút ra một thanh cổ kiếm cẩn châu, nạm ngọc, dát vàng lấp lánh rồi nói:
- Các ngươi có nhận ra thanh kiếm này không ?
Lâm Hàn Thanh cảm thấy thanh kiếm này vô cùng đẹp đẽ, ngoại trừ vậy thì không thấy điểm nào đáng quý cả.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Kiếm vương chi kiếm.
Người kia tuy thân hình to lớn, nhưng niên kỷ dường như không lớn lắm. Gã cười lên khanh khách nói:

- Không sai, chính là kiếm vương chi kiếm.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Kiếm vương đã thất tung hai mươi năm nay, cho dù lão ta còn sống trên đời cũng đã hơn hoa giáp rồi. Ngươi nhặt được thanh kiếm vương chi kiếm này ...
Chỉ nghe người kia tức giận nói:
- Nói năng hàm hồ, thanh kiếm vương chi kiếm này là do gia phụ truyền lại cho ta. Con tiểu nha đầu này dám khinh thị ta đến vậy ư ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Như vậy ngươi là con của kiếm vương.
Người kia liền gật đầu nói:
- Chính là tiểu vương.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Ngươi tự xưng là tiểu vương mà không thấy xấu hổ sao ? Kẻ nào gọi ngươi là vương tử ?
Người kia liền chỉ kim khôi trên đầu, vẫy vẫy tử bào, nói:
- Đầu ta đội kim khôi, thân vận tử bào, tại sao không thể tự xưng là tiểu vương ?
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên thầm nhủ:
- Đầu đội kim khôi, thân vận tử vào, cầm theo một thanh kiếm cẩn châu nạm ngọc là có thể tự xưng là tiểu vương sao?
Nhưng người kia đã lên tiếng nói:
- Kim khôi tử bào, là vật được võ lâm đồng đạo tôn kính, chưởng môn các đại phái đều tự thân viết tên, pháp hiệu lên đó để tặng cho gia phụ, chuyện này trong võ lâm thiết tưởng ai ai cũng biết, lẽ nào hai người không hay ?
Nguyên lai Lâm Hàn Thanh từ nhỏ đã cùng mẹ sống trong Phong Điệp Cốc ở Bắc Nhạc, ngoại trừ truyền thụ võ công, mẹ chàng không hề nhắc đến chuyện trong giang hồ. Có lần, chàng hỏi đến thân thế lai lịch của mình, nhưng mẹ chàng chỉ lắc đầu không nói, cũng không cho phép chàng hỏi thêm nữa. Vì thế, đối với chuyện trong giang hồ, chàng biết chẳng đượo bao nhiêu. Câu chuyện của Kiếm Vương đã là chuyện cách đây hai mươi năm dương nhiên chàng không thể nào rõ được, nhất thời chàng cũng lúng túng không biết nên trả lời người kia thế nào.
Tây Môn Ngọc Sương liền cười nhạt một tiếng, nói:
- Chúng ta không phải là người trong các đại môn phái đó, tự nhiên không cần thừa nhận Kiếm Vương Chi Kiếm là võ lâm chí tôn, cũng chẳng cần phải thừa nhận thân phận kiếm vương tử của ngươi.
Người tự xưng là Kiếm Vương Tử kia chỉ cười lạnh một tiếng nói:
- Lần này tiểu vương tiến nhập Trung Nguyên, một mặt muốn hội ngộ với các anh hùng hào kiệt ở Trung Nguyên, một mặt muốn đi tìm lại một đồ vật

năm xưa gia phụ lưu lại. Nhìn niên kỉ của hai ngươi đây chắc không phải là nhân vật nổi tiếng gì, nếu như chết dưới kiếm của tiểu vương đây không phải là quá đáng tiếc sao.
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì thầm nhủ:
- Khẩu khí của người này tuy ngạo mạn, nhưng dụng tâm lại rất lương thiện.
Tây Môn Ngọc Sương chỉ cười lạnh một tiếng nói:
- Sao cơ ? Ngươi có lòng tin sẽ đánh bại đươc chúng ta à ?
Kiếm Vương Tử liền nghiêm sắc mặt nói:
- Kiếm vương chi kiếm, không dễ rời vỏ, hế kiếm rời vỏ không thấy máu tươi thì không thể thu kiếm, các người tuy có thể đả thương cẩm y vệ đội của ta, nhưng tiểu vương đây không muốn xuất kiếm giết hai kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Ta chẳng muốn nói nhiều với ngươi nữa, bất luận ngươi là kiếm vương chi tử hay kiếm vương chi tôn, chẳng liên quan gì đến ta cả. Mau lấy kiếm ra, ta muốn đoạt thanh kiếm trong tay ngươi.
Kiếm Vương Tử khẽ biến sắc mặt nói:
- Con xú nha đầu này khẩu khí thật lớn, nếu ngươi muốn tiểu vương xuất kiếm thì mau báo danh ra. Kiếm Vương Chi Kiếm của ta không giết kẻ vô danh.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Sao ngươi lắm quy tắc vậy.
Kiếm Vương Tử nói:
- Nếu như ngươi không chịu báo danh, tiểu vương quyết không rút kiếm.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Ngôn hành cử chỉ của người này thật không giống kẻ đã lịch duyệt trong giang hồ.
Chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, thế đã đủ chưa ?
Kiếm Vương Tử lẩm bẩm một mình nói:
- Tây Môn Ngọc Sương ... Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương tức giận quát:
- Nam tử hán đại trượng phu không ngờ cũng có kẻ lắm mồm như là ngươi.
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương trước khi tiểu vương từ phương bắc vào Trung Nguyên, gia phụ đã từng nói qua danh tính các nhân vật nổi danh trong võ lâm Trung Nguyên nhưng người chưa từng nhắc đến cái tên Tây Môn Ngọc Sương này.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Ngươi chưa từng nghe qua thì để hôm nay ta cho ngươi mở rộng tầm mắt một phen.

Lời vừa dứt thì nàng đã vung tay điểm ra một chỉ.
Kiếm Vương Tử thấy nàng bất đồ tấn công, hữu thủ liền đặt tay lên đốc kiếm, chớp mắt kiếm đã rời vỏ, tạo nên một vùng kiếm ảnh hộ thể.
Tây Môn Ngọc Sương cảm thấy toàn thân Kiếm Vương Tử như được bảo vệ bằng một chiếc lồng kiếm khí, vội cả kinh thu hồi chỉ lực, lùi lại một bước.
Nàng quay đầu lại phía sau thì thấy Lâm Hàn Thanh đang đi về phía Bạch Tích Hương, liền lên tiếng quát lớn:
- Đứng lại !
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có phải chàng muốn giải huyệt đạo cho Bạch Tích Hương ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai. Tại hạ chỉ giải khai huyệt đạo cho mình cô nương, sau đó lại để cô nương giết chết hai người bọn họ, chỉ sợ không được công bằng lắm.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Được lắm, để ta giết chết Bạch Tích Hương trước rồi mới đối phó tên Kiếm Vương Tử này.
Nói đoạn nàng liền phi thân lao người về phía Bạch Tích Hương.
Lâm Hàn Thanh cả kinh, vội vàng hoành bộ, đứng cản trước mặt Tây Môn Ngọc Sương. Chàng tự biết nội lực, võ công đều không phải là đối thủ của Tây Môn Ngọc Sương, nếu như tiếp nàng một kích này, không chết cũng trọng thương. Nhưng không hiểu sao Tây Môn Ngọc Sương bất đồ dừng lại, thâu liễm nội lực rồi lạnh lùng hỏi:
- Lâm Hàn Thanh, chàng muốn chết thật sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như cô nương muốn giết Bạch Tích Hương thì phải giết tại hạ trước đã.
Chỉ nghe Kiếm Vương Tử cao giọng quát lớn:
- Hai người các ngươi có chuyện gì vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại lạnh lùng nói:
- Có liên quan gì tới ngươi ?
Kiếm Vương Tử đưa bảo kiếm lên chỉ hai người hỏi:
- Hai người là phu thê ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có là phu thê hay không thì can gì đến ngươi ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Nếu như hai người là phu thê thì hãy liên thủ đối phó ta, có lẽ sẽ có thêm một cơ hội sống sót.
Tây Môn Ngọc Sương tức giận quát:

- Khẩu khí ngươi thật lớn, lẽ nào ta lại sợ ngươi sao ?
Lời chưa dứt thì người nàng đã vọt đến, ngọc chưởng vung ra đánh thẳng vào đối phương.
Kiếm Vương Tử liền vung trường kiếm trong tay, tạo thành một cầu vồng bằng bạc, chặn lấy chưởng thế của Tây Môn Ngọc Sương rồi nói:
- Tại sao ngươi không lấy binh khí ra.
Tây Môn Ngọc Sương vừa thấy kiếm xuất ra, mang theo kiếm khí lạnh toát, trong lòng liền thầm nhủ:
- Tạo chỉ kiếm thụât của người này quả thật bất phàm, ta không thể khinh dịch được.
Nghĩ đoạn liền hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:
- Ngươi có chắc sẽ thắng đựơc ta không ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Đó là điều đương nhiên, ngươi chỉ là một kẻ nữ lưu, đâu thể là đối thủ của tiểu vương.
Tây Môn Ngọc Sương trấn định tinh thần, lạnh lùng nói:
- Nếu như ta thắng ngươi thì sao ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương tứ phía bắc vào Trung Nguyên, đã đến viếng thăm Mao Sơn Thiên Hạc Thượng Nhân, không ngờ lão ta lại không ở Liên Vân Lư nữa, àm ta vô cùng thất vọng, ta đành phải khởi giá đi đến Thiếu Lâm. Từ lâu đã nghe Thiếu Lâm Tự là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, tiểu vương phải lên Thiếu Lâm trước đã.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Ai hỏi ngươi mà nói nhiều vậy. Ta chỉ hỏi nếu như ngươi bại trong tay ta, thì phải thế nào ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Thành tựu kiếm pháp của tiểu vương đã đạt đến tám thành của gia phụ, không thể có chuyện bại được.
Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:
- Nếu vạn nhất ngươi bại trong tay ta thì sao ?
Kiếm Vương Tử nỏi:
- Tiểu vương lập tức hồi giá về Nam Hải.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Thế thì dễ dàng cho ngươi quá !
Kiếm Vương Tử liền hỏi:
- Ý cô nương thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Nếu như ngươi bại trong tay ta thì suốt đời phải theo ta làm nô bộc.
Kiếm Vương Tử ngẩn người giây lát rồi hỏi:

- Nếu như ta thắng cô nương thì sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta sẽ theo ngươi làm nô tỳ, cả đời nghe sự sai khiến của ngươi.
Kiếm Vương Tử nhấp nháy đôi mắt, nhìn chằm chằm vào mặt Tây Môn Ngọc Sương một hồi rồi nói:
- Thật đáng tiếc !
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có gì mà đáng tiếc ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Một cô nương xinh đẹp như vậy, theo tiểu vương làm nô tỷ không phải đáng tiếc lắm sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Vậy thì phải thế nào ?
Kiếm Vương Tử đột nhiên ngửa mặt cười lớn đáp:
- Nếu như tiểu vương thắng thì sẽ lấy cô nương làm vương phi.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt, định phát tác nhưng cuối cùng cũng dồn được cơn tức xuống nói:
- Được lắm ! Nếu như ta bại trong tay ngươi thì sẽ đi theo ngươi suốt đời, làm thê tử hay tỳ thiếp đều do ngươi quyết định.
Kiếm Vương Tử cười hào sảng nói:
- Được ! Cô nương đã dám đánh cược với tiểu vương chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh, mau rút kiếm ra !
Lúc này, Tây Môn Ngọc Sương đã không dám khinh thị Kiếm Vương Tử nữa, nàng thầm vận chân khí, đưa tay vẫy nhẹ một cái, trường kiếm trong tay Lý Trung Huệ đột nhiên bay vút vào trong tay nàng.
Kiếm Vương Tử ngẩn người ra nói:
- Nội lực thật thâm hậu.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:
- Ngươi cứ nhất định bắt ta phải dùng binh khí, bây giờ ta đã có kiếm rồi, mau xuất thủ đi !
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu Vương đường đường là nam tử hán, cô nương nên xuất thủ trước mới phải.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta chán chẳng muốn nói với ngươi nữa. Cẩn thận tiếp kiếm của ta !
Lời vừa dứt, trường kiếm đã đâm đến trước ngực Kiếm Vương Tử. Kiếm Vương Tử liền hoành kiếm quét tới. Song kiếm giao kích, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc.
Tây Môn Ngọc Sương chỉ thấy cổ tay hơi tê, bất giác lùi lại một bước. Kiếm Vương Tử cũng bị trấn động lùi lại hai bước. Gã thở dài một tiếng nói:

- Cô nương là bậc nữ lưu mà có nội công thâm hậu như vậy, thật làm tiểu vương khâm phục.
Tây Môn Ngọc Sương chỉ hừ nhẹ một tiếng, lao người về phía trước, trường kiếm huy động, dệt thành một tấm lưới kiếm ảnh phủ lên người Kiếm Vương Tử.
Kiếm Vương Tử vung kiếm tạo nên một bức tường hộ vệ thân thể. Chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau vang lên liên tiếp. Sau đó lại thấy Tây Môn Ngọc Sương nhảy vọt về phía sau nhanh như chớp.
Chỉ trong một cái nháy mắt, hai người đã giao thủ tám chiêu, thanh kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương giờ chỉ còn lại một nửa.
Thì ra, thanh kiếm của Kiếm Vương Tử tuy không phải là thần binh lợi khí, hay võ lâm danh kiếm gì, nhưng cũng do thép Miến Điện hợp luyện với Bạch kim tạo thành nên vô cùng sắc bén. Sau khi Tây Môn Ngọc Sương ngạnh tiếp mấy chiêu với gã, trường kiếm trong tay liền bị Kiếm Vương Chi Kiếm của gã chặt gãy.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn thanh đoạn kiếm trong tay lạnh lùng nói:
- Kiếm thuật của Kiếm Vương bất quá cũng chỉ như vậy.
Kiếm Vương Tử nói:
- Chúng ta còn chưa phân thắng bại. Cô nương đi đổi thanh kiếm khác rồi tái chiến.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần. Ta chỉ cần dùng thanh đoạn kiếm này cũng đủ thắng ngươi rồi. Cẩn thận đấy !
Nói đoạn, nàng huy động thanh đoạn kiếm, đâm thẳng tới trước ngực Kiếm Vương Tử.
Lần này, nàng không ngạnh tiếp với kiếm của Kiếm Vương Tử nữa, đường kiếm vừa nhanh vừa hiểm, biến hoá vô cùng nguỵ dị.
Nhưng kiếm thuật của Kiếm Vương Tử cũng đâu phải chỉ có hư danh, gã huy động trường kiếm, tạo thành một vùng kiếm khí bao quanh thân thể. Cho dù Tây Môn Ngọc Sương có biến chiêu thế nào cũng không thể đụng đến chéo áo của gã.
Lâm Hàn Thanh đứng nhìn hai người ác đấu một hồi mà ngẩn người kinh ngạc. Kiếm chiêu của Tây Môn Ngọc Sương kỳ ảo tuyệt luân, còn kiếm pháp của Kiếm Vương Tử thì lại khí thế nghiêm mật, dũng mãnh vô tỷ. Xem tình thế hai người động thủ, nhất thời chỉ sợ khó phân nổi thắng bại. Chàng liền thả bộ bước đến trước mặt Bạch Tích Hương, nhấc tay lên định giải huyệt cho nàng. Nhưng chàng vừa nhấc tay lên thì lại hạ tay xuống, trong lòng thầm nghĩ:
- Nếu như ta giải khai huyệt đạo cho nàng, không hiểu tình thế hôm nay sẽ trở nên phức tạp đến mức nào nữa ?

Nhất thời chàng không biết làm sao, cứ đứng ngẩn người ra nhìn Bạch Tích Hương trân trối.
Chợt nghe Tây Môn Ngọc Sương lớn giọng quát :
- Buông tay !
Một tiếng "Đang" vang lên !
Chàng liền quay mặt nhìn qua, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương đã khống chế được đại cục. Trường kiếm trong tay Kiếm Vương Tử đã không còn nghiêm mật như trước nữa. Kiếm chiêu của gã trở nên luống cuống, bị Tây Môn Ngọc Sương bức đến không thể hoàn thủ.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:
- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương thắng được Kiếm Vương Tử, chỉ sợ Bạch Tích Hương và Lý Trung Huệ đều khó thoát cái chết.
Thời gian cấp bách, chàng liền không nghĩ ngợi nhiều nữa, sải bước đến trước mặt Lý Trung Huệ, vung tay giải huyệt cho nàng.
Lý Trung Huệ khẽ giật mình một cái, rồi đứng vọt đậy, đưa mắt nhìn khắp khoang thuyền một lượt rồi hỏi:
- Người kia là ai ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Kiếm Vương Tử.
Lý Trung Huệ hơi chau mày, lùi lại hai bước nói:
- Kiếm Vương Tử, hai mươi năm trước, võ lâm xuất hiện một kiếm khách có kiếm thuật trác tuyệt, đả bại ngũ đại kiếm phái. Sau đó lại lên Thiếu Lâm Tự, ác đấu một ngày một đêm với chưởng môn phương trượng. Người đời gọi ông ta là Kiếm Vương. Người này là Kiếm Vương Tử, có phải là con trai ông ta không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều này ... điều này, đại khái là vậy.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Kiếm Vương Tử đó còn là người nhà của chàng đấy.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Người nhà cái gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Hắn ta cũng họ Lâm.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Người họ Lâm trong thiên hạ có đến ngàn vạn. Hắn vốn định cư ở Nam Hải, làm sao có thể là người nhà của tại hạ được chứ.
Miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ:
- Thân phận của ta bất minh, ngay cả ta có phải họ Lâm hay không ta còn không biết nữa là.
Lý Trung Huệ nhìn tình thế Tây Môn Ngọc Sương và Kiếm Vương Tử ác

đấu rồi tự lẩm bẩm một mình:
- Để bọn họ phân thắng bại rồi mới nói.
Đột nhiên nàng khẽ chau mày, không hiểu sao tự nhiên lùi lại hai bộ.
Lâm Hàn Thanh thấy sắc mặt nàng có vẻ đau đớn, không khỏi lo lắng trong lòng, liền lên tiếng hỏi:
- Cô nương sao vậy ?
Lý Trung Huệ cười khổ nói:
- Võ công Bạch Tích Hương truyền cho chúng tôi có vấn đề.
Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:
- Kiếm Vương đó vốn là người Trung Nguyên, nghe nói ông ta không những kiếm thuật cao cường, hơn nữa còn anh tuấn phi phàm, trong giang hồ gây nên không ít chuyện ...
Lý Trung Huệ khẽ chau mày liễu, dường như đang cố gắng nhịn đau, mỉm cười nói:
- Giang hồ đời nào cũng có si tình nữ, nói ra cũng không phải chuyện gì lớn lắm.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy trong lòng nổi lên một thứ cảm giác kỳ lạ không thể lý giải nổi, liền cất tiếng hỏi:
- Có phải Kiếm Vương đã kết giao với một nữ tử ở Trung Nguyên không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Không sai. Chuyện này nói dài thì có thể nói hết một ngày một đêm, nói ngắn thì chỉ cần hai câu là đủ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vậy mong cô nương nói một cách đơn giản cho tại hạ mở rộng kiến thức.
Lý Trung Huệ cười thê lương nói:
- Hơn mười năm trước, Kiếm Vương đó không những danh trấn võ lâm, mà còn là người tình trong mộng của không ít thiếu nữ. Chính vì thế, mà ông ta đã gây ra không ít chuyện tình cảm lăng nhăng, rốt cuộc bị người ta ép ra ngoài Nam Hải.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Võ công ông ta cao cường như vậy, tại sao lại bị người ta ép ra ngoài Nam Hải.
Lý Trung Huệ nói:
- Nhu có thể khắc cương. Kiếm thuật của ông ta tuy tuyệt thế nhưng cũng không thể thoát khỏi tấm lưới tình của Nam Hải Công Chúa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nam Hải Công Chúa là ai ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Bà ta tự xưng là Nam Hải Công Chúa. Còn ai phong bà ta là Công Chúa thì chẳng ai biết cả. Dù sao thì sau khi Kiếm Vương bị bà ta ép đến Nam Hải thì

trên giang hồ không còn thấy tông tích của ông ta nữa.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên cảm thầy một cảm giác khó tả nổi lên trong lòng, đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương và Kiếm Vương Tử đang ác đấu, nhất thời ngẩn người ra.
Lúc này, Kiếm Vương Tử đã bị kiếm thế vừa nhanh vừa hiểm của Tây Môn Ngọc Sương bức đến không còn sức hoàn thủ.
Chỉ thấy đoạn kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương tung hoành ngang dọc, kiếm chiêu như thác đổ, khí thế uy mãnh vô tỷ.
Kiếm Vương Tử giờ đây giống như đứng trên một ngọn cô đảo, nhận lấy những ngọn sóng lớn dồn dập vỗ vào, nhưng thuỷ chung vẫn đứng im lìm bất động.
Lâm Hàn Thanh không khỏi lên tiếng tán thưởng:
- Kiếm chiêu của Kiếm Vương Tử tử này quả nhiên danh bất hư truyền. Kiếm thế của Tây Môn cô nương tuy mãnh liệt hiểm độc, chỉ sợ nhất thới cũng không thể thắng được Kiếm Vương Chi Kiếm trong tay gã.
Tây Môn Ngọc Sương tuy đang ác đấu sinh tử với Kiếm Vương Tử, nhưng mọi cử động lời nói của Lâm Hàn Thanh và Lý Trung Huệ đều không lọt khỏi mắt nàng. Chỉ có điều nàng và Kiếm Vương Tử đang ác đấu đến hồi kịch liệt, không thể lo quá nhiều chuyện nên mới để yên.
Lúc này, nàng nghe thấy Lâm Hàn Thanh tán thưởng kiếm pháp của Kiếm Vương Tử, không khỏi tức giận. Nàng liền cười lạnh một tiếng nói:
- Ta cho ngươi xem bản lĩnh thực sự của Tây Môn Ngọc Sương này.
Nói đoạn, nàng liền chuyển thanh kiếm sang tả thủ, hữu thủ vung lên bắn ra một đạo chỉ phong.
Kiếm Vương Tử chỉ để ý đến đoạn kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương, không ngờ đến chỉ lực của nàng, liền trúng ngay một chỉ vào ngực, thân hình gã rung lên mấy cái rồi liên tiếp lùi lại bảy tám bước, dựa sát vào vách thuyền.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng quát:
- Kiếm Vương Tử, sao không đánh nữa ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương đã không còn khả năng tái chiến nữa.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Như vậy ngươi đã nhận thua ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương không bại dưới kiếm của ngươi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Khi hai chúng ta đánh cược đâu có nói là ta nhất định phải dùng kiếm đánh bại ngươi.
Kiếm Vương Tử nói:

- Gia phụ nói với tiểu vương, chỉ có bảo kiếm mới là binh khí chánh tông. Chính vì vậy mà tiểu vương ngoại trừ kiếm thụât ra thì không học những thứ khác.
Tây Môn Ngọc Sương nghe xong thì vừa tức vừa buồn cười, lạnh lùng nói:
- Như vậy là ngươi muốn huỷ ước phải không ?

Hồi 24

Kiếm Vương Tử lắc đầu nói:
- Một lời của tiểu vương đáng giá ngàn vàng, đâu thể huỷ ước được.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như ngươi không định huỷ ước, vậy thì từ nay phải theo ta làm nô bộc.
Kiếm Vương Tử nói:
- Nếu như ta không muốn làm nô bộc cho cô nương thì sao ?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Không chịu theo ta làm nô bộc thì chỉ có một con đường duy nhất.
Kiếm Vương Tử hỏi:
- Con đường nào ?
Tây Môn Ngọc Sương gằn giọng nói:
- Chết !
Kiếm Vương Tử ngẩng mặt lên trời cười ha hả một tràng dài rồi nói:
- Tiểu vương bắc thượng trung nguyên, những tưởng có thể giống như gia phụ đả bại ngũ đại kiếm phái, kế tục sự nghiệp của người, dựng nên tên tuổi của Tân Kiếm Vương, thật không ngờ vừa mới xuất thủ lần đầu đã bị người đánh bại. Cho dù không đánh cược với cô nương tiểu vương cũng không còn mặt mũi nào trở về nhìn gia phụ nữa.
Nói đoạn, y liền vung kiếm lên tự cắt vào cổ.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy vội quát lớn:
- Dừng tay !
Kiếm Vương Tử liền hạ kiếm xuống, nhìn chàng lạnh lùng hỏi:
- Ngươi có chuyện gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, các hạ mới thua một trận, hà cớ gì phải vung kiếm tự vẫn như vậy ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Gia phụ là nhất đại kiếm vương, ta là con trai của người, lại được người đích thân truyền thụ võ công vậy mà bị bại trong tay người khác, như vậy không phải đã làm nhục nhã thanh danh Kiếm Vương của gia phụ sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lệnh tôn tuy được người đời xưng tụng là Kiếm Vương nhưng trong đời ông ta cũng không phải là người chưa từng bị đánh bại.
Kiếm Vương Tử tức giận nói:

- Ngươi nói năng hàm hồ ! Gia phụ bị ai đánh bại ?
Lâm Hàn Thanh nghe gã hỏi vậy thì cũng ngần người, nhất thời không biết đáp thế nào cho phải.
Lý Trung Hụê liền lên tiếng tiếp lời:
- Theo tiểu nữ biết thì lệnh tôn khi hành tẩu giang hồ đã từng đại bại hai lần.
Kiếm Vương Tử cả kinh hỏi:
- Là hai lần nào ?
Lý Trung Hụê đáp:
- Một lần bị vây hãm trong La Hán Đại Trận của Thiếu Lâm Tự. Lần thứ hai bị Thập Phương Lão Nhân đánh bại.
Kiếm Vương Tử hỏi tiếp:
- Đây là sự thật chứ ?
Lý Trung Hụê liền đáp:
- Tự nhiên là thật. Tiểu nữ lừa vương tử để làm gì ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Cho dù đó đều là sự thật cũng đâu liên can gì đến vụ đánh cuộc của chúng ta.
Kiếm Vương Tử tử nói:
- Nếu như gia phụ cũng từng bị đánh bại hai lần, tiểu vương hôm nay bại trong tay cô nương cũng không thể coi là chuyện gì lớn lao cả.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nói như vậy là ngươi đã nghĩ lại rồi.
Lâm Hàn Thanh liền lên tiếng:
- Lệnh tôn dược giang hồ đồng đạo xưng tụng là Kiếm Vương, như vậy nói lên ông ta là người kiếm thụât cao cường, có được thành tựu rất cao trong kiếm thuật, chứ không hề có ý nói ông ta là người chưa từng bị ai đánh bại trong đời cả.
Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:
- Lâm Hàn Thanh , chuyện này liên can gì đến chàng ? Thật là đa sự.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ khuyên bảo y, không nên vì cái bại nhất thời mà bỏ đi cả quãng dường dài phía trước, như vậy có gì sai đâu ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Sống chết của hắn liên can gì đến chàng đâu ? Tại sao lại xen miệng vào làm chi ? Huống hồ, cho dù chàng có khuyên được hắn không tự sát nữa, cũng không thể cứu sống hắn được.
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:
- Nếu như y không tự sát nữa, chỉ sợ cô nương cũng không thể giết được y.
Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:
- Được lắm ! Để ta giết hắn cho chàng xem.

Lâm Hàn Thanh cao giọng nói:
- Nếu như cô nương nhất định muốn giết y, tại hạ và Lý cô nương quyết không toạ thủ bàng quan.
Mục quang Tây Môn Ngọc Sương chuyển động, nhìn Lâm Hàn Thanh và Lý Trung Huệ một cái rồi nói:
- Cho dù ba người liên thủ hợp công cũng không phải là đối thủ của Tây Môn Ngọc Sương này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lý Trung Huệ và Kiếm Vương Tử liên thủ giáp công có thể ngăn được cô nương ba chiêu, trong lúc đó tại hạ có thể giải huyệt cho Bạch Tích Hương.
Tây Môn Ngọc Sương quay đầu nhìn lại thì thấy Lâm Hàn Thanh đang đứng trước mặt Bạch Tích Hương, bất luận nàng dùng cách gì cũng không thể một đòn mà đả thương được Bạch Tích Hương.
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói tiếp:
- Cô nương xuất thủ một chiêu, có thể tức thời đả thương được tại hạ, nhưng chỉ cần tại hạ đỡ được đến chiêu thứ hai thì Lý Trung Huệ đã giải huyệt được cho Bạch Tích Hương. Lúc đó thì cô nương sẽ lâm vào cảnh bốn mặt đều là địch nhân, chỉ sợ kẻ khó thoát lúc ấy sẽ là cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi nói:
- Lâm Hàn Thanh, đáng lẽ ta phải sớm giết chàng đi mới phải. Tại sao chuyện gì chàng cũng nhúng mũi vào thế ?
Lâm Hàn Thanh hơi ngẩn người trong giây lát rồi đáp:
- Có lẽ đây là một sự trùng hợp.
Miệng chàng đáp vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ:
- Nàng nói không sai chút nào. Ta xuất đạo giang hồ chưa lâu, nhưng mọi sự việc trọng đại diễn ra trong giang hồ, không việc nào lại không liên quan tới ta.
Nghĩ đến điểm này, chàng không khỏi tủm tỉm cười một mình.
Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy tức giận hỏi:
- Chàng cười cái gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương nói không sai chút nào. Ta nghĩ đi nghĩ lại quả thật có chút kỳ quái ...
Chợt một thanh âm ôn nhu ở phía sau chàng cất lên tiếp lời:
- Không có gì kỳ quái cả. Đây không phải là trùng hợp, mà là trong lòng bọn họ ta lúc nào cũng nghĩ đến chàng. Khi thì vô ý, lúc thì hữu ý coi chàng là trung tâm của mọi chuyện. Mọi cuộc quyết đấu đều do chàng mà ra cả, tự nhiên chàng phải liên can đến rồi ...
Lâm Hàn Thanh cả kinh quay đầu lại nhìn thì thấy Bạch Tích Hương đang từ từ đứng dậy, hai mắt đảo một vòng quan sát tình hình trong khoang thuyền.

Chàng ngẩn người một hồi mới trấn tĩnh lại hỏi:
- Ai đã giải khai huyệt đạo cho nàng ?
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Khi ngươi điểm huyệt ta, dụng lực quá nhẹ. Tự nhiên ta có thể dễ dàng tự giải huyệt cho mình.
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:
- Ta nên sớm nghĩ ra nàng có thể tự giải huyệt mà điểm thêm mấy chỗ nữa mới đúng.
Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:
- Cũng đâu có ích gì. Chỉ cần ta có thể đề chân khí, thông qua kinh mạch truyền vào huyệt đạo thì giải một huyệt đạo hay mười chỗ cũng không có gì khác nhau.
Khôgn hiểu vì sao, Tây Môn Ngọc Sương mỗi lần gặp Bạch Tích Hương, trong lòng đều sản sinh một cảm giác e ngại. Nhìn thấy nàng tỉnh dậy, bất giác hung tính trong người Tây Môn Ngọc Sương liền giảm tới mấy phần.
Bạch Tích Hương ngẩng đầu lên nhìn Kiếm Vương Tử lạnh lùng ra lệnh:
- Mau bảo thuộc hạ của ngươi thả hai nha đầu của ta ra.
Kiếm Vương Tử chỉ thấy Bạch Tích Hương dung mạo như hoa, quyết không kém với Tây Môn Ngọc Sương, hơn nữa lại mang theo một vẻ yếu ớt đáng thương, trong lòng không khỏi rung động thầm nghĩ:
- Trung Nguyên nữ tử, người nào cũng đẹp tựa tiên sa, nếu như ta có thể mang hai người này trở về Nam Hải làm thê thiếp, kể cũng không uổng phí chuyến đi này.
Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:
- Hừ, sắp chết đến nơi rồi còn nghĩ vẩn vơ.
Kiếm Vương Tử cả kinh nói:
- Có chuyện gì ?
Thì ra trong lòng gã đang nghĩ đến chuyện dẫn hai người trở về Nam Hải, thu nạp làm thê thiếp, những gì Bạch Tích Hương nói, nhất loạt đều bỏ ngoài tai.
Bạch Tích Hương lạnh lùng nhắc lại:
- Bảo thuộc hạ của ngươi thả hai con nha đầu của ta ra.
Kiếm Vương Tử không cần nghĩ ngợi, đáp:
- Được thôi !
Nói dứt lời, gã liền hướng ra cửa khoang thuyền vẫy tay nói:
- Thả hai vị cô nương đó ra.
Lúc này, bên ngoài thuyền đã đứng đầy các cẩm y đại hán, bởi vì chưa có lệnh của Kiếm Vương Tử nên không ai dám tiến vào. Chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, Tố Mai và Hương Cúc liền được thả ra.
Hai người trên mình khắp nơi đều bị thương, toàn thân máu tươi chảy đầm

đìa bước vào khoang thuyền.
Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn nhị tỳ một lượt rồi nói:
- Bị thương có nặng không ?
Cả hai liền đồng thanh đáp:
- Đa tạ cô nương quan tâm, vết thương không nặng lắm.
Bạch Tích Hương vẫy tay nói:
- Các ngươi qua đây.
Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi song song bước tới trước mặt Bạch Tích Hương nói:
- Cô nương có gì phân phó ?
Bạch Tích Hương đưa tay vỗ lên người nhị tỳ hai cái rồi nói:
- Các người ra kia toạ công điều tức đi.
Nhị tỳ được nàng điểm vào hai chỗ huyệt đạo, liền chầm chậm bước đến một góc thuyền ngồi xuống toạ công.
Bạch Tích Hương chuyển động mục quang, quét khắp khoang thuyền một lượt rồi nói:
- Lý Trung Hụê, Tây Môn Ngọc Sương các người đã luyện đủ mười lần chưa ?
Lý Trung Hụê lắc đầu nói:
- Chưa đủ.
Bạch Tích Hương nói:
- Tại sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không phải bọn họ không thủ tín, là tại hạ điểm vào huyệt đạo của họ.
Bạch Tích Hương chau mày nói:
- Ngươi thật đúng là một kẻ ưa nhúng mũi vào chuyện người khác.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ đã nhúng mũi vào mất rồi.
Bạch Tích Hương lạnh lùng tiếp lời:
- Kể từ nay trở đi, ta thấy ngươi nên rút khỏi vòng thị phi, không được đa sự nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đáng tiếc giờ này cô nương nói ra điều đó thì đã quá muộn rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Ngươi nhất định muốn dính vào chuyện này ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai ! Nếu như tại hạ đã quản vào rồi thì phải quản cho đến cùng.
Bạch Tích Hương lắc đầu, thở dài nói:
- Lâm Hàn Thanh, ngươi thật không biết tự lượng sức mình.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên cất tiếng cười dài nói:

- Chỉ cần Lâm Hàn Thanh ta thấy đúng, cho dù có phải chết ta cũng không để tâm, nếu như ...
Bạch Tích Hương tức giận hét lớn:
- Ngươi thật sự muốn chết ?
Lời vừa dứt thì một chưởng đã kích tới trước ngực Lâm Hàn Thanh. Chưởng thế của nàng nhanh như điện chớp, Lâm Hàn Thanh muốn tránh cũng không tránh kịp, chỉ nghe "bình" một tiếng, đã trúng phải một chưởng của nàng vào ngực.
Chưởng này vừa nhanh, vừa nặng, chỉ thấy Lâm Hàn Thanh lảo đảo thối lui vài bộ, ộc ra một búng máu tươi rồi ngã vật xuống sàn thuyền.
Lý Trung Huệ cảm thấy một cỗ nộ khí bừng bừng nổi lên trong lòng, nàng hét lớn:
- Ngươi đã giết chết chàng ?
Nói đoạn, nàng liền vọt người lên trước, tung một chưởng vào Bạch Tích Hương.
Bạch Tích Hương khẽ lắc mình tránh khỏi một chưởng của Lý Trung Huệ còn chưa kịp hoàn thủ thì đã thấy một cỗ ám kình âm thầm bức tới.
Lý Trung Huệ đánh trượt một chưởng, liền xoay mình tiếp tục thế công. Chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu trí mạng, chỉ cần một chiêu là có thể lấy mạng đối phương.
Bạch Tích Hương khẽ nghiến răng, vận hết nội lực, ngạnh tiếp với cỗ ám kình đang bức tới, đồng thời hữu thủ vung ra, vỗ một chưởng về phía Lý Trung Huệ.
Song chưởng tiếp xúc, chỉ nghe một tiếng "Bốp" vang lên.
Lý Trung Huệ đang lao người về phía trước, liền bị chấn động lùi lại ba bốn bước.
Bạch Tích Hương thì vẫn đứng vững như bàn thạch, không hề di động.
Thì ra, nàng đã thầm vận nội lực, dùng bản thân đỡ lấy ám kình, sau đó truyền một phần xung lực sang đối phó với chưởng lực của Lý Trung Huệ.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương quát lớn:
- Sĩ biệt tam nhật, cần phải nhìn bằng con mắt khác. Không ngờ chỉ chưa đầy nửa năm mà ngươi đã có thành tựu như vậy.
Miệng nàng nói vậy, người đã lao tới. Kiếm quang loé lên, bổ vào Bạch Tích Hương.
Lý Trung Huệ điều tức một hồi rồi cúi xuống nhặt lên một thanh trường kiếm, không nói lời nào đã vung kiếm tấn công Bạch Tích Hương luôn.
Bạch Tích Hương liền nhanh chóng cho tay vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh, thân mình khẽ đảo một cái tránh khỏi một kiếm của Lý Trung Huệ. Đoạn phản thủ vung kiếm ra, chém mạnh vào kiếm của Tây Môn Ngọc Sương.

Lý Trung Huệ cao giọng nói:
- Tây Môn cô nương cẩn thận. Kiếm của cô ta có thể chém sắt như chém bùn.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đa tạ cô nương chỉ giáo.
Đoạn nàng lắc cổ tay thu hồi đoạn kiếm, nói tiếp:
- Nếu như cô nương muốn báo cừu cho Lâm tướng công, chúng ta tạm thời không đối địch với nhau nữa.
Lý Trung Huệ nói:
- Tiểu muội cũng đang có ý này.
Nói đoạn, trường kiếm trong tay đã tả xung hữu đột, liếp tiếp tấn công năm sáu chiêu.
Thanh đoản kiếm trong tay Bạch Tích Hương tuy có khả năng đoạn thạch phân kim, nhưng Lý Trung Huệ sớm đã lưu tâm, không để cho song kiếm tiếp xúc.
Tây Môn Ngọc Sương hét lớn một tiếng, rồi cũng huy động đoạn kiếm công tới.
Bạch Tích Hương lực đấu hai người, tuy có bảo kiếm trong tay nhưng vẫn cảm thấy vô cùng vất vả.
Lúc này ba người ác đấu với nhau, không ai để ý đến Kiếm Vương Tử đang đứng ở một góc thuyền.
Kiếm Vương Tử khẽ nhấc thanh trường kiếm trong tay lên, không biết phải giúp đỡ bên nào mới nên, nhất thời đứng ngẩn người ra không biết làm gì.
Bạch Tích Hương mới luyện võ công chưa lâu, tuy Cửu Ma Huyền Công của nàng có khả năng tiến bộ thần tốc, nhưng thời gian quá ngắn, cơ sở không vững chắc, khi đánh nhau thực sự cũng cảm thấy một cảm giác lực bất tòng tâm.
Ba người đang ác đấu thì đột nhiên bên ngoài truyền lại tiếng la hét, thì ra bên ngoài đã triển khai một trường ác đấu.
Tây Môn Ngọc Sương vội vàng công ra hai chiêu bức lùi Bạch Tích Hương rồi quát hỏi:
- Có chuyện gì ?
Thường ngày nàng đều nhất hô bá ứng, trong lúc vội vã liền thuận miệng hỏi một câu. Lời vừa dứt thì mới nghĩ ra mình chỉ có một mình ở đây, lời này quả thật quá thừa.
Chỉ nghe Kiếm Vương Tử cao giọng đáp:
- Không biết ở đâu có rất nhiều võ lâm cao thủ đang tấn công lên thuyền.
Lời gã còn chưa dứt, thì bên ngoài đã vang lên một tiếng hét lớn. Thiết Diện Côn Luân Báo Ứng Thần Chu Hải vung chưởng đánh ngã hai cẩm y đại hán, xông thẳng vào trong khoang thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Lý Trung Huệ, viện thủ của ngươi tới rồi kìa.
Chu Hải đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cao giọng hỏi:
- Minh chủ không việc gì chứ ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tôi không sao.
Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp:
- Chỉ có một mình tiền bối thôi sao ?
Chu Hải nói:
- Ngoại trừ lão khiếu còn có Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá với Hoàng Phủ Trường Phong, Kim Phất Đạo Trưởng.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Kiếm Vương Tử nói:
- Hạ lệnh cho thủ hạ của ngươi dừng tay đi. Cẩm y vệ đội của ngươi tuy là nghìn người chọn một, nhưng cũng không thể ngăn cản được những cao thủ hàng đầu của võ lâm Trung Nguyên đâu.
Kiếm Vương Tử đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy cẩm y vệ đội mình mang theo đã quá nửa bị thương, liền quát lớn:
- Dừng tay !
Đám cẩm y đại hán dường như vô cùng tôn kính Kiếm Vương Tử, Kiếm Vương Tử vừa hạ lệnh, bọn chúng liền lập tức dừng lại.
Lúc này, Bạch Tích Hương và Tây Môn Ngọc Sương cũng đã đình thủ không đánh nữa.
Chỉ thấy bên ngoài nhân ảnh chuyển động, Bàng Thiên Hoá xách quải trượng, Hoàng Phủ Trường Phong cầm kiếm, Kim Phất Đạo Trưởng nắm phất trần lần lượt bước vào.
Những người này đều vô cùng kính trọng Bạch Tích Hương, thấy nàng trong khoang thuyền liền bước tới thi lễ.
Bạch Tích Hương mỉm cười, thu hồi đoản kiếm nói:
- Chư vị vẫn khoẻ chứ ?
Bàng Thiên Hoá, Chu Hải liền đồng thanh nói:
- Nhờ ơn Bạch cô nương, chúng tôi vẫn khoẻ.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt tiếp lời:
- Lý Trung Huệ, chỉ sợ ngươi cũng không thể khống chế được những cao thủ này nữa rồi.
Lý Trung Huệ thở dài một hơi nói:
- Bọn họ đều rất kính trọng Bạch Tích Hương mà không biết rằng nàng ta đã thay đổi tính tình.
Chu Hải ngẩn người quay đầu lại nhìn Lý Trung Huệ hỏi:
- Ai thay đã dổi tính tình ?
Lý Trung Huệ nói:

- Bạch Tích Hương ! Bạch Tích Hương của hiện tại đã không còn giống như Bạch Tích Hương của ngày xưa nữa rồi.
Bàng Thiên Hoá liền hỏi:
- Tại sao vậy ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nàng ta tham luyện một loại ma công để tri trì sinh mạng, nhưng chính loại ma công này đã khiến tính cách của nàng ấy biến đổi, trở thành một con người khác hoàn toàn.
Chu Hải hỏi tiếp:
- Biến đổi thế nào ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Trở nên tự tư tự lợi, lạnh lùng tàn khốc.
Chu Hải có chút không tin liền hỏi:
- Trên đời có chuyện này thật sao ?
Hoàng Phủ Trường Phong cũng nói:
- Luyện võ công mà có thể thay đổi tính cách, chuyện này ta cũng chưa từng nghe qua.
Chu Hải bước đến trước mặt Bạch Tích Hương nói:
- Bạch cô nương, lão khiếu Chu Hải, không biết cô nương có còn nhớ không ?
Lý Trung Huệ cao giọng nói:
- Chư vị phải hết sức cẩn thận, đề phòng nàng ta bất chợt đâm các bị một kiếm.
Chu Hải tuy không tin nhưng nghe Lý Trung Huệ nói vậy, bất giác cũng âm thầm vận khí giới bị, tự nhủ:
- Thà tin là có vẫn tốt hơn. Cẩn tắc vô áy náy.
Bạch Tích Hương lên tiếng hỏi:
- Ông có phải là Chu Hải không ?
Chu Hải nói:
- Chính là lão khiếu.
Bạch Tích Hương liền lạnh lùng nói như ra lệnh:
- Vậy mau đi bắt Lý Trung Huệ đến đây cho ta.
Chu Hải ngẩn người ra hỏi:
- Lý cô nương chính là đương kim võ lâm minh chủ, thiên hạ anh hùng ai ai cũng kính trọng nàng. Lão khiếu làm sao có thể xuất thủ bắt nàng cho cô nương được.
Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:
- Vậy là ngươi không chịu bắt ả cho ta ?
Chu Hải nói:
- Không sai chút nào.

Bạch Tích Hương đột nhiên xuất thủ, Ngư Trường Kiếm trong tay nàng biến thành một đạo hàn quang bay thẳng đến trước ngực Chu Hải. Chu Hải sớm đã phòng bị, lắc mình tránh né một kiếm bất ngờ của Bạch Tích Hương. Nào ngờ thủ pháp của Bạch Tích Hương quá nhanh, tuy Chu Hải sớm dã phòng bị, tránh được một chiêu của nàng, nhưng tay áo cũng bị chém đứt.
Chu Hải cả kinh thầm nhủ:
- Nếu như ta không nghe lời cảnh cáo của Lý Trung Huệ, e rằng chiêu kiếm vừa rồi đã đưa vào tử địa. Cho dù không chết cũng mất đi một cánh tay.
Lão đang suy nghĩ thì Bạch Tích Hương đã tiếp tục công tới. Chu Hải nào dám coi thường, vội vã lùi lại ba bước tránh kiếm. Bạch Tích Hương đánh ra hai kiếm mà không làm gì được đối phương, cũng không tiếp tục truy bức nữa.
Bàng Thiên Hoá thấy vậy thấp giọng nói:
- Chu huynh, chuyện này là thế nào vậy ?
Chu Hải nói:
- Huynh đệ cũng cảm thấy thật lạ lùng. Bàng huynh tinh thông y đạo, thử xem có loại quái bệnh nào giống như vậy không ?
Nói đoạn, lão đưa mắt nhìn sang phía Lâm Hàn Thanh. Thấy chàng nằm dưới đất, lão liền lập tức bước đêm ôm lây chàng nói:
- Ai đã đả thương hắn ?
Lý Trung Huệ nói:
- Bạch Tích Hương !
Chu Hải nói:
- Nói như vậy thì Bạch cô nương bị điên thật rồi !
Lý Trung Huệ nói:
- Không sai ! Ôi nếu như không có Lâm tướng công ra tay tương cứu, chỉ sợ tôi và Tây Môn Ngọc Sương đã không thể đứng đây nói chuyện với các vị nữa rồi.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Có chuyện này thật sao ? Minh chủ có thể nói tường tận một chút được không ?
Lý Trung Huệ thở dài một tiếng nói:
- Một lời khó nói hết được, tiền bối xem thương thế của Lâm Hàn Thanh trước rồi hãy nói.
Bạch Tích Hương liền bước đến bên cạnh Chu Hải, đưa tay bắt mạch cho Lâm Hàn Thanh rồi nói:
- Thương thế rất nặng !
Lý Trung Huệ nói:
- Chàng bị Bạch Tích Hương dùng nội gia chưởng lực đả thương.
Tây Môn Ngọc Sương cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Còn cứu được không ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Nếu như lập tức cứu chữa thì còn hy vọng, để thêm hai ba canh giờ nữa thì lão phu cũng không nắm chắc.
Lý Trung Huệ hơi biến sắc mặt nói:
- Nặng như vậy sao ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu chỉ nói sự thật.
Lý Trung Huệ nói:
- Được, vậy phiền tiền bối lập tức trị thương cho chàng đi !
Bàng Thiên Hoá đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:
- Ở trong thuyền này sao ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tình thế cấp bách, tuy rằng có chút nguy hiểm nhưng cũng không thể suy nghĩ nhiều.
Bàng Thiên Hoá gật đầu đồng ý rồi cùng Chu Hải ôm Lâm Hàn Thanh đi đến một góc thuyền, đặt chàng nằm xuống rồi quỳ xuống bên cạnh chăm sóc.
Lý Trung Huệ thấp giọng nói với Kim Phất Đạo Trưởng và Hoàng Phủ Trường Phong:
- Hai vị tạm thời không cần xuất thủ, cần phải hết sức để ý đến Kiếm Vương Tử và thuộc hạ của hắn.
Nói đoạn, nàng đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương gọi:
- Tây Môn cô nương !
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:
- Có chuyện gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Lúc này chúng ta là địch hay bạn ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Nếu như ngươi cho rằng viện thủ của mình đã đến mà nghĩ có thể khuất phục được Tây Môn Ngọc Sương này thì đã nhầm rồi. Chúng ta là kẻ thù vẫn hơn.
Bạch Tích Hương đột nhiên mở miệng xen vào:
- Dù sao hai người sớm muộn cũng phải có người sống kẻ chết.
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Có điều trước khi chúng ta đánh đến người sống kẻ chết thì phải hợp lực để đối phó ngươi trước dã.
Bạch Tích Hương liền cười lên khanh khách nói:
- Ngươi cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay sao ?
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Bạch Tích Hương, ngươi đã học võ công. Giờ nếu ta giết ngươi cũng không thể coi là bức hiếp kẻ yếu đượ c nữa.
Bạch Tích Hương nói:
- Chỉ bằng một mình ngươi sao ?
Tây Môn Ngọc Sương gật đầu nói:
- Không sai ! Ngươi có dám cùng ta dùng võ công phân định sinh tử hay không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tại sao ngươi không hợp lực với Lý Trung Huệ nữa ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Vừa nãy giao thủ mấy chiêu, thắng bại thế nào, trong lòng chúng ta đều tự biết rõ. Ta đâu cần kẻ khác tương trợ.
Bạch Tích Hương nói:
- Nhìn ngươi tràn đầy lòng tin, xem ra đã nắm chắc phần thắng trong tay. Nếu không bắt ngươi toàn lực xuất thủ, chỉ sợ ngươi vẫn còn cho rằng mình là thiên hạ vô địch.
Nói đoạn, nàng liền chậm rãi tiến lên hai bộ rồi tiếp lời:
- Ngươi xuất thủ đi !
Tây Môn Ngọc Sương sớm đã có tính toán, cảm thấy với võ công của mình giết chết Bạch Tích Hương không phải chuyện khó khăn gì, nhưng không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy nể sợ Bạch Tích Hương mấy phần. Mắt thấy Bạch Tích Hương từ từ bước tới, trong lòng không khỏi có chút khiếp đảm.
Bạch Tích Hương nắm chắc đoản kiếm, hộ vệ trước ngực, mỉm cười nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, tại sao còn không xuất thủ ?
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:
- Cho dù ngươi có Cửu Ma Huyền Công, tiến cảnh kỳ tốc cũng không thể là đối thủ của ta.
Nàng tự nói với mình để tăng thêm sự can đảm, sau đó bước lên một bước , chầm chậm giơ cao đoạn kiếm.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Nếu như Cửu Ma Huyền Công chỉ có như vậy thì ta cũng đâu cần học làm gì ?
Hoàng Phủ Trường Phong biến sắc nói:
- Cô nương đã học Cửu Ma Huyền Công ?
Bạch Tích Hương chầm chậm quay mặt lại, nhìn Hoàng Phủ Trường Phong nở một nụ cười tươi như hoa nói:
- Ồ, vậy thì sao ?
Lý Trung Huệ thấy trong nụ cười của nàng dường như dạt dào nhu tình mật ý, mị lực kinh hồn, không khỏi chấn động trong lòng.

Hoàng Phủ Trường Phong nhắm nghiền hai mắt lớn tiếng nói:
- Đây là Mị Tiếu Phược Hồn trong Cửu Ma Huyền Công, các vị nên cẩn thận.
Chỉ thấy Bạch Tích Hương nhấc đoản kiếm trong tay đâm mạnh đến.
Hoàng Phủ Trường Phong mồ hôi đầm đìa, hai mắt còn chưa mở ra, tất nhiên không thể tránh khỏi một kiếm này của nàng.
Kim Phất Đạo Trưởng liền hét lớn một tiếng, Kim Phất trong tay lập tức vung ra, tả chưởng cũng nhanh như chớp đẩy ra một chưởng vào Hoàng Phủ Trường Phong.

Hồi 25

Hoàng Phủ Trường Phong bị Kim Phất Đạo Trưởng đẩy lệch sang một bên, nên tránh khỏi được đường kiếm hiểm ác của Bạch Tích Hương.
Bạch Tích Hương một chiêu không chúng, liền lập tức biến hoá, đoản kiếm hoành ngang, chém bị thương hữu thủ (hữu tý) của Hoàng Phủ Trường Phong, tiếp đó lại huy kiếm chém ra nghênh tiếp với phất trần của Kim Phất Đạo Trưởng.
Kim Phất Đạo Trưởng vừa đắc thủ cứu người, lập tức thu hồi kim phất, không để cho bảo kiếm của Bạch Tích Hương quét trúng.
Bạch Tích Hương liền thu hồi đoản kiếm, mục quang chuyển động nhìn Kim Phất Đạo Trưởng nói:
- Chiêu thức của đạo trưởng thật lăng lệ vô song, tiểu nữ vô cùng bái phục.
Kim Phất Đạo Trưởng nói:
- Cô nương nói hay lắm ...
Ngẩng đầu nhìn lên, chợt thấy hai mắt nàng đã đầm đìa nước mắt, mặt buồn rười rượi, dường như chịu sự oan khuất vô cùng lớn lao. Nhất thời lão cũng không khỏi ngẩn người thầm nhủ:
- Thật là kỳ lại, tự nhiên sao lại khóc lên như vậy ?
Chỉ thấy hữu thủ Bạch Tích Hương vung lên, đoản kiếm trong tay đột nhiên hoạch một đường đến trước ngực Kim Phất Đạo Trưởng.
Kim Phất Đạo Trưởng dang suy nghĩ không hiểu sao nàng đột nhiên khóc lớn như vậy, không ngờ nàng lại đột nhiên xuất thủ tấn công. Trong lúc cấp bách, chỉ đành đề khí nhảy vọt về phía sau.
Lão ứng biến tuy nhanh, nhưng vẫn muộn một bước so với Bạch Tích Hương. Chỉ thấy cánh tay lão đã bị kiếm quệt qua một đường, máu chảy đầm đìa.
Bạch Tích Hương cười lên khanh khách nói:
- Cẩn thận, kiếm của ta có độc.
Lý Trung Huệ tức giận quát lớn:
- Bạch Tích Hương, không ngờ ngươi trở nên độc ác như vậy.
Nói đoạn, trường kiếm vung lên, đâm thẳng về phía trước.
Hoàng Phủ Trường Phong liền lớn tiếng cảnh báo:
- Cửu Ma Huyền Công biến hoá nguỵ dị khôn lường. Khi động thủ với cô ta không được nhìn cũng không được trả lời câu hỏi của cô ta.
Bảo kiếm trong tay Bạch Tích Hương nhanh như chớp vung lên tiếp lấy

trường kiếm của Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ sớm đã lưu tâm, cổ tay khẽ lắc một cái, thu hồi trường kiếm. Đoạn nàng trầm kiếm xuống, nhanh chóng đâm tới trước ngực đối phương.
Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia nổi tiếng là đa tạp kiêm thông sở học nhiều nhà. Chiêu trước là kiếm pháp Võ Đang, chiêu sau chính là chiêu Phụng Xí Liêu Vân trong Côn Luân kiếm pháp.
Bạch Tích Hương khẽ trầm đoản kiếm, nghênh tiếp lấy kiếm của Lý Trung Huệ. Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười tươi nói:
- Thương thế Lâm Hàn Thanh thế nào ?
Lý Trung Huệ nhất thời phân tâm, trường kiếm trong tay đã bị Bạch Tích Hương chặt đứt làm hai.
Bảo kiếm của Bạch Tích Hương lập tức biến chiêu, xuất thủ nhưu điện, đoản kiếm khẽ dương lên, đâm thẳng tới trước ngực Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ vội vã thối lui, tránh đi chiêu kiếm hiểm ác của nàng.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên bước lên một bước, lạnh lùng nói:
- Bạch Tích Hương, lời hẹn giữa hai chúng ta bây giờ đã có thể thực hiện chưa.
Bạch Tích Hương nói:
- Ta biết, nếu như ta chưa chết, Tây Môn Ngọc Sương ngươi sẽ không dám thẳng tay đồ sát võ lâm. Được lắm, ngươi xuất thủ đi.
Hai câu nói này dường như nói chỉ để tự nàng nghe, nhưng lại khiến bọn Lý Trung Huệ, Hoàng Phủ Trường Phong nghe mà giật mình.
Thì ra, ba người đều có thành kiếm sâu đậm với Bạch Tích Hương, nhưng nghe câu nói này của nàng xong, cả ba không khỏi tự gật đầu, thầm nghĩ:
- Bạch Tích Hương nói không sai, người duy nhất mà Tây Môn Ngọc Sương e ngại chính là Bạch Tích Hương. Nếu như hôm nay giết chết Bạch Tích Hương, kể từ nay trở đi, sẽ không còn ai khiến Tây Môn Ngọc Sương e ngại nữa.
Ba người lại sản sinh ra ý định ngăn cản Tây Môn Ngọc Sương giết chết Bạch Tích Hương.
Ngẩn đầu nhìn lên, Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương đã xuất thủ giao chiêu.
Thanh kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương tuy chỉ còn một nửa, nhưng công thế hết sức lăng lệ, tựa như bài sơn đảo hại vậy. Kiếm khí tung hoành, tạo thành một cái lồng vây lấy Bạch Tích Hương vào giữa.
Bạch Tích Hương có bảo kiếm chém sắt như bùn trong tay, nhưng bị vây trong kiếm chiêu nguỵ dị của Tây Môn Ngọc Sương, hiển nhiên không còn cơ hội hoàn thủ.
Lúc này, Hoàng Phủ Trường Phong và Kim Phất Đạo Trưởng đều đã băng bó lại vế thương, tay cầm binh khí, nhìn hai người ác đấu.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói với Hoàng Phủ Trường Phong:
- Bạch Tích Hương tuy đáng ghét, nhưng lúc này nàng ta không thể chết.
Hoàng Phủ Trường Phong gật đầu tán thưởng:
- Minh chủ nói không sai.
Lý Trung Hụê lại nói:
- Hai vị đứng đây quan sát, không để Bạch Tích Hương bị chết trong tay Tây Môn Ngọc Sương.
Đoạn nàng quay người, bước đến góc thuyền nơi Bàng Thiên Hoá đang trị thương cho Lâm Hàn Thanh.
- Thương thế của chàng ra sao rồi ?
Bàng Thiên Hoá đang đặt tay trên ngực Lâm Hàn Thanh xoa bóp, nghe nàng hỏi thì ngẩng đầu lên nói:
- Thương thế rất nặng ...
Lâm Hàn Thanh vội nói:
- Có cứu được không ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu đang toàn lực cứu chữa, trong thời gian một tuần trà cũng chưa biết được kết quả.
Lý Trung Hụê thở dài nói:
- Bàng trang chủ đã mệt nhọc rồi.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Minh chủ nặng lời.
Đoạn lão lại đưa hai tay xoa bóp trên ngực Lâm Hàn Thanh.
Lúc này, Lý Trung Hụê đã không còn lưu tâm đến trường ác đấu giữa Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương nữa, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc Bàng Thiên Hoá trị thương cho Lâm Hàn Thanh.
Ước chừng một tuần trà công phu, Bàng Thiên Hoá đột nhiên lộ nét vui mừng , đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi nói:
- Cứu được rồi !
Đoạn cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai hoàn dược màu tím sậm, tả thủ banh miệng của Lâm Hàn Thanh, bỏ hai hoàn dược vào. Lão nói:
- Lão hủ chế luyện Hồi Sinh Kim Đan này, tự tin là thiên hạ linh dược, nếu như hai viên linh đan này vẫn không thể giúp hắn phục nguyên, thì thương thế của Lâm Hàn Thanh này phải mất hai ba tháng e rằng cũng khó hồi phục.
Nét vui mừng trên mặt Lý Trung Hụê liền biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng khôn cùng. Nàng cất tiếng hỏi:
- Tại sao lại như thế ?
Bàng Thiên Hoá đáp:
- Nội lực bản thân của lão khiếu có thể giúp cho tâm thất bị trọng thương của

hắn, có thể khôi phục công năng. Thêm vào Hồi Sinh Kim Đơn, trợ lực, nếu như thương thế không nặng, chỉ cần hai viên Hồi Sinh Kim Đơn là có thể giúp hắn lập tức khôi phục nguyên khí. Nếu như kim đơn vô hiệu ...
Lý Trung Huệ càng thêm lo lắng, nhất thời không nói tiếng nào.
Nàng tràm tư một hồi rồi thấp giọng nói:
- Nói tiếp đi ! Không cần gạt tôi, cho dù không thể cứu chữa cũng không thể trách Bàng trang chủ được, ngài đã tận tâm tận lực rồi ...
Bàng Thiên Hoá thở dài một tiếng nói:
- Nếu như kim đơn vô hiệu, vậy thì không có cách nào giúp hắn khôi phục được trong thời gian ngắn nữa. Như vậy có thể chứng minh rằng, nội tạng của hắn đã bị tổn thương trầm trọng, trong một sớm một chiều không thể nào khôi phục đượC.
Lý Trung Huệ nói:
- Trong thời gian ngắn không thể khôi phục, vậy thì tính mạng có nguy hại không ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Vậy thì không phải, ý của lão khiếu tức là nếu trong thời gian ngắn không thể làm cho hắn phục nguyên thì phải mất đến nửa năm hoặc một năm công phu để điều dưỡng mới xong.
Lý Trung Huệ nói:
- Vậy trông chờ vào y thụât như thần, diệu thủ hồi xuân của Bàng trang chủ có thể giúp chàng sớm ngày bình phục.
Chu Hải đột nhiên đứng dậy, ôm quyền hướng về Bàng Thiên Hoá nói:
- Mẫu thân hắn thủ tiết nửa đời, chỉ có một mình hắn là độc tử. Nếu như có chuyện gì, chỉ sợ mấu thân hắn cũng không thể sống nổi. Mong rằng Bàng huynh cố gắng hết sức.
Bàng Thiên Hoá ngẩng đầu thời hắt ra một hơi nói:
- Lão khiếu đã tận lực rồi.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Chu Hải nói:
- Chu đại hiệp, ông biết thân thế của chàng ?
Chu Hải cúi đầu trầm tư một hồi rồi nói:
Đương kim chi thế, biết được thân phận của hắn không quá ba người.
Lý Trung Huệ nói:
- Lão tiền bối là một trong ba người đó ?
Chu Hải nói:
- Lão phu đã từng hứa với người ta, không thể tiết lộ thân phận của hắn. Điểm này mong minh chủ lượng thứ.
Lý Trung Huệ nhấp nháy hai mắt, thấp giọng hỏi:
- Thân thế của chàng có phải liên quan đến Kiếm Vương ?
Chu Hải ngẩn người, thở dài nói:

- Chuyện này khúc triết li kỳ, dính dáng đến rất nhiều nhân vật Trung Nguyên, mong rằng minh chủ không hỏi đến chuyện này nữa.
Tiếng của lão hết sức nhỏ, nhưng Bàng Thiên Hoá ngồi đối diện, tự nhiên nghe rất rõ ràng.
Lý Trung Huệ vẫn không cam tâm, thấp giọng hỏi tiếp:
- Chu đại hiệp không chịu nói rõ, có phải là sợ đắc tội với Kiếm Vương Tử không ?
Chu Hải mỉm cười nói:
- Năm xưa khi Kiếm Vương Tử còn thịnh danh, lão khiếu còn không sợ hắn nữa là, huống hồ là lúc này.
Lý Trung Huệ nói:
- Nói vậy, lão tiền bối không sợ đắc tội với Kiếm Vương mà là sợ đắc tội với võ lâm đồng đạo Trung Nguyên sao ?
Chu Hải cười nói:
- Chu mỗ cả đời tung hoành nam bắc, gặp qua không ít cao nhân, nhưng chưa từng biết sợ là gì cả.
Lý Trung Huệ nói:
- Chuyện này cũng không phải, chuyện kia cũng không phải, vậy rốt cục là vì sao chứ ?
Chu Hải nói:
- Chuyện này nói ra thì dài lắm, hơn nữa lại liên quan đến danh tiết của người ta, minh chủ tốt nhất đừng bức lão khiếu nói ra.
Lý Trung Huệ nghe lão nói nghiêm trọng như vậy, tự nhiên không tiện hỏi tiếp, chỉ đành để lại trong lòng.
Chợt nghe Tây Môn Ngọc Sương lớn giọng quát:
- Mau buông binh khí !
Đoạn kiếm trong tay huy lên, nhanh nhẹn tuyệt luân, bổ xuống cổ tay hữu của Bạch Tích Hương.
Đoản kiếm trong tay Bạch Tích Hương đã bị Tây Môn Ngọc Sương phong kín đường lui, nhất thời khó mà thu mà thu hồi lại được.
Chỉ thấy kiếm của Tây Môn Ngọc Sương vừa nhanh vừa hiểm, ngoại trừ buông rơi binh khí, bằng không cổ tay nhất định sẽ thọ thương.
Tình thế bức bách, Bạch Tích Hương đành phải buông rơi đoản kiếm trong tay.
Tây Môn Ngọc Sương cũng chẳng cúi xuống nhặt bảo kiếm lên, đoạn kiếm trong tay quét mạnh vào nơi yếu hại của Bạch Tích Hương.
Kim Phất Đạo Trưởng vội quát lớn:
- Lý minh chủ đã có lời, bảo chúng ta phải giám thị Tây Môn cô nương ...
Tây Môn Ngọc Sương chuyển hướng vung đoản kiếm lên chặn phất trần lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi có ý gì ?
Kim Phất Đạo Trưởng thu hồi phất trần nói:
- Lý minh chủ đã có lời với bần đạo, bần đạo chí có cách phụng mệnh hành sự.
Đột nhiên hàn quang loé lên, một thanh kiếm đã đâm tới Kim Phất Đạo Trưởng.
Lão vội nhảy vọt về phía sau tránh chiêu. Đưa mắt nhìn sang, thì ra người tấn công chính là Bạch Tích Hương. Nghĩ đến lúc nãy vừa cứu nàng một mạng, không khỏi tức giận nói:
- Xú a đầu, đây là chuyên gì vậy ? Sớm biết thế này, vừa nãy ta không cứu ngươi nữa ?
Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:
- Ta không không dễ gì mới dụ được ả ta xuất chiêu này, mắt thấy sắp thắng được ả rồi, ai khiến ngươi tuỳ tiện ?
Kim Phất Đạo Trưởng nói:
- Ngươi rõ ràng bị đối phương đánh rơi binh khí, vậy mà còn cố cưỡng từ đoạt lý. Hừ, thật sự không biết tốt xấu !
Bạch Tích Hương đột nhiên quay sang nhìn Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, giờ đây ngươi có tự tin có mấy phần thắng ta ?
Tây Môn Ngọc Sương nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Ta đã phạm phải lỗi khinh địch, chiêu vừa rồi lẽ ra là ngươi thắng.
Kim Phất Đạo Trưởng nghe Tây Môn Ngọc Sương tự thừa nhận như vậy, trong lòng lấy làm kỳ quái, ngưng thần suy nghĩ lại chuyện vừa nãy.
Lúc này, Kiếm Vương Tử nãy giờ vẫn bàng quan toạ thủ đột nhiên nhấc chân bước ra ngoài khoang thuyền.
Lý Trung Huệ chuyển động mục quang, cao giọng nói:
- Ngăn hắn lại.
Hoàng Phủ Trường Phong liền bước lên một bước, đứng ngăn trước cửa khoang thuyền.
Chỉ nghe bên ngoài có tiếng la hét, bốn năm cẩm y đại hán liền cầm đao xông vào, chuẩn bị tiếp ứng cho Kiếm Vương Tử.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chua mày liễu, lớn giọng quát :
- Ngừng tay !
Kiếm Vương Tử đưa tay vẫy nhẹ, những tên cẩm y vệ sĩ đang chuẩn bị xông vào, liền lập tức thối lui.
Đoạn gã quay sang Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương có gì muốn nói.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi vì muốn tranh hùng với thiên hạ mà đến Trung Nguyên, như vậy cũng không cần tìm đến Thiếu Lâm Tự làm gì nữa, chỉ cần thắng hết những

người ở đây thì oai danh còn hơn Kiếm Vương ngày xưa nữa.
Đoạn nàng chuyển mục quang sang nhìn Lý Trung Hụê nói:
- Trận chiến hôm nay, đến đây là chấm dứt. Dựa theo tình hình trước mắt, tuy ngươi hơn ta một nước cờ, nhưng nếu như Bạch Tích Hương, Kiếm Vương Tử và ta hợp lực liên thủ, chỉ sợ ngươi cũng khó mà đứng vững được. Chi bằng chúng ta định một ước kỳ, chúng ta chuẩn bị thực lực, quyết một trận tử chiến, tất cả tư thù đều giải quyết hết một lượt, không biết ý của ngươi thế nào ?
Lý Trung Hụê thầm nhủ:
- Cơ hội hôm nay, nếu như bỏ qua chỉ sợ không còn cơ hội giết Tây Môn Ngọc Sương nữa.
Tâm niệm chuyển động, nàng còn chưa kịp lên tiếp đáp lời thì chợt thấy bóng xám vọt qua, một con quái điểu vọt qua người Hoàng Phủ Trường Phong bay vào khoang thuyền, đậu trên vai Tây Môn Ngọc Sương.
Lý Trung Hụê nhận ra con chim xám đó chính con quái điểu của Hoàng Y Lão Nhân thuộc hạ của Tây Môn Ngọc Sương.
Chỉ nghe Lý Trung Hụê cười khanh khách nói:
- Lý Trung Hụê, viện thủ của ta đã đến rồi, hơn nữa lực lượng lớn mạnh, e rằng còn hơn cả của Lý cô nương.
Hoàng Phủ Trường Phong nói:
- Nếu như chúng ta có thể ngăn cản con quái điểu trên vai ngươi, không cho nó bay ra bên ngoài. Bọn họ vị tất đã có thể tìm đến đây.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần thiết. Quái điểu dẫn đường đến đây, không cần quay lại báo tin.
Nàng chuyển động mục quang nhìn Bạch Tích Hương nói:
- Điều này nên trách cô nương sơ xuất, lúc ta lên thuyền đã lưu lại ám ký, chỉ sợ Bạch cô nương cũng chưa phát giác ra.
Chỉ thấy Bạch Tích Hương ngẩn người đến xuất thần nhìn Lâm Hàn Thanh ở góc thuyền.
Tố Mai vội cao giọng nói:
- Lý cô nương, cô nương chúng tôi sắp tỉnh lại rồi. Đáng tiếc Lâm tướng công thương thế quá nặng, không thể nói chuyện ...
Tây Môn Ngọc Sương hơi chau mày liễu, cất bước đi về phía Bạch Tích Hương.
Quần hào chỉ chú ý đến Lâm Hàn Thanh, không ai lưu ý đến hành động này của Tây Môn Ngọc Sương.
Đến khi Tây Môn Ngọc Sương lại sát gần Bạch Tích Hương, Lý Trung Hụê mới phát giác, nàng vội thất thanh hét lớn:
- Mau ngăn cô ta lại.
Lời này nói ra thì đã quá muộn, ngọc chưởng của Tây Môn Ngọc Sương đã

kích trúng lưng Bạch Tích Hương.
Chưởng này mang theo nội kình âm nhu, không phát ra tiếng, chỉ thấy Bạch Tích Hương lảo đảo vài cái, miệng phun ra một búng máu tươi rồi ngã nhào xuống sàn thuyền.
Hoàng Phủ Trường Phong cười lạnh một tiếng nói:
- Thủ đoạn thật ác độc !
Trường kiếm trong tay lão liền đánh ra một chiêu Thâm Quản Dẫn Long, đâm đến Tây Môn Ngọc Sương.
Thần Phán Chu Hải cũng hét lớn một tiếng, kích ra một chưởng.
Một cỗ kình lực tựa bài sơn đảo hải tuôn tới.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, tả chưởng đánh ra một chiêu tiếp lấy chưởng lực của Chu Hải, hữu thủ vung đoạn kiếm quét ra một đường, ngăn chặn kiếm thế của Hoàng Phủ Trường Phong. Đoạn thân hình khẽ lắc nhẹ, lao vọt ra ngoài.
Kim Phất Đạo Trưởng vội tung một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa ngăn chặn nàng ta.
Đoạn kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương liền vạch ra một đường dài nghênh tiếp lấy phất trần của Kim Phất Đạo Trưởng, tả thủ liên tiếp bắn ra bốn chỉ.
Bốn đạo chỉ phong, nhất tề bắn ra.
Kim Phất Đạo Trưởng khẽ nhích động thân mình, tránh được ba đạo chỉ phong, nhưng không thể tránh được đạo chỉ phong thứ tư, chỉ thấy bả vai nhói lên một cái, đã bị chỉ phong bắn trúng.
Tây Môn Ngọc Sương liền tung ra một cước, buộc Hoàng Phủ Trường Phong phải thu hồi kiếm chiêu, đoạn nhún mình lao vọt ra bên ngoài.
Lý Trung Huệ vội huy động trường kiếm đuổi sát phía sau, miệng lớn tiếng quát:
- Ngăn cô ta lại.
Lúc này, Tây Môn Ngọc Sương đã ra đến cửa thuyền. Kiếm Vương Tử nghe thấy Lý Trung Huệ kêu lên như vậy liền vung kiếm đâm tới nói:
- Quay lại trong thuyền.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Vị tất như vậy.
Đoạn kiếm trong tay nàng dương lên, chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau, chặn lại kiếm vương chi kiếm của Kiếm Vương Tử, hai chân song song đá ra, đá bay hai cẩm y đại hán đứng ngoài, trong nháy mắt người đã bay ra ngoài.
Nàng khẽ nhích động bờ vai, con quái điểu liền lập tức bay vọt lên.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ đề khí, hữu thủ nắm lấy hai chân con quái điểu mượn lực, người đã bay ra xa hơn hai trượng nhảy xuống dòng sông cuồn

cuộn chảy.
Lúc này, Chu Hải, Lý Trung Hụê đều đã ra bên ngoài khoang thuyền.
Tây Môn Ngọc Sương dùng tuyệt thế khinh công Đăng Bình Độ Thuỷ, mượn một chút sức lực từ con quái điểu, đạp sóng mà đi, trong nháy mắt đã ra ngoài xa năm trượng.
Chợt nàng ta dừng lại, quay đầu nhìn Lý Trung Hụê nói lớn:
- Lý Trung Hụê, chúng ta sớm muộn cũng phải quyết một trận sinh tử. Tốt nhất cứ định ra một kỳ hạn, đến ngày đó quyết chiến một trận.
Lý Trung Hụê quay đầu lại thấp giọng hỏi:
- Thương thế Bạch cô nương thế nào ?
Bàng Thiên Hoá liền đáp:
- Rất là nghiêm trọng.
Lý Trung Hụê nghiến răng, thở dài lẩm bẩm:
- Cho dù mẹ ta có trách phạt cũng đành chịu vậy.
Đoạn nàng cao giọng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, ta chỉ định nơi quyết chiến, chỉ sợ ngươi không dám nhận lời.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thiên đường địa nghục, chỉ cần ngươi nói ra, Tây Môn Ngọc Sương này quyết sẽ theo đến cùng.
Lý Trung Hụê nói:
- Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc, ngươi có dám đến không.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Được lắm ! Đã lâu nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia ở Vạn Tùng Cốc, cho dù Lý cô nương không mời, Tây Môn Ngọc Sương ta cũng phải đến thăm một chuyến. Vậy chúng ta nhất ngôn vi định, Lý cô nương hãy định ngày quyết chiến đi.
Lý Trung Hụê nói:
- Chính ngọ ngày mùng mười tháng chạp, tiểu muội sẽ ở Vạn Tùng Cốc cung hầu đại giá.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Được lắm. Từ nay đến đó còn hơn ba tháng thời gian, đủ để cô nương mời hết viện thủ đến một lượt.
Lý Trung Hụê lạnh lùng nói:
- Lúc đó mong rằng Tây Môn cô nương cũng dẫn hết cao thủ dưới trướng đến, chúng ta giải quyết một lần cho gọn.
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Được lắm ! Giải quyết gọn gàng hết mọi ân oán để mọi người còn ăn tết vui vẻ.
Lý Trung Hụê nói:

- Cứ quyết định như vậy đi ! Tây Môn cô nương, xin mời !
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu Bạch Tích Hương bất hạnh mà chết, xin Lý cô nương thay ta đặt một vòng hoa lên mộ nàng.
Lý Trung Huệ nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia thu thập mọi linh dược trong thiên hạ, chỉ cần tri trì được sinh mạng Bạch Tích Hương trong một ngày đêm, về đến Hoàng Sơn Thế Gia thì tính mạng sẽ được bảo toàn.
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Cũng mong được như lời cô nương nói.
Đoạn nàng liền chuyển thân đạp sóng lướt đi.
Bàng Thiên Hoá nhìn theo bóng ảnh Tây Môn Ngọc Sương đi xa dần, khẽ thở dài nói:
- Chỉ mượn lực của một con chim mà có thể đạp sóng vượt sông, võ công của người này quả đã đến mức xuất thần nhập hoá.
Thần Phán Chu Hải bước đến cạnh Lý Trung Huệ thấp giọng nói khẽ:
- Minh Chủ, Có cần thiết phải định địa điểm quyết chiến ở Hoàng Sơn không ?
Lý Trung Huệ khẽ thở dài nói:
- Kỳ thực, ngoài Hoàng Sơn ra, vãn bối cũng không nghĩ ra được nơi nào khác nữa.
Chu Hải nói:
- Chỉ sợ lệnh đường sẽ không đồng ý.
Lý Trung Huệ cười khổ nói:
- Việc đến nước này rồi, vãn bối đành chịu bị trách phạt vậy.
Chu Hải trầm tư một hồi rồi nói:
- Lão khiếu có mấy lời không thể không nói trước cho minh chủ hay.
Lý Trung Huệ không đáp lời lão mà quay sang Kiếm Vương Tử nói:
- Các hạ có thể đi được rồi.
Kiếm Vương Tử bước ra ngoài thuyền, cung tay nói:
- Tiểu vương lần này đến Trung Nguyên, vốn nghĩ sẽ cùng các cao thủ võ lâm tỷ đấu, nhưng giờ đây đã tự biết khó khăn, tiểu vương sẽ lập tức trở về Nam Hải mời gia phụ đến dự Hoàng Sơn chi ước.
Dường như gã còn lời muốn nói, nhưng không tiện mở miệng, cứ nhìn Lý Trung Huệ với ánh mắt ngại ngùng.
Lý Trung Huệ kẽ chau mày nói:
- Các hạ còn gì muốn nói?
Kiếm Vương Tử khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi nói:
- Mong rằng cô nương thay tiểu vương và gia phụ giữ lại một chỗ ở Hoàng Sơn đại hội.

Lý Trung Huệ nói:
- Lệnh tôn nhất định sẽ đến ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Điều này không cần cô nương lao tâm, nếu gia phụ không nhận lời, ta tự có cách khiến người phải nhận. Chỉ mon cô nương giữ chỗ cho phụ tử chúng ta là được.
Nói dứt lời, gã liền ôm quyền hành lễ, đoạn khua tay ra hiện cho đám Cẩm y vệ sĩ đang đứng trên thuyền.
- Trở về thuyền !
Đoạn nhảy vọt về thuyền lớn của gã. Đám cẩm y đại hán lập tức theo sát Kiếm Vương Tử trở về thuyền lớn.
Lý Trung Huệ nhìn bóng chiếc thuyền của Kiếm Vương Tử đi xa dần, khẽ thở dài một hơi rồi thấp giọng hỏi Chu Hải:
- Chu đại hiệp có gì phân phó, bây giờ có thể nói được rồi.
Chu Hải nói:
- Lão khiếu theo minh chủ đối phó với Tây Môn Ngọc Sương, có chết cũng không oán hận. Chỉ có điều, nếu cô nương muốn trở về Hoàng Sơn Thế Gia, thứ lỗi lão khiếu không tiện đi theo.
Lý Trung Huệ ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy ?
Chu Hải nói:
- Lệnh tôn khi còn tại thế là mạc nghịch chi giao với lão khiếu, nhưng có một lần lão khiếu đã tranh chấp kịch liệt với lệnh đường một chuyện. Từ đó trở đi thì không còn gặp lại nữa. Nếu như lão khiếu theo cô nương trở về Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ sợ có điều không tiện.
Lý Trung Huệ nói:
- Gia mẫu có lẽ đã quên chuyện này lâu rồi, lẽ nào Chu đại hiệp lại còn để trong lòng ?
Chu Hải cười ha hả nói:
- Lão khiếu sớm đã không để ý chuyện này nữa, chỉ sợ lệnh đường vẫn còn chưa giải được lòng thôi.
Lý Trung Huệ nói:
- Chu đại hiệp cứ yên tâm, gia mẫu đã bế quan tịnh tu từ hơn mười năm nay, những ân oán trần thế đã trôi theo làn nước từ lâu rồi.
Chu Hải khẽ thở dài nói:
- Nói thì như vậy, nhưng lão khiếu năm xưa bị lệnh đường thằng thừng trục khác, đuổi xuống Hoàng Sơn. Ôi ! Chuyện cũ qua lâu rồi, nhưng lão khiếu ...
Lý Trung Huệ tiếp lời:
- Chúng làm thế này vậy ! Chu đại hiệp thay mặt vãn bối đi gặp chưởng môn tứ đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, hẹn họ trước mùng

mười tháng chạp có mặt tại Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc để bàn kế đối địch.
Chu Hải nói:
- Việc này tự nhiên lão khiếu sẽ làm, có điều ...
Lý Trung Huệ liền nói:
- Vãn bối sẽ trở về bẩm cáo gia mẫu, nói rõ việc Chu đại hiệp lên Hoàng Sơn có liên quan đến kiếp nạn của thiên hạ anh hùng.
Chu Hải trầm tư giây lát rồi nói:
- Nếu như lệnh đường cho phép, lão khiếu tự sẽ lên Hoàng Sơn nhận mệnh.
Lý Trung Huệ chuyển động mục quang nhìn Kim Phất Đạo Trưởng hỏi:
- Đạo trưởng bị thương thế nào ?
Kim Phất Đạo Trưởng nói:
- Chỉ bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Tốt lắm ! Vậy phiền đạo trưởng chuyền lệnh dụ minh chủ đến khắp võ lâm, yêu cầu võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc trước ngày mùng mười tháng chạp.
Kim Phất Đạo Trưởng chau mày nói:
- Chỉ sợ người đi xem nhiệt náo quá nhiều, e rằng không tiện cho việc tổ chức đại hội.
Lý Trung Huệ cười khổ nói:
- Càng nhiều càng tốt !
Chu Hải liền nói:
- Điều này lão khiếu ... cô nương chắc đã có diệu kế ?
Lý Trung Huệ thở dài nói:
- Tu vi của gia mẫu ngày càng cao thâm, nhưng đối với những chuyện của huynh muội vãn bối lại càng ngày càng không muốn quản. Tình cảm mẹ con cũng càng ngày càng phai nhạt. Nhưng nếu như có nhiều võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn, gia mẫu sẽ vì uy danh của Hoàng Sơn Thế Gia, cho dù không muốn quản, cũng phải xuất đầu lộ diện.
Chu Hải nói:
- Thì ra cô nương muốn lệnh đường xuất diện.
Lý Trung Huệ thở dài nói:
- Bạch cô nương có lẽ khó có thể cấp thời khôi phục nguyên khí. Ngoài biện pháp này ra, nói thật vãn bối không nghĩ ra cách nào nữa.
Hoàng Phủ Trường Phong chợt cười ha hả nói:
- Khi lệnh tôn còn tại thế, có người đã từng nói với lão khiếu rằng võ công của lệnh đường cao thâm mạt trắc, giang hồ ai ai cũng biết Lý phu nhân thân hoài tuyệt kỹ, nhưng chưa có ai thấy được bà ta xuất thủ bao giờ. Lão khiếu nếu như được mở rộng tầm mắt một lần thì có chết cũng không hối hận nữa rồi.

Lý Trung Huệ khẽ thở dài nói:
- Ôi, con người gia mẫu ... đừng nói võ lâm đồng đạo mà ngay cả huynh muội vãn bối cũng thấy cao thâm mạt trắc. Đặc biệt là mấy năm gần đây, vãn bối và gia huynh muốn gặp mặt gia mẫu cũng không dễ dàng gì.
Chu Hải chỉ khẽ gật đầu, không nói tiếng nào.
Kim Phất Đạo Trưởng liền lên tiếng:
- Nếu đã như vậy bần đạo sẽ tận hết sở năng, trong vòng ba tháng truyền lệnh dụ của cô nương đi khắp đại giang nam bắc.
Chu Hải đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài não nuột rồi nói:
- Lý cô nương, Kiếm Vương Tử ....
Nói đến đây, lão liền dừng lại, vẻ mặt hết sức khó hiểu.
Lý Trung Huệ liền hỏi:
- Kiếm Vương Tử làm sao ?
Chu Hải đằng hắng mấy tiếng rồi nói:
- Tốt nhất phái người đến gặp hắn, ngăn cản hắn đến tham dự Hoàng Sơn chi ước.
Lý Trung Huệ cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi hỏi:
- Tại sao phải làm vậy ?
Chu Hải nói:
- Chuyện này nói ra thì dài lắm. Lão khiếu cũng biết đựơc một chút nội tình. Năm xưa lệnh tôn và Kiếm Vương đã có qua một đoạn ân oán bí mật. Nghe nói hai người đã ước hẹn nhau lên một đỉnh tuyệt phong tỷ kiếm. Kẻ bại cho dù không chết dưới kiếm đối phương cũng phải nhảy xuống vực sâu muôn trượng, tan xương nát thịt mà chết.
Lý Trung Huệ nói:
- Trường quyết đấu đó, khẳng định là gia phụ đã thắng.
Chu Hải lắc đầu nói:
- Tại sao cô nương dám khẳng định lệnh tôn chiến thắng ?
Lý Trung Huệ nói:
- Vãn bối biết rõ gia phụ không phải chết vì trận tỷ kiếm đó, tự nhiên là tiên phụ đã thắng rồi.
Chu Hải mỉm cười nói:
- Cả hai đều không thắng. Nếu như hai người đã phân thắng bại thì với khí phách cương liệt của lệnh tôn và Kiếm Vương, hai người bọn họ sẽ không tiếp tục sống trộm đâu.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Như vậy là tiên phụ và Kiếm Vương kia kẻ tám lạng, người nửa cân, bất phân thắng bại có phải không ?
Chu Hải nói:
- Cũng không phải, lệnh tôn và Kiếm Vương nếu đã đặt cược tính mạng, lẽ

nào lại dừng trận tỷ đấu khi chưa có người tử thương.
Lý Trung Hụê không hiểu hỏi:
- Chuyện này thật khó hiểu, nếu đã không phân sinh tử, lại không phải là bất phân thắng bại, vậy làm sao có được kết cục cả hai đều không bị thương tổn ?
Chu Hải nói:
- Đó là vì lệnh đường đã kịp thời có mặt, ngăn cản hai người quyết đấu.
Đến đây, lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Những người biết chuyện này trên giang hồ không nhiều, ngoại trừ lão khiếu, chỉ sợ không còn ai nữa.
Lý Trung Hụê nói:
- Thì ra là vậy, Chu đại hiệp có biết gia mẫu làm thế nào để ngăn hai người lại không ?
Chỉ nghe Chu Hải thở dài một tiếng nói:
- Sự tình tường tận thế nào lệnh tôn không có nói với lão khiếu. Những gì lão khiếu biết dã nói hết với cô nương rồi.
Lý Trung Hụê trầm tư giây lát, thấp giọng hỏi tiếp:
- Chu đại hiệp không biết thật chứ ?
Chu Hải nói:
- Lão khiếu đích thực không biết.
Lý Trung Hụê ngẩng mặt lên, thở dài não nề nói:
- Chu đại hiệp đã không muốn nói, vãn bối cũng không tiện truy vấn nữa.
Chu Hải nói:
- Theo lão khiếu, chuyện này cũng không quan trọng. Việc trước mắt là minh chủ phải nghĩ cách ngăn cản cha con Kiếm Vương đến dự Hoàng Sơn chi ước.
Lý Trung Hụê nói:
- Chuyện này quan trọng thế sao ?
Chu Hải nói:
- Đây chỉ là ý kiến của mình lão khiếu.
Lý Trung Hụê cúi đầu nói:
- Để vãn bối suy nghĩ thêm rồi mới quyết định.
Chu Hải nói:
- Thuyền của hắn nam hạ là thuận theo dòng nước, nếu như không kịp thời ngăn cản, chỉ sợ sẽ muộn mất.
Trong lúc hai người nói chuyện thì thuyền đã cập bờ,
Lý Trung Hụê quay lại nhìn Tố Mai và Hương Cúc hỏi:
- Hai vị cô nương có cùng đi Hoàng Sơn với ta không ?
Tố Mai nói:
- Tiểu tỳ đi theo cô nương chúng tôi, sống chết cũng không rời.

Lý Trung Huệ nói:
- Vậy cũng tốt, có hai vị cô nương đồng hành, dọc đường tiện có người chăm sóc Bạch cô nương.
Tố Mai thở dài một tiếng, rồi cúi người hành lễ nói:
- Đa tạ Lý minh chủ khoan hồng đại lượng, không chấp chuyện cũ.
Lý Trung Huệ nói:
- Ân đức của Bạch cô nương với võ lâm đồng đạo vẫn còn đó, bất cứ đồng đạo võ lâm nào cũng đều phải có trách nhiệm quan tâm đến sự sống chết của nàng ấy.
Kim Phất Đạo Trưởng lúc này đã nhảy lên bờ. Lão ôm quyền nói:
- Bần đạo xin đi trước một bước, truyền đạt mệnh lệnh của minh chủ đến quần hào khắp đại giang nam bắc.
Lý Trung Huệ cũng ôm quyền đáp trả :
- Làm phiền đạo trưởng phải vất vả một phen.
Kim Phất Đạo Trưởng mỉm cười nói:
- Minh chủ nặng lời rồi.
Đoạn lão nhún mình dùng khinh công lao vọt đi, nháy mắt đã không thấy tông ảnh đâu nữa.
Thần Phán Chu Hải khẻ thở dài nói:
- Lý minh chủ, việc ngăn cản phụ tử Kiếm Vương đến Hoàng Sơn đó, mong minh chủ suy nghĩ lại. Lão khiếu cũng xin đi trước một bước.
Nói đoạn, lão quay người dùng khinh công phóng đi.
Lý Trung Huệ quay lại nhìn Hoàng Phủ Trường Phong nói nghiêm mặt :
- Chỉ cần Bàng trang chủ đi theo bản toà là đủ rồi. Làm phiền Hoàng Phủ trang chủ truyền lệnh của ta đến gia huynh và lệnh lang, Bảo họ đến ngay Hoàng Sơn. Ta và Bàng trang chủ phải đi trúoc một bước.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương đều bị thương rất nặng., phải ngồi xe mới đi được. Có điều, đoạn đường khá dài, đối với thương thế của họ không có lợi, linh đan bên mình lão khiếu e rằng chỉ đủ lưu giữ lại cho hai người bọn họ một phần nguyên khí.
Lý Trung Huệ nói:
- Chỉ cần Bàng trang chủ có thể làm cho họ sống đến Hoàng Sơn, gia mẫu nhất định có cách cứu chữa.
Bạch Tích Hương nói:
- Lão khiếu không thể không nói trước như vậy. Cuối cùng thế nào, vẫn là do minh chủ quyết định.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Chúng ta lên đường thôi !
Sáu người bỏ thuyền lên xe, hướng về Hoàng Sơn thẳng tiến.

Đây là một cuộc hành trình tĩnh lặng. Trên hai chiếc xe kiêm trình ngày đêm mải miết là hai người đang bị thương nặng đến chỉ còn hơi thở mong manh. Bàng Thiên Hoá vì bảo vệ nguyên khí cho hai người nên không dám làm hai người tỉnh lại, chỉ dùng linh đan nhiều năm tu luyện của mình bảo hộ tâm mạch cho họ, đồng thời cũng để giữ trạng thái hôn mê này.
Tố Mai, Hương Cúc đều mang theo cảm giác mang mang vô chủ, Bạch Tích Hương trọng thương hôn mê khiến cả hai mất đi chỗ dựa, đồng thời mất đi cả định hướng cho mình.
Lý Trung Hụê tựa hồ cũng mang tâm sự trùng trùng, trên đường rất ít khi mở miệng nói chuyện.
Bàng Thiên Hoá bận rộn chăm sóc cho Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương nên cũng không rảnh nói chuyện.
Chỉ có tiếng xe lóc cóc phá vỡ sự im lặng của cuộc hành trình.

Hôm nay, mặt trời vừa quá ngọ thì bọn Lý Trung Hụê đã đến đựoc Hoàng Sơn.
Lý Trung Hụê liền lên trước dẫn đường, qua hai chỗ ngoặt rồi dừng lại nói:
- Từ đây đến Vạn Tùng Cốc còn một đoạn đường núi, xe ngựa không thể lên được.
Nói đoạn, mục quang chuyên động nhìn Tố Mai, Hương Cúc nói:
- Hai vị cô nương cõng Bạch cô nương ...
Hương Cúc nhanh miệng ngắt lời:
- Tố Mai tỷ tỷ cõng cô nương, tiểu tỳ sẽ cõng Lâm tướng công.
Lý Trung Hụê đang cảm thấy khó xử vì không tiện bảo Bàng Thiên Hoá cõng Lâm Hàn Thanh lên đường, tự mình cũng không tiện làm, đang lúc chưa nghĩ ra cách thì Hương Cúc đã tự nguyện cõng chàng lên đường, đúng với ý nàng. Nàng gật đầu nói:
- Tốt lắm, vậy làm phiền cô nương vậy !
Hương Cúc nói:
- Đây là chuyện mà tiểu tỳ phải làm mà.
Đoạn nàng nhảy xuống xe, ôm lấy Lâm Hàn Thanh.
Lý Trung Hụê nói:
- Xin Bàng trang chủ đoạn hậu.
Nói đoạn, cất bước tiến lên núi.
Bàng Thiên Hoá lấy ra một đỉnh bạc đưa cho xa phu, rồi chống quải trượng đi theo sau ba người.
Đoàn người Lý Trung Hụê đi một hồi thì trời đã hoàng hôn, nghe gió lay vạn tùng, như sóng lớn rì rào trên biển lúc ràng chiều, ánh nắng chiều chiuế qua làn mây càng thêm muôn phần diễm lệ, tựa hồ nhu bước vào tiên cảnh.
Lý Trung Hụê quay đầu lại nhìn nhị tỳ, thấp giọng hỏi:

- Hai vị cô nương mới bị thương mới khỏi, đi đường có mệt không ?
Tố Mai đưa tay lau mồ hôi rồi đáp:
- Tỳ tử vẫn còn chịu đựng được.

Hồi 26

Lý Trung Huệ đưa tay chỉ một vùng xanh biếc dưới núi nói:
- Kia chính là Vạn Tùng Cốc, chúng ta đi nhanh một chút thì có thể nhập cốc trước khi trời tối.
Tố Mai nói:
- Cô nương cứ yên tâm dẫn đường. Bọn tỳ tử vẫn miễn cưỡng theo kịp.
Lý Trung Huệ cười ảm đạm nói:
- Hai vị cô nương chịu khó vậy.
Nói đoạn, liền cất bước tiến lên phía trước.
Khi đến cốc khẩu Vạn Tùng Cốc, Hương Cúc, Tố Mai xem chừng đã mệt đến thở không ra hơi.
Chỉ thấy, hai vách núi dựng đứng, ở giữa là một đoạn hiệp cốc. Cốc khẩu chỉ rộng chừng hơn trượng, nhưng vào bên trong thì không gian vô cùng rộng rãi.
Một tảng đá xanh cao hơn trượng được đặt bên cạnh cốc khẩu. Trên viết bốn chữ : "Hoàng Sơn Thế Gia." Bên dưới là một hàng chữ nhỏ hơn viết: "Hành nhân hạ mã, nhập cốc giải kiếm"
Tố Mai ngần ngại hỏi:
- Cô nương, tỷ tử có mang trong mình một thanh đoản kiếm. Có cần phải để lại bên ngoài cốc không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đi cùng với ta thì không cần.
Đoạn chậm rãi bước vào cốc khẩu.
Hoàng Sơn vang danh thiên hạ là nhờ kỳ tùng. Ở Vạn Tùng Cốc thì đúng là kỳ trung hữu kỳ, chỉ thấy hai bên vách núi mọc ra rất nhiều cây tùng có hình dàng kỳ quái. Có cây giống hình người, có cây giống hình khỉ, cây giống ngoạ hổ, cây giống bàn long ... thiên hình vạn trạng ... thật khiến người ta nhìn không chớp mắt.
Bạch Tích Hương thở dài một tiếng nói:
- Lão khiếu ở Bích Trần sơn trang cũng trồng một Bách Tùng viên, nhưng so với kỳ tùng trong Vạn Tùng Cốc này đúng là một trời một vực. Lão khiếu hôm nay đã được đại khai nhãn giới rồi.
Lý Trung Huệ nói:
- Phía sau Vạn Tùng Cốc có một nơi gọi là Đại Thiên Viên, do nhiều đời Hoàng Sơn Thế Gia gia công tu bổ mà thành. Bên trong Đại Thiên Viên kỳ

hoa dị thảo nhiều vô số kể. Nhớ thời thơ ấu, tôi và gia huynh thường cùng nhau vui đùa ở đây đến quên cả đường về. Đợi cho kiếp nạn này qua đi, tôi sẽ cho mở cửa Đại Thiên Viên để cho thiên hạ anh hùng được thưởng thức tâm huyết của nhiều đời Hoàng Sơn Thế Gia.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Chỉ nghe cô nương nói vậy, lão khiếu đã không cầm nổi lòng rồi.
Trong lúc nói chuyện, Lý Trung Huệ đã dẫn Bàng Thiên Hoá và nhị tỳ đã vào sâu trong cốc khẩu khoảng hơn trăm trượng, cảnh vật đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy một bức tường được tạo thành bởi những cây tùng trồng khít với nhau, bên trong ẩn ẩn hiện hiện những lầu, đình, đài, các ...
Chỉ nghe một tiếng rít gió vang lên, một mũi tên đã vạch một đường trên không trung rồi biến mất bên trong bức tường.
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Thủ môn tứ tướng tuy hình dạng đáng sợ, nhưng tính tình hiền lành, mong chư vị chớ kinh hãi ...
Nàng chưa nói dứt lời thì đã có tiếng hổ gầm truyền tới. Tiếp đó là một trận quái phong thổi tới.
Hai con hổ vàng khổng lồ bất đồ từ trong rừng tùng lao ra chặn trước mặt mọi người.
Lý Trung Huệ lớn tiếng quát:
- Khách quý đến chơi ! Còn không mau lùi lại cho ta.
Hai con hổ lớn tựa như hiểu được tiếng người, ngẩng đầu nhìn Lý Trung Huệ rồi phục thân xuống, rồi từ từ lùi lại.
Tố Mai thầm nhủ trong lòng:
- Lý cô nương nói Thủ Môn Tứ Tướng, đại khái là chỉ hai con hổ này, nhưng rõ ràng chỉ có hai con, lấy đâu ra tứ tướng ?
Nàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên thấy tiếng gầm lớn, hai con quái vật lông vàng cao sáu thước từ trong rừng nhảy vọt ra, chặn giữa đường.
Hương Cúc cả kinh thầm nhủ:
- Con khỉ lớn như vậy, thật sự là chuyện hiếm thấy ở đời.
Chỉ thấy Lý Trung Huệ huơ tay hai cái, nói:
- Mau đi bảo bọn họ đốt đèn tiếp khách.
Hai con khỉ lông vàng liền cười khẹc khẹc mấy tiếng, quay đầu khệnh khạng bước đi.
Lý Trung Huệ nhìn theo bóng hai con khỉ lớn, nói:
- Trước đây Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ có hai con thủ vệ là hai con cự hổ, hai con khỉ lớn này là do gia mẫu mới thu phục được gần đây. Nghe gia mẫu nói, hai con quái vật này sức lực mạnh mẽ hơn cả hổ báo. Nhưng gia mẫu cũng không biết chúng ở đâu chạy đến đây.
Bàng Thiên Hoá nói:

- Theo lão khiếu được biết, hai con quái vật này tên gọi là Phí Phí, tuy trông giống khỉ nhưng lại không thuộc loại khỉ. Bọn chúng hay xuất hiện ở vùng rừng núi sâu ở hai tỉnh Vân, Quý.
Hương Cúc nói:
- Tiểu tỳ đã theo cô nương nhà chúng tôi đi đến rất nhiều danh sơn, nhưng chưa bao giờ thấy con khỉ lớn như thế cả, không biết làm thế nào mà chúng nó chạy được đến Hoàng Sơn này ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Điều này thì lão khiếu không biết.
Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có hai ánh đèn đang tiến đến chỗ mấy người đang đứng.
Bàng Thiên Hoá ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hai thanh y thiếu nữ, giơ cao đèn lồng, bước đến trước mặt Lý Trung Huệ. Nhị tỳ tuổi tác khoảng mười sáu mười bảy, vừa thấy Lý Trung Huệ đã tất tả chạy tới, cúi người gọi lớn:
- Tiểu thư đã về !
Lý Trung Huệ gật đầu nói:
- Ta có khách cùng về. Các ngươi mau dọn dẹp phòng ốc để khách nghỉ ngơi.
Thanh y thiếu nữ bên trái dạ một tiếng, quay đầu chạy đi.
Thiếu nữ bên phải liền giơ cao lồng đèn, dẫn đường phía trước cho mọi người tiến vào trang viện.
Lý Trung Huệ thấp giọng hỏi:
- Phu nhân có từng khai quan hỏi chuyện lần nào không ?
Nữ tỳ lắc đầu nói:
- Không có ! Từ khi tiểu thư và thiếu gia rời cốc, lão phu nhân không hề rời khỏi Thái Thượng Các, những chuyện trong phủ đều do Vương bà bà xử lý.
Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi xuyên qua mấy luống hoa, đi đến trước một toà đại sảnh lớn.
Chỉ thấy một lão bà mặc lam y chừng sáu mươi tuổi cầm quải trượng đang đứng trước cửa. Bên cạnh là hai thanh y nữ lang giơ cao hai ngọn đèn lớn.
- Không biết cô nương hồi phủ, lão thân không nghênh tiếp từ xa, cô nương thứ tội.
Lý Trung Huệ đối với vị lão phu nhân dường như rất kính trọng, nàng hoàn lại một lễ rồi nói:
- Những ngày này bà bà thật vất vả.
Vương bà bà cười đáp:
- Lão thân chỉ vì phu nhân, tiểu thư và công tử góp chút sức lực, làm sao dám nhận hai chữ vất vả được.
Nói đoạn, Vương bà bà nghiêng người sang một bên nhường lối cho bọn Lý Trung Huệ.

Lý Trung Hụê quay lại nhìn Bàng Thiên Hoá và Tố Mai, Hương Cúc nói:
- Bàng trang chủ, hai vị cô nương, xin mời !
Bàng Thiên Hoá nói:
- Minh chủ, mời !
Lý Trung Hụê cười ảm đạm, rồi nhấc chân bước vào đại sảnh.
Vương bà bà không ngăn cản Bàng Thiên Hoá và nhị tỳ lại, nhưng trên mặt khẽ lộ vẻ khó chịu, hai đôi mày bạc nhíu chặt lại.
Sau khi vào trong đại sảnh, nhị tỳ liền đặt Lâm Hàn Thanh, Bạch Tích Hương ngồi xuống ghế.
Vương bà bà chống quải trượng đi vào, đến bên Lý Trung Hụê thấp giọng nói:
- Lão thân đã dặn kẻ dưới bày tiệc cho cô nương.
Lý Trung Hụê ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn lớn treo giữa đại sảnh nói:
- Làm phiền bà bà truyền lệnh của ta bảo bọn họ chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, trong mấy ngày tới sẽ có thêm nhiều võ lâm đồng đạo đến Vạn Tùng Cốc làm khách.
Nàng đã sớm nghĩ đến khi nói những lời này, Vương bà bà nghe xong sắc mặt sẽ biến đổi rất khó coi, nên khi nói chuyện đã không nhìn vào mặt mụ.
Quả nhiên, Vương bà bà nghe xong thì biến sắc, mái đầu bạc khẽ rung rung, ho lên hai ba tiếng nói:
- Chuyện này có cần bẩm cáo với phu nhân trước không ?
Lý Trung Hụê nói:
- Không cần đâu ! Nếu như mẹ trách tội, ta sẽ chịu hết trách nhiệm.
Vương bà bà thở dài một hơi nói:
- Lão thân lĩnh mệnh.
Lý Trung Hụê nói:
- Ta còn muốn nhờ Vương bà bà đến Thái Thượng Các nói với mẹ là ta cầu kiến.
Vương bà bà nói:
- E rằng phu nhân đang điều tức chưa tỉnh.
Lý Trung Hụê cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói:
- Thôi để mai vậy ! Có điều, phiền bà bà đi lấy một bình Tục Mệnh Thất Bảo Tán, hai vị bằng hữu này của ta thương thế rất nặng, phải dựa vào dược lực mới có thể tri trì được sinh mạng.
Vương bà bà cả kinh, nói:
- Lấy một bình à ?
Lý Trung Hụê nói:
- Không sai ! Lấy một bình ra đây !
Vương bà bà nói:
- Theo lão thân được biết, Tục Mệnh Thất Bảo Tán chỉ còn không đến hai

bình, là cái thế kỳ dược, thế gian nan cầu, cô nương ...
Lý Trung Hụê chậm rãi nói:
- Gia mẫu điều tức chưa tỉnh, gia huynh đi xa chưa về, Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta do ai làm chủ ?
Vương bà bà ngẩn người nói:
- Tự nhiên là cô nương làm chủ.
Lý Trung Hụê nói:
- Vậy là được rồi, vậy thì mau đi lấy một bình Tục Mệnh Thất Bảo Tán lại đây.
Vương bà bà liền cúi người hành lễ nói:
- Lão thân tuân mệnh.
Nói đoạn chống quải trượng, chậm rãi bước đi.
Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng một tiếng nói:
- Lão khiếu có mấy lời, không biết có nên nói ra hay không ?
Lý Trung Hụê nói:
- Bàng trang chủ cứ nói !
Bàng Thiên Hoá nói:
- Vị Vương bà bà kia trong Hoàng Sơn Thế Gia dường như có quyền lực rất lớn. Theo lão khiếu thấy, bà ta đối với việc không mời mà đến của chúng tôi rất là không hoan nghênh. Chuyện này minh chủ cũng không cần khó xử, nếu có gì không tiện, bọn lão khiếu sẽ đợi bên ngoài Vạn Tùng Cốc cũng được.
Lý Trung Hụê nói:
- Bất tất phải như vậy. Vương bà bà đó đã ở Hoàng Sơn Thế Gia từ khi còn nhỏ, đến nay cũng đã mấy chục năm rồi. Gia huynh và ta thuở nhỏ đều do bà ta một tay nuôi lớn, nhường nhịn bà ta một chút cũng phải thôi. Nhưng bà ta là một người rất hiểu đạo lý, bây giờ có lẽ không vui nhưng qua mấy ngày là sẽ hết thôi.
Cử động của Vương bà bà có vẻ chậm chạp nhưng thực sự nhanh nhẹn vô cùng, hai người chỉ nói với nhau mấy câu bà ta đã quay lại đại sảnh.
Chỉ thấy bà ta chậm rãi bước đến bên cạnh Lý Trung Hụê, hữu thủ đưa ra một bình ngọc nói:
- Tiểu thư, Tục Mệnh Thất Bảo Tán đã mang đến rồi.
Lý Trung Hụê đón lấy bình ngọc trong tay đưa cho Bàng Thiên Hoá nói:
- Bàng trang chủ chắc cũng biết công hiệu của Tục Mệnh Thất Bảo Tán, ta cũng không cần nói lại nữa. Giờ trang chủ hãy làm cho họ tỉnh lại, phục dụng một chút để duy trì sinh lực, đợi đến mai ta đi gặp gia mẫu rồi mới quyết định tiếp.
Bàng Thiên Hoá thấy trên bình ngọc hãy còn đóng ấn niêm phong của Hoàng Sơn Thế Gia, liền đưa tay đón lấy nói:

- Thuốc này công hiệu thần kỳ, Bạch cô nương và Lâm tướng công được lão phu cho dùng linh dược, tuy đường xa vất vả nhưng thương thế không hề biến hoá. Có lẽ cũng không cần phải dùng đến loại thuốc quý giá nhường này.
Lý Trung Huệ nói:
- Vậy thì Bàng trang chủ hãy giữ lại bên mình, đợi khi cần thiết thì lấy ra phục dụng cho họ.
Bàng Thiên Hoá chậm rãi bỏ bình ngọc vào trong túi, nói:
- Nếu như không đến lúc cần thiết, lão khiếu quyết không dùng bừa bãi.
Lý Trung Huệ quay đầu lại nhìn Vương bà bà hỏi:
- Bà bà, đã chuẩn bị phòng xong chưa ?
Vương bà bà khẽ thở dài một tiếng rồi nói:
- Đã chuẩn bị xong rồi, xin tiểu thơ.
Lý Trung Huệ đứng dậy nói với Bàng Thiên Hoá:
- Nếu như thương thế hai người có gì biến chuyển, lập tức bảo họ báo ngay cho ta.
Bàng Thiên Hoá gật đầu đáp:
- Lão khiếu ghi nhớ.
Hai thanh y nữ tỳ liền bước lên phía trước nói:
- Để tiểu tỳ dẫn đường cho chư vị.
Bàng Thiên Hoá và Lâm Hàn Thanh, Bạch Tích Hương, Hương Cúc, Tố Mai chia nhau ở trong một tiểu viện nhỏ rất thanh tĩnh.
Nữ tỳ đốt lên một ngọn nến rồi nói:
- Các vị xin nghỉ ngơi trước, tiểu tỳ sẽ mang thức ăn lên ngay.
Bàng Thiên Hoá mỉm cười nói:
- Làm phiền cô nương quá !
Một đêm bình yên trôi qua nhanh chóng.
Sáng sớm hôm sau, Bàng Thiên Hoá vừa ra khỏi giường thì bên ngoài cửa đã có một thanh y nữ tỳ gõ cửa bước vào. Ả ta cúi đầu hành lễ rồi nói:
- Tiểu thơ có lời mới Bàng trang chủ,
Bàng Thiên Hoá trầm ngâm nói:
- Làm phiền cô nương dẫn đường.
Thanh y nữ tỳ liền dẫn Bàng Thiên Hoá đến đại sảnh gặp Lý Trung Huệ.
Sáng nay nàng mặc một bộ y phục toàn màu xanh. Trên mặt đánh một lớp phấn mỏng làm tăng thêm vẻ kiều diễm, nhưng cũng không dấu đựoc nét ưu tư. Tuy vậy nàng vẫn cố gượng cười đứng lên tiếp Bàng Thiên Hoá.
- Bàng trang chủ, mời ngài cùng ta đi gặp gia mẫu.
Bàng Thiên Hoá đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Lão khiếu đã sớm nghe danh lệnh đường và luôn mong được bái kiến cho thoả lòng ngưỡng mộ, nhưng không biết như vậy có tiện không ?

Lý Trung Hụê liền mỉm cười nói:
- Điều này không sao, Bàng trang chủ chớ bận tâm.
Đoạn nàng đi trước dẫn đường. Bàng Thiên Hoá theo sát phía sau. Hai người đi qua mấy luống hoa, rồi vòng qua các bức tường cây đến một chỗ cây cỏ hoa lá tươi tốt thì dừng lại.
Dưới tán lá xanh biếc ẩn ẩn hiện hiện một bức tường màu trắng.
Lý Trung Hụê vừa bước lên bậc đá vừa quay lại thấp giọng nói với Bàng Thiên Hoá:
- Đây chính là Thái Thượng Các nơi gia mẫu tịnh tu.
Bàng Thiên Hoá chỉ ậm ừ một tiếng, không lên tiếng đáp lời.
Thì ra, lão đột nhiên cảm thấy nơi này có gì đó khiến người ta trở nên thanh tịnh, nghiêm túc hơn.
Sau khi lên hết mười ba bậc than, hai người đến trước một cánh cổng đóng kín.
Chỉ thấy Vương bà bà đã đứng trước cửa từ bao giờ, gương mặt lạnh lùng nghiêm túc. Bà ta lạnh lùng nói:
- Phu nhân đã đồng ý tiếp kiến.
Lý Trung Hụê liền nói:
- Đa tạ Vương bà bà.
Vương bà bà ngẩng mặt lên thở dài một tiếng nói:
- Có điều thời gian còn chưa đến lúc.
Lý Trung Hụê mỉm cười nói:
- Chúng ta đợi ở đây một lát cũng được.
Vương bà bà dùng ánh mắt sắc bén, nhìn chằm vào mặt Bàng Thiên Hoá.
Bàng Thiên Hoá bị bà ta nhìn đến trong lòng nảy ra cảm giác bất an, liền quay mặt nhìn ra chỗ khác, không dám tiếp xúc với mục quang của bà ta nữa.
Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi đi trong tĩnh lặng.
Một tiếng chuông nhỏ từ phía trong vang lên truyền ra bên ngoài.
Vương bà bà khẽ nhích người sang bên trái, nói:
- Có thể vào trong rồi.
Lý Trung Hụê bước đến sát cánh cổng, đưa tay đẩy nhẹ.
Bàng Thiên Hoá nghĩ ngợi một lát rồi cũng đi sát theo sau lưng Lý Trung Hụê.
Mục quang chuyển động, chỉ thấy một căn đại sảnh thoáng đãng, ngoại trừ bốn bức tường bằng gỗ tùng thì không có gì trần thiết. Trên bức vách chính diện viết bốn chữ lớn: "Thái thượng vong tình"
Bàng Thiên Hoá trong lòng thầm nhủ:
- Lý phu nhân này đối với con gái ruột của mình mà cũng nghiêm khắc thế này, tình mẫu tử không ngờ lại nhạt nhẽo như vậy. Bốn chữ "Thái thượng

vong tình" quả thật không sai.
Lão nghĩ đoạn đưa mắt liếc nhìn sang góc đại sảnh, nơi có một vị phu nhân trung niên đang chậm rãi bước ra.
Lý Trung Huệ vội bước lên phía trước, cúi người nói:
- Nhi nữ tham kiến mẫu thân.
Lý phu nhân nở một nụ cười nhạt nhẽo nói:
- Con đứng dậy đi !
Bàng Thiên Hoá ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lý phu nhân thân vận bạch y, tuy không trang điểm nhưng vẻ diễm lệ tuyệt trần không vì thế mà mất đi, mới nhìn không khác gì cô gái hai mấy tuổi, trong lòng thầm nghxi:
- Lý Đông Dương chết hơn mười năm nay, nếu tính tuổi thì Lý phu nhân này ít nhất cũng phải bốn chín, năm mươi tuổi gì đó.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ thấp giọng nói:
- Bàng trang chủ, mau qua đây tham kiến gia mẫu.
Bàng Thiên Hoá bước lên hai bước, ôm quyền nói:
- Tứ Tượng Lâm Bích Trần Sơn Trang Bàng Thiên Hoá, tham kiến phu nhân.
Lý phu nhân khẽ ừm một tiếng nói:
- Bàng trang chủ mời ngồi.
Mỗi một câu của bà ta đều rất ngắn gọn, một chữ cũng không thừa.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Đa tạ phu nhân.
Đoạn y lời bà ta ngồi xuống.
Lý phu nhân chuyển động mục quang nhìn Lý Trung Huệ, chậm rãi nói:
- Con tìm ta có chuyện gì ?
Bàng Thiên Hoá thầm nhủ:
- Tình cảm giữa mẫu nữ hai người bọn họ giống như bạn bè mới quen nhau vậy, ngay cả một tiếng Huệ nhi, Lý phu nhân cũng không muốn gọi.
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu nữ nhi không có chuyện đã không dám làm phiền đến mẫu thân.
Lý phu nhân hỏi:
- Có chuyện gì ? Con mau nói đi !
Lý Trung Huệ nói:
- Nữ nhi được mọi người đề cử làm minh chủ võ lâm.
Lý phu nhân chỉ mỉm cười nói:
- Vậy thì rất tốt.
Lý Trung Huệ tiếp lời nói:
- Nữ nhi tự biết tài trí không đủ đảm đương trách nhiệm. Thiên hạ anh hùng tin tưởng nhi nữ cũng là nhờ danh vọng của Hoàng Sơn Thế Gia.
Lý phu nhân nói:

- Ta biết rồi, còn việc gì nữa không ?
Bàng Thiên Hoá thầm nhủ trong lòng:
- Người này thật là một bà mẹ lạnh lùng, từng câu nói đều giống như là âm phong từ địa ngục thổi ra vậy.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ thở dài một tiếng nói:
- Nhi nữ có mấy người bạn thọ trọng thương, hôn mê bất tỉnh, khẩn cầu mẫu thân ra tay cứu chữa cho bọn họ.
Lý phu nhân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, không nói câu nào.
Lý Trung Huệ ngẩng đầu lên nhìn bà ta rồi từ từ quỳ xuống nói:
- Nhi nữ tự biết không nên làm phiền mẫu thân thanh tu, nhưng sự tình cấp bách, không thể không làm, mong mẫu thân niệm tình nhi nữ mà đáp ứng lời thỉnh cầu này.
Lý phu nhân đưa mắt nhìn bốn chữ "Thái thượng vong tình" trên tường rồi chậm rãi nói:
- Có chuyện đó thôi sao.
Lý Trung Huệ nói:
- Còn một chuyện nữa con muốn bẩm cáo.
Lý phu nhân khẽ chau mày, không nói tiếng nào.
Lý Trung Huệ liền tiếp lời:
- Nhi nữ bị đưa lên làm minh chủ là để đối kháng với Tây Môn Ngọc Sương. Vì Tây Môn Ngọc Sương đó võ công cao cường, nhi nữ không phải là đối thủ, liên tục thất bại. Nhi nữ chỉ còn cách truyền cho truyền lệnh dụ triệu tập anh hùng thiên hạ đến Hoàng Sơn cùng Tây Môn Ngọc Sương quyết một trận sinh tử.
Lý phu nhân nét mặt đã lạnh lùng, giờ như được phủ thêm một làn sương mỏng, chầm chậm ngồi xuống một chiếc ghế làm bằng gỗ tùng.
Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng một tiếng, định nói hộ Lý Trung Huệ mấy câu, nhưng thấy thần tình lạnh lùng của Lý phu nhân, đành cố nén lại, chỉ đằng hắng mấy tiếng.
Lão ta lịch duyệt phong phú, nhìn người rất giỏi, thấy việc trước mắt liền nghĩ ngay:
- Lý Trung Huệ sớm đã biết mẫu thân đối xử lạnh lùng với mình, tự mình đến gặp là được. Vì sao lại mời ta cùng đi ? trong chuyện này tất phải có nguyên nhân, ta không thể tuỳ tiện mà chen vào được. Tốt nhất cứ ngồi yên là được.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ nói:
- Nữ nhi đã truyền lệnh đến khắp thiên hạ, yêu cầu các phái trong võ lâm, phái xuất cao thủ đến Hoàng Sơn tham gia trận chiến này. Nhưng võ công của Tây Môn Ngọc Sương đó quả thật rất nguỵ dị cao cường, thuộc hạ nhân thủ cũng nhiều vô số kể, tất cả đều thuộc loại võ công cực cao. Tuy rằng các

đại môn phái cao thủ như mây, nhưng cũng khó mà là địch thủ của Tây Môn Ngọc Sương.
Bàng Thiên Hoá thầm nghĩ:
- Được lắm ! Thì ra đang dùng kế khích tướng.
Lão liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Lý phu nhân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ, không hề biến động.
Bàng Thiên Hoá ngạc nhiên thầm nhủ:
- Không hiểu Lý phu nhân này luyện loại võ công gì nữa, lúc nào cũng như thiền định vậy, từ khi bà ta xuất hiện đến nay lúc nào cũng giữ nét mặt lạnh lùng như vậy, tựa như gương mặt bà ta được tạc bằng ngọc vậy.
Lý Trung Hụê ngẩng đầu nhìn lên, nhìn mẫu thân nói:
- Trận chiến này quyết định đến vận mệnh của thiên hạ anh hùng, cũng liên quan đến cả oai danh của Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta.
Lý phu nhân thở dài một tiếng, không lên tiếng đáp lời.
Lý Trung Hụê lại nói:
- Mẹ à ! Ngày cha chúng con còn tại thế, anh hùng cái thế, người người đều kính ngưỡng, nếu như cha con còn sống quyết sẽ không toạ thị bàng quan đâu.
Lý phu nhân cười thê lương nói:
- Con rất nhớ phụ thân phải không ?
Lý Trung Hụê cúi đầu nói:
- Nữ nhi đáng thương, từ khi còn nhỏ đã mất đi phụ thân, ngay cả tướng mạo của người con chúng chỉ nhớ rất mơ hồ.
Lý phu nhân chậm rãi bước đến đỡ Lý Trung Hụê đậy, nhưng khi vừa chạm vào người nàng đã đột nhiên thu lại, đưa lên vuốt vuốt tóc nói:
- Con nói nhiều quá rồi !
Lý Trung Hụê đột nhiên ngẩng đầu lên, từ giọt lệ châu chầm chậm rơi xuống.
Bàng Thiên Hoá không thể nhận nại được nữa, lão đứng vọt lên nói:
- Lý phu nhân !
Lý phu nhân chầm chậm quay đầu lại, đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hoá nói:
- Có chuyện gì ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lệnh ái được võ lâm đồng đạo kính trọng, đề cử làm minh chủ ...
Lý phu nhân nói:
- Điều này ta đã biết rồi.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Bàng mỗ bất tài, nhưng vì võ lâm đại cục đã bỏ đi mười năm tĩnh tu đi theo minh chủ, lẽ nào phu nhân không thể niệm tình mẫu nữ, giúp đỡ lệnh ái một tay sao ?

Lý phu nhân cười nhạt nhẽo nói:
- Vương bà bà đâu ?
Vương bà bà liền lên tiếng đáp lời:
- Lão thân ở đây.
Đoạn chống quải trượng đi vào.
Lý phu nhân nói:
- Bảo bọn họ đưa hai người bị trọng thương mà tiểu thư dẫn về đến Thái Thượng Các.
Vương bà bà đối với Lý Trung Huệ vẫn còn có chút cậy mình là người già, chứ đối với Lý phu nhân thì vô cùng kính trọng, mụ vội cúi người đáp dạ một tiếng rồi quay người đi ngay.
Lý phu nhân dường như bị nước mắt của nhi nữ làm kích động tình mẫu tử thiên tính, thần tình lạnh lùng ban đầu đã dần dần mất đi. Bà ta thở dài một tiếng nói:
- Người ta nói nhi tùng phụ, mẫu tùng nữ, xem ra không thể tin được. Hai anh em các con, chẳng có đứa nào giống ta cả. Đứa nào cũng giống hệt như cha các con vậy, thích chuyện thị phi.
Lý Trung Huệ nói:
- Nữ nhi biết tội đáng chết. Đợi cho chuyện này qua đi, nữ nhi sẽ từ chức minh chủ, chịu sự trách phạt của mẫu thân.
Lý phu nhân chỉ khẽ cười nhạt, không lên tiếng trả lời nàng. Bà chỉ quay sáng nhìn Bàng Thiên Hoá nói:
- Bàng trang chủ được sưng tụng là Sâm Tiên, y thụât hắn vô cùng tinh thâm, không biết đã xem qua thương thế của hai người chưa ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Xem qua rồi ! Thương thế hai người đều rất trầm trọng, khiến Bàng mỗ thúc thủ vô sách.
Trong lúc ba người nói chuyện thì bốn thanh y tỳ nữ đã đưa Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương tiến vào Thái Thượng Các.
Lý phu nhân quay lại nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Con đứng dậy đi.
Đoạn chầm chậm bước đến bên cạnh Lâm Hàn Thanh.
Lý Trung Huệ vẫn quỳ dưới đất, nghe Lý phu nhân nói vậy thì liền lập tức đứng dậy đi sát bên cạnh mẫu thân.
Lý phu nhân đưa tay bắt mạch cho Bạch Tích Hương, đoạn nhẹ nhàng mở tấm khăn che trên mặt Lâm Hàn Thanh. Mục quang vừa tiếp xúc với gương mặt của Lâm Hàn Thanh, tựa hồ như bị ai đấm một quyền, thân hình khẽ rung động, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.
Lý Trung Huệ chỉ chú ý đến Lâm Hàn Thanh, không để ý đến thái độ của mẫu thân. Nhưng Bàng Thiên Hoá ở ngoài quan sát, nhìn thấy vô cùng rõ

ràng.
Lý phu nhân trấn định tinh thần một lát rồi chậm chậm nói:
- Huệ nhi, người này tên là gì ?
Lý Trung Huệ nghe thanh âm của mẫu thân vô cùng nhu hoà, tựa hồ như ấn tượng đối với Lâm Hàn Thanh rất tốt, không khỏi thầm vui mừng trong lòng nói:
- Chàng tên gọi là Lâm Hàn Thanh.
Lý phu nhân lẩm bẩm nhắc lại:
- Lâm Hàn Thanh ...
Lý Trung Huệ nói:
- Chính là Lâm Hàn Thanh, chàng đối xử với người khác rất tốt ...
Lý phu nhân không để cho Lý Trung Huệ nói tiếp, ngắt lời hỏi:
- Huệ nhi, con có biết gia thế của nó không ?
Lý Trung Huệ lắc đầu nói:
- Nữ nhi không biết !
Lý phu nhân không hỏi thêm nữa, cẩn thận xem xét thương thế cho Lâm Hàn Thanh rồi nói:
- Thương thế tuy nặng, nhưng nguyên khí chưa hao tổn, chỉ cần đối chứng kê thang là có thể phục hồi rất nhanh.
Lý Trung Huệ nói:
- Mẫu thân đã có cách trị khỏi thương thế cho chàng ?
Lý phu nhân đột nhiên đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hoá nói:
- Việc này cần làm phiền Bàng trang chủ mới được.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Bàng mỗ sẽ tận hết sở năng, chết cũng không từ.
Lý phu nhân nói:
- Nó đã vận công kháng cự chưởng lực, bảo vệ tâm mạch, nhưng chỗ trúng chưởng có một cục máu bầm, trước hết phải dùng nội công đánh tan máu bầm mới có thể tiếp tục điều trị.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Không sai. Tại hạ cũng nghĩ như vậy, chỉ là không dám thực thi mà thôi.
Lý phu nhân nói:
- Vậy làm phiền Bàng trang chủ đánh tan máu bầm trong người hắn.
Bàng Thiên Hoá gật đầu đáp lời, rồi bước đến bên cạnh Lâm Hàn Thanh.
Lý phu nhân lắc lắc đầu nói:
- Đợi lát nữa hãy động thủ.
Bàng Thiên Hoá nghe xong thì ngẩn người, lùi bước về chỗ cũ.
Lý phu nhân đến vạch mí mắt Bạch Tích Hương ra xem, thấp giọng hỏi Lý Trung Huệ :
- Vị cô nương này là ai ?

Lý Trung Huệ nói:
- Cô ấy tên là Bạch Tích Hương.
Lý phu nhân nói:
- Cô ta rất thông minh.
Lý Trung Huệ nói:
- Mẫu thân nói không sai. Bạch cô nương tài hoa cái thế, không gì không làm được.
Lý phu nhân cần thận xem xét thương thế cho Bạch Tích Hương rồi nói:
- Thương thế của cô ta còn nặng hơn Lâm Hàn Thanh một chút.
Lý Trung Huệ nói:
- Có cứu được không ?
Lý phu nhân nói:
- Cứu thì cứu được, nhưng cũng mất rất nhiều thời gian và công sức.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Mong mẫu thân từ bi cứu chữa cho nàng ấy.
Lý phu nhân nói:
- Vị cô nương này thể chất rất yếu. Trước khi bị thương khẳng định là một bệnh mĩ nhân, hơn nữa cơ sở nội công không có, thương thế của nàng ta mẹ cũng không nắm chắc lắm.
Lý Trung Huệ vội nói:
- Như vậy là hy vọng không lớn rồi.
Lý phu nhân nói:
- Cơ hội chỉ có một nửa, mẹ sẽ tận hết sở năng.
Lý Trung Huệ rơi lệ nói:
- Vị Bạch cô nương này có ân cứu mạng nhi nữ.
Lý phu nhân gật gật đầu lên tiếng gọi:
- Vương bà bà.
Vương bà bà từ lâu đã đứng bên ngoài Thái Thượng Các đợi lệnh, vừa nghe gọi đã lập tức bước vào.
- Phu nhân có gì phân phó !
- Chuẩn bị cho tai một cái nồi lớn, hai chum rượu trần niên với một cái lồng hấp.
Vương bà bà nghe lệnh, lập tức quay người bước đi.
Lý phu nhân quay lại nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Các người có thể đi rồi, canh một đêm nay ta sẽ chữa bệnh cho Bạch cô nương.
Lý Trung Huệ nói:
- Đa tạ mẫu thân.
Lý phu nhân quay đầu nhìn Bàng Thiên Hoá nói:
- Mời Bàng trang chủ ra tay đánh tan máu bầm trong ngực nó, đêm nay ta sẽ

điều chế dược vật, sáng mai có thể cho hắn phục dụng.
Bàng Thiên Hoá cúi người nói:
- Đa tạ Lý phu nhân.
Lý Trung Hụê đến cạnh Bàng Thiên Hoá thấp giọng nói:
- Bàng trang chủ, chúng ta đi thôi.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Có cần đưa Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương đi không ?
Lý Trung Hụê nói:
- Không cần !
Bàng Thiên Hoá liền đi theo Lý Trung Hụê rời khỏi Thái Thượng Các.
Hai người ra đến cổng thì đã thấy Vương bà bà đứng đó từ bao giờ. Bà ta mỉm cười nói:
- Cung hỉ cô nương đã thuyết phục được phu nhân.
Lý Trung Hụê mỉm cười nói:
- Vẫn phải nhờ Vương bà bà giúp đỡ nhiều.
Vương bà bà thở dài nói:
- Lão thân tự sẽ tận lực.
Lý Trung Hụê mỉm cười với Vương bà bà rồi bước xuống bậc thang đá.
Bàng Thiên Hoá đi sát sau lưng nàng, thấp giọng hỏi:
- Khi lệnh đường mới xuất hiện, lão khiếu vô cùng lo lắng, không ngờ minh chủ có thể thuyết phục được.
Lý Trung Hụê nolí:
- Khi bước vào Thái Thượng các, ta cũng không có lòng tin. Không ngờ lại may mắn đến vậy.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Khi lệnh đường nhìn thấy Lâm Hàn Thanh ...
Lý Trung Hụê cười vui vẻ nói:
- Ồ, Mẫu thân với Lâm Hàn Thanh có ấn tượng rất tốt, điều này thật ngoài dự liệu của ta.
Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng một tiếng, không nói lời nào, trong lòng lại thầm nghĩ:
- Lý phu nhân đó khi nhìn Lâm Hàn Thanh dường như rất là kích động, bên trong nhất định có điều gì ẩn mật. Nếu Lý Trung Hụê không phát hiện ra điều này thì ta cũng không cần nói nữa.
Hai người đi một hồi thì trở về đại sảnh.
Lý Trung Hụê dừng bước, quay lại nói với Bàng Thiên Hoá:
- Khi bọn nữ tỳ đưa Lâm Hàn Thanh về, tự nhiên sẽ đến báo cho Bàng trang chủ biết.
Bàng Thiên Hoá tiếp lời nói:
- Minh chủ yên tâm, lão khiếu tự tin có thể đánh tan máu bầm trong ngực

Lâm tướng công.
Lý Trung Hụê gật đầu nói:
- Sau khi trị thương cho hai người xong, Bàng trang chủ hãy di nghỉ ngơi. Trong năm ba ngày tới, e rằng các võ lâm cao thủ sẽ quy tập về Hoàng Sơn, lúc đó mong rằng Bàng trang chủ thay ta tiếp dón họ.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu tuân mệnh.
Lý Trung Hụê nói:
- Tố Mai, Hương Cúc chắc chắn sẽ lo lắng cho sự an nguy của Bạch Tích Hương, làm phiền Bàng trang chủ nói cho họ một tiếng.
Đoạn nàng liền quay người bỏ đi.
Bàng Thiên Hoá trở về tiểu viện, quả nhiên Tố Mai, Hương Cúc đã đợi ở cửa từ bao giờ.
Nhị tỳ vừa thấy Bàng Thiên Hoá quay lại, đã cúi người hành lễ đồng thanh hỉ:
- Cô nương nhà chúng tôi thế nào rồi ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lý phu nhân đã nhận lời cứu chữa, đêm nay sẽ ra tay.
Tố Mai thở phào một tiếng noí:
- Hy vọng có lớn không ?
Bàng Thiên Hoá nhìn gương mặt tràn trề hy vọng của hai người, không nỡ nói thật, chỉ đành thở dài một tiếng nói:
- Theo Lý phu nhân đó nói thì hy vọng rất lớn.

Hồi 27

Tố Mai nhắm mắt lẩm bẩm nói một mình:
- Mong trời cao rủ lòng thương xót phù hộ cho thương thế cô nương nhà chúng con mau lành, cho dù phải đổi bằng mấy chục năm dương thọ, tiểu tỳ cũng cam tâm tình nguyện.
Bàng Thiên Hoá khẽ thở dài nói:
- Hai vị cô nương cứ yên tâm. Y thuật của Lý phu nhân vô cùng cao thâm, so với Bàng mỗ thì hơn hẳn mấy bực. Bà ta đã nhận lời, chắc chắn sẽ có cách mà.
Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng cúi người hành lễ chào Bàng Thiên Hoá, đoạn quay người rời khỏi.
Bàng Thiên Hoá nhìn theo bóng hai người mà thở dài não nuột:
- Hai con nha đầu này thật trung thành với chủ nhân.
Lão chợt nghĩ đến chuyện Bạch Tích Hương mấy lần ra tay tương trợ quần hào, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy buồn phiền.
Tố Mai, Hương Cúc vừa đi không lâu thì một thanh y nữ tỳ tiểu viện tinè Bàng Thiên Hoá. Ả ta cúi người hành lễ rồi nói:
- Lâm tướng công đã được đưa đến tĩnh thất, cung thỉnh Bàng trang chủ đến trị liệu thương thế.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Làm phiền cô nương dẫn đường.
Nữ tỳ liền dạ một tiếng, quay người bước đi. Bàng Thiên Hoá đi theo ả xuyên qua một toà đình viện, đến một ngôi tiểu viện rất yên tĩnh.
Thanh y nữ tỳ đẩy cửa rồi đứng sang một bên cúi người nói:
- Lâm tướng công đang ở trong này.
Bàng Thiên Hoá liền chậm rãi bước qua cửa, chỉ thấy Lý Trung Huệ đã đứng im lặng bên đầu giường, nhìn Lâm Hàn Thanh đến ngơ ngẩn xuất thần.
Bàng Thiên Hoá đã đến sát bên cạnh giường mà Lý Trung Huệ tựa hồ như không phát giác, cũng chẳng quay lại xem đó là ai.
Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi nói:
- Lý cô nương, thương thế của y thế nào rồi ?
Lý Trung Huệ chậm rại quay đầu lại, cặp mắt trong xanh (thanh triệt ???) đã rơi lã chã ra hai hàng lệ nóng. Nàng mỉm cười thê lương nói:
- Chàng và Bạch Tích Hương đúng là trời sinh một cặp.
Bàng Thiên Hoá thấy nàng đang đượm vẻ thương cảm khôn cùng, nhất thời

cũng không biết nên mở miệng thế nào. Lão đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh đang nằm trên giường một cái, nhưng tuyệt không mở miệng lên tiếng.
Lý Trung Hụê hơi mỉm cười nói:
- Bàng trang chủ, ta có một việc muốn cầu xin, mong rằng ngài không từ chối.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Nếu như là chuyện lão khiếu có thể làm, lão khiếu sẽ tận hết sức lực mà làm.
Lý Trung Hụê nói:
- Nếu như ngài chữa khỏi thương thế cho Lâm Hàn Thanh, chàng nhất định sẽ vô cùng cảm kích.
Bàng Thiên Hoá ngạc nhiên hỏi:
- Minh chủ bảo lão khiếu thi ân cầu báo sao ?
Lý Trung Hụê tiếp lời:
- Bàng trang chủ hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn thỉnh cầu Bàng trang chủ làm ông mai thôi.
Điều này khiến Bàng Thiên Hoá càng thêm ngạc nhiên, lão liền hỏi lại:
- Ông mai ? Nhưng làm mai mối cho ai mới được chứ ?
Lý Trung Hụê cười thê lương nói:
- Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu sống đến tuổi này rồi nhưng vẫn chưa từng làm qua chuyện này bao giờ. Thật sự lão khiếu cũng không biết phải mở miệng thế nào, không biết phải bắt đầu từ đâu.
Lý Trung Hụê nói:
- Chỉ cần Bàng trang chủ đáp ứng là được, việc về sau thế nào ta tự có sự an bài.
Bàng Thiên Hoá chăm chú nhìn Lý Trung Hụê, chậm rãi nói:
- Minh chủ lúc nào cũng nghĩ cho người khác, lẽ nào không nghĩ đến bản thân mình ?
Lý Trung Hụê cười ảm đạm nói:
- Nếu như ta sống sót được sau trận đại kiếp này, ta sẽ nhường lại chức vị minh chủ võ lâm cho Thần Phán Chu Hải. Sau đó, ta sẽ từ bỏ cuộc sống giang hồ, về ở ẩn nơi thâm sơn cùng cốc. Ôi, lúc này ta mới hiểu được sự đáng thương của mẫu thân, bà làm sao mà vui vẻ được chứ ?
Bàng Thiên Hoá thầm nhủ trong lòng:
- Những chuyện tình cảm nam nữ này Bàng Thiên Hoá ta không thể nào hiểu được.
- Bàng trang chủ, mong ngài đáp ứng lời thỉnh cầu của tiện thiếp.
Từ trước đến nay, khi nói chuyện với Bàng Thiên Hoá nàng chỉ tự xưng là

bản toà, hoặc xưng ta. Nhưng lúc này, đột nhiên nàng lại tự xưng là tiện thiếp.
Bàng Thiên Hoá nhìn Lý Trung Hụê thầm nhủ:
- Nếu như ta đáp ứng yêu cầu của cô ta, chỉ sợ sau này cô ta hối hận thì khó mà thay đổi được.
Bàng Thiên Hoá yêu thích y đạo, võ công, cả đời độc thân, có thể nói lão chưa từng được nếm thử qua dư vị ngọt ngào cũng như cay đắng của tình yêu, nhưng một kẻ nửa đời lăn lộn trong giang hồ như lão, với kinh nghiệm phong phú của mình, tất nhận ra trong mấy câu nói của Lý Trung Hụê có sự thành khẩn, nhưng không phải là lời thật lòng của nàng.
Đó là một sự hy sinh tràn đầy sự đau khổ và thê lương.
Bàng Thiên Hoá trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Thương thế của Bạch cô nương có trị khỏi được hay không bây giờ còn chưa biết được. Lâm Hàn Thanh cũng đang hôn mê bất tỉnh, việc này nói bây giờ hình như quá sớm. Để mấy hôm nữa chúng ta sẽ nói lại được không, đằng nào cũng tiện cho lão khiếu có thời gian suy nghĩ.
Lý Trung Hụê nói:
- Được ! Bàng trang chủ cứ suy nghĩ cho kỹ. Chuyện này tuy nhỏ, nhưng có liên quan đến đại cục của cả võ lâm.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Việc này lão khiếu thật sự không hiểu.
Lý Trung Hụê nói:
- Lý Trung Hụê này thân là võ lâm minh chủ, ta phải vì đại cục võ lâm mà suy nghĩ. Trước mắt, trận chiến với Tây Môn Ngọc Sương còn chưa bắt đầu, nói chuyện này có lẽ hơi sớm.
Bàng Thiên Hoá không hiểu hỏi:
- Minh chủ cứ nói, lão khiếu cung kính lắng nghe.
Lý Trung Hụê thở dài nói:
- Trước mắt, võ lâm có hai đại hoạ. Thứ nhất là Tây Môn Ngọc Sương, thứ hai chính là Bạch Tích Hương. Tây Môn Ngọc Sương đã đủ vây cánh, thế lực hùng mạnh, chúng ta chỉ có thể dùng cách giết để ngăn chặn sự giết chóc. Song phương dùng võ công quyết chiến sinh tử, nếu như trong trận chiến này Tây Môn Ngọc Sương thắng thì không cần nói nữa. Nàng ta sẽ là bá chủ võ lâm, võ lâm Trung Nguyên sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của nàng ấy.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Điểm này minh chủ không cần nghĩ ngợi nhiều, Tây Môn Ngọc Sương võ công tuy cao cường, nhưng nói nàng ta có thể thắng được lực lượng của tất cả các đại môn phái liên hợp lại thì lão khiếu có chút không tin. Trận chiến này khó tránh khỏi thương vong trầm trọng, nhưng kẻ lạc bại nhất quyết là

Tây Môn Ngọc Sương chứ không sai.
Lý Trung Hụê cười khổ nói:
- Nếu như chúng ta may mắn thắng được trận chiến này, thì vẫn còn một mầm hoạ thứ hai, đó là Bạch Tích Hương. Tài trí của Bạch Tích Hương so với Tây Môn Ngọc Sương thì cao hơn mười lần. Chỉ cần cho nàng thời gian ba năm, nàng ta sẽ quật khởi võ lâm. Lúc đó, e rằng giang hồ không còn ai có thể kháng cự nàng được nữa, không đầy một năm, có lẽ nàng sẽ thống trị võ lâm.
Bàng Thiên Hoá nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Không sai, nếu như Bạch Tích Hương tác nghiệt, trợ mặt làm ác thì e rằng còn hơn cả Tây Môn Ngọc Sương.
Lý Trung Hụê nói:
- Có hai cách phòng trừ mối họa này. Thứ nhất là nhân cơ hội nàng đang hôn mê bất tỉnh, giết cả nàng lẫn hai nữ tỳ đó đi. Ngoài cách này ra, chỉ còn cách cho nàng kết duyên cùng Lâm Hàn Thanh.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Cho dù nàng ta có lấy Lâm Hàn Thanh, nhưng vẫn làm chuyện nguy hại giang hồ thì không phải chúng ta đã phí hoài tâm cơ ư ?
Lý Trung Hụê nói:
- Không thể có chuyện đó. Một nữ nhân khi đã lấy được tình lang lý tưởng của mình thì cũng giống như ngựa hoang được thuần dưỡng vậy, không thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa được. Cách thứ nhất có thể diệt trừ hậu hoạ một cách triệt để nhưng lại có tàn khốc, ta không thể làm được. Huống hồ, Bạch Tích Hương còn có ân cứu mạng chúng ta. Nghĩ đi nghĩ lại, ta thấy chỉ có cách thứ hai là có thể thực hiện được.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Minh chủ nói rất đúng.
Lý Trung Hụê nói:
- Ngài hãy trị liệu cho chàng đi. Ta không làm phiền nữa.
Nói đoạn, nàng chuyển thân chậm bước bỏ đi.
Bàng Thiên Hoá nhìn bóng Lý Trung Hụê đi xa dần, mỗi bước đi đều tựa hồ như nặng nghìn cân, lộ ra dáng vẻ thê lương khôn tả, trong lòng lão cũng không khỏi dấy lên cảm giác thông cảm cho nàng:
- Nếu như nàng không phải là võ lâm minh chủ, tự nhiên sẽ không phải suy nghĩ cho đại cục võ lâm nữa. Cũng không cần nhận lấy sự hy sinh này đầy đau khổ này.
Nghĩ đến đây, trong lòng lão không khỏi cảm thấy buồn phiền.
Chỉ nghe bên ngoài tĩnh thất có tiếng Lý Trung Hụê vọng vào:
- Mong Bàng trang chủ cố gắng liệu thương cho chàng.
Bàng Thiên Hoá liền bước ra đóng cửa phòng lại, rồi bước đến cởi áo Lâm

Hàn Thanh, xem xét thương thế trước ngực của chàng rồi vận nội công, đặt tay lên mệnh môn của Lâm Hàn Thanh, thúc đẩy khí huyết lưu thông.
Tuy nội công của lão thâm hậu, nhưng phương pháp trị thương này rất hao tổn nguyên khí, chỉ nửa canh giờ sau mồ hôi Bàng Thiên Hoá đã đổ ra như tắm. Nhưng việc trị thương đang ở giai đoạn quan trọng, không thể bỏ dở, Bàng Thiên Hoá đành cố nghiến răng tiếp tục truyền công cho Lâm Hàn Thanh. Đúng lúc lão cảm thấy khí lực cạn kiệt, không thể tiếp tục truyền công được nữa thì chợt cảm thấy có một cánh tay đặt lên bối tâm, một cỗ nhiệt khí từ từ truyền vào nội thể. Chỉ nghe bên thanh âm của Vương bà bà cất lên:
- Lão thân vâng mệnh tiểu thơ đến đây giúp ngài một tay.
Bàng Thiên Hoá cảm thấy nhiệt khí tuôn trào như thác đổ vào nội thể, trong lòng không khỏi ngạc nhiên thầm nhủ:
- Không ngờ bà ta lại có nội lực thâm hậu thế.
Qua nửa canh giờ nữa, kinh mạch toàn thân Lâm Hàn Thanh đã có chân khí lưu thông, mang theo cả cục máu bầm ứ trong ngực. Chàng há miệng thổ ra hai búng máu tím bầm.
Bàng Thiên Hoá liền nhấc tay khỏi mệnh môn Lâm Hàn Thanh, đồng thời bàn tay đặt trên lưng lão cũng được nhấc ra.
Bàng Thiên Hoá còn chưa kịp quay đầu lại đã nghe thấy tiếng y phục phất gió. Khi quay đầu lại thì chỉ thấy một bóng người đang lao vọt ra cửa.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi mở mắt, nhìn Bàng Thiên Hoá chăm chú, định nói gì nhưng lại thôi.
Bàng Thiên Hoá liền đỡ lưng Lâm Hàn Thanh, đặt chàng nằm xuống rồi nói:
- Vì cứu mạng ngươi mà Lý cô nương đã phí không ít tâm cơ ...
Đoạn lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Thương thế của ngươi nặng nhưng không tổn hao đến nguyên khí. Tình hình trước mắt rất tốt, chỉ cần điều tức nghỉ ngơi bốn năm ngày là có thể phục nguyên. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, chưa được phép của lão khiếu, tuyệt đối không thể mở miệng nói chuyện. Giờ thì hãy nghỉ ngơi đi, hai canh giờ nữa ngươi có thể uống thuốc được rồi.
Nói dứt lời, lão liền quay người bỏ đi.
Lâm Hàn Thanh được Bàng Thiên Hoá tận tình điều trị, khôi phục rất nhanh. Chỉ hai ngày sau, chàng đã cảm thấy tinh thần và sức khoẻ hoàn toàn khôi phục, nhưng trong lòng vẫn còn vô số hoài nghi. Không hiểu sao, Bàng Thiên Hoá quyết không cho chàng mở miệng, không cho chàng ra khỏi phòng bệnh nửa bước.
Đến trưa ngày thứ ba, Lâm Hàn Thanh không nhịn được liền âm thầm vận khí, cung tay hướng vào trước ngực Bàng Thiên Hoá kích ra một chưởng. Bàng Thiên Hoá vội nhảy lùi lại tránh chiêu, hữu thủ vung ra tiếp chưởng

của chàng. Lão tức giận nói:
- Đây là ý gì ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Lão tiền bối không cần tức giận. Tại hạ chỉ muốn thử xem võ công đã khôi phục hay chưa.
Bàng Thiên Hoá lạnh lùng nói:
- Chưởng này ít nhất cũng phải có lực đạo trên ba trăm cân, lại đánh vào chỗ yếu hại trên ngực, nếu như lão phu ứng biến không nhanh thì e rằng đã bị thương dưới tay ngươi rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nói như vậy, võ công của vãn bối đã khôi phục rồi.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lẽ nào ngươi không cảm thấy điều đó ? Không lấy lão phu ra thử không được à ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vãn bối đã sớm cảm thấy diều này, nhưng không biết vì sao lão tiền bối bắt vãn bối ở đây điều dưỡng, không cho mở miệng nói chuyên.
Bàng Thiên Hoá khẽ rung rung người nói:
- Được lắm, thì ra ngươi đã có tâm cơ với ta từ lâu.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi đứng dậy, cúi người vái lão một vái nói:
- Trong lòng vãn bối có rất nhiều nghi hoặc, nghĩ mãi mà không thông, nhưng lão tiền bối lại không cho vãn bối nói chuyện. Vãn bối bất đắc dĩ mới nghĩ ra cách này, mong tiền bối rộng lượng bỏ qua.
Bàng Thiên Hoá thở dài nói:
- Ngươi có biết vì sao lão phu hạn chế ngươi nói chuyện không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều này vãn bối không biết.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão phu cũng biết trong lòng có nhiều nghi vẫn, nhưng cũng sợ khi ngươi hỏi đến thì lão phu cũng không biết trả lời thế nào.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Thừa mong lão tiền bối nói cho vãn bối những chuyện mình biết, những điều tiền bối không biết, vãn bối cũng không dám cưỡng cầu.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Ngươi hỏi đi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nơi này có phải Bích Trần sơn trang của lão tiền bối ?
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Không phỉa ! Không phải ! Nơi đây là Vạn Tùng Cốc của Hoàng Sơn Thế Gia.

Lâm Hàn Thanh nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia, làm sao mà tại hạ đến được đây ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Thương thế của ngươi và Bạch Tích Hương vô cùng trầm trọng, lão phu không có khả năng chữa trị. Lý cô nương đặc biệt đưa các ngươi đến đây, thỉnh thị mẫu thân của nàng ra tay cứu chữa.
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:
- Thì ra là vậy, không biết thương thế Bạch cô nương thế nào ?
Bàng Thiên Hoá đang định mở miệng đáp, đột nhiên trong lòng máy động tâm cơ, lại không nói nữa, chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh khẽ biến sắc mặt, lo lắng hỏi:
- Sao rồi ! Có phải Bạch cô nương đã gặp điều bất trắc ?
Bàng Thiên Hoá khẽ chau mày nói:
- Nàng ta rất tốt. Có điều thương thế còn nặng hơn ngươi, tuy Lý phu nhân đã cố gắng cứu chữa nhưng vẫn chưa thể phục hồi hoàn toàn được.
Lâm Hàn Thanh thở phào nhẹ nhõm nói:
- Cửu ma huyền công đó thật là một loại võ công độc ác nhất trên đời.
Bàng Thiên Hoá không hiểu sao chàng nói vậy liền hỏi:
- Ngươi có ý gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch Tích Hương vốn là người rất tốt, chỉ vì luyện Cửu Ma Huyền Công mà biến tâm đổi tính, không chuyện gì là không thể làm ra.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Thì ra trên đời thật sự có loại võ công như vậy.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ đã tận mắt nhìn thấy Cửu Ma Huyền Công bí lục, và cảnh tượng Bạch Tích Hương ép Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ luyện loại võ công dị thường này.
Bàng Thiên Hoá cả kinh, không nhịn được hỏi:
- Theo ngươi nói thì Lý minh chủ và Tây Môn Ngọc Sương cũng đã luyện Cửu Ma Huyền Công rồi ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- May mà lúc đó tại hạ thấy tình hình khẩn cấp, liền xuất thủ điểm huyệt đạo của hai người lại. Ít ra thì ma công cũng chưa ảnh hưởng đến họ.
Đoạn chàng thở dài não nề nói tiếp:
- Ôi, cho dù thương thế Bạch Tích Hương có hồi phục, nhưng ma công vẫn còn thì nàng vẫn sẽ làm những chuyện nguy hại võ lâm.
Chợt bên ngoài có nhân ảnh chuyển động, Lý Trung Huệ đã bước vào phòng, mỉm cười nói:

- Lâm huynh đã khoẻ hẳn chưa ?
Lâm Hàn Thanh ôm quyền nói:
- Đa tạ minh chủ tương cứu !
Lý Trung Huệ nói:
- Lúc đề cử tiểu muội lên làm minh chủ Lâm huynh không có tham gia, bây giờ cũng không cần gọi tiểu muội như vậy.
Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
- Tiểu muội vốn định đến thăm Lâm huynh sớm hơn, nhưng vì thương thế Bạch cô nương thủy chung vẫn chưa thấy chuyển biến gì nên tiểu muội không dám đến gặp Lâm huynh.
Lâm Hàn Thanh vội hỏi:
- Bây giờ thương thế của nàng thế nào rồi ?
Lý Trung Huệ nở một nụ cười thê lương nói:
- Bây giờ nàng đã khoẻ nhiều rồi. Gia mẫu phải mất ba ngày ba đêm mới tạm coi là đã mang được nàng từ quỷ môn quan về đây.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Giờ nàng đã tỉnh chưa ?
Lý Trung Huệ tuy đã quyết hy sinh tình cảm cá nhân vì đại cuộc, nhưng trước tình hình này nàng cũng khó mà khống chế được sự thương cảm. Trên mặt nàng lộ vẻ buồn rầu, quay đầu lại gọi:
- Tiểu Thanh !
Một nữ tỳ áo hoa liền dạ một tiếng bước vào:
- Tỳ tử ở đây !
Lý Trung Huệ nói:
- Đưa vị Lâm tướng công này đến gặp Bạch cô nương.
Nói đoạn nàng vội vã quay đầu ra khỏi phòng.
Bàng Thiên Hoá nhìn Lý Trung Huệ đi xa dần, thở dài một tiếng nói:
- Lâm huynh đệ, ngươi đã làm tổn thương trái tim của nàng ấy rồi !
Lâm Hàn Thanh ngơ ngẩn một hồi rồi nói:
- Tại hạ phải nói cho tiền bối một chuyện ...
Chỉ nghe ả nữ tỳ tên gọi Tiểu Thanh đã lên tiếng:
- Tỳ tử sẽ xin được dẫn đường cho tướng công.
Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:
- Phòng họa thì hơn, không thể để Bạch Tích Hương tỉnh lại hoàn toàn đượC.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Thì ra là như thế, vậy để lão phu đi theo ngươi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lão tiền bối y đạo tinh thâm, đi cùng vãn bối thì càng tiện.
Lúc này, Tiểu Thanh đã cất bước đi ra khỏi tĩnh thất.
Lâm Hàn Thanh và Bàng Thiên Hoá liền sánh vai đi theo ả. Hai người đi

qua hai căn đình viện, đến một tiểu lâu giữa vườn hoa rộng lớn thì dừng lại.
Tiểu Thanh dẫn hai người đến trước cửa nói:
- Bạch cô nương đang ở trong hồng lâu này, tiểu tỳ chỉ có thể đưa tướng công đến đây.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đa tạ cô nương.
Đoạn chàng cùng Bàng Thiên Hoá liền đẩy cửa bước vào tiểu lâu. Hương Cúc đang đứng bên trong thấy Lâm Hàn Thanh bước vào, lập tức hành lễ nói:
- Lâm tướng công thương thế đã phục hồi rồi.
Lâm Hàn Thanh cung tay nói:
- Đa tạ cô nương quan hoài. Tình hình Bạch cô nương sao rồi ?
Hương Cúc nói:
- Sau khi đã được lão phu nhân trị liệu, thương thế đã đỡ nhiều rồi.
Lâm Hàn Thanh vội vàng hỏi:
- Nàng đã tỉnh chưa ?
Hương Cúc nói:
- Bệnh tình đã đỡ nhiều, nhưng vẫn còn hôn mê.
Lâm Hàn Thanh thở hắt ra một hơi nói:
- Tại hạ có thể vào thăm nàng được không.
Hương Cúc nhích người sang nói:
- Xin mời tướng công.
Lâm Hàn Thanh liền bước vào nội thất, chỉ thấy Bạch Tích Hương đang nằm thiêm thiếm trên giường. Thân hình ngày xưa vốn đã yếu ớt, nay càng gầy gò suy ngược hơn. Hai mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt xanh lét không còn chút huyết sắc.
Tố Mai đứng bên cạnh giường, gương mặt đượm nét lo âu.
Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói:
- Nàng đã uống thuốc chưa ?
Tố Mai đáp:
- Đã uống rồi ạ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ có một chuyện muốn cùng cô nương thương lượng.
Tố Mai nói:
- Lâm tướng công đã nặng lời, có chuyện gì chỉ cần tướng công phân phó, tiểu tỳ sẽ cố gắng hết sức.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương đã nghĩ qua khi Bạch cô nương tỉnh lại thì sẽ thế nào không ?
Tố Mai ngẩn người giây lát rồi nói:
- Điều này tiểu tỳ không thể đoán trước.

Lâm Hàn Thanh nói:
- Nguyên khí của nàng chưa hồi phục nhưng ma công vẫn còn. Nếu như nàng tỉnh lại, nhất định sẽ lại làm ra nhiều chuyện khó lường. Hoàng Sơn Thế Gia không phải là nơi tầm thường, tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn. Kết cục thế nào, cô nương chắc cũng tự đoán được.
Tố Mai nói:
- Chuyện này thì tiểu tì chưa nghĩ tới.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này liên quan đến sinh tử của Bạch cô nương, mong cô nương suy nghĩ cho kĩ.
Tố Mai khẽ thở dài một tiếng nói:
- Cô nương vẫn còn chưa tỉnh tiểu tỳ đã tâm thần bấn loạn rồi. Lâm tướng công có cao kiến gì, mong ngài chỉ giáo cho tiểu tỳ một con đường sáng.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi nói:
- Ý của tại hạ là khi Bạch cô nương vừa tỉnh lại thì lập tức điểm huyệt của nàng ...
Bạch Tích Hương đột nhiên mở lớn hai mắt, nhìn Lâm Hàn Thanh một cái, tựa hồ muốn nói nhưng lại thôi. Hai mắt lại nhắm lại như cũ.
Tố Mai thấy vậy thì thốt lên thất thanh:
- Cô nương, cô nương đã tỉnh lại rồi.
Chỉ nghe phía sau có một giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Lúc này cô ta còn chưa thể nói chuyện, không nên làm kinh động đến cô ta nghỉ ngơi.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn thì thấy một trung niên phụ nhân, hình dáng thanh tú đứng ở cửa.
Tố Mai liền bước lên phía trước quỳ xuống nói:
- Nô tì khấu kiến phu nhân.
Lâm Hàn Thanh thấy Tố Mai làm vậy, đã biết người này chính là Lý phu nhân, liền ôm quyền vái một vái dài nói:
- Vãn bối Lâm Hàn Thanh bái kiến phu nhân.
Lý phu nhân khẽ xua tay nói:
- Không cần đa lễ.
Nói đoạn, bà liền chậm rãi đến bên giường bệnh, đưa tay đặt lên ngực Bạch Tích Hương, độ chừng một tuần trà công phu bà ta mới thở dài một tiếng nói:
- Đem kim châm đến đây.
Một thanh y nữ tỳ liền dâng lên một cái hộp nhung.
Lý phu nhân mở nắp hộp, lấy ra một ngọn kim châm, trầm ngâm một hồi rồi cắm vào trước ngực Bạch Tích Hương.
Đột nhiên có ba tiếng chuông truyền đến.

Lý phu nhân khẽ chau mày, quay đầu nhìn thanh y nữ tỳ thấp giọng nói:
- Đi xem có chuyện gì ?
Thanh y nữ tỳ liền vâng mệnh, quay người chạy đi.
Lâm Hàn Thanh tuy không biết tiếng chuông có ý nghĩa gì, nhưng cũng thầm đoán là một loại tín hiệu cảnh báo gì đó.
Sau khi Lý phu nhân phái thanh y nữ tỳ kia đi xem xét tình hiền, thần tình vẫn lạnh lùng như trước, trên mặt không hề để lộ nét lo lắng.
Căn tĩnh thất bỗng chốc trở nên tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.
Ước chừng thời gian một bữa cơm, thanh y nữ tỳ liền chạy vội vào đến bên Lý phu nhân thấp giọng nói mấy câu, rồi lại quay người chạy đi.
Lý phu nhân thàn sắc vẫn lạnh lẽo như trước. Bà chầm chậm đưa tay rút kim châm trước ngực Bạch Tích Hương, quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh và Tố Mai một cái, rồi lấy ra một bình ngọc chậm rãi nói:
- Bình ngọc này có ba hoàn dược, cách ba canh giờ thì cho cô ta uống một viên. Sáng mai có thể cho cô ta ăn chút gì đó.
Nói đoạn, bà liền quay người, chậm rãi bỏ đi.
Tố Mai phục xuống sát đất nói:
- Tỳ tử tiễn phu nhân.
Lý phu nhân không quay đầu lại nói:
- Không cần đâu.
Đoạn chậm bước rời khỏi căn phòng.
Tố Mai đứng dậy thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:
- Xem ra cô nương được cứu rồi.
Ả vừa dứt lời thì bên ngoài đã có hai tiếng kêu sắc lạnh truyền tới.
Lâm Hàn Thanh vội phóng ra bên ngoài. Lý phu nhân đã đi khỏi từ bao giờ.
Bàng Thiên Hoá và Hương Cúc đang ở bên ngoài thấp giọng nói chuyện.
Hương Cúc quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia gặp cường địch.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Bọn chúng đã vào được bên trong rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bàng trang chủ hãy cùng tại hạ đi xem tình hình thế nào ?
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Không có sự cho phép của Lý phu nhân và Lý cô nương, tốt nhất chúng ta không nên đi lung tung. Cứ ở lại đây còn có thể bảo vệ Bạch cô nương.
Lâm Hàn Thanh chưa kịp đáp lời thì đã thấy một thanh y nữ tỳ cầm kiếm chạy tới. Nha đầu của Hoàng Sơn Thế Gia đều mặc thanh y, vừa nhìn là đã nhận ra ngay.
Nữ tỳ đến bên cạnh Bàng Thiên Hoá, thấp giọng nói:

- Có người đột nhập Hoàng Sơn Thế Gia, có thể sẽ có một trường ác đấu. Xin chư vị vào trong phòng, đóng kín cửa lại, tránh gây ra những hiểu lầm đáng tiếc.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như có cường địch tấn công, tại hạ nguyện đươc giúp một phần sức lực. Tại sao lại phải ẩn nấp trong phòng ?
Thanh y nữ tỳ liền nói:
- Việc đó không cần tướng công lao tâm. Xin mời chư vị vào phòng.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lâm huynh đệ, chúng ta không biết quy tắc của Hoàng Sơn Thế Gia, tốt nhất cứ vào phòng thì hơn.
Đoạn lão quay người bước vào trong phòng.
Lâm Hàn Thanh và Hương Cúc cũng đi theo sau Bàng Thiên Hoá. Thanh Y nữ tỳ liền nói:
- Chư vị đóng hết cửa lại, cho dù nghe thấy âm thanh gì cũng không nên mở cửa ra nhìn.
Hương Cúc vâng một tiếng rồi đưa tay đóng cửa lại.
Lâm Hàn Thanh nhìn sang Bàng Thiên Hoá nói:
- Chuyện này thật là lạ.
Bàng Thiên Hoá hói:
- Chuyện gì cơ ?
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Tại sao lại không cho chúng ta nhìn.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Có thể Hoàng Sơn Thế Gia có phương pháp cự địch riêng, không muốn cho người ngoài nhìn thấy.
Con người của Bàng Thiên Hoá xưa nay tự phụ mình là kẻ bất phàm, nhưng từ khi gặp Lý phu nhân, bất giác lão sinh ra một cảm giác sợ hãi, trong lòng tuy cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cố gắng nén lại ở trong lòng chứ không nói ra.
Hương Cúc vẫn chưa hết tính trẻ con, thấp giọng nói:
- Nếu như chúng ta nghe thấy tiếng động gì kỳ lạ, cứ he hé cửa ra nhìn trộm, bọn họ chắc cũng không phát hiện ra đâu/
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Không được. Chẳng may bị người ta phát giác thì sẽ không hay ...
Lão chưa dứt lời thì bên ngoài đã có tiếng vo ve truyền lại.
Lâm Hàn Thanh chau mày nói:
- Quả nhiên có chút kỳ quái, đây là tiếng gì vậy ?
Bàng Thiên Hoá ngưng thần lắng nghe, rồi lắc thở dài, hiển nhêin lão cũng không biết là cái gì.

Hương Cúc đột nhiên thốt lên:
- Tiểu tỳ biết rồi.
Lâm Hàn Thanh vội hỏi:
- Là tiếng gì vậy ?
Hương Cúc nói:
- Giống như là tiếng của đàn ong.
Lâm Hàn Thanh liền cẩn thận lắng nghe lại, quả nhiên là tiếng của đàn ong đang bay. Trong lòng càng cảm thấy kỳ quái nghĩ:
- Lẽ nào Hoàng Sơn Thế Gia lại dùng ong để đánh địch ? Nếu quả như vậy , đây đúng là một chuyện hiếm thấy ở đời, nếu không đi xem thì thật là đáng tiếc.
Chàng chỉ thấy một cỗ hiếu kỳ mãnh liệt nổi lên trong lòng, khong nhịn được liền đưa tay ra định mở cửa.
Bàng Thiên Hoá liền thấp giọng ngăn cản:
- Lâm huynh đệ, không thể làm bừa được.
Lâm Hàn Thanh lùi lại, thở dài than:
- Dùng ong lui địch, chuyện này vãn bối chưa nghe bao giờ, không đựơc xem thì thật đáng tiếc.
Chỉ nghe một thanh âm yếu nhược vang lên;
- Chẳng có gì kỳ lạ cả.
Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lâm Hàn Thanh vẫn có thể nhận ra người lên tiếng là Bạch Tích Hương.
Chàng, Hương Cúc,Tố Mai đều đồng loạt nhìn lại thì thấy Bạch Tích Hương đã ngồi dậy từ lúc nào.
Tố Mai vội nói:
- Cô nương thương thế còn chưa lành hẳn, không nên cố gắng nói chuyện.
Bạch Tích Hương đột nhiên nắm chặt lấy tấm màn, trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, nét mặt vô cùng thống khổ.
Hương Cúc niên kỷ nhỏ nhất, tình tình vẫn còn bộp chộp, thấy vậy vội vàng kêu lớn:
- Cô nương ! Người làm sao vậy ?
Bạch Tích Hương thở hổn hển nói :
- Mau đem kim châm lại đây.
Tố Mai khẽ thở dài nói:
- Đã lâu cô nương không dùng đến kim châm nên tỳ tử không mang theo.
Bạch Tích Hương đột nhiên ngả người vào tấm rèm, toàn thân run rẩy, hai hàm răng cắn chặt vào tấm rèn. Cho dù đang phải chịu nỗi đau đớn vô bờ nhưng nàng vẫn không hề rên la tiếng nào.
Đó là một sự đau đớn mà con người bình thường không thể nào chịu đựng nổi. Tố Mai, Hương Cúc cứ ngẩn người đứng bên giường bệnh, hai mắt tràn

đầy nước mắt mà không biết làm gì để giúp nàng.
Lâm Hàn Thanh cố nhịn không cho hai hàng lệ nóng chảy ra, chậm rãi nói:
- Nàng hãy luyện Cửu Ma Huyền Công đi.
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Lâm huynh đệ, ngươi không phải hận nàng ta học Cửu Ma Huyền Công hay sao. Tại sao lại bảo nàng luyện nó ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nàng đau đớn như vậy, nếu không học Cửu Ma Huyền Công thì sẽ thống khổ còn hơn là chết.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Tại sao không trợ lực để nàng vượt qua cửa ải khó khăn này ?
Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:
- Tại hạ tuy có tâm, nhưng vô năng lực.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão phu có thể giúp một tay.
Lâm Hàn Thanh liền chắp tay nói:
- Đa tạ lão tiền bối chỉ điểm. Vãn bối rửa tai lắng nghe.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Điểm vào hai huyệt U Môn, Cự Duyệt của nàng ta trước đã.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi y theo lời lão điểm vào hai huyệt U Môn, Cự Duyệt của nàng.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương thở hắt ra một tiếng, rồi an tịnh trở lại. Hai hàm răng nghiến chặt vào tấm rèm cũng từ từ nhả ra. Dường như nàng đã bớt được không ít sự đau đớn.
Đột nhiên có tiếng cọt kẹt, cửa phòng bật mở ra.
Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thanh y tỳ nữ chậm rãi bước vào, cúi đầu hành lễ với Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm tướng công, phu nhân có lời mời.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi lại:
- Lý phu nhân mời tại hạ ?
Thanh y tỳ nữ gật đầu đáp:
- Không sai !

Hồi 28

Lâm Hàn Thanh quay lại nhìn Bàng Thiên Hoá nói:
- Làm phiền lão tiền bối chiếu cố Bạch cô nương, vãn bối đi một lát rồi quay lại.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lâm huynh đệ cứ yên tâm.
Lâm Hàn Thanh liền nói với thanh y nữ tỳ nói:
- Chúng ta đi thôi.
Đoạn chàng liền đi theo ả ta, vừa đi chàng vừa nhìn cảnh vật xung quanh, thấy không có gì đổi khác, tựa hồ như nơi này chưa từng xảy ra ác đấu vậy.
Chàng nhịn không được bèn hỏi:
- Kẻ địch đột nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia đã bị đánh đuổi rồi sao ?
Thanh Y tỳ nữ liền đáp:
- Ồ, chúng tôi không cần xuất thủ. Kẻ nào muốn xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia là tự chuốc khổ vào thân rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không cần xuất thủ ? Vậy làm sao đánh lui kẻ địch ?
Thanh y tỳ nữ mỉm cười nói:
- Vương bà bà thiện dụng độc phong, kẻ địch đã bị đàn ong đánh đuổi.
Nói đến đây thì hình như ả ta phát hiện ra mình đã lỡ lời, liền ngậm miệng lại không nói nữa.
Lâm Hàn Thanh cũng không hỏi thêm, dấn bước tiến tới. Hai người đi qua mấy toà đình viện, đến một toà tiểu lâu xung quanh trồng đầy hoa cúc ... thanh y tỳ nữ liền dừng lại nhìn Lâm Hàn Thanh, rồi đi vào trong tiểu lâu.
Lâm Hàn Thanh liền đi sát theo sau ả. Trong phòng, Lý phu nhân đang ngồi trên một chiếc ghế mây, chăm chú nhìn những bông cúc trắng ngoài cửa sổ đến xuất thần.
Thanh y tỳ nữ cung kính cúi mình nói:
- Phu nhân, Lâm tướng công đã đến.
Lý phu nhân vẫn chăm chú nhìn ngắm những bông cúc trắng, chậm rãi nói:
- Ta biết rồi, ngươi đi ra !
Thanh y tỳ nữ dạ một tiếng rồi quay người rời khỏi tiểu lâu.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn trộm một cái, chỉ thấy Lý phu nhân thân vận lam y, khí độ cao quý tựa như tiên nữ giáng phàm, bất giác nảy sinh cảm giác kính ngưỡng. Chàng liền ôm quyền vái một lễ nói:

- Vãn bối, Lâm Hàn Thanh bái kiến lão tiền bối.
Lý phu nhân quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh, chỉ vào một chiếc ghế gỗ nói:
- Ngồi đi !
Lâm Hàn Thanh y lời ngồi xuống rồi nói:
- Lão tiền bối có gì chỉ giáo ?
Lý phu nhân liền hỏi:
- Mẹ con có khoẻ không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát không hiểu gì, nhưng vẫn cung kính trả lời:
- Nhờ trời gia mẫu vẫn khoẻ mạnh.
Lý phu nhân lại hỏi:
- Cha con có khỏe không ?
Lâm Hàn Thanh buồn rầu đáp:
- Gia phụ đã qua đời từ lâu, ngay cả dung mạo của gia phụ vãn bối cũng chưa được gặp qua lần nào.
Lý phu nhân khẽ thở dài nói:
- Mẹ con có bao giờ nhắc đến chuyện của lệnh tôn với con chưa ?
Lâm Hàn Thanh cúi đầu nói:
- Gia mẫu chưa từng nhắc đến chuyện của tiên phụ.
Lý phu nhân nói:
- Làm con người ta lẽ nào lại không biết chuyện của cha mình. Dù mẹ con không nói, con cũng phải truy vẫn mới đúng.
Lâm Hàn Thanh hơi chấn động trong lòng, tự nhủ:
- Tại sao bà ta đột nhiên hỏi đến thân thế của mình, hơn nữa lại hỏi một cách tường tận như thế ?
Tuy chàng có nghi vấn trong lòng, miệng bên ngoài vẫn theo đúng sự thật mà nói:
- Vãn bối đã nhiều lần hỏi thăm chuyện của tiên phụ, nhưng lần nào cũng bị gia mẫu tránh né không trả lời. Sau đó lại thấy gia mẫu len lén khóc một mình. Vãn bối vì sợ làm thương tổn trái tim của từ mẫu, không dám hỏi thêm nữa.
Lý phu nhân nói:
- Sau tai trái của lệnh đường có phải có một nốt ruồi đỏ không ?
Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi giây lát rồi đứng dậy nói:
- Không sai, lão tiền bối làm sao biết được ?
Lý phu nhân chậm chậm quay lại, chiếu hai đạo mục quang sắc bén lên mặt Lâm Hàn Thanh rồi nói:
- Năm đó mẫu thân của con và ta quan hệ rất tốt, tình cảm còn khắng khít hơn cả tỷ muội.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Ta không hề có chút nào giống mẫu thân, cho dù bà ta và mẫu thân rất là quen thuộc cũng không thể nào dựa vào tướng mạo của ta mà tìm ra được điểm gì của mẫu thân. Có lẽ bà dựa vào tên của ta mà đoán ra được những điều này.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền lên tiếng đáp lời:
- Thì ra là thế, vãn bối phải xưng hô tiền bối thế nào mới phải ?
Lý phu nhân khẽ mỉm cười nói:
- Con muốn gọi thế nào cũng được.
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Bà ta và mẫu thân tình như tỉ muội, ta cũng nên gọi một tiếng di mẫu mới đúng.
Nghĩ đoạn chàng liền nói:
- Tính ra vãn bối phải gọi tiền bối một tiếng di mẫu mới phải.
Lý phu nhân chậm rãi đứng dậy nói:
- Như thế cũng được, con có thể đi rồi.
Đoạn bà đưa tay vỗ nhẹ, thanh y nữ tỳ ban nãy liền chạy vào đợi lệnh:
- Tiểu tỳ ở đây.
Lý phu nhân không để Lâm Hàn Thanh mở miệng, mà ra lệnh cho thanh y tì nữ:
- Đưa Lâm tướng công đi đi !
Đoạn bà lại quay mặt đi, không nhìn Lâm Hàn Thanh lấy một cái.
Lâm Hàn Thanh tuy đầy nghi vấn trong lòng, nhưng thấy thần tình lãnh đạm của Lý phu nhân, nên cũng không dám hỏi thêm, chỉ đành đi theo thanh y nữ tì rời khỏi tiểu lâu.
Trên dường, thanh y nữ tì đó như sợ Lâm Hàn Thanh hỏi thêm điều gì nên đi rất nhanh, trong chớp mắt đã đến tĩnh thất nơi Bạch Tích Hương dưỡng thương.
Thanh y nữ tỳ bước đến gõ cửa mấy tiếng rồi cúi mình nói:
- Tiểu tỳ xin phép cáo lui.
Đoạn ả liền quay mình bỏ đi. Chỉ nghe cửa phòng bật mở, Hương Cúc bước ra vui vẻ nói:
- Lâm tướng công, cô nương đã tỉnh lại rồi.
Lâm Hàn Thanh tâm sự trùng trùng, tiện miệng a lên một tiếng nói:
- Vậy thì tốt lắm. Nói rồi chàng liền nhấc chân bước vào trong.
Chỉ thấy Bạch Tích Hương đang đắp chăn gấm, hai mắt khẽ nhắm nghiền, ngủ một cách ngon lành. Vẻ mặt thống khổ ban nãy, dường như đã biến mất từ bao giờ.
Bàng Thiên Hoá tay cầm quải trượng đứng ở một bên thần sắc vô cùng nghiêm trọng.
Tố Mai dường như cũng cảm thấy được sau thời khắc bình yên này, nhất

định sẽ có một trận phong ba bão táp, nên trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng ưu tư. Chỉ có một mình Hương Cúc tuổi nhỏ ngây thơ, lúc nào cũng vui vẻ hoạt bát.
Lâm Hàn Thanh sớm đã biết tình thế nghiêm trọng, chàng cố trấn định tinh thần rồi nói:
- Lão tiền bối, thương thế của Bạch cô nương có gì thay đổi phải khong ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Nếu như trong một canh giờ tới không có gì xảy ra thì có thể yên tâm.
Lâm Hàn Thanh nhìn Bàng Thiên Hoá hỏi:
- Lão tiền bối có cảm thấy gì không ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Sau khi Lâm huynh đệ rời khỏi, lão phu có thăm mạch cho nàng ta. Phát giác có một luồng chân khí không thể khống chế đang lưu động trong nội thể của nàng ...
Nói đến đây lão thở dài một tiếng nói:
- Đây là hiện tượng luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, lão phu cũng không thể dự đoán được luồn chân khí đó sẽ có biến hoá gì ?
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Lão tiền bối có thể dẫn được chân khí đang lưu động trong nội thể nàng ra ngoài không ?
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Nội đạo ngoại dẫn mới thì mới công hiệu. Nhưng nay Bạch cô nương khong thể tự vận công điều tức, lão phu làm sao dám mạo hiểu hiểm ...
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nói như vậy chúng ta chỉ có thể trông đợi vào ông trời thôi sao ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Chỉ cần luồng chân khí đó không chạy vào kỳ kinh bát mạch của nàng ta thì không có gì đáng ngại Sau một trận loạn động thì sẽ ngưng lại. Xem nét mặt yên bình của Bạch cô nương thì có lẽ luồng chân khí đó đã thôi không loạn động nữa rồi.
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Như vậy thật quá mạo hiểm.
Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe một thanh âm êm dịu truyền đến:
- Có chuyện gì vậy ?
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn ra thì thấy Lý Trung Huệ đang chậm rãi bước vào.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Chúng tôi đang nói chuyện thương thế Bạch cô nương biến hoá.
Lý Trung Huệ nhìn Bạch Tích Hương ngạc nhiên hỏi:
- Không phải nàng đang rất yên bình đấy sao ?

Bàng Thiên Hoá nói:
- Bên ngoài thì nàng ta có vẻ rất yên bình, nhưng bên trong nội phủ nàng ta đang có một luồng chân khí loạn động. Nếu để luồng chân khí này chạy vào kỳ kinh bát mạch, e rằng tính mạng khó bảo toàn ...
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh, đoạn chậm rãi bước đến bên giường bệnh, đưa tay ra đặt trên ngực Bạch Tích Hương.
Nàng đặt tay lên ngực Bạch Tích Hương ước chừng một tuần trà công phu mới rút ra, đoạn thở dài nói:
- Bàng trang chủ nói không sai, trong nội phủ của nàng ta có một luồng chân khí đang loạn động, tựa như con ngựa sút cương, e rằng nàng ta đã không thể khống chế được nữa rồi.
Nàng nói xong liền liếc mắt nhìn Lâm Hàn Thanh, sau đó ngưng mục nhìn Bàng Thiên Hoá nói:
- Bàng trang chủ có cách nào thu hồi luồng chân khí đó trở về đan điền không ?
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Nếu như lão khiếu có cách thì đâu đợi đến lúc này.
Lý Trung Huệ khẽ thở dài nói:
- Đây là hiện tượng tẩu hoả nhập ma, thêm một khắc thời gian là thêm một phần nguy hiểm. Nếu như ngay cả Bàng trang chủ cũng không có cách, ta đành phải đi hỏi gia mẫu vậy.
Bàng Thiên Hoá thở dài một tiếng, định nói gì nhưng lại thôi.
Lâm Hàn Thanh liền lên tiếng:
- Vừa nãy tại hạ có gặp Lý phu nhân.
Lý Trung Huệ liền hỏi:
- Gia mẫu nói gì với Lâm huynh ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lý phu nhân hỏi thân thế của tại hạ.
Lý Trung Huệ như bị ai đánh cho một chuỳ, toàn thân rung lên từng đợt nhẹ.
Nàng cố trấn định tinh thần hỏi lại:
- Gia mẫu hỏi thân thế của Lâm huynh ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai. Lệnh đường và gia mẫu không ngờ lại là bạn lâu năm,
Lý Trung Huệ ngẩn người nói:
- Làm sao huynh biết được ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lúc đầu tại hạ cũng đâu có biết, nhưng lệnh đường đã nói với tại hạ. Lệnh đường nói ra đặc điểm của gia mẫu, nên tại hạ không thể không tin.
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:
- Thì ra là thế.

Chri thấy một thanh y nữ tỳ hốt hoảng chạy đến:
- Bên ngoài có hai nam một nữ đến cầu kiến cô nương.
Lý Trung Hụê thầm tính toán thời gian, cho dù các đại môn phái đã biết tin tức những cũng không thể nào phái người đi nhanh như vậy được. Nghĩ đoạn, nàng liền cất tiếng hỏi:
- Là ai đến mà không nói ra danh tánh.
Thanh y nữ tỳ nói:
- Nam nhân đó họ Bạch.
Hương Cúc liền lên tiếng tiếp lời:
- Nhất định là lão gia nhà chúng tôi đến tìm tiểu thơ.
Lý Trung Hụê vội nói:
- Giờ họ đang ở đâu.?
Thanh y nữ tỳ nói:
- Từ lúc có kẻ địch thâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, Vương bà bà đã gia tăng thêm phòng thủ. Bọn họ giờ đang bị chặn lại ở cốc khẩu.
Lý Trung Hụê nói:
- Vậy cho bọn họ vào đi. Ta sẽ gặp họ ở đại sảnh.
Thanh y nữ tỳ nói:
- Vương bà bà dặn tiểu tì thỉnh ý cô nương, những người đó là bằng hữu của cô nương, không biết có cần yêu cầu bọn họ bỏ kiếm lại bên ngoài không ?
Lý Trung Hụê trầm ngâm nói:
- Không cần thiết ! Nếu họ đã đến cầu kiến, tự nhiên là không có địch ý.
Đoạn nàng quay lại nói với Bàng Thiên Hoá:
- Làm phiền Bàng trang chủ chăm sóc Bạch cô nương, sau khi ta tiếp khách xong sẽ đi thỉnh thị mẫu thân.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu sẽ tận hết sở năng.
Lý Trung Hụê liền dẫn theo thanh y tì nữ kia rời khỏi tiểu viện nơi Bạch Tích Hương đang dưỡng bệnh.
Chỉ thấy Bạch Tích Hương từ từ mở mắt, đưa hữu thủ lên vẫy nhẹ. Nàng yếu ớt nói:
- Mau đem kim châm đến đây.
Hương Cúc nói:
- Bọn tiểu tì không mang theo kim châm.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu có.
Đoạn lão lấy trong bọc ra một cây kim châm đưa cho nàng. Bạch Tích Hương đón lấy cây kim châm, lưỡng lự một hồi rồi cắm vào trước ngực mình.
Bàng Thiên Hoá nhìn chỗ nàng cắm kim, chính là yếu huyệt trung đình.

Kim châm vừa cắm vào, tinh thần Bạch Tích Hương liền đột nhiên phấn chấn, vẻ mặt xanh sao đã được thay bằng sắc hồng nhuận.
Bàng Thiên Hoá tuy tinh thông y đạo, nhưng lão không thể ngờ rằng Bạch Tích Hương lại thay đổi nhanh như vậy chỉ sau một mũi châm.
Chỉ thấy mục quang của nàng chuyển động nhìn Lâm Hàn Thanh và Hương Cúc rồi chậm rãi hỏi:
- Nơi đây là chỗ nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia.
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Vậy là nhà của Lý Trung Hụê rồi.
Hương Cúc nói:
- Vâng ! Lý cô nương đưa cô nương đã đưa cô nương đến đây. Nhờ Lý phu nhân ra tay cứu chữa, cô nương mới tỉnh lại như bây giờ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Trên đường cũng may nhờ Bàng trang chủ không tiếc linh đan diệu dược bảo tồn nguyên khí cho chúng ta, bằng không cả tại hạ và cô nương đều đã chết trên đường đến đây rồi.
Bạch Tích Hương khẽ mỉm cười nói:
- Y đạo của Lý phu nhân rất cao phải không ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Nếu đem so lão khiếu với Lý phu nhân, thì đúng là khác nhau một trời một vực.
Bạch Tích Hương nói:
- Không biết võ công của bà ta thế nào ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Mênh mông tựa biển, cao thâm mạt trắc.
Bạch Tích Hương chỉ mỉm cười thê lương nói:
- Nhưng bà ta vẫn không thể chữa được bệnh của tôi.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu thấy Lý phu nhân nhất định chữa khỏi được cho cô nương.
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Không ai có thể dùng y thuật để chữa khỏi được căn bệnh này.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài tiếp lời:
- Ngoại trừ Cửu Ma Huyền Công đúng không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp thân nhập ma chưa sâu, hơn nữa trước khi luyện ma công đã sớm có sự chuẩn bị. Bây giờ, không luyện cũng như vậy thôi.
Đoạn nàng thở dài một tiếng nói tiếp:
- Có điều, nếu như Tây Môn Ngọc Sương kia không đánh một chưởng làm

trọng thương thì thiếp thân cũng không thể nào dừng lại được. Nàng ta muốn giết thiếp, không ngờ lại là cứu tôi. Ôi, thế gian ân ân oán oán, thực sự là khó nói vô cùng !
Bàng Thiên Hoá đột nhiên lên tiếng hỏi:
- Cô nương có biết Lâm Hàn Thanh bị thương bởi ai không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Khi luyện ma công tiểu nữ không hề mất đi ký ức, chỉ là không thể khống chế được bản thân. Tiểu nữ biết là chàng bị thương trong tay mình.
Nàng chuyển ánh mắt tràn ngập sự hồi hận và âu yếu sang nhìn Lâm Hàn Thanh, rồi nói:
- Lâm huynh, thiếp thân đã đắc tội với chàng. Khi đó, thiếp thân đã không phải là Bạch Tích Hương nữa. Cửu Ma Huyền Công đã đem thiếp đến một thế giới khác. Lúc đó, thiếp quên đi mình là ai, chỉ nhớ mình là hoá thân của Cửu Ma ...
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Nàng đừng nói nữa. Ta biết là nàng không có ý hại ta. Ôi, trước mắt còn một chuyện làm ta rất lo lắng.
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Có chuyện gì vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nàng không luyện Cửu Ma Huyền Công nữa, như vậy có thể khôi phục được bản ngã của mình. Nhưng thân thể nàng quá yếu nhược như vậy làm sao mà chịu đựng được ?
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Chàng không cần lo lắng. Tuy thân thể thiếp yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể chết. Nhưng bây giờ thiếp có thể sống trong vui vẻ hoan lạc, nếu như thiếp luyện tập Cửu Ma Huyền Công, cố nhiên có thể làm cho thân thể khoẻ mạnh, thậm chí có võ công vô địch, nhưng bị biến thành hoá thân của Cửu Ma thì sống một trăm năm phỏng có ích gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Trước mắt võ lâm đang ở giờ phút chính tà tương tranh, cô nương không thể chết.
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp đã nói chàng không cần lo lắng mà. Thiếp có thể an bài cho chàng đến một nơi, chỉ cần chàng ở đó ba năm, sau khi tái xuất giang hồ thì e rằng khó tìm được đối thủ.
Chỉ nghe cánh cửa tiểu lâu bật mở, Lý phu nhân đã lặng lẽ đi vào.
Hương Cúc vội nói:
- Cô nương, đây chính là Lý phu nhân, người đã cứu mạng cô nương.
Nói xong, ả liền quỳ xuống lạy một lạy.

Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Không cần đa lễ.
Hương Cúc dạ một tiếng, đứng dậy tránh sang một bên.
Bạch Tích Hương chống tay xuống giường nói:
- Vãn bối đang bị trọng thương, không thể hành lễ, mong tiền bối rộng lượng mà không trách phạt.
Lý phu nhân nhìn chằm chằm vào cây kim trên ngực Bạch Tích Hương, bà trầm ngâm một hồi rồi mới chậm rãi nói:
- Cây kim châm này có thể kích phát được tiềm lực của cô nương, nhưng cô nương có biết đây là phương pháp uống thuốc độc để giải khát không ?
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Không sai. Nhưng nếu không làm như vậy. Vãn bối chỉ có thể nằm trên giường bệnh, không cử động được, cũng không nói được.
Lý phu nhân nói:
- Cô nương có biết mình chỉ có thể sống được một năm nữa không ?
Bạch Tích Hương cười khổ nói:
- Như vậy là quá nhiều rồi. Vãn bối nghĩ chỉ được ba tháng thôi.
Khuôn mặt lạnh lùng của Lý phu nhân đột nhiên lộ ra một nụ cười ấm áp nói:
- Hài tử, con có biết tại sao mình lại đoản mệnh thế không ?
Bạch Tích Hương chỉ thở dài não nuột, cúi đầu không nói tiếng nào.
Lý phu nhân nói:
- Hài tử, trong lòng con tất đã biết rõ, chỉ là không muốn nói ra thôi phải không ? Để ta nói thay cho con vậy.
Chỉ thấy nét mặt Lý phu nhân trở nên nghiêm nghị, bà chậm rãi nói:
- Hài tử, chỉ vì con quá thông minh. Thế gian không có ai thập toàn thập mĩ, cũng không có cuộc sống thập toàn thập mĩ. Ôi ! Những lời này người khác nghe có thể không hiểu, nhưng hài tử con phải hiểu.
Hai hàng lệ nóng từ từ chảy trên khuôn mặt kiều diễm của Bạch Tích Hương. Nàng nói:
- Vì thế tiểu nữ không hề sợ chết.
Đoạn nàng đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Vì chàng mà tiểu nữ muốn sống thêm vài năm nữa, nhưng tiểu nữ đã sai rồi.
Lý phu nhân nói:
- Nhưng con có thể quay đầu lại, đó đã là một chuyện người thường khó mà làm được rồi.
Lý phu nhân khẽ thở dài nói:
- Hài tử, ta rất muốn nói chuyện với con.
Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu nữ cũng muốn được tiền bối chỉ giáo cho nhiều điều.
Lý phu nhân trầm ngâm nói:
- Chỉ sợ nói chuyện nhiều sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của con.
Bạch Tích Hương nói:
- Tiền bối không cần ngại, dù sao tiểu nữ cũng chỉ sống được ba tháng nữa.
Lý phu nhân nói:
- Có vài nan đề trong y đạo, nếu con có thể giúp ta giải đáp thì có lẽ ta có thể chữa được tuyệt chứng của con.
Bạch Tích Hương nói:
- Chỉ sợ tiểu nữ không có năng lực đó.
Đoạn nàng dưa tay lên vuốt mái tóc đã lấm tấm sợi bạc.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì thất thanh la lên:
- Bạch cô nương, nàng ...
Bạch Tích Hương nói:
- Chàng nhìn thấy tóc bạc trên đầu thiếp phải không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đúng vậy.
Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như thiếp sống thêm ba năm nữa, chỉ sợ chàng không thể nhìn thấy một sợi tóc đen nào nữa.
Lý phu nhân thở dài nói:
- Hài tử, con không nên có mặc cảm như vậy, đừng truy cầu sự tận thiện, tận mỹ.
Bạch Tích Hương không nói gì, hai hàng nước mắt lại tuôn ra như suối.
Lý phu nhân khẽ cười thê lương rồi nói:
- Hài tử, đêm nay ta sẽ sai người chuẩn bị một bàn ăn. Qua canh một, ta sẽ phái người đến đón con, hai chúng ta tiếp tục nói chuyện.
Bạch Tích Hương nói:
- Tiểu nữ sẽ đợi tiền bối.
Lý phu nhân khẽ gật đầu nói:
- Con nghỉ ngơi đi, ta đi đây.
Nói dứt lời, bà liền quay người rời khỏi tiểu lâu.
Bạch Tích Hương cố gượng người đứng đậy nói:
- Tiểu nữ tiễn phu nhân.
Lý phu nhân quay đầu lại nói:
- Không cần đâu. Con cứ nghỉ ngơi đi.
Đoạn chậm rãi bước đi ra khỏi tiểu lâu.
Bạch Tích Hương nhìn theo bóng Lý phu nhân đi xa dần, thở dài một tiếng nói:
- Bà ấy đang gặp rất nhiều phiền não.

Chỉ thấy cánh cửa lại bật mở, Lý Trung Huệ bước vào hỏi:
- Gia mẫu mới đến đây có phải không ?
Bạch Tích Hương đáp:
- Mới đi chưa lâu/
Lý Trung Huệ nói:
- Lệnh tôn và lệnh đường đã đến đây tìm cô nương.
Bạch Tích Hương nói:
- Bọn họ đang ở đâu ?
Lý Trung Huệ nói:
- Họ đang uống trà ở đại sảnh. Thương thế của cô nương chưa lành, không biết có thể gặp họ được không ?
Bạch Tích Hương trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Phụ mẫu từ nơi xa đến, lẽ nào lại không gặp.
Nói đoạn nàng gượng người đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.
Hương Cúc vội chạy đến đưa tay đỡ lấy Bạch Tích Hương.
Lý Trung Huệ thấy vậy liền nói:
- Cô nương hành động bất tiện, tại sao không mời lệnh tôn và lệnh đường vào đây gặp mặt.
Bạch Tích Hương thở hắt ra hỏi:
- Có tiện không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Làm gì có chuyện bất tiện. Cô nương cứ đợi ở đây, tiểu muội đi ra mời bọn họ.
Bạch Tích Hương nói:
- Làm phiền Lý cô nương.
Nói đoạn nàng quay người chậm rãi trở về giường nằm xuống rút cây kim châm trước ngực ra.
Kim châm vừa rút ra, lập tức sắc mặt nàng trở nên thay đổi.
Hương Cúc lấy một tấm chăn mỏng đắp lên mình nàng.
Bạch Tích Hương thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:
- Lâm huynh đệ, chúng ta ở đây không tiện.
Lâm Hàn Thanh khẽ gật đầu, chậm bước đi ra khỏi phòng.
Hương Cúc vội lên tiếng gọi:
- Lâm tướng công, Bàng trang chủ hai vị định đi đâu ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chúng tôi ở đây chỉ sợ không tiện.
Hương Cúc nói:
- Tướng công không ở đây gặp lão gia, phu nhân sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không cần đâu.

Chàng vừa dứt lời, bên ngòai đã vang lên tiếng bước chân. Lý Trung Huệ đẩy cửa bước vào, sau lưng là một trung niên đại hán đầu tóc hoa râm, mặt mũi đượm vẻ phong trần. Phía sau đại hán là một trung niên mỹ phụ vận huyền y.
Lâm Hàn Thanh nhận ra trung niên đại hán đó chính là Độc Kiếm Bạch Tương. Huyền y phụ nhân kia có lẽ chính là Huyền Y Long Nữ.
Lâm Hàn Thanh và Bàng Thiên Hoá không tiện lập tức đi khỏi, chỉ đành lặng lẽ đứng sang một bên. Độc Kiếm Bạch Tương vội vàng chạy đến bên giường bệnh, trầm giọng nói:
- Hương nhi, con mở mắt ra xem ai đến thăm con này ?
Bạch Tích Hương chầm chậm mở mắt nhìn Bạch Tương thốt lên:
- Gia gia !
Bạch Tương nói:
- Đúng rồi. Ta và mẫu thân đến thăm con đây.
Bạch Tích Hương nhắm mắt lại nói:
- Nữ nhi có bệnh trong người, không thể hành lễ với hai vị lão nhân gia.
Bạch Tương thở dài một tiếng nói:
- Hài tử, thể lực của con càng ngày càng yếu. Ôi ! Tâm nguyện duy nhất của ta và mẹ con chính là tìm ra được biện pháp chữa trị tuyệt chứng cho con. Chúng ta đã đi khắp chân trời góc biển, không việc gì mà không dám làm. Trong những năm gần đây, ta và mẹ con chia nhau đi khắp nơi, phí không ít tâm cơ. Cũng may là hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, mẹ con đã tìm được một vị danh y. Có điều bà ta phải nhìn bệnh tình con mới có thể tìm ra phương pháp chữa trị. Vi phụ phải tốn công truy tìm tông tích của con đến tận Hoàng Sơn Thế Gia này. Hài tử, con có biết nỗi khổ tâm này của chúng ta không.
Trên mặt Bạch Tích Hương từ từ chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng vừa khóc vừa nói:
- Nữ nhi liên luỵ phụ mẫu tội thật đáng chết.
Bạch Tương nói:
- Hài tử, phụ mẫu vì con mà hao tổn tâm lực đó cũng là việc hợp với lẽ trời. Chỉ cần nhìn thấy hương nhi mạnh khoẻ là chúng ta vui rồi. Con mau theo ta đi gặp vị danh y đó.
Bạch Tích Hương nói:
- Nữ nhi đã nói với cha mẹ nhiều lần, danh y trong thiên hạ không một ai có thể chữa được tuyệt chứng này của con cả.
Bạch Tương nói:
- Cứ cho là vậy nhưng ta và mẹ con không thể không tận tâm tận lực.
Bạch Tích Hương đột nhiên lên tiếng nói:
- Thiên hạ danh y, ngoại trừ Hoàng Sơn Thế Gia Lý phu nhân ra, e rằng rất ít

người có y đạo vượt trên lão khiếu.
Bạch Tượng liền quay đầu lại nhìn lão:
- Các hạ là ...
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão khiếu Bích Trần Sơn Trang Bàng Thiên Hoá.
Bạch Tương liền ôm quyền nói:
- Thì ra đỉnh đỉnh đại danh Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá.
Huyền Y Long Nữ liền lên tiếng hỏi:
- Bàng trang chủ đã từng xem qua bệnh tình của tiểu nữ chưa ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Xem thì xem rồi, nhưng lão khiếu tự biết mình không có năng lực chữa trị tuyệt chứng đó.
Bàng Thiên Hoá là một danh y đương đại, lời của lão tự nhiên có ảnh hưởng rất lớn đến Bạch Tương.
Độc Kiếm Bạch Tương chậm rãi bước đến trước mặt lão ôm quyền nói:
- Vì bệnh tình của tiểu nữ ngu phu phụ đã tận hết tâm trí, nhưng thuỷ chung vẫn không tìm ra được một vị danh y có thể trị bệnh được cho tiểu nữ. Ôi, không dấu gì Bàng trang chủ, ngu phu phụ đi khắp chân trời khóc biển, chỉ cần có người nói chữa được bệnh cho tiểu nữ là hai chúng tôi tìm đến. Bàng trang chủ là nhất đại danh y, đối với bệnh tình của tiểu nữ nhất định có hiểu biết nhất định, mong Bàng trang chủ chỉ giáo.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Theo lão khiếu được biết, đương kim thế gian, có thể trị bệnh cho lệnh ái chỉ có hai người.
Huyền Y Long Nữ vội vàng lên tiếng hỏi:
- Là hai người nào ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Một người là Lý phu nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, người kia chính là lệnh ái.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Còn Bàng trang chủ ? Nếu Bàng trang chủ chịu chữa trị cho tiểu nữ, ngu phu phụ sẽ tận hết sức khuyển mã.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Phu nhân nặng lời rồi. Lão khiếu thực sự không có năng lực đó. Có điều Lý phu nhân đã đáp ứng chữa bệnh cho lệnh ái rồi.
Huyền Y Long Nữ liền quay sang nhìn Bạch Tương nói:
- Chúng ta cũng nên đi gặp Lý phu nhân mới đúng.
Độc Kiếm Bạch Tương chưa kịp lên tiếng đáp lời thì đã có có ba tiếng chuông ngân lên.
Độc Kiếm Vương Tương hành tẩu giang hồ nhiều năm, vừa nghe tiếng

chuông đã nảy sinh cảnh giác, lão thấp giọng hỏi:
- Bàng trang chủ, tiếng chuông này có ý nghĩa gì ?
Bàng Thiên Hoá chưa kịp đáp lời thì đã nghe ba tiếng chuông nữa ngân lên.
Bạch Tương nhìn Huyền Y Long Nữ nói:
- Có chuông báo động, bà ở đây bảo hộ Hương nhi, ta đi ra ngoài xem sao.
Bàng Thiên Hoá đưa tay ngăn Độc Kiếm Vương Tương lại nói:
- Ở Hoàng Sơn Thế Gia này không cần chúng ta xuất thủ.
Bạch Tương nói:
- Tại hạ tuy là phận khách, nhưng đã ở trong Hoàng Sơn Thế Gia này thì không cho phép người khác ở đây làm loạn. Huống hồ Lý phu nhân còn phải cứu chữa cho tiểu nữ. Bạch mỗ phải mượn cơ hội này vì Hoàng Sơn Thế Gia xuất lực báo đáp phần nào cho bà ấy.
Nói đoạn, lão liền lắc mình vọt ra ngoài cửa.
Thân pháp của lão cực nhanh, Bàng Thiên Hoá có muốn cản cũng không kịp.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Trong nửa ngày đã có hai lượt cường địch xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia. Không biết là nhân vật phương nào mà lại to gan lớn mật như vậy. Bạch Tương đã ra ngoài cự địch, lẽ nào Lâm Hàn Thanh lại không thể hay sao ?
Tâm niệm chuyển động, chàng liền chuyển thân phóng vọt ra ngoài theo sát Bạch Tượng.
Bàng Thiên Hoá định cản lại nhưng cũng không kịp.
Lâm Hàn Thanh chạy ra bên ngoài thì đã không thấy bóng Bạch Tượng đâu nữa. Chàng liền đề khí, tung mình nhảy lên nóc nhà, quan sát khắp nơi. Chỉ thấy bốn phía đều yên tịnh, không thấy bóng địch nhân, cũng chẳng thấy bóng người của Hoàng Sơn Thế Gia ra nghênh địch. Ngay cả Độc Kiếm Bạch Tương cũng không thấy đâu nữa.
Chàng liền ngạc nhiên thầm nhủ:
- Ở Hoàng Sơn Thế Gia này, mỗi một bộc nhân, nữ tỳ đều được sự huấn luyện nghiêm khắc, lâm địch không hoảng loạn.
Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe một giọng nữ lạnh lùng cất lên:
- Hoàng Sơn Thế Gia không cần người ngoài cự địch, các hạ mau lui lại để tránh bị ngộ thương.
Lâm Hàn Thanh tức giận nhìn quanh, chỉ thấy một thanh y tì nữ, hữu thủ cầm trường kiếm, tả thủ cầm một nắm ngân châm. Chàng không khỏi ngạc nhiên thầm nhủ:
- Trong tay nữ tỳ này chính là ám khí tuyệt độc Mai Hoa Châm ...
Nữ tỳ thấy Lâm Hàn Thanh vẫn đứng yên trên mái nhà không động đậy, tức giận quát lớn:
- Các hạ còn không mau về phòng, đứng ở đó làm gì ?

Lâm Hàn Thanh đang định nhảy xuống thì chợt nghe tiếng y phục phất gió.
Lý Trung Hụê đã nhảy lên đứng bên cạnh chàng nói:
- Lâm tướng công sẽ cùng ta đi xem xét tình hình.
Nữ tỳ kia liền dạ một tiếng, lùi lại chỗ ẩn thân ban đầu.
Hoàng Sơn Thế Gia này tựa hồ như phòng vệ rất lỏng lẻo, nhưng kỳ thật lại nghiêm mật vô cùng. Mỗi một người đều có chỗ ẩn nấp riêng, người ngoài không dễ gì mà phát hiện được.
Lý Trung Hụê thấp giọng nói:
- Lâm huynh, nơi đây là hậu viên của Hoàng Sơn Thế Gia. Nếu như cường địch có thể vào đến được đây, vậy chỉ còn cách sử dụng độc môn ám khí của Hoàng Sơn Thế Gia là Phi Phong Châm để đối phó chúng thôi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Phi Phong Châm hẳn là một loại ám khí rất ác độc ?
Lý Trung Hụê nói:
- Không sai. Nếu luận về sự ác độc, Phi Phong Châm còn hơn cả Mai Hoa Châm. Nhưng gia mẫu đã có cấm lệnh, nếu như không phải có kẻ địch xâm phạm thì không được lấy ra bừa bãi. Loại Phi Phong Châm này là do gia mẫu thiết kế, chưa từng xuất hiện trên giang hồ nên không ai biết đến cả.
Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:
- Thì ra là thế.

Hồi 29

Lý Trung Huệ nói:
- Lâm huynh muốn xem kẻ địch là ai đúng không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nhìn bốn bề đều yên tĩnh như vậy, dường như không phải là cường địch xâm nhập.
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Tiếng chuông đó không tuỳ tiện mà ngân lên đâu. Chuông đã ngân lên, tất có cường địch xâm nhập. Nếu như Lâm huynh có hứng, tiểu muội sẽ dẫn ra ngoài xem xét.
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm nói:
- Vậy xin làm phiền cô nương.
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Lâm huynh không cần khách sáo. Tiểu muội xin phép dẫn đường.
Đoạn nàng chuyển thân phóng vọt đi. Lâm Hàn Thanh liền theo sát phía sau, nhảy qua các nóc nhà mà đi.
Tốc độ của Lý Trung Huệ cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua mấy toàn đình viện. Bên tai Lâm Hàn Thanh đã vang lên tiếng binh khí chạm nhau.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Quả nhiên có kẻ địch xâm nhập.
Đoạn hai người liền gia tăng cước lực, chạy về hướng đó.
Vừa chạy, Lý Trung Huệ vừa nhắc nhở:
- Lâm huynh, nên nhớ không được tuỳ tiện xuất thủ.
Lâm Hàn Thanh vượt qua một bức tường, trước mặt đã thấy bốn thanh y tỳ nữ đang vây lấy một lão nhân vận đạo bào, ác đấu kịch liệt.
Phía sau, Vương bà bà tay cầm quải trượng, hai bên còn có sáu nữ tỳ đang cầm kiếm thủ thế.
Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia dựa vào sự bác tạp mà nổi danh thiên hạ. Các đời của Hoàng Sơn Thế Gia đã thu thập sở trường của các đại môn phái sau đó tổng hợp lại, tự hình thành một trường phái võ công mới, vì thế kiếm pháp của bốn nữ tỳ kia dường như không ai giống ai cả.
Trong vòng vây của bốn nữ tỳ, mỗi chiêu kiếm đều vô cùng hiểm ác, thật sự tình hình vô cùng hung hiểm. Nhưng lão nhân vận đạo bào kia cũng có võ công hơn người, chỉ thấy nét mặt lão vẫn ung dung, tay áo phất lên liên tiếp, bốn thanh trường kiếm tuy lăng lệ nhưng cũng không làm gì dược lão.

Lâm Hàn Thanh chăm chú quan sát năm người ác đấu, trong lòng không khỏi chấn động. Thì ra lão nhân vận đạo bào kia chính là Thiên Hạc Thượng Nhân ở Mao Sơn. Chàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nhủ:
- Thiên Hạc Thượng Nhân không phải đã bị Ngũ Độc Cung chủ giam cầm rồi hay sao ? Tại sao lại đến nơi này ?
Nghĩ đoạn, chàng liền cao giọng nói:
- Các vị cô nương có thể tạm thời dừng tay được không ?
Nào ngờ bốn thanh y tỳ nữ kia không thèm quay lại nhìn chàng một cái, tiếp tục liên thủ hợp kích lão nhân vận đạo bào, hơn nữa thế công còn mãnh liệt hơn trước.
Lý Trung Huệ liền thấp giọng nói:
- Lâm huynh, xin đừng tức giận. Bản môn quy pháp nghiêm ngặt. Bọn họ không thể nghe lệnh người khác đâu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương có nhận ra lão nhân đó không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Có phải là Mao Sơn Thiên Hạc Thượng Nhân ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai ! Ông ta là người trong chính phía, tuyệt đối không phải đến đây gây hấn. Xin cô nương ra lệnh cho bọn họ ngừng tay lại.
Lý Trung Huệ khẽ hật đầu quay sang gọi Vương bà bà:
- Vương bà bà, bảo bọn họ dừng lại.
Vương bà bà khẽ chau mày, trầm ngâm giây lát rồi cao giọng nói:
- Dừng tay !
Lời vừa dứt, bốn tỳ nữ lập tức thu kiếm thối lui.
Lâm Hàn Thanh bước lên phía trước ôm quyền nói:
- Lão tiền bối !
Thiên Hạc Thượng Nhân chăm chú nhìn lên mặt Lâm Hàn Thanh, chậm rãi hỏi:
- Ngươi có phải là Lâm Hàn Thanh ?
Lâm Hàn Thanh đáp:
- Chính là vãn bối. Không biết lão tiền bối đến Hoàng Sơn Thế Gia có việc gì ?
Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:
- Bần đạo thọ mệnh người khác mà đến đây.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Không biết là ai có thể sai sử được tiền bối ?
Thiên Hạc Thượng Nhân cúi đầu nói:
- Ngũ Độc Cung Chủ.
Chỉ nghe Vương bà bà cười lạnh tiếp lời:

- Thiên Hạc Thượng Nhân, ngươi đã dám xâm nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia, rõ ràng không coi Lý phu nhân và lão thân vào đâu. Món nợ này ngươi định tính thế nào đây ?
Thiên Hạc Thượng Nhân cười khổ nói:
- Bần đạo là bất đắc dĩ, chỉ mong Lý phu nhân mở lượng hải hà ...
Vương bà bà trầm tư giây lát rồi nói:
- Niệm tình quen biết giữa ngươi và lão thân, lão thân cũng không truy cứu chuyện này nữa.
Đoạn mụ đưa tay ra nói:
- Ngươi đi đi !
Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu nói:
- Bần đạo xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia không phải là không có nguyên nhân của nó. Làm sao có thể đi như vậy được ?
Vương bà bà khẽ biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi còn muốn gì ?
Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Làm phiền chuyển cáo với Lý phu nhân, có bần đạo cầu kiến.
Vương bà bà nói:
- Đã lâu phu nhân không còn quan tâmd dến truyện trần thế, cũng không tiếp khách. Ngươi muốn nói gì cứ nói với lão thân cũng được.
Thiên Hạc Thượng Nhân gượng cười nói:
- Chuyện này quan hệ trọng đại, chỉ sợ bà không thể làm chủ. Nói ra cũng không có ích gì.
Lý Trung Huệ đột nhiên lên tiếng:
- Có chuyện gì cứ nói với ta là được.
Lâm Hàn Thanh vội nói:
- Vị này là Lý cô nương.
Thiên Hạc Thượng Nhân liền nói:
- Làm phiền cô nương chuyển cáo với lệnh đường là có Mao Sơn Thiên Hạc cầu kiến.
Lý Trung Huệ nói:
- Vương bà bà đã nói với đạo trưởng, gia mẫu từ lâu không còn tiếp khách. Đạo trưởng danh mãn võ lâm, vãn bối kính trọng từ lâu. Nếu như tiền bối cần Hoàng Sơn Thế Gia giúp đỡ, Lý Trung Huệ quyết không từ chối.
Thiên Hạc Thượng Nhân vẫn gượng cười nói:
- Cô nương hào khí ngất trời không thua gì bậc tu mi nam tử, chẳng trách có thể đảm nhậm chức vị võ lâm minh chủ. Nhưng theo bần đạo, chuyện này chỉ e cô nương cũng không thể làm chủ được.
Vương bà bà tức giận quát lớn:
- Tên lỗ mũi trâu này thật quá đáng.Chuyện ngươi xâm nhập Hoàng Sơn Thế

Gia, lão thân đã không truy cứu thì thôi. Ngươi còn ở đây nói năng hồ đồ, thì đừng trách lão thân ra tay độc ác.
Thiên Hạc Thượng Nhân ngẩng đầu lên nhìn trời, trên mặt lộ vẻ khổ não nói:
- Các vị đều không chịu thay bần đạo thông báo cho Lý phu nhân một tiếng vậy là ép bần đạo phải xông vào rồi.
Vương bà bà nắm chặt quải trượng, tức giận quát:
- Ngươi cứ thử xem.
Lâm Hàn Thanh âm thầm quan sát thấy Thiên Hạc Thượng Nhân có vẻ rất khổ tâm, trong lòng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:
- Ông ta đòi gặp Lý phu nhân không biết vì nguyên do gì ?
Chỉ thấy Thiên Hạc Thượng Nhân chắp tay trước ngực nói:
- Bần đạo vì thời gian có hạn, không thể chậm trễ được nữa. Có chỗ nào đắc tội, ngày sau sẽ đăng môn tạ lỗi.
Lời vừa dứt, lão đã tung mình vọt lên không trung, thân hình như một con hạc khổng lồ bay qua đầu Lâm Hàn Thanh, lao vọt đi. Đúng lúc Thiên Hạc Thượng Nhân lao vọt lên, Vương bà bà cũng cùng lúc tung người lên, chặtn trước mặt lão. Quải trượng trong tay quét ra một chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn.
Thiên Hạc Thượng Nhân đang ở trên không, đột nhiên tung mình vọt lên lần nữa, tránh khỏi một kích của Vương bà bà. Khi lão hạ thân xuống đất thì đã ở ngoài xa ba trượng rồi.
Vương bà bà tức giận quát:
- Thiên Hạc lão đạo, ngươi dám ở lại quyết đấu với lão thân ba trăm hiệp không ?
Chỉ nghe Thiên Hạc Thượng Nhân cao giọng đáp:
- Bần đạo không có thời gian. Ngày sau sẽ đăng môn bái phỏng, xin được chỉ giáo.
Vương bà bà định tung mình đuổi theo thì Lý Trung Huệ đưa tay cản lại:
- Không cần đuổi nữa, cứ để lão nếm chút đau khổ.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên nghĩ tới ả nữ tỳ cầm Phi Phong Châm ẩn thân trong hậu viện, bất giác nảy sinh cảm giác lo lắng cho lão.
Vương bà bà nhìn theo bóng Thiên Hạc Thượng Nhân đi xa dần, chậm rãi nói:
- Nếu lão đả thương người của Hoàng Sơn Thế Gia, lão thân quyết không cho hắn rời khỏi Vạn Tùng Cốc này.
Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì thầm nhủ:
- Vương bà bà này tuổi tác đã cao, đầu tóc bạc trắng rồi mà tính tình vẫn còn nóng như lửa.
Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt thấy ở hướng Nam có hai bóng người chạy

như bay tới.
Vương bà bà thấy lại có kẻ đến xâm nhập, tức giận đến toàn thân rung động, nghiến răng nói:
- Được lắm ! Mấy chục năm nay chưa có kẻ nào dám xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia một bước. Không ngờ chỉ trong mấy ngày, liên tiếp có cường địch xâm nhập. Nếu ta lưu lại mấy cái mạng nhỏ của chúng thì trên giang hồ e rằng không ai còn Hoàng Sơn Thế Gia ra gì nữa.
Mấy câu nói này của mụ, tựa hồ như để cho riêng Lý Trung Huệ nghe.
Vương bà bà tuy tính tình nóng nảy, nhưng nhìn người hết sức chính xác. Lý Trung Huệ khẽ mỉm cười, đưa tay kéo áo Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm huynh, chúng ta không cần xuất thủ.
Đoạn nàng liền kéo Lâm Hàn Thanh lùi lại năm bước.
Hai bóng nhân ảnh đó cực nhanh, nháy mắt đã đến chỗ mấy người đang đứng.
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi ngẩn người ra. Thì ra hai người vừa đến chính là Kim Lăng Chung Sơn Thanh Vân Quán Chủ Tri Mệnh Tử và Thần Thâu Dương Thanh Phong.
Tri Mệnh Tử chuyển động mục quang, nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Hay quá ! Hay quá ! Lâm thế huynh cũng ở đây. Đỡ cho bần đạo tốn công đi tìm.
Lâm Hàn Thanh ôm quyền đáp:
- Quán chủ đến đây không hiểu ...
Tri Mệnh Tử không để Lâm Hàn Thanh nói hết lời, đã nhanh miệng nói:
- Lệnh đường và lệnh sư đang tìm kiếm Lâm thế huynh. Họ đã đến Thanh Vân Quán, đòi bần đạo giao người. Bần đạo đang không biết tìm Lâm thế huynh ở đâu thì lão thâu nhi đến Thanh Vân Quán thăm bần đạo. Lão thâu nhi nói có thể Lâm thế huynh đã đến Hoàng Sơn Thế Gia. Thế là bần đạo liền cũng hắn đến đây tìm thử, không ngờ Lâm thế huynh quả nhiên ở đây.
Vương bà bà nãy giờ vẫn tọa thủ bàng quan, đột nhiên lên tiếng nói:
- Quán chủ tuy là khách của Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng cũng không thể không theo quy định. Đã không báo danh, lại từ trên vách núi đột nhập Vạn Tùng Cốc. Có phải các người cho rằng Hoàng Sơn Thế Gia này không còn ai nữa không ?
Tri Mệnh Tử chắp tay cười nói:
- Bên ngoài Vạn Tùng Cốc đã bị người ta phong bế, bần đạo đành phải mượn một sợi dây thừng leo xuống từ vách núi mới vào được đến đây.
Vương bà bà biến sắc nói:
- Kẻ nào mà to gan lớn mậtm dàm phong bế đại môn của Hoàng Sơn Thế Gia ?
Tri Mệnh Tử lắc đầu nói:

- Điều này thì bần đạo không được biết ?
Thần Thâu Dương Thanh Phong cũng lên tiếng tiếp lời:
- Đám người đó ăn mặc kỳ quái, màu mè sặc sỡ.
Lý Trung Huệ quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Đến thật là nhanh.
Lâm Hàn Thanh còn chưa nghĩ ra nàng nói đến ai, liền thuận miệng hỏi:
- Là ai ?
Lý Trung Huệ nói:
- Thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương.
Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:
- Không sai. Thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương đích thực phân thành năm loại màu sắc khác nhau.
Vương bà bà nắm chặt quải trượng nói:
- Làm phiền tiểu thư dẫn khách vào đại sảnh uống trà, lão thân ra cửa cốc xem xét tình hình.
Đoạn mụ đưa tay vẫy nhẹ, tám thanh y tỳ nữ liền theo sát sau lưng chạy ra cửa cốc.
Lý Trung Huệ vội cao giọng gọi :
- Bà bà chậm bước.
Vương bà bà dừng bước lại hỏi:
- Cô nương có gì phân phó ?
Lý Trung Huệ nói:
- Chuyện này quan hệ trọng đại. Tốt nhất bà bà nên đến gặp gia mẫu thỉnh ý của người trước, rồi hãy xuất cốc đối địch cũng chưa muộn.
Vương bà bà trầm ngâm giây lát rồi gật đầu nói:
- Cô nương nói không sai.
Đoạn mụ quay sang nói với bốn thanh y nữ tỳ bên phải nói:
- Các ngươi cầm theo Phi Phong Châm phòng thủ ở cốc khẩu, kẻ nào tự tiện xâm nhập, giết không tha.
Bốn ả nữ tỳ liền dạ một tiếng, tung mình chạy đi.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:
- Vương bà bà ở Hoàng Sơn Thế Gia này quyền lực không nhỏ, e rằng chỉ dưới có Lý phu nhân.
Đột nhiên chàng nghĩ đến Độc Kiếm Bạch Tương, tại sao lại không thấy lão đâu, nếu chẳng may để lão bị thương bởi Phi Phong Châm, thì không phải sẽ gây nên chuyện hiểu lầm sao. Chàng đang dịnh hỏi Lý Trung Huệ thì đột nhiên có hai tiếng hú sắc nhọn truyền đến.
Lâm Hàn Thanh liền thầm nhủ:
- Tiếng hú này khẳng định là của hầu nhân phát ra.
Chỉ thấy Vương bà bà toàn thân rung động, ngửa mặt lên trời cười một tràng

dài rồi nói:
- Được lắm ! Bốn phương tám hướng đều có địch nhân xâm nhập. Không ngờ chúng coi thường lão thân như thế ?
Dương Thanh Phong mỉm cười nói:
- Quán chủ, chúng ta đi xem thế nào ?
Tri Mệnh Tử nói:
- Xem ra ngươi không thể thúc thủ bàng quan được nữa rồi.
Dương Thanh Phong thấp giọng nói:
- Vị Lý cô nương này là đương kim võ lâm minh chủ, không phải là thuộc hạ của nàng ta, cũng không giúp nàng ta cự địch thì chính là kẻ thù của nàng rồi.
Tri Mệnh Tử thở dài nói:
- Ngươi không cần khích bác bần đạo làm gì. Bần đạo tuy lười nhác thành tính, không thích cùng người khác động thủ động cước, nhưng tình hình hôm nay, e rằng khó mà ngồi yên được.
Lý Trung Huệ tâm sự trùng trùng, nghe hai người nói chuyện mà cũng không buồn lên tiếng tiếp lời.
Bên trong đại sảnh đã có bốn nữ tỳ chờ sẵn dâng trà. Lâm Hàn Thanh thầm quan sát nét mặt của những tỳ nữ này, thấy người nào người nầy đều thần sắc trấn định, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng không khỏi thầm khen ngợi:
- Người của Hoàng Sơn Thế Gia quả nhiên được huấn luyện nghiêm ngặt, lâm nguy bất loạn.
Chỉ thấy Lý Trung Huệ quay mặt sang nói nhỏ mấy câu với một nữ tỳ. Ả ta liền lập tức quay người chạy đi.
Phút chốc đã có tám nữ tỳ cầm kiếm chạy vào đại sảnh.
Lý Trung Huệ chậm rãi đứng lên nói:
- Chư vị cứ ngồi đây uống trà, ta phải ra ngoài cốc xem là cao thủ phương nào đến Hoàng Sơn gây chuyện ?
Lâm Hàn Thanh liền đứng dậy theo nói:
- Tại hạ đi cùng minh chủ.
Lý Trung Huệ nói:
- Vậy làm phiền Lâm huynh rồi !
Dương Thanh Phong cũng đứng dậy theo nói:
- Lão phu cũng muốn đi theo minh chủ.
Lý Trung Huệ nói:
- Các vị từ xa đến đây, còn chưa nghỉ ngơi, đâu dám làm phiền đại giá ?
Dương Thanh Phong nói:
- Tại hạ có chết cũng không hối hận.
Đoạn lão quay lại nhìn Tri Mệnh Tử, thấy lão ta vẫn ngồi yên lặng, đối với

lời nói của ba người, tựa hồ không nghe thấy gì.
Dương Thanh Phong biết võ công lão cao cường, nếu như có thể cùng đi, chắc chắn sẽ là một trợ thủ không tồi. Thấy lão vẫn ngồi yên, Dương Thanh Phong liền nói:
- Đạo trưởng ...
Tri Mệnh Tử mỉm cười hỏi:
- Có chuyện gì ?
Dương Thanh Phong thầm nhủ:
- Tên lỗ mũi trâu khốn kiếp này thật đáng ghét. Vừa nãy còn nói không thể toạ thị bàng quan, bây giờ lại giả như không biết gì.
Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lão vẫn nói:
- Lý cô nương muốn ra ngoài cốc xem xét tình hình.
Tri Mệnh Tử nói:
- Được lắm, đi sớm về sớm.
Dương Thanh Phong tức giận thầm nhủ:
- Được lắm ! Lão thâu nhu này không nói rõ với ngươi thì không được.
Đoạn lão liền nói:
- Đạo trưởng có đi cùng không ?
Tri Mệnh Tử thở dài nói:
- Bần đạo ở đây đợi các vị cũng vậy thôi.
Lý Trung Huệ chớp chớp mắt nói:
- Ngọc Quyên quá nghịch ngợm nên đã bị gia mẫu giam lại, lát nữa đạo trưởng gặp gia mẫu, mong hãy nói giúp nó mấy câu.
Tri Mệnh Tử gật đầu nói:
- Bần đạo ghi nhớ.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Chúng ta đi thôi !
Đoạn nàng quay người bước ra khỏi đại sảnh.
Lý Trung Huệ gia tăng cước bộ, lao đi như bay. Trong nháy mắt đã ra đến cốc khẩu.
Tám tỳ nữ cầm kiếm và Lâm Hàn Thanh, Dương Thanh Phong cũng đi sát phía sau.

Hồi 30

Đi đến cốc khẩu, Lý Trung Huệ đột nhiên giảm bớt cước lực, đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc vương trước mặt, rồi chậm rãi bước lên phía trước.
Chỉ thấy ngoài cốc khoảng năm sáu trượng, có một tốp đại hán quần áo màu sắc khác nhau đang tụ tập.
Quần áo phân làm bốn màu, mỗi màu có năm người. Quần áo màu vàng kim thì đeo kiếm. Quần áo màu ngân bạch thì xách đao. Quần áo màu xám thì lưng quần trường tiên. Quần áo màu lam thì tay cầm hổ đầu xoa. Bốn năm hai mươi người, phân biệt đứng thành bốn phương vị.
Lý Trung Huệ chuyển động mục quang, ánh mắt quét một vòng quan sát tình hình rồi chậm rãi lên tiếng:
- Người nào là thủ lĩnh ở đây, xin mời ra nói chuyện.
Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo vọng đến đáp:
- Lý minh chủ có gì chỉ giáo ?
Từ sau lưng các đại hán, một thanh y thiếu nữ đeo kiếm chậm rãi bước ra.
Lý Trung Huệ khẽ chau mày liễu nói:
- Ngươi là ai ?
Thanh y thiếu nữ liền mỉm cười đáp lời:
- Tỳ tử là Tiểu Thuý, phụng lệnh Tây Môn cô nương đến đây ...
Lý Trung Huệ cười lạnh một tiếng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương sai ngươi đến đây có dụng tâm gì ?
Tiểu Thuý khẽ mỉm cười nói:
- Tây Môn cô nương chỉ dặn tiểu tỳ trấn thủ bên ngoài Vạn Tùng Cốc đợi chỉ thị của người.
Lý Trung Huệ nói:
- Tây Môn Ngọc Sương và ta có hẹn ước quyết chiến tại đây. Mọi ân oán đến lúc đó sẽ giải quyết một lượt. Tại sao cô ta lại không thủ tín, phái các ngươi đến đây làm gì ?
Tiểu Thuý nói:
- Tiểu tì chỉ phụng mệnh hành sự, không dám hỏi nhiều. Hơn nữa tiểu tỳ cũng không biết cô nương nhà chúng tôi có hẹn ước với Lý minh chủ.
Lý Trung Huệ cười lạnh lùng nói:
- Ngươi có biết nếu như cuộc hẹn đó bị phá hoại, kết cục sẽ thế nào không ?
Tiểu Thuý lắc đầu nói:
- Chuyện này tiểu tỳ không được biết.

Lý Trung Huệ nói:
- Ta có thể nói cho ngươi. Như vậy ở đây sẽ lập tức xảy ra một trường huyết chiến.
Tiểu Thuý nói:
- Trước khi tiểu tì đến đây cô nương nhà chúng tôi đã đặc biệt tuyển lựa ra hai mươi cao thủ tinh nhuệ đi theo hỗ trợ. Nhưng cô nương cũng dặn đi dặn lại tiểu tỷ rằng người không phạm ta, ta không phạm người, không được tự tiện xuất thủ, cũng không được lui bước trước địch nhân làm tổn hại uy danh của Mai Hoa Môn.
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu như lúc này ta hạ lệnh giết chết các ngươi, nhất định sẽ bị Tây Môn Ngọc Sương chê cười. Còn nếu như để các ngươi chặn trước cửa Vạn Tùng Cốc, sẽ làm tổn hại đến danh dự của Hoàng Sơn Thế Gia.
Tiểu Thuý mỉm cười nhạt nhẽo nói:
- Ý kiến của Lý minh chủ thế nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Lập tức rời khỏi nơi đây, tránh việc trước khi đại hội võ lâm bắt đầu đã có một trường thảm kịch lưu huyết.
Tiểu Thuý thở dài nói:
- Đa tạ thịnh tình của Lý minh chủ, nhưng trước khi tiểu tỳ nhận được chỉ thị của cô nương nhà chúng tôi thì tiểu tỳ không thể đi đâu cả, mong minh chủ thứ tội.
Lý Trung Huệ khẽ biến sắc mặt nói:
- Ngươi không đi thật sao ?
Tiểu Thuý nói:
- Tiểu tỳ chưa từng đặt chân vào địa phận Vạn Tùng Cốc, như thế chưa thể xem là xâm nhập. Hoàng Sơn Thế Gia và Lý minh chủ nếu như muốn hưng binh vấn tội thì cũng chưa có lý do đầy đủ. Tỳ tử đã được chỉ thị của Tây Môn cô nương, phải hết sức khiêm cung thủ lễ với Lý minh chủ, cho dù chuyện gì xảy ra cũng không được mạo phạm đến cô nương. Nhưng nếu như cô nương ép bức tiểu tỳ quá đáng, tiểu tỳ đành phải liều mạng để giữ lấy sinh mạng nhỏ nhoi này.
Lý Trung Huệ cười lạnh một tiếng nói:
- Thật là giỏi giảo biện. Ngươi đã suất lĩnh cao thủ đến đây chặn trước cửa Vạn Tùng Cốc, lại còn cưỡng từ đoạt lý.
Tiểu Thuý nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia có giới môn, tiểu tỳ chưa từng xâm phạm một bước đúng không ? Lẽ nào Lý minh chủ không thừa nhận điều này ?
Lý Trung Huệ chuyển động mục quang, quả nhiên tốp cao thủ dưới trường Tiểu Thuý chưa hề xâm phạm vào giới môn của Hoàng Sơn Thế Gia một

bước. Trong lòng nàng thầm nhủ:
- Con a đầu này không chỉ giỏi cưỡng từ đoạt lý, hơn nữa còn vô cùng cẩn thận.
Tâm niệm chuyển động, nàng liền lạnh lùng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương sai ngươi suất lĩnh thuộc hạ đến Hoàng Sơn trước ngày hẹn là có ý gì ?
Tiểu Thuý nói:
- Tây Môn cô nương chỉ thị tiểu tỳ ở đây tiếp đón khách do người mời đến.
Lý Trung Huệ thở dài một tiếng, không nói lời nào.
Lâm Hàn Thanh không nhịn được liền cất tiếng hỏi:
- Tây Môn Ngọc Sương còn phải mời trợ thủ nữa sao ?
Tiểu Thuý đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một cái nói:
- Nếu như tiểu tỳ nhớ không lầm, ngài chính là Lâm tướng công ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chính là tại hạ.
Tiểu Thuý chậm rãi cho tay vào bọc lấy ra một bức thư niêm phong kín rồi nói:
- Tây Môn cô nương dặn tiểu tỳ rằng công tử là người ngoài chuyện này. Ngài không phải là thuộc hạ Mai Hoa Môn, cũng không phải là người dưới trướng Lý minh chủ. Tuy ngài đang ở Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng cũng không phải là khách ở đây, không biết nói thế có đúng không ?
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Ngươi muốn nói gì cứ nói đi ?
Tiểu Thuý nói:
- Nếu như tỷ tử nói không sai, Tây Môn cô nương có một phong thư đưa cho ngài. Nhưng nếu như Lâm tướng công đã đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia, thì tốt nhất không nên đọc bức thư này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại sao ?
Tiểu Thuý nói:
- Cô nương có nói, nếu Lâm tướng công đã đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia, tiếp nhận phong thư này chỉ sợ sẽ bị tội tư thông với địch.
Lý Trung Huệ nói:
- Chàng là khách của Hoàng Sơn Thế Gia.
Tiểu Thuý liền hai tay dâng phong thư lên nói:
- Lý minh chủ nói tướng công là khách ở đây, chắc là không sai rồi.
Lâm Hàn Thanh tiếp nhận phong thư, chỉ thấy bên ngoài viết:
- Diện trình Lâm tướng công thân sách (Phải trao cho Lâm tướng công đích thân mở)
Lâm Hàn Thanh nhìn Lý Trung Huệ một cái, trầm giọng hỏi Tiểu Thuý:

- Bức thư này có thể mở ngay không ?
Tiểu Thuý nói:
- Tây Môn cô nương nói, cho dù Lâm tướng công mở ra xem một mình, rất có thể sẽ nói cho Lý minh chủ biết. Vì thế chẳng cần phải giấu diếm làm gì, tuỳ ngài muốn mở lúc nào cũng được ?
Lâm Hàn Thanh nghiêm sắc mặt, chậm rãi mở phong thư ra đọc một lượt, đột nhiên sắc mặt đại biến.
Lý Trung Huệ vốn chăm chú nhìn Lâm Hàn Thanh, tựa hồ như muốn thông qua thần sắc chàng biến đổi để nhìn ra tâm sự của chàng.
Đợi chàng đọc xong, Lý Trung Huệ liền thấp giọng nói:
- Bức thư đó viết những gì ?
Lâm Hàn Thanh chậm rãi gấp bức thư lại, thấp giọng nói:
- Chúng ta trở về rồi cô nương xem cũng chưa muộn.
Lý Trung Huệ là nhân vật thông minh cỡ nào, lập tức có cảnh giác, phong thư đó rất có thể là quỷ kế của Tây Môn Ngọc Sương. Đoạn nàng liền mỉm cười trầm giọng nói với Tiểu Thuý:
- Trước khi mặt trời lặn, các ngươi phải giải tán. Bằng không đứng trách ta ra tay độc ác.
Tiểu Thuý mỉm cười đáp lại:
- Tì tử ghi nhớ lời nói của Lý minh chủ.
Lý Trung Huệ sắc mặt lạnh lùng, đưa mắt nhìn lên chỉ thấy một con hồ điệp bay đến. Nàng liền đưa tay lên vẫy nhẹ, chỉ thấy một đạo ngân quang sẹt đến, con hồ điệp lập tức rơi xuống đất.
Thì ra, Lý Trung Huệ đã phóng ra một mũi Phi Phong Châm.
Lâm Hàn Thanh ngưng mục quan sát, chỉ thấy trên cánh con hồ điệp đã có một lỗ nhỏ.
Tiểu Thuý biến sắc mặt nói:
- Không ngờ đường đường Hoàng Sơn Thế Gia lại sử dụng ám khí có độc giống như là Mai Hoa Châm.
Lý Trung Huệ nói:
- Thứ này so với Mai Hoa Châm còn độc ác gấp mười lần. Đến khi trời tối, cho dù Tây Môn Ngọc Sương tự thân đến đây cũng khó mà tránh được.
Tiểu Thuý chau mày, định nói gì nhưng lại thôi.
Lý Trung Huệ quay lại nói với tám tên nữ tỳ nói:
- Các ngươi thủ ở cốc khẩu, nếu như sau khi mặt trời lặn bọn chúng còn chưa rời khỏi đây, các người cứ dùng Phi Phong Châm đối phó chúng, nhất loạt giết hết cho ta,
Tám tên nữ tỳ liền đồng thanh đáp:
- Tiểu tỳ tuân mệnh.
Lý Trung Huệ lại nói:

- Nhưng trước khi mặt trời lặn, tuyệt đối không thể xâm phạm đến chúng.
Nói đoạn, nàng liền quay người đi vào cốc.
Lâm Hàn Thanh vội sát theo sau lưng Lý Trung Huệ , tám tên nữ tỳ lập tức đoạn hậu, từ từ lùi vào cốc khẩu.
Tiểu Thuý đưa mắt nhìn sau lưng Lý Trung Huệ, thở hắt ra một tiếng, ngửa mặt nhìn trời, trầm tư không nói.
Phi Phong Châm đó quá độc ác, quá kinh dị. Tiểu Thuý tự biết không thể kháng cự, nhưng ả cũng không cam tâm rời khỏi nơi này. Nhất thời lưỡng lự không biết quyết định làm sao.
Lại nói Lâm Hàn Thanh sau khi vào cốc, đột nhiên bước lên hai bước nói:
- Lý cô nương, Tiểu Thuý liệu có rời khỏi hay không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Sợ rằng ả không dám ở lại. Nhưng điều làm tiểu muội không hiểu là nguyên nhân mà ả đến đây ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bên trong Vạn Tùng Cốc có mạch nước chạy qua không ?
Lý Trung Huệ hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tây Môn Ngọc Sương có nói đến ...
Lý Trung Huệ nói:
- Cô ta định đào mạch nước ngầm, nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Trong thư có nói, nếu như mạch nước ngầm bị đào lên, Vạn Tùng Cốc sẽ biến thành một vùng nước mênh mông. Nhưng người muốn đào mạch nước đó lên lại không phải là nàng ta.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Không phải nàng ta, vậy là ai ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Việc này ... trong thư không nói đến. Nhưng nếu như cô nương không biết chuyện này, đi hỏi Lý phu nhân chắc là sẽ có đáp án.
Lý Trung Huệ chậm rãi nói:
- Có thể cho tiểu muội xem bức thư đó không ?
Lâm Hàn Thanh cho tay vào ngực áo lấy bức thư của Tây Môn Ngọc Sương ra đưa cho Lý Trung Huệ, đoạn thở dài nói:
- Trong thư nàng ta viết rất nhiều chuyện không liên quan, nhưng đó chỉ là hồ thuyết bát đạo, cô nương không cần phải để ý.
Lý Trung Huệ tiếp lấy bức thư trong tay Lâm Hàn Thanh, mở ra xem một lượt, chỉ thấy bên trên viết:
- Thư phụng Lâm tướng công Hàn Thanh túc hạ, thiếp nghe trong Hoàng

Sơn Thế Gia có lưu giữ nhiều kỳ dược trong thiên hạ, Lý phu nhân lại là kỳ nhân đương thế, không những võ công tuyệt thế mà y đạo cũng tinh thâm vượt xa tiện tiếp. Chắc hẳn giờ này tướng công đã khang phục lại rồi, tiện thiếp xin có lời chúc mừng.
Lý Trung Huệ cười nhạt nhẽo nói:
- Cô ta rất quan tâm đến huynh.
Đoạn nàng đưa mắt đọc tiếp:
- Tiện thiếp nghe Lý phu nhân năm xưa thất bại trên tình trường, dù đã mấy chục năm nhưng vết thương lòng vẫn chưa khỏi, đối với chuyện của con cái bà ta không hề hỏi tới. Nhưng tiệp thiếp cho rằng khi đến lúc quan thiết, bà sẽ động lòng từ mẫu mà tham gia vào chuyện này. Việc này đã khiến cho thế tất thắng của tiện thiếp bị lung lay, vì thế tiện thiếp không thể không chuẩn bị trước, mời thêm trợ thủ. Tiện thiếp lòng đầy cừu hận, sát cơ đã động, trường ác chiến này khẳng định sẽ hung tàn tuyệt luân. Lý Trung Huệ sẽ dùng thân phận minh chủ hiệu lệnh thiên hạ, triệu tập cao thủ các đại môn phái đến Hoàng Sơn Thế Gia. Vạn Tùng Cốc sẽ thây chất thành núi, máu chảy thành sông.
Lý Trung Huệ khẽ chau mày nói:
- Xem ra Tây Môn Ngọc Sương đã quyết tâm tạo một trường sát kiếp.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương cứ xem tiếp đi.
Lý Trung Huệ lại đọc tiếp:
- Phóng mắt khắp thiên hạ, tiện thiếp tự tin mình có rất ít địch thủ. Bạch Tích Hương tài trí tuyệt thế, nhưng võ công có hạn, hơn nữa tiện thiếp đã hạ độc thủ huỷ đi võ công của nàng ta. Hoàng Sơn Thế Gia dù có kỳ dược cũng chỉ có thể cứu được cái mạng của nàng mà thôi. Bạch Tích Hương đã đả thương chàng, tiện thiếp dù giết nàng ta cũng không có gì là lạ.
Lý Trung Huệ hừ nhẹ một tiếng nói:
- Tự hát tự khen, cô ta và huynh có quan hệ gì ? Cần gì cô ta phải báo cừu cho huynh chứ ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:
- Lúc này rồi mà còn có tâm tình nghĩ những chuyện đó hay sao ?
Lý Trung Huệ lại đọc tiếp:
- Tiện thiếp vốn muốn nghe lời khuyên của chàng, ẩn cư nơi sơn lâm, không tranh phong cùng lũ phàm phu tục tử trong giang hồ nữa. Nhưng huyết hải thâm cừu của phụ mẫu vẫn canh cánh không yên vì thế tiện thiếp đành phải phụ lòng Lâm tướng công. Chỉ mong Lâm tướng công có thể tránh khỏi vòng thị phi, không trợ lực cho tiện thiếp cũng không giúp sức cho Lý Trung Huệ. Mong chàng hãy nghe lời thiếp, đặt mình bên ngoài chuyện này mà xem một trường long tranh hổ đấu. Sau này nếu tiện thiếp may mắn báo

được đại cừu, tự nhiên sẽ đến bái tội trước Lâm tướng công.
Lý Trung Hụê thở dài nói:
- Không ngờ tình nghĩa của cô ta với huynh thâm trọng như vậy.
Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hắng một tiếng đáp:
- Tây Môn Ngọc Sương tâm cơ âm trầm, trong lòng tràn ngập hận thù, những lời này làm sao có thể tin được ?
Lý Trung Hụê không nói gì, chỉ tiếp tục đọc thư:
- Binh bất yếm trá, càng trá càng tốt. Hai bên đã xem nhau là kẻ thù thì không phải ngươi chết, tức là ta chết, tiện thiếp vốn định đào bới thuỷ mạch trong Hoàng Sơn, nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia trong biển nước. Trong nháy mắt, Hoàng Sơn Thế Gia đỉnh đỉnh đại danh trong võ lâm sẽ bị huỷ bởi dòng nước cuồn cuộn chảy. Cho dù Lý phu nhân đó có tài thông thiên triệt địa cũng không thể kháng cự được sức mạnh của tự nhiên. Chỉ trong một đêm, e rằng Hoàng Sơn Thế Gia sẽ chìm trong biển nước. Nhưng tiện thiếp lại cảm thấy hành vi này quả thật tổn thương đến thiên đạo, huống hồ tướng công còn đang dưỡng thương trong Vạn Tùng Cốc, hồng thuỷ vô tình, tự nhiên tướng công cũng phải chung số phận với Hoàng Sơn Thế Gia. Nghĩ đến điểm này, tiện thiếp quyết định bỏ cách đơn giản, tìm cách phức tạp, dựa vào võ công bản thân mà phân thắng phụ với Lý phu nhân kia một phen.
Lý Trung Hụê hừ nhẹ nói:
- Hừ, cô ta không đào thuỷ mạch ở Hoàng Sơn, hoá ra là sợ chàng cũng bị nhấn chìm. Thật là đa tình ! Thật là nhân nghĩa ! ...
Lâm Hàn Thanh thở dài than:
- Lý cô nương đọc tiếp đi ! Tuy Tây Môn Ngọc Sương không đào thuỷ mạch của Hoàng Sơn, nhưng vẫn còn có người khác muốn gia hại Hoàng Sơn Thế Gia.
Lý Trung Hụê ưu tư nhìn Lâm Hàn Thanh rồi tiếp tục xem thư:
- Tuy tiện thiếp có lòng nhân từ, nhưng trong giang hồ còn nhiều kẻ lòng dạ độc ác. Theo tiện thiếp được biết, có người đang nhân cục thế hỗn loạn , Hoàng Sơn Thế Gia phân tâm đối phó với tiện thiếp, thừa cơ ngầm hạ độc thủ, đào bới thuỷ mạch ở Hoàng Sơn lên, nhất cử có thể nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia. Dụng tâm của chúng là giá hoạ cho tiện thiếp, đồng thời những kẻ khác có ân oán với Hoàng Sơn Thế Gia sẽ thừa cơ báo cừu, tạo nên tình hình hỗn loạn. Đây chính là kế một hòn đá trúng hai con chim. Mong Lâm tướng công chuyển cáo với Lý Trung Hụê, bảo nàng ta cần thận đề phòng, tránh những chuyện đáng tiếc xảy ra. Một lời của Lâm tướng công có thể cứu được hơn trăm nhân mạng của Hoàng Sơn Thế Gia, như vậy có thể đền đáp được cái ơn liệu thương của họ rồi. Nhân cơ hội này tướng công hãy rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, thoát khỏi vòng thị phi ân oán này đi. Bên ngoài mưa lớn, ngọn đèn cũng sắp hết dầu, chỉ hận giấy ngắn mà tình dài, khó mà

nói hết được nỗi khổ tương tư. Đáng tiếc tiện thiếp thân mang huyết hải thâm cừu, muốn rời khỏi giang hồ mà không thể được. Thư viết đã dài, tiện thiếp xin dừng ở đây.
Bên dưới còn một hàng chữ nhỏ đề: Tây Môn Ngọc Sương cẩn bút.
Lý Trung Huệ xem xong bức thư dài của Tây Môn Ngọc Sương, không khỏi chau mày. Nàng chậm rãi gấp bức thư lại đưa cho Lâm Hàn Thanh rồi nói:
- Huynh có nghe lời khuyên của cô ta, rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia không?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Việc này không gấp, trước mắt phải lo việc phòng ngừa có người phá hoạch thủy mạch, cô nương có biết thuỷ mạch đó ở đâu không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tiện thiếp từng nghe gia mẫu nói qua, nhưng lại không biết thuỷ mạch ở đâu ? Chuyện này cần phải đi thỉnh thị gia mẫu mới có thể quyết định xem làm thế nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này vô cùng trọng đại, không thể trì hoãn được. Tốt nhất cô nương nên đi gặp phu nhân ngay đi.
Lý Trung Huệ gật đầu nói:
- Đúng vậy !
Đoạn nàng liền gia tăng cước bộ chạy đi.
Lâm Hàn Thanh theo sát sau lưng Lý Trung Huệ, khi đến gần đại sảnh chàng liền nói:
- Cô nương đi gặp phu nhân, tại hạ sẽ đợi ở trong này.
Lý Trung Huệ nói:
- Không phải gia mẫu rất tốt với huynh sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều này thì tại hạ không biết.
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu Lâm tướng công có thể cùng tiện thiếp đi gặp gia mẫu thì tốt quá. Tốt nhất có thể cho gia mẫu xem qua bức thư của Tây Môn Ngọc Sương. Ôi ! Mười mấy năm nay, gia mẫu chỉ ẩn thân trong Thái Thượng Các, không hề hỏi đến những chuyện phàm tục thế gian. Tất cả chuyện lớn, chuyện nhỏ của Hoàng Sơn Thế Gia đều do Vương bà bà một tay xử lý. Tiện thiếp lần này cũng không nắm chắc có thể thuyết phục được gia mẫu xuất thủ hay không nữa. Nếu như có Lâm tướng công cùng đi, đem sự ngông cuồng của Tây Môn Ngọc Sương kia nói lại cho gia mẫu, có thể sẽ đánh động được tính hiếu thắng của người.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Mẫu tử thiên tính, làm gì có người mẹ nào không thương yêu con cái của mình ...

Đoạn chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Nếu như cô nương cảm thấy tiện, tại hạ cùng rất muốn được đi gặp Lý phu nhân.
Lý Trung Huệ nói:
- Vậy chúng ta đi thôi !
Nói đoạn, nàng liền cử bổ bước đi. Lâm Hàn Thanh cũng theo sát sau lưng, đi thẳng đến Thái Thượng Các.
Bên ngoài cửa Thái Thượng Các có hai nữ tỳ toàn thân bạch y, tay chấp trường kiếm đứng trấn thủ bên ngoài. Thấy hai người đến, một ả liền lạnh lùng lên tiếng:
- Phu nhân có lệnh, ngoại trừ người được phu nhân triệu kiến, bất kỳ ai cũng không được vào Thái Thượng Các.
Lý Trung Huệ nói:
- Ngươi biết ta là ai không ?
Bạch y nữ tỳ liền bên trái cúi người hành lễ nói:
- Tỳ tử lẽ nào không nhận ra cô nương ?
Lý Trung Huệ nói:
- Vậy sao còn không tránh ra cho ta ?
Cả hai bạch y nữ tỳ liền đồng thanh nói:
- Tỳ tử đã nhận lệnh của phu nhân, không dám tự tung tự tác. Mong cô nương mở lượng hải hà mà thứ tội cho.
Lời nói vừa dứt, cả hai ả liền cúi người hành lễ với Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ khẽ chau mày lạnh lùng nói:
- Các ngươi ngày càng to gan lớn mật, ngay cả ta mà cũng dám ngăn cản ?
Bạch y nữ tỳ đứng bên trái đưa tay kéo tay áo của ả đứng bên phải. Cả hai liền đồng thời quỳ xuống nói:
- Tỳ tử đâu dám ngăn cản cô nương. Chỉ có điều chúng tôi cũng không dám trái lệnh của phu nhân.
Lý Trung Huệ tức giận quát lên:
- Đi vào bẩm cáo với phu nhân là có ta cầu kiến.
Tỳ nữ đứng bên trái vội nói:
- Phu nhân đã có lệnh, tiểu tỳ không dám tự tiện.
Chỉ nghe bên trong Thái Thượng Các có một thanh âm lạnh lùng vang lên:
- Kẻ nào đó ?
Lý Trung Huệ vùa nghe thấy thanh âm này, lập tức nhận ra là tiếng của Lý phu nhân, liền vội vàng lên tiếng đáp lời:
- Là Huệ nhi !
Hai cánh cửa Thái Thượng Các liền bật mở, Lý phu nhân toàn thân vận bạch y chậm rãi bước ra.
Lý Trung Huệ vội vàng quỳ xuống nói:

- Nữ nhi có chuyện cầu kiến mẫu thân.
Lý phu nhân mỉm cười nhạt nhẽo nói:
- Gan của con cũng càng ngày càng lớn đấy nhỉ ?
Lý Trung Huệ nói:
- Chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng Sơn Thế Gia, nữ nhi không thể không mạo phạm cầu kiến.
Ánh mắt lạnh lùng của Lý phu nhân chầm chậm nhìn Lý Trung Huệ và Lâm Hàn Thanh một lượt rồi nói:
- Có chuyện gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Lâm tướng công nhận được một phong thư của Tây Môn Ngọc Sương. Trong thư nói có người muốn đào thuỷ mạch ở Hoàng Sơn, chuẩn bị nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta.
Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt nói:
- Có chuyện này thật sao ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu không phải sự việc trọng đại, nữ nhi cũng không dám làm phiền mẫu thân.
Lý phu nhân nói:
- Bức thư đó hiện đang ở đâu ?
Lý Trung Huệ quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Hiện đang trong người Lâm tướng công.
Lâm Hàn Thanh than thầm trong bụng:
- Không lấy ra cho bà ta xem không được rồi.
Đoạn chàng liền cho tay vào bọc, lấy ra bức thư của Tây Môn Ngọc Sương, chậm rãi bước tới hai tay dâng lên cho Lý phu nhân nói:
- Thư ở đây, cung thỉnh tiền bối quá mục.
Lý phu nhân chầm chậm đón lấy bức thư, mở ra xem một lượt.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn trộm, chỉ thấy nét mặt lạnh lùng của Lý phu nhân, đột nhiên hơi lộ sắc giận, không khỏi mừng thầm trong bụng. Nàng thầm nghĩ:
- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương có thể khích nộ mẫu thân, trận chiến này có hy vọng lớn rồi !
Lý phu nhân xem một mạch hết bức thư, rồi chậm rãi gấp lại đưa cho Lâm Hàn Thanh nói:
- Tây Môn Ngọc Sương muốn khiêu chiến với ta.
Lâm Hàn Thanh không biết nói gì với bà, đành giả như không nghe thấy, nhận lại bức thư nhét vào trong ngực áo.
Lý phu nhân khẽ thở dài nói:
- Huệ nhi, con đứng dậy đi.

Lý phu nhân liền đứng dậy nói:
- Đa tạ mẫu thân.
Lý phu nhân nói:
- Không sai. Ngay sau Thái Thượng Các này đích thực có một mạch nước. Nếu như mạch nước này bị đào lên, không đầy một đêm là Hoàng Sơn Thế Gia sẽ bị nhấn chìm, hơn nữa mấy châu huyện gần đây cũng khó thoát kiếp nạn.
Lý Trung Huệ vội nói:
- Mong mẫu thân chỉ thị cách ngăn ngừa bọn chúng. Hài nhi lập tức phái người đi làm.
Đột nhiên, một thanh y nữ tỳ chạy đến nói:
- Bẩm cáo phu nhân, Bạch cô nương cầu kiến.
Khuôn mặt lạnh lùng của Lý phu nhân đột nhiên khẽ mỉm cười, nói:
- Mời nàng ta vào đi !
Thanh Y nữ tỳ dạ một tiếng rồi chuyển thân chạy đi.
Lý phu nhân đưa tay xua nhẹ nói:
- Các người cũng đi đi ! Đối phó những kẻ phá mạch nước thế nào, ta sẽ phái người đến nói cho con.
Lý phu nhân quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh quay người bước đi.
Lâm Hàn Thanh chuyển thân đi theo Lý Trung Huệ, trong lòng ngạc nhiên lầm nhủ:
- Bạch Tích Hương quả có năng lực hơn người, ngay cả người lạnh lùng như Lý phu nhân cũng mỉm cười khi gặp nàng.
Chàng đang nghĩ ngợi thì đã thấy thanh y nữ tỳ ban nãy chạy ngược lại. Tố Mai, Hương Cúc đang gánh một chiếc giường mềm đi sát sau lưng ả ta. Bạch Tích Hương nằm trên kiệu, hai mắt nhắm hờ dưỡng thần. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy nét mặt nàng trắng bệch như sáp.
Lý Trung Huệ giảm bớt cước bộ, thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:
- Xem ra cần nhờ Lâm huynh giúp rồi.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người không hiểu hỏi:
- Tại hạ có thể giúp được gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Gia mẫu có ấn tượng rất tốt với Bạch Tích Hương. Trong ký ức của tiện thiếp, bà chưa từng đối với ai như vậy. Xem ra việc gia mẫu xuất thủ đối phó với Tây Môn Ngọc Sương, Bạch Tích Hương có ảnh hưởng rất lớn.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều này ... tại hạ có thể giúp được gì chứ ?
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Lâm huynh có thể thuyết phục Bạch Tích Hương.
Lâm Hàn Thanh ngần ngừ nói:

- Việc này Lý cô nương nói cũng vậy thôi.
Lý Trung Huệ cười thê lương nói:
- Huynh không phải là nữ nhân, không biết tâm sự của nữ nhân. Những nữ nhân càng thông minh bao nhiêu thì càng khó động tình. Nhưng khi đã trúng mũi tên tình ái thì chỉ có chết mới ngăn cản họ được. Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, cố nhiên là do thiên đố hồng nhan, nhưng kỳ thực chính là vì do họ quá chung tình, gặp phải những kỳ ngộ bi thảm mà nên.
Nàng nói Bạch Tích Hương, nhưng cũng chính là nói bản thân. Lâm Hàn Thanh nghe đến nhất thời ngơ ngẩn, không biết trả lời thế nào mới phải.
Hai người trở về đại sảnh, Thanh Vân Quán Chủ Tri Mệnh Tử vẫn ngồi một mình trong đại sảnh uống trà. Thần Thâu Dương Thanh phong thì đứng bên ngoài nhìn trời đến xuất thần.
Tri Mệnh Tử ngẩng đầu nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Lệnh đường không chịu tiếp khách, bần đạo không thể vào được Thái Thượng Các. Cô nương có cách gì để gặp lệnh đường không ?
Lý Trung Huệ chậm rãi ngồi xuống nói:
- Đạo trưởng muốn gặp gia mẫu chắc có chuyện quan trọng, không biết có thể nói với vãn bối trước không ?
Tri Mênh Tử lắc đầu, mỉm cười nói:
- Chuyện của đời trước cô nương không hiểu được đâu, bần đạo không nói thì hơn.
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu như không có hại gì, xin đạo trưởng cứ nói.
Tri Mệnh Tử liền hỏi lại:
- Cô nương nhất định muốn nghe ?
Lý Trung Huệ gật đầu đáp:
- Đúng vậy.
Tri Mệnh Tử uống một hớp trà, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi vẫn lắc đầu nói:
- Bần đạo thấy không nói thì hơn !
Lý Trung Huệ lại hỏi:
- Nói như vậy đạo trưởng do nhận sự nhờ vả của người khác mà đến đây ?
Tri Mệnh Tử lắc đầu đáp:
- Không ai nhờ vả bần đạo, nhưng bần đạo cả đời rất thích vì người khác mà bôn tẩu.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Vì chuyện của gia mẫu ?
Tri Mệnh Tử gật đầu đáp:
- Vì lệnh đường, cũng vì thiên hạ võ lâm đồng đạo.
Lý Trung Huệ khẽ thở dài hỏi:

- Có phải liên quan đến Kiếm Vương năm xưa không ?
Tri Mệnh Tử hơi ngẩn người trong giây lát rồi hỏi lại :
- Lệnh đường đã nói cho cô nương biết rồi sao ?
Lý Trung Hụê nói:
- Không có chuyện này. Nhưng vãn bối đã nghe người khác nói qua rồi.
Tri Mệnh Tử trầm ngâm không nói gì, một lúc lâu sau lão mới chậm rãi mở miệng:
- Lệnh đường không nói cho cô nương biết, bần đạo cũng không tiện đa ngôn.
Lúc này chợt có tiếng bước chân gấp gáp vang lên, một thanh y nữ tỳ vội vội vàng vàng chạy đến bên Lý Trung Hụê, thấp giọng nói mấy câu gì đó.
Nét mặt Lý Trung Hụê lập tức đại biến, nhưng cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Nàng đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc rối, xua tay nói với ả thanh y tỳ nữ:
- Ta biết rồi.
Ả ta liền cúi người hành lễ rồi chuyển thân chạy đi.
Đợi cho ả tỳ nữ đi khuất, Lý Trung Hụê mới chậm rãi đứng dậy nói:
- Đạo trưởng, Lâm tướng công, xin cứ ở đây uống trà đàm đạo, tiện thiếp đi một lát sẽ về ngay.
Tri Mệnh Tử nói:
- Cô nương cứ tuỳ tiện.
Lý Trung Hụê chậm rãi bước ra khỏi đại sảnh.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên đứng dậy ôm quyền hành lễ với Tri Mệnh Tử rồi nói:
- Đạo trưởng, tại hạ có chuyện muốn thỉnh giáo mong đạo trưởng ban ơn mà giải đáp.
Tri Mệnh Tử mỉm cười nói:
- Còn phải xem đó là chuyện gì ? Bần đạo có biết hay không đã chứ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đạo trưởng có quen biết với gia mẫu ?
Tri Mệnh Tử gật đầu nói:
- Quen biết.
Lâm Hàn Thanh lại hỏi:
- Đạo trưởng cũng quen biết Lý phu nhân ?
Tri Mệnh Tử cũng gật đầu:
- Không sai.
Lâm Hàn Thanh lại hỏi tiếp:
- Đạo trưởng và gia mẫu quen biết đã lâu chưa ?
Tri Mệnh Tử cười nói:
- Từ trước khi công tử ra đời.
Lâm Hàn Thanh nói:

- Như vậy đạo trưởng nhất định quen biết gia phụ rồi.
Tri Mệnh Tử khẽ run người nói:
- Điều này bần đạo không biết rõ lắm. Sau khi lệnh đường kết hôn thì không gặp lại bần đạo nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ôi, có phải đạo trưởng biết nhưng không muốn nói ra không ?
Tri Mệnh Tử không trả lời câu hỏi của chàng mà hỏi người lại:
- Công tử muốn biết thân thế tại sao không hỏi lệnh đường ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Gia mẫu không chịu nói chuyện này cho vãn bối biết.
Tri Mệnh Tử nói:
- Lệnh đường đã không chịu nói chuyện này với công tử, bần đạo có đủ tư cách nói sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có thể gia mẫu không muốn đề cập đế chuyện của gia phụ, nhưng đạo trưởng là người ngoài, nói ra thì có hại gì ?
Tri Mệnh Tử lắc đầu nói:
- Nếu như không có sự đồng ý của lệnh đường, thứ cho bần đạo không thể nghe lời công tử.
Lão trầm ngâm một hồi rồi lại nói tiếp:
- Bần đạo chỉ có thể nói cho công tử một chuyện, đó là trong ba tháng tới tự nhiên công tử sẽ biết được thân thế của mình.
Lâm Hàn Thanh nghi hoặc hỏi lại:
- Lời này có thật không ?
Tri Mệnh Tử nói:
- Trận phong ba trong giang hồ này sẽ phải giải quyết trong vòng ba tháng tới. Lúc đó, sẽ có rất nhiều người biết thân thế của công tử sẽ đến Hoàng Sơn Thế Gia, tự nhiên sẽ có người tiết lộ cho công tử bí mật về thân thế.
Lâm Hàn Thanh vẫn nghi ngờ hỏi:
- Đơn giản như vậy thôi sao ?
Tri Mệnh Tử nói:
- Thiên hạ làm gì có chuyện gì khó, nếu như mổ xẻ ra xem xét đều vô cùng đơn giản. Bây giờ công tử chưa biết thân thế của mình nên cho rằng nó vô cùng bí mật, vô cùng ly kỳ, nhưng sau khi biết được sẽ lại có cảm giác bất quá cũng chỉ như vậy cho mà xem.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Sự tình chỉ sợ không đơn giản như lão tiền bối nói. Theo vãn bối được biết, đương kim võ lâm người biết được thân thế của vãn bối không được nhiều như tiền bối nói đâu.
Tri Mệnh Tử chỉ mỉm cười nói:

- Ít nhất không phải chỉ có mình bần đạo.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lão đã khong chịu nói, chỉ sợ khó mà hỏi ra được rõ ràng. Xem ra chỉ có cách dùng lời lẽ khích bác lão, may ra có thể nhìn phản ứng mà rút ra được điểm gì đó.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền chậm rãi nói:
- Chỉ sợ lão tiền bối nói đến không phải là rất nhiều cao thủ mà là Nam Hải Kiếm Vương.
Tri Mệnh Tử quả nhiên ngẩn người, nhưng lão lịch duyệt giang hồ mấy chục năm, kinh nhưng không loạn, chỉ trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Điều này bần đạo không được biết rõ.
Lâm Hàn Thanh thấy lão cự tuyệt trả lời, tự biết dù có hỏi nữa cũng không thể biết được thêm gì, bèn thở dài một tiếng, không hỏi thêm nữa.
Lúc này, Thần Thân Dương Thanh Phong đã bước vào đại sảnh. Lão trầm giọng nói với Tri Mệnh Tử:
- Lý minh chủ đang gặp phải chuyện khó khăn, lão không giúp nàng ta lui địch thì cũng phải giúp nàng ta ứng phó chuyện này chứ ?
Lâm Hàn Thanh vội hỏi:
- Khó khăn gì vậy ?
Dương Thanh Phong nói:
- Nội tình thế nào Dương mỗ không biết rõ nhưng khi nàng ta rời đại sảnh, Dương mỗ thấy hai mắt nàng ta nước mắt rơi ra lã chã.
Tri Mệnh Tử thở dài nói:
- Trách nhiệm của nàng ta quá nặng nề. Một nữ hài tử mười mấy tuổi đầu lại phải gánh lấy an nguy của cả võ lâm, như vậy đã là khó khăn lắm rồi. Huống hồ giờ đây lại thêm một gánh nặng tình cảm nữa. Ôi, Hoàng Sơn Thế Gia trăm năm nay luôn vì võ lâm đồng đạo mà ra sức, lẽ nào ông trời không thể đoái thương mà khiến cho hai mẹ con họ phải cô quả suốt đời sao ?
Lâm Hàn Thanh tựa hồ như hiểu, lại như không hiểu. Chàng liền đứng dậy nói:
- Tại hạ đi xem Lý minh chủ, nếu như thực sự có chuyện, tiện thể có thể giúp nàng một tay.
Nói đoạn, liền quay người bước đi.
Tri Mệnh Tử định lên tiếng cản lại, nhưng không hiểu sao lại thôi.
Lâm Hàn Thanh ra khỏi đại sảnh, đưa mắt quan sát bốn bề nhưng không thấy bóng Lý Trung Huệ đâu. Chàng chỉ thấy dưới một gốc cây có một nữ tỳ đeo kiếm đang đứng, liền lập tức bước đến hỏi:
- Cô nương có thấy Lý cô nương đi qua đây không ?
Tỳ nữ kia trầm ngâm một lát rồi chỉ tay về hướng tây nói:
- Cô nương đi hướng này.

Lâm Hàn Thanh liền lập tức chạy theo hướng chỉ của ả tỳ nữ.
Đi qua một cánh rừng, hai vườn hoa, trước mắt Lâm Hàn Thanh hiện ra một con đường nhỏ bằng đá trắng.
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu quan sát cảnh vật xung quanh một lượt, chỉ thấy chính bắc là một con đường lớn thông thẳng đến Thái Thượng Các. Quan sát một hồi, chàng liền theo con đường nhỏ mà đi tiếp. Đi được hơn mười trượng thì con đường đột nhiên ngoặt sang phía Nam. Lâm Hàn Thanh liền men theo con đường đi tiếp, đột nhiên một thanh âm sắc lạnh vang lên:
- Dừng lại !
Chàng đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy một trung y phụ nhân vận đồ vải bố màu xanh, tay cầm một ngọn cưu đầu quải trượng chặn trên con đường trước mặt chàng.
Lâm Hàn Thanh vội ôm quyền nói:
- Tại hạ Lâm Hàn Thanh.
Trung niên phụ nhân lạnh lùng hỏi:
- Ngươi có biết đây là chỗ nào hay không mà đi lại lung tung ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ vì tìm Lý cô nương mà đến nơi này, không hề có ác ý.
Trung niên phụ nhân kia liền nói:
- Được, vậy ngươi quay lại đi.
Lâm Hàn Thanh ngần người giây lát rồi hỏi:
- Dám hỏi tiền bối không biết người có thấy Lý cô nương qua đây không ?
Trung niên phụ nhân nói:
- Ngươi muốn tìm đại tiểu thư nhà ta ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Bọn họ chỉ có hai huynh muội, đại tiểu thư tự nhiên chính là Lý Trung Huệ.
Nghĩ đoạn chàng liền nói:
- Không sai. Chính là Lý Trung Huệ cô nương.
Trung niên phụ nhân ngưng mục quan sát Lâm Hàn Thanh một hồi rồi nói:
- Lão thân tuy biết cô nương ở đâu. Nhưng trước khi có sự đồng ý của nàng, lão thân không thể nói cho ngươi biết được. Nếu như không phải cô nương hẹn ngươi đến dây, thì ngươi đừng tìm nữa.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy kỳ lạ trong lòng, thầm nhủ:
- Lẽ nào Lý Trung Huệ còn có điều gì bí mật ?
Nghĩ đoạn chàng liền đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy hai cánh cửa gỗ đóng kín, bốn phía đều là những cây cao hơn trượng, không thể nhìn thấy được cảnh vật bên trong thế nào.
Trung niên phụ nhân đột nhiên chỉ quải trượng trong tay vào mặt chàng quát lớn:

- Ngươi còn nhìn cái gì ? Còn không mau lui đi, bằng không đừng trách lão thân vô lễ.
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, quay người bỏ đi. Trong lòng chàng thầm nhủ:
- Nữ tỳ của Hoàng Sơn người nào cũng xinh đẹp khả ái, tính tình hoà nhã, nhưng niên kỷ càng cao thì tính tình càng khó chịu.
Chàng vừa đi đến chỗ rẽ thì đột nhiên phía sau có tiếng Lý Trung Huệ gọi:
- Lâm tướng công, xin mời quay lại.
Lâm Hàn Thanh vội vã quay đầu lại, chỉ thấy cánh cửa đóng kín đã mở ra. Lý Trung Huệ đã đứng ở đó từ bao giờ. Trên mặt nàng lộ ra vẻ sầu khổ, trên gò má còn lưu lại về tích của nước mắt chưa khô. Chàng lấy làm kỳ quái, vội gia tăng cước bộ tiến về phía nàng.
Trung niên phụ nhân kia tuy không cản đường nữa nhưng cũng không chịu nhường đường, Lâm Hàn Thanh đành lách qua người bà ta mà đi.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi lách sang một bên nói:
- Xin mời Lâm tướng công vào.
Lâm Hàn Thanh lưỡng lự hỏi:
- Có tiện không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Không tiện, nhưng cũng không quan trọng. Huynh cứ vào đi.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi bước vào bên trong.
Chàng đưa mắt quan sát, chỉ thấy một toà kiến trúc giống như bảo mà không phải bảo, giống như ngôi mộ mà cũng không phải mộ đứng sừng sững rước mặt. Phía trước toà kiến trúc kỳ lạ đó là một cách cửa sắt đang đóng kín.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người ra hỏi:
- Đây là nơi nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đây là phần mộ của tổ tiên ba đời Hoàng Sơn Thế Gia chúng tôi, cũng là nơi cất giấu những thứ quan trọng của Hoàng Sơn Thế Gia.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nơi quan trọng như thế, tại hạ làm sao có thể vào được ?
Lý Trung Huệ cười khổ nói:
- Nơi này vốn là cấm địa của Hoàng Sơn Thế Gia, đừng nói người ngoài, ngay cả người của Hoàng Sơn Thế Gia cũng không thể tuỳ tiện xâm nhập.
Lâm Hàn Thanh vội vàng lùi lại hai bước nói:
- Nếu đã như vậy, tại hạ không tiện vi phạm cấm lệ nơi đây, tốt nhất lên quay lại thì hơn.
Lý Trung Huệ đột nhiên rơi lệ nói:
- Tiện thiếp muốn đưa chàng đi gặp một người.
Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Là người nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Có thể nói là trượng phu của thiếp, cũng có thể coi là bằng hữu của tiện thiếp. Tuỳ tiện chàng nghĩ thế nào cũng được ?
Lâm Hàn Thanh cả kinh, vội hỏi:
- Sao cơ ? Cô nương đã thành hôn rồi à ?
Lý Trung Huệ cười nhạt nói:
- Cho dù là hoàng hoa khuê nữ hay đã kết hôn rồi đối với thiếp và chàng cũng đâu có quan hệ gì ? Nếu như thiếp chưa kết hôn, chàng định đối xử với thiếp thế nào ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người ấp úng nói:
- Chuyện này ... chuyện này ...
Lý Trung Huệ liền lên tiếng ngắt lời:
- Không cần chuyện này, chuyện kia nữa. Chàng đã có Bạch Tích Hương, lại có cả Tây Môn Ngọc Sương ... Lý Trung Huệ này không cầu được gả cho chàng đâu, chàng cứ yên tâm đi.
Lâm Hàn Thanh thở dài ảm đạm nói:
- Lý cô nương, Lâm Hàn Thanh này có thể thản nhiên mà nói rằng, mình đối với ai cũng như nhau cả.
Lý Trung Huệ cười thê lương nói:
- Thôi, Đừng nói những chuyện này nữa. Chúng ta đi gặp chàng nào !
Đoạn nàng liền bước lên phía trước.
Chỉ thấy một thiếu niên đầu tóc rối bù, sắc mặt nhợt nhạt đang chăm chú xem một bức tự hoạ.
Lý Trung Huệ chậm rãi bước đến trước mặt gã thấp giọng nói:
- Vương lang, chàng có khoẻ lên chút nào không ?
Thiên niên kia liền chậm rãi buông bức tự hoạ trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Lý Trung Huệ, trên mặt lộ ra vẻ hớn hở nói:
- Cuối cùng nàng đã đến !
Lý Trung Huệ nói:
- Ta cũng muốn đến thăm chàng sớm một chút, chỉ có điều gần đây nhiều việc quá, không rảnh để đến đây. Nhưng lúc nào ta cũng nhớ đến chàng.
Thiếu nhiên ngẩn người ra nói:
- Sao cơ ? Nàng rất nhớ ta ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đúng vậy, nửa đêm nằm mộng, hay những lúc nghĩ ngợi ta đều nghĩ về chàng. Trong tất cả nam nhân trên đời này thì chàng là người đối tốt với ta nhất.
Thiếu niên kia liền mơ hồ nói:
- Nàng cũng nằm mộng ư ?

Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Chúng ta đều là con người, ai mà không nằm mộng ?
Thiếu niên đột nhiên nhảy dựng lên vỗ tay hoan hô, ngoác miệng hát rống lên một hồi. Nét mặt sầu khổ của hắn đột nhiên thay đổi trở thành nét mặt vui tươi, hưng phấn.
Lâm Hàn Thanh lặng lẽ đứng một bên nhìn gã thiếu niên tựa như điên khùng, nhất thời không biết làm sao.
Trên khoé miệng Lý Trung Huệ thoáng lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng từ đôi mắt đẹp của nàng lại chầm chậm chảy ra hai dòng nước mắt.
Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài nói:
- Lý cô nương, hắn đối với cô nương một dạ chung tình, trên đời này thật hiếm thấy ?
Lý Trung Huệ đưa tay lên gạt lệ nói:
- Trước đây tiểu muội không hiểu điều này, nhưng bây giờ thì đã hiểu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Hiểu được điều gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Trước đây chàng vì tiểu muội mà làm mọi chuyện, coi muội như báu vật, nhưng lúc đó muội không những không cảm thấy mình hạnh phúc mà còn cảm thấy chàng vô cùng đáng ghét, nhưng đến lúc này, muội đã hiểu được, đó quả là một nỗi khổ khắc cốt ghi tâm.
Lâm Hàn Thanh ảm đạm cúi đầu, nhất thời không nói năng gì cả.
Lý Trung Huệ thở dài một hơi nói:
- Lâm huynh, lời của tiểu muội có đúng không ?
Lâm Hàn Thanh nghiêm mặt nói:
- Nhân gian chí tình, huynh đệ vô cùng kính phục vị Vương huynh này.
Lý Trung Huệ cười nhạt nhẽo nói:
- Đây đều là do Lâm huynh dạy cho. Không những muội phải cảm kích huynh, vị Vương huynh này càng phải cảm kích huynh hơn nữa.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Tại hạ dạy cho cô nương ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đúng vậy ?
Chợt thiếu niên kia đột nhiên lao vọt về phía Lý Trung Huệ. Lý Trung Huệ liền mở rộng vòng tay, ôm chặt lấy gã vào lòng. Thiếu niên kia vô cùng cao hứng, gã ngửa mặt lên trời hét lớn:
- Trời cao có mắt, Vương Băng Thanh ta cuối cùng cũng đợi được đến ngày Huệ muội cảm động rồi.
Đoạn hắn cười lên ha hả... Nào ngờ hắn vui mừng quá độ, cười một tràng dài, nhất thời không đủ hơi liền ngã nhào xuống đất.

Lý Trung Huệ kinh hãi kêu lên:
- Vương lang !
Đoạn nàng vội đặt tay lên huyệt Mệnh Môn của gã. Vương Băng Thanh thở hắt ra một hơi, hai mắt từ từ mở ra. Chỉ thấy nét mặt lo lắng của Lý Trung Huệ đột nhiên trở nên nghiêm khắc, đột nhiên nàng vung tay điểm vào hai huyệt đạo trước ngực Vương Băng Thanh.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì ngạc nhiên thầm nhủ:
- Đây là chuyện gì vậy ? Nữ nhân đúng là khó hiểu thật.
Lý Trung Huệ ôm Vương Băng Thanh đi vào phía sau một tấm màn dày, trong nháy mắt nàng đã bước trở ra.
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng hỏi:
- Lý cô nương, Vương huynh sao rồi ?
Lý Trung Huệ đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi nói:
- Lâm huynh hẳn thấy sự việc vô cùng kỳ quái đúng không ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:
- Không sai. Tại hạ đúng là có chút kỳ quái.
Lý Trung Huệ nói:
- Tiểu muội định sau trận quyết chiến với Tây Môn Ngọc Sương sẽ từ chức minh chủ, sau đó sẽ đến tìm chàng, cùng nhau đi tìm chốn sơn lâm quy ẩn, vĩnh viễn không nhắc đến chuyện giang hồ võ lâm gì nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Thì ra là thế, cô nương không nói tại hạ cũng không hiểu được điều này.
Đoạn chàng liền xoay người bước đi. Lý Trung Huệ đi bên cạnh chàng. Vừa đi nàng vừa lên tiếng hỏi:
- Lâm huynh, huynh có muốn biết chuyện của Vương huynh và tiểu muội không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như cô nương chịu nói, Lâm mỗ xin rửa tai lắng nghe.
Lý Trung Huệ nói:
- Gia gia của chàng và tiên phụ là bạn tốt của nhau, rất được tiên phụ kính trọng. Có một lần, tiên phụ và phụ thân chàng uống rượu với nhau, sau khi tiên phụ uống say được chàng mang đến cho một chén trà thơm. Gia phụ nhất thời cao hứng liền nói sau này nếu có con gái sẽ gả cho chàng.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Chỉ có một câu nói như vậy thôi ư ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đúng vậy, sau khi gia phụ nói ra rồi thì cũng không để trong lòng. Nhưng không ngờ nửa năm sau thì nhận được một phần sính lễ của Vương bá phụ, lúc đó tiểu muội đã được ba tháng tuổi rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:

- Tin tức của vị Vương bá phụ kia thật là nhanh nhẹn.
Lý Trung Huệ nói:
- Sau khi gia mẫu nhận được sính lễ cũng vô cùng kinh ngạc, lúc chất vấn gia phụ, gia phụ cũng ngớ người ra, sau một hồi suy nghĩ mới nghĩ ra lúc sau đích thực có nói một câu như vậy.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ồ, vị Vương bá phụ kia cũng không khỏi có chút sốt sắng.
Lý Trung Huệ nói:
- Gia mẫu nghe gia phụ thừa nhận đích thực có nói một câu như vậy cũng đành im lặng không nói gì. Không ngờ khi tiểu muội chưa đầy năm thì gia phụ đã bất hạnh ra đi, ngay cả gương mặt của gia phụ, tiểu muội cũng không còn nhớ rõ nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Sau đó, vị Vương bá phụ kia ...
Lý Trung Huệ thở dài nói:
- Sau khi gia phụ khứ thế, Vương bá phụ đã đích thân đến viếng. Ông ta khóc ba ngày ba đêm trước linh vị của gia phụ, sau vì sức cùng lực kiệt, đã chết trước linh vị của gia phụ.
Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:
- Lệnh tôn có được một vị tri kỷ như thế, quả thật vô cùng đáng quý.
Nào ngờ Lý Trung Huệ lắc đầu nói:
- Nhưng gia mẫu đối với Vương bá phụ rất có thành kiến, nói ông ta tâm cơ thâm trầm, chết trước linh tiền của gia phụ chẳng qua là đã có dự mưu.
Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:
- Trên đời này còn chuyện gì khó hơn chết nữa, lệnh đường dường như quá đa nghi rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều kỳ lạ là chuyện này đã bị gia mẫu đoán trước rồi.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên nói:
- Sao cơ ? Lẽ nào vị họ Vương kia khóc đến mức chết trước linh vị của lệnh tôn là có tâm cơ ?
Lý Trung Huệ nói:
- Cũng có thể nói như vậy ! Sau này gia mẫu có mời đến mấy vị danh y cùng nhau nghiệm thi, quả nhiên phác giác Vương bá phụ đã uống một loại thuốc độc mãn tính.
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Điều này thì tại hạ không hiểu. Cho dù ông ta có uống độc dược, nhưng đó là vì giao tình sinh tử lệnh tôn, trên thế gian này liệu có mấy người làm được như vậy ? tại sao lệnh đường lại nói là ông ta có dụng tâm ?
Lý Trung Huệ nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Bởi vì Vương bá phụ tinh thâm y đạo, tự biết mình đã mắc phải một tuyệt chứng, nếu như không chết trước linh vị của gia phụ thì cũng không sống quá ba tháng.
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Thì ra là thế.
Đoạn chàng liền hỏi tiếp:
- Những chuyện này chỉ là ức đoán hay là sự thật ? Có chứng cớ rõ ràng không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đây là do gia mẫu đích thân nói ra, khẳng định không thể sai.

Thiên Nhai Hiệp Lữ

Hồi 31

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Ấn tượng của lệnh đường với vị Vương bá phụ kia không được tốt.
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Để chứng thực chuyện này, gia mẫu đã dùng dược vật đặc biệt bảo quản thi hài tiên phụ và Vương bá phụ lại để sau này tiểu muội tự tìm hiểu lấy.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nói như vậy thì chuyện này chắc không phải giả rồi.
Lý Trung Huệ nói:
- Gia mẫu tài trí hơn người, thế gian này chỉ sợ ngay cả Bạch Tích Hương cũng vị tất bì được với bà, chỉ là bà luôn luôn thâm tàng bất lộ, không thể hiện trước mặt người khác mà thôi.
Lâm Hàn Thanh không hỏi thêm gì nữa, rảo bước tiến tới.
Lý Trung Huệ cũng gia tăng tốc độ, đi sát bên cạnh Lâm Hàn Thanh. Nàng nói:
- Lâm huynh, tiểu muội có chuyện muốn nhờ vả, mong Lâm huynh không từ chối.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chỉ cần tại hạ có thể làm được, quyết sẽ toàn lực giúp đỡ cô nương.
Lý Trung Huệ nói:
- Huynh nhất định làm được.
Lâm Hàn Thanh liền gật đầu nói:
- Xin cô nương cứ nói !
Lý Trung Huệ nói:

- Sau khi quyết chiến với Tây Môn Ngọc Sương, ở trước mặt anh hùng thiên hạ, muội sẽ từ chức minh chủ này. Lúc đó, huynh sẽ thay muội tuyên bố trước quần hùng hỷ sự của muội với Vương huynh, mời bọn họ lưu lại uống một chén rượu mừng với bọn muội.
Lâm Hàn Thanh chau mày nói:
- Chuyện này tuy không lớn nhưng thân phận tại hạ thì rất không thích hợp, tại sao cô nương không để lệnh đường xuất diện tuyên bố chuyện này ?
Lý Trung Huệ cười buồn đáp:
- Gia mẫu không tán thành cuộc hôn nhân này, tự nhiên không bao giờ đứng ra làm chủ hôn cho tiểu muội.
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Hôn nhân đại sự phải dựa vào mai mối, nghe lời cha mẹ. Lệnh đường không đồng ý, lẽ nào cô nương định tự quyết định lấy ?
Lý Trung Huệ nói:
- Vì thế muội mới nhờ huynh thay muội tuyên bố chuyện này, trước mặt anh hùng thiên hạ, gia mẫu dù có phản đối cũng không thể ngăn cản muội lấy Vương huynh.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Như vậy không phải lệnh đường sẽ hận tại hạ lắm sao ?
Lý Trung Huệ thở dài nói:
- Tiểu muội vốn định nhờ gia huynh tuyên bố chuyện này, nhưng lại sợ sau khi chuyện qua rồi thì gia mẫu sẽ di hận sang huynh ấy. Tình cảm mẹ con của chúng tôi vốn đã lạnh lẽo rồi, thêm vào chuyện này, chỉ sợ băng lại thêm sương, vĩnh viễn không còn hy vọng phục hồi lại được quan hệ mẹ con. Huynh là người ngoài, lại là vãn bối, dù gia mẫu có ghét hận huynh thế nào cũng không tìm huynh báo phục đâu.
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Cho dù như vậy thì sau này quan hệ của cô nương với lệnh đường sẽ thế nào?
Lý Trung Huệ đáp:
- Nữ nhi gả đi rồi thì như bát nước đổ đi. Nữ nhi hướng ngoại, sau khi kết hôn, nếu như gia mẫu không chịu nhìn mặt muội thì muội và Vương huynh sẽ rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, thiên hạ rộng lớn, đi đâu mà chẳng được.
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Còn một chuyện tại hạ vẫn chưa được rõ.
Lý Trung Huệ nói:
- Xin Lâm huynh cứ nói !
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Tại sao Vương Băng Thanh lại bị nhốt trong đó ?
Lý Trung Huệ lắc đầu đáp:

- Không phải bị nhốt, mà là y tình nguyện lưu lại ở đó. Sau khi đến bái tế phụ thân, thì y đã lưu lại luôn trong đó, không chịu đi ra, trừ phi muội đáp ứng hôn sự với y ...
Lâm Hàn Thanh tiếp lời:
- Y đã ở đó bao lâu rồi ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Khoảng ba năm rồi, ba năm trước y đến bái mộ vong phụ, tiện thể đề cập hôn sự với gia mẫu. Tất nhiên là gia mẫu cự tuyệt, nên y đã lưu lại trong thạch bảo đó, không chịu ra nữa.
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Người này thật rất si tình.
Chàng vốn định nói người này da mặt thật dày, nhưng không hiểu sao lời ra đến miệng thì lại nuốt lại.
Lý Trung Huệ nói:
- Khi đó, muội cũng không để tâm chuyện này. Mỗi năm khi chúng tôi đến tế mộ, y đều nhìn muội một cách si si dại dại. Ôi ! Một năm, y chỉ có thể nhìn thấy muội một lần, thời gian đó cũng không quá một canh giờ, nhưng y có thể nhẫn nại đợi muội ba trăm sáu mươi lăm ngày và mười một canh giờ chỉ để nhìn muội ....
Lâm Hàn Thanh đột nhiên ôm quyền nói:
- Tại hạ hứa với cô nương.
Thần sắc Lý Trung Huệ chợt trở nên lạ lùng, không biết là khóc hay cười, buồn hay vui. Nàng chậm rãi nói:
- Đa tạ Lâm huynh !
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đây là chuyện tại hạ nên làm, cô nương không cần khách khí.
Hai người lặng lẽ đi một mạch đến đại sảnh, chỉ thấy Tri Mệnh Tử vẫn ngồi bên trong uống trà. Thần Thâu Dương Thanh Phong vẫn đứng trước cửa, nhìn trời đến xuất thần.
Lý Trung Huệ quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm huynh, lúc này cũng không có chuyện gì xảy ra đâu, huynh cứ đi nghỉ ngơi một lát. Theo tiểu muội thì Tây Môn Ngọc Sương có thể sẽ đến đây trong vài ngày tới, huynh cũng nên nghỉ ngơi vài ngày cho lại sức.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Chắc nàng có điều gì muốn nói với Tri Mệnh Tử.
Nghĩ đoạn chàng liền dừng lại nói:
- Vậy tại hạ xin đi trước một bước.
Nói rồi ôm quyền chào Tri Mệnh Tử và Dương Thanh Phong.
Tri Mệnh Tử hơi cúi người đáp lễ rồi nói:
- Trưa mai bần đạo cũng phải rời khỏi đây, trước khi đi, bần đạo sẽ đến gặp

công tử nói chuyện.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Được lắm, vãn bối cũng có chuyện thỉnh giáo đạo trưởng. Trước giờ ngọ ngày mau, vãn bối sẽ gặp đạo trưởng ở đây/
Tri Mệnh Tử nói:
- Bần đạo cung hầu đại giá.
Lâm Hàn Thanh liền quay người rời khỏi đại sảnh.
Chàng nhớ đến Bạch Tích Hương, liền đi luôn về hướng phòng của nàng.
Chỉ thấy phu phụ Độc Kiếm Bạch Tương và Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá đang ngồi đối diện với nhau, tựa như đang bàn chuyện gì đó quan trọng.
Bàng Thiên Hoá mỉm cười nói:
- Lâm huynh đệ đến thật đúng lúc, chúng ta đang có một chuyện quan trọng mà chưa biết quyết định thế nào cho phải ?
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày nói:
- Dám hỏi tiền bối là chuyện gì ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lý cô nương tuy là võ lâm minh chủ, nhưng ở Hoàng Sơn Thế Gia này lại bị bó tay bó chân, không thể phóng tay mà hành sự được.
Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:
- Điều này là đương nhiên, ở trên còn có lão mẫu, tự nhiên nàng không thể quyết định được mọi chuyện.
Độc Kiếm Bạch Tương đột nhiên lên tiếng nói:
- Lý phu nhân đối với tiểu nữ có ân cứu mạng, tại hạ không thể không vì bà ta mà ra một phần sức lực.
Đoạn lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:
- Theo tại hạ quan sát, trước mắt Hoàng Sơn Thế Gia đang tiềm tàng rất nhiều nguy cơ, có rất nhiều cao thủ đã xâm nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này Lý cô nương đã biết chưa ?
Bạch Tương nói:
- Trong số những người đó có một vị giao tình rất tốt với tại hạ, đáng lẽ tại hạ không nên nhiều lời nhưng nghĩ đến ân cứu mạng tiểu nữ của Lý phu nhân, thì tại hạ lại không thể toạ thị bàng quan được.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tiền bối có phải đang nói đến Thiên Hạc Thượng Nhân.
Bạch Tương gật đầu nói:
- Đúng vậy.
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Ngoại trừ Thiên Hạc Thượng Nhân ra còn có kẻ khác nữa sao ?

Bạch Tương nói:
- Còn hai người nữa, tại hạ không nhìn rõ mặt bọn họ, nhưng dựa vào võ công có thể thấy đây là hai đại cao thủ tuyệt đỉnh.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nhất định là những người đến đào mạch nước của Hoàng Sơn.
Bạch Tương ngạc nhiên hỏi:
- Mạch nước gì ?
Lâm Hàn Thanh tự biết đã lỡ lời, muốn không nói cũng không được, bèn thấp giọng nói:
- Có người muốn đào mạch nước ở Hoàng Sơn này lên để nhấn chìm Vạn Tùng Cốc.
Độc Kiếm Bạch Tương kinh hãi nói:
- Có chuyện này sao ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:
- Chính tai vãn bối nghe vậy, quyết không thể sai.
Bạch Tương nói:
- Nếu quả như vậy, Bạch mỗ quyết không thể toạ thị bàng quan được.
Huyền Y Long Nữ đột nhiên lên tiếng nói:
- Thiên Hạc Thượng Nhân dù có bị ép buộc đi nữa cũng sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy, nhất định có người khác cũng muốn đào mạch nước ngầm đó lên.
Bạch Tương gật đầu nói:
- Không sai, nhưng chu vi Vạn Tùng Cốc rộng đến mười mấy dặm, chúng ta đi đâu mà tìm được mạch nước đó để bảo vệ bây giờ ?
Lão nói ra câu này rồi đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh liền thầm nhủ:
- Tri nhân tri diện bất tri tâm, tuy lão là phụ thân của Bạch Tích Hương, nhưng hành vi thường ngày cổ quái, hoàn toàn khác hẳn với nàng. Ta không thể nói cho lão thuỷ mạch ở đâu được ?
Tâm niệm chuyển động, chàng liền quay sang hỏi Bàng Thiên Hoá:
- Bàng trang chủ, thương thế Bạch cô nương thế nào ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Điều này lão phu cũng không được rõ. Lý phu nhân tài cao bắc đẩu nhưng thâm tàng bất lộ, bà ta không nói với ta cách trị liệu cho Bạch cô nương, lão phu làm sao rõ được. Bây giờ chỉ có thể nói sinh tử của Bạch cô nương đều phải dựa trên tài trí và y đạo của bà ta mà thôi.
Bạch Tương thấy Lâm Hàn Thanh không để ý đến lời nói của mình, trong lòng tức giận khôn tả, hai mắt lộ ra sát cơ.
Huyền Y Long Nữ biết tính trượng phu, vội thấp giọng nói:
- Phu quân không nên vọng động.

Bạch Tương thở dài một tiếng, nhẫn nại không phát tác nữa. Nhưng nộ khí vẫn còn, lão lạnh lùng gọi:
- Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh quay lại hỏi:
- Lão tiền bối có gì phân phó ?
Bạch Tương nói:
- Võ lâm truyền ngôn, ngươi và tiểu nữ quan hệ rất tốt, không biết là thật hay giả ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi nói:
- Có thể nói như vậy. Tại hạ và lệnh ái tính tình rất hợp nhau.
Bạch Tương nói:
- Từ nay trở đi, ta cấm ngươi không được đi lại với nó nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ và Bạch cô nương vô cùng trong sáng, đối với nàng kính phục còn vượt quá cả tình nghĩa.
Bạch Tương tức giận nói:
- Nam nữ thọ thọ bất thân. Ta là phụ thân của nó, lẽ nào không có quyền quản lý con cái. Từ nay nếu ngươi còn tiếp cận con gái ta thì đừng trách Bạch mỗ này kiếm hạ vô tình.
Lâm Hàn Thanh lặng người đi giây lát rồi cương quyết nói:
- Được lắm ! Tại hạ sẽ ghi nhớ lời của tiền bối.
Lâm Hàn Thanh liên tục đốp chát với Bạch Tương mấy câu, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, đành đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hoá rồi quay người đi ra ngoài.
Chàng vừa nhấc chân lên thì đã thấy Tố Mai, Hương Cúc đỡ Bạch Tích Hương đi vào.
Hương Cúc tính tình ngây thơ, vừa nhìn thấy chàng đã la lên:
- Lâm tướng công, báo cho ngài một tin vui. Cô nương nhà chúng tôi có hy vọng rồi.
Lâm Hàn Thanh tránh người sang một bên, nhìn Hương Cúc chẳng nói chẳng rằng, trên khoé miệng nở ra một nụ cười buồn.
Độc Kiếm Bạch Tương vội vã hỏi:
- Chuyện này là thật chứ ?
Hương Cúc đang định mở miệng đáp thì Bạch Tích Hương dã cướp lời nói:
- Chỉ là tìm ra được chút manh mối, thành công hay không còn chưa biết được.
Lâm Hàn Thanh khẽ lách người tránh lối đi cho bọn Bạch Tích Hương ba người rồi đi thẳng ra cửa.
Hương Cúc thấy vậy vô cùng ngạc nhiên, không hiểu chàng làm sao. Ả vốn tính tình ngây thơ, thấy chàng đi khỏi liền lớn tiếng gọi:

- Lâm tướng công ! ...
Bạch Tương lạnh lùng lên tiếng ngắt lời :
- Không cần gọi hắn nữa.
Hương Cúc ngẩn người ra, không dám lên tiếng gọi nữa.
Bạch Tích Hương thở dài một tiếng nói:
- Đỡ ta lên giường nghỉ ngơi.
Hương Cúc, Tố Mai liền dạ một tiếng, đỡ Bạch Tích Hương nằm giường bệnh.
Bạch Tích Hương kéo tấm chăn gầm lên rồi chậm rãi hỏi :
- Gia gia, vừa nãy gia gia mắng chửi gì Lâm tướng công phải không ?
Độc Kiếm Bạch Tương hừ nhẹ nói:
- Mắng chửi thì đã sao ? Ta bảo hắn từ nay không được quấy rầy con nữa.
Hương Cúc vội vàng nói:
- Lão gia à, Lâm tướng công không có làm phiền cô nương.
Bạch Tương tức giận đưa tay tát cho Hương Cúc một cái nổ đom đóm mắt rồi nói:
- Con nha đầu lắm chuyện !
Lão ra tay rất nặng đến nỗi Hương Cúc máu tương đầy miệng. Ả vội nép mình sang một bên, không dám nói chen vào nữa.
Bạch Tích Hương mỉm cười đơn điệu nói:
- Gia gia à, người cần phải quản con gái của người cho chặt mới đúng. Mắng chửi Lâm tướng công không phải là hơi quá đáng lắm sao ?
Độc Kiếm Bạch Tương nói:
- Con gái của ta đầy bụng huyền cơ, tài trí tuyệt thế ta làm sao phải mắng chửi nó ?
Bạch Tích Hương khẽ mỉm cười buồn nói:
- Nhưng phẩm hạnh của nó không tốt.
Bạch Tương biến sắc mặt nói:
- Không tốt chỗ nào ?
Bạch Tích Hương nói:
- Lâm tướng công là chính nhân quân tử, nhưng con gái người lại nghĩ đủ mọi cách, tận hết tâm cơ để ràng buộc người ta.
Bạch Tương hơi lúng túng, ngẩn người ra một lúc rồi nói:
- Con gái ta quyết không phải hạng người hạ lưu như thế.
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Đây là do chính miệng con gái người nói ra, người còn không tin sao ?
Bạch Tương trầm giọng hỏi:
- Nếu như ta tin thì phải làm thế nào ?
Bạch Tích Hương buồn bã nói:
- Nếu nhẹ thì ánh cho nó một trận thật nặng ...

Bạch Tương hỏi tiếp:
- Nếu nặng thì sao ?
Bạch Tích Hương không trả lời mà hỏi lại:
- Gia gia đang cầm gì trong tay ?
Bạch Tương đáp:
- Hộ thân bảo kiếm.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Vậy thì một kiếm giết nó đi. Để nữ nhi đó của người khỏi bị bệnh tật giày vò nữa.
Bạch Tương ngửa mặt lên trời cười ba tiếng nói:
- Hài tử, con có biết danh hiệu của ta trên giang hồ là gì không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tự nhiên là con biết.
Bạch Tương nói:
- Giang hồ gọi ta là gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Gọi người là Độc Kiếm.
Bạch Tương nói:
- Vậy thì đúng rồi, hài tử, con cho rằng ta không thể xuống tay với con ư ?
Bạch Tích Hương mỉm cười ảm đạm nói:
- Đúng vậy. Có thể giết con gái ruột của mình thì mới xứng với danh hiệu Độc Kiếm.
Độc Kiếm Bạch Tương hừ nhẹ một tiếng, trường kiếm đã rời vỏ. Lão lạnh lùng nói:
- Ta đã không dạy được con tử tế, giết đi cũng vậy thôi.
Tố Mai, Hương Cúc mắt thấy Bạch Tương rút kiếm ra, trong lòng hoảng hốt, vội vã quỳ xuống nói:
- Lão gia kiếm hạ lưu tình.
Bạch Tương lạnh lùng quát:
- Không có chuyện của hai con nha đầu các ngươi, cút !
Hai ả quả nhiên không dám nói nữa, chỉ cúi đầu khóc thút thít.
Bàng Thiên Hoá thầm nhủ "
- Trên giang hồ, người ta đều nói Độc Kiếm Bạch Tương ra tay tàn độc. Hôm nay được chứng kiến quả nhiên không sau. Hổ ác không ăn thịt con, người này không ngờ có thể nhẫn tâm giết cả con gái ruột của mình. Xem ra lão phu không thể ngồi yên được nữa.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương nói:
- Gia gia động thủ đi ! Con được chết trong tay cha ruột của mình còn hơn chết vì bệnh tật hành hạ.
Bạch Tương vẫn giữ nét mặt lạnh như đá nói:

- Được lắm ! Ta giết ngươi rồi đi giết Lâm Hàn Thanh, sau đó đem chôn chung một huyệt, cho ngươi ở dưới cửu tuyền được nhắm mắt.
Nói đoạn bảo kiếm liền vung ra chém thẳng vào cổ Bạch Tích Hương.
Chỉ nghe có tiếng quát:
- Bạch huynh thủ hạ lưu tình.
Một ngọn quải trượng đã hoành ngang chặn lấy đường kiếm của Bạch Tương.
Bạch Tương quay đầu nhìn lại, thấy người xuất trượng là Bàng Thiên Hoá.
Lão tức giận nói:
- Bàng Thiên Hoá, tại sao ngươi xuất thủ ngăn cản ta ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lão phu sống đến từng tuổi này, chưa từng nghe qua chuyện phụ thân giết chết thân sinh nữ nhi của mình.
Bạch Tương nói:
- Vậy thì tại sao ngươi không đứng yên mà thưởng thức một lần cho biết ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Nữ nhi là do Bạch Tương huynh sinh ra, lão phu tự nhiên không nên nhiều chuyện quản việc của người, nhưng lúc này tình hình đã khác, lão phu không thể toạ thị bàng quang nữa rồi.
Độc Kiếm Bạch Tương liền hỏi:
- Cái gì gọi là tình hình đã khác ?
Bàng Thiên Hoá nói:
- Bây giờ Bạch cô nương không chỉ là độc nữ của Bạch huynh nữa.
Bạch Tương sửng sốt hỏi:
- Nó là con gái ta, tự nhiên ta có quyền với nó.
Bàng Thiên Hoá nói:
- Lúc này lệnh ái là người có thể nắm giữ vận mệnh của võ lâm đồng đạo, sự an nguy của thiên hạ võ lâm, mạng sống của Lý minh chủ ... tất cả đều có liên quan đến nàng. Tự nhiên giờ này Bạch huynh không thể giết nàng được.
Độc Kiếm Bạch Tương hừ lạnh một tiếng, thu hồi trường kiếm rồi đột ngột đâm ngược về phía Bạch Tích Hương, kiếm thế nhanh không tả xiết.
Quải trượng của Bàng Thiên Hoá cũng nhanh không kém, vung ra nhanh như điện, phong khai kiếm thế của Bạch Tương.
Bạch Tương liền khẽ đảo người, chuyển hướng tấn công sang Bàng Thiên Hoá, kiếm thế nguỵ kỳ ảo diệu, trong nháy mắt đã đánh ra tám kiếm.
Bàng Thiên Hoá bị lão công liền tám kiếm, bức đến thối lui hai bộ, trong lòng cũng thầm kinh hãi:
- Kiếm pháp của người này quả nhiên ác độc vô tỷ.
Đoạn lão vung quải trượng lên, phản kích ba trượng.
Hai người triển khai ngay một trường ác đấu trong căn phòng nhỏ, trong

giây lát cả căn phòng đã bao trùm bởi trượng ảnh kiếm khí.
Tố Mai, Hương Cúc vội đến ôm Bạch Tích Hương nấp kín vào một góc phòng.
Huyền Y Long Nữ vẫn đứng yên nhìn hai người ác đấu, ngẩn ngơ xuất thần không biết làm sao mới đúng.
Mấy chiêu đầu của Bạch Tương tuy ác độc nhưng vẫn chưa phải là sát thủ, nhưng đến mấy chiêu sau, kiếm thế đột nhiên trở nên lăng lệ phi thường, chiêu chiêu thức thức đều như muốn dồn Bàng Thiên Hoá vào chỗ chết.
Bàng Thiên Hoá lúc đầu vốn không định cùng Bạch Tương ác đấu, chỉ định ngăn cản lão giết Bạch Tích Hương rồi thôi, nào ngờ kiếm chiêu của Bạch Tương mỗi lúc một hiểm ác, chỉ cần sơ xuất một chút là mất mạng như chơi, lão cũng đành xuất toàn lực phản kích.
Căn phòng tương đối nhỏ, kiếm của Bạch Tương linh hoạt như cá trong nước, nhưng quải trượng của Bàng Thiên Hoá vì nặng nề nên sử dụng không thể linh hoạt, không thể dụng hết khả năng, chịu thiệt không ít.
Kiếm chiêu của Bạch Tương mỗi lúc một độc ác, Bàng Thiên Hoá dần dần rơi vào thế hạ phong.
Huyền Y Long Nữ biết sát cơ của phu quân đã động, hôm nay nếu để lão giết Bàng Thiên Hoá, e rằng sẽ có chuyện xảy ra. Bà bèn rút bảo kiếm ra định nhảy vào can thiệp thì nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Dừng tay.
Bàng Thiên Hoá nghe tiếng liền thu hồi quải trượng.
Bạch Tương đang ở thế tấn công, không kịp thu hồi kiếm thế. Chỉ nghe xoạt một tiếng, trường kiếm đã đâm vào vai trái Bàng Thiên Hoá. Máu tươi chảy ra như suối.
Chỉ thấy nhân ảnh chớp động, một đạo kình phong tràn đến như nước lũ, kích vào uyền mạch của Bạch Tương.
Bạch Tương cảm thấy luồng kình phong, trong lòng muốn né tránh nhưng đã không kịp. Lão chỉ thấy cổ tay nhói lên một cái, trường kiếm đã rơi xuống đất.
Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý phu nhân đã đứng ở cửa từ bao giờ.
Bạch Tương vẫn giữ nét mặt lạnh lùng chậm rãi hỏi:
- Bà là Lý phu nhân ?
Lý phu nhân nhạt nhẽo nói:
- Đúng vậy !
Độc Kiếm Bạch Tương cúi người nhặt trường kiếm lên, chỉ thấy hữu thủ vẫn còn đau, chưa thể dụng kiếm. Lão liền chầm chậm chuyển kiếm sang tả thủ, lạnh lùng nói:
- Chỉ lực của Lý phu nhân quả thật cao cường, một chỉ đã có thể đánh rơi kiếm của tại hạ.

Lý phu nhân chậm rãi bước vào phòng nói:
- Các hạ động thủ trong Hoàng Sơn Thế Gia của ta, như vậy là coi Hoàng Sơn Thế Gia của ta không ra gì rồi.
Độc Kiếm Bạch Tương nói:
- Từ lâu đã nghe danh tiếng Hoàng Sơn Thế Gia, hôm nay tại hạ xin được lãnh giáo Lý phu nhân mấy chiêu.
Lý phu nhân cảm thấy hành động của Độc Kiếm Bạch Tương ngoài dự liệu của mình, hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Bà chậm rãi nói:
- Các hạ muốn động thủ với ta ?
Bạch Tương nói:
- Không sai.
Lý phu nhân nói:
- Hữu thủ của các hạ tạm thời chưa thể dụng kiếm, ba ngày sau mới hoàn toàn hồi phục được. Lúc dó hãy giao đấu. Các hạ thấy thế nào ?
Bạch Tương nói:
- Không cần ! Tại hạ dùng tả thủ cũng thế thôi.
Lý phu nhân khẽ chau mày nói:
- Ta và lệnh ái là bạn vong niên, không thể động thủ với các hạ được.
Bạch Tương nói:
- Đó là chuyện của tiểu nữ, đâu có liên quan gì đến tại hạ ?
Lý phu nhân nói:
- Các hạ nhất định bắt ta ra tay ?
Bạch Tương cương quyết nói:
- Đúng vậy.
Lý phu nhân đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ nói:
- Phu phụ các người cùng lên một lượt đi.
Bạch Tương trợn mắt nói:
- Đây là chuyện của một mình Bạch Tương này, đâu liên can gì đến thê tử ?
Lý phu nhân nói:
- Đã lâu ta không động thủ với người, trong lòng cũng không muốn động thủ với các hạ. Nhưng do các hạ cứ bức bách, ta đành chấp nhận vậy. Nếu như phu phụ hai người cùng xuất thủ thì còn có thể tiếp ta được mấy chiêu. Nếu như chỉ mình các hạ, e rằng không tiếp nổi mười chiêu của ta đâu.
Bạch Tương tức giận nói:
- Tại hạ nếu chết trong tay phu nhân thì chỉ trách Bạch mỗ học nghệ không tinh, làm sao dám trách người.
Đoạn trường kiếm đã vung lên, đâm thẳng tới trước ngực Lý phu nhân.
Lý phu nhân vẫn đứng yên không động, đợi trường kiếm đến sát ngực mới khẽ lắc mình sang phải, dùng thân pháp ảo diệu vô tỷ tránh đi một kích này

của Bạch Tương. Bạch Tương một kiếm lạc không, không thu hồi mà đột nhiên hoành ngang, biến thành thế chém. Chiêu này độc ác vô cùng, nếu Lý phu nhân không tung mình lên tránh kiếm thì quá nửa sẽ bị thương dưới kiếm của lão.
Lúc này, Bàng Thiên Hoá đã băng bó vết thương, nhìn thấy kiếm chiêu ác độc của Bạch Tương, trong lòng không khỏi tức giận nghĩ:
- Người này hoành hoành ngang ngược, không dạy cho hắn một bài học thì không xong.
Chỉ thấy Lý phu nhân cong tay búng ra một cái. Hay cho một chiêu hậu phát tiên chế, ngọc chỉ của Lý phu nhân đã búng ngay vào thân kiếm của Bạch Tương.
Trường kiếm trong tay Bạch Tương bị cỗ lực đạo cực mạnh kích vào, rung rung như muốn bay ra khỏi tay lão. Bạch Tương liền dụng lực nắm chặt đốc kiếm, không cho nó rơi xuống đất lần nữa.
Chỉ thấy Lý phu nhân lại khẽ cong ngọc chỉ, búng ra một cái nữa. Một đạo chỉ phong xé gió bắn tới uyển mạch của Bạch Tương.
Độc Kiếm Bạch Tương chỉ thấy cổ tay nhói lên, trường kiếm đã rơi xuống đất.
Lý phu nhân đưa mắt nhìn Bạch Tương lạnh lùng hỏi:
- Các hạ đã nhận thua chưa ?
Bạch Tương tự biết võ công mình kém xa đối phương, lúc này hai tay đều không thể dụng kiếm, tuy tức khí trong lòng chưa hết nhưng không thể không nhận thua. Lão không trả lời Lý phu nhân mà quay lại hỏi Huyền Y Long Nữ:
- Nàng cần nữ nhi hay trượng phu ?
Huyền Y Long Nữ ngẩn người một hồi nói:
- Không ngờ lão không niệm tình cốt nhục ...
Bà chưa nói dứt thì đã bị Bạch Tương quát lên ngắt lời:
- Nếu như cần nữ nhi thì tức là không cần trượng phu nữa.
Nói đoạn lão liền quay người bỏ đi.
Lý phu nhân chậm rãi bước đến trước mặt Huyền Y Long Nữ nói:
- Bà nên đi theo lão thì hơn.
Huyền Y Long Nữ lưỡng lự nói:
- Nữ nhi và trượng phu, phu nhân bảo ta chọn ai đây ?
Bạch Tích Hương đột nhiên lên tiếng nói:
- Mẹ đi với cha đi.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Tình tình phụ thân con tuy nóng nảy, nhưng lão rất quan tâm đến con. Những năm gần đây, vì đi tìm danh y, linh dược cho con mà không đêm nào lão ngủ yên. Lẽ nào con không thấy hai bên tóc mai của lão đã bạc hết rồi

sao ?
Bạch Tích Hương buồn bã đáp:
- Để người rời khỏi đây chính là một chút hiếu tâm của con trẻ.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Con nói gì mẹ không hiểu ?
Bạch Tích Hương chậm rãi nói:
- Gia gia tính tình nóng nảy, chỉ tranh chấp vài câu đã rút kiếm đòi sát nhân. Mấy ngày nữa, thiên hạ anh hùng đều tụ tập ở Hoàng Sơn Thế Gia. Với tính tình của gia gia con, e rằng khó tránh khỏi tranh chấp, chỉ sợ lúc đó sẽ còn có nhiều chuyện xảy ra hơn bây giờ.
Huyền Y Long Nữ thở dài buồn bã nói:
- Gia gia con thiên tính đã như vậy. Nhưng mẹ và lão sống với nhau đã mấy chục năm mà chưa từng thấy lão có gì khiến người ta không thể nhẫn nhịn được.
Lý phu nhân lạnh lùng cất tiếng:
- Nếu như không phải niệm tình lệnh ái, e rằng Bạch Tương hôm nay đã không thể sống mà rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia rồi.
Bạch Tích Hương cố gắng đứng dậy vái Lý phu nhân một vái nói:
- Vãn bối thay phụ thân tạ tội với phu nhân.
Lý phu nhân đưa tay đỡ Bạch Tích Hương dậy nói:
- Trên đời này chỉ có mình con nói chuyện hợp với ta. Kể từ nay trở đi chúng ta là bạn vong niên, không cần dùng đại lễ như vậy nữa.
Bạch Tích Hương nói:
- Đa tạ phu nhân.
Lý phu nhân lại nói:
- Con cứ an tâm nghỉ ngơi. Giờ tí đêm nay, ta sẽ sai người đón con đến Thái Thượng Các.
Bạch Tích Hương nói:
- Phu nhân yêu thương con như vậy, Bạch Tích Hương thật không biết báo đáp thế nào.
Lý phu nhân nói:
- Con đã báo đáp ta rồi, không cần khách khí nữa.
Nói đoạn bà liền quay người rời khỏi.
Bạch Tích Hương nhìn Bàng Thiên Hoá hỏi:
- Lão tiền bối bị thương có nặng không ?
Bàng Thiên Hoá cười ha hả nói:
- Có đáng vào đâu, Bàng mỗ tuy già nhưng vẫn còn chịu được mấy kiếm nữa.
Bạch Tích Hương nói:
- Vãn bối biết vì vãn bối mà tiền bối nhường gia phụ mấy phần, sau này

Bạch Tích Hương nhất định sẽ báo đáp ơn sâu của tiền bối.
Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:
- Bạch cô nương nặng lời rồi. Thiên hạ võ lâm đồng đạo đều nợ cô nương một món nợ ân tình, việc nhỏ này có đáng gì đâu.
Đoạn lão đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ nói:
- Mẫu tử hai người đã lâu không gặp nhau, cũng nên hàn huyên tâm sự một lát. Lão phu không làm phiền nữa.
Đoạn lão cũng quay người rời khỏi tĩnh thất của Bạch Tích Hương.
Huyền Y Long Nữ nhìn bóng Bàng Thiên Hoá đi xa dần thở dài nói:
- Hài tử, gia gia con cô độc thành tình. Lúc nào cũng độc lai độc vãng, nhưng con thì lại được nhiều người ái hộ.
Bạch Tích Hương nói:
- Nữ nhi thiên sinh nhu nhược, ai lại nỡ đi ăn hiếp một nữ tử yếu ớt ...
Huyền Y Long Nữ nói:
- Hài tử, con rất thông minh, vậy con có biết tại sao mẹ không đi với gia gia con không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Mẹ có chuyện gì muốn nói với con ?
Huyền Y Long Nữ gật đầu nói:
- Không sai. Con của mẹ quả nhiên tài trí hơn người.
Đoạn bà quay sang nói với Tố Mai, Hương Cúc:
- Các người ra canh giữ bên ngoài, khi cón người đến thì lập tức thông báo.
Tố Mai, Hương Cúc đồng thanh dạ một tiếng rồi đi ra đứng trước cửa.
Bạch Tích Hương thở dài hỏi:
- Mẹ ! Mẹ có chuyện gì quan trọng muốn nói với con phải không ?
Huyền Y Long Nữ gật đầu nói:
- Đúng vậy, chuyện này mẹ đã để trong lòng bao nhiêu năm nay rồi. Nó giống như cái gai trong họng vậy, không thổ ra thì không chịu được.
Bạch Tích Hương liền nói:
- Nữ nhi cung kính lắng nghe mẫu thân tứ giáo.
Huyền Y Long Nữ trầm ngâm nói:
- Hài tử, con có biết ta không phải là mẹ ruột của con không ?
Nét mặt Bạch Tích Hương lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng nàng chỉ mỉm cười nói:
- Điều này nữ nhi không biết, mẹ đối với con rất tốt, trước giờ luôn coi con như con ruột của mình.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Con có biết tại sao mẹ nói cho con biết chuyện này không ?
Bạch Tích Hương lắc đầu đáp:
- Điểm này nữ nhi không biết.
Huyền Y Long Nữ nói:

- Ôi ! Gia gia con đã từng nói với ta, bất luận thế nào cũng không được nói chuyện này với con.
Bạch Tích Hương nói:
- Gia gia nghĩ ngợi quá nhiều rồi, nhưng cũng không thể trách người được.
Đoạn nàng đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ, không nói lời nào.
Hai người trầm tư một hồi, căn phòng trở nên tĩnh lặng khác thường.
Huyền Y Long Nữ chợt lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng:
- Hài tử, tại sao con không hỏi ta ?
Bạch Tích Hương nói:
- Con nên hỏi gì đây ?
Huyền Y Long Nữ nói:
- Mẹ ruột của con đang ở đâu ?
Bạch Tích Hương nói:
- Mẹ đối xử với con như con ruột của mình, hài tử cảm kích vô cùng.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Hôm nay mẹ chính là muốn nói nơi ở của mẹ ruột của con cho con biết.
Bạch Tích Hương không khỏi ngẩn người hỏi:
- Mẹ ruột của con còn tại thế sao ?
Huyền Y Long Nữ nói:
- Đúng vậy, bà ta vẫn còn sống trên thế gian này.
Đoạn bà ngẩng mặt lên thở dài nói:
- Gia gia con mà biết ta nói chuyện này cho con, có lẽ lão sẽ giết cả ta.
Bạch Tích Hương buồn bã nói:
- Mẹ có biết mẹ ruột của con ở đâu không ?
Huyền Y Long Nữ thấp giọng nói:
- Hài tử, con phải đáp ứng ta một chuyện thì mới nói cho con được.
Bạch Tích Hương vội nói:
- Một nghìn chuyện, một vạn chuyện nữ nhi cùng đáp ứng. Mẹ mau nói ra đi.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Con không được kích động, cũng không được hận gia gia con.
Bạch Tích Hương nói:
- Làm sao như thế được ?
Huyền Y Long Nữ nói:
- Bà ta đang ở Hoàng Sơn Thế Gia.
Bạch Tích Hương đứng bật dậy thốt lên:
- Sao ? Mẹ ruột con đang ở Hoàng Sơn Thế Gia ?

Hồi 32

Huyền Y Long Nữ nói:
- Đủ rồi. Mẹ chỉ có nói như vậy. Nếu như bà ta chịu nhận con, tự nhiên sẽ nói cho con biết chuyện năm xưa. Nếu như bà ta không muốn nhận, dù con quỳ xuống van xin cũng chẳng có ích gì. Hài tử, con phải biết trân trọng bản thân, mẹ phải đi đây.
Bạch Tích Hương vội vã gọi lớn:
- Mẫu thân lưu bộ.
Đoạn thân hình nàng lảo đảo, ngã vật xuống sàn.
Thể năng nàng chưa hồi phục, vừa nãy chỉ vì do nhất thời kích động mà đứng được khá lâu, giờ khi sức cùng lực kiệt, thân thể như mất chỗ dựa, đổ vật xuống sàn.
Huyền Y Long Nữ vội vàng quay lại đưa tay đỡ Bạch Tích Hương nói:
- Hài từ, thân thể con càng ngày càng yếu đi đấy !
Bạch Tích Hương hít một hơi thanh khí, yếu ớt nói:
- Mẹ à, mẹ có thể đáp ứng con một chuyện không ?
Huyền Y Long Nữ nói:
- Ta không thể nói cho con biết mẹ ruột con là ai. Đây là chuyện có liên quan đến danh tiết .Nếu như mẹ nói cho con chuyện này, đối với cả con lần bà ta đều không có lợi. Hài tử, con thông minh tuyệt thế, tự nhiên có thể hiểu được nỗi khổ tâm của mẹ.
Hai hàng nước mắt từ từ chảy trên má Bạch Tích Hương, nàng chậm rãi nói:
- Mẹ à, mẹ ruột con có phải là Lý phu nhân không ?
Huyền Y Long Nữ nói:
- Ta biết thể nào con cũng hỏi ta câu này. Hài tử, ta biết trả lời con thế nào đây ?
Bạch Tích Hương chậm rãi nằm xuống nói:
- Mẹ à ! Mẹ đã có nổi khổ không thể nói ra, hài nhi cũng không dám hỏi nhiều nữa. Nhưng con có một thỉnh cầu, mong rằng mẹ niệm tình nhi nữ yếu đuối mà đáp ứng có được không ?
Huyền Y Long Nữ nói:
- Con nói đi !
Bạch Tích Hương nói:
- Mẹ có thể lưu lại đây với con mấy ngày nữa không ?
Huyền Y Long Nữ trầm ngâm mpó"
- Đáng lẽ mẹ phải ở đây chăm sóc con, nhưng con có nghĩ đến gia gia con không ? Nếu như không có mẹ ở bên, chỉ sợ lão ...

Bạch Tích Hương thở dài ảo não nói:
- Mẹ nói không sai chút nào, gia gia tính tình cô tịch, rất ít bằng hữu không có mẹ người sẽ rất buồn ... mẹ nên đi tìm gia gia thì hơn.
Huyền Y Long Nữ gật đầu đáp:
- Đúng vậy, gia gia con rất ít kết giao bằng hữu.
Bạch Tích Hương chậm rãi nhắm hai mắt lại nói:
- Mẹ hãy đi tìm gia gia con đi, thứ lỗi nữ nhi không thể tiễn được.
Huyền Y Long Nữ thở dài nói:
- Hài tử, con nhớ bảo trọng. Nếu ta có thể khuyên bảo gia gia con hối tâm chuyển ý nói không chừng chúng ta sẽ quay lại Hoàng Sơn Thế Gia thăm con.
Bạch Tích Hương nói:
- Nữ nhi bất hiếu, nhiều năm nay không thể hầu hạ dưới gối hai vị lão nhân gia. Nhưng đợi thân thể con lành mạnh trở lại, nhất định sẽ giúp cho gia gia thay tâm đổi tính, làm người một cách vui vẻ khoái lạc, không còn cô độc phiền não như trước nữa.
Huyền Y Long Nữ nói:
- Ta tin rằng con có năng lực đó.
Bạch Tích Hương nói:
- Mong rằng mẫu thân ở bên có thể khuyên bảo được gia gia hồi tâm chuyển ý.
Huyền Y Long Nữ thở dài định nói gì nhưng lại thôi, chỉ nhìn Bạch Tích Hương lưỡng lự rồi quay người bỏ đi.
Bạch Tích Hương nhìn theo bóng mẫu thân đi khỏi cửa phòng rồi mới chầm chậm nhắm hai mắt lại.
Lại nói đến Lâm Hàn Thanh, sau khi bị Bạch Tương mắng chửi một trận, chàng tức giận bỏ về phòng mình, đóng cửa để nguyên y phục nằm vật trên giường, thầm nghĩ:
- Danh tiếng của Hoàng Sơn Thế Gia oai trấn võ lâm, nhưng không ngờ cũng có vô số bí mật. Càng quen biết thân thiết với Hoàng Sơn Thế Gia bao nhiêu thì dường như càng thấy họ có nhiều bí mật bấy nhiêu.
Tuy chàng chưa thể rút ra một kết luận cuối cùng, nhưng cũng đã ngấm ngầm cảm nhận được rằng tựa hồ như mọi ân ân oán oán trên chốn giang hồ đều ít nhiều có liên quan đến Võ Lâm Thế Gia này.
Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bên ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ "cốc cốc".
Lâm Hàn Thanh chậm rãi đứng dậy đi ra mở cửa, thì ra người gõ cửa là Lý Trung Huệ. Chỉ thấy nàng giữ vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi bước vào phòng.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi miễn cưỡng nở một nụ cười nói:

- Làm phiền Lâm huynh nghỉ ngơi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không có gì. Cô nương có điều gì chỉ giáo xin cứ nói ?
Lý Trung Huệ chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế nói:
- Thiên Hạc Thượng Nhân và huynh giao tình rất sâu nặng phải không ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Chỉ gặp vài lần, chưa thể nói là có giao tình. Nhưng tại hạ luôn kính phục võ công và cách đối nhân xử thế của ông ta.
Lý Trung Huệ nói:
- Huynh có muốn gặp lão không ?
Lâm Hàn Thanh nghe vậy lập tức nhận ra điều bất ổn, chàng vội hỏi:
- Sao rồi, có phải Thiên Hạc Thượng Nhân đã gặp nguy hiểm ?
Lý Trung Huệ gật đầu đáp:
- Lão bị thương rất nặng ...
Lâm Hàn Thanh vội vàng hỏi:
- Bây giờ lão ở đâu ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Bên ngoài Thái Thượng Các.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có phải bị thương trong tay lệnh đường không ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Đúng vậy. Lão đột nhập Thái Thượng Các, đả thương hai nữ tỳ canh cửa. Gia mẫu mới xuất thủ thương nhân.
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Đương kim võ lâm ngoại trừ lệnh đường ra, e rằng không có ai có thể đả thương được lão ...
Chàng nói đến đây thì ngưng lại một chút rồi hỏi tiếp:
- Thiên Hạc Thượng Nhân muốn gặp tại hạ sao ? Hay đây là do cô nương chủ trương ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tự nhiên là Thiên Hạc Thượng Nhân rồi. Thương thế của lão rất nặng mà vẫn cố gắng vận khí áp chế vết thương, giữ cho mình được tỉnh táo. Khẳng định lão có chuyện rất quan trọng nói với huynh rồi.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Vậy xin làm phiền cô nương dẫn đường.
Lý Trung Huệ nói:
- Thời gian không nhiều, Lâm huynh mau đi theo tiểu muội.
Đoạn nàng quay người đi ra khỏi phòng.
Lâm Hàn Thanh theo sát phía sau Lý Trung Huệ. Hai người gấp rút chạy đến Thái Thượng Các. Khi đến bên ngoài Thái Thượng Các, Lý Trung Huệ đột

ngột dừng lại, đưa tay chỉ vào một gốc cây nói:
- Lão ở bên kia !
Lâm Hàn Thanh nhìn theo hướng nàng chỉ tay thì thấy Thiên Hạc Thượng Nhân đang ngồi xếp bằng ở dưới gốc cây đó. Chàng vội chạy đến gần. Lúc này Thiên Hạc Thượng Nhân đang ngồi dựa lưng vào gôc cây, hai mắt nhắm nghiền, đạo bào lấm tấm vết máu. Trong lòng chàng không khỏi cảm thấy ái ngại, đành nhẹ giọng gọi:
- Lão tiền bối !
Thiên Hạc Thượng Nhân từ tử mở mắt ra nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Công tử đến rồi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vãn bối nghe tin tiền bối thọ thương, vội vàng đến đây ...
Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Công tử ngồi xuống đi, bần đạo có vài chuyện muốn nói ...
Đoạn lão há miệng thổ ra một búng máu.
Lâm Hàn Thanh vội vàng cất tiếng:
- Lão tiền bối thương thế trầm trọng, lúc này không tiện nói chuyện. Chi bằng để vãn bối đưa tiền bối đi liệu thương rồi nói chuyện sau cũng được.
Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu nói:
- Thương thế của bần đạo rất nặng, cho dù không chết thì một thân võ công này cũng hoàn toàn trôi theo dòng nước rồi. Từ nay trở đi, bần đạo đã trở thành một kẻ tàn phế.
Lâm Hàn Thanh vội an ủi:
- Loã tiền bối nội công tinh thuần, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng chắc rằng sẽ có thể khôi phục thần công.
Thiên Hạc Thượng Nhân cười khổ nói:
- Bần đạo không hề lưu luyến một thân võ công này, nếu như bần đạo không biết võ công, có lẽ sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.
Đoạn lão hít vào hai hơi thanh khí, chậm rãi nói tiếp:
- Bần đạo có chết cũng không tiếc, chỉ đáng tiếc còn hai điều tâm nguyện chưa thể hoàn thành. Ở Hoàng Sơn Thế Gia này ngoại trừ công tử ra, bần đạo không thể tìm được ai có thể nhờ vả được nữa. Đành phải làm phiền công tử một phen vậy.
Lâm Hàn Thanh khẳng khái nói:
- Đạo trưởng có gì phân phó, chỉ cần Lâm Hàn Thanh này làm được, nhất định sẽ tận hết sở năng.
Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Bần đạo tự nhiên sẽ không nhờ vả công tử không công ... mà đã chuẩn bị một phần lễ để đáp trả công tử.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Đây là chuyện vãn bối nên làm, xin tiền bối đừng nói chuyện báo đáp làm gì nữa.
Thiên Hạc Thượng Nhân không nói gì mà chỉ đưa tay vào trong ngực lấy ra một cẩm nang rồi đưa cho Lâm Hàn Thanh, đoạn nói:
- Trong cẩm nang này có chứa ân oán, bí mật của giang hồ trong mấy chục năm nay. Công tử phải bảo quản cho cẩn thận.
Lâm Hàn Thanh nhận lấy cẩm nang, rồi hỏi:
- Vãn bối phải chuyển nó cho ai ?
Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Từ nay nó thuộc về công tử. Những chuyện ghi chép bên trong cẩm nang này đại bộ phận đều do bần đạo tận mắt chứng kiến, những chuyện không được nhìn thấy thì đều đã điều tra rõ ràng ... vì vậy có thể nói không thể sai được ...
Lão nói đến đây thì chợt hạ thấp giọng nói tiếp:
- Đây không phải là võ công bí cấp gì, nhưng nó còn quan trọng hơn bí cấp bảo lục gấp nhiều lần. Công tử không được tiết lộ ra bất cứ phong thanh gì về nó cho người khác biết, nếu không sẽ gặp phải họa sát thân bất cứ lúc nào.
Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:
- Vãn bối xin được ghi nhớ trong lòng.
Thiên Hạc Thượng Nhân lại nói tiếp:
- Tây Môn Ngọc Sương vì báo phụ cừu mà không ngừng tạo nên kiếp sát ...
Nói đến đây, đột nhiên lão dừng lại.
Thời gian gần đây, Lâm Hàn Thanh đã lịch duyệt lên rất nhiều, thấy thái độ của Thiên Hạc Thượng Nhân thay đổi, lập tức sinh lòng cảnh giác, quay đầu lại nhìn.
Chỉ thấy Lý phu nhân đang chậm rãi bước tới chỗ hai người.
Cử động của bà ta hết sức phiêu dật, tựa như người đang ngắm hoa thưởng cỏ ... chậm rãi tiến đến trước mặt hai người. Bà ta hướng hai đạo mục quang sáng như điện lên mặt Lâm Hàn Thanh, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi đến đây làm gì ?
Lâm Hàn Thanh quay mặt lại nhìn Thiên Hạc Thượng Nhân, chỉ thấy lão nhắm nghiền hai mắt, lưng dựa vào gốc cây như là đang say ngủ. Chàng bèn lên tiếng đáp:
- Vãn bối với vị Thiên Hạc Thượng Nhân này có chút giao tình.
Lý phu nhân vẫn lạnh lùng hỏi:
- Lão nhờ người đến tìm ngươi ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:
- Đúng như phu nhân nói.
Lý phu nhân lại hỏi:

- Người lão nhờ đi là ai ?
Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:
- Lý Trung Huệ là nữ nhi của bà ta, nói ra cũng không có hại gì.
Nghĩ đoạn chàng liền đáp:
- Là Lý cô nương.
Lý phu nhân lẩm bẩm nói:
- Con nha đầu này càng ngày càng to gan lớn mật.
Đoạn bà ta nhìn Lâm Hàn Thanh hỏi tiếp:
- Lão tìm ngươi đến đây, hẳn là có chuyện rất quan trọng.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lý phu nhân này vô cùng tinh minh, muốn lừa gạt bà ta tự nhiên không dễ.
Nghĩ đoạn, chàng liền nói:
- Hình như đúng là như vậy.
Lý phu nhân lạnh lùng hừ nhẹ nói:
- Ngươi bên ngoài ra vẻ thành khẩn, nhưng bên trong lại gian trá. Chút thủ đoạn nhỏ nhoi này thi triển trước mặt ta không phải là quá buồn cười ư ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vãn bối nói đều là sự thật.
Lý phu nhân liền chậm rãi đưa tay ra nói:
- Đưa vật đó đây !
Lâm Hàn Thanh trấn động trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh hỏi lại:
- Phu nhân nói vật gì ?
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Vật mà Thiên Hạc Thượng Nhân đưa cho ngươi đâu ? Ta đã nhìnt hấy rồi, lẽ nào ngươi còn muốn qua mắt ta ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lúc Thiên Hạc Thượng Nhân đưa cho mình cẩm nang đó, kỳ vọng hết sức lớn lao, lẽ nào mình lại phụ lòng mong mỏi của lão ?
Tâm niệm chuyển động, chàng liền quyết đánh một ván bài sinh tử. Nghĩ đoạn, Lâm Hàn Thanh liền mỉm cười nói:
- Lão tiền bối nhìn thấy gì ?
Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt nói:
- Ngươi tuy là bạn của Huệ nhi, nhưng nếu làm cho ta tức giận thì ta cũng có thể giết ngươi như những kẻ khác vậy.
Bà ta phong tư tuyệt thế, khí chất cao quý, nhưng toàn thân tựa như phủ một lớp băng sương, những lúc bình thường đã khiến người khác có cảm giác sợ hãi, giờ đây khi bà tức giận, cảm giác chèn ép người khác đó còn tăng thêm gấp bội.
Lâm Hàn Thanh hít một hơi chân khí để trấn định tinh thần rồi nói:

- Lão tiền bối có giết vãn bối thì vãn bối cũng không có gì để đưa cho người.
Lý phu nhân cười lạnh một tiếng hỏi lại:
- Dù có chết ngươi cũng không đưa vật đó ra phải không ?
Lâm Hàn Thanh vẫn giữ nét mặt bình tĩnh nói:
- Vãn bối đích thực không nhận vật gì của Thiên Hạc Thượng Nhân.
Lý phu nhân hừ nhẹ một tiếng nói:
- Vậy ta phải lục soát mới được.
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Phu nhân không tin thì cứ đến mà lục xoát.
Lý phu nhân đột nhiên cao giọng gọi lớn:
- Truy Vân, Bộ Phong mau đến đây !
Chỉ nghe hai tiếng dạ vang lên, lập tức có hai nữ tỳ cầm kiếm chạy tới.
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như hai nữ tì của ta soát ra bằng chứng, thì lúc đó ngươi hối hận cũng không kịp đấy.
Trong lòng Lâm Hàn Thanh lúc này đang rối như tơ vò, nhưng ngoài miệng vẫn cứng giọng đáp:
- Lão tiền bối muốn soát người vãn bối, vãn bối cũng không có cách nào ngăn lại được.
Lý phu nhân liền quay đầu nhìn hai nữ tỳ ra lệnh:
- Động thủ đi !
Hai nữ tỳ đồng thanh dạ một tiếng. Ả bên phải liền vung tay ra điểm vào Kiên Tỉnh huyệt của Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh khẽ lắc người tránh chỉ, rồi lạnh lùng lên tiếng:
- Lý phu nhân !
Lý phu nhân đưa mắt nhìn chàng nhạt giọng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lâm Hàn Thanh lộ vẻ tức giận nói:
- Soát người vãn bối cũng được thôi, nhưng lẽ nào phải điểm huyệt mới được ?
Lý phu nhân chậm rãi gật đầu nói:
- Đúng là như vậy.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đại trượng phu đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng chí khí không thể nào nhu nhược. Phu nhân làm nhục vãn bối như vậy, vãn bối khó mà chấp nhận được.
Truy Vân, Bộ Phong nghe thấy Lý phu nhân lên tiếng trả lời chàng liền lập tức dừng tay.
Lý phu nhân cười lạnh một tiếng hỏi:
- Ngươi định xuất thủ phản kháng phải không ?

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Cho dù máu có đổ xuống thảm cỏ này, vãn bối cũng quyết không để người khác làm nhục.
Lý phu nhân nói:
- Được lắm, ngươi cũng rất có cốt khí. Chỉ cần ngươi thắng được Truy Vân và Bộ Phong, ta sẽ không lục soát người ngươi nữa.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Đao kiếm vô nhãn, nếu nhị vị cô nương đả thương vãn bối thì coi như bỏ qua, nhưng không may vãn bối đả thương họ, thì không biết làm sao ăn nói với phu nhân ?
Lý phu nhân lạnh lùng đáp:
- Nếu như ngươi đả thương được bọn chúng thì chỉ trách bọn chúng học nghệ không tinh Còn nếu như chúng chết trong tay ngươi, vậy thì chỉ trách mạng chúng đoản mà thôi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như phu nhân không trách tội, vãn bối xin được phóng túng một phen vậy.
Lý phu nhân quay lại nhìn Truy Vân, Bộ Phong rồi nói:
- Vị Lâm tướng công này võ công cao cường, sinh tử đều do các ngươi tự định liệu lấy.
Hai ả liền dạ ran một tiếng, nhất loạt rút kiếm ra hướng về phía Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh chỉ biết than thầm trong bụng:
- Thật không ngờ Hoàng Sơn Thế Gia lại có nhiều vấn đề phức tạp đến vậy ?
Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe có âm thanh vo ve như tiếng muỗi kêu bên tai:
- Hai con nha đầu này đều là đồ đệ do đích thân Lý phu nhân đào tạo, kiếm thụật vô cùng tinh thâm. Vừa nãy chúng đã cùng bần đạo động thủ, công tử cần phải hết sức cẩn thận.
Lâm Hàn Thanh biết người truyền âm là Thiên Hạc Thượng Nhân. Lão ta đã cố nén vết thương, vận công thi triển Truyền âm nhập mật để cảnh cáo chàng, tất nhiên là có lý của lão. Chàng liền không dám khinh địch, rút Tham Thương Kiếm trong bọc ra nói:
- Hai vị cô nương cùng lên một lượt chứ ?
Ả nữ tỳ đứng bên phải nói:
- Lâm tướng công có một người, tỷ muội chúng tôi cũng xuất thủ một lượt. Lâm tướng công có mười người thì cũng là hai tỷ muội chúng tôi đối phó.
Lâm Hàn Thanh liền ôm quyền nói:
- Được lắm, vậy mời hai vị cô nương xuất thủ !
Tỳ nữ bên phải liền huy kiếm lên sử một chiêu Phụng Hoàng Tam Điểm

Đầu, trường kiếm vẽ nên ba đoá hoa đâm thẳng tới ngực Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh hoành ngang Tham Thương Kiếm, vung lên chặn lấy thế công của ả. Đúng lúc hai kiếm chuẩn bị giao nhau thì nữ tỳ bên trái đã đâm ra một chiêu Bạch Hạc Di Linh tấn công vào mạn sườn Lâm Hàn Thanh.Chàng vội lùi lại hai bước, tránh đi kiếm thế của ả.
Sau khi Lâm Hàn Thanh tránh được một kiếm, trong lòng đã biết gặp phải kình địch. Cục thế ngày hôm nay ngoại trừ thắng được hai ả nữ tỳ này ra e rằng chàng không còn con đường nào khác nữa.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền lập tức huy kiếm phản kích.
Nhị tỳ cũng song kiếm tề phát, phân thành hai hướng công tới, hiển nhiên là định dĩ công đối công với Lâm Hàn Thanh.
Trong nháy mắt, song phương đã triển khai một trường ác đấu kinh thiên động địa.
Lâm Hàn Thanh vừa giao thủ với nhị tỳ đã biết cơ hội thắng của mình rất nhỏ nhoi, một mặt gắng sức cự địch, một mặt cố nhớ lại Thiên Long Bát Kiếm mà mình đã thuộc lòng để đem ra vận dụng.
Tuy chàng thưa sử dụng thuần thục Thiên Long Bát Kiếm, nhưng đây là một pho kiếm pháp kỳ ảo tuyệt luân, uy lực kinh người, vì thế mỗi lần ngộ hiểm đều nhờ Thiên Long Bát Kiếm này mà thoát thân.
Song phương ác đấu mấy chục hiệp mà vẫn giữ thế bất phân thắng bại.
Lý phu nhân thấy nhị tỳ liên thủ vẫn không thắng được Lâm Hàn Thanh, không khỏi tức giận trong lòng. Chỉ nghe bà ta hừ nhẹ một tiếng quát lớn:
- Các ngươi cứ sử dụng sát thủ, chỉ cần không hại đến tính mạng hắn là được.
Nhị tì liền đồng thanh dạ một tiếng, kiếm thế đột nhiên thay đổi, trở nên lăng lệ hơn trước bội phần.
Lâm Hàn Thanh tuy đã toàn lực xuất thủ nhưng chỉ sau năm hiệp đã bị bức đến tay chân luống cuống, thối lui liên tiếp.
Thì ra nhị tỳ khi chưa được lệnh của Lý phu nhân thì không dám hạ sát thủ, chỉ muốn bức Lâm Hàn Thanh rơi kiếm, hoặc điểm huyệt đạo của chàng làm cho chàng nhận thua thì thôi, điều này khiến chàng chiếm được lợi thế rất lớn. Nhưng sau khi Lý phu nhân hạ lệnh, nhị tỳ được phóng tay thi triển hết khả năng, kiếm thế ào ào như thác lũ, bức Lâm Hàn Thanh đến nỗi không còn thời gian nghĩ đến Thiên Long Bát Kiếm nữa.
Mắt thấy Lâm Hàn Thanh sắp bị thương dưới tay nhị tỳ thì chợt có một tiếng nói yếu ớt vang lên:
- Phu nhân thủ hạ lưu tình.
Lý phu nhân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tố Mai, Hương Cúc đang đỡ Bạch Tích Hương chậm rãi tiến đến.
Sức khoẻ của nàng hình như càng ngày càng yếu, đến nỗi không thể tự mình

hành động.
Lý phu nhân khẽ chau mày nói:
- Lùi lại!
Truy Vân, Bộ Phong nghe lệnh lập tức thu kiếm lùi lại ba bước.
Bạch Tích Hương chậm rãi bước đến trước mặt Lý phu nhân hạ giọng nói:
- Đa tạ Lý phu nhân nể mặt.
Lý phu nhân lạnh lùng hỏi nàng:
- Làm sao con biết được ?
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Phu nhân không phải đã rất khen ngợi con thông minh sao ? Nếu như một chuyện nhỏ như vậy mà con cũng không đoán ra được thì đâu còn xứng với sự tán thưởng của phu nhân nữa ?
Lý phu nhân khẽ thở dài hỏi:
- Lại là Huê nhi nói cho con phải không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Chỉ e Huê tỷ tỷ không có dũng khí như vậy ?
Lý phu nhân ngưng mục nhìn Bạch Tích Hương chậm rãi nói:
- Nó vi Lâm Hàn Thanh thì đâu còn nghĩ đến ta là mẹ nó nữa ?
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Phu nhân sai rồi, Huệ tỷ đối với người vô cùng hiếu thuận.
Lý phu nhân thở dài đáp:
- Hài tử, ta hi vọng lần sau con không quản đến những chuyện không phải của mình nữa.
Nói xong bà cũng không để Bạch Tích Hương lên tiếng trả lời, lập tức dẫn Truy Vân, Bộ Phong bỏ đi.
Bạch Tích Hương nhìn theo bóng Lý phu nhân và nhị tỳ đi khuất hẳn mới đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Chàng không sao chứ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Kiếm pháp của nhị tỳ vô cùng tinh diệu, nếu như cô nương không kịp thời lên tiếng chỉ e tại hạ đã bị thương dưới kiếm của hai ả rồi.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Vậy là chàng không sao rồi.
Đoạn nàng liền chậm rãi bước đến trước mặt Thiên Hạc Thượng Nhân hỏi:
- Bá bá thương thế có nặng không ?
Thiên Hạc Thượng Nhân gật đầu đáp:
- E rằng ta không xong rồi, nhưng có thể giải thoát ở đây cũng bớt đi cho ta không ít phiền phức.
Bạch Tích Hương nói:
- Bá bá quá cố chấp rồi. Con luôn hoài nghi lần đó không phải là lỗi lầm của

bá bá. Sắp tới thiên hạ anh hùng quy tụ về Hoàng Sơn, có thể sẽ có ích trong việc rửa sạch nỗi oan tình mấy chục năm qua của bá bá.
Thiên Hạc Thượng Nhân khẽ chớp mắt hỏi:
- Hương nhi, con nói có thật không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Con đã nghĩ rất nhiều về chuyện của bá bá, có thể năm đó đích thực người đã đánh ra một chưởng, nhưng người đó quyết không thể bị thương dưới tay bá bá được.
Nàng ngừng lại một chút để lấy hơi rồi nói tiếp:
- Vì thế, bá bá cần phải lưu lại sinh mạng của mình để còn vén bức màn bí mật che mắt người mấy chục năm nay.
Thiên Hạc Thượng Nhân trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Hương nhi, e rằng đã muộn mất rồi.
Bạch Tích Hương cả kinh hỏi:
- Bá bá bị thương nặng lắm sao ?
Thiên Hạc Thượng Nhân cười khổ đáp:
- Lục phủ ngũ tạng của ta đã bị lệch vị rồi.
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Có phải bá bá bị Lý phu nhân đả thương ?
Thiên Hạc Thượng Nhân gật đầu nói:
- Bà ta đánh ta một chưởng trước ngực.
Bạch Tích Hương nói:
- Ở Hoàng Sơn Thế Gia nhất định có thuốc trị thương cho bá bá.
Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu hỏi:
- Con muốn tìm Lý phu nhân thương lượng đúng không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Đúng vậy !
Thiên Hạc Thượng Nhân lại hỏi:
- Bà ta đối với con có tốt không ?
Bạch Tích Hương gật đầu đáp:
- Bà ấy coi con như bạn vong niên.
Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:
- Sức nhẫn nại của bà ta có hạn, nếu như con làm phiền bà ta nhiều quá, bà ta cũng có thể hạ thủ giết con đấy.
Bạch Tích Hương nói:
- Con biết bà ta nửa đời cô độc, trong lòng tràn ngập thê lương, phiền não nên mới tham luyện thiền công, hi vọng có thể luyện đến cảnh giới vong ngã để quên đi mọi phiền não. Nhưng bà ta quên rằng trước khi những ưu uất trong lòng được phát tiết ra thì càng cầu thanh tịnh lại càng khó bình an. Bà ta đối xử với người càng lạnh lùng bao nhiêu thì trong lòng bà ấy lại thêm u

uất bấy nhiêu. Do vậy, bà ta toạ thiền không thành mà tính cách thì biến đổi trở nên thành một người lạnh lùng, tàn khốc.
Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:
- Con đã biết như vậy tại sao còn chơi với cọp làm gì ?
Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:
- Cho dù bà ta có ghét hận con đi nữa thì cũng không thể giết con được.
Thiên Hạc Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Trước mắt trên thế gian này chỉ có mình con là nói chuyện được với bà ta, bà ta cần sự thanh tịnh, nhưng lại sợ cô đơn. Nhiều năm qua bà ta cố gắng chịu đựng sự tịch mịch đó, nhưng giờ đây đã không thể chịu được nữa rồi.
Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu nói:
- Nếu chỉ dựa vào điểm này thì con đã quá tự tin rồi.
Bạch Tích Hương chớp chớp hai mắt nhìn chăm chú vào mặt Thiên Hạc Thượng Nhân hỏi:
- Bá bá có biết không ?
Thiên Hạc THượng Nhân liền hỏi:
- Ta biết chuyện gì ?
Bạch Tích Hương chậm rãi nói:
- Mẹ ruột của con giờ này đang ở đâu ?
Thiên Hạc Thượng Nhân lặng người hỏi:
- Ai nói cho con biết chuyện này ?
Bạch Tích Hương nói:
- Là mẹ con nói. Ôi, thực ra bà ấy cũng không thể dấu con cả đời được.
Thiên Hạc Thượng Nhân mở miệng định nói gì nhưng chợt thấy trước ngực đau nhói, thổ ra một búng máu ướt đẫm cả đạo bào.
Bạch Tích Hương khẽ thở dài nói:
- Để con đi lấy thuốc cho bá bá.
Đoạn nàng liền cùng Hương Cúc, Tố Mai quay người rời khỏi.
Lâm Hàn Thanh lấy ra một mảnh khăn lau vết máu trên miệng Thiên Hạc Thượng Nhân rồi nói:
- Lão tiền bối bảo trọng.
Thiên Hạc Thonwgj Nhân cố nén nhịn nội thương, gắng gượng nói:
- Công tử mau rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, Lý phu nhân đó ...
Lâm Hàn Thanh lắc đầu cười khổ nói:
- Chỉ sợ vãn bối nhất thời không thể rời khỏi nơi này.
Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:
- Nếu đã không thể rời khỏi đây, vậy công tử hãy lấy vật ở trong cẩm nang ra cất vào một nơi bí mật nào đó.

Nói đến đây, lão liền cho tay vào ngực áo lấy ra hai quyển sách mỏng đưa cho Lâm Hàn Thanh rồi nói tiếp:
- Hai quyển sách này có ghi lại hai môn tuyệt thế võ công. Công tử hãy đặt nó vào bên trong cẩm nang ấy. Nếu như Lý phu nhân bức đến mức không thể từ chối nữa thì hãy đưa cẩm nang cho bà ta. Với võ công của bà ta hiện nay, tuyệt đối sẽ không cần hai quyển bí lục này đâu.
Lâm Hàn Thanh tuy cảm thấy hành vi này không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng nghĩ đến tình tính quái dị của Lý phu nhân, bèn đưa tay nhận lấy hai quyển sách cất vào trong bọc.
Chỉ nghe Thiên Hạc Thượng Nhân nói tiếp:
- Nếu như bần đạo chết đi, thế gian chỉ còn mình công tử là người biết được bí mật này. Sau này có công bố nói trên giang hồ hay không là do công tử tự quyết định lấy.
Lâm Hàn Thanh đang định đáp lời lão thì chợt thấy Lý Trung Huệ tất tả chạy đến nói:
- Tây Môn Ngọc Sương đã đến bên ngoài Vạn Tùng Cốc. Đặt sẵn mai phục chặn đánh quần hào đến dự hội. đã có hai nhóm võ lâm đồng đạo bị cô ta hãm hại.
Lâm Hàn Thanh kinh hãi hỏi:
- Cô nương làm sao mà biết được chuyện này ?
Lý Trung Huệ nói:
- Từ miệng một vị đệ tử Võ Đang. Bảy đệ tử của phái Võ Đang và Giang Đông ngũ nghĩa kết bạn với nhau trên đường đi đến đây dự hội. Dọc đường đã gặp phải phục binh của Tây Môn Ngọc Sương, mười người đã thảm tử đương trường, hai người đào tẩu được. Người đưa tin chính là một trong hai người thoát chết.
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm nói:
- Như vậy chắc không sai rồi, cô nương có chuẩn bị gì chưa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tiểu muội sẽ suất lãnh nhân thủ ra ngoài tiếp ứng quần hào.
Lâm Hàn Thanh khó xử nói:
- Lẽ ra tại hạ nên đi cùng cô nương, nhưng vị đạo trưởng này thương thế quá nặng.
Thiên Hạc Thượng Nhân liền lên tiếng:
- Công tử cứ mặc bần đạo ... mau đi đi !
Lâm Hàn Thanh lưỡng lự nói:
- Điều này ... điều này ...
Lúc này Tố Mai, Hương Cúc đã đỡ Bạch Tích Hương quay lại.
Bạch Tích Hương đi thẳng đến trước mặt Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Lý phu nhân đã cho linh dược, bá bá mau phục dụng vào đi.

Thiên Hạc Thượng Nhân nhìn Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Hài tử, quả nhiên con có thể làm được những chuyện mà người khác không thể nghĩ tới.
Đoạn đưa tay đón lấy linh đơn trong tay Bạch Tích Hương bỏ vào trong miệng.
Bạch Tích Hương nhìn Thiên Hạc Thượng Nhân bỏ thuốc vào miệng xong mới quay sang hỏi Lý Trung Huệ:
- Huệ tỷ tỷ, có phải tình hình có gì biến hoá không ?
Lý Trung Huệ đápL
- Tây Môn Ngọc Sương hành động nhanh chóng, cô ta đã dẫn thủ hạ đến đây rồi.
Bạch Tích Hương thở dài hỏi:
- Huệ tỷ tỷ, tiểu muội có mấy câu thực lòng, mong tỷ nghe xong đừng để bụng.
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Cô nương cứ nói đi !
Bạch Tích Hương nói:
- Tỷ tỷ hẹn ước Tây Môn Ngọc Sương đến Vạn Tùng Cốc quyết đấu có phải muốn bá mẫu xuất thủ can thiệp không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đúng là có dụng tâm này nhưng chỉ sợ gia mẫu không chịu xuất diện mà thôi.
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Dù tỷ tỷ có triệu tập cả Cửu Đại Môn Phái đến tương trợ mà lệnh đường không chịu xuất thủ thì phần thắng e rằng không có.
Lý Trung Huệ trầm ngâm nói:
- Điều này cần phải thỉnh giáo cô nương rồi.
Bạch Tích Hương hít một hơi thanh khí rồi nói:
- Lệnh đường không xuất thủ đối với tỷ tỷ cũng có điểm lợi.
Lý Trung Huệ ngạc nhiên hỏi:
- Lợi ở điểm nào ?
Bạch Tích Hương nói:
- Trước khi lệnh đường xuất thủ, Tây Môn Ngọc Sương chắc chắn sẽ có điều cố kỵ, không dám phóng tay hạ độc thủ. Sau khi lệnh đường xuất thủ, Tây Môn Ngọc Sương vì tình thế bức bách, tất sẽ phóng tay dùng mọi thủ đoạn. Bất luận kết cục thế nào thì cũng có một trận đồ sát thảm khốc vô cùng xảy ra.
Lý Trung Huệ liền hỏi:
- Cô nương đã nói chuyện này với gia mẫu chưa ?
Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu muội đã nhiều lần thăm dò ý của lệnh đường về chuyện này.
Lý Trung Huệ vội hỏi:
- Vậy kết quả thế nào ?
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Đối với chuyện này lệnh đường tỏ ra hết sức thờ ơ.
Lý Trung Huệ cười khổ nói:
- Như vậy là bà đã hết sức quan tâm rồi đó.
Bạch Tích Hương lại nói:
- Dường như trong lòng lệnh đường có tâm sự gì đó, mỗi lần tiểu muội đề cập đến vấn đề này là bà đều như muốn nói gì nhưng lại thôi.
Lý Trung Huệ trầm ngâm nói:
- Sự đã đến mức này, cho dù có ở thế tất bại cũng phải liều một phen. Gia mẫu có xuất diện hay không, chúng ta cũng không cần quan tâm nữa.
Nàng nói đến đây thì ngừng lại một chút rồi tiếp tục:
- Trước mắt vẫn còn một nan đề nhờ cô nương chỉ giáo ?
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lý Trung Huệ nói:
- Vương bà bà võ công cao cường, nhưng bà ta phải phụ trách sự an nguy của Vạn Tùng Cốc, tứ thập bát tỳ đều dưới quyền chỉ huy của bà ta. Tây Môn Ngọc Sương không tuân thủ ước hẹn đã dùng thế như sét đánh không kịp bưng tai công tới Hoàng Sơn, bốn bề đều sắp đặt mai phục, chặn đường ám sát những đồng đạo võ lâm đến Vạn Tùng Cốc phó hội. E rằng trước khi quyết đấu, người bên ta đã tử thương gần hết.
Bạch Tích Hương mỉm cười hỏi:
- Có phỉa tỷ tỷ muốn nhờ muội mượn lệnh đường ruy Vân, Bộ Phong nhị tỳ để giúp tỉ tiếp đón quần hùng đúng không ?
Lý Trung Huệ gật đầu đáp:
- Đúng là ý này. Nhị tỳ được đích thân gia mẫu chỉ điểm, võ công đều có tạo chỉ nhất định.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Được thôi, để muội đi hỏi lệnh đường cho tỷ.
Một lát sau, Bạch Tích Hương đã quay lại, sau lưng dẫn theo Truy Vân, Bộ Phong nhị tỳ.

Hồi 33

Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Gia mẫu đối xử với người vô lùng lạnh nhạt, ngay cả con cái như tiểu muội và gia huynh cũng khó mà tiếp cận, không ngờ lại tốt với cô nương như vậy. Điều này không những làm cho hai chúng tôi có chút đố kỵ, mà còn khiến cho người khác khó mà tin được.
Lúc này, Truy Vân và Bộ Phong đã đến trước mặt Lý Trung Huệ cúi mình đồng thanh nói:
- Tham kiến cô nương.
Lý Trung Huệ xua tay nói:
- Không cần đa lễ, ta cần nhờ hai người giúp đỡ một phen.
Truy Vân liền chắp tay nói:
- Có gì xin cô nương cứ phân phó, tiểu tỳ sẽ lập tức đi làm.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên đứng dậy nói:
- cô nương, tại hạ cũng muốn đi.
Lý Trung Huệ nói:
- Tây Môn Ngọc Sương đã đem toàn bộ thủ hạ tới đây, tiểu muội thân làm Võ Lâm Minh Chủ, tự nhiên không thể tránh kiếm sợ đao, nhưng còn Lâm huynh ... , Lâm huynh sao phải mạo hiểm làm gì ?
Lâm Hàn Thanh khẳng khái nói:
- Tại vì cô nương không đủ nhân thủ, tại hạ mới nghĩ đến việc đi theo giúp sức.
Lâm Hàn Thanh quay sang hỏi Bạch Tích Hương:
- Ý Bạch cô nương thế nào ?
Bạch Tích Hương nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Tỷ tỷ cứ để chàng đi ! Tây Môn Ngọc Sương sẽ không giết chàng đâu !
Lý Trung Huệ đành gật đầu nói:
- Vậy xin làm phiền Lâm huynh.
Lâm Hàn Thanh quay lại thấp giọng nói với Bạch Tích Hương:
- Làm phiền cô nương chiếu cố cho Thiên Hạc Thượng Nhân, tại hạ đi đây.
Bạch Tích Hương gật đầu đáp:
- Tự nhiên thiếp thân phải chiếu cố cho lão. Nhưng thiếp thân còn một câu muốn nói với chàng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương có gì xin cứ nói !

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Chàng phải vận dụng tâm cơ, không nên sử dụng võ công. Võ công của Tây Môn Ngọc Sương cao cường hơn chàng không biết bao nhiêu lần, nếu như dụng võ, e rằng chỉ chuốc lấy thảm bại.
Lâm Hàn Thanh chỉ ậm ừ một tiếng rồi thở dài nói:
- Tài trí của Tây Môn Ngọc Sương hơn người, sợ rằng ngoài cô nương ra không ai có thể dùng mưu trí với nàng ta.
Bạch Tích Hương đột nhiên nở một nụ cười tươi như hoa nói:
- Chàng cũng có thể mà. Chàng không cần dùng nhiều tâm cơ, chỉ cần đối với nàng ta hoà nhã một chút là được.
Lâm Hàn Thanh chưa kịp đáp lời nàng thì Lý Trung Huệ đã gọi:
- Thời gian không còn nhiều, tiểu muội xin đi trước.
Bạch Tích Hương liền lên tiếng nói theo:
- Huệ tỷ tỷ bảo trọng.
Lý Trung Huệ nói:
- Đa tạ cô nương quan tâm.
Nói dứt lời, nàng liền dẫn Truy Vân, Bộ Phong quay người rời khỏi. Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Thiên Hạc Thượng Nhân một cái rồi cũng chuyển thân đi theo ba người.
Lý Trung Huệ dường như rất vội vã, nàng chạy một mạch ra thẳng cửa cốc, trên đường không nói câu nào.
Chỉ trong giây lát cả bốn người đã đến cốc khẩu Vạn Tùng Cốc.
Lâm Hàn Thanh dõi mắt quan sát, chỉ thấy bên ngoài cốc khẩu tĩnh lặng như tờ. Tiểu Thúy đã suất lĩnh thủ hạ thoái lui từ lâu.
Lúc này, mặt trời đã ngả về Tây, ước chừng đã đầu giờ Thân rồi.
Từ nhỏ Lý Trung Huệ đã sống ở Vạn Tùng Cốc này, mỗi cành cây, mỗi ngọn cỏ nàng đều thông thuộc như lòng bàn tay, chỉ thấy nàng rẽ tả ngoặt hữu, trong chớp mắt đã soát một vòng bên ngoài cốc khẩu.
Nhưng chỉ thấy gió núi đang đùa với cỏ non, chứ nào thấy bóng nhân ảnh ở đâu ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Nếu Tây Môn Ngọc Sương đã đến Vạn Tùng Cốc, thiết lập mai phục thì tại sao ở đây lại không thấy bóng người ?
Lâm Hàn Thanh đột nhiên dừng bước, tung người lên vịn vào một cành tùng, đưa mắt quan sát khắp bốn phương tám hướng rồi lại nhảy trở xuống.
Lâm Hàn Thanh vội thấp giọng hỏi:
- Cô nương có thấy gì khả nghi không ?
Lý Trung Huệ lắc đầu nói:
- Chắc bọn chúng đã đặt người canh gác ở cửa cốc, hễ thấy chúng ta ra thì lập tức dùng ám hiệu thông tri cho đồng bọn. Toàn bộ đều ẩn thân vào chỗ

kín đáo, tự nhiên không thể dễ dàng mà tìm ra được.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đệ tử Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa bị người của Tây Môn Ngọc Sương phục kích ở chỗ nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Chính là chỗ này.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Đệ tử Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa quyết không thúc thủ chịu chết, khi đó ắt hẳn đã xảy ra một trường ác đấu. Chúng ta thử cẩn thận quan sát xem có vết tích của trận đấu không ?
Nói đoạn, chàng liền đi lại quan sát khắp bốn bề.
Chỉ nghe Truy Vân thốt lên:
- Nơi đây có rất nhiều vết máu.
Lâm Hàn Thanh vội chạy đến chỗ ả, quả nhiên thấy trên mặt đất có nhiều vết máu đã khô. Chàng khẽ thở dài:
- Đại khái chắc không sai đâu.
Lý Trung Huệ liền cao giọng nói lớn:
- Tây Môn Ngọc Sương, cô nương đã có thể làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy mà sao không dám ra đây gặp ta à ?
Lời nàng vừa dứt thì một làn gió nhẹ thổi qua, một bóng người từ trên cây đại thụ đã nhảy xuống đất.
Lý Trung Huệ cười lạnh:
- Tây Môn Ngọc Sương ...
Sau khi người kia chạm đất thì luôn quay lưng về phía Lâm Hàn Thanh, sau khi nghe tiếng nàng gọi thì mới quay lưng lại.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn qua, thì ra người kia không phải Tây Môn Ngọc Sương mà chính là nữ tỳ Tiểu Thuý, nàng không khỏi khẽ chau mày:
- Hoá ra là ngươi ?
Tiểu Thúy mỉm cười:
- Cô nương nhà tiểu tỳ còn chưa đến Hoàng Sơn. Lý cô nương lao tâm rồi !
Lý Trung Huệ khẽ nhướng đôi mày liễu, định phát tác nhưng lại cố nhịn được, nàng mỉm cười hỏi:
- Giang Đông Ngũ Nghĩa và bảy vị đệ tử Võ Đang đều do các ngươi giết phải không ?
Tiểu Thúy cười khanh khách nói:
- Nếu như cô nương đem món nợ này đổ lên đầu tiểu tỳ, Tiểu Thúy này cũng đành phải nhận thôi.
Lâm Hàn Thanh lên tiếng:
- Lời này của cô nương có ý gì ?
Tiểu Thúy nói:

- Tiểu tỳ có nói Lý cô nương chắc cũng không chịu tin, tốt nhất là không nói ra thì hơn.
Lý Trung Hụê khẽ chau mày:
- Ngươi nói ra xem nào ?
Tiểu Thúy cười nhạt:
- Tiểu tỳ nói Giang Đông Ngũ Nghĩa và bảy tên đệ tử Võ Đang đó tự tàn sát lẫn nhau, cô nương có tin không ?
Lý Trung Hụê trầm ngâm:
- Chỉ cần ngươi đưa ra một lý do hợp lý, tự nhiên ta sẽ tin.
Tiểu Thúy cười khanh khách:
- Lý do đó, nói ra sợ cô nương cười đến rụng răng mất.
Lý Trung Hụê nói:
- Ngươi cứ nói ra cũng không hại gì.
Tiểu Thúy mỉm cười:
- Bọn họ ăn phải dấm chua. Thật kỳ quái, bảy vị đạo trưởng với năm kẻ tự xưng hiệp nghĩa lại vì một cô gái mà tàn sát lẫn nhau. Cô nương có phải thấy rất buồn cười không ?
Lý Trung Hụê chau mày:
- Cô gái ấy có phải là ngươi không?
Tiểu Thúy cười cười:
- Tiểu tỷ dung mạo xấu xa thế này, bảy vị đạo trưởng Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa tự nhiên không thể vì tiểu tỳ mà đánh nhau đến mất mạng.
Lý Trung Hụê nói:
- Nếu như muốn ta tin lời ngươi, vậy hãy mời vị cô nương đó ra đây cho ta xem mặt mới được.
Lâm Hàn Thanh cũng phụ hoạ:
- Nếu cô nương không để cho bọn tại hạ gặp vị cô nương kia, vậy là tự thừa nhận mình đã bịa chuyện lừa gạt.
Tiểu Thúy mỉm cười, nhỏ nhẹ nói:
- Hai vị muốn gặp vị cô nương đó cũng không phải là chuyện khó ?
Lý Trung Hụê liền nói:
- Được lắm, ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, xem Tây Môn Ngọc Sương đã giở trò gì ?
Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Lý cô nương là phụ nữ, nhìn một chút cũng không hại gì, nhưng Lâm tướng công là nam nhân, tốt nhất không nên gặp cô ta thì hơn.
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày:
- Tại hạ tự tin mình còn có chút định lực.
Tiểu Thúy liền lấy trong người ra một ngọn đoản tiêu rồi nói:
- Tiểu tỳ thổi cho hai vị nghe một khúc nhạc nhé ?

Lý Trung Huệ đang định lên tiếng cự tuyệt thì Tiểu Thúy đã đưa tiêu lên miệng thổi.
Tiếng tiêu kia hết sức kỳ quái, khi mới nghe thì có vẻ hết sức lộn xộn, khó nghe, nhưng sau khi nghe được một hồi, thanh âm quay quay cuồng cuồng kia dần dần khiến người ta quen dần, không còn cảm thấy khó nghe như trước nữa.
Ước chừng một tuần trà công phu, Lý Trung Huệ đột nhiên quát lớn:
- Thế này thì có gì tân kỳ đâu, mau dừng lại cho ta.
Tiểu Thúy không để ý đến lời Lý Trung Huệ, vẫn tiếp tục không ngừng thổi tiêu.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Tiếng tiêu này hết sức kỳ quái. Tiểu Thúy dường như có vẻ mỏi mệt, chắc hẳn bên trong phải có nguyên nhân gì đó.
Chàng đang suy nghĩ thì chợt ngửi thấy một mùi xú uế bốc lên.
Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy vô số những con vật dài dài đang từ bốn phương tám hướng bò đến, lúc này đã bao vây xung quanh mấy người thành một vòng kín, chàng không khỏi kinh hãi thốt lên:
- Rắn !
Tiểu Thúy đột nhiên dừng tiếng tiêu, chậm rãi nói:
- Không sai, rắn ! Tất cả các loại rắn ở xung quanh mười dặm đều đã bị tiếng tiêu của tiểu tỳ dẫn dụ đến đây. Lúc này, trong khuôn viên năm mươi trượng xung quanh chúng ta đều là độc xà cả.
Lý Trung Huệ đột nhiên cười lên khanh khách:
- Thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương ngoại trừ dụ rắn ra thì còn trò gì nữa không ?
Tiểu Thúy lạnh lùng đáp:
- Chỉ cần bốn vị động đậy một bước, tiểu tỳ lập tức sai sử lũ độc xà tấn công vào bốn vị.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy tầng tấng lớp lớp toàn là độc xà, trong lòng không khỏi tức giận:
- Cô nương gọi lũ rắn đến vây chúng ta bên trong là có dụng tâm gì ?
Tiểu Thúy mỉm cười:
- Nữ nhân mà tiểu tỳ nói đến gọi là Xà Cơ. Nếu như xung quanh không có độc xà thì nàng ta như cá rời khỏi nước, không còn sức sống. Xung quanh càng nhiều độc xà thì nàng ta càng trở nên kiều mỵ.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Có chuyện lạ như vậy sao ?
Tiểu Thúy mỉm cười:
- Bây giờ tiểu tỳ sẽ gọi nàng ta ra.
Lý Trung Huệ thấp giọng nói với Truy Vân, Bộ Phong:

- Hai ngươi hãy tìm một con đường để thoát khỏi vòng vây này, chúng ta không thể bị giam hãm trong đám độc xà này được.
Truy Vân liền đưa mắt nhìn quanh rồi đáp:
- Bọn tiểu tỳ khai lộ, cô nương đoạn hậu vừa đi vừa vung kiếm hộ thân, muốn thoát khỏi vòng vây cũng không phải chuyện khó.
Lâm Hàn Thanh lên tiếng:
- Theo ý tại hạ, chúng ta không nên vọng động.
Lúc này, Tiểu Thúy đã quay người đi vào giữa bầy rắn. Bầy rắn đều ngẩng đầu le lưỡi nhìn Tiểu Thuý, nhưng không con nào dám lao đến tấn công. Chỉ thấy Tiểu Thúy khẽ lắc mình một cái, trong nháy mắt dã không thấy đâu nữa.
Lý Trung Hụê chậm rãi quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Lâm huynh có cao kiến gì để thoát khỏi vòng vây này ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Theo ý tại hạ, chúng ta không nên mạo hiểm. Xung quanh đây phải có đến cả vạn con độc xà, người và độc xà thí mạng với nhau, chúng ta không khỏi có chút thiệt thòi.
Lý Trung Hụê chau mày:
- Vậy ý của Lâm huynh là ...
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn cây cổ tùng ở trên cao khoảng ba trượng:
- Trong ba vị ai có khinh công cao nhất ?
Lý Trung Hụê quay lại nhìn Truy Vân:
- Ngươi và Bộ Phong khinh công của ai hơn ai ?
Lâm Hàn Thanh cũng hỏi:
- Cô nương có thể nhảy lên cây tùng kia không ?
Truy Vân đưa mắt ước lượng rồi nói:
- Đại khái có thể vin vào được một cành cây.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- Tốt lắm ! Vậy cô nương hãy nhảy lên đó, sau đó dùng một sợi dây đai thả xuống, bọn tại hạ sẽ mượn lực mà nhảy lên.
Truy Vân đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề đều là độc xà đang ngẩng đầu le lưỡi, trong lòng không khỏi hơi gai gai lạnh. Đoạn ả thầm đề tụ chân khí, vẫy mạnh hai tay một cái, cả người vọt lên không trung. Khi lên đến khoảng không ai trượng, Truy Vân liền vặn người một cái, tung mình lên thêm một trượng nữa, hai tay vung ra chộp lấy một cành tùng chìa ra ngoài, sau đó mượn lực nhảy lên trên.
Lúc này độc xà ở bốn phía đã bắt đầu di động về phía ba người còn lại.
Truy Vân vội cởi dải thắt lưng cầm trong tay gọi:
- Vị nào lên trước đây ?
Lâm Hàn Thanh nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Lâm huynh lên trước đi !
Lâm Hàn Thanh nhìn bầy rắn càng lúc càng đến gần liền rút Tham Thương Kiếm ra:
- Cô nương lên trước đi !
Lúc này Truy Vân đã thả dải thắt lưng xuống dưới trước mặt.
Lý Trung Huệ liền nắm lấy nói:
- Tiểu muội đi trước vậy.
Nói đoạn, nàng nắm lấy dải thắt lưng. Truy Vân liền vận lực giật mạnh, Lý Trung Huệ mượn sức đó tung mình lên đảo người một cái rồi hạ thân xuống cành tùng.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Bộ Vân:
- Cô nương lên đi.
Bộ Phong cũng không chối từ, mượn lực giải thắt lưng của Truy Vân nhảy lên.
Lâm Hàn Thanh thầm vận chân khí, định nhún mình nhảy lên thì chợt nghe một giọng nói truyền đến:
- Lâm tướng công, nếu không muốn chết thì đừng cử động.
Lâm Hàn Thanh liền dừng lại, chậm rãi quay người lại. Thấy Tiểu Thúy đang đứng trên một tảng đá cách xa ba trượng, chàng liền lạnh lùng nói:
- Cô nương cảm thấy lũ độc xà này có thể hại được Lâm Hàn Thanh này sao ?
Tiểu Thúy chậm rãi nói:
- Trong phạm vi năm trượng của cây tùng đó không còn cây cối nào khác. Tướng công nhảy lên trên đó không phải đã tự đi vào tuyệt địa hay sao ?
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng:
- Vẫn tốt hơn ở giữa bầy độc xà của cô nương.
Tiểu Thúy nói:
- Nếu như Lâm tướng công tin lời tiểu tỳ, vậy xin nghe lời Tiểu Thúy phân phó.
Lâm Hàn Thanh nhướng mày:
- Nếu như tại hạ không tin lời cô nương thì sao ?
Tiểu Thúy mỉm cười:
- Vậy thì tướng công tự đi tìm cái chết, không thể trách Tiểu Thúy được.
Lúc này bầy độc xà chỉ còn cách Lâm Hàn Thanh khoảng năm thước.
Chỉ nghe Lý Trung Huệ cao giọng nói:
- Lâm huynh, mau lên trên này.
Lâm Hàn Thanh liền tung mình nhảy lên chộp lấy dải thắt lưng. Lý Trung Huệ liền kéo mạnh một cái, giúp Lâm Hàn Thanh một phần lực đạo.
Đột nhiên một đạo hàn quang loé lên rồi vụt tắt, dải thắt lưng đã đứt làm đôi. Dây lưng tuy đứt nhưng Lâm Hàn Thanh đã kịp tung mình vọt lên lần nữa,

chàng đưa hữu thủ lên chộp lấy một cảnh tùng chìa ra ngoài. Chỉ nghe tiếng rít gió vang lên, hai ngọn phi đao đã bay đến. Lâm Hàn Thanh liền vung Tham Thương Kiếm ra đánh rơi một ngọn. Nhưng ngọn thứ hai đã cắt đứng cành cây mà chàng đang vịn vào. Lâm Hàn Thanh liền rơi trở lại xuống bầy độc xà.
Đúng lúc Lâm Hàn Thanh mất điểm tựa rơi xuống đất, Lâm Hàn Thanh cũng từ trên cây nhảy xuống. Khi chân còn chưa chạm đất, trườn kiếm trong tay đã quét một vòng., bạch quang loé lên ... máu tươi bắn tung toé, lũ độc xà trong khoảng ba thước vuông đều bị kiếm của nàng chặt đứt làm hai khúc.
Lúc này, Lâm Hàn Thanh cũng vừa đặt chân xuống đất.
Lý Trung Hụê vội nói:
- Mau lên lại trên đó rồi bàn cách cự địch sau.
Nói đoạn nàng liền nhanh chóng nhún mình nhảy lên. Lâm Hàn Thanh cũng gấp rút theo sát sau lưng nàng.
Chỉ nghe tiếng nói của Tiểu Thúy truyền lại:
- Lâm tướng công, tiểu tỳ đã tận hết sức lực, tướng công không chịu nghe lời tiểu tỳ, tiểu tỳ cũng hết cách rồi.
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng:
- Hảo tâm của ngươi ta đã lãnh giáo rồi.
Lý Trung Hụê nói:
- Ngươi còn trò gì nữa ?
Tiểu Thúy mỉm cười:
- Tiểu tỳ sớm đã nghĩ đến việc các vị sẽ nhảy lên cây tùng đó. Vì vậy, tiểu tỳ đã bôi sẵn kỳ độc lên đó rồi. Nói một cách khác, bốn vị đã bị trúng kỳ độc của tiểu tỳ rồi.
Lý Trung Hụê cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy trên lá cây có rất nhiều bột trắng.
Truy Vân lấy trong bọc ra một bình ngọc, đổ ra mấy viên đơn hoàn đưa cho Lý Trung Hụê, Lâm Hàn Thanh, Bộ Phong mỗi người một viên, tự mình cũng uống một viên rồi nói:
- Đây là Bích Độc Đơn do phu nhân chế luyện, ba người mau uống vào đi.
Tiểu Thúy không thấy bọn Lâm Hàn Thanh lên tiếng đáp lời, liền cao giọng:
- Các vị có thể vận khí kiểm tra xem lời tiểu tỳ nói có phải là giả không ?
Đoạn ả ngừng lại giây lát rồi nói:
- Tiểu tỳ đếm từ một đến mười, nếu như các vị không buông kiếm đầu hàng thì dừng trách Tiểu Thúy này hạ thủ độc ác.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Thật kỳ quái, kỳ quái !
Lâm Hàn Thanh nói:

- Cái gì kỳ quái ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nơi này dường như rất quan trọng đối với ả nha đầu Tiểu Thúy đó.
Lời chàng vừa dứt thì đã vang lên tiếng đếm.
Lý Trung Huệ rẽ lá tùng ra, ngưng mục quan sát tình hình xung quanh, trầm mặc không nói gì.
Truy Vân dột nhiên kéo tay áo Bộ Phong, thấp giọng nói:
- Tỷ nghĩ ra một biện pháp đuổi rắn đi rồi.
Bộ Phong tròn mắt:
- Biện pháp gì ?
Truy Vân nói:
- Nghe nói rắn thường sợ lửa, chúng ta có thể dùng lửa đuổi chúng đi.
Bộ Phong hỏi:
- Cách này tuy rất hay, nhưng làm sao mà thực hiện được ?
Truy Vân khẽ mỉm cười:
- Bên ngoài hai trượng có một đám cỏ um tùm. Lúc này đã khô hết cả rồi, giờ chúng ta cùng nhảy xuống. Muội yểm hộ cho ta đốt lửa. Nhưng không biết muội có dám hay không mà thôi ?
Bộ Phong cười cười:
- Tỷ tỷ không khỏi coi thường tiểu muội quá đấy.
Nói đoạn ả liền tung mình nhảy xuống.
Truy Vân thấp giọng nói:
- Cô nương tiểu tỳ đi đuổi đám độc xà đó đi, sau đó đi xử lý con nha đầu kia.
Nói rồi không đợi Lý Trung Huệ đáp lời đã nhảy xuống theo Bộ Phong.
Sau khi nhị tỳ hạ thân xuống đất, lập tức nhất tề phát kiếm, máu độc xà liền bắn lên tung toé như mưa.
Lâm Hàn Thanh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai ả múa kiếm tạo thành một quả cầu kiếm quang tiến dần đến bụi cỏ ở khoảng cách ngoài hai trượng.
Lý Trung Huệ thấp giọng nói:
- Bộ kiếm pháp này là do gia mẫu cải tạo từ Địa Đường Đao Pháp, không ngờ hai ả đã luyện đến mức này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Năng lực của lệnh đường quả nhiên là thế gian hiếm thấy. Bộ Địa Đường Kiếm Pháp này chẳng những phòng thủ nghiêm mật, mà còn chuyên công vào hạ bàn của đối phương, cho dù là đệ nhất lưu cao thủ cũng khó mà chống đỡ được.
Lúc này nhị tỳ đã đến gần đám cỏ, Truy Vân liền lấy trong người ra một ngọn hoa? tập. Đúng lúc đang định đốt lửa thì chợt nghe có tiếng rít gió vang lên. Truy Vân, Bộ Phong ở bên Lý phu nhân đã lâu, không những kiếm thụât có tạo chỉ rất khá, mà cả mặt ám khí cũng có thành tựu rất lớn, nghe

tiếng gió liền nhận ngay ra là có ám khí công tới. Đầu chưa quay lại thì song kiếm đã nhất tề phát ra. Chỉ nghe "keng keng " hai tiếng vang lên, hai ngọn liễu diệp phi đao đã rơi xuống đất.
Truy Vân một tay vung kiếm đánh bạt phi đao, tay kia mở nắp hoa? tập, châm vào đám cỏ khô.
Trường kiếm trong tay Bộ Phong tả xung hữu đột, chém cho lũ đầu một nơi, thân một nẻo, máu me tung toé.
Đám cỏ đã khô nên lập tức bắt lửa, trong nháy mắt đã cháy lan ra một khoảng rộng, khói đen bay mù trời. Truy Vân vì phân tâm đốt lửa nên nhất thời sơ suất, bị một con độc xà cắn vào cổ tay. Chỉ thấy ả vung trường kiếm lên, hàn quang loé động, con ác xà đã bị đứt làm hai khúc. Sau khi chặt đứt độc xà, Truy Vân liền xé một mảnh áo, bụôc chặt vêt thương lại, ngăn không cho máu độc chạy vào nội thể.
Lâm Hàn Thanh từ trên nhìn xuống trong lòng không khỏi thầm kính phục hào khí của Truy Vân. Chàng thầm nhủ:
- Truy Vân, Bộ Phong tuy là nữ lưu mà hào khí ngút trời, lẽ nào Lâm Hàn Thanh ta đường đường là nam tử hán lại toa. thị bàng quan.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền vung kiếm chặt một cành cây cầm trong tay. Đoạn tung người nhảy xuống, tả thủ cầm cành cây, hữu thủ chấp kiếm, song thủ liên tục huy động tàn sát bầy rắn.
Đúng lúc Lâm Hàn Thanh nhảy xuống thì Tiểu Thúy cũng suất lĩnh hơn mười cao thủ tiên đến. Bọn chúng chia thành hai nhóm, một nhóm tiến thẳng đến chỗ Truy Vân, Bộ Phong. Nhóm còn lại do Tiểu Thúy suất lĩnh bốn lam y võ sĩ hướng về phía Lâm Hàn Thanh tiến tới.
Lửa cháy phừng phừng, quần xà kinh hãi bò toán loạn.
Tiểu Thúy tức giận lao đến chỗ Lâm Hàn Thanh quát:
- Còn không buông kiếm đầu hàng, lẽ nào ngươi thực sự muốn đối đầu với cô nương nhà chúng ta ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi cười nhạt:
- Lâm Hàn Thanh và hai bên đều có ân có oán, chỉ cần cô nương nhà các ngươi có thể ngưng tay lại, Lâm mỗ sẽ ...
Chàng chưa dứt lời, trường kiếm trong tay Tiểu Thúy đã vung ra, hai lam y võ sĩ phía sau liền lao tới. Một đao một kiếm, chia thành hai lộ công tới Lâm Hàn Thanh.
Đoản kiếm trong tay Lâm Hàn Thanh lập tức đưa lên ngăn cản thế công của hai gã võ sĩ, cành cây trong tay kia vẫn không ngừng huy động càn quét lũ độc xà trên mặt đất.
Tiểu Thúy dẫn hai gã võ sĩ còn lại lao đến gần cây tùng nơi Lý Trung Huệ ẩn thân:
- Lý Trung Huệ, có dám cùng ta quyết chiến một trận hay không ?

Lý Trung Huệ hừ nhẹ một tiếng:
- Cả ba ngươi cùng lên một lượt đi !
Đoạn nàng liền xuất kiếm sử một chiêu Thiên Ngoại Lai Vân, từ trên không lao xuống tấn công Tiểu Thuý.
Tiểu Thúy dường như đột nhiên nghĩ ra một chuyện quan trọng gì đó. Ả không tiếp kiếm của Lý Trung Huệ mà lùi lại nói:
- Lý cô nương, tiểu tỳ có chuyện muốn thỉnh giáo ?
Lý Trung Huệ chuyển động mục quang, quan sát hai trường ác đấu, thấy Truy Vân, Bộ Phong và cả Lâm Hàn Thanh đều không có dấu hiệu lạc bại, trong lòng cũng hơi yên tâm. Nàng bèn lạnh lùng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Tiểu Thúy nói:
- Độc dược mà cô nương nhà chúng tôi điều chế vô cùng lợi hại, tại sao các vị đã trúng độc rồi mà không có dấu hiệu độc phát ?
Lý Trung Huệ cười lạnh:
- Hoàng Sơn Thế Gia tàng trữ không bao nhiêu kỳ trân dị dược, lẽ nào lại sợ một chút độc phấn của Tây Môn Ngọc Sương ?
Tiểu Thúy khẽ chau mày:
- Các người đã uống giải độc đơn rồi ?
Lý Trung Huệ cười nhạt :
- Không sai. Một chút thủ đoạn nhỏ nhoi đó của Tây Môn Ngọc Sương đem thi triển ở Hoàng Sơn Thế Gia không phải quá buồn cười sao ?
Tiểu Thúy tức giận quát:
- Ngươi dám khinh thường cô nương nhà ta !
Lời chưa dứt thì kiếm đã hoành ngang chém tới.
Lý Trung Huệ nói:
- Một mình ngươi không phải là địch thủ của ta. Bảo bọn chúng cùng lên một lượt đi.
Miệng tuy nói vậy nhưng kiếm trong tay nàng thì phóng ra nhanh như điện, chớp mắt đã liên hoàn phản kích ba kiếm.
Tiểu Thúy bị ba kiếm đó uy hiếp, liên tục thối lui mấy bước. Hai lam y võ sĩ đứng bên cạnh thấy Tiểu Thúy bị bức lùi, lập tức không hẹn mà nhất tề xuất kiếm, phân thành hai lộ tả hữu tấn công Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ thi triển Hoàng Sơn Kiếm Pháp cùng ba người ác đấu. Bên ngoài, chỉ thấy kiếm quang chuyển động, nhất thời khó phân đươc địch ta. Truy Vân, Bộ Phong song kiếm liên thủ, oai lực thập phần kinh nhân. Tuy đối phương có bốn người nhưng vẫn bị nhị tỳ chiếm thế thượng phong. Do Truy Vân lúc nãy bị thương ở tay, song kiếm liên thủ không đươc liền lạc lắm nên bốn lam y võ sĩ mới có thể tri trì được đến giờ.
Lâm Hàn Thanh trong tay có thần binh lợi khí, chém gãy một đoạn trường

kiếm của một lam y võ sĩ, khiến bọn chúng không dám cùng chàng tiếp kiếm nữa, nhất thời cũng giữ được thế bất phân thắng bại.
Trường quyết đấu giữa Lý Trung Huệ và Tiểu Thúy là ác liệt nhất. Võ công của Tiểu Thúy cao hơn lũ lam y võ sĩ nhiều lần, hơn nữa kiếm chiêu còn âm độc vô tỉ, chiêu chiêu thức thức đều tấn công vào các đại huyệt trọng yếu, khiến Lý Trung Huệ phải rất vất vả mới chặn được kiếm chiêu của ả. Hai gã lam y võ sĩ tuy võ công không bằng Tiểu Thúy nhưng phối hợp vô cùng ăn ý, chuyên lợi dụng lúc Lý Trung Huệ phân thần đối phó với Tiểu Thúy thì công vào chỗ sơ hở của nàng, khiến cho Lý Trung Huệ đối phó vô cùng vất vả.
Lúc này lửa đã lan ra khắp nơi, bao vây lấy tất cả mọi người.
Truy Vân đột nhiên phóng ra ba kiếm, đâm ngã một tên lam y võ sĩ.
Bốn người hợp công còn không phải là đối thủ của nhị tỳ, huống hồ giờ đây một kẻ đã bị thương. Bộ Phong cũng phấn chấn tinh thần, kiếm trong tay vung ra như chớp, lại có một lam y võ sĩ nữa ngã xuống.
Hai tên còn lại thấy tình hình bất ổn, định quay người đào tẩu. Truy Vân cười lạnh một tiếng quát:
- Muốn chạy sao ?
Nói đoạn trường kiếm trong tay đã đâm ra. Bộ Phong cũng tung mình lên, chặn đường lui của hai gã lam y võ sĩ. Nhị tỳ đã phát giác thân lâm hiểm cảnh, quyết định tốc chiến tốc thắn. Chưa đầy năm hiệp, hai tên lam y võ sĩ đã bị thương nằm lăn lộn dưới đất.
Bộ Phong nói:
- Thế lửa rất mạnh, chúng ta muốn thoát khỏi đây e rằng cũng không dễ.
Truy Vân đưa mắt nhìn quanh nói:
- Đúng vậy. Muội muội đi giúp cô nương đi. Ta đi giúp Lâm tướng công một tay.
Bộ Phong dạ một tiếng rồi lập tức quay người chạy đi trợ giúp Lý Trung Huệ.
Truy Vân cũng tung người lên, sau hai cái nhún mình đã đến bên cạnh Lâm Hàn Thanh. Ả cao giọng nói:
- Lâm tướng công, tiểu tỳ giúp người một tay.
Lời chưa dứt thì kiếm trong tay đã đâm ra, thế kiếm lăng lệ vô cùng.
Hai gã lam y võ sĩ đang cùng Lâm Hàn Thanh bất phân thắng bại, nay có thêm Truy Vân tình hình lập tức thay đổi. Chỉ sau sáu bảy hiệp, một tên đã bị Truy Vân đánh ngã. Lâm Hàn Thanh cũng đại triển thần oai, Tham Thương Kiếm trong tay liên tục công ra hai kiếm, đánh ngã tên còn lại.
Chàng đưa mắt nhìn sang bên Lý Trung Huệ, chỉ thấy Tiểu Thúy đang bị Bộ Phong và Lý Trung Huệ vây vào giữa. Trên người ả đã có mấy vết thương, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả y phục.

Thì ra sau khi Bộ Phong nhảy vào trợ chiến, hai tên lam y võ sĩ lập tức bị hạ gục.
Lâm Hàn Thanh liền cao giọng nói:
- Tiểu Thúy cô nương, những người cô nương mang theo đều bị tiêu diệt rồi. Chỉ còn lại mình cô nương đâu phải là địch thủ của chúng ta, còn không mau buông kiếm đầu hàng ?
Tiểu Thúy tức giận quát:
- Hoàng Sơn Thế Gia sắp bị huỷ diệt đến nơi rồi, dù Tiểu Thúy ta có chết ở đây cũng có Tây Môn cô nương báo cừu cho ta.
Truy Vân lớn giọng nói:
- Hừ, con a đầu này cứng đầu cứng cổ. Lâm tướng công không cần khuyên bảo nó nữa. Nếu ả đã miốn chết, chúng ta giúp ả hoàn thành tâm nguyện.
Nói đoạn trường kiếm đã dương lên, kích ra một chiêu.
Tiểu Thúy liền vung kiếm lên đỡ lấy trường kiếm của Truy Vân, nhưng lúc này kiếm của Bộ phong cũng đã công tới.
Võ công Tiểu Thúy tuy cao cường nhưng cũng không thể nào địch nổi nhị tỳ cùng Lý Trung Hụê liên thủ. Chỉ thấy hàn quang chớp động, tả thủ đã trúng thêm một vết kiếm thương.
Tiểu Thúy hét lớn một tiếng, dụng toàn lực công ra hai kiếm bức lùi ba người rồi ngẩng đầu lên than:
- Cô nương à, Tiểu Thúy đã tận tâm tận lực rồi.
Nói đoạn, hoành kiếm lên tự cắt vào cổ mình.
Lâm Hàn Thanh thấy vậy lập tức lao đến, huy động đoản kiếm chặn lấy trường kiếm của Tiểu Thuý, đồng thời tả thủ vung ra đoạt kiếm trong tay ả.
Tiểu Thúy tức giận hét:
- Ai cần ngươi cứu ta !
Lâm Hàn Thanh nói:
- Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, cô nương đâu cần phải tự tìm cái chết ?
Thân hình Tiểu Thúy run lên hai cái:
- Ngươi cút đi cho tạ..
Lời còn chưa dứt thì ả đã ngã vật xuống đất.
Lý Trung Hụê mỉm cười:
- Lâm huynh, huynh muốn cứu ả ta à ?
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn nàng:
- Ả ta tuy là nữ tì của Tây Môn Ngọc Sương nhưng tội chưa đáng chết. cô nương có thể niệm tình trung nghĩa của ả mà tha cho ả một mạng không ?
Lý Trung Hụê cười nhạt:
- Lửa đã sắp cháy đến nơi rồi, nếu Lâm huynh muốn cứu ả thì còn không mau đến đỡ ả dậy.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm một hồi rồi bước đến ôm lấy Tiểu Thuý, đoạn chạy về phía trước.
Mấy người chạy một hồi thì ra khỏi được vòng vây của lửa.
Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn lại đám lửa, tự lầm bẩm một mình nói:
- Ả ta có thể chạy thoát được nhưng vẫn quyết tâm khổ chiến đến cùng, Lâm huynh cứu ả là đã đem cho ả một nỗi thống khổ vô cùng lớn. E rằng chỉ có con đường chết mới giải thoát được cho ả mà thôi.
Lâm Hàn Thanh cười khổ:
- Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.
Lời còn chưa dứt thì đột nhiên từ giữa đám lửa vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếp đó là một loạt các tiếng nổ khác vang lên ... tựa như trời long đất lở.
Lý Trung Hụê biến sắc:
- Thủ đoạn thật ác độc, may là lúc nãy Truy Vân đốt đám cỏ khô đó.

Hồi 34

Tiểu Thuý như bị tiếng nổ liên tiếp làm kinh động, mở choàng hai mắt, cất tiếng than thở:
- Hết rồi ! Hết rồi ! Cô nương ơi ! Tiểu Thuý có lỗi với người ! Tiểu Thuý chỉ có chết mới đền hết tội !
Lý Trung Huệ nghiến răng ken két:
- Ta không ngờ Tây Môn Ngọc Sương lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy ?
Chỉ nghe có tiếng cười lạnh vang lên:
- Lý minh chủ, cô nương không thấy việc nói xấu sau lưng người khác là chuyện mất phong độ lắm sao ?
Lý Trung Huệ quay đầu nhìn lại, thấy Tây Môn Ngọc Sương thân vận huyền y, trên vai khoác một tấm áo choàng, mặt mày đầy vẻ phong trần, hiển nhiên là vừa mới đến đây.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi đặt Tiểu Thuý xuống:
- Cô nương đến thật đúng lúc, ái tỳ của cô nương đang bị thương rất nặng, nếu như không kịp thời trị liệu chỉ e khó mà qua khỏi được.
Tây Môn Ngọc Sương bước lên phía trước hỏi:
- Ai đả thương Tiểu Thuý ?
Truy Vân, Bộ Phong liền đồng thanh đáp:
- Là ta.
Tây Môn Ngọc Sương quét hai đạo mục quang sáng rực như điện lên mặt nhị tỳ:
- Hai ngươi cũng có phân lượng lắm.
Lý Trung Huệ lạnh lùng cất tiếng:
- Tiểu muội đã có hẹn ước với cô nương, định kỳ quyết chiến, dựa vào võ công mà phân sinh tử. Không ngờ cô nương lại lợi dụng cơ hội này để thi triển thủ đoạn. Nếu như chúng ta không phát giác sớm, chỉ sợ thiên hạ anh hùng đều bị trúng ám toán của cô nương. Thủ đoạn như vậy còn không được coi là bỉ ổi ư ?
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu, cúi người xuống đặt một tay lên ngực Tiểu Thuý:
Sau khi được Tây Môn Ngọc Sương vận côn truyền lực, Tiểu Thuý đã tỉnh lại phần nào.
Nàng liền lạnh lùng hỏi:
- Ai đã sai ngươi chôn hoả dược ?

Tiểu Thuý tròn mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương:
- Không phải cô nương sai người mang kim trâm đến hạ lệnh sao ?
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:
- Kim trâm đó ở đâu ?
Tiểu Thuý nói:
- Ở trong người tiểu tỳ.
Tây Môn Ngọc Sương liền cho tay vào ngực áo Tiểu Thuý, quả nhiên tìm thấy một cây kim trâm.
Lý Trung Huệ nói:
- Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, cô nương còn giảo biện nữa không ?
Tây Môn Ngọc Sương không để ý đến lời mỉa mai của Lý Trung Huệ. Nàng đưa cây trâm lên trước mắt quan sát tỷ mỉ rồi đột nhiên cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai viên đơn hoàn, bỏ vào miệng Tiểu Thuý.
- Mau uống vào đi, ngươi phải lưu lại tính mạng để rửa sạnh hàm oan cho ta.
Chỉ nghe tiếng y phục phất gió vang lên, một bóng người đang dùng khinh công chạy đến như bay.
Mọi người đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một vị trung niên mỹ phụ, toàn thân vận bạch y đang dùng khinh công tuyệt đỉnh phóng đến như bay.
Lý Trung Huệ kêu lên một tiếng:
- Mẫu thân !
Đoạn quỳ xuống tham bái.
Người đến chính là Lý phu nhân.
Truy Vân, Bộ Phong cũng đồng thời quỳ xuống.
Lý phu nhân khẽ xua tay, phát một cỗ ám kình ngăn nhị tỳ lại, lạnh nhạt nói:
- Không cần đa lễ.
Bà ta đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Cô nương là Tây Môn Ngọc Sương ?
Tây Môn Ngọc Sương cúi đầu nói:
- Chính là vãn bối ?
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Chuyện của tiểu nữ trước giờ ta rất ít hỏi đến. Nhưng thủ đoạn vừa rồi của cô nương dường như không phải để đối phó tiểu nữ mà là muốn huỷ diệt Hoàng Sơn Thế Gia của ta thì phải ?
Tây Môn Ngọc Sương đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài, mỉm cười:
- Vãn bối kiêm trình mấy ngày đường, vừa mới tới đây. Đối với những chuyện vừa phát sinh tất cả đều không rõ. Lão tiền bối có thể cho vãn bối chút thời gian để hỏi con nha đầu này cho rõ chân tướng không ?
Lý phu nhân nhìn Tiểu Thuý đang nằm dưới đất, khẽ chau mày:
- Ả bị thương có nặng không ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Không nặng lắm, ả đã phục dụng linh dược của vãn bối, đại khái không thể chết được.
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Được, cô nương hỏi đi !
Lâm Hàn Thanh thấy tình thế như cung đã lên dây, rất có khả năng hai bên sẽ động thủ đánh nhau, trong lòng thầm nhủ:
- Lý phu nhân, Truy Vân, Bộ Phong thêm Lý Trung Huệ, tổng cộng có bốn người. Tây Môn Ngọc Sương chỉ có một mình, võ công dù cao hơn nữa cũng không phải là địch thủ.
Chỉ nghe giọng nói sắc lạnh của Tây Môn Ngọc Sương:
- Tiểu Thuý, thần trí ngươi có tỉnh táo không ?
Tiểu Thuý hồi đáp:
- Lúc này Tiểu Thuý vô cùng tỉnh táo.
Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:
- Ta hỏi ngươi một câu, ngươi trả lời một câu. Ta không sợ bất cứ ai, hay là cố muốn rửa sạch hàm oan gì cả. Ta chỉ muốn chứng minh rằng để quét sạch Hoàng Sơn Thế Gia, Tây Môn Ngọc Sương này không cần dùng đến thủ đoạn bỉ ổi như vậy.
Tiểu Thuý nói:
- Cô nương cứ việc hỏi, tiểu tỳ sẽ nói đúng với sự thật.
Tuy toàn thân ả đầy máu tươi, khuôn mặt xanh lét như hai tàu lá, nhưng hai mắt vẫn mở to, đợi chờ Tiểu Thuý phân phó.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Ngươi nhớ người đã mạo truyền lệnh dụ của ta hình dáng như thế nào hay không ?
Tiểu Thuý nói:
- Toàn thân hắc y, trên lưng đeo bội kiếm.
Tây Môn Ngọc Sương nhíu mày hỏi lại:
- Ta hỏi mặt mũi hắn thế nào ?
Tiểu Thuý đáp:
- Hắn dùng khăn đen che kín mặt. Tiểu Thuý không nhìn rõ.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi tiếp:
- Vậy số hoả dược đó ở đâu ra ?
Tiểu Thuý đáp:
- Hắc y nhân đó mang đến. Hắn mang kim trâm của cô nương đến gặp tiểu tỳ, nói rằng cô nương sai hắn mang số hoả dược này đến cho tiểu tỳ, dặn tiểu tỳ bố trí một hoả lôi trận ở đây. Y còn nói cô nương phải biến nơi này thành mồ chôn của toàn bộ cao thủ võ lâm đến tham dự Hoàng Sơn đại hội.
Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:
- Vậy những người vận chuyển hoả dược đến đây hình dáng thế nào ?

Tiểu Thuý đáp:
- Họ ăn mặc quần áo chia thành các màu sắc, giống như ngũ sắc vệ đội bên cạnh cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương thở dài :
- Bọn chúng đã nghiên cứu rất kỹ càng, hẳn chúng đã có dự mưu từ sớm rồi !
Đoạn nàng ngừng lại một chút nói:
- Tiểu Thuý, ngươi đi theo ta bao nhiêu năm nay lẽ nào không nhận ra kim trâm này là giả ?
Tiểu Thuý lắc đầu:
- Khi tiểu tỳ nhận được lệnh dụ của cô nương, trong lòng chỉ lo không thể hoàn thành nhiệm vụ mà cô nương giao phó, làm gì còn có thời gian mà phân biệt thật giả ?
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý phu nhân:
- Sự tình chỉ đơn giản như thế này, có người hận Hoàng Sơn Thế Gia nhưng không dám xuất diện, cố ý mượn danh của vãn bối, không biết tiền bối có tin hay không ?
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Xem ra cô nương không nói dối.
Tây Môn Ngọc Sương cúi người xuống ôm lấy Tiểu Thuý:
- Vãn bối chỉ muốn nói ra chân tướng, còn về phía phu nhân muốn tin hay không thì tuỳ.
Nói đoạn nàng liền quay người bỏ đi.
- Xin tránh ra, ta phải rời khỏi đây !
Lý Trung Huệ chợt lên tiếng chặn lại:
- Cô nương lưu bước !
Ánh mắt sắc bén của Tây Môn Ngọc Sương quét lên mặt Lý Trung Huệ:
- Lý cô nương muốn nói gì nữa ?
Lý Trung Huệ chậm rãi nói:
- Coi như hoả lôi trận này không phải do cô nương bố trí, chuyện đó tiểu muội bỏ qua. Nhưng ái tỳ của cô nương đến Hoàng Sơn trước kỳ hạn lẽ nào không phải do cô nương sai khiến ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chính ta đã sai Tiểu Thuý đến đây.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Cô nương sai ả đến đây có dụng ý gì ?
Tây Môn Ngọc Sương chuyển ánh mắt sang nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Ta sai ả đưa đến đây một phong thư. Thiết nghĩ vị Lâm huynh này đã đưa cho cô nương xem rồi.
Lý Trung Huệ nói:

- Ngàn dặm gửi ân tình, sai một người là đủ rồi, đâu cần phải lao sư động chúng, để Tiểu Thuý đem đến đây bao nhiêu cao thủ như vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tiểu Thuý đã xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia hay chưa ?
Lý Trung Huệ nhướng mày:
- Tuy chưa tấn công vào Vạn Tùng Cốc nhưng đã giết hại võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn tham dự đại hội.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi đặt Tiểu Thuý trong tay xuống đất, lạnh lùng nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Lý Trung Huệ, ngươi không cần phải vô sự sinh phi, nếu như ngươi cảm thấy đây là cơ hội giết được ta thì không cần mượn cớ này nọ nữa, cứ xuất thủ là được rồi.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn mẫu thân, chỉ thấy mặt bà như phủ một lớp sương mỏng, không thể đoán được hiện giờ bà đang nghĩ gì.
Đúng lúc nàng đang cảm thấy khó xử thì Truy Vân, Bộ Phong đã song song bước lên dương kiếm ra nói:
- Tiểu tỳ từ lâu đã nghe Tây Môn cô nương võ công cao cường, không biết có thể chỉ giáo
cho bọn tiểu tỳ một phen hay không ?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng:
- Các ngươi không phải địch thủ của ta, hãy đổi một người khác đi.
Ý của nàng chính là muốn nói tới Lý phu nhân. Truy Vân kiên quyết nói:
- Nếu bọn tiểu tỳ chết trong tay cô nương thì chỉ trách mình học nghệ không tinh, chết không hối hận.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Được lắm, nếu như các ngươi muốn mở rộng tầm mắt thì ta cũng không tiện làm các ngươi thất vọng. Hai ngươi cùng lên một lượt đi !
Truy Vân, Bộ Phong đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi đưa kiếm lên khởi phát thế công. Nhị tỳ biết rõ đã gặp phải một đối thủ mạnh chưa từng có nên kiếm thế công ra không dám có chút sơ ý nào. Nào ngờ Tây Môn Ngọc Sương vẫn đứng yên bất động, đợi cho song kiếm đến sát bên người mới đảo người một cái, tránh né hai đường kiếm của nhị tỳ một cách vô cùng linh hoạt.
Nhị tỳ một kiếm đánh vào khoảng không, lập tức thu kiếm tự bảo. Trường kiếm thu về thủ trước ngực. Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:
- Không cần lo lắng, ta nhường các ngươi ba chiêu.
Nhị tỳ định đang định huy kiếm tiếp tục tấn công thì chợt một giọng nói trong trẻo vang lên:
- Không được động thủ !
Mọi người liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Tố Mai, Hương Cúc đang kiệu Bạch Tích Hương chạy tới.

Lý phu nhân khẽ chau mày, định nói gì nhưng lại thôi. Tố Mai, Hương Cúc chậm rãi đặt ghế mềm xuống. Bạch Tích Hương thở hổn hển vịn vai Tố Mai đứng dậy:
- Tây Môn thư thư, đã lâu không gặp !
Tây Môn Ngọc Sương nghĩ đến chuyện mình đả thương Bạch Tích Hương ở trên thuyền, trong lòng cũng hơi cảm thấy có lỗi, nhưng tình tình nàng quật cường, trước giờ chưa bao giờ chịu nhận sai. Chỉ nghe nàng lạnh lùng đáp lời:
- Chúng ta mới gặp nhau cách đây chưa đầy một tháng, nói hai chữ đã lâu không phải hơi quá sao ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Lúc đó tiểu muội đã vào ma đạo, không được coi là người nữa.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn nàng:
- Còn lúc này thì sao ?
Bạch Tích Hương :
- Bây giờ tiểu muội chính là tiểu muội, vẫn là Bạch Tích Hương bệnh tật đầy mình, thư thư chỉ cần cất một ngón tay là có thể lấy mạng tiểu muội dễ như chơi.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Nhìn bộ dạng của cô nương so với lúc tương kiến ở Từ Châu, dường như sức khoẻ đã xấu đi rất nhiều.
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Nhưng giờ đây tiểu muội sống vui vẻ hơn lúc đó rất nhiều.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh cười nhạt:
- Ta không hiểu tại sao cô nương lại không chịu tái luyện Cửu Ma Huyền Công để trị liệu dứt điểm căn bệnh của mình ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tây Môn thư thư không thể hiểu được.
Tây Môn Ngọc Sương chau mày:
- Lẽ nào bên trong còn có đạo lý gì thâm ảo hay sao ?
Bạch Tích Hương cười buồn:
- Nếu như thư thư hiểu được đạo lý này thì trường sát kiếp sắp nổi lên kia sẽ lập tức tiêu tán đi như chưa từng tồn tại.
Lý phu nhân đột nhiên lên tiếng:
- Phật môn quảng đại nhưng không độ người vô duyên, hài tử, con hà tất phải quản những chuyện này ...
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Trời cao còn có đức hiếu sinh, con người lẽ nào không có lòng trắc ẩn, phu nhân ...
Lý phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Con không cần nói nữa ...
Bạch Tích Hương không hề tức giận, chỉ dịu dàng nói:
- Lời nói của vãn bối có gì sơ thất, mong phu nhân rộng lượng mà bỏ qua cho.
Tây Môn Ngọc Sương chợt cười lên khanh khách:
- Lý phu nhân, vãn bối từng nghe giang hồ truyền ngôn, nói rằng phu nhân là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng không biết truyền ngôn đó có đúng hay không ?
Lý phu nhân chiếu cặp mắt lạnh lùng lên người Tây Môn Ngọc Sương:
- Ngươi cảm thấy võ công của mình thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương tự tin nói:
- Nếu như đơn đả độc đấu thì phóng mắt khắp thiên hạ e rằng vãn bối chưa tìm được đối thủ.
Lý phu nhân nói:
- Vậy thì không dễ rồi !
Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm một hồi mới hiểu được hàm ý của Lý phu nhân. Nàng mỉm cười:
- Ồ, thì ra Lý phu nhân muốn thử vãn bối một phen ?
Lý phu nhân đưa mắt nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Ta vốn không muốn can thiệp vào chuyện giang hồ, cho dù là nữ nhi của ta có cầu khẩn, ta cũng không muốn hỏi đến.
Tây Môn Ngọc Sương liền tiếp lời:
- Nhưng lúc này tiền bối đã thay đổi ý kiến ?
Lý phu nhân gật đầu:
- Không sai, ta không vì tình thân cốt nhục thì cũng phải vì võ lâm thiên hạ làm một việc thiện.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Vậy có nghĩa là phu nhân giết Tây Môn Ngọc Sương này là để tạ thiên hạ rồi ?
Lý phu nhân lạnh lùng đáp:
- Ta không giết ngươi mà chỉ phế võ công của ngươi đi kẻo sau này ngươi tự thị mình vô địch, muốn làm gì thì làm gây hại cho võ lâm.
Trên mặt Tây Môn Ngọc Sương khẽ lộ sắc giận rồi lập tức biến mất. Nàng mỉm cười tươi như hoa nói:
- Chuyện này chỉ nói thì không thể thành sự thật được.
Lý phu nhân đưa mắt nhìn Truy Vân, Bộ Phong lạnh lùng dặn:
- Khi ta động thủ với vị cô nương này, không ai được phép xuất thủ tương trợ, nghe rõ chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng kiêu ngạo nói:
- Cho dù bọn chúng có trợ lực cũng không hại gì.

Lý phu nhân cười lạnh:
- Tây Môn Ngọc Sương, nếu như ngươi có thể thắng ta thì có thể hoàn thành ước nguyện độc bá thiên hạ của mình rồi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười đáp:
- Sớm muộn gì chúng ta cũng khó tránh khỏi trường quyết chiến này. Chuyện gì phải đến sẽ đến thôi. Phu nhân đức cao vọng trọng, vãn bối theo lý nên nhường người hai chiêu mới phải.
Lý phu nhân cười nhạt:
- Ngươi quá ngông cuồng đấy !
Đoạn chậm rãi tiến về phía Tây Môn Ngọc Sương.
Lâm Hàn Thanh biết hai người này đều là cao thủ tuyệt thế. Lúc tĩnh vững tựa Thái Sơn, lúc động thì ắt kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu. Trận chiến này nhất định có một trong hai người phải bỏ mạng đương trường. Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe Bạch Tích Hương cao giọng nói:
- Không được đánh !
Đoạn nàng vịn vai của Tố Mai, Hương Cúc bước đến giữa hai người nói:
- Lúc này chưa phải lúc hai vị động thủ đánh nhau.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Tại sao ? Lẽ nào động thủ đánh nhau cũng phải chọn ngày lành tháng tốt ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Thiên hạ anh hùng đều đang quy tụ về Hoàng Sơn Thế Gia. Kỳ thịnh hội lớn nhất võ lâm sẽ được khai mạc ở đây. Trường quyết chiến của hai vị nên dành để khép lại đại hội đó. Nếu như bây giờ động thủ tại đây, e rằng sẽ khiến cho thiên hạ anh hùng phải thất vọng.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý phu nhân:
- Bạch cô nương nói rất có lý, phu nhân cảm thấy thế nào ?
Lý phu nhân lạnh lùng nhìn Bạch Tích Hương:
- Hài tử, con lại quản chuyện không phải của mình rồi.
Nói đoạn liền quay người bỏ đi. Mới nhìn thì tưởng bà đi rất chậm, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy tông ảnh đâu nữa.
Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn Lý Trung Huệ:
- Tiểu muội nghe nói có rất nhiều cao thủ đã đến vùng phụ cận Vạn Tùng Cốc, Lý thư thư cũng nên quay về chuẩn bị đón tiếp họ.
Lý Trung Huệ khẽ chau mày, dẫn theo Truy Vân, Bộ Phong quay người đi vào trong cốc.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Bạch Tích Hương đuổi khéo mọi người đi cả, chỉ sợ còn có chuyện muốn nói với Tây Môn Ngọc Sương, ta cũng không nên lưu lại đây làm gì nữa.
Nghĩ đoạn, chàng liền lẳng lặng quay người bỏ đi.
Chợt nghe Bạch Tích Hương lên tiếng nói:

- Lâm huynh dừng bước !
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ ở đây có làm phiền hai vị nói chuyện không ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Cuộc đời như một vở kịch mà chàng là vai chính. Nếu chàng rời khỏi đây thì bọn thiếp diễn thế nào được ?
Tây Môn Ngọc Sương chợt lên tiếng hỏi:
- Cô nương định giở trò gì nữa ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tây Môn thư thư cũng là một vai chính trong vở kịch này.
Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách:
- Còn cô nương ? Còn Lý Trung Huệ ? Tất cả đều là vai chính mới phải.
Bạch Tích Hương nói:
- Cá với tay gấu không thể chọn cả hai được. Lý Trung Huệ chỉ là một cô nương mười mấy tuổi đầu đã là lãnh tụ võ lâm, như vậy là rất phong quang rồi. Còn tiểu muội, thân thể yếu nhược, bệnh tật triền miên, e rằng chẳng sống được bao lâu nữa, cùng lắm chỉ có thể đóng một vai nhỏ trong vở kịch này mà thôi.
Vẻ mặt cười của Tây Môn Ngọc Sương chợt biến mất, thay vào đó là nét mặt lạnh như băng sương. Nàng chậm rãi nói:
- Lý Trung Huệ đã dùng thân phận võ lâm minh chủ triệu tập không ít cao thủ đến tụ tập ở Vạn Tùng Cốc nhằm đối phó với ta. Tây Môn Ngọc Sương này do bị bức bách cũng phải đi mời mấy vị cao nhân đến trợ giúp, trong vài ngày nữa họ sẽ tới đây. Dù ta có thể bỏ qua mối thù sát hại song thân, nhưng giờ đây đã leo lên lưng cọp rồi, không ai có thể nhảy xuống được nữa. Trận chiến này đã được số mệnh an bài, không ai có thể ngăn cản nó xảy ra được nữa. Vào lúc như thế này, không nên nói chuyện tư tình nhi nữ ...
Nói đến đây nàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Việc quan trọng trước mắt là cô nương phải có một sự chọn lựa. Tây Môn Ngọc Sương không dám mơ ước cô nương sẽ trợ giúp cho ta một tay, chỉ mong cô nương không quản những chuyện không phải của mình, cùng Lâm Hàn Thanh rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia. Hai người tìm một nơi thanh tịnh sống mấy năm cuộc sống an nhàn hạnh phúc. Đây là những lời phế phủ của Tây Môn Ngọc Sương, cô nương có tin hay không thì tuỳ.
Bạch Tích Hương lắc lắc đầu:
- Tiểu muội không thể đi !
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Tại sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Muội đã đáp ứng với Lý phu nhân một chuyện nhưng vẫn chưa làm xong.

Huống hồ sau khi tiểu muội quyết tâm không luyện ma công, thân thể càng trở nên yếu nhược, e rằng chỉ sống đựơc mấy tháng nữa thôi ...
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng ngắt lời:
- Cô nương cho rằng Hoàng Sơn Thế Gia là vách sắt thành đồng sao ? Lý phu nhân đó chắc chắn sẽ bảo đảm được an toàn cho các người sao ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tỷ tỷ cho rằng mình thắng được Lý phu nhân sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta đã sớm biết Lý phu nhân thân hoài tuyệt kỹ. Đơn đả độc dấu e rằng ta khó mà thắng nổi, nhưng nếu bà ta muốn thắng Tây Môn Ngọc Sương này cũng không phải chuyện dễ, có thể sẽ là một kết cục ngọc thạch câu phần, đồng quy ư tận. Trừ phi cô nương định ở lại Hoàng Sơn Thế Gia giúp sức cho bà ta, bằng không hãy rời khỏi đây càng sớm càng tốt.
Bạch Tích Hương hỏi:
- Thư thư đã hẹn những ai đến trợ chiến ? Dường như đã nắm chắc phần thắng.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Trận chiến này là dựa vào võ công mà tranh đấu, cho dù Bạch Tích Hương ngươi có tài trí tuyệt thế cũng không thể nghĩ ra cách nào thay đổi được cục diện này.
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Ngữ khí của thư thư kiến quyết vậy, có phải trận đánh này không đánh không được đúng không ?
Tây Môn Ngọc Sương cười khổ:
- Tình hình đã đến mức này, ta thực sự không thể nào nhìn thấy một chút hi vọng hoá giải nảo cả ?
Bạch Tích Hương khẽ biến sắc mặt:
- Tuy tiểu muội không thể ngăn cản thư thư gây nên sát kiếp, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho Lý phu nhân võ công đại tiến trong thời gian ngắn.
Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người, nhưng rồi rất nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh:
- Câu nói này nói ra từ miệng Bạch cô nương, ta không thể không tin. Ôi, tại sao cô nương phải nói ra chứ ? Tuy cô nương là trí giả nhưng cũng có thể mắc sai lầm ...
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Lẽ nào Tây Môn thư thư định giết tiểu muội ?
Tây Môn Ngọc Sương gật đầu:
- Cô nương nói không sai chút nào. Giết cô nương rồi ta có thể thêm mấy phần chắc thắng.
Nói đoạn nàng liền giơ hữu chưởng lên.

Lâm Hàn Thanh vội hét lên một tiếng, đoản kiếm cầm tay đứng chặn trước mặt Bạch Tích Hương:
- Nàng có ý tốt khuyên bảo cô nương, tin hay không tin là tuỳ cô nương ...
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng ngắt lời:
- Lâm Hàn Thanh, chàng thật không biết tự lượng sức. Chỉ dựa vào chàng mà đòi cứu Bạch Tích Hương ư ? Ngay cả chính tính mạng của mình mà chàng còn khó bảo toàn được nữa là...
Lâm Hàn Thanh nghiêm mặt nói:
- Không sai. Tại hạ tự biết không phải là địch thủ của cô nương, nhưng Lâm Hàn Thanh này quyết không phải là kẻ sợ chết.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Hào khí ngút trời ... nhưng hào khí cũng không thể bảo toàn tính mạng của chàng.
Đoạn nàng ngưng một chút rồi nói tiếp:
- Mau lùi lại cho ta !
Lâm Hàn Thanh thủ kiếm trước ngực, thầm vận chân khí, đứng yên bất động.
Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng:
- Tây Môn Ngọc Sương, lẽ nào thư thư thực sự muốn xem thủ đoạn của tiểu muội sao ?
Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, nhưng lập tức bình tĩnh lại:
- Bạch cô nương, có phải ngươi đã hết cách rồi, phải giở đến cả trá ngôn ?
Bạch Tích Hương đột nhiên đẩy Tố Mai, Hương Cúc ra rồi thấp giọng nói:
- Lâm huynh hãy lui bước.
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy Bạch Tích Hương thần tình nghiêm túc, trên mặt lộ nét hồng nhuận, tựa hồ như đã thay một người khác.
Chàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:
- Lẽ nào nàng đã khôi phục võ công rồi ?
Tây Môn Ngọc Sương quét mục quang rực như điện lên mặt Bạch Tích Hương, tựa hồ như muốn nhìn ra điều gì đó trên nét mặt hồng nhuận của nàng.
Bạch Tích Hương nói:
- Tiểu muội đã sớm biết thư thư thủ đoạn độc ác, lạnh lùng. Huống hồ, trước đây đã từng đả thương tiểu muội một lần rồi ?
Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang nhìn Tố Mai, Hương Cúc. Chỉ thấy trên mặt nhị tỳ cũng lộ ra nét ngơ ngẩn, hiển nhiên bọn chúng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Bạch Tích Hương.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương chậm rãi nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, tại sao còn chưa xuất thủ ?
Lúc này Tố Mai, Hương Cúc đều đã rút sẵn trường kiếm, tập trung toàn bộ

tinh thần vào hai người, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ tương cứu.
Lâm Hàn Thanh cũng toàn thần giới bị, chuẩn bị xuất thủ.
Tây Môn Ngọc Sương thần tình nghiêm túc, hai mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Bạch Tích Hương. Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên nàng cúi người ôm lấy Tiểu Thuý, lạnh lùng nói:
- Không ngờ Bạch cô nương đã luyện được Huyết Thủ Huyền Công.
Nói đoạn quay người dùng khinh công bỏ đi, trong nháy mắt đã không còn thấy tông ảnh đâu nữa.
Bạch Tích Hương đứng nhìn theo bóng Tây Môn Ngọc Sương đi xa dần, mới thấp giọng hỏi:
- Tây Môn Ngọc Sương đã đi xa chưa ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đã không còn thấy bóng đâu nữa.
Bạch Tích Hương thở hắt ra:
- Vậy rất tốt ...
Đột nhiên nàng rút ở trước ngực ra một cây kim châm, rồi lảo đảo ngồi phịch xuống đất.
Tố Mai, Hương Cúc vội chạy đến đỡ Bạch Tích Hương:
- Cô nương ...
Bạch Tích Hương chậm rãi mở hai mắt, thở hào hển:
- Chúng ta phải đi cho mau, nếu như ta đoán không sai, nhất định Tây Môn Ngọc Sương sẽ nhìn ra kẽ hở.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Cô nương đã dùng trá thuật ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Trong lòng nàng ấy giờ chỉ có sự căm thù, cừu hận nếu như nàng quay lại đây, chỉ sợ ngay cả chàng cũng không bỏ qua, lúc này thiếp không có cách gì để nói cho chàng hiểu được. Chúng ta mau đi khỏi đây đã.
Tố Mai, Hương Cúc vội đỡ Bạch Tích Hương lên kiệu, rồi nhanh chóng nâng kiệu chạy đi.
Lâm Hàn Thanh cầm kiếm đoạn hậu.
Bốn người đi vào một khúc rẽ thì đột nhiên nhìn thấy một nữ tử hình dung xấu xí đã đứng chặn trước mặt.
Nữ tử kia xấu xí khôn tả, thế gian hãn hữu. Hương Cúc tuổi nhỏ ngây thơ, vừa nhìn thấy đã không nén được thét lên một tiếng kinh hãi.
Lâm Hàn Thanh vọt lên phía trước lạnh lùng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, không cần phải giả thần giả quỷ nữa.
Nữ tử kia liền chậm rãi tháo bỏ mặt nạ, quả nhiên là Tây Môn Ngọc Sương.
Tố Mai, Hương Cúc không hẹn mà cùng đặt kiệu của Bạch Tích Hương

xuống. xoạt một tiếng, song kiếm đã tề xuất.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn nhị tỳ, lạnh lùng nói:
- Bạch Tích Hương, cô nương đi vội quá đó !
Đoạn nàng thay đổi ngữ khí nói:
- Nể tình quen biết giữa chúng ta, ta cho các vị quyền chọn lựa cách chết. Các vị thích tự tuyệt hay để ta động thủ ?
Lâm Hàn Thanh lạnh lùng:
- Tây Môn cô nương hình như đã quên còn có Lâm mỗ ở đây ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Chàng ở đây thì làm được gì chứ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ tự biết mình không phải đối thủ của cô nương, nhưng nếu cô nương muốn giết Bạch Tích Hương, cô nương phải giết Lâm Hàn Thanh này trước đã.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Ồ, Sống không thể đồng sàng thì chết chung một mộ vậy. Lâm Hàn Thanh ơi là Lâm Hàn Thanh, để ta thành toàn cho hai người vậy.
Tố Mai, Hương Cúc đồng thanh quát:
- Còn có chúng tôi nữa.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn nhị tỳ:
- Cả hai nha đầu bọn ngươi nữa ? Ta thành toàn cho một lượt !
Nói đoạn nàng nhấc chân bước lên trước, hữu chưởng dương lên đánh vào Tố Mai. Tả thủ vung ra chộp lấy Hương Cúc.
Tố Mai vội vã lùi lại, huy kiếm quét ra.
Hương Cúc chỉ thấy uyển mạch nhói lên, trường kiếm trong tay đã bị Tây Môn Ngọc Sương đoạt lấy một cách dễ dàng.
Hoá ra, ý của nàng là đoạt kiếm, xuất chưởng đánh Tố Mai, chẳng qua là muốn bức cho ả thoái lui, không thể xuất thủ tương trợ.
Tố Mai thấy nàng chỉ xuất một chiêu đã đoạt kiếm của Hương Cúc, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội dương thủ kích ra một kiếm.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ huy động trường kiếm chặn lấy thế đâm của ả.
Chỉ nghe tang một tiếng vang lên, Tố Mai cảm thấy cổ tay nhói lên một cái, trường kiếm trong tay đã rơi xuống đất.
Tây Môn Ngọc Sương đánh rơi kiếm Tố Mai xong liền thuận thế đâm ra một kiếm.
Kiếm này xuất ra nhanh như điện chớp, Tố Mai vội vàng nhảy sang một bên tránh né, nhưng đã muộn một bước. Chỉ nghe xoạt một tiếng, trường kiếm vọt qua đỉnh đầu, cắt đi một ít tóc mây.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên hét lớn một tiếng, rút trường kiếm đứng trước mặt Bạch Tích Hương.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu:
- Lâm Hàn Thanh, chàng thật sự muốn chết ?
Đoạn trường kiếm vung lên đâm đến trước mặt chàng.
Lâm Hàn Thanh chỉ thấy kiếm thế của nàng vô cùng quái dị, không thể nhận biết nàng đâm hay chém, nàng sẽ công vào chỗ nào. Trong lòng cả kinh, chỉ đành cử kiếm bảo hộ toàn thân.
Đây là một chiêu kiếm toàn thủ, bất luận đối phương công vào chỗ nào thì cũng bị chặn lại.
Nào ngờ kiếm thế của Tây Môn Ngọc Sương đến sát người chàng thì đột nhiên thu hồi. Chỉ nghe nàng lạnh lùng:
- Lâm Hàn Thanh, ta hỏi chàng một câu, chàng phải nói thật cho ta biết.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Có chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Chàng là bồ tát đất qua sông, tự mình còn khó bảo toàn tính mạng. Tại sao còn muốn cứu Bạch Tích Hương ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nàng yếu ớt, cô nương mạnh mẽ. Cô nương lấy mạnh hiếp yếu. Lâm Hàn Thanh quyết không thể toạ thị bàng quan được.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Chỉ có một lý do đó sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lẽ nào còn chưa đủ lý do hay sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không đủ. Nói thật cho ta biết, có phải chàng yêu cô ta không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người, trong lòng thầm nhủ:
- Nếu như trên đời này có một cô nương mà ta yêu thích, người đó chắc chắn phải là Bạch Tích Hương.
Đoạn chàng quay lại nhìn Bạch Tích Hương, chỉ thấy nàng ngồi an nhiên trên ghế, mỉm cười thoải mái, tựa hồ như không hề có chút sợ hãi nào.
Chàng liền hít một hơi nói:
- Không sai. Tại hạ yêu nàng, vậy thì sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không làm sao cả ...
Đoạn chầm chậm hạ thấp trường kiếm:
- Nếu như chàng đã yêu thích nàng ta, tại sao không dẫn nàng rời khỏi nơi thị phi này ? Lâm Hàn Thanh, trận chiến này tuy ta không nắm chắc phần thắng, nhưng Lý phu nhân kia còn có ít cơ hội hơn cả ta. Đại chiến xảy ra, e ràng kết cục sẽ vô cùng bi thảm. Chàng hãy nghe ta, cao bay xa chạy đi. Sau khi đại kiếp diễn ra, giang hồ sẽ có được vài năm yên tịnh. Có Bạch Tích

Hương bên cạnh trợ giúp, vài ba năm sau chàng có thể luyện thành một thân võ công tuyệt thế, tái xuất giang hồ, thu dọn tàn cuộc.
Nàng nói một cách hết sức thành khẩn, hai mắt long lanh, tựa hồ như sắp rơi lệ.
Lâm Hàn Thanh có chút ngẩn ngơ, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương thay đổi tình cảm tựa như lật bàn tay, nhất thời ngẩn người không biết trả lời thế nào.
Bạch Tích Hương chợt chậm rãi nói:
- Tây Môn Ngọc Sương đối với người khác tuy ác độc, nhưng mấy câu này đều là xuất phát từ nội tâm.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương, lại đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:
- Tấm hảo ý của cô nương Lâm Hàn Thanh chỉ có thể tâm lĩnh. Tại hạ không thể đi. Bạch cô nương cũng không thể đi.
Tây Môn Ngọc Sương tức giận:
- Tại sao khong thể đi. Chân trời góc biển có nơi nàng mà chàng không thể an thân ? Hai người quyết định lưu lại nơi đây để đối đầu với ta thật sao ?
Bạch Tích Hương đột nhiên cất bước đi đến trước mặt Tây Môn Ngọc Sương:
- Tây Môn thư thư, thư thư đã biết thiên hạ rộng lớn, vì sao không chịu lùi lại một bước ? Thư thư muốn cùng Lý phu nhân đồng quy ư tận, ngọc thạch câu phần. Nhưng theo tiểu muội thấy, thư thư khó mà đạt được ý nguyện đó.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Cô nương nói ta không phải là địch thủ của bà ta ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Võ công của thư thư tuy độc bộ thiên hạ, nhưng công lực vẫn còn kém Lý phu nhân một bậc. Nói ra mong thư thư đứng giận, theo muội thì chỉ trong năm trăm chiêu là Lý phu nhân có thể thắng được thư thư.
Tây Môn Ngọc Sương nghiêm giọng nói:
- Bất luận ta có phải là địch thủ của Lý phu nhân hay không, nhưng cô nương lưu lại ở đây có ích gì ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tiểu muội lưu lại nơi đây để thu dọn tàn cuộc. Vì thư thư, vì Lý phu nhân tiểu muội không thể buông tay mà rời khỏi đây.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Được lắm ! Ta đã hết lời khuyên bảo. Nếu như các người muốn ở lại đây tìm chết, vậy thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác. Ta cũng muốn xem cô nương bằng vào cái gì mà thu dọn tàn cuộc này ?

Hồi 35

Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tiểu muội vốn nghĩ thư thư không còn chút tình nghĩa nào, thì ra trong lòng vẫn còn một chút nhu tình. Chỉ bằng điểm này, tiểu muội quyết phải ở đây để cứu thư thư.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Sắp chết đến nơi rồi còn làm bộ.
Đoạn nàng vung kiếm lên tạo thành hai đoá kiếm hoa, chia thành hai lộ tấn công Tố Mai, Hương Cúc.
Nhị tỳ nhất tề phát kiếm, gắng gượng tiếp một kiếm của nàng.
Tây Môn Ngọc Sương kiếm thế uy mãnh, nhị tỳ tiếp sau khi tiếp được một kiếm, đều bị liên tiếp chấn lui mấy bước.
Bạch Tích Hương lắc đầu, thở dài:
- Tây Môn thư thư, thư thư thử nhìn lại phía sau xem là ai đến ?
Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, chỉ thấy Lý phu nhân đã đứng ở chỗ cách mình hai trượng.
Bạch Tích Hương thấp giọng nói:
- Thư thư đi đi, lúc này không phải là lúc tranh thắng.
Tây Môn Ngọc Sương chuyển động mục quang nhìn Lý phu nhân nói:
- Phu nhân đã đến đây rồi, vậy hãy thử một kiếm của Tây Môn Ngọc Sương này xem thế nào ?
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Tốt lắm. Cô nương hãy sử dụng toàn bộ công lực đánh ta một kiếm, nếu như kiếm này có thể giết được ta. Coi như ngươi đã thắng được một phần trận chiến này, nếu như ngươi không thể đả thương ta thì hãy biết điều mà lùi lại.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Vãn bối từ lâu đã nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia võ công bác tạp dị thường, Lý phu nhân lại là đương đại đệ nhất cao thủ, ván đánh cược này vãn bối tự biết khó nắm phần thắng.
Lý phu nhân nói:
- Ngươi muốn công ta mấy kiếm thì mới nắm chắc phần thắng ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như ba tháng trước đây, phu nhân có đánh cược gì vãn bối cũng không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng ngay. Nhưng giờ tình hình đã khác, sự tình đã

như đạn đã lên cung, không thể không phát. Chúng ta dựa vào võ công để phân sinh tử thì đâu cần đánh cuộc gì nữa, nếu như phu nhân muốn cản trở vãn bối lại, cứu vãn Hoàng Sơn Thế Gia khỏi trường đại kiếp này thì chỉ có một cách duy nhất là giết vãn bối đi mà thôi.
Nói đoạn, nàng chầm chậm giơ kiếm lên.
Lý phu nhân vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhìn như đóng đinh vào trường kiếm trong tay Lý Trung Huệ, chậm rãi nói:
- Cô nương xuất thủ đi !
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cung kính không bằng tuân mệnh. Lý phu nhân, hãy cẩn thận !
Nói rồi ngọc thủ đột nhiên rung động, trường kiếm trong tay như một dải lụa phất phơ trong gió, chậm rãi đâm đến trước mặt Lý phu nhân.
Trong tưởng tượng của Lâm Hàn Thanh, khi hai đại cao thủ này tỷ đấu ắt sẽ phải kinh thiên động địa, chiêu thức nhanh như điện chớp, biến hoá vô lường, người ngoài khó có thể nhìn rõ được. Không ngờ kiếm thế của Tây Môn Ngọc Sương lại chậm chạp như vậy, đừng nói là Lý phu nhân, ngay cả một người không biết võ công cũng có thể dễ dàng tránh được.
Ngưng mục quan sát, chỉ thấy Lý phu nhân vẫn đứng vững tợ Thái Sơn, hai đạo thần quang nhìn chằm chằm vào trường kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương, hiển nhiên là vô cùng cẩn thận.
Khi trường kiếm của Tây Môn Ngọc Sương đến gần ngực Lý phu nhân thì đột nhiên từ chậm hoá nhanh, hàn quang loé động, tợ như muôn vàn đoá kiếm hoa cùng nở rộ, hào quang chói mắt.
Toàn thân Lý phu nhân đều bị kiếm hoa của Tây Môn Ngọc Sương bao bọc.
Lâm Hàn Thanh cả kinh thầm nhủ:
- Hỏng rồi, kiếm thế của Tây Môn Ngọc Sương thập phần lăng lệ, chỉ sợ Lý phu nhân bị thương dưới kiếm của nàng mất !
Trong lúc tâm niệm chuyện động, thì đấu trường đã có biến hoá. Chỉ thấy màn kiếm hoa đầy trời của Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên biết mất.
Lý phu nhân vẫn đứng yên bất động, chỉ là khuôn mặt càng trở nên lạnh lùng nghiêm túc.
Tây Môn Ngọc Sương vẫn nắm chắc trường kiếm trong tay, hai người đứng đối mặt với nhau, không nói lời nào.
Lâm Hàn Thanh nhất thời phân tâm, không nhìn rõ xem Lý phu nhân làm sao mà phá được kiếm thế lăng lệ của Tây Môn Ngọc Sương, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.
Hai người đứng đối mặt với nhau một hồi, Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên ném thanh trường kiếm trong tay xuống:
- Phu nhân công lực thâm hậu quả nhiên danh bất hư truyền, vào ngày quyết chiến vãn bối sẽ tiếp tục lĩnh giáo.

Nói đoạn chậm rãi quay người bỏ đi.
Tuy nàng đã cố hết sức bảo trì bộ pháp ổn định, thần thái trấn tĩnh nhưng Lâm Hàn Thanh vẫn nhìn ra vẻ lảo đảo trong bước chân của nàng. Hiển nhiên là nàng đã thọ nội thương khá nặng.
Đợi cho Tây Môn Ngọc Sương đi xa không còn thấy bóng đâu nữa, Lý phu nhân cũng đột nhiên quay người đi vào sau một tảng đá lớn.
Lâm Hàn Thanh thấy bước chân của bà ta cũng không được trầm ổn, thân người phiêu diêu bất định, trong lòng lấy làm kỳ quái:
- Lẽ nào Lý phu nhân cũng thọ thương ?
Nghĩ đoạn, chàng liền nhấc chân bước theo.
Bạch Tích Hương vội lên tiếng:
- Chàng mau dừng lại.
Lâm Hàn Thanh dừng bước, quay đầu lại:
- Cô nương gọi tại hạ ?
Bạch Tích Hương đưa tay ra hiệu. Lâm Hàn Thanh liền thả bộ bước đến gần hỏi:
- Cô nương có gì phân phó ?
Bạch Tích Hương thấp giọng:
- Chàng định đi xem Lý phu nhân thế nào phải không ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Tại hạ thấy hình như bà đã thọ thương thì phải ?
Bạch Tích Hương cũng gật đầu:
- Không sai. Bà ấy đã bị thương. Có điều, Tây Môn Ngọc Sương còn bị thương nặng hơn nhiều. Ôi ! Xem ra thiếp thân không thể thúc thủ bàng quan được nữa rồi.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên thầm nhủ:
- Nàng đã tự phế Cửu Ma Huyền Công khôi phục lại tấm thân đầy bệnh tật, lẽ nào còn có thể xuất thủ cùng người ta nữa ?
Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói:
- Chỉ cần cô nương có thể nghĩ ra lương sách, khiến Tây Môn Ngọc Sương kia biết khó mà tự lui, tránh cho võ lâm một trường sát kiếp thì đã là tốt lắm rồi.
Bạch Tích Hương chậm rãi vịn vai Tố Mai nói:
- Bây giờ không nói chuyện này nữa, chúng ta quay về thôi !
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt nàng mồ hôi đọng thành từng hạt lớn, chảy xuống ướt cả áo.
Lâm Hàn Thanh cả kinh bước đến nắm tay nàng hỏi:
- Nàng sao vậy ?
Chàng thấy bàn tay nàng lạnh như băng, không khỏi ngẩn người.
Tố Mai thở dài:

- Lâm tướng công đừng lo lắng, cô nương nhà chúng tôi mỗi lần gặp phải chuyện gì kinh hãi đều bị như vậy cả, đợi một lúc rồi sẽ đỡ thôi.
Đoạn ả đưa mắt nhìn Hương Cúc nói:
- Chúng ta mau đưa cô nương về phòng nghỉ ngơi.
Hương Cúc dạ một tiếng, lập tức cùng Tố Mai đỡ Bạch Tích Hương ngồi lên kiệu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Mọi người đi trước đi, tại hạ muốn ở đây đợi Lý phu nhân.
Tố Mai nói:
- Lý phu nhân có thể đã trở về Vạn Tùng Cốc rồi, một mình tướng công ở đây, vạn nhất Tây Môn Ngọc Sương quay lại thì biết làm thế nào ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười:
- Đừng lo lắng, Bạch cô nương không phải đã nói Tây Môn Ngọc Sương bị thương rất nặng đó sao ? Nhất thời có lẽ nàng ta khó mà hành động được. Hai vị cứ về đi, tại hạ đợi ở đây một lát rồi về Vạn Tùng Cốc cũng không muộn.
Tố Mai gật đầu:
- Vậy cũng được ! Tướng công ở lại nhớ cẩn thận !
Đoạn quay người cùng Hương Cúc đưa Bạch Tích Hương đi vào cốc.
Lâm Hàn Thanh bước đến sau tảng đá nơi Lý phu nhân đi vào nhưng không thấy bóng người đâu. Chàng lấy làm kỳ quái, thầm nhủ:
- Rõ ràng Lý phu nhân đã đi vào đây, tại sao lại không thấy đâu nữa. Lẽ nào bà ta đã thọ trọng thương vẫn có thể dùng khinh công vượt núi mà đi ?
Nghĩ đoạn chàng liền thuận đường đi về phía trước, bước vào một con đường chật hẹp đi vào một sơn cốc khác.
Đây là một sơn cốc hết sức khô cằn, hoang vu. Cỏ hoang mọc đầy, che lấp hết cả đường đi, Lâm Hàn Thanh liền rút kiếm phạt cỏ mà đi.
Bất giác chàng đã đi sâu vào hơn năm chục trượng.
Chỉ thấy một tảng đá lớn chặn ngay trước mặt.
Lâm Hàn Thanh liền nhảy lên trên tảng đá để nhìn cho rõ ràng. Đột nhiên chàng cảm thấy cổ tay nhói lên một cái, đoản kiếm trong tay đã rơi xuống đất.
Từ bên cạnh tảng đá liền có một thiếu nữ bạch y, thân hình gầy gò, mặt đầy âm khí bước ra. Nàng ta đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Lâm Hàn Thanh, không nói lời nào.
Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, thầm vận công lực vào cánh tay rồi hỏi:
- Các hạ là ai ?
Lời còn chưa dứt, chàng đã thấy khuỷu tay nhói lên lần nữa, công lực vận tập vào cánh tay đột nhiên tiêu thất.
Thiếu nữ gầy gò mặt mày âm trầm đó đột nhiên dương hữu thủ chộp vào vai

Lâm Hàn Thanh, rồi nhấc bổng chàng lên đi ra phía sau tảng đá.
Lâm Hàn Thanh chỉ thấy năm ngón tay của ả ta chộp vào đầu vai mình lực đạo vô cùng mãnh liệt, khiến xương cốt mình ê ẩm, trong lòng thầm kinh hãi, tự nhủ:
- Võ công của ả này không tầm thường ?
Con đường phía sau tảng đá chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi. Bạch y thiếu nữ đó cắp Lâm Hàn Thanh vào nách, chậm rãi bước đi.
Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc như cước, tay cầm quải trượng đang đứng dựa vào vách đá.
Thiếu nữ kia đến trước mặt lão nhân thì ném Lâm Hàn Thanh xuống đất đánh bịch một cái, rồi lặng lẽ đi đến đứng bên cạnh lão nhân kia.
Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang, chỉ thấy bên cạnh lão nhân kia còn có một hắc y thiếu niên nữa.
Hắc y thiếu niên này và bạch y thiếu nữ kia ngoại trừ y phục bất đồng ra thì vẻ cao gầy lẫn nét mặt tràn đầy âm khí đều giống nhau như đúc.
Lâm Hàn Thanh tuy bị chế trụ huyệt đạo, nhưng thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo:
- Ba người ngày vô cùng quái dị, tựa như ba cỗ cương thi vậy, không biết lai lịch thế nào ?
Chỉ nghe lão nhân đứng giữa lạnh lùng lên tiếng:
- Ngươi là người trong Hoàng Sơn Thế Gia ?
Lâm Hàn Thanh tuy nghe hết sức rõ ràng, nhưng vẫn giả như không thể trả lời, đưa mắt nhìn lão nhân không nói tiếng nào.
Bạch phát lão nhân dường như thiên tính tàn khốc dị thường, quải trượng trong tay dận mạnh một cái.
Chỉ nghe ầm một tiếng, đất đá liền bay tứ tung. Lão ta tức giận quát:
- Lão phu hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Thì ra cây quải trượng này do cương thiết luyện thành, chỉ sợ nặng hơn trăm cân.
Nhưng chàng vẫn không chịu mở miệng đáp lời.
Bạch phát lão nhân chuểyn động mục quang, đưa mắt nhìn hai thiếu niên nói:
- Ngươi đã điểm huyệt đạo của hắn ?
Hai người đồng thanh đáp:
- Đúng vậy !
Bạch phát lão nhân liền nói:
- Giải khai huyệt đạo của hắn, ta có chuyện muốn hỏi.
Bạch y thiếu nữ liền đưa tay cách không điểm hai chỗ trên ngực Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:
- Những người này tuy có võ công cao cường, nhưng không có tâm cơ, xem ra chỉ có thể dùng trí chứ không nên dùng lực.
Chỉ nghe bạch phát lão nhân kia lạnh lùng nói:
- Lão phu đã giải khai huyệt đạo cho ngươi, nếu ngươi còn không chịu mở miệng thì đừng trách quải trượng của lão phu vô tình.
Lâm Hàn Thanh khẽ vươn vai rồi nói:
- Lão trượng muốn hỏi gì xin cứ tự tiện.
Bạch phát lão nhân đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Ngươi có phải là người của Hoàng Sơn Thế Gia ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ tuy không phải là người của Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng lúc này tại hạ đang ở trong Hoàng Sơn Thế Gia.
Bạch phát lão nhân lại hỏi:
- Ngươi đã gặp phu nhân của Lý Đông Dương chưa ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tự nhiên là gặp rồi.
Bạch phát lão nhân hỏi tiếp:
- Nge nói nhiều năm nay bà ta bế môn tọa quan, nội công tinh tiến, không biết là thật hay giả ?
Lâm Hàn Thanh vốn định nói là không biết, nhưng lời ra đến miệng đột nhiên thu lại:
- Không sai. Mấy năm gần đây nội công Lý phu nhân tinh tiến dị thường, đã đạt đến cảnh giới lư hoả thuần thanh rồi.
Bạch phát lão nhân hừ nhẹ một tiếng:
- Không ngờ một nữ nhân như bà ta cũng có thể đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Người nãy rõ ràng có chút sợ hãi Lý phu nhân, ngoài miệng thì ra vẻ nói cừng, nhưng trong lòng thì đã có vẻ e ngại. Ta phải chọc tức lão mời được.
Nghĩ đoạn chàng liền nói:
- Tại hạ nghe nói Lý phu nhân đã đạt đến mức độ phi hoa sát nhân, trích diệp thương địch. Tuy bà ấy không xuất hiện trên giang hồ, nhưng võ lâm trung nguyên đều công nhận bà làt thiên hạ đệ nhất cao thủ.
Quả nhiên bạch phát lão nhân nghe xong vô cùng tức giận, thiết trượng trong tay dậm mạnh xuống đất khiến cát bụi bay mù mịt. Chỉ nghe lão tức giận gầm lên:
- Lão phu không tin ! Lão phu không tin !
Lâm Hàn Thanh đưa tay lên che mặt, tựa như muốn chắn cho cát bụi khỏi bay vào mắt, nhưng thực ra là chàng đang thầm quan sát địa thế, hòng tình

đường chạy trốn.
Chỉ thấy lão nhân kia vẫn đứng dựa lưng vào vách đá, hai hàng lệ nòng từ từ chảy ra trên má, trong lòng chàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:
- Lão nhân này thật kỳ lạ tự nhiên sao lại khóc như vậy.
Đoạn chàng đưa mắt nhìn hai thiếu niên cạnh lão, thấy họ cũng như vậy, đứng thẳng đờ người dựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Đây đúng là một cơ hội tốt.
Nghĩ đoạn liền âm thầm vận khí, đột nhiên dương hai tay tung người vọt lên trên tảng đá lớn phía sau mình.
Chỉ nghe lão nhân kia quát lớn:
- Xưa nay lão phu chưa từng để ai chạy thoát cả.
Lời còn chưa dứt thì Lâm Hàn Thanh đã cảm thấy lưng mình nhói lên, người chưa rơi xuống đất thì đã bị người khác nhấc lên.
Ngẩng dầu nhìn lên thì thấy lão nhân kia đang trợn trừng hai mắt, mặt đầy sát cơ:
- Chưa từng có ai lọt vào tay lão phu mà sống sót cả. Hôm nay ngươi đã gặp phải ta rồi còn mong chạy thoát nữa sao ?
Đoạn lão giơ cao thiết trượng, chầm chậm hạ xuống.
Lâm Hàn Thanh thầm than:
- Hết rồi ! Lão già này điên điên khùng khùng, cho dù nói lý lão cũng không hiểu được.
Chợt nghe một giọng nói lảnh lót vang lên:
- Không được hại chàng !
Lão nhan sắp đập thiết trượng vào đầu Lâm Hàn Thanh, nghe thấy tiếng nói kia liền từ từ thu lại.
Lâm Hàn Thanh quay mặt nhìn sang thì thấy Tây Môn Ngọc Sương đang ôm ngực chậm rãi bước đến.
Bạch phát lão nhân phát nộ hỏi:
- Hắn là người của Hoàng Sơn Thế Gia, tại sao không để lão phu giết hắn ?
Tây Môn Ngọc Sương thở dài, thả cánh tay đặt trước ngực xuống:
- Ta nói không thể giết hắn, tức là không thể giết hắn.
Bạch phát lão nhân tức giận:
- Lão phu chỉ đến đây trợ lực cho ngươi, lẽ nào ta phải tuân lệnh ngươi như là thuộc hạ ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Rắn không đầu không thể hành động, chim không cánh không thể bay lên, giữa chúng ta cũng phải có một kẻ đầu lĩnh.
Bạch phát lão nhân gằn giọng:
- Vậy ai là đầu lĩnh ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Ta mời các ngươi đến đây, tự nhiên ta là đầu lỉnh rồi.
Bạch phát lão nhân bất ngờ ngửa mặt lên cười một tràng dài:
- Niên kỷ ngươi nhỏ như vậy mà đòi lão phu tôn làm đầu lĩnh, nghe lệnh của ngươi sao ?
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:
- Trong võ lâm trước giờ không phân lão ấu, chỉ tôn sùng kẻ mạnh. Dù niên kỷ của ngươi có lớn đi nữa vẫn phải nghe lệnh của ta.
Bạch phát lão nhân lắc đầu:
- Nếu ta nghe lệnh của ngươi không phải sẽ bị anh hùng thiên hạ cười vào mặt sao ?
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Vậy phải thế nào thì ngươi mới nghe lệnh của ta ?
Bạch phát lão nhân nói:
- Nếu như ngươi bằng võ công khiến ta tâm phục khẩu phục thì ta sẽ nghe lệnh của ngươi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Điều này dễ lắm, chúng ta thử tỷ đấu vài chiêu là sẽ biết ngay.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Nàng vừa ác đấu với Lý phu nhân, thọ thương không nhẹ, lúc nãy còn phải vừa đi vừa ôm ngực. Bây giờ lại đòi tỷ đấu võ công với lão nhân này. Nữ nhân này quả thật liều lĩnh hiếm có.
Chỉ nghe Bạch phát lão nhân dậm mạnh thiết trượng nói:
- Được lắm ! Lẽ nào lão phu sợ ngươi ?
Đoạn chậm rãi bước lên phía trước.
Tây Môn Ngọc Sương một mặt vận khí giới bị, một mặt lạnh lùng hỏi:
- Chúng ta tỷ thí thế nào ? Tỷ văn hay tỷ võ ?
Bạch phát lão nhân ngẩn người hỏi:
- Tỷ thí võ công tức là tỷ thí võ công. Phân ra tỷ văn với tỷ võ để làm gì ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Nói một cách đơn giản, nếu như tỷ văn thì chúng ta sẽ lập ra một cách tỷ đấu riêng và tuân thủ theo quy tắc. Nếu như tỷ võ thì sẽ tận hết sở năng, bất luận quyền chưởng ám khí, đao thương tất cả đều giở ra một lượt.
Bạch phát lão nhân cười lạnh:
- Trình Thạch Công sống đến từng tuổi này rồi vẫn chưa từng đánh nhau theo quy tắc bao giờ cả, chúng ta cứ tỷ võ đi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Được lắm ! Vậy ngươi xuất thủ trước đi !
Trình Thạch Công liền huy động thiết trượng tạo thành một vùng trượng ảnh công thẳng vảo Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ lắc mình thoát khỏi vùng trượng ảnh:
- Từ lâu đã nghe danh Khiếu Phong Trượng Pháp của ngươi có oai lực bài sơn đảo hải, nhưng xem ra chúng chỉ có vậy mà thôi, làm sao có thể là địch thủ của Lý phu nhân ?
Trình Thạch Công một trượng đánh vào khoảng không, định tiếp tục tấn công nhưng nghe Tây Môn Ngọc Sương nói vậy, đột nhiên dừng lại nói:
- Tạm thời chúng ta không đánh nữa.
Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?
Trình Thạch Công nói:
- Lần này lão phu đến Trung Nguyên chủ yếu là muốn phân cao thấp với Lý phu nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, đợi ta động thủ với Lý phu nhân rồi đánh với ngươi cũng không muộn.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Vừa nãy ta đã quá chiêu động thủ với Lý phu nhân rồi.
Trình Thạch Công vội vã hỏi:
- Ngươi đả thương bà ta ?
Trên mặt lão lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương.
Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, nhưng chỉ giây lát đã cười nhạt nói:
- Đúng vậy, ta đã đả thương bà ta.
Trình Thạch Công đột nhiên hoành trượng quét ra một chiêu.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ nhún mình tránh trượng của lão rồi thở dài:
- Nhưng ta bị thương còn nặng hơn cả bà ta.
Trình Thạch Công thu hồi thiết trượng, nhìn chăm chú vào mặt Tây Môn Ngọc Sương:
- Ngươi nói Lý phu nhân bị thương nhẹ hơn ngươi ?
Tây Môn Ngọc Sương gật đầu:
- Chính vì vậy mà ta mới nói ngươi không phải là địch thủ của Lý phu nhân.
Lâm Hàn Thanh chỉ cảm thấy hết sức hồ đồ, chàng thầm nhủ:
- Trình Thạch Công này điên điên khùng khùng. Lão đã đối với Lý phu nhân dường như có thâm cừu đại hận gì đó, nhưng vừa nghe Lý phu nhân bị Tây Môn Ngọc Sương đả thương thì lại muốn trí mạng cùng nàng ta. Thật không hiểu lão là loại người gì nữa ?
Chỉ nghe Trình Thạch Công chậm rãi dựa lưng vào vách đá nói:
- Nếu như ta lại bại trong tay bà ta lần nữa, chỉ sợ không còn mặt mũi nào mà trở về Tây Vực.
Tây Môn Ngọc Sương cao giọng nói:
- Nếu ngươi muốn thắng Lý phu nhân thì chỉ có một cách duy nhất.
Trình Thạch Công chậm rãi hỏi:
- Cách gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nhân mạnh từng chữ một:
- Ngươi chỉ cần nghe lệnh của ta, ta tự có cách an bài cho ngươi quyết đấu với Lý phu nhân một phen.
Trình Thạch Công chậm rãi nhắm mắt lại nói:
- Được rồi ! Lão phu nghe ngươi một lần vậy.
Tây Môn Ngọc Sương liền cắp Lâm Hàn Thanh quay người đi thẳng.
Hai thiếu niên bên cạnh Trình Thạch Công tựa như không hề nhìn thấy hai người, cũng chẳng hề xuất thủ ngăn cản.
Tây Môn Ngọc Sương cắp Lâm Hàn Thanh đi một mạch ba bốn dặm mới dừng lại:
- Lão quái vật đó điên điên khùng khùng, hễ xuất thủ là giết người. Hôm nay nếu ta không đến kịp thì chỉ sợ chàng đã vong mạng dưới trượng của lão rồi.
Lâm Hàn Thanh cười khổ:
- Đa tạ cô nương tương cứu.
Tây Môn Ngọc Sương thở hắt ra một hơi, lấy trong người ra viên thuốc cho vào miệng rồi hỏi:
- Tại sao chàng không quay về Vạn Tùng Cốc mà chạy đến nơi đó làm gì ? Lẽ nào chàng nhận lệnh của Lý phu nhân đến xem thiếp thân bố trí thế nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương đối với nhân tình thế thái không khỏi quá tự tin. Nếu như tại hạ nói không phải, vị tất cô nương đã tin. Thôi thì tuỳ cô nương muốn nói thế nào thì nói, tại hạ cũng không hơi đâu mà giải thích.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ mỉm cười:
- Lâm Hàn Thanh, ta có mấy câu muốn nói với chàng. Chàng phải nhớ cho kỹ.
Lâm Hàn Thanh nhìn nàng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tình cảm của ta với chàng không giống như Lý Trung Hụê và Bạch Tích Hương.
Lâm Hàn Thanh mỉm cười:
- Điều này tại hạ biết rõ.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt:
- Tuy chàng đã biết, nhưng chỉ sợ không biết rõ ràng. Để ta nói cho chàng hiểu rõ thì hơn.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương nói cho rõ cũng tốt.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn chàng nói:
- Ta cũng rất yêu chàng, nhưng tình yêu này không giống với tình yêu của Lý Trung Hụê hay Bạch Tích Hương dành cho chàng.

Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Mong cô nương chỉ giáo cho tại hạ hiểu rõ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bọn họ yêu thương chàng là dùng toàn tâm toàn ý, nhưng ta thì lại phải có điều kiện nhất định.
Lâm Hàn Thanh cười ha hả :
- Chuyện tình ái nam nữ, nếu như có điều kiện nhất định thì thành cái thứ gì ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có phải chàng nghĩ ta là loại nữ nhân hạ tiện lộ liễu tường hoa không ?
Lâm Hàn Thanh cười lạnh một tiếng, không nói lời nào.
Tây Môn Ngọc Sương thở dài:
- Mỗi lần ta cô độc không có việc gì làm, hay những lúc nửa đêm nằm mộng ta đều nhớ đến chàng. Nỗi nhớ đó quyết không thể kém hơn so với Bạch Tích Hương hay Lý Trung Huệ. Nhưng khi ta làm việc thì quyết không để những chuyện tư tình nhi nữ dính dàng vào. Chàng là người đàn ông mà ta yêu nhất trên đời này ...
Nói đến đây thì nàng nhấn mạnh từng chữ một:
- Nhưng nếu chàng phá hỏng chuyện của ta, thì ta cũng có thể nhẫn tâm hạ thủ giết chàng vậy.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương muốn giết tại hạ cũng không cần đi vòng vo như vậy, chỉ cần xuất thủ là được rồi.
Tây Môn Ngọc Sương vẫn lạnh lùng:
- Hiện nay chàng còn chưa kích động được sát cơ trong lòng ta. Thôi, hãy mau quay lại Vạn Tùng Cốc đi.
Lâm Hàn Thanh chậm rãi đứng đậy nói:
- Thả Lâm Hàn Thanh đi cô nương không hối hận chứ ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Có gì mà ta phải hối hận ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu tại hạ đi trợ giúp Lý Trung Huệ, cô nương sẽ tính sao ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt:
- Cho dù có chàng trợ giúp Lý Trung Huệ thì cũng không thể thay đổi được đại cục.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi đột nhiên ngửa mặt cười một tràng dài.
Lần này ngay cả Tây Môn Ngọc Sương thông minh tuyệt thế cũng bị chàng làm cho hồ đồ, nàng ngẩn người giây lát rồi hỏi:
- Chàng cười cái gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương không khỏi quá khinh thường Lâm mỗ rồi đó. Tuy tại hạ không phải là đối thủ của cô nương, nhưng tại hạ có thể khích lệ được Bạch Tích Hương đối phó cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Thì ra là thế ...
Đoạn nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:
- Nếu như là ba tháng trước đây, ta tin rằng Bạch Tích Hương có thể vãn hồi được tình thế. Nhưng giờ đại chiến đã gần kề, nhiều thì mười ngày, ít thì bảy ngày trong Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc sẽ triển khai một trận đại chiến kinh thiên động địa. Dù Bạch Tích Hương có tài hoa tuyệt thế cũng không thể trong mấy ngày ngắn ngủi mà đảo chuyển càn khôn được.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ý cô nương là trận chiến này cô nương đã nắm chắc phần thắng ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Chàng cũng gặp qua Trình Thạch Công rồi, đó chính là một trong hai đại cao thủ sẽ đối phó với Lý phu nhân. Một trăm tám mươi tám chiêu Khiếu Phong Trượng Pháp của lão ngay cả Tây Môn Ngọc Sương này cũng khó mà tiếp hết được. Cho dù Lý phu nhân có võ công cao cường hơn nữa muốn thắng đực lão cũng phải sức cùng lực kiệt. Chỉ cần Lý phu nhân bị khuất phục, đương kim chi thế còn có ai đáng là đối thủ của Tây Môn Ngọc Sương này nữa ?
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương đã chuẩn bị xa luân chiến pháp để đối phó Lý phu nhân, quả nhiên vô cùng thâm độc.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói tiếp:
- Ta đã nói cho chàng, tất cũng chẳng sợ chàng nói với Lý phu nhân. Cho dù bà ta có biết được cũng không thể nào tìm cách đối phó ta được.
Lâm Hàn Thanh không nói tiếng nào nữa, quay mình bỏ đi.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, thở dài một tiếng não nuột, hai hàng lệ nóng từ từ tuôn ra.
Lâm Hàn Thanh đi một mạch trở về Vạn Tùng Cốc.
Khi về đến cốc khẩu, thì thấy một đám hoà thượng vận tăng bào màu xám đang hộ vệ một vị hoà thượng áo vàng đi vào bên trong cốc.

Hồi 36

Lý Trung Huệ thân vận thanh y, lưng đeo trường kiếm đang đứng đón tiếp tân khách. Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn vị lão tăng vận cà sa màu vàng thầm nhủ:
- Đây có lẽ là các tăng lữ của Thiếu Lâm Tự, từ lâu đã nghe danh Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, quả nhiên khí thế cũng khác người.
Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe một giọng nói cao vút xướng lên:
- Võ Đang chưởng môn cùng tám vị đệ tử đến !
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ bên ngoài cốc có chín đạo nhân trung niên xếp hàng dọc đi vào.
Đạo nhân đi đầu tiên để râu năm chòm, mặt tròn như trăng rằm, đạo bào phiêu phiêu, dáng vẻ vô cùng tiên phong đạo cốt.
Chỉ thấy Lý Trung Huệ chậm rãi quay người lại, bước lên trước để nghênh tiếp. Vị đạo nhân kia đến trước mặt nàng thì đột nhiên dừng lại chắp tay hỏi:
- Cô nương có phải là Lý minh chủ ?
Lý Trung Huệ mỉm cười:
- Vãn bối chính là Lý Trung Huệ, đạo trưởng là ....
Đạo nhân mỉm cười khôi hài nói:
- Bần đạo Võ Đang Huyền Hạc Thiên Chính Tử.
Lý Trung Huệ vội chắp tay nói:
- Thì ra Võ Đang chưởng môn nhân. Vì chuyện của võ lâm mà khiến đạo trưởng phải vất vả phong trần vượt ngàn dặm đến đây, quả thật vãn bối vô cùng áy náy ...
Thiên Chính Tử nói:
- Minh chủ đã có lệnh, lý nào bần đạo không tuân theo.
Lý Trung Huệ mỉm cười đưa tay mời:
- Xin mời đạo trưởng nhập cốc nghỉ ngơi.
Thiên Chính Tử mỉm cười:
- Từ lâu đã nghe danh Vạn Tùng Cốc, hôm nay thật là may mắn có thể chiêm ngưỡng được rồi.
Lý Trung Huệ nói:
- Đạo trưởng thân phận cao quý, đâu thể giống như người bình thường đi lại trên giang hồ thường xuyên được.
Thiên Chính Tử lắc đầu nói:
- Minh chủ nặng lời rồi.

Chợt lão thay đổi ngữ khí, thấp giọng hỏi:
- Trước mắt thế địch ra sao ? Sau khi tệ phái nhận được lệnh dụ của minh chủ đã lập tức phái một số đệ tử đến Vạn Tùng Cốc để tiện cho minh chủ sai sử. Không biết bọn họ đã đến đây hay chưa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tây Môn Ngọc Sương đã suất lĩnh một phần bộ hạ đến Hoàng Sơn, có lẽ trong năm ba ngày tới sẽ động thủ giao chiến.
Thiên Chính Tử chau mày:
- Nói vậy thì đại chiến đã gần kề đến nơi rồi.
Lý Trung Huệ gật đầu:
- Không sa, may mà đạo trưởng và các vị cao tăng Thiếu Lâm đều đến đây rồi.
Thiên Chính Tử hỏi:
- Vị cao tăng vận cà sa vàng lúc nãy có phải là chưởng môn Thiếu Lâm không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Chính là Phổ Hàng đại sư.
Thiên Chính Tử mỉm cười:
- Khó tin, khó tin. Theo bần đạo được biết Phổ Hàng đại sư đã ba mươi năm nay không rời khỏi Thiếu Lâm một bước, không ngờ lần này lại có thể đích thân đến đây, đủ thấy oai vọng của minh chủ lớn thế nào rồi.
Lý Trung Huệ nói:
- Được các vị nể mặt như vậy, Lý Trung Huệ cảm kích vô cùng.
Đoạn nàng liếc mắt sang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Đạo trưởng mời nhập cốc nghỉ ngơi, giờ ngọ ngày mai chúng ta sẽ thương lượng đối sách cự địch.
Thiên Chính Tử nói:
- Bần đạo vẫn còn có một chuyện muốn thỉnh giáo minh chủ.
Lý Trung Huệ nói:
- Xin đạo trưởng cứ hỏi ?
Thiên Chính Tử hỏi:
- Ngoại trừ Thiếu Lâm, Võ Đang nhị phái ra còn có những môn phái nào đã tới đây rồi ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Cửu đại môn phái thì Thiếu Lâm và quý phái là đến sớm nhất.
Thiên Chính Tử lại hỏi:
- Ngoại trừ cửu đại môn phái ra thì sao ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đã có bốn mươi tám vị hào kiệt từ các phương đổ về, hiện nay đang nghỉ ngơi trong Vạn Tùng Cốc.

Thiên Chính Tử ôm quyền nói:
- Làm phiền minh chủ rồi.
Nói đoạn liền dẫn tám đệ tử đi vào trong cốc.
Chỉ thấy trong cốc có hai thanh y tỳ nữ đã đợi sẵn, bước lên dẫn đường cho đoàn người của Thiên Chính Tử.
Lý Trung Huệ chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Hàn Thanh nói:
- Huynh quay lại rồi!
Lâm Hàn Thanh cảm thấy dường như nàng rất khác lạ, trong nhất thời ngẩn người ra lặp lại:
- Quay lại rồi !
Lý Trung Huệ hỏi:
- Huynh lại gặp Tây Môn Ngọc Sương nữa phải không ?
Lâm Hàn Thanh đáp:
- Đúng vậy, làm sao cô nương biết được ?
Lý Trung Huệ cười nhạt:
- Chuyện này không phải rất đơn giản sao ? Nếu như huynh không gặp phải Tây Môn Ngọc Sương thì đã sớm quay lại từ lâu rồi/
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Thì ra là vậy.
Lý Trung Huệ khẽ thở dài:
- Có phải Tây Môn Ngọc Sương lại khuyên chàng mau rời khỏi Vạn Tùng Cốc, tìm một nơi an tĩnh, thoát khỏi vòng thị phi chém giết trong giang hồ không ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu:
- Tây Môn Ngọc Sương vô cùng tự phụ, khoe khoang khoác lác rằng trận chiến này đã nắm chắc phần thắng. Theo tại hạ thấy thì hình như không còn hi vọng hoà giải nữa rồi.
Lý Trung Huệ cười nhạt nói:
- Đâu thể chỉ dựa vào lời nói mà quyết định thắng thua của một trận chiến được ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tây Môn Ngọc Sương nói thế nào thì tại hạ nói lại y như vậy với cô nương, cô nương có tin hay không thì tuỳ vào cô nương vậy.
Lý Trung Huệ lại hỏi:
- Những lời này đều là do Tây Môn Ngọc Sương nói ra phải không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ngoài Tây Môn Ngọc Sương ra, tại hạ còn gặp một người khác.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Là người nào ?
Lâm Hàn Thanh đáp:

- Người mà Tây Môn Ngọc Sương mời đến trợ lực.
Lý Trung Huệ hỏi tiếp:
- Huynh có biết tên của người đó không ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:
- Biết ! Lão ta tên là Trình Thạch Công. Đầu tóc bạc trắng, tóc dài đến thắt lưng. Thiết trượng trong tay lão nặng phải đến trăm cân, tính tình cuồng bạo, hễ xuất thủ là phải giết người.
Lý Trung Huệ lẩm bẩm tự nói với bản thân:
- Trình Thạch Công, Trình Thạch Công ... cái tên náy sao nghe quen quá ...
Lâm Hàn Thanh nói:
- Theo tại hạ được biết, Trình Thạch Công này hai mươi năm trước đã từng đến Trung Nguyên.
Lý Trung Huệ nói:
- Chắc chắn gia mẫu nhận biết lão ta.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không sai. Lão ta đến đây chính vì lệnh đường. Hình như nhiều năm trước lão đã từng động thủ với lệnh đường một lần, và nhận lấy thất bại. Vì vậy, đối với lệnh đường lão vô cùng căm hận, lần này lão trùng nhập Trung Nguyên chính là để báo mối hận năm xưa. Tây Môn Ngọc Sương chẳng qua chỉ là một người môi giới cho lão thực hiện mục đích mà thôi.
Lý Trung Huệ nhắm mắt nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
- Tốt nhất huynh nên đi gặp gia mẫu, nói hết những chuyện vừa gặp cho người nghe một lượt.
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Tại hạ chính là có ý này.
Đoạn chàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:
- Tây Môn Ngọc Sương đã quyết tạo nên một trận đồ sát võ lâm, tại hạ đã cố hết sức khuyên giải nhưng kết cục chỉ nhận được sự châm biếm của nàng ta.
Chợt nghe một thanh âm sang sảng vang lên:
- Nga Mi chưởng môn nhân giá đáo !
Lý Trung Huệ nói:
- Bạch cô nương đã chuyển về Thính Tùng Lâu, huynh đi gặp cô ấy trước đi. Tiểu muộn còn phải ở đây tiếp khách/
Lâm Hàn Thanh liền ôm quyền nói:
- Cô nương vất vả rồi !
Nói đoạn liền cất bước đi vào trong cốc.
Một thanh y nữ tỳ liền bước đến trước mặt chàng hỏi:
- Lâm tướng công, ngài muốn đi đâu ?
Lâm Hàn Thanh đến Vạn Tùng Cốc tuy không lâu, nhưng hầu hết nữ tỳ đều đã quen mặt chàng.

Lâm Hàn Thanh nói:
- Làm phiền cô nương đưa tại hạ đến Thính Tùng Lâu.
Nữ tỳ dạ một tiếng rồi đi trước dẫn đường.
Thính Tùng Lâu là một toà tiểu lâu nằm sâu trong Vạn Tùng Cốc, nằm dựa vào vách núi. Bốn mặt đều có cổ tùng bao quanh. Một toà tiểu lâu lợp mái ngói đỏ rực đột nhiên xuất hiện giữa rừng tùng, từ đây có thể quan sát được toàn bộ cảnh vật Vạn Tùng Cốc.
Nữ tỳ dẫn Lâm Hàn Thanh đến bậc đá thì quay người bỏ đi.
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cửa dưới lầu đóng kín, đang định đưa tay đẩy cửa thì đột nhiên cánh cửa đã bật mở. Hương Cúc mặt mày hớn hở đứng chờ từ trước, không đợi Lâm Hàn Thanh mở miệng đã vui vẻ nói:
- Lâm tướng công mau lên lầu đi, cô nương nhà chúng tôi đợi ngài lâu lắm rồi.
Lâm Hàn Thanh vừa bước lên lầu vừa nói:
- Có chuyện gì ?
Hương Cúc nói:
- Điều này tiểu tỳ không biết.
Nói đoạn ả liền đóng cửa rồi chạy lên phía trước dẫn đường.
Sau khi đi lên ba tầng gác, hai người đi vào một căn phòng bố trí hết sức u nhã.
Bạch Tích Hương đang ngồi vuốt tóc, nhìn ra cửa sổ.
Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang rồi đi đến bên cạnh một chiếc ghế gỗ tùng.
Bạch Tích Hương vỗ vỗ tay vào thành ghế nói:
- Chàng ngồi gần một chút, thiếp thân không có đủ lực khí để nói to nữa.
Lâm Hàn Thanh liền bước tới bên cạnh nàng :
- Tại hạ ...
Bạch Tích Hương lắc đầu ngắt lời:
- Hãy nghe thiếp nói trước đã.
Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hắng một tiếng, cố nuốt lời vào trong bụng.
Bạch Tích Hương hỏi:
- Chàng gặp phải Tây Môn Ngọc Sương, nàng ta không hại chàng nhưng lại lạnh lùng châm chích chàng một trận đúng không ?
Lâm Hàn Thanh liền tròn mắt hỏi:
- Làm sao mà cô nương biết được ?
Bạch Tích Hương nói:
- Có phải nàng ta muốn nhờ chàng truyền đạt lời trong lòng của mình ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu:
- Không phải như vậy, theo tại hạ thấy thì dường như nàng đã hạ quyết tâm

tạo nên một trường sát kiếp.
Bạch Tích Hương nói:
- Nàng ta có nhắc đến thiếp không ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Có nhắc đến. Nàng ta nói đại chiến đã lâm đầu, dù nàng có tài trí cũng không thể thay đổi càn khôn.
Bạch Tích Hương lạnh lùng:
- Tây Môn Ngọc Sương quá coi thường Bạch Tích Hương này rồi.
Đoạn nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:
- Lâm tướng công, thiếp có chuyện muốn thỉnh cầu chàng.
Lâm Hàn Thanh khẳng khái:
- Chỉ cần là chuyện có thể làm được, tại hạ sẽ tận hết sở năng.
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Thiếp nhờ chàng làm hộ pháp cho thiếp trong năm ngày. Trong năm ngày này thiếp sẽ cố gắng luyện thành một loại võ công để đối phó với Tây Môn Ngọc Sương, đến ngày đại chiến sẽ cho nàng ta kiến thức thủ đoạn của Bạch Tích Hương một phen.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi có thể luyện thành võ công sao ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Thiếp không những muốn làm Tây Môn Ngọc Sương cả kinh thất sắc, mà còn muốn để Lý phu nhân kinh hãi một phen nữa.
Lâm Hàn Thanh mơ mơ hồ hồ hỏi:
- Bạch cô nương, nàng nói thật hay đùa vậy ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Mỗi lời thiếp nói đều là sự thật cả.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ hộ pháp cho cô nương thế nào đây ?
Bạch Tích Hương nói:
- Chàng thủ ở tầng lầu thứ hai, không cho phép ai lên đây cả, bao gồm cả Lý phu nhân lẫn Lý Trung Huệ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Được lắm, tại hạ sẽ hộ pháp cho cô nương trong năm ngày.
Bạch Tích Hương nói:
- Trong năm ngày này, chàng không được rời lầu hai nửa bước.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ sẽ nghe theo cô nương phân phó.
Bạch Tích Hương nói:
- Tố Mai, Hương Cúc trong năm ngày này phải phụ trợ thiếp luyện công, không thể giúp đỡ chàng được.

Lâm Hàn Thanh nói:
- Một mình tại hạ là đủ rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Vậy thì cứ như vậy, chàng hãy đi đi !
Lâm Hàn Thanh nhìn Bạch Tích Hương với vẻ hoài nghi pha lẫn lo lắng, chậm rãi quay người bước đi.
Hương Cúc đi sát sau lưng chàng, đến lầu hai thì mới thấp giọng hỏi:
- Lâm tướng công đã đáp ứng với tiểu thư làm hộ pháp năm ngày ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Đúng vậy, vừa nãy cô nương cũng nghe rồi mà !
Hương Cúc nước mắt lưng tròng nói:
- Tại sao tướng công lại đáp ứng ?
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao không thể đáp ứng ?
Hương Cúc nói:
- Tướng công có biết rằng sau khi luyện loại võ công này, cô nương không thể không chết không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi lại:
- Có chuyện đó thật sao ?
Hương Cúc nói:
- Lẽ nào tướng công không tin tiểu tỳ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu quả như vậy, tại hạ không thể đáp ứng nàng được.
Nói đoạn liền quay người bước lên lầu.
Hương Cúc vội đưa tay cản chàng lại nói:
- Tướng công không thể đi.
Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?
Hương Cúc nói:
- Nếu như tướng công đi nói với cô nương, cô nương tất sẽ biết là do tiểu tỳ nói cho ngài. Lúc ấy cô nương sẽ giết tiểu tỳ mất.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nghiêm trọng như vậy ư ?
Hương Cúc nói:
- Ngài không hiểu hết được cô nương nhà chúng tôi đâu. Bên ngoài thì cô nương tựa như gió thổi cũng bay, nhưng bên trong nội tâm thì vô cùng háo thắng. Nếu tướng công khích động nữa chỉ sợ cô nương chịu không nổi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vậy theo cô nương tại hạ phải làm sao mới phải ?
Chợt nghe có tiếng Tố Mai truyền đến:

- Hương Cúc muội muội, cô nương bảo muội mau lên đây.
Hương Cúc quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh một cái rồi chạy vội lên lầu.
Lâm Hàn Thanh nhìn theo bóng lưng Hương Cúc đến ngơ ngẩn thất thần, thẫn thờ ngồi trên bậc thang.
Chàng ngồi ngơ ngẩn thất thần, không biết bao lâu thời gian đã trôi qua. Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên. Ngẩng đầu nhìn lên thấy trời đã vào đêm, một bóng người đang cất bước đi tới.
Lâm Hàn Thanh liền đứng dậy nói:
- Là ai ?
Chỉ nghe một giọng nữ ôn hoà nói:
- Là Lâm huynh sao ? Tiểu muội Lý Trung Huệ.
Lời vừa dứt thì người đã đến trước mặt Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh đưa hữu thủ ra chặn Lý Trung Huệ lại nói:
- Lý cô nương định đi đâu ?
Lý Trung Huệ nói:
- Đi đến gặp Bạch Tích Hương.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Không được, bây giờ Bạch cô nương không thể tiếp khách.
Lý Trung Huệ ngẩn người hỏi:
- Tại sao ? Tiểu muội có chuyện gấp, không thể không gặp nàng.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không được tức là không được. Bây giờ nàng không thể gặp người khác được.
Lý Trung Huệ khẽ chau mày:
- Tại sao ? Lẽ nàng bệnh tình của nàng đã trở nặng ?
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Bạch cô nương đã nhờ tại hạ hộ pháp ở đây, trong năm ngày tuyệt đối không để ai làm phiền đến nàng. Tại hạ đã đáp ứng với nàng, tự nhiên không thể cho cô nương vào.
Lý Trung Huệ trợn mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm huynh có thể cản được Lý Trung Huệ, nhưng e rằng không cản đượcc gia mẫu.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch cô nương đã nói với tại hạ, bất kỳ ai cũng không thể lên lầu, tự nhiên trong đó bao gồm cả lệnh đường.
Lý Trung Huệ nói:
- Tố Mai, Hương Cúc đâu ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Hai người bọn họ đều ở trên đó hầu hạ Bạch cô nương.
Lý Trung Huệ hỏi lại:

- Nhất định không thể lên ư ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu:
- Trừ phi cô nương giết chết Lâm mỗ đi, hoặc điểm huyệt khiến cho Lâm mỗ không còn sức kháng cự nữa.
Lý Trung Huệ nói:
- Lâm huynh nặng lời quá rồi.
Nói đoạn quay người chậm rãi bước đi.
Một đêm trôi qua, Lý Trung Huệ không hề đến làm phiền.
Lâm Hàn Thanh tuân thủ lời ước, cả một đêm không rời khỏi cầu thang lên lầu một bước.
Trời vừa sáng đã có hai thanh y tỳ nữ đem bữa sáng đến.
Nhị tỳ đặt bữa sáng xuống rồi lập tức đi ngay, Lâm Hàn Thanh lúc này mới chợt nhớ:
- Bạch Tích Hương luyện võ công cũng không thể không ăn uống gì, bữa sáng này làm sao mà mang lên cho nàng bây giờ ?
Chàng đang nghĩ ngợi thì phía sau đã vang lên tiếng nói của Tố Mai:
- Lâm tướng công, có người mang bữa sáng đến chưa ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bữa sáng đã mang đến rồi, nhưng không biết mang lên trên đó như thế nào ?
Tố Mai liền nói:
- Để tiểu tỳ xuống lấy.
Nói đoạn bước xuống cầu thang.
Lâm Hàn Thanh đưa bữa sáng cho Tố Mai rồi thấp giọng hỏi:
- Bạch cô nương nói trong năm ngày sẽ luyện thành võ công chế phục được Tây Môn Ngọc Sương không biết là thật hay giả ?
Tố Mai nghiêm sắc mặt chậm rãi nói:
- Tự nhiên là thật rồi, cô nương nhà chúng tôi đã nói dối tướng công bao giờ đâu ?
Đoạn ả ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Thức ăn sắp nguội hết rồi, tiểu tì phải mang lên ngay.
Nói đoạn chậm rãi bước lên trên lầu.
Bốn ngày trôi qua nhanh chóng. Lâm Hàn Thanh vẫn y ước thủ dưới lối lên lầu, không rời khỏi một bước.
Đến trưa ngày thứ năm, Lâm Hàn Thanh cảm thấy buồn bực liền ngồi xuống toạ công điều tức.
Lúc mặt trời sắp lặn thì đột nhiên có tiếng người bước chân truyền đến.
Lâm Hàn Thanh cảnh giác mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Lý phu nhân đã đứng trước mặt từ bao giờ.
Lâm Hàn Thanh vội dứng đậy đưa tay cản đường.

Lý phu nhân lạnh lùng:
- Mau lùi lại cho ta !
Lâm Hàn Thanh lắc đầu:
- Không được, vãn bối đã đáp ứng làm hộ pháp cho Bạch Tích Hương. Bất cứ ai cũng không thể lên lầu làm phiền nàng.
Lý phu nhân ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi hộ pháp cho nó làm gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch cô nương nói phải luyện một loại võ công, đến đêm nay thì mới hoàn thành. Phu nhân muốn gặp nàng thì hãy đợi đến sáng mai.
Lý phu nhân lạnh lùng hỏi:
- Nếu như nó thật sự luyện công, ta đi gặp nó không những không có hại mà còn có lợi cho nó nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ tin rằng phu nhân có năng lực đó, nhưng trước khi được sự đồng ý của Bạch cô nương, tại hạ quyết không thể để phu nhân lên được.
Lý phu nhân lạnh lùng hỏi:
- Ngươi biết đây là đâu không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vạn Tùng Cốc Hoàng Sơn Thế Gia.
Lý phu nhân nói:
- Tất cả nơi này đều là sở hữu của ta, bất luận là chỗ nào ta cũng có thể đến cả. Ngươi mau tránh ra cho ta, bằng không sẽ tự chuốc khổ vào thân đấy.
Lâm Hàn Thanh tự biết Lý phu nhân võ công cao cường, cho dù chàng có toàn lực xuất thủ cũng không thể cản bà ta lại. Chàng liền nói:
- Phu nhân võ công cao cường, tại hạ tự biết không phải là địch thủ của người. Nhưng tiếc rằng đã nhận sự nhờ vả của người khác, không thể thối lui, nếu như phu nhân nhất định muốn lên thì xin mời xuất thủ đi.
Lý phu nhân đang định mở miệng nói thì chợt có ba tiếng thanh la vang lên. Bà liền quay lại nói với Lâm Hàn Thanh:
- Nói cho Tố Mai, Hương Cúc biết ta nhất định phải gặp Bạch Tích Hương. Sau thời gian một bữa cơm ta sẽ quay lại.
Lâm Hàn Thanh chưa kịp đáp lời thì Lý phu nhân đã đi xuống lầu mất rồi. Trong nháy mắt đã không thấy bóng bà đâu nữa.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn theo Lý phu nhân, trong lòng thầm nhủ:
- Lý phu nhân không giống Lý Trung Huệ, bà ta đã nói sau một bữa cơm sẽ quay lại tức là sẽ quay lại đúng giờ. Chỉ sợ võ công bản thân không thể đỡ được của bà một chiêu. Xem ra không thể không nói cho Tố Mai, Hương Cúc biết được rồi.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền cao giọng gọi:

- Tố Mai cô nương xin mời xuống đây. Tại hạ có chuyện quan trọng cần nói.
Lời chàng vừa dứt thì Tố Mai đã chạy xuống thấp giọng hỏi:
- Có chuyện gì vậy ? Cô nương đang luyện công, tướng công gọi to như vậy lẽ nào không sợ làm phiền cô nương ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Có một chuyện không nói cho cô nương biết không được.
Tố Mai hỏi:
- Có chuyện gì mà nghiêm trọng thế ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lý phu nhân đến rồi !
Tố Mai hỏi:
- Có phải bà ta đòi lên lầu không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đúng vậy. Đúng lúc tranh chấp thì may mắn có tiếng chiêng truyền đến. Nhưng trước khi đi, bà ta có dặn sau thời gian một bữa cơm sẽ quay lại. Tại hạ tự lượng mình không phải là địch thủ của Lý phu nhân nên mới đành gọi cô nương xuống đây thương lượng.
Tố Mai chau mày:
- Cô nương đang ở trong giai đoạn quan trọng, dù Lý phu nhân không có ác ý cũng không thể để bà ấy lên trên.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Tố Mai nói:
- Nếu như chỉ bằng vào võ công, dựa vào hai chúng ta e rằng không thể tiếp quá ba chiêu của Lý phu nhân,
Tố Mai nói:
- Tướng công đừng lo lắng, chúng ta ở đây đợi bà ta.
Lâm Hàn Thanh lắc đầu:
- Tại hạ thấy Lý phu nhân đã có chút ý nhượng bộ, vạn nhất khích nộ bà ta e rằng sẽ phải động thủ. Chi bằng cứ nói cho Bạch cô nương một tiếng.
Tố Mai nói:
- Không được, lúc này cô nương không thể phân tâm, làm sao có thể nói chuyện được chứ ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Thật là khó nghĩ quá !
Tố Mai nói:
- Tướng công yên tâm, tiểu tỳ tự có cách ngăn cản Lý phu nhân.
Hai người đợi cho thời gian một bữa cơm qua đi, quả nhiên thấy Lý phu nhân chậm rãi bước đến.
Lý phu nhân đưa ánh mắt tức giận quét lên mặt Tố Mai và Lâm Hàn Thanh một lượt:
- Các ngươi đã thêm một người.

Tố Mai cúi người hành lễ:
- Phu nhân ...
Lý phu nhân lạnh lùng ngắt lời:
- Bạch Tích Hương làm trò quỷ gì vậy ? Ngay cả ta cũng không gặp mặt ?
Tố Mai nói:
- Cô nương luyện một loại võ công đang ở lúc quan trọng, không thể phân thần.
Lý phu nhân chau mày:
- Nó luyện loại võ công gì vậy ?
Tố Mai lắc đầu:
- Chuyện này tiểu tỳ không được biết. Tiểu tỳ chỉ biết cô nương luyện loại võ công này là để đối phó Tây Môn Ngọc Sương.
Lý phu nhân chau mày:
- Chỉ trong mấy ngày mà có thể luyện được võ công để đối phó Tây Môn Ngọc Sương rồi sao ?
Tố Mai nói:
- Chuyện này thì tiểu tỳ không biết. Trước khi cô nương luyện công có nói với tiểu tỳ, trong năm ngày này, bất luận thế nào cũng không thể để ai làm phiền cô nương được. Như vậy không những làm cô nương mất đi công sức mà còn làm nguy hại đến tính mạng của cô nương nữa. Vì vậy, tiểu tỳ thành khẩn cầu xin phu nhân, qua đêm nay hãy đến gặp cô nương cũng không muộn.
Lý phu nhân trầm ngâm một hồi lâu rồi mới lầm bẩm nói:
- Lẽ nào Bạch Tích Hương thật sự có năng lực hơn ta nhiều lần. Tài trí vượt quá những gì ta có thể tưởng tượng nổi.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Tố Mai , trong lòng băn khoăn không biết lúc này Lý phu nhân đang nghĩ gì ?
Chỉ thấy Lý phu nhân chậm rãi thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Tố Mai nói:
- Mấy ngày gần đây các ngươi luôn ở bên cạnh nó chứ ?
Tố Mai gật đầu nói:
- Đúng vậy !
Lý phu nhân hỏi:
- Các ngươi có nhìn ra nó có thành tựu gì chưa ?
tmai nói:
- Theo tiểu tỳ thấy, cô nương đã có thành tựu đáng kể.
Lý phu nhân nói:
- Vậy thì tốt. Hãy nói cho nó, sau giờ tý ta sẽ quay lại.
Tố Mai vui mừng nói:
- Đa tạ phu nhân.
Lý phu nhân chậm rãi nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngươi có biết một vị Kim phu nhân ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi:
- Vị Kim phu nhân nào ?
Lý phu nhân nói:
- Là một vị bằng hữu rất tốt của ta, người võ lâm thường gọi bà ta là Kim nương nương.
Lâm Hàn Thanh trầm ngâm nói:
- Đúng vậy. Tại hạ khi hành tẩu giang hồ có gặp qua một vị Kim nương nương, không biết giờ bà đang ở đâu ?
Lý phu nhân nói:
- Đúng vậy. Ta không ngờ bà ta có thể mượn một cánh thuyền buồm, sống được mấy chục năm bình tĩnh. So với bà ta, ta có chút không bằng.
Đoạn bà ngừng lại một lát rồi lại nói:
- Đêm nay Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc Cốc chủ Trần Chính Ba và mẹ ngươi sẽ đến đây.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy như bị ai đánh một quyền vào ngực:
- Gia mẫu cũng đến ?
Lý phu nhân nói:
- Đúng vậy, lệnh đường cũng sẽ lên thái thượng các làm khách.
Lâm Hàn Thanh chỉ thấy trong lòng kích động, dường như có phong ba nổi lên dữ dội. Chàng cố gắng trấn định tinh thần:
- Mong phu nhân thay vãn bối nói với gia mẫu, vãn bối vì phải thay Bạch cô nương hộ pháp nên không thể đón tiếp được. Mong gia mẫu thứ tội.
Lý phu nhân thở dài:
- Cách làm của Huệ nhi cũng rất hay, làm cho toàn thể ân oán võ lâm được giải quyết một lượt.

Hồi 37

Lý phu nhân quay người bước đi mấy bước rồi đột nhiên quay đầu lại nói:
- Hài tử, còn có một chuyện nữa ta chưa nói cho ngươi biết. Ta đã thay đổi ý định không giết Thiên Hạc Thượng Nhân nữa, hơn nữa còn dùng linh dược cứu chữa cho lão. Trong ba ngày tới lão sẽ hoàn toàn phục nguyên, ngay cả một thân võ công cũng được bảo tồn.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Phu nhân nhân nghĩa hơn người, tại hạ vô cùng cảm kích.
Nói đoạn ôm quyền vái bà một vái.
Khi chàng ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy Lý phu nhân đâu nữa.
Tố Mai đưa tay áo lên lau mồ hôi trên mặt:
- Thật là nguy hiểm, nguy hiểm ! Nếu như tiểu tỳ không thuyết phục được bà ta thì không chỉ tính mạng hai người chúng ta lâm nguy, mà ngay cả cô nương cũng khó thoát khỏi cảnh tẩu hoả nhập ma.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bạch cô nương đang luyện công ở giai đoạn quan trọng, cô nương lên giúp đỡ nàng đi. Nơi này chỉ cần mình tại hạ là đủ rồi.
Tố Mai liền quay mình bước đi, nhưng mới đi được hai bước thì đã nghe tiếng bước chân gấp gáp vang lên. Chỉ thấy Lý Trung Huệ vội vội vàng vàng chạy đến, trên mặt đầy vẻ lo lắng:
- Gia mẫu có ở trên lầu không ?
Lâm Hàn Thanh đáp:
- Lệnh đường vừa mới đi xong.
Lý Trung Huệ không hỏi thêm nữa, vội vàng quay mình chạy đi. Ra đến cửa, đột nhiên nàng dừng lại nói:
- Lâm huynh, huynh có thể ra ngoài một lát được không ?
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày nói:
- Có chuyện gì không ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tiểu muội có việc muốn nhờ huynh giúp một tay.
Tố Mai nói:
- Nơi này có tiểu tỳ canh giữ rồi. Lâm tướng công cứ đi đi !
Lâm Hàn Thanh vội vàng chạy xuống lầu, đến bên cạnh Lý Trung Huệ hỏi:
- Có chuyện gì mà cô nương gấp gáp như vậy ?
Lý Trung Huệ nói:

- Tây Môn Ngọc Sương đã xâm nhập Vạn Tùng Cốc.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Có bao nhiêu người ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Kỳ lạ là nàng ta chỉ dẫn theo hoàng y lão nhân và con quái điểu. Dường như không phải vì muốn động thủ mà đến đây. Tiểu muội biết ngoại trừ gia mẫu ra, không ai xứng là địch thủ của nàng, vạn nhất nàng ta khiêu chiến với Hoàng Sơn Thế Gia ở trước mặt quần hào thì tiểu muội cũng không biết làm thế nào ?
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Trong cốc cao thủ tụ tập như mây nhưng chẳng có ai là địch thủ của Tây Môn Ngọc Sương cả. Lâm Hàn Thanh ta cũng không phải...
Lý Trung Huệ không đợi Lâm Hàn Thanh lên tiếng trả lời, vội vàng nói tiếp:
- Lâm huynh đừng hiểu lầm, tiểu muội không phải nhờ huynh đi ngăn chặn Tây Môn Ngọc Sương lại. Chỉ cần huynh thay muội xuất diện hỏi xem nàng ta muốn gì là được. Tiểu muội thân làm võ lâm minh chủ, nếu như cùng nàng ta đối diện, tất sẽ tạo thành cục diện đối đầu căng thẳng. Không phải tiểu muội tham sinh uý tử, nhưng chuyện này liên quan đến cả võ lâm. Nhỏ mà không nhịn ắt sẽ hỏng việc lớn, chúng ta cần đợi cho nhân thủ đến đủ rồi hẵng hay, nếu như có thể trì hoãn được vài ngày thì càng hay. Những chuyện quan trọng thế này khôgn thể giải quyết bằng tình cảm được. Ôi ... ! Sớm biết chức vị minh chủ võ lâm nặng nề thế này thì tiểu muội đã không nhận lấy từ trước rồi.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lý Trung Huệ vốn là nữ lưu hào kiệt, tính cách anh hùng, không ngờ sau khi giữ chức vụ võ lâm minh chủ lại biến thành cẩn thận quá đáng như thế này ?
Tâm niệm chuyển động nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:
- Ý của cô nương có phải là bảo tại hạ đại biểu cho võ lâm đồng đạo định một ngày quyết chiến với Tây Môn Ngọc Sương ?
Lý Trung Huệ nói:
- Ý đồ của Tây Môn Ngọc Sương đến đây, trước mắt tiểu muội vẫn còn chưa đoán ra, huynh hãy thử hỏi xem ý tứ của nàng ta thế nào rồi hãy quyết định sau.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Được rồi, tại hạ sẽ đi thử xem sao.
Lý Trung Huệ nói:
- Huynh đi đi ! Theo tiểu muội thấy, Tây Môn Ngọc Sương đến đây nhất định có dụng tâm gì đó. Bất luận Tây Môn Ngọc Sương đưa ra đề nghị gì, huynh cứ suy nghĩ rồi quyết định.

Lâm Hàn Thanh gật đầu, cất bước đi về phía trước.
Vừa ra khỏi Thính Tùng Lâu, chàng lập tức cảm nhận được một cỗ không khí âm trầm nghiêm túc tràn ngập khắp không gian.
Chỉ thấy giữa đám hoa cỏ có không ít nữ tỳ thân vận kình trang, lưng đeo trường kiếm, trên tay người nào cũng cầm một nắm Phi Phong Châm, hiển nhiên khu vực này là một nơi trọng yếu của Hoàng Sơn Thế Gia nên mới có nhiều nữ tỳ đứng canh gác đến thế.
Lâm Hàn Thanh xuyên qua một con đường nhỏ đi thẳng một mạch đến đại sảnh.
Chỉ thấy bên trong đại sảnh các lộ hào kiệt đã tập trung đông đủ, không khí vô cùng khẩn trương.
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn khắp đại sảnh một lượt, rồi bước vào bên trong.
Chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, bên trong đại sảnh người nào cũng cầm kiếm mang đao, vẻ mặt vô cùng hung hăng.
Lâm Hàn Thanh hít một hơi chân khí, ưỡn ngực đi vào.
Chàng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương thân vận lục y, trên đầu thắt một dài lụa trắng, mái tóc dài rủ xuống sau lưng. Hai tay buông thõng, chậm rãi bước đến trước mặt chàng.
Đi sát sau lưng nàng là một hoàng y lão nhân thân hình cao lớn, trên vai lão là một con quái điểu màu xám.
Lâm Hàn Thanh đằng hắng một tiếng, bước lên chắn trước mặt Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương cách biệt đã lâu.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nhìn Lâm Hàn Thanh, cười nhạt nhẽo:
- Lý Trung Huệ đâu ?
Lâm Hàn Thanh đáp:
- Lý cô nương bận rộn công việc, có nhờ tại hạ đến đây tiếp kiến cô nương.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Chàng có thể tác chủ không ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười:
- Tại hạ được Lý cô nương nhờ vả, tự nhiên là có thể đưa ra chủ ý.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nói cho Lý Trung Huệ, canh một đêm nay ta sẽ phân binh bốn lộ, đồng loạt tấn công Vạn Tùng Cốc, nếu như nàng ta biết tự lượng sức mình thì trước khi mặt trời lặn hãy đến gặp ta ở hướng chính Đông cách đây năm dặm để đầu hàng.
Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần nói:
- Cô nương đến đây chỉ để nói chuyện này thôi sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cho dù có chuyện khác thì nói với chàng cũng vô dụng.
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn quanh nói:
- Đảm lược của cô nương thật khiến tại hạ vô cùng kính phục. Nếu như bây giờ Lý phu nhân hiện thân, e rằng cô nương khó mà thoát khỏi Vạn Tùng Cốc này được.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Vạn Tùng Cốc là nơi như thế nào mà lại để Tây Môn Ngọc Sương này ra vào tự do như vậy.
Lâm Hàn Thanh nghiêm mặt nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia nổi danh võ lâm không chỉ dựa vào võ công uyên bác.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Chàng đã bị Lý Trung Huệ hoàn toàn thuyết phục, đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia rồi. Lý phu nhân và Lý Trung Huệ không chịu hiện thân, đó là họ biết rõ lần này khó nắm phần thắn. Có lẽ Lý Trung Huệ kia cho rằng giữa hai chúng ta có chút tư tình gì đó, nên mới đem chàng ra để thế mạng.
Lâm Hàn Thanh cũng thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương đến đây chỉ dẫn theo một thủ hạ duy nhất, nếu như thực sự động thủ, e rằng nàng khó mà rời khỏi đây được, nhưng không biết tại sao mà Lý Trung Huệ lại không chịu xuất thân tương kiến nhỉ ?
Tây Môn Ngọc Sương không thấy Lâm Hàn Thanh trả lời, liền cười lạnh một tiếng nói tiếp:
- Có thể Lý Trung Huệ đã biết rõ tính cách của ta, đến lúc không nhịn được sẽ một kiếm giết chết chàng tại chỗ ...
Lâm Hàn Thanh thấy nàng đã động sát cơ, trong lòng vô cùng khẩn trương, chàng tự nhủ:
- Những lời Lý Trung Huệ muốn mình nói, mình còn chưa kịp nói gì cả, nếu như bị nàng ta giết lúc này thì đúng là hối hận đến tận kiếp sau.
Nghĩ đạn chàng liền nói:
- Những điều kiện cô nương nêu ra, tại hạ có thể tác chủ đáp ứng được.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày, đang định mở miệng thì Lâm Hàn Thanh đã nhanh miệng cướp lời:
- Lý minh chủ và cô nương đã hẹn sắn định kỳ quyết chiến. Từ nay đến đó còn hơn nữa tháng nữa. Lý cô nương là minh chủ võ lâm, những lời nói ra đều là lời vàng lời ngọc, không thể không tính đến. Giờ ngọ ngày mười lăm, Lý minh chủ sẽ suất lĩnh thiên hạ anh hùng đến đón cô nương ở bên ngoài Vạn Tùng Cốc. Lúc đó quyết chiến thế nào là do cô nương chọn lựa.
Chàng biết Tây Môn Ngọc Sương là người nói được làm được, nói không chừng sẽ giết luôn cả mình, nhưng chàng đã nhận sự nhờ vả của Lý Trung Huệ, không thể không nói cho hết lời. Nói xong thì dù có chết trong tay Tây Môn Ngọc Sương cũng cam lòng.

Tây Môn Ngọc Sương chau mày, trên mặt hiện sát cơ:
- Đã nói hết chưa ?
Lâm Hàn Thanh mỉm cười:
- Nói hết rồi.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên giơ hữu thủ lên chộp lấy uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Nàng cười lạnh:
- Chàng có biết tại sao Lý Trung Huệ không chịu ra đây gặp ta không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại nàng bận rộn công việc, không thể phân thân.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Bởi vì ả biết nếu như hôm nay động thủ với Tây Môn Ngọc Sương này ở đây thì chỉ một canh giờ sau, Hoàng Sơn Thế Gia sẽ chìm trong biển nước.
Lâm Hàn Thanh biến sắc:
- Cô nương đã đào mạch nước ngầm ....?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Tây Môn Ngọc Sương này không thèm làm như vậy ...
Đoạn nàng ngưng một chút rồi cao giọng nói tiếp:
- Ta đã nói với chàng chuyện này trong thư rồi. Bức thư ấy khẳng định cũng đã đến tay Lý phu nhân.
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Không sai, tại hạ đã nói với Lý phu nhân, cũng nói cả với Bạch cô nương rồi.
Tây Môn Ngọc Sương nhạt nhẽo nói:
- Bạch Tích Hương khoác lác rằng sẽ luyện loại võ công gì đó để đối phó Tây Môn Ngọc Sương này đúng không ?
Nói đến đây thì đột nhiên có một thanh âm sang sảng vang lên:
- Thanh nhi tránh ra, để vi sư đối phó với ả một phen.
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh bào lão nhân đang chậm rãi bước dến. Người này chính là ân sư của chàng, Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba. Chàng liền gọi lớn:
- Sư phụ
Đoạn lập tức quỳ xuống hành lễ.
Trần Chính Ba khẽ phất tay, phát một cỗ ám kình ngăng không cho chàng quỳ xuống. Đoạn nói:
- Không cần đa lễ.
Chỉ nghe một giọng nói thánh thót truyền lại:
- Trần lão nhi, chúng ta mỗi người tự có bằng hữu của mình, không ai quản ai nhé !
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một trung niên mỹ phụ đang bước đến. Người này chính là Kim nương nương mà chàng đã gặp khi trước.

Kim nương nương hươ hươ ngọc thủ, mỉm cười nói:
- Huynh đệ, ngươi khoẻ chứ ?
Lâm Hàn Thanh nghe bà ta gọi mình là huynh đệ, đành mỉm cười ôm quyền đáp:
- Đại tỷ mạnh giỏi !
Tây Môn Ngọc Sương chậm chậm chắp hai tay lại nói:
- Ngài là Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba ?
Trần Chính Ba đáp:
- Không sai, chính thị Trần mỗ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thảm biến Mai Hoa Môn năm xưa, gia phụ gia mẫu bị hợp công mà chết, các hạ cũng là một nhân vật trong đó đúng không ?
Trần Chính Ba gật đầu:
- Cô nương muốn biết rõ chuyện năm xưa hay là muốn báo mối thù sát phụ ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Ta chỉ muốn báo thù sát phụ
Trần Chính Ba lắc đầu:
- Cô nương nếu không muốn hỏi cho rõ trắng đen, chỉ muốn báo mối thù sát phụ vậy thì mau xuất thủ đi.
Lâm Hàn Thanh thấy Tây Môn Ngọc Sương vẫn hợp lại không rời, lập tức sinh lòng cảnh giác. Chàng vội cao giọng nói:
- Sư phụ cẩn thận, Tây Môn Ngọc Sương âm hiểm độc ác, nguỵ kế đa đoan.
Chỉ nghe Kim nương nương lên tiếng tiếp lời:
- Tây Môn Ngọc Sương, năm xưa lệnh tôn, lệnh đường bị vây công, ta đây cũng có mặt tham dự. Nếu như ta không nói, e rằng cả đời ngươi cũng không biết được.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Theo ta được biết, năm đó có mười tám người vây công gia phụ, gia mẫu.
Kim nương nương nói:
- Ngươi đã biết bao nhiêu người rồi ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Mười ba người.
Kim nương nương nói:
- Ta chính là một trong năm người mà ngươi không biết.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi hỏi:
- Còn bốn người nữa, không biết bà có thể nói cho ta biết.
Kim nương nương chợt ngẩng mặt lên trời thở hắt ra một hơi:
- Ngươi hãy nói cho ta biết mười ba người kia là những ai đã ? Món nợ này không thể tính sai được.
Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nói cho bà cũng được, nhưng ta cũng có điều kiện, sau khi ta nói ra thân phận danh tính của mười ba người đó thì bà phải nói cho ta tên bốn người còn lại.
Kim nương nương cười nhạt nhẽo, đưa mắt nhìn Trần Chính Ba:
- Cả đời chúng ta đều bị ân oán làm phiền não, bây giờ đã đến lúc chấm dứt ân oán mấy chục năm đó rồi. Những người năm xưa tấn công Mai Hoa Môn đều phải giải quyết món nợ này, không biết ý Trần huynh thế nào ?
Trần Chính Ba mỉm cười:
- Lão khiếu đến đây lần này cũng chính là vì chuyện đó. Chuyện phải đến ắt sẽ đến, muốn trốn tránh cũng không được.
Kim nương nương gật đầu:
- Ta đã đi khắp chân trời góc bể, trốn tránh hai chục năm nhưng cuối cùng vẫn phải đến Hoàng Sơn Thế Gia.
Nói đoạn bà quay sang nhìn Tây Môn Ngọc Sương:
- Ngươi nói đi, là những người nào ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bà có đáp ứng điều kiện của ta không ?
Kim nương nương nói:
- Hiện nay chỉ có thể tính là đáp ứng một nửa thôi. Có một điều ta có thể nói cho ngươi biết là quá nửa những người đó đều sẽ đến Hoàng Sơn Thế Gia để tham dự lần tử vong chi ước này.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta vốn có thể phân ra truy sát từng người một. Nhưng bây giờ ta đã quyết định để cho các người tập trung lại một chỗ, như vậy là đã cho các người một cơ hội rồi đấy.
Kim nương nương thở dài:
- Chuyện năm xưa có rất nhiều nhân tố khác nhau. Băng dày ba thước, trong một hai ngày khó mà tan hết được, trong lòng ngươi chắc cũng đã hiểu, ngươi vĩnh viễn không thể tìm được cả mười tám người, trừ phi lệnh tôn sống lại nói cho ngươi biết.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta bắt sống một người, nghiêm hình bức cung, chẳng sợ hắn không nói ra những người còn lại.
Kim nương nương thở dài:
- Ngươi đã tự tin như vậy thì tại sao còn gây ra đại kiếp trên khắp giang hồ làm gì ? Thôi, ngươi mau nói ra mười ba người kia đi, ta thử nghe xem có đúng hay không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thiếu lâm tự có hai người Giới Tham và Phổ Độ đại sư.
Kim nương nương gật đầu:

- Không sai, đích thực có hai hoà thượng.
Tây Môn Ngọc Sương lại tiếp:
- Hoàng Sơn Thế Gia Lý Đông Dương, Thần Phán Chu Hải, Thiên Hạc Thượng Nhân, Võ Đang chưởng môn nhân Huyền Hạc Thiên Chính Tử, Nam Cương Nhất Kiếm Hoàng Phủ Trường Phong, Độc Kiếm Bạch Tương, Côn Luân Kim Phất Đạo Trưởng, Huyền Y Long Nữ ...
Mục quang quét lên mặt Trần Chính Ba rồi tiếp:
- Còn có Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba.
Kim nương nương gật đầu:
- Không sai, những người này đều có mặt hôm đó. Nhưng mới chỉ có mười một người, còn hai người nữa là ai ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thiên Nam Nhị Quái Ngốc Long Thường Chiêu và Bạch Phát Long Bà.
Kim nương nương nói:
- Hai người này hành tung phiêu hốt, e rằng là khó tìm nhất.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Không cần bà phải lao tâm, hai kẻ đó đã bị ta câu thúc ở một địa phương bí mật rồi.
Kim nương nương nói:
- Cô nương quả nhiên danh bất hư truyền.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi tiếp:
- Ngoại trừ bà ra còn bốn người nữa là những ai ?
Kim nương nương mỉm cười:
- Bọn họ đều sẽ tự lọt lưới thôi, cô nương cứ yên tâm. Có điều ta muốn khuyên cô nương một câu. Nếu như bốn người này mà tập trung lại thì ngay cả thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng khó mà lấy một địch bốn được, cô nương nên chuẩn bị một số trợ thủ đi là vừa.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt:
- Thiếu Lâm, Võ Đang đều đã bồi dưỡng cho ta rất nhiều thuộc hạ võ công cao cường, trung thành tuyệt đối.
Đột nhiên thanh âm của nàng trở nên sắc lạnh:
- Lần này ta đến đây chính là muốn ép Lý phu nhân nói ra tên tuổi của năm người còn lại.
Kim nương nương đưa mắt nhìn Trần Chính Ba, chậm rãi nói:
- Lý phu nhân là người ngoài cuộc, lúc đó lại không có mặt ở hiện trường, làm sao bà ta biết được lai lịch của năm người còn lại ?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Bây giờ tự nhiên không cần tìm Lý phu nhân nữa.
Kim nương nương cười nhạt:
- Tìm ta đúng không ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Không sai, bây giờ cần phải tìm bà ?
Kim nương nương cười lên khanh khách:
- Ngươi tìm đúng người rồi. Võ công của ta so với Lý phu nhân còn kém xa lắm lắm, có điều cũng có thể bồi tiếp ngươi vài chiêu.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta không có thời gian động thủ với bà, bà mau nói ra tên họ của bốn người còn lại đi.
Kim nương nương mỉm cười nói:
- Trong bốn người còn lại, có một người danh tiếng rất hiển hách, nhưng đáng tiếc ông ta lại đang ẩn cư tận Nam Hải xa xôi.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Là kẻ nào
Kim nương nương nói:
- Ngươi có biết hai mươi năm trước, võ lâm có một Kiếm Vương danh tiếng nổi như cồn không ?
Tây Môn Ngọc Sương gật đầu:
- Đã nghe nói đến !
Kim nương nương nói:
- Nếu như ngươi cho rằng những người vây công lệnh tôn, lệnh đường năm xưa đều là hung thủ sát nhân thì Kiếm Vương chính là một trong các hung thủ đó.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Thêm vào Kiếm Vương với bà nữa thì mới có mười lăm người, còn lại ba kẻ nữa là những ai ?
Kim nương nương đưa mắt nhìn Trần Chính Ba:
- Nói cho nó biết đi ! Nếu như bọn họ đến tham dự Hoàng Sơn đại hội, cho dù chúng ta không nó thì họ cũng đứng ra thừa nhận thôi. Nếu như có người không đến, tự nhiên là càng nên nói tên tuổi của người đó ra.
Trần Chính Ba gật đầu:
- Ân oán đã dồn đến tận đời sau rồi, còn gì mà không nói ra đượcc nữa chứ ?
Kim nương nương nói:
- Năm xưa vây công phụ mẫu của cô nương, không ai nghĩ đến nữ nhi của họ có thể vì họ mà báo thù ...
Ngữ khí đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Tây Môn cô nương, ngươi có huynh đệ tỷ muội gì không ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:
- Các người không cần phải sợ, Tây Môn gia chỉ còn lại một mình Tây Môn Ngọc Sương này thôi, nếu như các người có thể giết được ta thì thế gian này không còn ai tìm các người bào thù nữa.

Kim nương nương nói:
- Vậy thì tốt lắm, ân oán mấy chục năm có thể tổng kết một lượt ... hai đời võ lâm danh thủ đều bị cuốn vào vòng xoáy ân oán này, nếu như ta có thể xem hết trường náo nhiệt này thì có chết cũng không hối hận.
Kim nương nương đột nhiên ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Tây Môn cô nương, ta cũng có một điều kiện, không biết cô nương có thể đáp ứng hay không ?
Tây Môn Ngọc Sương chau mày:
- Điều kiện gì ?
Kim nương nương nói:
- Nếu như ta nói cho cô nương biết tên tuổi của mấy người còn lại, cô nương định thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm:
- Chuyện này nhất thời rất khó trả lời.
Kim nương nương đang định lên tiếng thì chợt nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:
- Không cần nói nữa.
Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lý phu nhân thân vận lam y đang chậm rãi bước đến.
Chớp mắt đã thấy bà bước đến trước mặt mấy người.
Kim nương nương nhìn Lý phu nhân mỉm cười:
- Mạch nước ở Hoàng Sơn đã bị người ta khống chế, chúng ta đành phải nghe lời họ thôi.
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Chỉ sợ không dễ như thế ...
Đoạn bà chuyển mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương:
- Bốn người cô nương phái đến canh giữ mạch nước đều đã chết dưới chỉ phong của ta rồi.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt:
- Không thấy bà và Lý Trung Huệ đâu thì ta nên sớm nghĩ đến chuyện này mới phải.
Lý phu nhân nói:
- Đáng tiếc ngươi đã nghĩ chậm một bước.
Tây Môn Ngọc Sương qua lại nhìn Hoàng Y Lão Nhân nói:
- Chuẩn bị rút lui.
Hoàng Y Lão Nhân đặt tay lên ngực trái dạ một tiếng. Con quái điểu mầu xám đột nhiên vỗ cánh bay vút lên trời, rồi lao vọt về hướng chính Đông.
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Ngươi xâm nhập Vạn Tùng Cốc này có phải muốn cùng ta tái chiến lần nữa không ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:
- Không cần Tây Môn Ngọc Sương này ra tay, tự nhiên sẽ có người tìm bà tính sổ.
Lý phu nhân cười lạnh hỏi:
- Ngươi nói Trình Thạch Công ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Sau khi lão bại trong tay bà thì luôn cho rằng đó là một nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời, nên mới cầu xin ta để cho lão quyết chiến với bà một trận trước đã.
Lý phu nhân nói:
- Bảo với hắn lúc nào ta cũng chờ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta biết rõ, Khiếu Phong Trượng Pháp của lão tuy lợi hại nhưng cũng không phải là đối thủ của bà.
Lý phu nhân cười lạnh, không nói câu nào.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cao giọng nói:
- Vẫn còn một người nữa muốn tìm bà thí mạng, e rằng không dễ đối phó như Trình Thạch Công đâu.
Lý phu nhân chậm rãi hỏi:
- Lại còn kẻ nào nữa ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Đoạn kiếm phu nhân.
Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt, im lặng không nói một lời.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Sao rồi, bà sợ rồi à ?
Lý phu nhân trợn mắt lên, hai luồng nhãn quang sáng rực:
- Tây Môn Ngọc Sương, trong thời gian một tuần trà mà ngươi chưa rời khỏi Vạn Tùng Cốc thì đừng hòng sống mà ra khỏi đây.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta nhất thời sơ sót, để cho bà chiếm lại được quyền khống chế mạch nước, hôm nay coi như bà thắng một trận ...
Đoạn nàng ngưng giọng rồi nói tiếp:
- Nói cho nhi nữ bảo bối của bà là ba ngày sau ta sẽ tấn công Vạn Tùng Cốc. Hễ là người ở trong Hoàng Sơn Thế Gia thì ta nhìn thấy một tên giết một tên, gà chó cũng không tha.
Lý phu nhân lúc này đã phục hồi lại tâm trạng bình tĩnh, cười nhạt nói:
- Nếu như ta mà là Huệ nhi thì hôm nay đã không để ngươi rời khỏi đây.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Các ngươi định quần công ?
Chỉ nghe một giọng nói cao vút truyền đến:

- Chưởng môn nhân hai phái Thanh Thành, Nga Mi giá đáo !
Kim nương nương nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi nên biết rằng chỉ tính sai một nước cờ là có thể thua cả bàn.Ngày hôm nay ngươi đã thua thảm lắm rồi, trừ phi ngươi tự tin có thể phá vây mà đi, bằng không thì phải nghe theo điều kiện của chúng tôi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bà nói đi !
Kim nương nương hỏi:
- Ngươi không phải muốn báo sát phụ chi cừu sao ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:
- Còn có mẫu thân ta nữa.
Kim nương nương mỉm cười:
- Thêm một người cũng vậy mà thôi, vẫn chỉ là một canh bạc. Ngươi chỉ có hai, ba phần cơ hội.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như các ngươi tự tin có thể thắng được ta vậy thì mau xuất thủ đi.
Kim nương nương nói:
- Thế này đi, nửa tháng sau hai bên sẽ đường đường chính chính quyết chiến một trận sinh tử ở Thiên Hoa Viên trong Vạn Tùng Cốc. Bằng không chúng ta sẽ bất chấp thủ đoạn lưu cô nương lại đây vậy.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cho tay vào người lấy ra một bao da, bên trong có mười hai thanh tiểu kiếm dài tám thốn. Đoạn nàng chầm chậm nói:
- Tây Môn Ngọc Sương ta đáp ứng lùi lại nửa tháng không phỉa vì bị các ngươi uy hiếp ...
Nói đoạn ngọc thủ đã vung lên cầm cả mười hai thanh tiểu kiếm lên hỏi:
- Kẻ nào có thể lưu Tây Môn Ngọc Sương này lại ?
Mười hai thanh tiểu kiếm lập tức đâm lên mười hai bộ vị yếu hại trên người nàng, đâm sâu tới tận chuôi. Sau khi tự đâm vào mình mười hai kiếm, Tây Môn Ngọc Sương liền chậm rãi quay người bỏ đi.
Trần Chính Ba, Kim nương nương, Lâm Hàn Thanh đều biến sắc mặt, toàn thân rung động.
Chỉ có Lý phu nhân vẫn giữ thần sắc lạnh lùng.
Theo quy định võ lâm, nếu như có người muốn ngăn cản Tây Môn Ngọc Sương lại, đầu tiên phải rút hết mười hai thanh tiểu kiếm đó ra, sau đó làm giống như Tây Môn Ngọc Sương, tự đâm vào thân thể mình mười hai nhát rồi mới có thể động thủ với nàng.
Trần Chính Ba thở dài:
- Tây Môn Ngọc Sương quả nhiên có chỗ hơn người, cái trò đâm kiếm vào mình thế này lão khiếu không thể cạnh tranh được.

Kim nương nương cũng nói:
- Điều kỳ lạ là kiếm sắc đâm sâu tới bảy tám thốn mà không thấy máu chảy ra. Ta đa đi khắp đại giang nam bắc mà vẫn chưa thấy chuyện kỳ lạ thế này bao giờ.
Lý phu nhân chậm rãi nói:
- Đây là một loại Du Già Thụât của Thiên Trúc, không ngờ ả có thể luyện đến thành tựu như vậy. Chẳng trách mà ả không coi ai ra gì.
Kim nương nương đưa mắt nhìn sang, thấy bóng hình Tây Môn Ngọc Sương khuất dần ... bà không khỏ thở dài:
- Trận chiến này có phải phu nhân cũng định ra tay ?
Lý phu nhân nói:
- Giờ đây ta còn chưa quyết định.
Đoạn mục quang chuyển động nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Ngươi có đi gặp mẫu thân không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vãn bối đang mong đựơc gặp, nhưng không biết gia mẫu hiện đang ở đâu ?
Lý phu nhân nói:
- Ở trong Thái Thượng Các của ta.
Đoạn bà quay lại hỏi Kim nương nương:
- Bà có biết Đoạn Kiếm phu nhân khôgn ?
Kim nương nương gật đầu:
- Lẽ nào bà ta còn nhớ ân oán năm xưa với bà ?
Lý phu nhân định nói gì rồi lại thôi, quay người chậm rãi bỏ đi.
Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói vói Trần Chính Ba:
- Đệ tử phải đi gặp mẫu thân.
Trần Chính Ba nói:
- Con đi đi ! Có điều đừng hỏi quá nhiều chuyện.
Lý phu nhân tuy biết rõ Lâm Hàn Thanh đi sát sau lưng, nhưng cả quãng đường không hề quay lại nhìn chàng lấy một cái.
Đến bên ngoài Thái Thượng Các thì Lý phu nhân mới dừng lại, quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Đi vào trong rồi rẽ trái là đến phòng của lệnh đường, ngươi mau vào đi.
Lâm Hàn Thanh dạ một tiếng, rồi đưa tay đẩy cửa. Chỉ nghe kẹt một tiếng, cửa đã mở rộng ra.
Đây là môt toà khách sảnh rộng lớn, bốn vách trắng tinh, không thấy bàn khế giường tủ đâu cả. Lâm Hàn Thanh y lời Lý phu nhân đi về phía trái, nhưng nào ngờ chỉ có một bức tường lớn, chẳng thấy mẫu thân đâu cả.
Trong lòng chàng không khỏi lo lắng, cao giọng gọi:
- Thanh nhi khấu kiến mẫu thân.
Chàng gọi liền mấy tiếng nhưng vẫn không thấy tiếng hồi đáp.

Quay đầu nhìn lại thì thấy cửa Thái Thượng Các đã đóng chặt. Cả căn phòng rộng lớn không thấy một bóng người.
Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, thầm nhủ:
- Với thân phận của Lý phu nhân chắc chắn sẽ không gạt mình, nhưng đây nào thấy mẫu thân ? Lẽ nào trong Thái Thượng các này có cơ quan bí mật ?
Tâm niệm chuyển động, chàng liền đưa tay đẩy mạnh vào bức tường.
Chỉ thấy bức tường bóng loáng đột nhiên thụt vào bên trong, lộ ra một cánh cửa đá.
Lâm Hàn Thanh sợ rằng cánh cửa sẽ đóng lại, liền lập tức cất bước vào bên trong.
Bên trong cửa đá là một con đường hẹp, một bạch y tỳ nữ bước lên gập người hành lễ với chàng:
- Tiểu tỳ mới được phu nhân thông báo nên ra đây đợi tướng công.
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Mẫu thân ta ở đâu ?
Bạch Y nữ tỳ nói:
- Lão phu nhân đang nghỉ ngơi, tướng công xin đi theo tiểu tỳ.
Đoạn cất bước đi vào trong.
Lâm Hàn Thanh đi theo ả ta ước chừng độ chục trượng thì đột nhiên ả ta dừng lại, đưa tay ra mời Lâm Hàn Thanh vào một căn tĩnh thất.
Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một trung niên phụ nhân vận lam y đang ngồi toạ tức trên giường ngủ. Lâm Hàn Thanh vừa nhìn đã nhận ra đó là mẫu thân, chàng liền chạy đến phục người sát đất nói:
- Bất hiếu tử Hàn Thanh khấu kiến mẫu thân đại nhân.
Lâm phu nhân chậm rãi dưa tay vỗ vào thành giường nói:
- Thanh nhi, con ngồi xuống đây đi. Ta có chuyện muốn hỏi.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy mẫu thân có gì đó khác thường, bất giác ngẩn người, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bà:
- Mẫu thân có gì giáo huấn ?
Lúc này Bạch y nữ tỳ đã đóng cửa tĩnh thất lại đi ra ngoài.
Lâm phu nhân hỏi:
- Con đã gặp Lý phu nhân chưa ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Gặp rồi ạ !

Hồi 38

Lâm phu nhân hỏi:
- Bà ta so với mẫu thân thì thế nào ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi:
- Mẫu thân muốn nói đến mặt nào ?
Lâm phu nhân mỉm cười:
- Võ công tài trí, mẹ đây không thể nào bì với bà ấy được. Tự nhiên là nói về tuổi tác rồi, con thấy mẹ và Lý phu nhân ai già hơn ai ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nếu như mẫu thân muốn hài nhi nói thật thì Lý phu nhân kia trẻ hơn mẹ rất nhiều. Có điều là do Lý phu nhân nội công tinh thâm, chắc có trụ nhan thụât nên mới như vậy.
Lâm phu nhân nói:
- Mẹ đây ít hơn Lý phu nhân hai tuổi, nếu như không phải mẹ tự phế võ công, giống như Lý phu nhân khắc khổ cầu tiến thì giờ đây không những không già hơn bà ta mà chỉ sợ võ công cũng không kém, ít nhất cũng phải một chín một mười.
Lâm Hàn Thanh cả kinh hỏi:
- Là mẹ tự phế võ công ?
Lâm phu nhân nói:
- Đúng vậy, mẹ tự phế võ công ...
Lâm phu nhân chuyển dộng mục quang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Không những mẹ tự phế võ công, mà còn làm hỏng cả con của mình nữa. Nếu như không phải tại mẹ liên luỵ, ngày nay trong võ lâm con của mẹ đã có một vị thế không nhỏ rồi.
Lâm Hàn Thanh ngờ nghệch hỏi:
- Mẫu thân à ! Hài nhi càng nghe càng thấy hồ đồ, mẫu thân có thể nói rõ hơn được không ?
Lâm phu nhân mỉm cười buồn bã:
- Hài tử, con nhất định muốn biết nội tình ư ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Làm người ở đời không biết cha mình là ai, mẫu thân bảo hài nhi còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ nữa ?
Lâm phu nhân thở dài:
- Mẹ tự phế võ công dụng tâm là muốn có thể thoát bỏ ân oán giang hồ, tìm

một nơi yên tĩnh để định cư, mai danh ẩn tích. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, mẹ đây tuy đã tự phế võ công nhưng cũng không thể nào sống được một cách yên bình, hơn nữa còn suýt nữa táng mạng trong tay mấy tên mao tặc, may mà lúc đó ân sư của con kịp thời xuất hiện giải cứu hai mẹ con ta.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Mẫu thân nói một hồi nhưng vẫn chưa nói phụ thân của hài nhi là ai ?
Lâm phu nhân đột nhiên biến đổi lúc xanh lúc đỏ, hiển nhiên trong lòng bà đang diễn ra cuộc đấu tranh tư tưởng rất khốc liệt.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn trộm, chỉ thấy khoé mắt của mẫu thân đã chảy ra hai hàng lệ thủy, nào dám lên tiếng hỏi tiếp.
Ước chừng một tuần trà công phu sau, Lâm phu nhân mới thở dài một tiếng, đưa tay lên lau nước mắt, buồn bã nói:
- Hài tử, con nhất định muốn biết ư ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này đã canh cánh trong lòng con hơn mười năm nay.
Lâm phu nhân nói:
- Ta định không nói cho con biết, nhưng tình hình bây giờ đã khác. Dù ta có muốn giấu con cũng không thể giấu được nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Mẫu thân à ! Bất luận phụ thân con là người thế nào, mẹ cũng nên cho con biết mới đúng.
Lâm phu nhân tựa như không thể kìm chế được, hai hàng lệ nóng lại lã chã tuôn rơi:
- Hài tử, cho dù mẹ có nói cho con biết, vị tất ông ta đã thừa nhận con là cốt nhục của mình.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người lẩm bẩm:
- Tại sao lại như vậy ?
Đoạn chàng hướng song mục nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mẫu thân, nhất thời không nói tiếng nào.
Lâm phu nhân nói:
- Hài tử, mẹ sẽ nói hết cho con vậy ! Sau này con oán mẹ hay hận mẹ cũng được. Tuy con có cha sinh, nhưng lại phải mang danh là đứa con không cha.
Lâm Hàn Thanh cảm thấy như bị ai đánh một quyền vào giữa ngực, tựa hồ như ngất đi tại chỗ. Sau một hồi lâu chàng mới chậm rãi hỏi:
- Người đó là ai ?
Ánh mắt Lâm phu nhân đột nhiên trở nên thâm trầm lạnh lẽo:
- Con hận ông ta ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ông ta đã bỏ rơi mẹ con chúng ta, tự nhiên con phải hận ông ta rồi.

Lâm phu nhân lắc đầu:
- Không thể hận ông ta được.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không thể hận ông ta, lẽ nào con phải trách mẹ.
Lâm phu nhân gật đầu:
- Không sai, người đáng hận, đáng trách là mẹ.
Lâm Hàn Thanh dường như không thể chịu đựng dược nữa, hai hàng lệ nóng lã chã tuôn rơi. Chàng trầm giọng nói:
- Mẫu thân à ! Mau nói cho hài nhi biết người đó là ai ? Hài nhi sắp phát điên lên rồi !
Lâm phu nhân chậm rãi lấy ra một tấm khăn trắng lau nước mắt rồi nói:
- Hơn hai mươi năm trước, trên giang hồ có ba thiếu nữ tài sắc tuyệt thế, tuy không phải là đồng bào tỷ muội nhưng tình còn hơn cốt nhục.
Lâm Hàn Thanh đưa tay lau nước mắt hỏi:
- Mẹ là một trong ba người đó ?
Lâm phu nhân gật đầu:
- Đúng vậy, võ lâm đều gọi ba chúng ta là Tam Tiên Tử. Mẹ đây dứng hàng thứ hai. Lý phu nhân chính là đại tỷ của mẹ.
Chợt thấy bóng người nhấp nhoáng, Lý phu nhân đã đẩy cửa bước vào lạnh lùng quát:
- Câm miệng.
Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn lại thì thấy trên mặt Lý phu nhân như phủ một lớp băng mỏng, giữa hai chân mày ẩn hiện sát cơ, trong lòng không khỏi lo lắng, thầm vận chân khí chuẩn bị bảo vệ mẫu thân.
Lâm phu nhân thần sắc trấn định ngẩng đầu lên nhìn Lý phu nhân:
- Đại tỷ, có chuyện gì vậy ?
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Ai là đại tỷ của ngươi ?
Lâm phu nhân nói:
- Việc muội tự phế võ công, tỷ chắc đã biết từ lâu rồi. Lúc này nếu tỷ muốn giết muội, chỉ bất quá là việc nhấc một ngón tay lên mà thôi.
Lý phu nhân chậm rãi nói:
- Nếu như ta muốn giết ngươi, lẽ nào còn để ngươi sống đến ngày hôm nay. Ngươi nghĩ rằng trốn trong Bác Nhạc Phong Diệp Cốc là ta không thể tìm được sao ? Mười mấy năm trước ta đã được tin tức của ngươi rồi. Ta đối với ngươi đã rộng rãi lắm rồi.
Lâm phu nhân đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Hai mươi năm nay, muội luôn luôn giữ lời hứa, không nói chuyện năm xưa với Thanh nhi. Nhưng tình hình trước mắt đã thay đổi, tất cả võ lâm đồng đạo đều đang đối mặt với kiếp nạn, ân ân oán oán giữa tỷ muội chúng ta

cũng sắp đến hồi tổng kết. Muội đây làm mẹ của nó nên không thể giấu nó nữa.
Lý phu nhân nói:
- Không được ! Chúng ta đã có lời thề với nhau, cả đời này không đựoc nói ra chuyện cũ nữa.
Đoạn bà ngưng lại một chút rồi đột nhiên đổi giọng sắc lạnh:
- Ngươi có còn nhớ không ? Lời thề đó là do ai đặt ra ?
Lâm phu nhân nói:
- Là tiểu muội để ra.
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Lời thề là tự ngươi lập ra, hôm nay ngươi lại định tự mình phá vỡ nó ư ?
Lâm phu nhân:
- Muội chỉ muốn nói cho con trai mình, hơn nữa lại theo đúng sự thật mà nói. Muội quyết sẽ không bao biện cho mình một câu nào, muội phải cho nó biết, mẹ nó là một người phụ nữ rất xấu xa, một người phụ nữ đi tước đoạt tình yêu của người khác.
Lý phu nhân lắc đầu:
- Thôi đi ! Những chuyện quá khứ đó nhắc lại làm gì cho thêm đau lòng ...
Đoạn bà ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, thở dài một tiếng:
- Ta vốn lập chí không hỏi đến chuyện giang hồ nữa, ngay cả thân sinh nữ nhi của ta ta cũng không quản đến. Nhưng giờ đây ta đã thay đổi chủ ý. Ta không thể nhẫn tâm để đời sau phải rơi vào cảnh thống khổ một đời như chúng ta được.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên lên tiếng xen vào:
- Vãn bối đường đường nam tử, nếu như không biết cha ruột mình là ai thì đâu còn mặt mũi nào mà gặp người đời nữa, gia mẫu ....
Lý phu nhân liền nhẹ giọng ngắt lời chàng:
- Hài tử ! Nếu như ngươi biết rồi thì sao nào ? Ngoại trừ thống khổ ra ngươi sẽ chẳng đạt đựoc gì cả.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cho dù phụ thân vãn bối là cường đạo thảo khấu hay kẻ đê tiện thấp hèn thì vãn bối cũng không thể không nhận.
Lý phu nhân lắc đầu:
- Hài tử, ngươi đã lớn rồi. Chuyện ân oán đời trước đời sau không nên can dự vào.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cổ nhân đã nói: Phụ trái tử hoàn . Lâm Hàn Thanh này đã làm con của người ta thì không thể nào không can dự được. Mong tiền bối rộng lượng mà bỏ qua cho vãn bối đa sự.
Lý phu nhân lắc đầu:

- Ngươi có quản được không ? Bất luận võ công hay tài trí đời sau của các ngươi đều không thể bì đực với đời trước ...
Nói đến đây thì bà ngưng lại giây lát rồi tiếp:
- Bất quá có hai người là ngoại lệ ...
Lâm Hàn Thanh liền hỏi:
- Có phải phu nhân nói đến Bạch Tích Hương và Tây Môn Ngọc Sương ?
Lý phu nhân gật đầu:
- Đúng vậy, chính là hai người bọn họ. Ngươi tự thấy mình so với bọn họ thì thế nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Về cả võ công lẫn tài trí vãn bối đều không bằng một góc của Bạch cô nương và Tây Môn Ngọc Sương, nhưng đường đường là một nam tử hán thân cao bẩy thước, hào khí của vãn bối quyết không thể dưới bọn họ đực.
Lý phu nhân chuyển động mục quang nhìn Lâm phu nhân:
- Con trai ngươi thật cố chấp, xem ra chỉ có ngươi mới khuyên được nó thôi.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Vãn bối chỉ muốn hỏi xem cha ruột của mình là ai, chẳng lẽ ...
Lâm phu nhân chợt cao giọng quát:
- Hài tử, con đừng nói nữa !
Lâm Hàn Thanh thấy mẫu thân lại nước mắt lưng tròng, đâu dám nói tiếp nữa, lập tức ngậm miệng lại không nói lời nào.
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Tốt nhất hãy bảo nó ra ngoài đi.
Dường như Lâm phu nhân có vẻ rất uý kỵ Lý phu nhân, sau khi nghe Lý phu nhân nói vậy, bà liền đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Hài tử, con ra ngoài đi ! Mẹ có chút chuyện muốn nói với Lý bá mẫu của con.
Lý phu nhân hừ nhẹ:
- Nặng lời rồi, xưng hô như vậy ta gánh vác không nổi đâu.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên nhìn Lý phu nhân chậm rãi nói:
- Mẫu thân vãn bối đã mất hết võ công, dù năm xưa đã làm gì có lỗi với tiền bối đi nữa thì cũng mong phu nhân rộng lượng. Nếu như phu nhân nhất định muốn hỏi tội, vậy thì vãn bối tình nguyện chịu thay cho gia mẫu.
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Ngươi có mấy cái mạng mà lúc thì đòi phụ trái tử hoàn, lúc thì đòi thay mẹ chịu tội ? Nếu như ta muốn giết hai mẹ con ngươi thì đâu cần phải đợi đến ngày hôm nay.
Lâm phu nhân chợt lạnh giọng quát:
- Có phải con lớn rồi nên không cần nghe lời mẹ nữa phải không ?
Lâm Hàn Thanh vội nói:

- Hài nhi không dám !
Đoạn lập tức quay người rời khỏi tĩnh thất.
Trong lòng chàng vô cùng chán nản và đau khổ, đi ra khỏi phòng thì nữ tỳ đứng ở hiệp đạo liền dẫn chàng đi ra khỏi Thái Thượng Các.
Một trận gió nhẹ thổi đến đem theo mùi ngươi ngan ngát của hoa cỏ xộc vào mũi chàng.
Lâm Hàn Thanh ngửa mặt thở dài một tiếng, thần trí cũng trấn định lại đôi phần.
Chợt nghe thấy tiếng bước chân người gấp rút, Lý Trung Huệ chạy đến trước mặt chàng hỏi:
- Lâm huynh, Tây Môn Ngọc Sương đã đi chưa ?
Lâm Hàn Thanh trả lời cộc lốc:
- Đã rút lui rồi.
Nói đoạn lập tức quay người bước đi.
Chàng đi dạo một hồi thì những kích động trong lòng cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Chàng thầm nhủ:
- Tại sao mẫu thân lại tự phế võ công ? Tại sao lại sợ Lý phu nhân như vậy, chuyện này nhất định phải có nguyên nhân gì đó.
Trong đầu chàng liền hiện lên lời nói của mẫu thân khi nãy:
- Muội chỉ muốn nói cho con trai mình, hơn nữa lại theo đúng sự thật mà nói. Muội quyết sẽ không bao biện cho mình một câu nào, muội phải cho nó biết, mẹ nó là một người phụ nữ rất xấu xa, một người phụ nữ đi tước đoạt tình yêu của người khác ...
Một loạt suy nghĩ nổi lên trong lòng chàng. Chàng vừa đi vừa nghĩ:
- Lẽ nào mẫu thân đã cướp đoạt tình yêu của Lý phu nhân nên mới làm cho ba người tình thâm hơn cốt nhục trở mặt thành cừu ? Ngoại trừ mẫu thân và Lý phu nhân ra còn có một người nữa, người này là ai ?
Chàng nghĩ đến nỗi ngẩn ngơ xuất thần, rất lâu sau mới nhớ tới Bạch Tích Hương. Trước mắt chỉ có một mình nàng mới có thể giúp được chàng giải quyết những mối hoài nghi trong lòng.
Tâm niệm chuyển động, chàng vội chạy như bay về hướng Thính Tùng Lâu.
Chỉ thấy Hương Cúc tay cầm trường kiếm đang đứng chặn ở lối lên cầu thang, hai mắt tràn đầy vẻ tức giận, tựa như có thể toé ra lửa bất cứ lúc nào.
Lâm Hàn Thanh thấy vẻ tức giận của Hương Cúc liền trấn định thần trí, chậm rãi gọi:
- Hương Cúc cô nương!
Hương Cúc phẫn nộ nhìn Lâm Hàn Thanh một hồi rồi mới mở miệng:
- Lâm tướng công à ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chính là tại hạ.

Hương Cúc lạnh lùng:
- Tướng công đã đi tận đâu ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ có chút việc bận, Bạch cô nương thế nào rồi ?
Hương Cúc lạnh lùng nói:
- Vì ngài mà suýt nữa cô nương bị tẩu hoả nhập ma đấy.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Làm phiền cô nương nói với Bạch cô nương là Lâm mỗ cầu kiến.
Hương Cúc nghĩ ngợ một hồi rồi nói:
- Người khác nhất định là không dược rồi, nhưng ngài lại là Lâm tướng công. Thật là khó xử cho tiểu tỳ quá. Ngài thay tiểu tỳ canh giữ ở đây để tiểu tỳ lên đó xem cô nương có gặp được ngài không ?
Lâm Hàn Thanh ôm quyền:
- Làm phiền cô nương !
Hương Cúc thở dài:
- Tướng công không cần khách khí, chỉ cần ngài đối tốt với cô nương là được rồi.
Lâm Hàn Thanh nghe ả nói vậy thì ngẩn người, nhất thời không biết đáp lời thế nào cho phải.
Cũng may Hương Cúc cũng không đợi chàng trả lời, ả nói xong thì lập tức chạy lên cầu thang. Nháy mắt sau đã thấy ả vội vàng chạy xuống, trên mặt đầy vẻ ngại ngùng nói:
- Xin lỗi Lâm tướng công, cô nương không thể tiếp khách được, có gì qua giờ tý đêm nay hãy nói.
Lâm Hàn Thanh mỉm cười:
- Vậy cũng được, tại hạ đợi nàng ở đây.
Một nửa đêm đó với Lâm Hàn Thanh tựa hồ như cả thế kỷ, chàng phải cố hết sức mới đợi được đến giờ tý.
Hương Cúc dường như rất lưu tâm đến việc của Lâm Hàn Thanh, giờ tý vừa qua ả đã chạy xuống lầu nói:
- Cô nương đã tỉnh, tướng công có thể lên lầu gặp người.
Lâm Hàn Thanh ừm một tiếng, đoạn đi theo sau Hương Cúc bước lên Thính Tùng Lâu.
Chỉ thấy Bạch Tích Hương hoa dung tươi tắn đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ tùng.
Trên bàn ánh nến chập chờn soi rõ mọi vật trong tĩnh thất.
Lâm Hàn Thanh bước lên một bước ôm quyền nói:
- Cung hỷ cô nương đại công viên mãn.
Bạch Tích Hương nói:
- Hương Cúc dã nói với thiếp, chàng đợi có lâu không ?

Nàng mỉm cười rồi lại nói tiếp:
- Trong năm ngày này nhất định đã xảy ra rất nhiều chuyện, có phải chàng đã gặp khó khăn gì không ?
Lâm Hàn Thanh thở dài:
- Một lời khó mà nói hết ....
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Cuộc đời con người có đến tám chín phần là những chuyện không như ý muốn, chàng không cần quá thương cảm, cứ từ từ nói cho thiếp nghe xem nào.
Giọng nói của nàng tràn đầy từ ái, cũng tràn đầy sức sống, không còn yếu ớt, mong manh như trước nữa.
Lâm Hàn Thanh nhìn Bạch Tích Hương chậm rãi nói:
- Bạch cô nương, tại hạ gặp phải một chuyện vô cùng khó xử muốn thỉnh giáo cô nương.
Bạch Tích Hương cười khúc khích:
- Có phải liên quan đến thân thế của chàng không ?
Lâm Hàn Thanh ngẩn người:
- Làm sao cô nương biết được ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thật ra cũng chẳng có gì ly lỳ cả, Lý phu nhân đã từng nói chuyện này với thiếp rồi. Có điều chỉ nói qua loa mà thôi. Nếu như chàng muốn hỏi gì thì phải nói tường tận một chút.
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Điều đó là tự nhiên.
Đoạn chàng liền lập tức đem hết nội tình nói với Bạch Tích Hương.
Bạch Tích Hương nghe xong, thở dài một tiếng nói:
- Chàng chỉ muốn biết cha ruột mình là ai thôi sao ?
Lâm Hàn Thanh khẽ rung người một cái nói:
- Đó là điều tự nhiên.
Bạch Tích Hương nói:
- Đều là trưởng bối của chàng cả. Nếu như chàng biết được thì sao chứ ? Nếu như tất cả lỗi lầm là do lệnh đường gây ra thì chàng phải xử lý làm sao ?
Lâm Hàn Thanh ấp úng:
- Điều này, điều này ...
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Không cần điều này, điều nọ nữa. Kiếp nạn của cả võ lâm đều liên quan đến ân ân oán oán của mấy nhà Lý, Lâm... Lý Trung Huệ nhân duyên tế hội, đoạt được chức vị võ lâm minh chủ, vô hình trung đã đem sự sinh tử tồn vong của võ lâm gắn liền với ân oán của mấy nhà ...

Nàng ngưng lại giây lát rồi tiếp tục:
- Có điều đây cũng không phải là xảo hợp. Những ân oán của đời trước thì đương nhiên đời sau phải gánh chịu. Hơn nữa cả hai đời các vị đều là những nhân vật chú yếu trên giang hồ, lấy Hoàng Sơn Thế Gia làm trung tâm, kết thành ân oán tình thù ... Đến nay cũng phải tổng kết lại rồi, bằng không sẽ di họa tiếp tục đến tận đời sau nữa.
Lâm Hàn Thanh rúng động nói:
- Dường như cô nương biết rất rõ chuyện này ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tuy thiếp không biết tường tận nhưng cũng đã nhìn ra đôi điều. Cái gọi là ân oán giang hồ, dường như quá nửa đều xuất phát từ mấy nhà các vị mà ra cả. Nên biết Hoàng Sơn Thế Gia có thể thịnh danh trong võ lâm suốt một trăm năm là một chuyện vô cùng khó khăn. Một thế gia võ lâm khác với một môn phái. Một môn phái có thể tuyển lựa nhân tài để phát dương môn hộ, nhưng một thế gia chỉ có thể tử thừa phụ nghệ, nối nhau đời đời. Một vị phụ thân tài hoa tuyệt thế vị tất đã sinh ra được một nhi tử có thiên chất như mình.Để Hoàng Sơn Thế Gia có thể bảo vệ được danh tiếng trăm năm của mình, hai đời trước đã tốn không biết bao nhiêu là tâm cơ ...
Nàng trầm ngâm một hồi rồi lại nói tiếp:
- Lý phu nhân là một vị hồng nhan tài hoa tuyệt thế nhưng cả đời bà ấy luôn sống trong u uất, không biết hoan lạc là gì.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Vì sao lại như vậy ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp có thể nói cho chàng biết, nhưng chàng không thể tuỳ tiện nói bừa chuyện này với bất cứ ai.
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Chuyện này tại hạ hứa với cô nương.
Bạch Tích Hương nói:
- Để bảo vệ danh tiếng của Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ có một cách duy nhất để chọn lựa nhân tài. Đó chính là chọn cho đời sau của họ một cô dâu tài hoa tuyệt thế. Lý phu nhân chính do nguyên nhân này mà đã kết hôn với Lý Đông Dương, cũng vì vậy mà phải sống một đời trong u uất, trầm cảm.
Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi:
- Ý của cô nương là Lý phu nhân không phải tự nguyện gả cho Lý Đông Dương ?
Bạch Tích Hương nói:
- Nội tình bên trong thế nào thì thiếp không được rõ, nhưng chuyện họ là một đôi vợ chồng không hạnh phúc thì chắc không thể sai.
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, trầm ngâm không nói.

Bạch Tích Hương đưa tay lên vuốt tóc, thở dài nói:
- Nỗi thống khổ của Lý phu nhân chàng không thể nào tưởng tượng được đâu, bà ấy đã dùng sự lãnh đạm và tịch mịch để phản kháng với kỳ ngộ của đời mình, thậm chí ngay cả con cái của mình bà cũng không thèm quan tâm nữa.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Nói như vậy thì kỳ ngộ của gia mẫu chắc cũng vô cùng bi thảm ? Gia mẫu cả đời đều sống trong đau khổ. Trong ký ức của tại hạ, chưa từng thấy gia mẫu cười bao giờ cả.
Bạch Tích Hương nói:
- Ôi, nếu như lệnh đường không có hoan lạc thì bà đâu phải trả giá bằng võ công của mình chứ, chỉ có điều sự hoan lạc của bà quá ngắn ngủi mà thôi.
Lâm Hàn Thanh nghe nàng nói thì ngẩn người suy nghĩ, nhất thời không biết nói gì.
Bạch Tích Hương thở dài:
- Chàng không cần đau lòng ... lệnh đường là một người rất đáng kính. Bà đã dùng cả đời tịch mịch, thống khổ để đổi lấy một đoạn thời gian ngắn hoan lạc rồi sau đó lại ngậm đắng nuốt cay, nuôi dưỡng chàng nên người, tiết hạnh thật là thuần khiết. Lý phu nhân và lệnh đường đều là nhất đại hồng nhan, không thể dùng con mắt phàm tục để nhìn nhận họ được. Nếu như kỳ ngộ của bọn họ mà xảy ra với người khác, e rằng kết quả tuyệt đối sẽ không như vậy.
Lâm Hàn Thanh thở dài:
- Cô nương, Lâm Hàn Thanh này đường đường nam tử ...
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp biết, trong lòng chàng lúc nào cũng canh cánh không yên nhưng nếu chàng nghĩ kỹ sẽ thấy tâm bình khí hoà thôi. Chuyện của lệnh đường thì thiếp không biết rõ lắm, nhưng có thể nói cho chàng biết một chút chuyện của Lý phu nhân ...
Nói đến đây nàng đưa tay vuốt tóc rồi tiếp:
- Khi Lý phu nhân gả cho Lý Đông Dương đã nói mấy câu. Từ đó trở đi, bà luôn làm đúng theo mấy câu nói này, mấy chục năm qua không hề thay đổi.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Bà ấy đã nói gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Bà ấy đáp ứng sẽ sinh cho Lý Đông Dương một nam một nữ, sau đó sẽ ở mãi trong Hoàng Sơn Thế Gia, cả đời không rời khỏi đây nửa bước. Mấy chục năm nay, bà ấy luôn làm như vậy.
Lâm Hàn Thanh dường như không hiểu lắm. Chàng trầm ngâm một hồi rồi mới lên tiếng:

- Ý của cô nương là Lý phu nhân không hề muốn gả cho Lý Đông Dương ?
Bạch Tích Hương nói:
- Đúng vậy, nhưng lúc đó tình thế bắt buộc. Trong một tình thế nào đó, Lý phu nhân không thể không gả cho Lý Đông Dương. Bà ấy nhận mệnh, nhưng không cam tâm chịu đựng số mệnh cả đời, thế nên bà mới biến đổi, biến đổi đến mức lạnh lẽo vô tình.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này khó mà khiến người ta tin được.
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Để thiếp kể một chuyện, chàng nghe xong nhất định sẽ tin.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương nói đi !
Bạch Tích Hương nói:
- Đừng nói Lý Đông Dương đã chết, cho dù ông ta còn sống cũng khó mà gánh vác nổi Hoàng Sơn Thế Gia, thế nhưng Hoàng Sơn Thế Gia vẫn sừng sững đứng trên giang hồ, chàng có biết tại sao không ?
Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:
- Lý phu nhân.
Bạch Tích Hương nói:
- Đúng vậy, là lực lượng của Lý phu nhân. Điều này đã chứng tỏ Hoàng Sơn Thế Gia đã khôg chọn sai người ...
Nàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Nhưng thật khổ cho Lý phu nhân, tuy bà không có lòng bảo tồn Hoàng Sơn Thế Gia nhưng không thể không bảo tồn Hoàng Sơn Thế Gia.
Lâm Hàn Thanh liền nói:
- À, tại hạ còn một chuyện chưa hiểu.
Bạch Tích Hương hỏi:
- Chuyện gì vậy ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lý phu nhân suy không yêu trượng phu của mình nhưng lẽ nào ngay cả con cái do mình đẻ ra bà ấy cũng ghét bỏ ?
Bạch Tích Hương lắc đầu:
- Lý Đông Dương đã nhìn ra khuyết điểm này của bà ấy, đến khi Hoàng Sơn Thế Gia gặp phải khó khăn thì Lý phu nhân tất phải đứng ra giải quyết vì con cái rốt cục vẫn là một phần máu thịt của bà mà.
Lâm Hàn Thanh than:
- Thật không ngờ giữa phu thê với nhau mà còn có tâm cơ như vậy.
Chỉ nghe bên ngoài có tiếng Lý phu nhân hỏi:
- Bạch cô nương đã hành công viên mãn chưa ?
Bạch Tích Hương nói:

- Nhờ phúc của tiền bối, vãn bối may không bị đi vào ma đạo. Mời tiền bồi vào đây ngồi nói chuyện môt lát.
Nói đoạn nàng đừng dậy bước ra cửa, cúi người hành lễ nói:
- Tham kiến phu nhân.
Lý phu nhân xua tay nói:
- Không cần đa lễ.
Đoạn bà chuyển động mục quang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Ta nghĩ nhất định ngươi sẽ đến đây, quả nhiên không sai.
Lâm Hàn Thanh cúi người nói:
- Vãn bối có mấy chuyện chưa hiểu đến đây để thỉnh giáo Bạch cô nương.
Hai đạo mục quang sắc lạnh của Lý phu nhân chuyển sang nhìn Bạch Tích Hương:
- Hài tử, con đã nói hết chuyện của ta cho y nghe rồi à ?
Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:
- Mới nói một phần. Có điều, chỉ trong thời gian ngắn nữa chàng sẽ biết hết nội tình, nói cho chàng cũng không hại gì cả.
Lý phu nhân sắc mặt lạnh lùng, nhưng thanh âm vẫn hiền hoà nói:
- Hài tử, con không thể nói cho y biết quá nhiều về ta.
Bạch Tích Hương nói:
- Vậy con có nên nói chuyện của mẫu thân chàng cho chàng biết không ?
Lý phu nhân khẽ run người hỏi:
- Chuyện của Lâm phu nhân con biết đươc bao nhiêu ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tuy không biết nội tình, nhưng con có thể đoán ra đại khái nội dung.
Lý phu nhân trầm ngâm nói:
- Con đã luyện thành võ công gì rồi ?
Bạch Tích Hương đột nhiên nghiêm mặt, cúi đầu không nói tiếng nào.
Căn phòng đột nhiên bao trùm trong không khí im lặng.
Rất lâu sau, Lý phu nhân mới lạnh lùng hỏi:
- Con đã luyện võ công gì, có bao nhiêu oai lực ?
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Phu nhân, người đã rời khỏi hồng trần, hà tất phải hiếu thắng như vậy.
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Chỉ trong năm ngày mà luyện thành tuyệt kỹ, trong võ lâm chưa từng nghe có chuyện này bao giờ. Ta đây cũng khó mà tin được.
Bạch Tích Hương nói:
- Vãn bối đã có cơ sở, trong năm ngày này chẳng qua là ôn tập lại một lượt mà thôi.
Lý phu nhân hỏi:
- Lại là Cửu Ma Huyền Công ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:
- Không phải, vãn bối luyện là chánh tông tâm pháp.
Lý phu nhân nói:
- Có thể cho ta kiến thức được không ?
Bạch Tích Hương lắc đầu:
- Không được.
Lý phu nhân hỏi:
- Tại sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Vãn bối không có cơ sở nội công, không thể thu phát tuỳ tâm, phát chiêu rồi thì không thể khống chế được.
Lý phu nhân nói:
- Rốt cuộc là con muốn đối phó ai ? Ta hay là Tây Môn Ngọc Sương ?
Bạch Tích Hương ngẩng đầu nhìn Lý phu nhân một hồi rồi nói:
- Người luôn đối xử tốt với vãn bối.
Lý phu nhân nói:
- Nhưng những kỳ ngộ thương tâm đã khiến ta làm rất nhiều chuyện sai lầm.
Lâm Hàn Thanh không hiểu hai người nói gì, ngơ ngác nhìn hai người đến xuất thần.
Bạch Tích Hương chậm rãi nhắm mắt lại nói:
- Có lẽ bây giờ người vẫn còn có thể đánh con trọng thương được.
Lý phu nhân cười nhạt nói:
- Hài tử, nếu như ta muốn lấy mạng con thì đâu cần để con sống đến ngày hôm nay.
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Đó là vì phu nhân không nghĩ đến việc con có thể luyện thành tuyệt kỹ trong năm ngày.
Lý phu nhân nói:
- Bây giờ ta vẫn chưa tin điều đó.
Bạch Tích Hương cười khổ nói:
- Phu nhân tin con đi. Những lời con nói đều là sự thật. Không ai có thể chống lại được võ công mà con luyện cả, kể cả Tây Môn Ngọc Sương lẫn phu nhân.
Lý phu nhân nói:
- Hài tử, khi ta bằng tuổi con thì cũng từng vọng tưởng như con vậy, cố gắng đợi chờ kỳ tích, nhưng con thấy đấy, ta phải sống trong sự bình thường và đau khổ mấy chục năm rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Con biết, nhưng con khác với phu nhân. Người không có cơ hội như con, người không được đọc những bí kíp võ công từ đời thượng cổ truyền đến

giờ. Thế gian này không có một loại võ công nào mà con không biết cả, hơn nữa con còn biết một phương pháp có thể trong nháy mắt phát huy toàn bộ tiềm lực sinh mạng của một con người, phu nhân thì không biết điều này.
Lý phu nhân im lặng một hồi rồi nói:
- Hài tử, con biết rất nhiều chuyện. Nhưng con có biết thân thế của mình không ?
Bạch Tích Hương gật đầu:
- Con biết ! Mẹ ruột của con đang ở Hoàng Sơn Thế Gia.
Lý phu nhân ngẩn người hỏi:
- Có phải Thiên Hạc Thượng Nhân nói cho con không ?
Bạch Tích Hương lắc đầu :
- Không phải, là dưỡng mẫu nói cho con biết.
Lý phu nhân hỏi:
- Huyền Y Long Nữ ?

Hồi 39

Bạch Tích Hương nói:
- Đúng vậy, là bà ấy.
Lý phu nhân nói:
- Thật kỳ lạ ! Làm sao mà bà ta biết được nội tình ?
Bạch Tích Hương lắc đầu:
- Chuyện này vãn bối cũng không được rõ lắm.
Đoạn nàng ngưng lại giây lát rồi đột nhiên lạnh giọng nói:
- Vãn vối có một chuyện muốn hỏi phu nhân.
Lý phu nhân hỏi:
- Con muốn biết mẹ ruột của mình đang ở đâu ?
Bạch Tích Hương nói:
- Vãn bối chỉ muốn biết bây giờ bà ấy còn sống hay đã chết ?
Lý phu nhân nói:
- Bà ấy đang sống rất khoẻ mạnh. Hôm qua ta vừa gặp bà ta xong.
Bạch Tích Hương nói:
- Bà ta có biết nữ nhi của mình đã đến Hoàng Sơn Thế Gia không ?
Lý phu nhân nói:
- Ta nói cho bà ấy biết rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Mẫu thân của vãn bối nghe được chắc hẳn rất vui mừng.
Lý phu nhân lắc đầu:
- Bà ấy rất lãnh đạm.
Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Chàng chịu khó đợi một lát vậy ! Chuyện này thế nào cũng sẽ rõ ràng hết cả thôi.
Lý phu nhân thần sắc lạnh lùng nói:
- Mẫu thân con và con rất giống nhau, bên ngoài thì yếu đuối nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường. Điểm khác nhau là bà ấy không có tài trí như con, còn con thì không có võ công như bà ấy.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Rõ ràng đang nói chuyện mẫu thân của ta giờ lại đột nhiên chuyển sang nói chuyện mẫu thân của Bạch cô nương. Thật không ngờ bà ấy cũng đang ở Hoàng Sơn Thế Gia này.
Chợt một tia sáng loé lên trong óc chàng:

- Ba tỷ muội bọn họ, Lý phu nhân là lớn nhất, mẫu thân đứng hàng thứ hai. Còn mẫu thân của Bạch Tích Hương có phải là người thứ ba không ?
Nghĩ đến đây, chàng vội ngưng thần lắng nghe.
Chỉ nghe Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Võ công của gia mẫu rất cao cường phải không ?
Lý phu nhân cao ngạo nói:
- So với ta thì tự nhiên có chỗ không bì kịp.
Bạch Tích Hương nói:
- Giả như võ công của bà ấy có cao hơn phu đi nữa thì người cũng không thể giam cầm bà ấy trong Hoàng Sơn Thế Gia.
Lý phu nhân chậm rãi nói:
- Không sai, ta đã giam cầm bà ấy ở Hoàng Sơn Thế Gia này mười mấy năm, nhưng bà ấy sống rất tốt. Từ khi ta gả cho Lý gia đến nay chưa từng rời khỏi Vạn Tùng Cốc nửa bước, đó là tự bà ta tìm đến đây.
Đoạn bà ngưng lại giây lát rồi nói:
- Hài tử, con đừng hiểu lầm. Ta chỉ muốn giải thích với con mà thôi. Nói thật, đến bây giờ ta vẫn không tin con có năng lực kháng cự lại ta.
Bạch Tích Hương nói:
- Con biết phu nhân có rất nhiều lý do, lỗi lầm là ở gia mẫu.
Lý phu nhân nói:
- Ôi ! Hài tử ! Con quả nhiên thông minh hơn người. Sau trận hào kiếp này ta sẽ để mẫu nữ hai người gặp mặt, rồi nói hết những ân oán của đời trước cho các con nghe.
Mục quang chợt chuyển động nhìn Lâm Hàn Thanh dịu dàng nói:
- Tự nhiên, ân oán của mẫu thân con và ta cũng sẽ nói cho minh bạch. Bây giờ, các con đừng vì chuyện này mà phân tâm nữa, hãy lợi dụng mười mấy ngày nay để điều dưỡng tinh thần, nếu như chúng ta không thể vượt qua trận hào kiếp này thì các con cũng không cần biết chuyện của đời trước làm gì nữa.
Bạch Tích Hương nói:
- Phu nhân xin cứ yên tâm, trận chiến này vãn bối đã nắm chắc phần thắng.
Lý phu nhân nói:
- Con đừng quá tự tin như vậy. Tây Môn Ngọc Sương cũng không phải người thường đâu. Trước đây một ngày ta cũng tự tin hệt như con vậy, nhưng lúc này lòng tin đó của ta đã bị dao động. Đừng nói là thủ hạ của ả ta quy tập nhiều kỳ nhân dị sĩ, ngay chỉ một mình Tây Môn Ngọc Sương cũng đủ để chúng ta đối phó rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Tại sao phu nhân lại đột nhiên mất đi lòng tin như vậy ?
Lý phu nhân nói:

- Nếu như chỉ luận võ công, Tây Môn Ngọc Sương dù có thêm mấy chục năm hoả hầu nữa ta cũng không sợ. Nhưng e rằng ả không chỉ biết có võ công.
Bạch Tích Hương nói:
- Tây Môn Ngọc Sương biết du già thụât và kỳ môn độn giáp.
Lý phu nhân gật đầu:
- Không chỉ có vậy, ta nghi rằng ả còn biết một số loại bàng môn võ công nữa.
Bạch Tích Hương nói:
- Phu nhân đừng lo lắng. Mọi biến hoá đều không thể thoát li khỏi cái gốc của nó. Dựa vào tài trí của phu nhân chắc chắn sẽ đối phó đươc.
Lý phu nhân nói:
- Mong là như vậy.
Đoạn bà quay người bước xuống lầu.
Đợi cho Lý phu nhân đi khuất, Lâm Hàn Thanh mới chậm rãi nói:
- Có phải hôm nay cô nương mới biết lệnh đường đang bị giam trong Hoàng Sơn Thế Gia không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp đã biết từ lâu rồi. Chỉ là không biết bà đang ở đâu ? Thiếp đã từng hoài nghi Lý phu nhân là mẹ ruột của mình, nhưng sau đó đã nhanh chóng nhận ra mình đã sai.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương đã từng hỏi qua bà ấy ?
Bạch Tích Hương nói:
- Chưa từng. Thiếp biết thời cơ chưa chín mùi, có hỏi thì cũng vô dụng mà thôi.
Lâm Hàn Thanh mấp máy môi, định nói gì nhưng lại thôi.
Bạch Tích Hương liền hỏi:
- Chàng muốn nói gì ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ nghe gia mẫu nói, bọn họ có ba tỷ muội kết nghĩa. Lý phu nhân là đại tỷ, gia mẫu đứng thứ hai. Không biết mẫu thân của cô nương có phải là người còn lại hay không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Rất có thể gia mẫu là tam muội của họ.
Lâm Hàn Thanh thở dài nói:
- Ý của Lý phu nhân là chúng ta phải vượt qua được trận đại kiếp này thì mới nói đến chuyện năm xưa, vạn nhất trong trường quyết chiến đó có người bất hạnh thảm tử ...
Bạch Tích Hương nói:

- Chàng nói tới Lý phu nhân ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bất luận là Lý phu nhân hay là tại hại, chỉ cần có một người thương vong thì câu đố về thân thế của tại hạ sẽ vĩnh viến là một niềm ân hận.
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Nếu như thiếp liệu đoán không lầm, lệnh tôn cũng sẽ đến tham dự anh hùng đại hội lần này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Gia phụ vẫn còn tại thế ?
Bạch Tích Hương nói:
- Lệnh đường đã nói với chàng thế nào, có nói là lệnh tôn đã khứ thế rồi không ?
Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi một hồi, mẫu thân không hề nói đến chuyện phụ thân đã qua đời. Chàng liền nói:
- Cô nương nói vậy chắc cũng biết gia phụ là ai rồi ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp không biết, nhưng thiếp biết có rất nhiều người biết thân thế của chàng.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Là những ai ?
Bạch Tích Hương nói:
- Đại Hiệp Chu Hải, Thiên Hạc Thượng Nhân, lệnh sư Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba có lẽ đều biết chuyện này.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lạ một điều là không ai trong bọn họ chịu nói cho tại hạ cả.
Bạch Tích Hương nói:
- Điều này chắc chắn có nguyên nhân của nó, có lẽ bọn họ không không muốn nhắc đến chuyện cũ làm thương tổn lệnh đường, cũng có thể chuyện này liên can rất lớn, bọn họ không dám nói ra.
Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Chàng hãy nhẫn nại một chút, nhiều nhất là nửa tháng nữa là chàng sẽ biết thôi. Chàng đã đợi được hai mươi năm đằng đẵng, lẽ nào không thể đợi thêm mười lăm ngày. Bây giờ thiếp vẫn còn một chuyện nữa muốn nhờ chàng giúp đỡ.
Bạch Tích Hương nói:
- Nhờ tại hạ giúp đỡ ?
Bạch Tích Hương nói:
- Đúng vậy. Chỉ có điều không biết chàng có đủ gan dạ hay không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chỉ cần tại hạ làm được, tất sẽ cố gắng hết mình.

Bạch Tích Hương nói:
- Nếu như thiếp bảo chàng mạo hiểm thì sao ?
Lâm Hàn Thanh khẳng khái:
- Cho dù rừng đao núi kiếm tại hạ cũng sẽ không từ nan.
Bạch Tích Hương nói:
- Như vậy là chàng có thể vì thiếp mà sống, cũng có thể vì thiếp mà chết ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Cô nương cứ việc phân phó.
Bạch Tích Hương nói:
- Đi cùng thiếp đến gặp Tây Môn Ngọc Sương.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Gặp nàng làm gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Hy vọng rằng thiếp có thể ngăn chặn được trường sát kiếp này. Thiếp phải khuyên bảo Tây Môn Ngọc Sương bỏ đi ý định báo thù.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Chuyện này chỉ sợ cô nương làm không được.
Bạch Tích Hương nói:
- Có phải vì nàng ấy đã không nghe lời khuyên của chàng ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tại hạ đã nhiều lần khuyên bảo, dụng hết tâm cơ nhưng cũng không thể nào lay chuyển được quyết tâm của nàng. Huống hồ vừa rồi nàng đã cùng Lý phu nhân ước định với nhau. Trận sát kiếp này như tiễn đã lên cung, không thể nào ngăn trở được nữa.
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Lẽ nào chàng không cảm thấy hai chúng ta khác nhau ? Những chuyện chàng không làm được, có thể thiếp sẽ làm được.
Lâm Hàn Thanh biết rõ tài năng của nàng hơn mình cả trăm lần, nên không khỏi ngẩn người.
Bạch Tích Hương chợt thở dài nói:
- Nếu như nàng ta biết trận chiến này không thể thắng, chàng nói xem nàng ta có muốn đánh nữa không ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Tây Môn Ngọc Sương vị tất đã tin lời cô nương, trừ phi có thể khống chế được nàng ngay lúc đó.
Bạch Tích Hương đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay Lâm Hàn Thanh nói:
- Chàng hãy đi với thiếp một phen ! Lẽ nào chàng nhẫn tâm để thiếp một mình vào hiểm lộ ?
Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:
- Được rồi ! Nếu cô nương nhất định muốn đi, tại hạ chỉ đành phụng bồi. Có

điều, Tây Môn Ngọc Sương đã bị cừu hận làm cho mê muội, nói không chừng sẽ giết nàng mất.
Bạch Tích Hương nói:
- Chuyện không thể chậm trễ nữa, bây giờ chúng ta khởi hành nhé ?
Tố Mai, Hương Cúc liền đồng thanh:
- Tiểu tỳ đi với cô nương.
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Không cần đâu, có Lâm tướng công đi với ta đã đủ rồi. Các ngươi cứ ở đây đợi ta trở về.
Tố Mai nói:
- Đến lúc nào thì cô nương quay lại ?
Bạch Tích Hương ngẩng mặt nhìn trời nói:
- Ít nhất phải đến trước giờ ngọ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Bây giờ trời còn chưa sáng, cô nương có biết Tây Môn Ngọc Sương ở đâu không ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Đi thôi, thiếp tự có cách tìm ra nàng ta.
Nói đoạn cất bước đi xuống lầu.
Lâm Hàn Thanh vội đi sát theo sau Bạch Tích Hương, rời khỏi Thính Tùng Lâu.
Bạch Tích Hương vẫn mang dáng vẻ yếu ớt như xưa, nhìn dàng đi không ngừng lay động của nàng, Lâm Hàn Thanh tưởng như chỉ một cơn gió mạnh thổi qua là nàng có thể bay mất.
Chàng thầm nhủ:
- Nàng đã luyện võ công mà ngay cả đi đường còn không vững, e rằng đánh bại Tây Môn Ngọc Sương chỉ là chuyện trong mộng mà thôi. Lần này đi e rằng hung đa cát thiểu rồi !
Tâm niệm chuyển động, chàng liền đưa hai tay ra đỡ lấy Bạch Tích Hương.
Lúc này ở Hoàng Sơn Thế Gia giới bị vô cùng sum nghiêm, dọc theo Thái Thượng Các, Thính Tùng Lâu toàn là các nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia thủ vệ.
Có điều, bọn họ đều ẩn ấp trên cây, hoặc trong bụi cỏ nên người không biết nội tình thì khó mà phát hiện được.
Những nữ tỳ này đều biết Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương, thấy hai người đi sát bên nhau thì cũng không tiện hỏi nhiều.
Từ khi Thiếu Lâm, Võ Đang và anh hùng thiên hạ đến tụ tập ở Hoàng Sơn Thế Gia, Vương bà bà đã hạ lệnh cho toàn bộ nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia chuyển về hậu sơn, chuyên phụ trách bảo vệ một số nơi quan trọng.
Giờ đây, bảo vệ bên ngoài đã có Lý Trung Huệ dùng thân phận minh chủ võ

lâm đặc phái cho Võ Đang Huyền Hạc Thiên Chính Tử làm tổng chỉ huy, phụ trách điều phối nhân sĩ võ lâm để bảo vệ đại hội.
Những người canh gác ở bên ngoài tuy không biết Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương là ai, nhưng thấy hai người đi từ hậu sơn ra nên cũng không ai xuất hiện cản đường.
Hai người đi ra đến cốc khẩu thì mới có một trung niên hoà thượng tay cầm thiền trượng bước ra chặn lại:
- Hai vị định đi đâu ?
Bạch Tích Hương đáp:
- Chúng tôi phụng mệnh Lý phu nhân đi xem xét tình hình.
Hoà thượng kia nhìn Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương một hồi với ánh mắt dò xét, rồi chậm rãi lùi lại. Hiển nhiên, trong lòng ông ta đã sinh nghi, chỉ là không muốn hỏi nhiều mà thôi.
Bạch Tích Hương liền đi luôn ra khỏi cốc. Lâm Hàn Thanh đi sát theo sau.
Ra đến bên ngoài, nàng mới thở hắt ra một hơi nói:
- Lý Trung Huệ nên đặt ra một loại lệnh bài để cho tiện ra vào. Nếu hôm nay gặp phải người không hiểu chuyện, e rằng chúng ta đã không ra khỏi cốc được rồi.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Nhìn bộ dạng thoải mái của nàng, chắc trong lòng đã nắm chắc phần thắng.
Tâm niệm chuyển động, chàng liền cất tiếng hỏi:
- Trời còn đang tối thế này, chúng ta đi đâu tìm Tây Môn Ngọc Sương bây giờ ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Rất dễ dàng, chàng hãy đỡ thiếp đi.
Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, nhưng vẫn y lời nàng bước đến đỡ lấy một tay của nàng.
Hai người đi được hai ba dặm thì Bạch Tích Hương đột nhiên dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn sao trời rồi nói:
- Đỡ thiếp đi lên ngọn núi kia.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Lên trên đó làm gì ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tìm Tây Môn Ngọc Sương !
Lâm Hàn Thanh nhìn về phía ngọn núi nói:
- Tây Môn Ngọc Sương sẽ không ở trên đó đâu.
Bạch Tích Hương gật đầu:
- Thiếp biết điều này, nhưng chúng ta lên đó đợi nàng ta đến gặp.
Lâm Hàn Thanh biết nàng tài trí hơn mình, nên cũng không hỏi thêm nữa, im lặng đỡ Bạch Tích Hương đi về phía sơn đạo.

Bạch Tích Hương mỗi khi cử động đều yếu ớt vô lực, Lâm Hàn Thanh đỡ nàng, kỳ thực gần như là ôm lấy nàng để đi lên núi vậy.
Khi lên đến đỉnh, Bạch Tích Hương vẫn ra vẻ mệt đến không ngừng thở hổn hển.
Lâm Hàn Thanh không nhịn được tò mò, khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:
- Cô nương, nàng bế quan năm ngày rốt cuộc đã luyện thành võ công chưa vậy ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tự nhiên là luyện thành rồi. Nếu như thiếp chưa luyện thành thì chúng ta đến đây không phải là tự tìm cái chết sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không biết cô nương luyện loại võ công gì mà tại hạ không nhìn ra ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Chàng không phải sợ, Tây Môn Ngọc Sương có thể nhìn ra được.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Ta đã cùng nàng đi đến đây thì chuyện sinh tử đã không để trong lòng rồi.
Nghĩ đoạn liền nói:
- Bây giờ làm thế nào để mời Tây Môn Ngọc Sương đến đây ?
Bạch Tích Hương chậm rãi lấy trong người ra một ống tròn màu đỏ nói:
- Chàng để vật này lên trên tảng đá kia, dùng lửa đốt thì Tây Môn Ngọc Sương tự nhiên sẽ đến đây gặp chúng ta.
Bạch Tích Hương chậm rãi lấy hoả tập đưa cho Lâm Hàn Thanh.
Lâm Hàn Thanh tiếp lấy hoả tập, mở ra thổi cho lửa bùng lên rồi đưa đến đốt vật mầu đỏ mà Bạch Tích Hương vừa đưa.
Bạch Tích Hương nói:
- Sau khi đốt Lưu Tinh Hoả Pháo thì lập tức lùi lại.
Lâm Hàn Thanh liền nhanh chóng lui lại đứng bên cạnh Bạch Tích Hương.
Chỉ nghe phụt một tiếng vang lên, một đạo hoả quang bay vút lên trời rồi nổ tung toé ra thành một chùm lưu tinh.
Bạch Tích Hương quay sang nhìn Lâm Hàn Thanh mỉm cười:
- Đáng tiếc sức khoẻ thiếp không tốt, nếu không đã thiết kế đẹp hơn nhiều.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Lúc này là lúc nào, nơi này là nơi nào mà nàng còn tâm trạng nghĩ những chuyện vui chơi này nữa ?
Nghĩ đoạn chàng liền hỏi:
- Lúc nào Tây Môn Ngọc Sương sẽ đến ? Nếu như kẻ đến lại không phải là Tây Môn Ngọc Sương thì chúng ta tính sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Hãy còn sớm mà, chúng ta vẫn còn một ít thời gian để nói chuyện.
Lâm Hàn Thanh chau mày hỏi:

- Nói chuyện gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp có thể nói cho chàng biết, Hoàng Sơn đại hội có Bạch Tích Hương ngầm chủ trì thì sẽ không bi thảm như chàng và mọi người tưởng tượng đâu, vấn đề ở đây là chuyện sau này, sau khi thiếp chết đi ...
Lâm Hàn Thanh vội ngắt lời:
- Sao ? Nàng nhất định phải chết ư ?
Bạch Tích Hương nói:
- Đáng lẽ thiếp phải chết từ lâu rồi, bây giờ được sống thêm một thời gian dài như vậy nữa, chết có gì đáng tiếc.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên nghĩ lại lời Hương Cúc, liền vội vàng hỏi:
- Nếu như nàng không luyện võ công ....
Bạch Tích Hương mỉm cười ngắt lời:
- Chàng nhất định đã nghe Hương Cúc nói năng hàm hồ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Rốt cục là thật hay giả, ta nghĩ trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết.
Bạch Tích Hương chầm rãi ngả người vào lòng Lâm Hàn Thanh, nhu thuận nói:
- Chàng đừng nóng nảy như vậy, thiếp đã là người sắp chết rồi mà chàng vẫn không tốt với thiếp một chút được sao ?
Lâm Hàn Thanh chỉ cảm thấy nàng thật đáng thương, không cầm được lòng đưa tay nhè nhẹ vuốt lên mái tóc của nàng nói:
- Từ khi ở trong mật thất của Mai Hoa Cư, ta đã ...
Đột nhiên có ánh lửa loé lên, một bóng nhân ảnh đã lên đến đỉnh núi.
Lâm Hàn Thanh liền đứng vọt dậy, thuận tay rút Tham Thương Kiếm ra hỏi:
- Kẻ nào ?
Chỉ nghe một giọng nói thánh thót như chuông ngân vang lên:
- Tiểu muội Lý Trung Huệ đây !
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Tiểu muội biết tỷ tỷ nhất định sẽ đến. Mau lại đây, chúng ta cần nói chuyện.
Lý Trung Huệ dập tắt hoả tập, chậm rãi bước đến nói:
- Chúng ta nói chuyện gì ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Vết xe đổ của đời trước đời sau chúng ta không nên đi vào nữa. Vì thế, muội phải tận lực ngăn chặn trường sát kiếp này lại, biến hung khí thành hoà khí. Chính vì vậy mà chúng ta phải nói bàn bạc với nhau trước.
Lý Trung Huệ chậm rãi ngồi xuống nói:
- Chúng ta bàn bạc thì có ích lợi gì ? Chủ yếu là do Tây Môn Ngọc Sương.
Bạch Tích Hương nói:

- Nàng ta nhất định sẽ đến.
Nàng ngưng lại giây lát rồi lại nói:
- Lần Hoàng Sơn Đại Hội này, tuy là do tỷ tỷ và Tây Môn Ngọc Sương nêu ra, nhưng trước mắt đã biến thành một cái đại hội để cho đời trước tổng kết ân oán. Lâm phu nhân và mẫu thân của tỷ vốn là tỷ muội tốt của nhau, về sau lại trở mặt thành cừu, mẫu thân của muội là đáng thương nhất, bị lệnh đường giam giữ trong Hoàng Sơn Thế Gia đã mười mấy năm. Còn mẫu thân của Lâm tướng công thì đã tự phế võ công, ẩn cư nơi hoang sơn.
Lý Trung Huệ trợn tròn mắt hỏi:
- Chuyện này có thật không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Một chút cũng không có gì giả dối. Chúng ta không những phải giải quyết ân oán của đời này, mà còn phải làm giải quyết cả những hiểu lầm của đời trước nữa.
Lý Trung Huệ nói:
- Tại sao lại biến thành cục diện như vậy ?
Bạch Tích Hương nói:
- Vấn đề không chỉ có một, nhưng chủ yếu lại là tư sự của Hoàng Sơn Thế Gia và một đoạn tư tình nhi nữ ...
Đoạn nàng ngửa mặt thở dài nói tiếp:
- Giống như ba chúng ta đây, ba người phụ nữ cùng yêu một nam tử.
Lý Trung Huệ nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Điều này Bạch cô nương cứ yên tâm, ít nhất cũng có Lý Trung Huệ này tình nguyện rút lui. Tiểu muội đã có ý trung nhân rồi, ngày Hoàng Sơn đại hội kết thúc cũng là ngày tiểu muội vu quy.
Bạch Tích Hương nói:
- Tỷ tỷ hãy thử nghĩ lại xem chuyện này có đáng không ? Bây giờ tỷ nhượng bộ, sau này tỷ sẽ hối hận. Hãy nhìn gương của đời trước, khi đó, có lẽ cũng có sự nhượng bộ như tỷ tỷ bây giờ vậy, nhưng sự nhượng bộ đó lại gieo hạt giống thù hận trong tim, sau này đã biến thành việc tỷ muội trở mặt không nhìn nhau nữa.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Dường như cô nương biết rất rõ chuyện của đời trước ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tiểu muội chỉ là suy đoán mà thôi. Lệnh đường có võ công cao nhất, là người lãnh tụ trong ba người đó, nhưng bà ấy cũng là người có tao ngộ bi thảm nhất.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Gia mẫu tự phế võ công, ẩn cư Phong Diệp Cốc tự nhiên là người bi thảm nhất mới đúng.

Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Thoạt nhìn thì tưởng như vậy, nhưng ít nhất lệnh đường còn có một người để tưởng nhớ, còn có một nhi tử để ký thác hi vọng. Còn mẫu thân của thiếp, bà bị Lý phu nhân giam cầm mười mấy năm, sống cuộc sống không thấy ánh mặt trời, so với lệnh đường thì số phận còn bi thảm hơn nhiều. Nhưng nếu so sánh với Lý phu nhân, e rằng bà còn hạnh phục hơn rất nhiều. Bề ngoài thì Lý phu nhân có vẻ tự do tự tại, được người đời kính trọng, nhưng bà ấy ngày đêm đều sống trong đau khổ dày vò, nỗi thống khổ về tinh thần ấy, gia mẫu là lệnh đường e rằng khó mà bì kịp ...
Lâm Hàn Thanh ngẩn người nói:
- Vì vậy mà bà đã trở thành người lạnh lùng tàn khốc, bất cận nhân tình.
Bạch Tích Hương nói:
- Cũng may Lý phu nhân có tu dưỡng thâm hậu. Nếu như đổi một người khác, thì thiếp sợ rằng người đó đã không thể sống được nữa. Lý phu nhân tri trì được mấy chục năm như vậy đã là bậc đại trí đại huệ rồi.
Lý Trung Huệ đột nhiên thở dài não nuột:
- Nghe Bạch cô nương nói, tiểu muội mới chợt nhớ ra là từ khi có ký ức đến giờ, tiểu muội chưa một lần thấy gia mẫu cười.
Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn Lý Trung Huệ chậm rãi nói:
- Lệnh đường tài hoa quán thế, nhưng lại ôm đầy oán hận trong lòng ? Bà ấy sống mấy chục năm ròng trong sự tịch mịch cô liêu. Nếu như đổ tại tình thế, bản thân khó tự chủ thì cũng không ai trách được bà, nhưng bà ấy vẫn cố gắng tri trì, bằng vào định lực của mình mà nén nỗi oán hờn xuống tận đáy lòng, chuyện này người thường nào thể làm được ?
Lý Trung Huệ nói:
- Bạch cô nương, gia mẫu giam cầm lệnh đường trong Hoàng Sơn Thế Gia, lẽ nào cô nương không hận bà ?
Bạch Tích Hương lắc đầu:
- Không hận, tiểu muội biết bên trong nhất định có nội tình. Có lẽ bà ấy giam cầm mẫu thân, nhưng thực sự lại có ý bảo vệ mẫu thân.
Chợt nghe Lý Trung Huệ quát lớn:
- Ai ?
Bạch Tích Hương cũng cao giọng nói:
- Tây Môn tỷ tỷ, mau đến đây đi, tiểu muội đã đợi rất lâu rồi.
Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Tây Môn Ngọc Sương vang lên:
- Khi các người rời khỏi Vạn Tùng Cốc thì ta đã nhận được báo cáo, nhất cử nhất động của các người đều trong vòng giám thị của ta cả.
Bạch Tích Hương nói:
- Chúng tôi đến đây chính là muốn gặp tỷ.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Không sợ ta giết chết các ngươi à ?
Bạch Tích Hương cũng lạnh lùng đáp:
- Chỉ sợ tỷ giết không nổi thôi, đừng nhiều lời nữa, hãy mau qua đây.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi bước đến, mục quang như điện quét lên mặt ba người một lượt rồi hỏi:
- Ngươi lại định dùng lời lẽ để thuyết phục ta nữa ư ?
Bạch Tích Hương lắc đầu:
- Tiểu muội chỉ muốn nói chuyện một lát mà thôi. Một thân võ công của tỷ tỷ có được không phải là dễ, chỉ cần tỷ không đi vào con đường cực đoan thì đại cục võ lâm ba mươi năm tới đã nằm gọn trong tay tỷ rồi.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Chỉ có một câu đó thôi sao ?
Bạch Tích Hương chỉ tay vào một tảng đá bên cạnh Lâm Hàn Thanh nói:
- Tỷ ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện.
Tây Môn Ngọc Sương định nói gì đó nhưng lại thôi, chậm rãi ngồi xuống:
- Có chuyện gì ngươi có thể nói được rồi ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Nghe khẩu khí của tỷ tỷ thì trận đại chiến này tỷ đã nằm chắc phần thắng rồi đúng không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Là thành hay bại mỗi bên đều chiếm một nửa.
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Muội thấy tỷ tỷ chỉ có một hai phần thắng mà thôi.
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy ?
Bạch Tích Hương nói:
- Tỷ tỷ đã động thủ với Lý phu nhân, vậy tỷ so với bà ấy thì thế nào ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Trong năm trăm chiêu khó mà phân thắng bại. Nhưng ngoại trừ Lý phu nhân ra ta nghĩ Hoàng Sơn Thế Gia không có ai đáng là đối thủ của ta nữa.
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Tiểu muội.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng:
- Ngươi ?
Bạch Tích Hương gật đầu, nghiêm sắc mặt nói:
- Tỷ tỷ không tin sao ?
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Nếu nhưu ta nghe không lầm, chỉ e rằng chính ngươi cũng có chút không tin.
Bạch Tích Hương nói:

- Sĩ biệt tam nhật, quát mục tương thị. Chúng ta đã không gặp nhau trong bảy ngảy rồi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta không tin trong bảy ngày ngươi có thể từ một người không biết võ công có thể luyện thành tuyệt kỹ chế phục được Tây Môn Ngọc Sương này.
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Chuyện này không khó, chúng ta có thể thử nghiệm ngay tại đây. Có điều trước khi chúng ta động thủ, tiểu muội muốn nói chuyện với tỷ.
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Nói chuyện gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Nói chuyện của bốn chúng ta !
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:
- Ngươi nói Lâm Hàn Thanh và ngươi ...
Bạch Tích Hương nói:
- Còn có tỷ tỷ và Lý Trung Huệ.
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu nói:
- Nếu như ngươi và Lâm Hàn Thanh muốn thoát khỏi vòng thị phi này, ta có thể giúp hai người rời khỏi nơi đây.
Bạch Tích Hương chầm rãi đứng dậy nhìn Lâm Hàn Thanh và Lý Trung Huệ một lượt rồi nói:
- Nếu tiểu muội động thủ với Tây Môn Ngọc Sương, hai người phải lập tức thoái lui.
Nói đoạn, nàng chuyển động mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương lạnh giọng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, trước giờ ta vẫn nghĩ ngươi là người thông minh, biết thức thời vị, không ngờ ngươi lại là kẻ ngông cuồng tự phụ đến vậy, Lâm Hàn Thanh nói rất đúng, ngươi đã bị cừu hận che khuất cả lý trí, ngươi đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà thì chưa cam tâm, ta sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn của Bạch Tích Hương này là thế nào ?
Trong lòng Tây Môn Ngọc Sương lúc nào cũng có đôi ba phần uý kị với Bạch Tích Hương, nay thấy nàng đứng dậy dùng lời lẽ nghiêm khắc giáo huấn mình thì không khỏi ngẩn người. Nàng thầm nhủ:
- Lẽ nào con nha đầu này đã sáng tạo nên kỳ tích, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã luyện thành tuyệt kỹ, chuyện này thật khiến người ta không thể nào tin được.
Tâm niệm chuyển động, nhưng ngoài miệng vẫn lẩm bẩm nói:
- Làm gì có chuyện như vậy ...
Bạch Tích Hương lạnh lùng:
- Nếu như ta đã có cơ sở, mấy ngày vừa rồi chỉ là ôn luyện lại một lượt thì

ngươi có tin không ?
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:
- Ta không tin, trừ phi ngươi để ta kiến thức một phen.
Bạch Tích Hương chau mày nói:
- Không được!
Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Bởi vì ta xuất thủ ra là không thể thu hồi.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi hỏi:
- Nói như vậy, ngươi chỉ có thể đánh ra một chiêu duy nhất thôi đúng không ?
Bạch Tích Hương khẽ biến sắc mặt:
- Ngươi có thể thử thì sẽ biết ngay mà ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Nói ra tâm nguyện của ngươi đi, bất luận kết cục của Hoàng Sơn đại hội này thế nào, chỉ cần Tây Môn Ngọc Sương ngày còn sống, ta nhất định giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.
Bạch Tích Hương chuyển động mục quang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:
- Lâm tướng công cũng đang tràn đầy oán ận trong lòng, mẫu thân của ta cũng đang bị Lý phu nhân giam cầm trong Hoàng Sơn Thế Gia.
Tây Môn Ngọc Sương liền nói:
- Vậy thì tốt rồi, nếu như Bạch cô nương chịu cùng ta liên thủ, như vậy hai chúng ta có thể ngạo thị võ lâm rồi.
Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:
- Ta chỉ muốn nói với ngươi rằng, ngoại trừ ngươi ra, chúng ta đều là những người mang oán hận trong lòng, nhưng chúng ta đều không giống như ngươi bị thù hận che mờ lý trí.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ồ, nói như vậy thì các ngươi thật độ lượng hơn ta rất nhiều.
Bạch Tích Hương nói:
- Nói thế cũng không phải, ta chỉ muốn nói rằng kết cục của bốn chúng ta thế nào đều do một mình Tây Môn Ngọc Sương ngươi quyết định.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Kết cục của bốn chúng ta ? Nghe ra thì hình như cả bốn người chúng ta đều có chung một vận mệnh vậy ?
Bạch Tích Hương gật đầu:
- Đúng vậy, Hoàng Sơn Thế Gia là trung tâm tạo nên ân oán của đời trước, nhưng Lâm tướng công và ba người chúng ta lại là vai chính của ân oán đời nay. Nếu như ngươi có thể nhẫn nại thì không những có thể đem lại cho

giang hồ mấy chục năm yên bình, mà còn có thể hoá giải ân oán của đời trước nữa.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi nói chuyện rất hay, có điều ta không thể tin ngươi được.
Nàng ngưng lại giây lát rồi tiếp tục:
- Nhưng ta vẫn muốn nghe kết cục của chúng ta mà ngươi liệu đoán đựoc.
Bạch Tích Hương nói:
- Ta sớm đã biết ngươi không thể nhẫn nại được mà.
Đột nhiên nàng trợn mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, những lời ta nói với ngươi hoàn toàn là sự thật, ngươi tin hay không thì tự quyết định lấy.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Được lắm , ngươi cứ nói đi, ta đây rửa tai lắng nghe.

Hồi 41

Lý Trung Huệ chau mày hỏi:
- Có chuyện gì ?
Nữ tỳ liền cung kính nói:
- Bên ngoài cốc có một đám người đến, người dẫn đầu tự xưng là Kiếm Vương Tử, không để cho tiểu tỳ vào thông báo đã xông vào đây rồi.
Lý Trung Huệ nói:
- Tại sao các ngươi không cản trở họ lại.
Nữ tỳ kia liền thanh minh:
- Bọn họ võ công cao cường, xuất thủ thương nhân. Tiểu tỳ phụng mệnh tiểu thơ không được hạ sát thủ nên đành nhượng bộ cho họ một phen.
Lý Trung Huệ nhíu mày:
- Giờ họ ở đâu ?
Nữ tỳ đáp:
- Đã vượt qua cửa cốc, chỉ sợ sắp vào đến đây rồi.
Lý Trung Huệ liền xua tay nói:
- Ta biết rồi, ngươi ra ngoài đi !
Nữ tỳ dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi.
Ải Tiên Chu Dật lạnh lùng nói:
- Kẻ nào to gan dám tự xưng là Kiếm Vương Tử ?
Chu Hải nói:
- Kiếm Vương chi tử, tự nhiên phải gọi là Kiếm Vương Tử rồi.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Kiếm Vương Tử bị Tây Môn Ngọc Sương đánh bại, trong lòng bất phục đã trở về Nam Hải mời phụ thân gã đến đây tham dự đại hội, hòng lấy lại mặt mũi. Không ngờ lại đến nhanh như vậy ?
Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, bốn gã kim giáp võ sĩ đã bước vào đại sảnh.
Theo sát sau lưng bốn gã là một thiếu niên ăn mặc hoa lệ.
Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang, nhìn kẻ mới đến một lượt, quả nhiên là Kiếm Vương Tử.
Kiếm Vương Tử ưỡn ngực bước thẳng vào đại sảnh, bất chợt thấy hơn trăm cặp mắt lạnh lùng đang nhìn gã, trong lòng không khỏi ngẩn ra.
Gã đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy người trong sảnh đều là thế ngoại cao nhân thì vẻ cao ngạo lúc mới vào đã bị mài mòn đi quá nửa.

Lý Trung Hụê cười lạnh một tiếng nói:
- Kiếm Vương Tử, thấy bản toà sao không hành lễ ?
Kiếm Vương Tử nhìn Lý Trung Hụê dò xét, thấy nàng tuổi còn nhỏ mà lại ngồi chủ vị liền hỏi:
- Lý cô nương là thân phận gì mà ta phải hành lễ ?
Hàn Sĩ Công liền quát:
- Đương kim minh chủ võ lâm.
Kiếm Vương Tử nhìn thấy hơn trăm cặp mắt lạnh lẽo đều phẫn nộ nhìn mình không khỏi ngẩn người giây lát, rồi ôm quyền nói:
- Kiếm Vương Tử tham kiến minh chủ.
Thân hình gã tuy to lớn, nhưng giọng nói thì dường như thở không ra hơi vậy.
Lý Trung Hụê nói:
- Các hạ đến thật nhanh, lệnh tôn, lệnh đường có đến đây không ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Trên đường tiểu vương về Nam Hải thì gặp được thuyền buồm gia phụ, gia mẫu đang đi về trung nguyên.
Lý Trung Hụê nói:
- Lệnh tôn cũng đến à ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương kiêm trình ngày đêm nên mới đến sớm, gia phụ mẫu đi sát phía sau, nếu nhanh thì mai sẽ đến, chậm thì cũng không quá ba ngày.
Ải Tiên đột nhiên lên tiếng hỏi:
- Danh hiệu của lệnh tôn là gì ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương hiệu là Kiếm Vương Tử, tự nhiên gia phụ gọi là Kiếm Vương.
Chu Dật hỏi:
- Ta hỏi tên của ông ta kia, lẽ nào ông ta họ Kiếm tên Vương chắc ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Con không được nói tên huý của cha, tiểu vương không thể tuỳ tiện nói ra cho các hạ được.
Chu Dật tức giận quát:
- Nếu ta bắt ngươi phải nói thì sao ?
Kiếm Vương Tử lạnh lùng nói:
- Các hạ là nhân vật thế nào mà dám vô lễ với tiểu vương như vậy ?
Chu Dật lạnh lùng:
- Ngay cả Lão tử của ngươi cũng không dám nói chuyện với ta như vậy đâu. Tên tiểu oa nhi này thật vô lễ.
Kiếm Vương Tử lạnh giọng quát:
- Tên lùn đáng gét, dám vô lễ với tiểu vương, để ngươi sống chỉ chật đất mà

thôi.
Nói đoạn gã phất tay một cái, hai tên kim giáp võ sĩ lập tức lao về phía Ải Tiên Chu Dật.
Chu Dật cười lạnh một tiếng, song chưởng cách không đánh ra.
Không ai kịp thấy lão ra đòn thế nào, chỉ thấy hai gã Kim Giáp võ sĩ hự lên một tiếng, song sòng lùi lại ba bước, hai tay ôm ngực tỏ vẻ đau đớn, rồi quỳ gục xuống.
Ải Tiên Chu Dật này trên giang hồ giống như là một con thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ai ai cũng biết lão ta võ công cao cường, nhưng rất ít người được thấy lão xuất thủ. Lúc này thấy lão mới chỉ thuận tay đánh ra một chiêu mà uy thế đã như vậy, mọi người đều không khỏi ngẩn người ngạc nhiên.
Kiếm Vương Tử mắt thấy hai tên kim giáp võ sĩ của mình bị người đánh một chưởng đã thọ trọng thương, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng vì thể diện gã không thể lui bước được. Chỉ thấy hữu thủ gã đưa lên rút trường kiếm sau lưng ra rồi lạnh lùng nói:
- Mau báo danh hiệu ra, tiểu vương không giết kẻ vô danh tiểu tốt.
Chu Dật cười lạnh một tiếng:
- Được lắm, để lão phu giáo huấn tiểu tử ngươi một trận rồi nói chuyện với phụ thân ngươi sau !
Tang Nam Tiều chợt bước lên trước một bước đứng chặn giữa hai người lạnh giọng nói:
- Chúng ta đến đây để tương trợ cho Lý cô nương hay để tàn sát lẫn nhau ?
Chu Dật nói:
- Tên tiểu oa nhi này cứ tự xưng tiểu vương này, tiểu vương nọ thật làm người ta khó chịu.
Tang Nam Tiều nói:
- Chuyện nhỏ không nhịn làm sao làm được việc lớn. Chu ải tử ngươi hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay lẽ nào lại không hiểu điều này ?
Ải Tiên Chu Dật tính khí kiêu ngạo, bất luận là ai cũng chẳng nể mặt, duy chỉ có Tang Nam Tiều thì dường như lão vô cùng nhẫn nại, chỉ thấy lão đằng hắng một tiếng rồi nói:
- Tang huynh nói đúng.
Đoạn lão chuyển động mục quang nhìn Kiếm Vương Tử, cười lạnh một tiếng nói:
- Người lớn không chấp với trẻ con, món nợ này ta sẽ tính với phụ thân ngươi.
Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều sáng rực lên nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:
- Còn ngươi thì thế nào ?
Kiếm Vương Tử chậm rãi đút kiếm vào bao nói:

- Tiểu vương cũng không phải kẻ hiếu chiến.
Trong nháy mắt một trường phong ba đã bị Tang Nam Tiều dùng một hai câu nói mà dập tắt.
Lý Trung Huệ hướng hai đạo tinh quang nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:
- Kiếm Vương Tử, các hạ đến đây làm gì ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Tiểu vương đến đây tham dự đại hội, đồng thời muốn thách đấu với những cao nhân của võ lâm Trung Nguyên.
Lý Trung Huệ nói:
- Nói như vậy là các hạ đối đầu với chúng ta ?
Kiếm Vương Tử lắc đầu:
- Không phải như vậy.
Lý Trung Huệ nói:
- Là địch hay bạn trước khi lệnh tôn đến đây ta nghĩ các hạ cũng khó mà tác chủ được.
Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói:
- Minh chủ là người lãnh đạo quần hùng, tự nhiên khí độ cũng phải hơn người, bất luận hắn ta đến có ý gì cũng nên cho hắn một chỗ ngồi.
Lý Trung Huệ trầm ngâm giây lát rồi nói:
- Kiếm Vương Tử, bất luận các hạ đến đây làm gì, nhưng đã đến Hoàng Sơn Thế Gia của ta rồi thì ta đều lấy lễ đón tiếp, mời ngồi !
Kiếm Vương Tử đưa mắt quan sát tình hình một lượt rồi chậm rãi ngồi xuống.
Lý Trung Huệ lại nói:
- Vừa nãy có chuyện xảy ra làm ngắt lời Chu lão tiền bối. Lão tiền bối có thể nói tiếp được rồi !
Ải Tiên Chu Dật nói:
- Nếu lệnh đường không đến thì lão phu nói cũng vô dụng.
Lý Trung Huệ ngẩn người, không biết nói với lão thế nào cho thoả đáng thì chợt thấy mẫu thân thân vận bạch y, sắc mặt lạnh băng bước vào. Nàng liền nói:
- Gia mẫu đến rồi, lão tiền bối có gì xin cứ nói !
Ải Tiên Chu Dật quay lại nhìn Lý phu nhân, chậm rãi nói:
- Đã lâu không gặp !
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Có chuyện gì mà không gặp ta không được ?
Chu Dật nói:
- Không biết làm sao mà Tây Môn Ngọc Sương tìm được nơi hạ lạc của Đoạn Kiếm phu nhân, đã mời bà ta đến đây rồi.
Lý phu nhân nói:

- Chuyện này ta đã biết rồi.
Chu Dật nói:
- Ai đã nói cho phu nhân biết ?
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Ai nói cũng vậy thôi.
Chu Dật khẽ chau mày nói:
- Sau khi Lý Đông Dương chết đi, chỉ sợ phu nhân không cười được lấy một lần, khiến cho bạn bè năm xưa của Hoàng Sơn Thế Gia đều không ai dám đến đây thăm viếng nữa.
Lý phu nhân vẫn giữ thần sắc lạnh lùng hỏi:
- Chỉ có hai câu đó thôi sao ?
Chu Dật nói:
- Tại hại nghìn dặm xa xôi đến đây báo tin, không ngờ phu nhân lại biết rồi.
Hai đạo mục quang sắc lạnh của Lý phu nhân chầm chậm quét lên mặt Chu Dật và Chu Hải rồi nói:
- Nếu như ông ấy không kết giao với mấy vị hảo bằng hữu như các người thì có lẽ giờ này vẫn còn tại thế.
Nói đoạn bà liền quay người chậm rãi bỏ đi.
Lý Trung Hụê vội lên tiếng ngăn lại:
- Mẫu thân lưu bộ !
Lý phu nhân quay đầu lạnh lùng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lý Trung Hụê nói:
- Thiên hạ anh hùng, chưởng môn các phái đều vô cùng kính ngưỡng mẫu thân, mong người ở lại cùng mọi người thương nghị đại cục.
Lý phu nhân nói:
- Con đã đem đến cho ta bao nhiêu phiền phức thế chưa đủ hay sao ?
Nói đoạn bà đưa mắt nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:
- Người này là ai ?
Lý Trung Hụê liền đáp:
- Kiếm Vương Tử !
Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục thần sắc lạnh lùng:
- Ngươi tự xưng Kiếm Vương Tử, tự nhiên lệnh tôn phải là Kiếm Vương rồi.
Kiếm Vương Tử nói:
- Không sai, gia phụ chính là Kiếm Vương.
Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lý phu nhân chợt hiện sát cơ, chỉ nghe bà lạnh lùng hỏi tiếp:
- Lệnh tôn cũng tham gia Hoàng Sơn đại hội này chứ ?
Kiếm Vương Tử nói:

- Gia phụ và gia mẫu đều đến tham dự kỳ đại hội này.
Lý phu nhân liền nói:
- Vậy thì tốt lắm.
Nói rồi bà không để ý đến Kiếm Vương Tử nữa, quay người bỏ đi.
Ải Tiên Chu Dật nói:
- Ôi, từ khi Lý Đông Dương mất đi, Lý phu nhân càng ngày càng thay đổi một cách quái lại.
Tang Nam Tiều nói:
- Theo lão phu thấy thì những người ở trong sảnh đường này chỉ cần người người đều dũng cảm xông lên, không sợ cái chết, như vậy là đủ để kháng cự với Tây Môn Ngọc Sương rồi.
Nói đoạn lão chuyển động mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Lý minh chủ, lão khiếu có mấy câu không thể không nói trước, tránh để sau này minh chủ điều động nhân thủ gặp bất tiện.
Lý Trung Hụê mỉm cười:
- Lão tiền bối cứ nói !
Tang Nam Tiều gật đầu đáp:
- Lão khiếu hôm nay đến đây trợ chiến tuyệt đối không phải vì cô nương là minh chủ võ lâm. Bất luận minh chủ võ lâm là ai thì cũng không liên quan đến lão. Vì thế có thể nói lý do lão đến đây hoàn toàn là do di ngôn của tiên chủ, trong mắt lão khiếu cô nương vẫn là Huyền Tinh giáo chủ, vì thế lão khiếu đã dẫn rất nhiều thủ hạ tinh nhuệ của Huyền Tinh Giáo đến đây.
Lý Trung Hụê gật đầu nói:
- Điều này vãn bối biết.
Tang Nam Tiều liền nói tiếp:
- cô nương biết đựoc thì tốt, vậy khi phân phối người hãy nhớ để Huyền Tinh Giáo là một lực lượng độc lập do lão phu chỉ huy.
Lý Trung Hụê nói:
- Lão tiền bối hào khí ngút trời, một lời nặng tựa núi thái sơn, vãn bối vô cùng khâm phục.
Tang Nam Tiều khẽ chớp chớp con mắt duy nhất, chậm rãi nói:
- cô nương đã được anh hùng thiên hạ đề cử làm Võ Lâm minh chủ, tự nhiên sẽ không có thời gian lo việc của Huyền Tinh Giáo nữa, sau khi trận đại kiếp này qua đi, bất luận Huyền Tinh giáo còn bao nhiều người còn sống, mong cô nương lấy thân phận giáo chủ ra triệu tập họ lại rồi tuyên bố giải tán Huyền Tinh giáo. Cô nương là giáo chủ, bọn họ sẽ không thể nào phản đối được.
Lý Trung Hụê gật đầu đáp:
- Được lắm, cứ theo chủ ý của tiền bối mà làm.
Tang Nam Tiều không nói gì nữa, chậm rãi bước về chỗ ngồi.

Quần hào trong sảnh có một số người không biết nội tình, trong lòng thầm nhủ:
- Thì ra Huyền Tinh giáo là do Tang Nam Tiều chủ sử, thật là thần bí, nan trắc khó dò.
Lý Trung Huệ chậm rãi đưa mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt nói:
- Trong các vị còn ai có ý kiến khác nữa không ?
Nàng liên tiếp hỏi mấy câu liền, rồi chậm rãi quét mục quang lên quần hào lượt nữa sau đó mới cao giọng nói:
- Có vị nào cho rằng Lý Trung Huệ niên kỷ còn nhỏ, không thể quyết định đại sự, không muốn nghe lệnh của bản toà thì xin mời lên tiếng.
Quần hào im lặng như tờ đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng phản ứng.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Được, nếu chư vị đã xem trọng bản toà như vậy thì cuộc nghị sự này tạm thời kết thúc ở đây, các vị cho bản toà thời gian suy nghĩ về ý kiến của mọi người, sau đó mới cho người truyền đạt đến các vị ý của bản toà.
Mục quang của toàn bộ quần hào trong sảnh đều tập trung vào Lý Trung Huệ, không ai nói tiếng nào.
Lý Trung Huệ mỉm cười nói tiếp:
- Đại địch trước mắt, mong rằng các vị có thể đồng tâm hiệp lực để đẩy lui cường địch. Hoàng Sơn Thế Gia nhân thủ không nhiều, nếu có chỗ nào sơ suất mong các vị rộng lượng bỏ quá cho.
Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn Lý Văn Dương:
- Các vị có yêu cầu gì, xin cứ đến tìm gia huynh.
Nàng nói xong liền đứng dậy chậm rãi bước ra ngoài.
Lâm Hàn Thanh đã được Bạch Tích Hương dặn dò, trước khi Tây Môn Ngọc Sương xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia tạm thời không nên đi gặp mẫu thân, trong lòng tuy vô cùng sốt ruột nhưng vẫn cố nén lại. Sau khi rời đại sảnh, chàng liền đi thẳng về Thính Tùng Lâu.
Bạch Tích Hương đứng ở cửa đón chàng về, mỉm cười ôn nhu hỏi:
- Lý Trung Huệ quyết định thế nào ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Lúc này vẫn còn chưa biết kế hoạch của nàng ta ra sao, nhưng hình như nàng đã có tính toán cả rồi,
Bạch Tích Hương đưa cho chàng một chén trà, nhu mì nói:
- Chàng uống chén trà này đi, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục nói chuyện với thiếp.
Lâm Hàn Thanh đón lấy chén trà trong tay Bạch Tích Hương, uống một hớp rồi kể lại tường tận tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong đại sảnh cho Bạch Tích Hương nghe.
Bạch Tích Hương đứng bên cạnh Lâm Hàn Thanh lắng nghe, đợi cho đến

khi Lâm Hàn Thanh nói hết nàng mới mỉm cười nói:
- Lý Trung Huệ đã có chủ ý trong lòng rồi, chẳng qua là nàng muốn biểu thị thân phận minh chủ của mình trước mặt quần hào thôi.
Nói đoạn nàng chậm rãi bước đến một chiếc ghế ngồi xuống nói tiếp:
- Tình hình trước mắt có vẻ rất yên tịnh, thực ra thì vô cùng hỗn loạn. Những ân oán phức tạp của hai đời đã biến Hoàng Sơn đại hội thành một trận chiến vô cùng khó khăn, một trận chiến của trí và dũng.
Bạch Tích Hương thở ra một hơi dài rồi mỉm cười nói:
- Lâm lang, chàng hãy dụng tâm luyện tập Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm cho tốt, thiếp muốn chàng phải tạo nên tiếng vang ở trong đại hội này, khiến thiên hạ anh hùng cảm nhận được rằng ngôi vị chúa tể giang hồ đã trở về với nam nhân.
Lâm Hàn Thanh khẽ mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại bị Bạch Tích Hương đưa tay ngăn lại, cướp lời nói:
- Chàng đừng hỏi nhiều nữa, bây giờ chàng không thể phân tâm, biết càng ít việc thì càng tốt.
Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:
- Ta đành nghe nàng an bài vậy.
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Đương nhiên rồi, thiếp đã là thê tử của chàng, lẽ nào lại đi hại chàng.
Thời gian trôi qua như bóng câu ngoài cửa sổ, Lâm Hàn Thanh ở một mình một căn phòng, luyện tập kiếm chưởng, toàn bộ tinh thần tập trung vào việc luyện võ, không biết đã mấy ngày trôi qua rồi.
Một hôm, trời còn chưa sáng Bạch Tích Hương đã gõ cửa bước vào. Nàng nhìn chàng mỉm cười nói:
- Lâm lang, chàng luyện tập đến đâu rồi ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đã có chút tiến bộ.
Bạch Tích Hương nói:
- Vậy thì tốt lắm, hôm nay chàng có thể thể hiện thân thủ rồi.
Lâm Hàn Thanh sửng sốt:
- Sao cơ ? Hôm nay đã là Hoàng Sơn đại hội rồi ư ?
Bạch Tích Hương gật đầu đáp:
- Đúng vậy, mấy ngày gần đây Lý Trung Huệ đột nhiên có thêm rất nhiều tự tin.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Tại sao ?
Bạch Tích Hương nói:
- Bởi vì nàng ta không hề đến tìm thiếp.
Lâm Hàn Thanh nhìn chăm chú lên khuôn mặt thanh tú của Bạch Tích

Hương, chỉ thấy nó đã có sắc hồng nhuận, tinh thần nàng cũng có vẻ tốt lên rất nhiều. Chàng liền mỉm cười nói:
- Sức khoẻ nàng đã tốt lên đúng không ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Đúng vậy, thiếp đã đỡ nhiều ...
Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Võ công của chàng tuy đại tiến nhưng những người biết đươc chuyện này thì chỉ có chàng, thiếp với hai ả nha đầu. Lý Trung Hụê cũng không còn trọng thị chàng nữa, nàng ta sẽ không cho chàng một vị trí quan trọng đâu.
Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Vậy ta phải làm gì ?
Bạch Tích Hương mỉm cười:
- Chàng cứ đi theo nàng ta, nhưng nhớ không được tuỳ tiện xuất thủ.
Lâm Hàn Thanh gật đầu:
- Ta sẽ nhờ kỹ lời dặn của nàng.
Nói đoạn chàng liền bước ra khỏi phòng. Đột nhiên chàng quay người lại hỏi:
- Còn nàng thì sao ?
Bạch Tích Hương cười đáp:
- Thiếp tự nhiên sẽ hiện thân vào lúc thích hợp. Chàng đi đi ! Đừng lo cho thiếp !
Lâm Hàn Thanh đột nhiên nghiêm nét mặt nói:
- Nàng phải bảo trọng đấy !
Bạch Tích Hương nói:
- Thiếp sẽ vì Lâm lang mà tự lo cho mình.
Lâm Hàn Thanh khẽ gật đầu, rời khỏi Thình Tùng Lâu, chàng liền đi một mạnh đến đại sảnh.
Dọc đường vô cùng tĩnh mịch, những nữ tỳ thường ngày ẩn nấp trong rừng cây nay cũng không thây đâu nữa.
Lâm Hàn Thanh thầm đoán định những nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia này đã được Lý Trung Hụê tập trung lại vào một chỗ khác rồi.
Khi chàng bước vào đại sảnh, chỉ thấy bên trong đã tập trung rất nhiều người. Hàng bên trái do Thần Phán Chu Hải dẫn đầu, tiếp đó là Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba, Côn Luân Kim Phất Đạo Trưởng, Thiên Nam Nhị Quái Thường Kiếm và Bạch Phát Long Bà, rồi đến Hoàng Phủ Trường Phong, Kim nương nương, Bàng Thiên Hoá, Tri Mệnh Tử ...
Hàng bên phải do Lý Văn Dương đứng đầu, phía sau có Hàn Sĩ Công, Hoàng Phủ Lan và hơn mười người tuổi còn khá trẻ.
Lâm Hàn Thanh tuy không biết những người này là ai nhưng cũng thầm đoán đây đều là những nhân vật này đều là bá chủ một phương.

Nhưng chàng tuyệt nhiên không thấy đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đâu, cả Tang Nam Tiều và người của Huyền Tinh giáo cũng chưa đến, Kiếm Vương Tử cũng không thấy bóng dáng đâu.
Quần hào trong đại sảnh dường như đang đợi điều gì đó, ai nấy mặt mày nghiêm túc, không nói tiếng nào.
Lâm Hàn Thanh ước lượng tình thế rồi chậm rãi bước đến đứng ở hàng bên phải.
Hoàng Phủ Lan nhích người sang nhường cho chàng một chỗ trống rồi thấp giọng nói:
- Lâm huynh, mau đến đứng đây. Minh chủ sắp giá đáo rồi !
Lâm Hàn Thanh vừa ổn định chỗ đứng thì Lý Trung Huệ chậm rãi bước ra. Bên trái nàng nàng Dư Tiểu Long, thân vận kình trang, lưng đeo bội kiếm, bên phải là nữ tỳ thân cận của Lý phu nhân, Truy Vân, đầu đội mũ sa che kín mặt, lưng đeo song kiếm, bên thắt lưng còn đeo một túi vải.
Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân Thần, Sát, Quỷ, Hồn cũng đi sát phía sau hộ giá.
Lâm Hàn Thanh thầm tán thưởng:
- Thật oai phong ! Thật là thần khí !
Lý Trung Huệ lúc này thân vận thanh y, bên ngoài khoác một tấm chiến bào. Chỉ thấy mục quang nàng chuyển động quét lên mặt quần hào một lượt rồi chậm rãi nói:
- Làm phiền các vị đợi đã lâu.
Quần hào liền ôm quyền đồng thanh nói:
- Tham kiến minh chủ !
Lý Trung Huệ cúi người hoàn lại một lễ nói:
- Đại cuộc giang hồ sau này có rơi vào ma đạo hay không chủ yếu là quyết định trong trận đại chiến này, mong chư vị cùng hiệp lực đồng tâm, chung sức chung lòng để chống lại cường địch.
Quần hào liền đồng thanh nói:
- Chúng tôi xin đợi lệnh của minh chủ.
Lý Trung Huệ ngẩng đầu nhìn trời nói:
- Tây Môn Ngọc Sương sắp đến đây rồi, trong chư vị nếu có ai không muốn tham gia vào trường thị phi ân oán này có thể lập tức rời khỏi đây.
Quần hào lại đồng thanh đáp:
- Chúng tôi có chết cũng khôi hối hận.
Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:
- Xem ra Lý Trung Huệ sớm đã có tính toán rồi.
Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng người xướng lên:
- Tây Môn Ngọc Sương bái sơn !
Lý Trung Huệ liền đưa tay vẫy nhẹ:

- Ta biết rồi.
Đoạn nàng chuyển động mục quang nhìn quần hào nói:
- Chúng ta không thể thất lễ. Ta phải ra tiếp đón nàng ta vào đây !
Nói rồi nàng liền bước thẳng ra bên ngoài đại sảnh.
Truy Vân và Dư Tiểu Long đi hai bên tả hữu, Chu Hải và Lý Văn Dương dẫn theo quần hào lão thiếu đi sát sau lưng Lý Trung Huệ.
Khi mọi người đến cốc khẩu thì Tây Môn Ngọc Sương đã đứng đó từ bao giờ.
Hôm nay Tây Môn Ngọc Sương vẫn mặc kình trang, sau lưng đeo hai thanh trường kiếm, ở eo cuốn một dây lưng bằng da giao cắm vô số đoản kiếm nhỏ.
Lý Trung Huệ cúi người hành lễ nói:
- Tiểu muội nghênh tiếp chậm chễ, mong Tây Môn thư thư lượng thứ !
Nhân cơ hội nói chuyện, nàng liền đưa mắt quan sát tình hình đối phương, chỉ thấy sau lưng Tây Môn Ngọc Sương là bốn nữ tỳ, người nào cũng đeo song kiếm sau lưng, phía sau nhân ảnh chuyển động, khẳng định không dưới mười người.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Lý minh chủ cần gì phải dùng lời lẽ đường mật với ta, đã coi nhau là kẻ địch thì đâu cần giả tình giả nghĩa, nói những lời khách khí như vậy ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nghĩa vụ của địa chủ tiểu muội không thể không tận, xin mới thư thư nhập cốc uống trà !
Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy :
- Ngươi đã bày yến tiệc gì rồi ?
Lý Trung Huệ nói:
- Thư thư nặng lời rồi, bất quá tiểu muội chỉ chuẩn bị mấy chén trà thơm, mời thư thư vào nói mấy lời tâm tình thôi mà !
Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn thủ hạ của mình một lượt rồi lạnh lùng hỏi:
- Ngươi chỉ mời một mình ta hay là mời cả những người theo ta đến nữa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Hoàng Sơn Thế Gia tuy ở nơi hoang sơn dã lãnh, nhưng cũng đã chuẩn bị đủ để đãi khách.Bất luận thư thư mang theo bao nhiêu người, tiểu muội cũng có thể tiếp đãi đầy đủ.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Lý minh chủ thật rộng rãi !
Lý Trung Huệ nói:
- Theo lý là phải như vậy, xin mời thư thư nhập cốc !
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắn nhìn quần hào sau lưng Lý Trung Huệ một

lượt rồi chậm rãi nói:
- Từ đây vào đại sảnh của Hoàng Sơn Thế Gia còn một đoạn đường dài vô cùng hiểm yếu, ngươi dẫn sói vào nhà như vậy không phải là hành động của kẻ trí đâu.
Lý Trung Huệ lạnh lùng đáp:
- Không cần thư thư phải lao tâm vì tiểu muội.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi nhất định chiêu đãi chúng ta ?
Lý Trung Huệ mỉm cười gật đầu:
- Đúng vậy.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Để ta xem ngươi và Bạch Tích Hương đã bày ra kế hoạch độc ác gì ...
Đoạn nàng quay lại nói với bốn nữ tỳ:
-Mời bọn họ cùng nhập cốc, nói rằng Lý minh chủ bày tiệc tiếp đãi chúng ta.
Nữ tỳ vâng dạ một tiếng rồi quay người chạy đi.
Tây Môn Ngọc Sương cất bước đến trước mặt Lý Trung Huệ.
Thần Phán Chu Hải liền bước lên một bước chắn trước mặt Lý Trung Huệ nói:
- Lý minh chủ lấy lễ tiếp đãi, Tây Môn cô nương cũng nên biết điều một chút !
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nhìn Chu Hải nói:
- Ngươi tránh ra cho ta !
Chu Hải lắc đầu nói:
- Lệnh tôn năm xưa hành tẩu giang hồ nhờ thủ đoạn ác độc mà vang danh thiên hạ, vì vậy chúng tôi không thể không đề phòng cô nương được.
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đặt tay lên thắt lưng rút ra một thanh đoản kiếm nói:
- Nếu như ta muốn giết Lý Trung Huệ thì dựa vào ngươi liệu có bảo hộ nổi không ?
Chu Hải thầm vận chân khí, chăm chú nhìn đoản kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương có tài nghệ kinh nhân gì xin cứ ra tay, lão khiếu tuy bất tài nhưng cũng xin đựơc thử một phen.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi nói:
- Ta chỉ muốn cho lão kiến thức một phen, mở mang tầm mắt.
Nói đoạn nàng liền chậm rãi đưa cao đoản kiếm trong tay lên.
Lúc này quần hào trong cốc đều không biết Tây Môn Ngọc Sương sẽ làm gì, mọi người đều tập trung tinh thần, nghiêm mật giới bị, dề phòng thủ ngọn đoản kiếm trong tay nàng ta. Tây Môn Ngọc Sương khẽ vẫy nhẹ cổ tay một cái, đoản kiếm liền bay vút lên không trung, khi bay đựơc khoảng hai ba

trượng thì dường như hết lực, nhanh chóng rơi xuống đất.
Quần hào thây vậy đều khẽ chau mày thầm nhủ:
- Đây là trò gì vậy ? Ngay cả một người bình thường cũng có thể làm được như vậy !
Chỉ thấy hàn quang loé lên, lại có hai thanh đoản kiếm nữa được Tây Môn Ngọc Sương phóng ra, mục tiêu chính là thanh đoản kiếm đang sắp rơi xuống đất.
Tình hình liền phát sinh biến hoá.
Thanh đoản kiếm thứ nhất đã rơi đượcc chừng hai trượng thì đột nhiên bị thanh thứ hai kích trúng, bay ngoặt sang hướng khác.
Tiếp theo thanh đoản kiếm thứ ba đã bay tới kích tiếp vào thanh đoản kiếm thứ nhất.
Thanh đoản kiếm thứ nhất bị thanh kiếm thứ ba kích trúng liền đột nhiên chuyển hướng bay thẳng về phía Lý Trung Huệ.
Truy Vân liền vung tay đánh ra một kiếm nhanh như gió.
Chỉ nghe đang một tiếng vang lên, thanh đoản kiếm của Tây Môn Ngọc Sương đã bắn sang một bên.
Đúng lúc này, thanh đoản kiếm thứ hai cũng bị thanh thứ ba kích trúng, chuyển hướng bắn vọt vào người Lý Trung Huệ.
Truy Vân khẽ chau màu, huy kiếm kích tới.
Ả ta xuất thủ chuẩn xác, kích trúng lưỡi kiếm làm nó bay vọt ra xa.
Chỉ thấy thanh đoản kiếm thứ hai bắn lên không, rồi đột nhiên lại chuyển hướng bắn về phía Lý Trung Huệ.
Thì ra khi Tây Môn Ngọc Sương ném đoản kiếm ra đã thần vận ám kình vào đó. Mới nhìnt hì tưởng đoản kiếm bay chậm, lại còn lắc lư không ổn định, nhưung thực bên trong kiếm có một loại nội kình đặc biệt, nếu như người ngăn cản nó không biết chuyện này thì tất sẽ bị thương.
Truy Vân thấy đoản kiếm bị mình đánh trúng bay lên không rồi lập tức bắn ngược về phía Lý Trung Huệ, trong lòng kinh hãi, muốn huy kiếm cản lại cũng không kịp nữa.
Lý Trung Huệ thông minh dị thường, thấy kiếm thế có phần quái dị, không dám xuất kiếm ngăn cản mà chỉ lách người tránh sang một bên.
Đúng lúc đó thanh đoản kiếm thứ ba lại bắn đến chỗ đứng mới của nàng.
Lý Trung Huệ biết trong kiếm có hàm súc ám kình, nếu như xuất kiếm cản lại không những không được mà chính bản thân còn bị thương, liền hoành thân nhảy lùi hai bước.
Chỉ thấy thanh đoản kiếm thứ hai sau khi kích trúng một tảng đá liền bật lên tiếp tục bắn về phía Lý Trung Huệ.
Thủ pháp ám khí kỳ diệu của Tây Môn Ngọc Sương khiến toàn bộ quần hào trong cốc đều lắc đầu kinh hãi.

Truy Vân vừa xuất một kiếm sai lầm, lúc này không dám tuỳ tiện xuất thủ nữa, đành thấp giọng nhắc nhở Lý Trung Huệ:
- Cô nương, cẩn thận ám khí phía sau.
Lý Trung Huệ nghe vậy liền lập tức tung mình nhảy lên.
Chỉ nghe roạt một tiếng vang lên, thanh kiếm thứ ba đã bay sượt qua trân Lý Trung Huệ.
Tây Môn Ngọc Sương bắn ra ba thanh đoản kiếm liền cho tay vào thắt lưng rút ra hai thanh nữa, nhưng vẫn chưa phát đi.
Lý Trung Huệ vừa tránh được thanh kiếm thứ hai thì thanh thứ ba đã đột ngột chuyển ngoặt, bắn ngược về phía Lý Trung Huệ lần nữa.
Hai thanh đoản kiếm khiến cho Lý Trung Huệ luống cuống tay chân, không những làm cho Lý Trung Huệ cảm thấy xấu hổ mà ngay cả quần hào có mặt tại trường cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Lý Trung Huệ là thân phận minh chủ chí tôn, vậy mà mới xuất thủ đã bị thương dưới ám khí của Tây Môn Ngọc Sương, thì thật là điều đáng hận. Mọi người ai cũng muốn giúp nàng, nhưng đều không biết phải giúp thế nào cho phải.
Đáng sợ nhất là hai thanh đoản kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương vẫn còn chưa phát ra, chỉ ba thanh đầu đã khiến Lý Trung Huệ đối phó không nổi, giờ thêm hai thanh nữa thì e rằn việc nàng bị thương là không thể tránh khỏi.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Lý minh chủ, chỉ cần dụng tâm một chút thì có thể đánh rơi hai thanh đoản kiếm đó rồi !
Nói đoạn, hay tay liền vung lên, hai thanh đoản kiếm song song bay rút ra.
Chỉ nghe đinh đinh đang đang vang lên, cả bốn thanh đoản kiếm đều rơi xuống đất.
Lý Trung Huệ mỉm cười nhạt nhẽo nói:
- Tây Môn Ngọc Sương thư thư không cần thể hiện tuyệt kỹ, tiểu muội đã biết thư thư võ công cao cường, đợi cho tiểu muội tận hết nghĩa địa chủ rồi sẽ đến lúc thư thư thi triển tuyệt thế võ công.
Tây Môn Ngọc Sương chăm chú nhìn Lý Trung Huệ một hồi rồi nói:
- Ta thật khâm phục tu dưỡng của cô nương đấy, nếu như là không phải báo phụ mẫu chi cừu thì chỉ cần dựa vào điểm này là ta đã có thể lập tức rời khỏi Vạn Tùng Cốc rồi.
Nói đoạn nàng liền cúi người nhặt bốn thanh đoản kiếm liên cắm lại vào dải thắt lưng.
Lý Trung Huệ mỉm cười:
- Việc đã đến nước này, thư thư cũng không cần nói lời khách khí làm gì nữa ! Xin mời nhập cốc !
Trong lúc Tây Môn Ngọc Sương phát ám khí thì thủ hạ của nàng đã lục tục

kéo đến của cốc.
Lý Trung Hụê chuyển động mục quang, quan sát một lượt, chỉ thấy ngoại trừ lão nhân áo vàng có con quái điểu ra, còn có mấy chục võ sĩ vận áo ngũ sắc, ai cũng mang theo binh khí, theo sau là mười hai thanh y tỳ nữ, người nào cũng đeo trường kiếm sau lưng. Phía sau còn có mấy chục quái nhân tóc dài, đầu bịt vải đen che kín mặt. Nhưng làm nàng chú ý đến nhất là một cố kiệu màu trắng do hai trung niên phụ nhân khiêng đến, màn kiệu đóng kín, không thể nhìn được xem bên trong là nhân vật nào.
Theo sau cỗ kiệu trắng là một lão nhân đầu đội mũ sa mỏng màu vàng và một trung niên phụ nhân.
Trên tấm sa của lão nhân có viết: "Không cần thông danh báo tánh, cứ chưởng là phân sinh tử"
Tiếp theo là Trình Thạch Công và hai đồ đệ giống như cương thi của lão.
Lý Trung Hụê khẽ cau mày thầm nhủ:
- Không biết Tây Môn Ngọc Sương tìm ở đâu ra những nhân vật kỳ quái thế này ?
Chợt nghe Tây Môn Ngọc Sương cười khanh kháhc nói:
- Lý minh chủ, cô nương muốn quan sát thực lực của ta thế nào đúng không ?
Lý Trung Hụê nói:
- Thư thư nặng lời rồi.
Nói rồi cũng không tiện nhìn tiếp, nàng liền quay người bước đi, quần hào đi sát phía sau hộ vệ.
Tây Môn Ngọc Sương liền bước lên đi song song với Lý Trung Hụê mỉm cười hỏi:
- Bạch Tích Hương đã chết chưa ?
Lý Trung Hụê chưa kịp đáp lời thì Lâm Hàn Thanh đã tranh nói trước:
- Nàng còn đang sống rất khoẻ mạnh, tại sao cô nương lại trù ẻo nàng chết đi ?
Tây Môn Ngọc Sương quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh, cười khẩy nói:
- Ta đang nói chuyện với minh chủ của các người/
Nói đoạn nàng chuyển động mục quang nhìn Lý Trung Hụê hỏi:
- Người này có thân phận gì ?
Lý Trung Hụê liền hỏi:
- Sao ? Ngay cả Lâm Hàn Thanh mà thư thư cũng không nhận ra ư ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Lúc song phương đối địch biết càng ít người càng tốt.
Lâm Hàn Thanh đằng hắng một tiếng nói:
- Tây Môn cô nương không cần tự cao tự đại, theo tại hạ thấy cô nương vị tất đã thắng nổi trận chiến lần này.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Nhất định là Bạch Tích Hương nói với chàng phải không.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Không cần Tích Hương xuất thủ, tại hạ cũng có thể tiếp cô nương mấy chiêu.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn Lâm Hàn Thanh với vẻ khinh thường, rồi quay sang nói với Lý Trung Huệ:
- Lý minh chủ, chúng ta tuy là kẻ địch nhưng cô nương vẫn xưng hô thư thư muội muội với ta, điều này thật khiến ta vô cùng bất an, vì thế ta phải nói cho cô nương biết một chuyện.
Lý Trung Huệ hỏi:
- Chuyện gì vậy ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bạch Tích Hương là tài nữ tuyệt thế, chỉ là nàng ta đọc sách quá nhiều, đã trúng độc trong sách mất rồi.
Lý Trung Huệ mỉm cười:
- Đọc sách thì có lợi chứ, tiểu muội vẫn chưa từng nghe qua chuyện người đọc nhiều sách bị trúng độc bao giờ cả,
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Cô nương bỏ nơi hiểm yếu không phòng thủ, dẫn địch vào trọng địa của mình, như vậy đã phạm phải đại kỵ của kẻ dùng binh. Ngoại trừ Bạch Tích Hương ra, ta nghĩ ngay cả lệnh đường cũng không nghĩ ra được kế sách ngu ngốc như vậy.
Lý Trung Huệ mỉm cười đáp:
- Lần này thì thư thư lầm rồi, toàn bộ an bài của hôm nay đều do tiểu muội tự quyết.
Tây Môn Ngọc Sương tròn mắt nhìn Lý Trung Huệ hỏi:
- Thật sao ? Là do cô nương an bài ?
Lý Trung Huệ gật đầu:
- Đúng vậy, tiểu muội suy nghĩ ba ngày ba đêm mới đưa ra quyết định này.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Cô nương mong ta sẽ thay đổi chủ ý vào phút chót, phóng hạ đồ đao đúng không ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Được thế thì hay nhất, nếu như thư thư phóng hạ đồ đao, tiểu muội nguyện nhường lại chức vị minh chủ võ lâm, thiên hạ anh hùng cũng vì thế mà cảm kích vô ngần.
Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:
- Vậy là cô nương đã phí mất ba đêm suy nghĩ rồi !
Lý Trung Huệ liền nói:

- Nếu như thư thư vẫn muốn lấy sát nhân làm niềm vui thì tiểu muội đành phải lãnh đạo quần hùng hào kiệt cùng thư thư quyết chiến một trận sinh tử mà thôi.
Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy nói:
- Ngoại trừ lệnh đường ra ta thấy không còn ai có thể tiếp ta đựơc trăm chiêu cả.
Lý Trung Huệ liền nói:
- Nếu như gia mẫu ngăn chặn được thư thư, thì những người thư thư dẫn theo kia liệu có mấy người đương cự được với chưởng môn các đại phái chứ ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đáng tiếc là ta đã mời được hai đại cừu nhân của lệnh đường năm xưa đến đây, bọn họ thù sâu tựa biển, đã ở thế thuỷ hoả bất tương dung từ mấy chục năm nay, lệnh đường đã có bọn họ đối phó rồi, ta đây có thể thoải mái đại khái sát giới.
Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Có điều, ta có thể sẽ lưu lại tính mạng của cô nương.
Lý Trung Huệ cười nhạt nói:
- Lần đại chiến này có liên quan đến thế cục giang hồ mấy chục năm sau, hơn nữa cùng liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng Sơn Thế Gia, nếu như tiểu muội thất bại thì còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa chứ.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Theo ta thấy gánh nặng võ lâm minh chủ này quá lớn đối với cô nương !
Lý Trung Huệ ngửa mặt thở dài :
- Nếu như thư thư chiến thắng thì trong vòng ba mươi năm tới, giang hồ tuyệt đối không có ai có thể cùng thư thư kháng cự cả. Lúc đó, thư thư có thể hiệu lệnh tứ hải, tiếu ngạo cửu châu, duy ngã độc tôn.

Hồi 42

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trong chớp mắt đã đi đến gần đại sảnh của Vạn Tùng Cốc.
Lý Trung Huệ dừng lại đưa tay mời Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đã đến nơi rồi, mời thư thư vào sảnh dùng trà.
Tây Môn Ngọc Sương dừng bộ không tiến, đưa mắt ước lượng một lượt rồi nói:
- Rừng tùng ở đây được trồng theo phương vị bát quái, có phải người trống là lệnh đường không ?
Lý Trung Huệ mỉm cười nói:
- Rừng tùng này đều là loại Long Tùng cực kỳ quý hiếm, các cây đều trên trăm tuổi cả rồi.
Tây Môn Ngọc Sương không hỏi thêm nữa, cất bước đi vào bên trong.
Trong đại sảnh đã bày sẵn mấy chục chiếc bàn bát tiên, bên trên đã bày sẵn thức ăn và rượi uống.
Lý Trung Huệ nói:
- Xin thư thư mời các vị cao thủ do thư thư dẫn đến nhập sảnh dùng tiệc. Mỗi bàn sẽ có bốn người bên tiểu muội bồi tiếp.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Đầy bàn rượu thịt ê hề, lại còn có người hồi tiếp, tiểu muội muội quả nhiên là đã tận trách nhiệm của một chủ nhà rồi.
Nói đoạn nàng liền hỏi:
- Ta nên ngồi đâu đây ?
Lý Trung Huệ chỉ tay vào chiếc ghế sau lưng mình:
- Đương nhiên thư thư phải ngồi ghế chủ vị rồi, tiểu muội xin ngồi bên bồi tiếp.
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu nói:
- Theo ta thì chúng ta sắp quyết chiến sinh tử với nhau, bàn tiệc này không khỏi quá phiền phức.
Lý Trung Huệ mỉm cười, không đáp tiếng nào.
Tây Môn Ngọc Sương liền ngồi xuống ghế chủ vị rồi hỏi Lý Trung Huệ:
- Lý minh chủ, chiếc bàn này ngoại trừ hai chúng ta ra còn có ai nữa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Xin thư thư lựa ra ba vị thuộc hạ của mình rồi tiểu muội sẽ chọn ba người tương ứng để bồi tiếp.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:
- Lệnh đường không đến à ?
Lý Trung Huệ nói:
- Sau khi yến tiệc kết thúc gia mẫu tự nhiên sẽ hiện thân tương kiến.
Tây Môn Ngọc Sương thấp giọng nói mấy câu gì đó với nữ tỳ đi sát bên mình. Chỉ thấy nữ tỳ vâng dạ rồi quay người chạy đi.
Lý Trung Huệ thấp giọng nói:
- Thư thư mời những ai ngồi bàn tiệc này ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Ngoại trừ ta ra còn còn Đoạn Kiếm phu nhân, Trình Thạch Công, Ngũ Độc Cung Chủ.
Lý Trung Huệ chau mày hỏi:
- Ngũ Độc Cung Chủ cũng đến đây à ?
Tây Môn Ngọc Sương cười cười nói:
- Thiên hạ ai ai cũng biết Ngũ Độc Cung, những người đã nhìn thấy Ngũ Độc Cung Chủ thì rất vô cùng ít.
Lý Trung Huệ nói:
- Ngũ Độc Cung Chủ đó có phải hiệu là Bách Độc Tiên Tử không ?
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu đáp:
- Không phải ! Bách Độc Tiên Tử chẳng qua chỉ là một trong ba đại đệ tử của Ngũ Độc Cung Chủ mà thôi.
Lý Trung Huệ nghe vậy thì thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương này quả nhiên lợi hại, ngay cả Ngũ Độc Cung Chủ ả ta cũng mời đến được.
Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nàng vẫn tươi cười nói:
- Nhờ uy phong của thư thư mà hôm nay tiểu muội mới được đại khai nhãn giới, gặp gỡ cao nhân.
Tây Môn Ngọc Sương cười mỉm:
- Lý minh chủ chuẩn bị những ai để bồi tiếp họ ?
Nói đến đây nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Có mấy câu thư thư ta cần phải nói trước, bằng không khi xảy ra chuyện muội muội lại trách ta mất.
Lý Trung Huệ thầm nhủ:
- Không biết Tây Môn Ngọc Sương lại giở trò gì nữa ?
Nghĩ đoạn, nàng liền nói:
- Thư thư xin cứ nói !
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Đoạn Kiếm phu nhân, Ngũ Độc Cung Chủ và Trình Thạch Công đều không phải là thuộc hạ của ta, đối với ta mà nói, họ mang thân phận là tân khách. Ước thúc của ta đối với họ không lớn lắm, hơn nữa tính tình của mấy

người này đều rất xấu. Vì thế, cô nương chọn người cũng nên lưu tâm một chút, vạn nhất trong bữa tiệc bọn họ nghĩ ra trò gì đó mà người bồi tiếp không tiếp nổi thì thật là xấu mặt. Lúc ấy thì chớ trách ta đây không nói trước.
Lý Trung Hụê nói:
- Đa tạ thư thư nhắc nhở !
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Không cần khách khí, cô nương hãy chọn người đi !
Lý Trung Hụê quay đầu lại nhìn Truy Vân nói:
- Đi mời Ải Tiên Chu Dật lão tiền bối và Huyền Tinh Giáo Tang Nam Tiều lão tiến bối ...
Nàng nói đến đây thì ngừng lại, trầm ngâm chưa quyết định xem người thứ ba là ai.
Truy Vân biết lời nàng chưa hết nên vẫn đứng yên bên cạnh đợi nghe nốt.
Lý Trung Hụê đang cảm thấy khó xử thì chợt nghe một giọng nói êm dịu vang lên:
- Tại sao không thể xếp cho tiểu muội một chỗ nhỉ ?
Tây Môn Ngọc Sương quay mắt nhìn sang, chỉ thấy Bạch Tích Hương đang vịn mai Tố Mai, chậm rãi bước đến.
Nàng không đợi Lý Trung Hụê đứng lên tiếp đón mà ngồi luôn xuống một chiếc ghế bên cạnh nàng ta.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương một lượt, chỉ thấy gương mặt nàng hồng hào khoẻ mạnh, khí sắc tốt lên hơn rất nhiều, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái, nhưng ngoài miệng vẫn cười lạnh nói:
- Bạch Tích Hương, cuối cùng cô nương cũng có thể vượt qua cánh cửa tử vong, xem khí sắc của cô nương chỉ sợ sống đến một trăm tuổi vẫn còn chưa chết đó.
Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:
- Nói hay lắm, nói hay lắm ! Tất cả đều là nhờ Tây Môn Ngọc Sương ban cho đấy.
Tây Môn Ngọc Sương thấy nàng trực tiếp gọi ra tên họ của mình, trong lòng lấy làm tức giận. Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng:
- Khí sắc của ngươi tuy không tồi, nhưng ấn đường thâm đen, e rằng sẽ lập tức phải chịu họa sát thân.
Bạch Tích Hương cười nói:
- Sinh tử hữu mệnh, tiểu muội từ lâu đã không để chuyện này vào tâm nữa rồi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi có vẻ nhìn đời rất thoáng.
Bạch Tích Hương nói:

- Vì không khuyên bảo đực hạng người chấp mê bất ngộ như Tây Môn thư thư đây nên tiểu muội mới phải hiện thân để thu dọn trường nhiệt náo này.
Lý Trung Hụê thấy hai người dùng lời lẽ sắc bén đối đầu với nhau, thầm lo sợ sẽ xảy ra đánh nhau, nàng vội lên tiếng nói:
- Có chuyện gì để sau hãy nói cũng chưa muộn !
Bạch Tích Hương vẫy tay nói với hai nữ tỳ:
- Ở đây không có chuyện của các ngươi, các ngươi đi đi !
Nhị tỳ liền dạ một tiếng, song song lùi bước rời đi.
Truy Vân vẫn đứng bên cạnh Lý Trung Hụê, ả thấy Bạch Tích Hương ngồi xuống đành thấp giọng hỏi:
- Cô nương, chỉ mời Chu, Tang hai vị lão tiền bối thôi sao ?
Lý Trung Hụê gật đầu đáp:
- Đúng vậy, ngươi mau đi đi !
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê hỏi"
- Lý minh chủ, Bạch cô nương ngồi đây không khỏi quá nguy hiểm đó !
Lý Trung Hụê đã biết ý của Tây Môn Ngọc Sương nhưng vẫn giả vờ hỏi:
- Có gì mà nguy hiểm.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Bạch cô nương không có năng lực tự vệ, người khác thì không nói, nhưng Ngũ Độc Cung Chủ đó toàn thân đều là kỳ độc, nếu như ông ta muốn đùa giớn một chút, đả thương Bạch cô nương thì không phải là một điều đáng tiếc lớn hay sao ?
Bạch Tích Hương mỉm cười ngắt lời:
- Chuyện này không cần Tây Môn thư thư phải lao tâm, vạn nhất tiểu muội bị Ngũ Độc Cung Chủ đả thương, lúc đó chỉ trách tiểu muội học nghệ chưa tinh, chết cũng không hối tiếc.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Cô nương nói thật đáng thương, thân thể yếu nhược, vừa nhìn thấy cô nương là người khác đã sinh cảm giác thương hại rồi. Nếu như để cô nương thọ độc thương, Tây Môn thư thư này cảm thấy thật có lỗi đấy !
Lâm Hàn Thanh sớm đã biết được ý của Bạch Tích Hương, chẳng cần đợi Lý Trung Hụê hạ lệnh chàng đã tự ý ngồi xuống một chỗ gần đó. Chàng nghe thấy những lời vũ nhục Bạch Tích Hương của Tây Môn Ngọc Sương trong lòng vô cùng căm phẫn, thầm nhủ:
- Rõ ràng đã biết nàng thân thể yếu nhược, tại sao còn châm chọc người ta làm gì ?
Chỉ thấy Bạch Tích Hương đưa tay lên vuốt tóc, cười ôn nhu nói:
- Tây Môn cô nương cũng biết câu sĩ biệt tam nhật ... chứ ? Đợi lát nữa khi Ngũ Độc Cung Chủ dụng độc, tiểu muội sẽ bắt lấy lão ta cho thư thư xem.
Tây Môn Ngọc Sương thấy thần sắc nàng trấn định, không có vẻ gì bất an,

dường như trong lòng đã có tính toán sẵn liền thầm nhủ:
- Con a đầu này trấn định như vậy thật khiến người khác khó mà dò ra được ả đang nghĩ gì ?
Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì Ải Tiên Chu Dật và Tang Nam Tiều đã song song bước đến.
Hai người một cực lùn, một toàn thân đầy sẹo lại ngồi chung bàn với ba mỹ nữ tuyệt thế, thật khiến cho đẹp càng thêm đẹp, xấu càng thêm xấu.
Chu Dật giữ nét mặt lạnh lùng, sau khi ngồi xuống thì chỉ ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, dù mĩ sắc trước mặt lão cũng không thèm nhìn lấy một cái.
Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều khép hờ, tựa như cao tăng đang nhập định vậy.
Lý Trung Hụê thuỳ mị đoan trang, Tây Môn Ngọc Sương phong tình quyến rũ, Bạch Tích Hương ôn nhu hiền dịu, ba mỹ nữ này sớm đã làm cho quá nửa quần hào trong sảnh nhìn đến ngây ngất tâm hồn, nhưng Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều và Ải Tiên Chu Dật ngồi bên cạnh mỹ nhân, mũi ngửi mùi hương toả ra từ người họ vậy mà hai người này đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, định lực này thật khiến người ta khâm phục, thế gian hiếm thấy.
Lý Trung Hụê nói:
- Người của thư thư tại sao vẫn còn chưa vào chỗ ngồi ?
Tây Môn Ngọc Sương mìm cười:
- Cô nương vội gì chứ ? Ta đã nói rồi, những người này không phải là thuộc hạ của ta, họ cũng không cần nghe theo lệnh của thư thư đây. Lát nữa nếu họ mạo phạm minh chủ thì cho ta đây xin lỗi trước vậy.
Lúc nàng nói chuyện thì một thanh y nữ tỳ đã dẫn ba người ăn mặc kỳ dị bước đến.
Người đi đầu tiên, tóc trắng, râu trắng, tay cầm thiết trượng, chính là Trình Thạch Công.
Người đi giữa đầu đội cung quan, thân vận một chiếc áo rộng thùng thình, sắc mặt xanh nhợt, lưng đeo trường kiếm. Nhìn người này không thể phân biệt được y là nam hay là nữ nữa.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Chắc chư vị đều đã nghe danh từ lâu, vị này chính là Ngũ Độc Cung Chủ.
Lý Trung Hụê đứng đậy cười tươi nói:
- Mời cung chủ ngồi !
Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh một tiếng không đáp tiếng nào, từ từ ngồi xuống bên cạnh Trình Thạch Công.
Người cuối cùng là một trung niên phụ nhân vận lục y, khuôn mặt thanh tú, nhưng thần sắc lạnh như sương.
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Vị này chính là đỉnh đỉnh đại danh, võ lâm không ai mà không biết, không ai mà không sợ Đoạn Kiếm phu nhân.
Lý Trung Huệ cúi người nói:
- Nghe đại danh của phu nhân đã lâu.
Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nhìn Lý Trung Huệ hỏi:
- Ngươi là con gái của Lý Đông Dương ?
Lý Trung Huệ mỉm cười đáp:
- Đúng vậy, vãn bối tên Lý Trung Huệ.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách tiếp lời:
- Hiện nay là đương kim võ lâm minh chủ.
Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nói:
- Lão thân thoái ẩn đã lâu, võ lâm minh chủ cũng được, giang hồ minh chủ cũng được, chẳng lên can gì đến lão thân.
Lý Trung Huệ miễn cưỡng gượng cười, đang định nói gì đó.
Đoạn Kiếm phu nhân không để Lý Trung Huệ lên tiếng, cười nhạt hỏi:
- Lệnh đường vẫn khoẻ chứ ?
Lý Trung Huệ đáp:
- Nhờ phúc của lão tiền bối, gia mẫu vẫn khoẻ.
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Vậy thì được rồi, nếu bà ta chết bệnh chẳng phải uổng công lão thân đến đây ư ?
Lý Trung Huệ chau mày:
- Dù lão tiền bối có bất hoà với gia mẫu cũng không nên nói xấu sau lưng người thế chứ ?
Đoạn Kiếm phu nhân chậm rãi ngồi xuống hỏi:
- Nói xấu bà ta thì sao nào ?
Lý Trung Huệ nói:
- Nói xấu sau lưng người khác, không phải đã làm mất đi khí chất của lão tiền bối sao ?
Song mục của Đoạn Kiếm phu nhân thần quang như điện nhìn chằm chằm vào Lý Trung Huệ:
- Đợi lát nữa ta giết mẫu thân ngươi rồi sẽ giáo huấn cho ngươi một trận vì tội vô lễ.
Tây Môn Ngọc Sương đưa tay chỉ Bạch Tích Hương nói:
- Vị này là Bạch Tích Hương cô nương, tuyệt thế tài nữ, anh hùng cái thế. Lý minh chủ dám triệu tập đại hội anh hùng chính là do công của Bạch cô nương đây cổ vũ, lập kế hoạch.
Bạch Tích Hương mỉm cười, không lên tiếng đáp lời.
Ngũ Độc Cung Chủ nhìn Bạch Tích Hương:
- Thật là khó tin, lát nữa ta phải thỉnh giáo Bạch cô nương một phen mới

được.
Bạch Tích Hương vẫn chỉ mỉm cười, không nói tiếng nào. Trình Thạch Công đập tay lên mặt bàn tức giận nói:
- Có gì mà cười ? Còn cười nữa lão phu vả cho rụng hết răng bây giờ ?
Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:
- Bạch muội muội, nụ cười của muội quá mê người đi, chẳng trách vị Trình lão tiền bối này động hoả.
Bạch Tích Hương nói:
- Đa tạ hai vị tỷ tỷ quá khen.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Ngũ Độc Cung Chủ, Đoạn Kiếm phu nhân, bọn họ ai cũng có quái tích, nếu tiếp tục thế này thì khó tránh khỏi xảy ra xung đột. Nàng liền quay đầu lại nói với Truy Vân:
- Phân phó quần hùng ngồi xuống đi !
Truy Vân dạ một tiếng rồi cao giọng xướng:
- Minh chủ có lệnh, mời các vị ngồi vào bàn tiệc.
Quần hào liền lục tục bước vào chỗ ngồi của mình, nhưng những người phe Tây Môn Ngọc Sương thì vẫn không nghe lời, đứng yên bất động.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương:
- Rượu thịt sắp nguội rồi, mong thư thư hạ lệnh cho quý thuộc hạ nhập tiệc.
Tây Môn Ngọc Sương quay lại nói với một nữ tỳ bên cạnh:
- Nói với họ, Lý minh chủ đã có thịnh tình như vậy, chúng ta không thể thất lễ. Mời bọn họ vào nhập tiệc đi !
Lời vừa ban ra, thì quần hùng theo sau Tây Môn Ngọc Sương đã lục tục ngồi xuống.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Đến lúc nào mà muội muội có thể khiến cho thuộc hạ của Mai Hoa Môn ta nghe chỉ lệnh của muội thì chức vị võ lâm minh chủ này mới không bị coi là danh bất kỳ thực.
Bạch Tích Hương nói:
- Ngày đó cũng không còn xa nữa đâu.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt hỏi:
- Không biết là năm nào tháng nào nữa ?
Bạch Tích Hương nói:
- Muộn thì trưa mai, sớm thì tối nay thôi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Chỉ sợ vị tất đã như vậy.
Lý Trung Huệ đưa chén rượu lên nói:
- Bốn vị quý khách đều là những anh hùng trăm năm khó gặp. Tiểu muội xin kính trước một ly.
Nói đoạn liền nâng ly uống cạn.

Đoạn Kiếm phu nhân đưa chén lên khẽ nhấp môi, rồi đặt xuống luôn. Tây Môn Ngọc Sương và Trình Thạch Công đều đưa chén lên uống cạn.
Ngũ Độc Cung Chủ đưa mắt nhìn chén rượu nói:
- Loại rượu này uống thật là vô vị.
Nói đoạn đưa tay vào trong áo lấy ra một con rết sống, bỏ vào trong chén rượu.
Con rết vẫn còn giãy giụa, vừa được bỏ vào trong chén rượu thì rượu trong chén đã biến thành màu đen.
Ngũ Độc Cung Chủ nâng chén lên uống cạn, ngay cả con rết kia cũng nuốt luôn vào miệng.
Lý Trung Huệ thấy lão ăn cả độc vật, trong lòng thầm kinh hãi nói:
- Không biết người này đã luyện loại độc công gì, ngay cả độc vật mà cũng ăn được ?
Chỉ thấy Ngũ Độc Cung Chủ lại lấy ra một con rết nữa, búng tay bắn vào chén rượu của Bạch Tích Hương nói:
- Vị cô nương này tài thế tuyệt thế, thiển nghĩ không việc gì mà không biết, tại hạ phải kính cô nương một ly mới phải.
Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn chén rượu, rượu trong chén đã hoàn toàn biến thành màu đen. Nàng chỉ mỉm cười nói:
- Tiểu muội chưa từng học qua lại võ công ăn độc vật, chỉ sợ uống chén rượu này vào sẽ tử tại đương trường mất.
Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:
- Nếu một người đã định là phải chết vì độc thì không uống độc tửu cũng sẽ bị độc vật cắn chết mà thôi.
Bạch Tích Hương cười nói:
- Các hạ xem tiểu muội sẽ chết thế nào ?
Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng:
- Theo ta thấy thì cô nương nhất định chết vì độc.
Bạch Tích Hương đưa tay vuốt vuốt mái tóc mai, định đưa tay cầm chén rượu lên thì đột nhiên có một cánh tay đưa ra cướp lấy chén rượu trước mặt Bạch Tích Hương nói:
- Lão phu thử ngô công độc của các hạ trước, xem có phải uống vào sẽ chết hay không ?
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy người vừa cầm chén rượu lên chính là Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều.
Chỉ thấy lão đưa chén lên dốc thẳng vào miệng, cả rượu lẫn rết đều nuốt vào trong bụng. Uống xong lão chậm rãi đặt chén xuống bàn nói:
- Ta còn tưởng ngô công độc có thể khiến người ta chết chứ, không ngờ cũng chỉ có thể mà thôi.
Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh nói:

- Không biết đại danh của các hạ là gì ?
Tang Nam Tiều nói:
- Giang hồ vô danh tiểu tốt. Lão khiếu chỉ là một thuộc hạ dưới trướng của Lý minh chủ mà thôi, không biết cung chủ có hứng thú tiếp lão mấy chiêu không ?
Tây Môn Ngọc Sương tiếp lời:
- Đỉnh đỉnh đại danh Tang Nam Tiều, nhất đại anh hùng hào kiệt nhưng chỉ vì luỵ tình mà đau khổ, bị biến thành thảm thương như hiện nay.
Tang Nam Tiều biến sắc nói:
- Lão khiếu không tích nói chuyện với người khác, mong cô nương tự trọng một chút.
Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:
- Bất luận có phải là Tang Nam Tiều hay không cũng không quan trọng, nhưng ngươi đã có thể uống ngô công tửu của ta thì đã là kẻ cao minh rồi.
Nói đoạn liền lấy trong áo ra một con tiểu thanh xà, hữu thủ bấm vào chỗ thất thốn của nó, rồi cho một ngón tay vào trong miệng rắn, lát sau mới lấy ra rồi chậm rãi nói:
- Các hạ không sợ Ngô Công Độc, chắc cũng không sợ một chút độc rắn này chứ ?
Tang Nam Tiều lạnh lùng nói:
- Một người luyện tập võ công dù có tận hết tâm lực cũng không thể học hết các loại võ công trong thiên hạ. Ngũ Độc Cung Chủ ngươi cả đời luyện độc, một chút độc xà tự nhiên không thể làm khó ngươi, nhưng cũng không thể nói đó là thành tựu kinh nhân gì được.
Ngũ Độc Cung Chủ nói:
-Ý của các hạ là ta đây ngoại trừ dùng độc ra thì những loại võ công khác đều không bằng ngươi ư ?
Tang Nam Tiều nói:
- Ý của lão khiếu là bất cứ chuyện gì cũng phải công bằng chứ. Đề mục cũng không phải chỉ do một mình ngươi đưa ra.
Nói đoạn lão đặt một chén rượu lên bàn nói:
- Lão khiếu ra một đề mục, nếu như cung chủ có thể lấy được chén rượu này ra mà không để rơi giọt rượu nào ra ngoài, lão khiếu tự nhiên sẽ làm theo cung chủ, để độc xà cắn một cái.
Nói dứt lời lão liền nhấc tay khỏi chén rượu.
Mọi người đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy chén rượu ấy đã bị ấn sâu vào mặt bàn. Miệng chén rượu và mặt bàn đã bằng với nhau, nhưng không một giọt rượu nào bị đổ ra ngoài.
Ngũ Độc Cung Chủ hơi ngẩn người, một hồi lâu không lên tiếng đáp lời.
Đúng lúc lão đang cảm thấy khó xử thì Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng lên

tiếng:
- Điêu trùng tiểu kỹ.
Nói đoạn chậm rãi đưa ngọc thủ lên khoanh một vòng xung quanh chén rượu, rồi đưa ngón tay thứ hai ra kẹp vào, nhẹ nhàng nhấc chén rượu lên mà không làm đổ một giọt ra ngoài.
Tang Nam Tiều nói:
- Kim Cương chỉ lực của phu nhân đã đạt đến cảnh giới cương nhu tuỳ tâm, lão khiếu khâm phục vô cùng.
Lý Trung Huệ nói:
- Võ công các vị đều có chỗ đặc thù, không cần tỉ thí tiếp nữa. Để bản toà kính các vị một ly.
Nói đoạn nâng chén lên uống cạn.
Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:
- Trước khi gặp mẫu thân ngươi, ta quyết không động thủ cùng người khác đâu.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Tang Nam Tiều, chậm rãi nhấc chén rượu trước mắt lên thầm nghĩ:
- Lão già này võ công cao cường, đích thực là một cường địch của ta. Cần phải nghĩ cách gì đó trừ lão đi trước, bằng không lúc xuất thủ sẽ phải vì lão mà phân tâm.
Bạch Tích Hương vẫn luôn để ý thần tình của Tây Môn Ngọc Sương, thấy mày liễu của nàng ta khẽ nhíu lại, nhãn châu chuyển động không ngừng, giữa hai chân mày có ẩn hiện sát cơ tìh lập tức thấp giọng nói với Tang Nam Tiều:
- Lão tiền bối không nên thổ lổ võ công như vậy.
Tang Nam Tiều hỏi:
- Có phải là lão khiếu quá thô thiển hay không ?
Bạch Tích Hương nói:
- Bởi vì quá vi diệu nên mới làm dậy sát cơ của người ta, tiền bối phải đề phòng ám toán.
Tây Môn Ngọc Sương giật mình thầm nhủ:
- Con a đầu này quả nhiên lợi hại, những gì ta nghĩ trong lòng nó đều có thể đoán ra được. Xem ra ta phải trừ nó đi trước mời đúng.
Tâm niệm chuyển động, nàng liền mỉm cười nói:
- Bạch muội muội, ta thấy thần sắc của muội không được khoẻ lắm.
Bạch Tích Hương nghiêm sắc mặt nói:
- Tây Môn Ngọc Sương sự nhẫn nại của ta cũng chỉ có giới hạn thôi đấy !
Tây Môn Ngọc Sương khanh khách cười nói:
- Nặng lời rồi !
Lý Trung Huệ tuy tuy tin tưởng Bạch Tích Hương nhưng vẫn thầm lo lắng

cho nàng:
- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương động thủ ám toán Bạch Tích Hương, Bạch Tích Hương lại không biết võ công, làm sao mà kháng cự được. Ta phải ngăn cản việc này xảy ra mới đúng, nhưng những người ngồi đây đều là nhân vật võ công tuyệt thế, tự mình cũng khó mà phòng nổi. Chi bằng nghĩ cách khiến nàng ta rời khỏi đây là tốt nhất.
Vào lúc tâm niệm chuyển động, chợt nghe một giọng nói trầm hùng vang lên:
- Không ngờ sau khi bản vương rời khỏi Trung Nguyên, lũ cóc nhái lại làm oai tác quái.
Quần hào đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một trung niên thân vận hoàng bào, lưng đeo trường kiếm, râu dài đến ngực, sải bước vào đại sảnh. Thần thái lão ta cao ngạo, ánh mắt không coi quần hùng hào kiệt trong đại sảnh vào đâu cả.
Tây Môn Ngọc Sương thầm nhủ:
- Khí chất của người này thật là bất phàm, thời thanh niên của y chắc hẳn phải là người tình trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ.
Chỉ nghe Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:
- Tốt lắm ! Ngay cả Kiếm Vương ẩn cư hải ngoại để trốn tránh cừu nhân cũng đến đây rồi !
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Kiếm Vương ...
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Không sai ! Lão vốn là người Trung Nguyên, phóng đãng hơn hai chục năm lưu lại vô số chuyện phong lưu rồi mới bỏ ra hải ngoại tránh chuyện phiền phức. Không ngờ hôm nay lão vẫn dám quay lại.
Trong lúc nói chuyện, liếc nhìn ra thì thấy Kiếm Vương Tử đã chạy vội tới, quỳ xuống nói:
- Tham kiến phụ vương.
Hoàng bào nhân xua tay nói:
- Vương nhi đứng lên đi !
Kiếm Vương Tử hỏi:
- Mẫu thân con đã đến chưa ?
Hoàng bào nhân nói:
- Mẫu thân con đang ở bên ngoài đại sảnh, con mau ra tiếp đón đi !
Kiếm Vương Tử dạ một tiếng, chạy ra ngoài đại sảnh gặp mẫu thân.
Quần hào thấy Kiếm Vương tuy tuổi đã trung niên, nhưng thần tình vẫn tiêu sái, phong lưu, khí chất cao quý, có một mị lực mê hồn người. Nhưng Kiếm Vương Tử thì thân hình cao to thô hào, không có chút khí chất gì của phụ thân hắn, nhìn thế nào cũng không thấy hắn giống cốt nhục của một mỹ nam

tử như Kiếm Vương.
Quần hào còn đang thầm so sánh hai cha con Kiếm Vương thì Kiếm Vương Tử đã đỡ một nữ nhân thân cao chín thước, tai to mặt lớn, đầu đội cung quan, thân vận áo dài sặc sỡ bước vào đại sảnh.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người thầm nhủ:
- Nhìn phục trang của người này chắc là thê tử của Kiếm Vương. Nếu như bà ta là nam nhân, khẳng định sẽ vô cùng oai vệ, đáng tiếc lại là một nữ nhân.
Chỉ nghe nữ nhân cao lớn kia nói:
- Đương gia à, chúng ta vượt ngàn dặm đến đây lẽ nào lại không có một chỗ ngồi hay sao ?
Tuy thân hình bà ta cao lớn, nhưng khi mở miệng lại vô cùng ôn nhu thuỳ mị, so với tướng ta vai hùm eo gấu của bà không hề tương xứng.
Kiếm Vương cười lớn nói:
- Vương phi nói không sai, nơi đây ai là chủ sự vậy ?
Lý Trung Huệ chậm rãi đứng lên nói:
- Các hạ có gì chỉ giáo ?
Kiếm Vương mỉm cười nói:
- Bản vương và Vương phi, Vương tử vượt ngàn dặm đường xa từ Nam Hỉa đến đây, tại sao lại không có một chỗ ngồi chứ ?
Lý Trung Huệ bị tiếng cười của lão làm chấn động, thầm nghĩ:
- Chẳng trách người này được gọi là võ lâm tình ma, quả nhiên có mị lực hơn người, nếu như hai mươi năm trước lão cười với ta như vậy, chỉ sợ ta cũng phải liêu xiêu tâm hồn, vì lão mà hi sinh cả tính mạng.
Tâm niệm chuyển động, nhưng ngoài miệng nàng vẫn nói:
- Vẫn còn bàn tiệc trống mà, các vị tự đi đến đó mà ngồi !
Kiếm Vương lắc đầu:
- Ta muốn ngồi một mình !
Lý Trung Huệ trầm ngâm giây lát, quay đầu lại nói với Truy Vân:
- Chuẩn bị thêm một bàn cho họ !
Truy Vân dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi !
Chỉ nghe nữ nhân cao lớn kia kéo tay Kiếm Vương Tử nói:
- Đây có phải là vị cô nương mà con nói đến hay không ?
Kiếm Vương Tử nói:
- Đúng là cô ấy, có điều hài nhi hi vọng có thể cưới cả ba vị cô nương đang ngồi kia.
Lúc này quần hào trong sảnh đã rõ Kiếm Vương tại sao lại là nhất đại tình ma mà lại có một đứa con thô hào như vậy, thì ra là vì mẫu thân của gã là một nữ nhân cao lớn, lưng hùm eo gấu.
Kiếm Vương là nhất đại tình ma, không biết bao nhiêu tuyệt thế kỳ tài vì lão

mà say đắm tâm hồn, hi sinh cả tính mạng vì lão, không ngờ lão ta lại đi cưới một thê tử kinh thế hãi tục như vậy, điều này e rằng năm xưa chính lão cũng không ngờ đến.
Chỉ nghe Kiếm Vương Phi nói:
- Được lắm ! Để mẹ cưới cả ba nàng cho con !
Quần hào trong sảnh nghe vậy đều ngẩn người, thầm nhủ:
- Ba vị cô nương này đều là nhân vật khó mà động đến được. Nữ nhân này nói ra như vậy, thật khiến người ta tức giận. Lý Trung Huệ và Bạch Tích Hương ôn nhu thuỳ mị, có thể hai người sẽ bỏ qua, nhưng còn Tây Môn Ngọc Sương thì e rằng không thể nhịn nổi ...
Chỉ nghe Kiếm Vương Tử hớn hở nói:
- Đa tạ mẫu hậu !
Nhìn gương mặt hớn hở của gã, dường như gã tin rằng một lời của mẫu hậu gã nói ra là đại cuộc đã định vậy.
Chỉ nghe Kiếm Vương Phi nói:
- Đương gia của ta à, lần này chúng ta đến Trung Nguyên có thể cưới được ba nàng dâu xinh đẹp như vậy thật là không uổng công.
Kiếm Vương đằng hắng một tiếng, đang định lên tiếng đáp lời thì Truy Vân đã dẫn theo hai thanh y đại hán, bày ra một bàn tiệc mới. Ả bước đến bên cạnh Kiếm Vương nói:
- Bàn tiệc đã sắp xong, mời Kiếm Vương nhập tiệc.
Kiếm Vương liền quét mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt, phát giác nơi đây đích thực có rất nhiều cao nhân nên thái độ cao ngạo lúc đầu cũng bị mài mòn đi không ít.
Nhưng Kiếm Vương Phi kìa thì vẫn vô cùng cao ngạo, ngẩng mặt không thèm nhìn ai bước vào chỗ ngồi.
Kiếm Vương Tử vốn đã nhập tiệc, lúc này cũng đổi chỗ sang ngồi cạnh phụ mẫu gã.
Kiếm Vương chậm rãi bước đến chỗ ngồi, thấp giọng nói:
- Trong đại sảnh này có không ít cao thủ, chúng ta không biết rõ nội tình, tốt nhất không nên xung đột với người ta.
Kiếm Vương Tử đưa mắt nhìn mẫu thân, cúi đầu không nói gì.
Kiếm Vương Phi trong lòng bất phục, đập mạnh tay xuống bàn nói lớn:
- Có gì mà phải sợ, ai thấy chúng ta không thuận mắt, ta sẽ giết kẻ đó trước !
Mấy lời này lập tức khiến mấy trăm cặp mắt trong đại sảnh đều nhìn bà ta với vẻ giận dữ.
Tây Môn Ngọc Sương e ngại uy danh của Kiếm Vương, tuy trong lòng tức giận nhưng vẫn cố nhẫn nhịn không phát tác. Nàng thấp giọng nói với Đoạn Kiếm phu nhân:
- Nữ nhân cao to thô hào kia là nhân vật thế nào ?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Phục Hổ Nữ Vương.
Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:
- Chưa bao giờ nghe nói đến nhân vật này !
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Không ai biết xuất thân của mụ ta, hình như cũng là người ở Trung Nguyên, nhưng từ nhỏ đã sinh trưởng Nam Hải, tuy dáng người thô hào nhưng võ công rất là cao cường.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Phu nhân đã động thủ với bà ta bao giờ chưa ?
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Tuy ta chưa từng động thủ với mụ. nhưng đã nghe người khác nói về võ công của mụ.
Nói đến đây bà ta ngưng lại giây lát rồi tiếp tục nói:
- Nếu như không phải bà ta võ công kinh người, làm sao mà làm đươc thê tử của Kiếm Vương ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Kiếm Vương nửa đời phong lưu, để lại trong võ lâm không ít chuyện tình bi thảm, không ngờ lại phải lấy một nữ nhân thế này làm vợ, âu cũng là báo ứng của lão ta.
Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh một tiếng:
- Lão ta lẩn trốn ở Nam Hải, lần này dám trở về Trung Nguyên có thể nói là gan to bằng trời rồi !
Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:
- Thù nhân của Kiếm Vương nhiều lắm sao ?
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Lão ta tướng mạo tiêu sái tuấn nhã, võ công lại cao cường, thêm vào đó tính tình phóng đãng, không ước thúc nên không biết đã gây nên bao nhiêu tình nghiệp trong chốn giang hồ. Vì thế, rất nhiều người xem lão là cái gai trong mắt, muốn trừ bỏ lão đi.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Phu nhân cũng rất hận lão ?
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Loại người hạ tiện như lão, ai ai cũng muốn giết. Nếu như ta có cơ hội, ta cũng quyết không bỏ qua cho lão.
Tây Môn Ngọc Sương thầm nhủ:
- Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy.
Lý Trung Huệ lúc này đã đứng lên, tay nâng chén rượu cao giọng nói:
- Hoàng Sơn đại hội lần này được các vị nể mặt mà tham dự, tiểu nữ tử cảm kích vô tận, xin được kính các vị một ly trước.

Nói rồi nàng liền nâng ly uống cạn. Từ ngữ của nàng rất khiêm cung, rất nhiều người nghe thuận tai, ngay cả những người ở phe Tây Môn Ngọc Sương cũng nâng chén uống với nàng một chén.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, tay nâng chén lên nói:
- Lý Trung Huệ, cô nương còn viện thủ nào chưa đến không ?
Lý Trung Huệ mỉm cười:
- Phụ tử Kiếm Vương kia không phải là do tiểu muội mởi đến. Có phải thư thư nghĩ tiểu muội dùng kế hoãn binh không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Nếu như không còn ai nữa, chúng ta cũng nên động thủ là vừa.
Bạch Tích Hương cười nhạt nói:
- Tây Môn thư thư ăn không ngon miệng sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đợi lát nữa động thủ, ta phải xin lãnh giáo võ công mới luyện thành của Bạch cô nương, xem có chỗ nào kinh người không mới được !
Bạch Tích Hương thở dài nói:
- Tây Môn thư thư không nên bức người thái quá, tiểu muội nhất định sẽ phụng bồi đến cùng.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt, không nói lời nào.
Đối với Bạch Tích Hương, Tây Môn Ngọc Sương vẫn luôn có một nỗi sợ không tên, tuy rằng bên ngoài nàng có vẻ áp chế Bạch Tích Hương, nhưng trong lòng vẫn có một chút gì đó sợ hãi.
Lý Trung Huệ lại bưng một chén rượu lên nói:
- Tây Môn thư thư, tiểu muội có mấy lời muốn hỏi.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Có gì mau nói ra đi ! Để đến lúc động thủ thì e rằng ngươi không có cơ hội nữa đâu !
Lý Trung Huệ nói:
- Thư thư dẫn người đến đây là để báo phụ mẫu chi cừu hay là còn muốn tranh chức võ lâm minh chủ ?
Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm nói:
- Thù sát phụ cũng phải báo, võ lâm minh chủ ta cũng phải tranh.
Lý Trung Huệ nói:
- Những người năm xưa sát hại phụ mẫu của thư thư đều đã đến đây. Còn chức vị võ lâm minh chủ này tiểu muội cũng có thể nhường cho thư thư.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:
- Ta phải dùng đao kiếm để đoạt lấy chức vị võ lâm minh chủ đó. Ta phải khiến cho anh hùng thiên hạ tâm phục khẩu phục. Tây Môn Ngọc Sương làm võ lâm minh chủ đâu phải giống như Lý Trung Huệ ngươi, chỉ dựa vào vận may.

Lý Trung Huệ nói:
- Nói vậy thì ngoại trừ quyết chiến ra, tiểu muội không còn con đường nào khác ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt nói:
- Sao cơ ? Lẽ nào ta lao sư động chúng đến đây để đùa với ngươi ?
Lý Trung Huệ nói:
- Thư thư đã muốn như vậy, tiểu muội cũng không còn cách nào nữa.
Lúc hai người nói chuyện thì rượu thịt đã được tiếp lên.
Lý Trung Huệ gắp một miếng thịt đưa lên miệng nói:
- Thư thư cũng ăn một chút đi, khi động thủ thì có lực khí hơn.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Ngày tháng còn dài, đâu có gì mà phải vội chứ ?
Lý Trung Huệ đặt đũa xuống nói:
- Tây Môn thư thư đã nghĩ qua cách động thủ thế nào chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi một đao, ta một kiếm cùng phân định sanh tử, còn có cách động thủ gì khác nữa ?
Lý Trung Huệ nói:
- Ý của tiểu muội là chúng ta sẽ đấu theo cách nào ?
Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:
- Vậy mong cô nương chỉ giáo !
Lý Trung Huệ nói:
- Chúng ta phân thành từng trận đấu riêng lẻ hay là hỗn chiến ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Điều này thì tuỳ cô nương quyết định !
Lý Trung Huệ thầm nhủ:
- Ngươi đã có chủ trương trong lòng, tại sao lại không chịu nói ra.
Nghĩ đoạn nàng liền đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương. Chỉ thấy nàng vẫn mục quang của nàng vẫn lơ đãng nhìn mọi người, dường như căn bản không để ý đến những lời hai người vừa nói.
Tây Môn Ngọc Sương nâng một chén rượu lên nói:
- Cường tân bất áp chủ, động thủ thế nào đều do cô nương quyết định. Thư thư đây quyết không lên tiếng phản đối. Mong muốn duy nhất của ta là mau động thủ một chút. Tốt nhất trước khi trời tối có thể phân được thắng phụ.

Hồi 43

Lý Trung Huệ khẽ nhiú mày nói:
- Nếu như thư thư đã nói vậy, tiểu muội cung kính không bằng tuân mệnh. Hôm nay người của hai bên đều rất nhiều, nhưng mọi người không phải ai ai cũng phải động thủ.
Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:
- Thiếu Lâm tăng lữ bên ngoài sảnh đã bày ra la hán trận, vậy là quần đấu hay đơn đả độc đấu ?
Lý Trung Huệ nói:
- Tự nhiên coi là quần công.
Trong lòng lại thầm nhủ:
- Tây Môn Ngọc Sương này quả nhiên lợi hại, có thể phát hiện ra tăng lữ Thiếu Lâm đã bày ra La Hán Trận.
Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói tiếp:
- Thư thư đây động thủ với người có một suy nghĩ rất lạ, đó là bất luận sử dụng thủ đoạn gì cũng được, miễn là chế phục được địch nhân tức là kẻ thắng cuộc.
Bạch Tích Hương nói:
- Rất là công bằng.
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Tự nhiên là phải công bằng. Bạch cô nương có gì không phục sao ?
Bạch Tích Hương ngẩng mặt nhìn ra ngoài cửa, rồi chuyển động mục quang nhìn Lý Trung Huệ nói:
- Hào kiệt các phương đều đã đến cả rồi, chúng ta không cần đợi chờ nữa. Tây Môn cô nương, trong lòng đã quyết rồi thì tại sao không động thủ ngay đi ?
Lý Trung Huệ gật đầu một cái, đứng dậy nhìn quần hào một lượt nói:
- Chư vị ăn uống đã xong chưa ?
Quần hào trong sảnh liền đồng thanh nói:
- Ăn xong rồi !
Lý Trung Huệ liền chậm rãi nói:
- Tây Môn cô nương đã không nhẫn nại được nữa, vị nào còn chưa tận tửu hứng, thì xin cạn thêm mấy li nữa.Nếu như rượu thịt đã no say thì xin mời ra bên ngoài, tiểu nữ đã chuẩn bị một vùng đất trống để hai bên tỷ thí.
Hào kiệt trong sảnh đều lục tục đứng dậy đi ra bãi đất trống bên ngoài đại

sảnh.
Nhưng Tây Môn Ngọc Sương vẫn ngồi yên bất động.
Nàng bất động, Tây Môn Ngọc Sương, Ngũ Độc Cung Chủ và Trình Thạch Công cũng ngồi yên bất động.
Ngay cả Tang Nam Tiều, Bạch Tích Hương và Chu Dật cũng ngồi yên bất động.
Lý Trung Huệ lấy làm kỳ quái, thầm nhủ:
- Rõ ràng là Tây Môn Ngọc Sương đang rất muốn quyết đấu, lúc này sao vẫn ngồi yên bất động ?
Tâm niệm chuyển động,nhưng ngoài miệng vẫn nói:
- Xin mời Tây Môn thư thư !
Bạch Tích Hương đã đoán ra được dụng tâm của Tây Môn Ngọc Sương, mỉm cười nhạt nhẽo nói:
- Tây Môn thư thư lưu lại trong này phải chăng là vì tiểu muội ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Đúng vậy, ta muốn chúng ta giải quyết sớm một chút. Tránh dính dáng với Lý Trung Huệ.
Lý Trung Huệ ngạc nhiên hỏi:
- Giải quyết cái gì ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:
- Chuyện của hai chúng ta, ngươi không cần biết !
Bạch Tích Hương mỉm cười nói:
- Tây Môn thư thư sợ rằng lúc tỷ võ tiểu muội sẽ góp ý cho cô nương nên muốn giết tiểu muội trước đi.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:
- Quả nhiên ngươi rất thông minh !
Nàng vừa dứt lời thì một thanh y nữ tỳ sau lưng đột nhiên vung kiếm đâm thẳng vào Bạch Tích Hương.
Lý Trung Huệ liền khẽ vung tay. Oán Hồn liền đưa tay đánh ra một chưởng đứng chặn trước mặt Bạch Tích Hương.
Thanh y nữ tỳ cười lạnh một tiếng nói:
- Tránh ra !
Oán Hồn cười khẩy nói:
- Đâu dễ như vậy chứ !
Thanh y nữ tỳ chuyển động nhãn châu, huy kiếm đâm thẳng đến trước ngực oán hồn.
Oán Hồn không xuất vũ khí, tả thủ chỉ vung lên đánh ra một cỗ kình lực ngăn chặn kiếm thế lại, đồng thời hữu thủ đưa ra chộp lấy cổ tay của ả nữ tỳ.
Tây Môn Ngọc Sương thấy nữ tỳ của mình bị Oán Hồn ngăn cản, quay lưng lại nói ba nữ tỳ phía sau:

- Cùng lên một lượt đi !
Lý Trung Huệ cũng khẽ vẫy hữu thủ, Hung Thần, Ác Sát và Nộ Quỷ cũng đồng thời tiến lên, phân ra cự địch.
Tám người chia thành bốn đôi, ác đấu kịch liệt trong đại sảnh.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Ngũ Độc Cung Chủ mỉm cười:
- Cung chủ hãy thể hiện chút thủ đoạn cho chúng xem đi !
Thì ra Tây Môn Ngọc Sương tuy không tin Bạch Tích Hương có thể trong thời gian ngắn luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi đối với nàng. Sợ rằng lời của Bạch Tích Hương là sự thật, lúc đó thì sẽ đem lại phiền phức lớn cho nàng.
Trong bốn người thì võ công của Ngũ Độc Cung Chủ là kém nhất, nhưng độc vật của lão thì khiến người khác không thể kháng cự được. Tây Môn Ngọc Sương chỉ mong Bạch Tích Hương chết sớm, bất luận dùng thủ đoạn gì, chỉ cần Bạch Tích Hương chết đi thì nàng có thể yên tâm. Nếu thế liền dùng lời lẽ kích động cho Ngũ Độc Cung Chủ xuất thủ.
Ngũ Độc Cung Chủ không biết nội tình, đâu coi Bạch Tích Hương ra gì. Lão chỉ cười lạnh một tiếng nói:
- Oa nhi, lúc nãy ngươi không uống ly ngô công tửu của lão, bây giờ hãy thử xem độc vật của lão đây thế nào ?
Bạch Tích Hương lắc đầu nói:
- Đừng nói phét nữa !
Ngũ Độc Cung Chủ nói:
- Ngươi còn di ngôn gì thì mau nói ra đi !
Bạch Tích Hương cười lạnh nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, tại sao ngươi không dám xuất thủ, tại sao lại để người khác chết thay cho mình ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:
- Nhìn bộ dạng gió thổi cũng bay của ngươi, không ngờ khẩu khí lại lớn như vậy. Cung chủ đây oai trấn giang hồ, ngươi nói như vậy không phải là đã coi thường ông ta hay sao ?
Bạch Tích Hương tức giận nói:
- Không ngờ càng ngày ngươi càng xấu tính. Ngươi nghĩ rằng ta không thể giết được ngươi hay sao ?
Ngũ Độc Cung Chủ đã cầm trong tay một con độc xà, nghe hai người nói chuyện, trong lòng cũng đột nhiên sinh cảnh giác:
- A đầu này nói không sai, nếu như dễ đối phó thì tại sao Tây Môn Ngọc Sương lại không tự tay xuất thủ mà lại khích động người khác. Chuyện này quyết không thể mạo hiểm được.
Tâm niệm chuyển động, lão liền ngồi yên bất động.
Bạch Tích Hương chuyển động mục quang nhìn Ngũ Độc Cung Chủ lạnh

lùng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương muốn ngươi đối phó ta, chắc chắn ngươi cũng phải có công phu kinh người gì đó, vậy hãy xuất thủ đi xem nào !
Ngũ Độc Cung Chủ bị nàng nói vậy thì sắc mặt khẽ biến, hai mày nhíu lại, hai chân mày ẩn hiện sát cơ. Lão thầm nhủ:
- Dù võ công của ngươi có cao người cũng không thể một kích mà lấy mạng ta. Lời này của ả thật quá ngông cuồng, nếu như ta không xuất thủ, e rằng sẽ bị người khác cười đến mất mặt mất.
Nghĩ đoạn lão liền hừ nhẹ một tiếng nói:
- Hảo ! Ngươi hãy cẩn thận !
Tây Môn Ngọc Sương ngưng mục nhìn hai người, mong nhìn ra được ai thắng, ai bại.
Ngũ Độc Cung Chủ đang định dùng độc vật thì liếc nhìn thấy Bạch Tích Hương đột nhiên nhắm hai mắt lại, trong lòng lấy làm kỳ quái tự nhủ:
- Tại sao ả ta lại nhắm hai mắt lại ?
Bạch Tích Hương không mở mắt, nhưng miệng vẫn lạnh lùng hỏi:
- Một người chỉ có thể chết một lần, nếu như ngươi không sợ chết thì cứ xuất thủ đi.
Ngũ Độc Cung Chủ chưa từng thấy ai đối diện với mình mà như Bạch Tích Hương, lão liền thay đổi chủ ý nói:
- Tây Môn cô nương, vị cô nương này kết thù rất sâu với cô nương có phải không ?
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:
- Không có cừu hận gì, nhưng đã là địch thủ của nhau. Không phải ngươi tử thì là ta vong. Cung chủ cứ thoải mái xuất thủ, không cần phải khách khí.
Ngũ Độc Cung Chủ mỉm cười nói:
- Nha đầu này lời nói ngông cuồng, nói rằng chỉ cần một chiêu có thể làm cho người khác tử thương tại trận, không biết là thật hay giả ?
Thái độ của Bạch Tích Hương đã khiến cho Ngũ Độc Cung Chủ trở nên hoài nghi Tây Môn Ngọc Sương, nhất thời không dám mạo hiểm xuất thủ.
Lý Trung Huệ thấy hai bên đã hình thành thế đối đầu, liền mỉm cười nói:
- Tây Môn thư thư đã không muốn mạo hiểm, vị Ngũ Độc Cung chủ này cũng không có ý xuất thủ, chi bằng cứ ra bên ngoài phân thắng phụ một phen trước mặt quần hào võ lâm.
Ngũ Độc Cung Chủ liền lên tiếng:
- Lý minh chủ nói rất đúng. Nếu như muốn đánh thì hãy ra trước mặt quần hào đánh cho minh bạch.
Tây Môn Ngọc Sương vốn muốn trừ bỏ Bạch Tích Hương trước khi rời đại sảnh, sau đó khi tỷ võ giết chết mấy võ lâm cao thủ, thừa cơ thu phục một bộ phận quần hào, rồi ra tay thu thập luôn cả Hoàng Sơn Thế Gia. Chẳng những

có thể báo được thù giết cha mẹ mà còn đoạt luôn cả chức vị minh chủ võ lâm.
Nào ngờ sự việc lại không như nàng sở liệu, chính thái độ âm trầm của Bạch Tích Hương đã khiến Ngũ Độc Cung Chủ không dám xuất thủ.
Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói với Bạch Tích Hương:
- Bạch muội muội, từ nay muộn cũng phải cẩn thận hơn một chút.
Bạch Tích Hương tức giận nói:
- Tuy ta không muốn giết người, nhưng nếu ngươi ép ta thái quá, thì ta cũng đành phải giết mấy người cho ngươi xem thử.
Một vị cô nương yếu nhược như nàng, lúc này đột nhiên lại trở nên vô cùng kiên cường, hai mắt lộ ra thần quang như điện.
Tây Môn Ngọc Sương là nhân vật tuyệt đỉnh thông minh, thấy khẩu khí của Bạch Tích Hương như vậy cũng hơi chột dạ. Chuyện nàng có thể một chiêu lấy mạng người thì còn khó nói, chứ chuyện nàng đã luyện thành võ công thì có lẽ tuyệt đối không giả.
Nghĩ đoạn, nàng liền cao giọng nói:
- Dừng tay !
Bốn nữ tỳ liền lập tức đình thủ. Thần, Sát, Quỷ, Hồn tứ đại hung nhân cũng ngưng chiến lùi lại.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Chúng ta ra tỷ võ trường trước.
Nói đoạn nàng liền sải bước đi ra ngoài, trong lòng thầm tính toán:
- Trước mắt chỉ có thể thầm ám toán được ả mà thôi, không thể xuất thủ trước mặt mọi người được.
Cái gọi là tỷ võ trường thực ra chỉ là một bãi cỏ ở phía trước đại sảnh dùng dây từng quây lại, ngoài ra còn có kê một số ghế nữa.
Các ghế hầu hết đều đã có người ngồi, các cao thủ của hai bên đều ngồi ở hai phía khác nhau.
Lý Trung Huệ cúi người hành lễ nói:
- Tây Môn thư thư mời ngồi !
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt quan sát bốn phương tám hướng một lượt rồi chậm rãi bước đến phía chính tây ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên.
Đoạn Kiếm phu nhân, Ngũ Độc Cung Chủ, Trình Thạch Công cũng lần lượt ngồi xuống.
Lúc này, quần hào hiệp nghĩa tập trung ở Hoàng Sơn Thế Gia cũng chia nhau ra ngồi đầy các ghế ở hướng chính Đông.
Giữa hai bên có một khoảng đất rộng, hiển nhiên chính là đấu trường.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương nói:
- Bạch cô nương có muốn ngồi cạnh tiểu muội không ?
Bạch Tích Hương gật đầu:

- Nếu như tiểu muội rời xa cô nương, cô nương sẽ đối phó Tây Môn Ngọc Sương thế nào ?
Lý Trung Huệ đang cảm thấy khó xử thì Tang Nam Tiều chợt lên tiếng:
- Lý minh chủ.
Lý Trung Huệ thầm nhủ:
- Nếu như người này chịu đánh trận đầu thì thật tốt quá.
Nghĩ đoạn nàng liền nói:
- Lão tiền bối có gì phân phó ?
Tang Nam Tiều nói:
- Lão phu xin được đánh trận đầu.
Lý Trung Huệ nói:
- Nếu không phải lão tiền bối tự nguyện xuất thủ trận đầu, bản toà cũng không dám phái lão tiền bối xuất thủ.
Tang Nam Tiều nói:
- Minh chủ nặng lời rồi !
Lý Trung Huệ nói:
- Mong lão tiền bối có thể hạ được oai phong của kẻ địch.
Tang Nam Tiều mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại thôi, chậm rãi bước ra ngoài trường đấu nói:
-Có vị nào hứng thú với kẻ tàn phế này thì xin hạ trường túc giáo ?
Tây Môn Ngọc Sương không ngờ ngay trận đầu đối phương đã phái ra một nhân vật cao thâm mạt trắc, nhất thời không biết phái ai ra cự địch.
Nàng đưa mắt nhìn lại những người của mình, không thấy ai tự nguyện ra tay ứng địch.
Tây Môn Ngọc Sương chuyển động mục quang nhìn Ngũ Độc Cung Chủ nói:
- Cung Chủ và lão anh hùng đã có chút ân oán, ngài ra tiếp lão vài chiêu có được không ?
Ngũ Độc Cung Chủ liền chậm rãi đứng dậy, bước ra giữa trường đấu.
Tây Môn Ngọc Sương cao giọng nói:
- Hai bên đánh nhau khó tránh khỏi thương vong, cung chủ cứ việc tận dụng hết sở trường, không cần phải giữ quy tắc giang hồ.
Nàng biết Ngũ Độc Cung Chủ toàn thân là kịch độc, nhưng lại sợ lão ta không chịu thi triển trước mặt thiên hạ anh hùng, nên mới nhắc nhở lão ta như vậy.
Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều sáng rực lên nhìn chằm chằm vào mặt Ngũ Độc Cung Chủ:
- Ngươi cả đời dùng độc, tự lập môn phái, thiết nghĩ cũng không phải là chuyện dễ, nhưng làm ác vô số, nay lại xuất hiện ở đây trợ Trụ vi ngược, vậy là tự ngươi tìm lấy cái chết rồi.

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh nói:
- Ngươi thắng ta rồi hãy nói khoác !
Nói đoạn lão liền dương tay lên vẫy nhẹ, hai đạo hàn quang lập tức bay về phía Tang Nam Tiều.
Tang Nam Tiều khẽ vung tả thủ, hô lên một tiếng đánh ra một đạo phách không chưởng lực, đánh rơi đạo hàn quang thứ nhất. Hữu thủ cũng chộp ra, bắt lấy đạo hàn quan thứ hai.
Quần hào quan sát kỹ hai vật mà Ngũ Độc Cung Chủ vừa ném ra, ai cũng ngẩn người ngạc nhiên.
Thì ra đó không phải là ám khí gì cả, mà chính là hai con rắn nhỏ.
Con rắn thứ nhất bị Tang Nam Tiều đánh một chưởng, lập tức chết ngay.
Còn con thứ hay sau khi bị Tang Nam Tiều chụp lấy liền vươn miệng ra cắn một miếng vào ngón tay lão.
Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh một tiếng nói:
- Hai con rắn này tuy nhỏ, nhưng toàn thần đều là kịch độc. Chỉ cần ngươi chạm vào nó thì đã chết chắc rồi. Không ngờ đại danh đỉnh đỉnh Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều cũng chỉ như vậy mà thôi.
Tang Nam Tiều ngửa mặt cười dài nói:
- Lẽ nào ngươi cho rằng một con rắn nhỏ này có thể giết được lão phu hay sao ?
Nói đoạn lão liền thầm vận nội lực, năm ngón tay xoè ra, con rắn nhỏ lập tức đứt thành nhiều đoạn rơi xuống đất.
Một chiêu nội công đoạn xà này mọi người đều thấy vô cùng bình thường, chỉ cần là người có nội công căn bản thì ai cũng có thể làm được như vậy.
Nhưng Ngũ Độc Cung chủ thì kinh hãi vô tỉ, lão thầm nghĩ:
- Võ công của lão già độc nhãn này quả nhiên có chỗ đặc biệt, một chiêu vừa nãy lực đạo ít nhất cũng phải năm trăm cân, chỉ trong nháy mắt mà ngưng tụ được nội lực nhanh như vậy, người thường khó mà làm được.
Thì ra con tiểu xà của lão là một loại vô cùng đặc biệt, thân hình cứng rắn như sắt thép, đao kiếm cũng khó mà làm chúng bị thương được.
Sau khi Tang Nam Tiều chấn đứt độc xà liền cười lạnh một tiếng nói:
- Ngũ Độc Cung Chủ, nếu lão phu không cho ngươi một cơ hội thi triển độc thủ thì e rằng ngươi sẽ không cam tâm nhận bại. Ngươi còn thủ đoạn gì thì cứ tận lực mà thi triển hết đi, nếu như đã hết trò rồi thì lão phu sẽ phản kích đây.
Ngũ Độc Cung Chủ liền dơ hai tay lên nói:
- Ngươi hãy thử thứ này xem đã !
Chỉ thấy mấy đạo hắc ảnh bay về phía Tang Nam Tiều nhanh như chớp.
Tang Nam Tiều liền đẩy song chưởng ra, toàn bộ những điểm đen kia đều chưởng lực của lão đánh rơi xuống đất.

Quần hào ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy trên mặt cỏ rải đầy những con ngô công ngắn, tất cả đều đã bị Tang Nam Tiều đánh chết.
Ngũ Độc Cung Chủ này chuyên sử độc xà, ngô công làm ám khí, quần hào nhìn thấy đều rởn cả gai ốc, thầm nhủ:
- Tên này người ngợm nam không ra nam, nữ không ra nữ, mà thủ đoạn thật độc ác. Bên trong chiếc áo bào rộng thùng thình kia không biết có bao nhiêu độc vật nữa.
Tang Nam Tiều sau khi đánh rơi đám ngô công của Ngũ Độc Cung Chủ, liền thừa cơ tung người lên, chưởng thế như đao, hoành ngang chém thẳng vào Ngũ Độc Cung Chủ.
Ngũ Độc Cung Chủ vội lùi lại tránh né, hữu thủ cũng đánh ra một chưởng hoàn kích.
Tang Nam Tiều lạnh lùng nói:
- Năm xưa ngươi lập ra Ngũ Độc Cung đã làm hại không ít võ lâm đồng đạo, hôm nay chính là ngày tên bại hoại võ lâm như ngươi đền tội.
Lời chưa dứt thì lão đã liên tiếp đánh ra tám chưởng.
Ngũ Độc Cung Chủ bị liên tiếp thối lui, sau khi vất vả tránh được tám chưởng liên hoàn của Tang Nam Tiều thì hoàn lại được hai kích.
Tang Nam Tiều vẫn liên tiếp giữ thế công, chưởng thế lăng lệ vô tỉ, trong chưởng lại ẩn tàng những thế cầm nã vô cùng kỳ ảo.
Chợt Tang Nam Tiều hô lên một tiếng:
- Chết !
Chỉ thấy lão tung ra một chưởng, kích trúng vào tả thủ của Ngũ Độc Cung Chủ.
Chưởng này uy lực vô song, Ngũ Độc Cung Chủ sau khi trúng chưởng liền bị Tang Nam Tiều bứt đoạn một cánh tay.
Chỉ nghe lão ta hự lên một tiếng, hữu thủ vung ra, đánh thẳng vào trước ngực Tang Nam Tiều.
Tang Nam Tiều khẽ huy tả thủ, ngạnh tiếp một kích này của Ngũ Độc Cung Chủ. Quần hào chỉ nghe ầm một tiếng, rồi thấy Ngũ Độc Cung Chủ lảo đảo lùi về phía sau bốn năm bước.
Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều tuy đánh lùi được Ngũ Độc Cung Chủ nhưng chính lão cũng hự lên một tiếng, lùi về sau hai bước.
Quần hào ngưng mục nhìn qua, chỉ thấy trên cổ tay Tang Nam Tiều đã có một con rắn nhỏ màu vàng kim đeo lủng lẳng, dưới ánh mặt trời sắc vàng lấp lánh.
Biến hoá này quá đột ngột khiến quần hào đều không khỏi ngẩn người.
Hai hàm răng nhỏ của con kim xà găm chặt vào thịt của Tang Nam Tiều.
Chỉ nghe một người cao giọng thốt lên:
- Đó chính là Kim Tuyến Xà ...

Tang Nam Tiều cúi đầu nhìn con kim xà trên cổ tay, đột nhiên hét lớn một tiếng, xông thẳng về phía Ngũ Độc Cung Chủ.
Ngũ Độc Cung Chủ mắt thấy Tang Nam Tiều xông đến, khí thế hung hãn như núi lở, con mắt duy nhất của lão sáng rực như điện, trong lòng cũng không khỏi thầm kinh hãi. Lão liền vung hữu chưởng lên ngăn cản chưởng thế của đối phương.
Chỉ nghe ầm một tiếng nữa vang lên, chưởng lực của Tang Nam Tiều đã bị lão cản lại.
Nào ngờ chân hữu của Tang Nam Tiều lại xuất kỳ bất ý phóng ra một cước trúng ngực của Ngũ Độc Cung Chủ.
Lực đạo của cước này nặng cả ngàn cân, Ngũ Độc Cung Chủ liền bay vọt về phía sau mấy trượng, thất khiếu chảy máu, tuyệt khí mà chết.
Tang Nam Tiều sau khi một cước đá chết địch thủ, liền lập tức lấy trong ngực ra một ngọn truỷ thủ, chặt vào khuỷu tay mình, nửa cánh tay của lão liền rơi bịch xuống đất.
Con Kim Tuyến Xà đó kịch độc vô tỷ, Tang Nam Tiều sau khi bị nó cắn trúng đã không kịp thời phong bế huyệt đạo, lại còn vận công phát chưởng tấn công Ngũ Độc Cung Chủ nên chất độc đã chạy lên đến bả vai.
Tang Nam Tiều thấy máu chảy ra vẫn có màu đen, liền vung tay vứt ngọn truỷ thủ vào bãi cỏ, cao giọng nói:
- Vị nào cho lão phu mượn thanh kiếm !
Lâm Hàn Thanh đột nhiên nhảy tới, rút Tham Thương Kiếm đưa cho lão.
Tang Nam Tiều tiếp lấy đoản kiếm nói:
- Hảo kiếm !
Nói đoạn, hữu thủ vung lên vẽ một đường cong cắt thẳng vào tả thủ. Nửa đoạn tay còn lại cũng rơi bịch xuống đất.
Bị rắn cắn chặt tay không phải là chuyện ly kỳ gì trong võ lâm, nhưng liên tiếp chặt hai lần như Tang Nam Tiều thì e rằng chưa ai làm được cả. Chỉ thấy quần hào đều nhìn lão ngẩn người không nói tiếng nào.
Sau khi Tang Nam Tiều chặt đứt tay mình liền đưa kiếm lại cho Lâm Hàn Thanh, sải bước đến trước mặt Lý Trung Huệ nói:
- Lão khiếu đã không làm minh chủ thất vọng, thay người trừ đi cường địch, thực hiện được lời hứa năm xưa, không phụ di ngôn của lão giáo chủ. Bây giờ lão phu đã thành kẻ tàn phế, không còn khả năng tái chiến, vậy xin minh chủ cho phép lão khiếu cáo biệt ở đây.
Nói đoạn, lão cũng không đợi Lý Trung Huệ trả lời, quay đầu bỏ đi.
Lý Trung Huệ đưa mắt nhìn theo bóng Tang Nam Tiều, định lên tiếng gọi lại nhưng Bạch Tích Hương đã ngăn cản:
- Để ông ta đi đi !
Tang Nam Tiều sải bước đi khỏi tỷ võ trường, quần hào liền lục tục lùi lại

nhường cho lão một lối đi, trong nháy mắt đã không thấy người đâu nữa.
Trận đầu tiên, một người chết, một người bị phế một tay, tính ra thì Lý Trung Huệ là người thắng trận này.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn thi thể Ngũ Độc Cung Chủ nói:
- Từ lâu đã nghe danh Ngũ Độc Cung Chủ luyện loại kỳ độc võ công, không biết là lão chết thật hay giả ?
Nói đoạn nàng liền đứng dậy bước đến bên cạnh thi thể lão, đặt một tay lên ngực ngầm vận công, một lát sau nàng liền nhấc tay ra, chậm rãi đứng lên nói:
- Mang xuống đi !
Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên, một bóng người chạy đến nhanh như gió.
Lý Trung Huệ quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Hạc Thượng Nhân đang lao vút vào tỷ võ trường. Trong lòng nàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:
- Người này đến đây làm gì nhỉ ?
Chỉ thấy Thiên Hạc Thượng Nhân chạy đến bên cạnh thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ nói:
- Bỏ thi thể xuống !
Thì ra đã có hai hắc y đại hán chạy đến vác thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ lên.
Hai đại hán ngơ ngẩn nhìn nhau, không biết làm thế nào mới tốt.
Thiên Hạc Thượng Nhân giơ hai tay ra nói:
- Đưa cho ta !
Hai hắc y đại hán đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương, không biết phải làm thế nào.
Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt nói:
- Đưa cho lão đi !
Hai hắc y đại hán liền chậm rãi đưa thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ cho Thiên Hạc Thượng Nhân.
Thiên Hạc Thượng Nhân bồng thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ lên, hai khoé mắt đột nhiên chảy ra hai hàng lệ, từng giọt nước mắt lã chã rơi trên thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ.
Thiên Hạc Thượng Nhân bước đến trước mặt Lý Trung Huệ nói:
- Bần đạo vốn định tương trợ minh chủ trừ đi người này, nhưng bây giờ y đã chết trong tay Tang Nam Tiều, bần đạo ở đây cũng chẳng có ích gì nữa.
Lý Trung Huệ vội hỏi:
- Lão tiền bối muốn đi khỏi nơi này ?
Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Đúng vậy, bần đạo phải về Liên Vân Lư mai táng cho y.
Lý Trung Huệ ngạc nhiên thầm nhủ:

- Cái tên bất nam bất nữ này không biết là người gì của Thiên Hạc Thượng Nhân ?
Tâm niệm chuyển động, nàng liền mở miệng hỏi:
- Lão tiền bối, vị Ngũ Độc Cung Chủ này có phải là hảo hữu lâu năm của người không ?
Thiên Hạc Thượng Nhân trầm ngâm nói:
- Y đã chết rồi, bần đạo cũng chẳng cần danh dự gì nữa, y chính là người vợ năm xưa của bần đạo.
Lời này vừa xuất ra, toàn trường đều trấn động. Ai ai cũng biết Thiên Hạc Thượng Nhân là một vị tu đạo tam thanh, hơn nữa đạo hành lâu năm, danh tiếng cực cao trong võ lâm, không ngờ lão ta lại còn có một người vợ kết tóc.
Lý Trung Huệ ngẩn người nói:
- Lão tiền bối không nói sớm để vãn bối nói với Tang lão tiền bối một tiếng, như vậy thì lệnh phu nhân có lẽ sẽ không mất đi tính mạng.
Thiên Hạc Thượng Nhân nói:
- Y đã làm nhiều việc ác, chết cũng không đủ đền tội, bần đạo cũng không có gì phải đáng tiếc cả.
Lý Trung Huệ thở dài một tiếng nói:
- Nếu lão tiền bối nhất định muốn đi, vãn bối cũng không giữ người làm gì nữa.
Thiên Hạc Thượng nhân nói:
- Y vốn là một người rất thiện lương, chỉ vì một chút hiểm lầm mà bỏ nhà ra đi, không ngờ sau này y lại trở thành Ngũ Độc Cung Chủ, tội ác vô số như vậy.
Lời chưa dứt lão đã quay người bỏ đi.
Tây Môn Ngọc Sương nhìn theo bóng Thiên Hạc Thượng Nhân đi xa dần, trong lòng cũng không khỏi có cảm giác buồn bã, nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, nhất phái chi chủ đã mất đi tính mạng, nhất đại kỳ nhân phải tự đoạn thủ ...
Chỉ nghe Trình Thạch Công trầm giọng nói:
- Lão khiếu đến đây hoàn toàn là vì Lý phu nhân, nếu Tây Môn cô nương không gọi bà ta xuất trận, lão khiếu e rằng khó nhẫn nại được nữa.
Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý phu nhân đâu, nàng liền lên tiếng gọi:
- Lý minh chủ !
Tiếng nói của nàng tuy không lớn lắm nhưng đã khiến cho không khí tang thương của trường đấu mất đi gần hết, khiến cho quần hào cảm thấy rằng họ vẫn còn đang ở trong nguy cơ, huyết chiến và tử vong có thể xảy ra bất cứ lúc nào.
Kết cục bi thảm của trận đầu tiên đã khiến rất nhiều cao thủ có mặt đương

trường từ bỏ đi vọng tưởng xuất chiến lập danh.
Lý Trung Hụê chậm rãi đứng dậy chắp tay nói:
- Tây Môn cô nương có gì chỉ giáo ?
Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:
- Cao thủ hai bên có đến hơn trăm người, nếu như người nào cũng muốn xuất thủ thì e rằng chúng ta có đấu ba ngày ba đêm cũng chưa phân thắng phụ được.
Lý Trung Hụê mỉm cười nói:
- Không sai, không biết Tây Môn cô nương có cao kiến gì không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ta muốn chỉ danh khiêu chiến, không biết Lý minh chủ có đám đáp ứng hay không ?
Bạch Tích Hương thấp giọng nói:
- Có thể đáp ứng nàng ta, nhưng chúng ta phải được quyền quyết định.
Lý Trung Hụê khẽ gật đầu rồi cao giọng nói:
- Cô nương có thể chỉ danh, nhưng đáp ứng hay không là chuyện của tiểu muội.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Trận đầu tiên cao thủ hai bên đã giao đấu vô cùng kịch liệt, trận thứ hay này tự nhiên cũng không thể nào kém phần được.
Lý Trung Hụê liền lớn giọng hỏi:
- Cô nương nói đi !
Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười chậm rãi nói:
- Từ lâu đã nghe danh lệnh đường là võ lâm đệ nhất cao thủ, vì vậy ta muốn chỉ danh lệnh đường khiêu chiến, không biết ý của Lý minh chủ thế nào ?
Lý Trung Hụê ngập ngừng nói:
- Chuyện này, tiểu muội ...
Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên:
- Hụê nhi, con không cần khó xử.
Lý phu nhân thân vận bạch y, chậm rãi bước ra tỷ võ trường.
Tuy bà tuổi đã vãn niên, nhưng dung mạo vẫn như hoa như ngọc, chỉ là diễm tựa đào lý, lãnh tựa băng sương.
Lý phu nhân chậm rãi bước ra giữa bãi cỏ thì mới dừng lại, lạnh lùng hỏi:
- Vị nào sẽ cùng ta động thủ ?
Trình Thạch Công, Đoạn Kiếm phu nhân liền nhất tề đứng dậy tranh nhau bước ra trường đấu.
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:
- Hai vị chậm đã.
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Trình Thạch Công không phải địch thủ của bà ta, để ta xuất chiến thì hơn.

Trình Thạch Công tức giận nói:
- Sao ngươi biết ta không phải là địch thủ của bà ta ?
Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nói:
- Mấy chiêu Khiếu Phong Trượng Pháp của ngươi làm sao mà địch nổi Lý phu nhân chứ ?
Trình Thạch Công cười lạnh một tiếng nói:
- Vậy ngươi đợi ta bại vong trong tay mụ rồi xuất thủ cũng chưa muộn.
Nói đoạn lão liền tung người phóng vào trường đấu.
Đoạn Kiếm phu nhân cũng định nhảy vào nhưng đã bị Tây Môn Ngọc Sương đưa tay cản lại. Nàng nói:
- Lão không phải đối thủ của Lý phu nhân, trong trăm chiêu nhất định sẽ lạc bại, lẽ nào bà còn sợ không báo được thù ?
Đoạn Kiếm phu nhân chậm rãi ngồi xuống nói:
- Nếu như bên chúng ta thua liên tiếp hai trận, chỉ sợ nhụt mất nhuệ khí.
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Không cần lo, ta đã có chuẩn bị sẵn. Dù thua thêm mấy trận nữa cũng không ảnh hưởng gì cả.
Đoạn Kiếm phu nhân liền không nói gì thêm nữa.
Ngưng mục quan sát bên trong đấu trường, chỉ thấy Trình Thạch Công tay cầm thiết trượng đi đến trước mặt Lý phu nhân, cất tiếng vang như chuông đồng hỏi:
- Ngươi còn nhận ra lão phu không ?
Lý phu nhân lạnh lùng đáp:
- Trình Thạch Công.
Trình Thạch Công gằn giọng:
- Không sai !
Hai đạo mục quang lão sáng rực nhìn chằm chằm vào mặt Lý phu nhân, chậm rãi nói:
- Chuyện năm xưa của chúng ta ngươi có còn nhớ không ?
Lý phu nhân lạnh lùng đáp:
- Ta nhớ rất rõ ràng.
Mỗi câu bà ta nói đều ngắn gọn súc tích, tựa hồ như sợ nói thừa một chữ vậy.
Trình Thạch Công lạnh lùng nói:
- Ngươi đã nhớ rõ ràng rồi thì sao còn không rút binh khí ra đi !
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Ta sẽ dùng đôi tay này để đối phó Khiếu Phong Trượng Pháp của ngươi, xuất thủ đi !
Trình Thạch Công tức giận nói:
- Được lắm, để lão phu xem mấy năm nay võ công của ngươi đã tiến bộ tới

mức nào ?
Nói đoạn lão hét lớn một tiếng, vung trượng bổ vào đầu Lý phu nhân.
Lý phu nhân khẽ phất tay áo, dùng thân pháp kỳ ảo nhẹ nhàng lách người tránh khỏi.
Trình Thạch Công một trượng rơi vào khoảng không, lập tức vặn mạnh cổ tay, thu hồi trượng thế, hoành trượng quét ngang hông đối phương.
Một chiêu này vô cùng lăng lệ, đem theo tiếng rít gió rợn người.
Lý phu nhân khẽ nhíu mày, chỉ thấy bà ta khẽ lắc mình một cái, người đã đứng bên cạnh Trình Thạch Công rồi.
Trình Thạch Công tức giận gầm lên, thiết trượng trong tay hoá thành một tấm lưới trượng ảnh trùng trùng phủ trùm lên Lý phu nhân.
Chỉ thấy thân hình Lý phu nhân lay động như cây liễu trước gió, đồng thời hoá thành vô số nhân ảnh chuyển động trong cùng trượng ảnh của Trình Thạch Công.
Một hồi sau bà đã nhảy ra khỏi vòng vây của lão, lớn giọng quát:
- Dừng tay !
Trình Thạch Công thu hồi thiết trượng hỏi:
- Ngươi còn gì muốn nói ?
Lý phu nhân lạnh lùng hỏi:
- Ngươi còn chưa chịu nhận thua ư ?
Trình Thạch Công tức giận hỏi:
- Còn chưa phân thắng phụ, lẽ nào lão phu lại nhận thua ?
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Ta đã thủ hạ lưu tình rồi đấy, ngươi thử nhìn cánh tay hữu của mình xem.
Quần hào đương trường có quá nửa không hiểu nội tình, nghe Lý phu nhân nói vậy liền lập tức chú ý quan sát cánh tay hữu của Trình Thạch Công.
Chỉ thấy trên tay áo của lão đã có một lỗ thủ nhỏ, không biết là do vật gì gây ra.
Trình Thạch Công nhìn lỗ thủng trên áo, trầm ngâm không nói nên lời.
Theo quy tắc võ lâm mà luận thì Trình Thạch Công đã thua rõ ràng, nhưng tình hình lúc này thì lại hoàn toàn khác với tỷ võ thông thường, dù tay áo có thủng vẫn hoàn toàn có thể tái chiến.
Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:
- Trình Thạch Công, ta sớm đã nói ngươi không được mà ngươi cứ không tin. Lúc này ngươi đã có thể nhận thua chưa ?
Trình Thạch Công nghe Đoạn Kiếm phu nhân nói vậy đột nhiên hét lớn một tiếng, vung thiết trượng lao thẳng về phía Lý phu nhân.

Hồi 44

Khiếu Phong Trượng Pháp của lão dù sao cũng là võ lâm kỳ học, khi thi triển ra thì như cuồng phong nộ vũ, uy thế thập phần kinh nhân.
Chỉ thấy Lý phu nhân bạch y phiêu phiêu, cả thân hình như bị úp trong chiếc lồng tạo bởi trượng ảnh của Trình Thạch Công.
Trượng thế của Trình Thạch Công trầm trọng hung mãnh, chỉ cần bị lão quét trùng một trượng thì ắt hẳn sẽ phải táng mạng đương trường chứ chẳng nghi.
Lý phu nhân bị hãm trong vòng trượng ảnh của lão, lúc nào cũng có thể nguy đến tính mạng, quần hào chỉ nhìn thôi cũng đã thấy kinh hãi trong lòng.
Song phương ác đấu thêm mấy chục hiệp nữa, Trình Thạch Công đã đánh ra trên một trăm trượng nhưng Lý phu nhân thủy chung vẫn chỉ dùng thân pháp phiêu phiêu hốt hốt để tránh né chứ chưa hoàn kích chiêu nào. Thế nhưng Trình Thạch Công cũng không thể đụng đến một chéo áo của Lý phu nhân.
Đột nhiên Lý phu nhân khẽ đảo người mấy cái, thoát ra khỏi vùng trượng ảnh của Trình Thạch Công một cách vô cùng xảo diệu. Chỉ nghe bà lạnh lùng quát:
- Dừng tay !
Trình Thạch Công thu hồi trượng thế, gằn giọng hỏi:
- Có chuyện gì ?
Lý phu nhân cất giọng lạnh như băng hỏi:
- Ngươi vẫn không chịu nhận thua ?
Trình Thạch Công trầm giọng nói:
- Vẫn còn chưa phân thắng phụ, nếu như ngươi có bản lĩnh thì cứ giết ta đi !
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Ta không thể xuất thủ hoàn kích.
Trình Thạch Công ngạc nhiên thầm nghĩ:
- Lẽ nào mụ ta lại niệm tình năm xưa ta đã theo đuổi mụ ?
Trong lòng lão si tâm vọng tưởng, trên mặt cũng lộ ra nét bất ổn.
Lý phu nhân là nhân vật tuyệt thế thông minh, chỉ nhìn sắc mặt của lão cũng đã nhận ra lão đang suy nghĩ lung tung. Bà liền cười lạnh một tiếng, nói:
- Nếu như ta xuất thủ, e rằng ngươi không còn mạng mà trở về Tây Vực nữa.
Trình Thạch Công trong lòng cũng đã biết mình không phải địch thủ của Lý phu nhân, nhưng trước mặt quần hùng lão đâu thể mất mặt mà nhận thua được. Chỉ nghe lão lớn giọng quát:

- Lẽ nào lão phu lại sợ mấy câu nói của ngươi ?
Nói đoạn lão liền chậm rãi cử thiết trượng lên nói:
- Ngươi rút binh khí ra đi !
Lý phu nhân nói:
- Bất tất phải vậy, trong ba chiêu là ta đã có thể giết ngươi rồi. Ta đã hạ thủ lưu tình, năm lần bảy lượt khuyên can mà ngươi vẫn chấp mê bất ngộ, ta đây cũng hết cách.
Trình Thạch Công động nộ hừ nhẹ một tiếng nói:
- Lẽ nào ngươi cho rằng mấy chục năm tu tập của lão phu chỉ có vậy thôi sao ?
Lý phu nhân cười lạnh nói:
- Ngươi có tuyệt kỹ gì thì cứ thi triển ra đi !
Trình Thạch Công liền giơ cao thiết trượng, khuôn mặt trắng bệch của lão như bị một làn mây che phủ.
Lý phu nhân ngưng thần đứng yên, song mục sáng rực tinh quang chăm chú nhìn vào thiết trượng của Trình Thạch Công.
Chỉ thấy lớp bạch khí trên mặt Trình Thạch Công càng lúc càng dày, thiết trượng trong tay lão cùng từ từ hạ xuống.
Khi thiết trượng còn cách Lý phu nhân khoảng hai ba thước thì đột nhiên gia tăng tốc độ, kích thẳng tới trước ngực Lý phu nhân nhanh như thiểm điện.
Thì ra, trong trượng này của lão có bao hàm vô số biến hoá vô cùng vi diệu, cho dù Lý phu nhân có nhảy tránh thì trượng thế cũng sẽ theo sát không rời, biến hoá truy kích. Nào ngờ Lý phu nhân lại trấn định hơn nưgời, dù cho trượng thế có đột nhiên biến hoá cũng vẫn đứng yên bất động.
Quần hào thấy vậy đều lo lắng không yên, sợ rằng Lý phu nhân sẽ không tránh nổi một chiêu này của Trình Thạch Công.
Đúng lúc này, Lý phu nhân đột nhiên trượt người về phía trước, thân hình bà sượt qua thiết trượng của Trình Thạch Công, rồi vung tay điểm lên tay hữu của lão.
Biến hoá này diễn ra trong thời gian quá ngắn ngủi, quần hào có mặt không ai nhìn rõ động tác của Lý phu nhân thế nào.
Chỉ thấy sau khi hai bóng nhân ảnh nhập vào rồi lại tách ra nhanh chóng.
Thiết trượng trong tay Trình Thạch Công đập xuống nền đất đành rầm một tiếng, tạo nên một cái lỗ sâu hai thước.
Lý Trung Huệ lo lắng cho mẫu thân, vội ngưng thần quan sát, thấy Lý phu nhân vẫn giữ thần thái lạnh lùng, bạch khi chỉ khẽ phiêu động nhưng hai gò má đã ửng hồng, có lẽ chiêu vừa rồi bà đã xuất hết toàn lực.
Lại nhìn Trình Thạch Công, chỉ thấy hai mắt lão đờ ra, dứng yên bất động một hồi lâu mới chậm chạp quay đầu nhìn Lý phu nhân nói:
- Mười năm trước ta bị nàng đánh bại ở chiêu thứ chín mươi chín, không

ngờ mười năm sau ngay cả một chiêu của nàng ta cũng không đỡ nổi.
Lý phu nhân nói:
- Ta cũng đã xuất toàn lực rồi nên có thể nói ngươi tuy bại nhưng mà vẫn còn vinh. Khi ta đả thương ngươi cũng đã lưu tình, chỉ cần từ nay trở đi ngươi không luyện võ nữa thì thương thế sẽ không phát tác. Ngươi cũng đã bước vào tuổi cổ lai hi rồi, tranh danh đoạt lợi làm gì nữa chứ ? Tốt nhất là nên tìm nơi yên tĩnh mà ẩn cư sống nốt những tháng ngày còn lại. Ngươi hãy đi đi !
Trình Thạch Công cười thê lương nói:
- Mấy chục năm nay ta vì muốn thắng nàng mà luôn cố gắng luyện công, không ngờ càng luyện càng thua nàng hơn. Hôm nay đã không còn hi vọng thắng được nàng, ta sống cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa ?
Nói đoạn lão cho tay vào ngực áo lấy ra một thanh truỷ thủ nói:
- Nàng có còn nhớ thay truỷ thủ này không ?
Lý phu nhân thần sắc lạnh lùng, không nói tiếng nào.
Trình Thạch Công cười ha hả nói:
- Ngọn truỷ thủ này là do nàng năm xưa dùng làm vật cảnh cáo ta. Nàng nói rằng nếu ta còn tiếp tục làm phiền nữa thì nàng sẽ dùng nó để móc trái tim ta ra. Tuy nó không phải là tín vật gì cả, nhưng nó là vật đã qua tay nàng nên ta vô cùng trân trọng, mấy chục năm nay luôn giữ nó ở bên mình. Hôm nay ta sẽ cho nàng được như nguyện, xem trái tim của Trình Thạch Công này thế nào.
Lời vừa dứt thì lão đã đâm mạnh ngọn trủy thủ vào ngực, rồi rạch một đường, bao nhiêu móc lấy trái tim đưa lên cho Lý phu nhân nhìn.
Đây quả là một cảnh tượng khiến người ta kinh tâm động phách, chỉ thấy quần hào đều ngẩn người ra nhìn không chớp mắt.
Thân hình Trình Thạch Công khẽ lảo đảo, ngã vật xuống thảm cỏ chết tốt.
Lý phu nhân chậm rãi thở hắt ra một hơi nói:
- Tây Môn cô nương đã thấy chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương hỏi:
- Thấy cái gì ?
Lý phu nhân chậm rãi nói:
- Những bậc tiền bối của đời trước không ai có thể khôi phục lại hào khí năm xưa, cô nương có biết vì sao không ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Trường Giang lớp sóng sau đè sóng trước, tân nhân thắng cựu nhân, điều này có gì là lạ đâu ?
Lý phu nhân cười lạnh nói:
- Ngươi đã chấp mê bất ngộ như vậy thì chúng ta cũng không cần nói nhiều nữa. Những người ngươi mời đến, nay đã chết mất hai rồi, ngươi còn tin

tưởng mình sẽ thắng trận chiến này nữa không ?
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi đáp:
- Không phiền phu nhân quan tâm đến chuyện của ta.
Lý Trung Hụê thấy nét mặt bình tĩnh của Tây Môn Ngọc Sương, trong lòng thầm nhủ:
- Xem ra ả vẫn còn chỗ dựa khác.
Chỉ thấy Đoạn Kiếm phu nhân chậm rãi đứng lên, bước thẳng ra trường đấu.
Hai đạo mục quang sáng rực của Lý phu nhân nhìn chăm chăm vào mặt Đoạn Kiếm phu nhân.
Đoạn Kiếm phu nhân bước đến cách Lý phu nhân chừng năm thước thì dừng lại nói:
- Nếu như hôm nay ta chết trong tay ngươi thì làm phiền ngươi đem thi thể này đốt đi, ta không muốn để nó lưu lại nhân gian làm gì nữa.
Lý phu nhân nói:
- Lẽ nào chúng ta nhất định phải phân sinh tử ?
Đoạn Kiếm phu nhân nói:
- Hai chúng ta rất khó cùng tồn tại được.
Lý phu nhân mấp máy miệng lẩm bẩm nói gì đó với Đoạn Kiếm phu nhân.
Chỉ thấy bà ta cười thê lương, không nói tiếng nào.
Thanh âm của Lý phu nhân quá nhỏ, toàn trường không ai là nghe thấy bà nói những gì.
Lý Trung Hụê quay đầu sang hỏi Bạch Tích Hương:
- Bạch cô nương tài trì tuyệt luân, chắc cô nương biết gia mẫu đang nói chuyện gì ?
Bạch Tích Hương gật đầu đáp:
- Tiểu muội biết. Lệnh đường đang nói chuyện năm xưa, chuyện này có liên quan đến Đoạn Kiếm phu nhân ...
Lời còn nàng chưa dứt thì trong trường đấu đã phát sinh biến hoá. Đoạn Kiếm phu nhân đã rút từ trong bọc ra hai đoạn kiếm gãy, mỗi tay cầm một đoạn nói:
- Năm xưa, Sau khi bại dưới tay ngươi, ta đã bẻ kiếm lập thệ, sau này nhất định phải dùng đoạn kiếm này để thắng ngươi.
Lý phu nhân khẽ chau mày, định nói gì đó nhưng lại thôi. Bà chậm rãi lấy ra hai thanh truỷ thủ nói:
- Ngươi xuất thủ đi !
Đoạn Kiếm phu nhân cũng nói:
- Ngươi cẩn thận !
Nói đoạn hữu thủ đột nhiên nâng lên, đoạn kiếm trong tay đâm thẳng vào ngực của Lý phu nhân.
Lý phu nhân đối phó với Đoạn Kiếm phu nhân vô cùng cẩn thận, không

giống như đối với Trình Thạch Công lúc nãy. Chỉ thấy bà khẽ cử tả thủ, đưa truỷ thủ lên tiếp đón kiếm thế của Đoạn Kiếm phu nhân.
Lúc này đoạn kiếm gãy thứ hai của Đoạn Kiếm phu nhân đã phóng tới. Lý phu nhân khẽ chau mày, vung ngọn truỷ thủ thứ hai lên tiếp kiếm.
Hai đoạn kiếm gãy, một đôi truỷ thủ, tuy đều là vật kim loại nhưng khi tiếp xúc thì không gây ra một tiếng động nào cả, đồng thời cả hai người cũng đứng yên bất động.Thì ra, hai đại cao thủ này vừa ra tay đã dùng nội lực để quyết đấu trí mạng.
Hai người đối mặt với nhau, trủy thủ vào kiếm tuy có tiếp xúc nhưng thoạt nhìn thì không ai thấy giống như là đang quyết chiến sinh tử.
Quần hào có mặt đương trường đều là võ lâm cao thủ, ai ai cũng biết rõ trận chiến này tuy không chiêu không thức nhưng lại hung hiểm vô cùng. Là sinh hay tử chỉ có thể phân định trong một sát na thời gian mà thôi.
Mấy trăm cặp mắt đang tập trung vào cuộc quyết đấu của hai người.
Chỉ thấy y phục của Lý phu nhân và Đoạn Kiếm phu nhân không gió mà bay phấp phới. Khuôn mặt Lý phu nhân trắng bệch, gương mặt như được bao quanh bởi một lớp bạch khí, mồ hôi chảy xuống ròng ròng.
Nhìn sang Đoạn Kiếm phu nhân thì thấy trên mặt bà ta cũng bao trùm một lớp tử khí (khí tím), mồ hôi chảy xuống cũng ướt cả y phục.
Lý Trung Huệ dường như đã thấy tình hình bất ổn, vội thấp giọng nói với Bạch Tích Hương:
- Bạch cô nương, dường như gia mẫu sắp chịu không nổi rồi.
Bạch Tích Hương nói:
- Nói với Lâm Hàn Thanh, bảo chàng xuất thủ trợ lực, người khác e rằng không làm nổi.
Lý Trung Huệ ngạc nhiên hỏi lại :
- Lâm Hàn Thanh ?
Bạch Tích Hương nói:
- Không sai. Chỉ có chàng mới có năng lực đó. Mau đi nói với chàng đi.
Trong lúc hai người nói chuyện thì đã có một bóng nhân ảnh nhảy vào đấu trường. Người này chính là Nam Hải Kiếm Vương.
Chỉ thấy lão ta rút trường kiếm sau lưng, chém mạnh một kiếm xuống giữa hai người. Hàn quang loé lên, Lý phu nhân và Đoạn Kiếm phu nhân liền lập tức tách ra.
Động tác của Kiếm Vương vô cùng nhanh chóng, sau khi tách hai người ra, lập tức thả tay cho kiếm rơi xuống đất, song thủ tề phát điểm vào huyệt đạo của hai người.
Chỉ thấy Lý phu nhân và Đoạn Kiếm phu nhân lảo đảo ngã ngồi xuống đất.
Song thủ Kiếm Vương lại vung ra, đồng thời giải khai huyệt đạo cho hai người. Lão nói:

- Hai người có đánh nữa cũng sẽ đồng quy ư tận mà thôi, không cần phải đánh nữa.
Lý phu nhân lạnh lùng nhìn Kiếm Vương hỏi:
- Ngươi dùng tay nào điểm huyệt đạo của ta ?
Kiếm Vương nói:
- Tay hữu !
Lý phu nhân lại hỏi:
- Tay nào giải huyệt cho ta ?
Kiếm Vương đáp:
- Cũng là tay hữu.
Lý phu nhân liền lạnh lùng nói:
- Được lắm, vậy ngươi hãy chặt cánh tay đó xuống cho ta!
Chợt nghe một giọng nói sắc lạnh vang lên:
- Không được ! Phải bắt hắn giống như Trình Thạch Công kia, móc trái tim ra cho ta xem.
Quay đầu nhìn lại, thì thấy một phụ nhân mặc áo vải bố dẫn theo một đạo cô mặc áo lông đang bước thẳng tới đấu trường.
Lâm Hàn Thanh thấy phụ nhân mặc áo bố kia chính là mẫu thân mình, trong lòng không khỏi chấn động, định đứng dậy bước ra nghênh đón.
Nhưng Bạch Tích Hương đã kịp thời ngăn cản chàng lại, nàng nghiêm giọng nói:
- Chàng mau ngồi xuống, đại địch còn đang ở trước mắt, chàng không thể hành động sơ suất được.
Nàng trước giờ đối với chàng luôn ôn nhu hoà dịu, nhưng lần này lại tỏ vẻ hết sức nghiêm khắc khiến Lâm Hàn Thanh hơi ngẩn người giây lát, nhưng rồi chàng cũng chậm rãi ngồi xuống tiếp tục quan sát tình hình.
Chỉ thấy Kiếm Vương chuyển động mục quang nhìn phụ nhân mặc áo bố rồi lại nhìn đạo cô áo lông một lượt rồi mỉm cười nói:
- Thì ra ba vị muội muội vẫn ở cùng với nhau.
Lý phu nhân lạnh lùng nói:
- Ngươi dùng tay chạm vào ta, vậy có nên tự đoạn hữu thủ hay không ?
Kiếm Vương gật đầu đáp:
- Nên làm.
Bố y phu nhân nói:
- Ngươi phụ tình bạc nghĩa, bỏ rơi ta khi ta đang mang thai, vậy có nên móc tim ra đền tội hay không ?
Kiếm Vương cười khổ gật đầu đáp:
- Đương nhiên là nên.
Đạo cô áo lông cũng chậm rãi nói:
- Ngươi hại ba tỷ muội chúng ta trở mặt thành cừu, thù hận nhau hơn hai

chục năm. Tất cả đều là do cái lưỡi không xương của ngươi gây ra. Ngươi dùng lời ngon lẽ ngọt lừa gạt ta giúp ngươi thoát hiểm rồi lại điểm huyệt đạo, bỏ ta lại nơi hoang sơn, một đi mà không trở lại, khiến ta bị người khác ức hiếp, vậy cái lưỡi của ngươi có nên cắt đi không ?
Kiếm Vương gật đầu nói:
- Nên lắm, nên lắm !
Đoạn Kiếm phu nhân đột nhiên lên tiếng nói:
- Đôi mắt của ngươi khiến ta bội phản sư môn, làm sư phụ tức khí mà chết, vậy có nên móc nó ra không ?
Kiếm Vương cười lớn nói:
- Được lắm, tay, mắt, lưỡi, tim của ta đều có người muốn lấy. Xem ra lần này ta không chết không được rồi.
Lý phu nhân nói:
- Ngươi tội ác tày trời, tạo nghiệt vô số, đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.
Kiếm Vương đột nhiên ngửa mặt cười dài nói:
- Xem ra cả đời này của ta chưa từng làm được một chuyện gì tốt đẹp cả.
Bố y phu nhân lạnh lùng lên tiếng:
- Chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì gieo rắc khắp nơi, trời cao đúng là không có mắt, tại sao vẫn để ngươi sống đến bây giờ chứ ?
Chợt có một giọng nữ nhân gầm lên:
- Mấy mụ đàn bà thối tha, mau tránh xa chồng ta ra !
Giọng nói thô hào như tiếng hổ gầm đó chính là của Kiếm Vương Phi. Lời chưa dứt thì đã thấy bà ta bừng bừng nộ hoả chạy ra đấu trường.
Kiếm Vương quay lại nhìn thê tử lắc đầu nói:
- Nàng không cần lo lắng. Mỗi người bọn họ đều hận ta đến thấu xương, tuyệt đối sẽ không có ai cướp chồng nàng đâu.
Nói đoạn lão quay sang thở dài với Lý phu nhân:
- Ta biết mình đã mắc phải tội phong lưu, vì thế mới viễn hành Nam Hải, tìm một vị cô nương đặc biệt xấu xí cưới làm thê tử, ngày đêm sám hối, sự trừng phạt như vậy lẽ nào còn chưa đủ ?
Lý phu nhân nói:
- Chưa đủ, ta còn phải băm vằm ngươi ra làm muôn vạn mảnh mới hả dạ.
Kiếm Vương liền cúi đầu nói:
- Thiếu niên vô tri gây nên tội ác như núi, đến khi về già thì ăn năn sám hối, tim ta cũng như bị ngàn con độc xà cùng nhau cắn xé. Những ngày tháng như vậy ta cũng không muốn sống nữa, những thứ các nàng cần ta sẽ trao lại hết. Có điều, trước khi ta chết, các nàng hãy để cho ta vì võ lâm mà làm một chuyện tốt.
Nói đoạn lão liền cúi người nhặt thanh trường kiếm dưới đất lên nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, lão phu phải vì võ lâm trừ hại. Ngươi muốn tự tuyệt

hay là để lão phu động thủ ?
Tây Môn Ngọc Sương cười nói:
- Năm xưa đều do bọn họ tự nguyện chuốc khổ, ông cũng đâu cần tự hành hạ bản thân mình như thế chứ ?
Lâm Hàn Thanh trong lòng đã chắc đến tám phần Kiếm Vương chính là cha ruột của mình, nhưng tình thế phức tạp, chàng cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Cực chẳng đã chàng đành phải tìm Bạch Tích Hương cầu cứu, chỉ thấy nàng đang nhìn đạo cô áo lông, hai mắt long lanh ngấn lệ. Lâm Hàn Thanh lấy làm kỳ quái nhưng vẫn mở miệng hỏi:
- Tích Hương, giờ đây ta phải làm gì ?
Bạch Tích Hương nói:
- Chàng đi ra khiêu chiến với Tây Môn Ngọc Sương đi.
Lâm Hàn Thanh hỏi lại:
- Ta có phải là đối thủ của nàng ta không ?
Bạch Tích Hương gượng cười nói:
- Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm đều có thể dồn nàng ta vào chỗ chết, chàng cứ yên tâm xuất chiến đi.
Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi đứng thẳng người dậy, bước ra đấu trường.
Lâm Hàn Thanh sải bước ra đấu trường cao giọng nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, mấy trận đấu trước đều do các vị lão tiền bối xuất thủ, trận này tại hạ muốn khiêu chiến với cô nương, không biết cô nương có dám động thủ cùng ta hay không ?
Lời khiêu chiến của chàng đã làm kinh động quần hào, hơn mấy trăm cặp mắt liền tập trung hết vào một mình Lâm Hàn Thanh.
Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, rồi cười khach khách hỏi:
- Chàng muốn động thủ với ta sao ?
Lâm Hàn Thanh nói:
- Đúng vậy, không biết cô nương có dám ứng chiến hay không ?
Kiếm Vương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh, trong lòng không khỏi chấn động, chậm rãi hỏi:
- Các hạ là ...
Bố y phu nhân liền lạnh giọng quát:
- Không cho ngươi nói chuyện với nó.
Kiếm Vương trầm ngâm một hồi, quả nhiên không lên tiếng hỏi nữa.
Tây Môn Ngọc Sương đưa một tay lên vẫy nhẹ. Lập tức có một nữ tỳ chạy đến cúi người hỏi:
- Cô nương có gì phân phó ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi tay ta tiếp đãi vị Lâm đại hiệp này, có điều chỉ có thể đả thương,

không được giết người.
Nữ tỳ liền dạ một tiếng, bước đến trước mặt Lâm Hàn Thanh rút kiếm ra nói:
- Mời Lâm tướng công xuất thủ.
Lâm Hàn Thanh nói:
- Ngươi không phải là địch thủ của ta, ta muốn Tây Môn Ngọc Sương xuất chiến.
Nữ tỳ mỉm cười nói:
- Nếu Lâm tướng công đánh bại được tiểu tỳ thì tự nhiên cô nương sẽ xuất chiến.
Lâm Hàn Thanh liền thầm nghĩ:
- Ta hãy thử oai lực của Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm với con nha đầu này đã.
Nghĩ đoạn, chàng liền nói:
- cô nương cẩn thận !
Nói rồi chàng liền kích ra một chưởng.
Nữ tỳ thấy chưởng lực của chàng biến ảo dị thường, không dám ngạnh tiếp, vội vàng nhảy sang một nên né tránh.
Nào ngờ Lâm Hàn Thanh khẽ chuyên tả chưởng, nội lực hàm súc trong đó liền tuôn trào ra như thác lũ.
Nữ tỳ kia chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ngược về phía sau năm trượng, thất khiếu chảy máu, đoạn khí mà chết.
Lâm Hàn Thanh không ngờ uy lực của Thiên Lôi Tam Chưởng lại uy mãnh như vậy, tự mình cũng không khỏi ngẩn người ngạc nhiên.
Chàng khẽ lắc đầu, thở dài nói:
- Tây Môn Ngọc Sương, cô nương phải những người võ công tầm thường như vậy ra chết thay không phải quá tàn nhẫn hay sao ?
Một chiêu vừa rồi của chàng quả thật đã chấn động quần hùng, ngay cả Lý phu nhân cũng không khỏi kinh hãi trong lòng, không biết chàng đã sử dụng loại võ công gì.
Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi đứng đậy nói:
- Bạch Tích Hương quả nhiên là có chỗ hơn người, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đã có thể giúp chàng luyện được một thân võ công tuyệt thế.
Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:
- Nhưng nàng ta đã hại chàng, đáng lẽ chàng không phải chết, nhưng bây giờ thì không chết không được rồi.
Lâm Hàn Thanh biết nàng võ công cao cường, nếu như muốn giết mình thật dễ hơn trở bàn tay, nhưng đã vào thế cưỡi hổ, dù không địch nổi thì cũng phải tận hết sức một phen. Nghĩ đoạn, chàng liền ưỡn ngực nói:
- Cô nương không cần hoa ngôn xảo ngữ, trước mắt ai chết trong tay ai vẫn

còn khó mà đoán được, đợi khi cô nương thắng được tại hạ rồi thì khoác lác cũng chưa muộn.
Tây Môn Ngọc Sương tuy ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng cũng đã thầm kinh hãi trước thủ pháp của Lâm Hàn Thanh. Chỉ nghe nàng nói:
- Cẩn thận này !
Lời còn chưa dứt thì chưởng đã đánh ra.
Một chưởng này của nàng tốc độ nhanh vô cùng, Lâm Hàn Thanh chỉ thấy trước mắt hoa lên, những chỗ yếu hại đều bị chưởng ảnh của Tây Môn Ngọc Sương uy hiếp. Chàng không khỏi kinh hãi trong lòng, đành vận hết nội lực, đánh ra một chiêu Thiên Lôi Chưởng cầu may.
Chưởng thế của chàng quá đỗi kỳ ảo, không những biến hoá ly kỳ, hơn nữa kình lực còn mạnh mẽ vô song. Chỉ nghe ầm một tiếng vang lên, vùng chưởng ảnh mãn thiên của Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên biết mất. Tây Môn Ngọc Sương cũng lảo đảo lùi lại hai ba bước, sắc mặt xanh như tàu lá.
Lâm Hàn Thanh liền thuận thế đánh ra chiêu thứ hai. Kình lực mạnh mẽ tựa bài sơn đảo hải lập tức phóng thẳng vào Tây Môn Ngọc Sương.
Tây Môn Ngọc Sương liền giơ tay vận công cản lại, nào ngờ đột nhiên Lâm Hàn Thanh lắc nhẹ cổ tay, kích thẳng vào cánh tay nàng. Chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, một cánh tay của Tây Môn Ngọc Sương đã rủ xuống.
Thì ra hữu thủ của nàng đã bị Lâm Hàn Thanh đoạn gãy.
Tây Môn Ngọc Sương hừ lạnh một tiếng, tung người bay lùi lại một trượng. Tả thủ đưa lên rút ra một thanh đoản kiếm, bạch quang loé lên, cả người lẫn kiếm đều bay vút về phía Lâm Hàn Thanh.
Nàng xuất thủ cực nhanh, nhanh đến nỗi Lâm Hàn Thanh không kịp nghĩ cách cự địch, chỉ kịp vung kiếm ra cản lại.
Chỉ nghe tiếng kim thiết vang lên keng, keng, keng !!! , Tây Môn Ngọc Sương lùi lại ba bước, toàn thân đầy máu tươi. Hữu thủ gục xuống, đứng yên bất động.
Lại nhìn Lâm Hàn Thanh, chỉ thấy khuôn mặt chàng ướt đẫm mồ hôi, miệng thở hổn hển, dường như vô cùng mệt mỏi. Hai người giao kích một chiêu này tốc độ nhanh nhẹn tuyệt luân, quần hào tại trường đều không ai nhìn rõ diễn biến thế nào.
Chỉ có duy nhất một người nhìn rõ được Lâm Hàn Thanh xuất chiêu thế nào.
Chỉ thấy lão chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Hàn Thanh hỏi:
- Hài tử, kiếm vừa rồi gọi tên là gì ?
Lâm Hàn Thanh vừa thở vừa đáp:
- Càn ... Khôn ... Nhất ... Kiếm.
Kiếm Vương cười ha hả nói:
- Đủ rồi, đủ rồi. Nếu như ngươi có thêm mười năm hoả hầu nữa thì thế gian quyết không có ai là đối thủ của ngươi nữa rồi.

Tây Môn Ngọc Sương thân hình lảo đảo, cao giọng nói:
- Bạch Tích Hương, dù ngươi có thắng ta trong trận chiến hôm nay thì tất cả những người tham đự dại hội này đều sẽ phải huyết lưu mãn địa, tử tại đương trường.
Kiếm Vương đột nhiên cắm phập thanh trường kiếm trong tay xuống trước mặt Lâm Hàn Thanh nói:
- Một kiếm vừa rồi của ngươi khiến ta mang danh hiệu Kiếm Vương này thật hổ thẹn. Nay xin tặng kiếm ở đây.
Nói đoạn mục quang lão chuyển động nhìn sang Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Ngươi là nữ nhi của Mai Hoa Môn Chủ Tây Môn Phụng ?
Tây Môn Ngọc Sương đáp:
- Đúng vậy !
Tuy thương thế nàng trầm trọng, máu chảy ướt đẫm y phục, nhưng thần sắc vẫn trầm tĩnh, khí độ oai nghiêm, tựa hồ như căn bản không coi những vết thương kia vào đâu.
Kiếm Vương cười nhạt nói:
- Ngươi không muốn báo phụ mẫu chi cừu hay sao ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Phụ mẫu chi cừu, bất cộng đái thiên, lẽ nào không thể báo ?
Kiếm Vương cười ha hả nói:
- Vì cha mẹ mà báo cừu đương nhiên là chuyện con cái nên làm, có điều Tây Môn Phụng không phải là cha con.
Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người nói:
- Ông nói láo, thân thế ta vô cùng rõ ràng.
Kiếm Vương mỉm cười nói:
- Tây Môn Phụng là nhân vật thế nào mà có thể sinh ra một nữ nhi tuyệt thế như con ?
Tây Môn Ngọc Sương nói:
- Vậy theo ông thì gia phụ là ai ?
Kiếm Vương nói:
- Tự nhiên là Kiếm Vương ta đây.
Lời này vừa nói ra, lập tức khiến toàn trường kinh hãi. Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người rồi đột nhiên cao giọng quát lớn:
- Ngươi nói năng hồ đồ !
Nói đoạn tả thủ dương lên, lập tức có vô số đạo ngân quang bắn về phía Kiếm Vương.
Kiếm Vương không hề né tránh, chỉ nghe mấy tiếng phập phập vang lên. Bốn ngọn đoản kiếm đã cắm lên người Kiếm Vương, máu tươi chảy ròng ròng xuống đất.
Tây Môn Ngọc Sương ngơ ngẩn xuất thần hỏi:

- Tại sao ông không tránh né ?
Kiếm Vương gượng cười nói:
- Bọn họ đều muốn lấy một vật trên người ta, con thay lệnh đường đâm ta mấy kiếm lẽ nào lại không nên ?
Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu nói:
- Ông nói đều là sự thật chứ ?
Kiếm Vương chậm rãi lấy trong người ra một nửa chiếc vòng ngọc nói:
- Nếu như con cũng có một nửa chiếc vòng thế này thì quyết không thể sai được.
Tây Môn Ngọc Sương cầm lấy nửa chiếc vòng ngọc, nhìn đến ngơ ngẩn xuất thần. Nàng cũng chầm chậm lấy từ trong bọc ra một nửa chiếc vòng ngọc, ghép lại với nhau, rồi quan sát tỷ mỉ. Chỉ thấy bên trong vòng có khắc bốn chữ: Kiếm Vương Chi Nữ .
Kiếm Vương thở dài nói:
- Con đã tin chưa ?
Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên ngẩng mặt lên trời khóc rống lên, tung người bỏ chạy ra khỏi Vạn Tùng Cốc.
Gương mặt Lý phu nhân tựa như được phủ một làn sương mỏng, lạnh lùng nói:
- Ngươi đúng là đã tạo nghiệt vô số !
Bạch Tích Hương thấp giọng bảo với Lý Trung Huệ:
- Đại kiếp đã tiêu, còn lại đều là chuyện riêng của mấy nhà chúng ta. Lý tỷ tỷ hãy bảo quần hào giải tán đi.
Lý Trung Huệ khẽ gật đầu, cao giọng nói:
- Đại kiếp đã qua, chư vị không cần lưu lại đây nữa.
Quần hào tại trường vốn tưởng trận chiến này sẽ máu chảy thành sông, thây chất thành núi, không mấy người dám nghĩ đến chuyện sẽ còn sống mà rời khỏi đây, lại càng không ai ngờ tới sẽ có một kết cục thế này. Lý Trung Huệ vừa hạ lệnh xuống, quần hào liền lập tức lục tục đứng dậy rời khỏi trường đấu.
Đoạn Kiếm phu nhân cũng quay lại nói với thuộc hạ của Tây Môn Ngọc Sương:
- Các người cũng giải tán đi !
Tây Môn Ngọc Sương vừa đi, bọn chúng đều như quần long vô thủ nên Đoạn Kiếm phu nhân vừa lên tiếng liền lập tức đứng dậy đi khỏi Vạn Tùng Cốc.
Hơn nghìn người tụ tập tại Vạn Tùng Cốc giờ này chỉ còn lại có mười mấy người.
Bạch Tích Hương chậm rãi bước đến trước mặt đạo cô áo lông, quỳ xuống nói:

- Mẫu thân ! Mẫu thân có nhận ra hài nhi không ?
Từ đôi mắt Đạo Cô áo lông lã chã tuôn ra hai hàng lệ, bà bước đến đỡ Bạch Tích Hương dậy nói:
- Con đứng dậy đi. Ta phải giúp Lý bá mẫu của con giải quyết hết nợ nần với tên thiên hạ đệ nhất bạc tình nhân này đã.
Kiếm Vương lắc đầu nói:
- Không cần các vị muội muội phải động thủ, những thứ ta đã đáp ứng, nhất định sẽ giao cho các người.
Lý phu nhân đột nhiên thở dài nói:
- Ân oán hai mươi năm nay ở chốn võ lâm này đều tập trung hết lên người ngươi. Quang vinh cũng là ngươi, bỉ ổi cũng là ngươi ... bao nhiêu chuyện hận thù đều do một tay ngươi tạo ra cả...
Kiếm Vương ngửa mặt cười ha hả nói:
- Có lẽ các nàng đều cho rằng những năm gần đây ta sống rất vui vẻ phải không ?
Nói đến đây, lão thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:
- Các nàng ít nhất còn có một người để hận, còn ta, ngay cả một người để hận ta cũng không có nữa. Hai mươi năm nay, ngày nào ta cũng đau đớn như bị ngàn vạn mũi tên đâm vào tim ... nỗi thống khổ này các nàng có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi.
Lâm Hàn Thanh đột nhiên bước đến trước mặt bố y phụ nhân hỏi:
- Mẫu thân, Kiếm Vương có phải là phụ thân của hài nhi hay không ?
Bố y phụ nhân lạnh lùng nói:
- Phụ thân con đã bỏ mẹ con ta từ khi trước khi con ra đời. Y đã chết lâu rồi ...
Lâm Hàn Thanh cầu khẩn nói:
- Mẫu thân ! Gia gia con tuy có lỗi với mẫu thân, nhưng mong người ...
Bố y phụ nhân tức giận quát:
- Câm miệng ! Con cần mẫu thân hay cần phụ thân đây ? Con đã lớn rồi, ta để con tự quyết định lấy !
Lâm Hàn Thanh ngẩn người, không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng sang một bên.
Kiếm Vương chậm rãi đưa mắt nhìn bọn Lý phu nhân một lượt, thấy trong mắt đều tràn đầy sự thù hận đối với lão, trong lòng cũng biết những người này đã hận mình đến thấu xương. Lão liền mỉm cười nói:
- Trước khi ta chết đi vẫn còn có mấy lời trong lòng, nếu không nói ra thì cảm thấy khó chịu vô cùng.
Lý phu nhân lạnh lùng:
- Ngươi nói đi !
Kiếm Vương nói:

- Sau khi ta chết đi, tất cả ân oán của chúng ta sẽ kết thúc ở đây, mong rằng các vị muội muội có thể hoà hợp trở lại, đừng thù hận nhau như trước nữa.
Lý phu nhân lạnh lùng đáp:
- Chuyện của tỷ muội chúng ta không cần ngươi quan tâm.
Kiếm Vương cười ha hả nói:
- Tốt lắm. Để ta cáo biệt với chuyết thê trước đã.
Nói đoạn lão chậm rãi bước đến trước mặt Kiếm Vương Phi, rồi đột nhiên song thủ tề phát, điểm vào huyệt đạo của Kiếm Vương Phi và Kiếm Vương Tử, sau đó lấy ra một thanh kiếm gãy rồi nói:
- Ta không điểm huyệt đạo của hai người thì hai người sẽ cản trở ta trả nợ mất.
Chỉ thấy hàn quang loé lên, hữu thủ của lão đã rơi xuống đất. Máu tươi chảy ra như suối.
Kiếm Vương sắc mặt xanh lét, cúi người nhặt đoạn hữu thủ dưới đất lên đưa cho Lý phu nhân nói:
- Xin nàng nhận lấy hữu thủ của ta.
Lý phu nhân không quay mặt lại mà chỉ lạnh lùng nói:
- Vứt xuống đất đi !
Kiếm Vương mỉm cười, ném hữu thủ của mình xuống đất rồi quay lại nhìn bố y phụ nhân nói:
- Nàng phải đợi rồi !
Đoạn kiếm lại vung lên, cắt thẳng vào miệng mình. Máu tươi lại bắn ra tung toé, miệng của Kiếm Vương đã bị khoét một lỗ lớn, chiếc lưỡi và hàm răng của lão đã bị rơi xuống bãi cỏ.
Kiếm Vương cúi mình nhặt lấy chiếc lưỡi, đưa cho đạo cô áo lông.
Đạo cô đưa hai tay ra tiếp lấy, nước mắt tuôn ra như suối.
Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Kiếm Vương đã móc một mắt đưa cho Đoạn Kiếm phu nhân.
Đoạn Kiếm phu nhân tiếp lấy tròng mắt của lão, đột nhiên khóc rống lên.
Sau khi Kiếm Vương đoạn thủ, cắt lưỡi, móc mắt liền đưa kiếm lên đâm thẳng vào tim mình.
Lâm Hàn Thanh chợt hét lên:
- Đủ rồi !
Đoạn chàng liền xông thẳng đến trước mặt Kiếm Vương.
Kiếm Vương chợt nhấc chân lên đá mạnh vào trước ngực Lâm Hàn Thanh.
Cước này của lão nhìn thì có vẻ hung mãnh, nhưng thực ra ám kình lại vô cùng hoà dịu. Chỉ thấy thân hình Lâm Hàn Thanh lắc nhẹ, ngã ngồi xuống thảm cỏ. Thì ra vừa rồi Kiếm Vương chỉ dùng chân để điểm huyệt đạo của chàng mà thôi.
Khi Lâm Hàn Thanh vừa ngã xuống thì đoạn kiếm trong tay Kiếm Vương đã

rạch đôi lồng ngực của lão.
Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy con mắt còn lại của Kiếm Vương chớp chớp nhìn bố y phu nhân không rời.
Chỉ nghe bố y phu nhân hét lên một tiếng:
- Lâm lang !
Đoạn lao người đến ôm lấy lão.
Sau khi Kiếm Vương chặt tay, cắt lưỡi, móc mắt, mổ phanh lồng ngực, vẫn đứng vững được hoàn toàn là dựa vào mấy chục năm nội công thâm hậu của lão, vì thế vừa mới bị bố y phu nhân đụng vào, cả thân hình cao lớn của lão đã ngã gục xuống đất.
Lý phu nhân, đạo cô áo lông, Đoạn Kiếm phu nhân đều chạy đến vây quanh người Kiếm Vương.
Kiếm Vương cố gắng tận chút hơi tàn, hữu thủ đầy máu viết lên bạch y của Lý phu nhân mấy chữ:
- Để mẫu tử họ trở về Nam Hải.
Lý phu nhân khẽ gật đầu, hai hàng lệ nóng lã chã tuôn rơi:
- Lâm huynh yên tâm, tiểu muội sẽ để mẹ con họ rời khỏi đây an toàn.
Kiếm Vương lại viết lên y phục của bố y phụ nhân:
- Lấy máu trả nợ tình, móc tim bồi tri kỷ.
Bố phụ nhân khóc rống lên:
- Lâm lang, chàng hà tất phải khổ như vậy ...
Kiếm Vương đưa mắt nhìn đạo cô áo lông rồi viết:
- Thay con cầu hôn, Tích Hương phối Hàn Thanh.
Đạo cô áo lông nuốt lệ gật đầu nói:
- Bọn chúng vốn đã là trời sinh một cặp, thiếp sẽ làm chủ cho chúng nó.
Kiếm Vương chợt rung người lên mấy cái, rồi lại viết lên áo của Đoạn Kiếm phu nhân:
- Một con mắt đền đắp mối tình si, thật đáng thương cho kẻ thiên nhai lãng tử.
Đoạn Kiếm phu nhân thê lương ngâm nga:
Trước khi thấy chàng.
Hận chàng thấu xương
Thấy chàng lưu huyết tự
Mới biết thương còn sâu hơn hận
Kiếm Vương đột nhiên rướn người lên, nắm chặt lấy bàn tay của bố y phu nhân rồi hự lên một tiếng, đoạn khí mà chết.
Bố y phụ nhân liền ôm chặt lấy thân thể của Kiếm Vương, vừa khóc vừa gào thét:
- Lâm lang, Lâm lang ...
Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Lý phu nhân đưa tay lên lau

nước mắt rồi đỡ bố y phụ nhân lên nói:
- Nhị muội, người đã chết rồi không thể tái sinh. Khóc cũng không có tác dụng gì, tốt nhất nên lo chuyện hậu sự cho chàng thì hơn.
Bố y phụ nhân cố gắng kìm nén đau thương nói:
- Sau khi tiểu muội tự phế võ công, con tim này cũng sớm đã khô cằn. Lâm lang vì muội mà móc tim trả nợ tình, tiểu muội không thể phụ chàng được, muội sẽ ở bên mộ chàng làm bạn nốt quãng đời còn lại. Làm phiền tỷ tỷ chiếu cố Hàn Thanh cho muội !
Nói đoạn bà bế xốc thi thể Kiếm Vương lên, chậm rãi bước đi.
Đoạn Kiếm phu nhân chợt nói:
- Tiểu muội tiễn thư thư một đoạn.
Nói đoạn liền cất bước đi theo bố y phụ nhân.
Lý phu nhân đưa mắt nhìn đạo cô nói:
- Tam muội, kết thúc này thật quá thê lương. Chúng ta sẽ thay lệnh ái và công tử của nhị muội tổ chức một trường hỉ sự nhé, muội thấy thế nào ?
Đoạn bà liền ngửa mặt thở dài một tiếng, chậm rãi nói tiếp:
- Trách nhiệm duy trì võ lâm chính nghĩa của Hoàng Sơn Thế Gia đến đây là hết. Lâm Hàn Thanh được thê tử là Bạch Tích Hương trợ giúp thì giang hồ ba mươi năm nữa có lẽ sẽ có được một cục diện bình yên. Ân oán của đời chúng ta đã kết thúc, đời sau phải được sống trong một thế giới bình yên, hoan lạc. Chúng ta phải khiến cho chúng nó được vươn rộng đôi cánh, bay lên bầu trời mới, từ nay là một cặp thiên nhai hiệp lữ.

Hết

Nguồn: Nhan Mon Quan
Người đăng: ms
Thời gian: 08/10/2005 8:47:25 CH